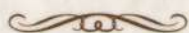

LES
FLEURS
DU
MAL

FLORILE
RĂULUI

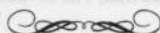

BAUDELAIRE

Charles
BAUDELAIRE

LES FLEURS DU MAL

FLORILE RĂULUI

Editura GUNIVAS SRL, Chișinău MD2001, bd. Ștefan cel Mare nr. 65
Tel./fax: (022) 54 49 87, GSM: 02 91 51 274
E-mail: gunivas@rol.ro, gunivas@mail.md

Difuzare:

ROVIMED TRADING SRL, str. Al. Depărâțeanu nr. 17, sector 1, București
Tel./fax: (01) 223 76 96; E-mail: vladimed@pcnet.ro, rovimed@rol.ro

GUNIVAS SRL, bd. Ștefan cel Mare nr. 65, Chișinău
Tel./fax: 54 49 87, GSM: 291 51274
E-mail: gunivas@rol.ro, gunivas@mail.md

Charles Baudelaire, *Les Fleurs du Mal/ Florile răului*
Editor: Nicolae Guțanu
Lectori: Gheorghe Chiriță, Galina Guțanu, Ana Tataru
Coperta: Anatolie Tomoianu
Ilustrație copertă: Piero di Cosimo, *Portretul Simonettei Vespucci*
Design și procesare: Sergiu Ciuș, Anatolie Tomoianu
Prepress: Editura GUNIVAS

Editura se angajează să achite deținătorilor
de copyright care încă nu au fost contactați
onorariul corespunzător

ISBN 9975-9622-0-3

© GUNIVAS, 2001, pentru prezenta ediție
Tipărit în Republica Moldova la Combinatul Poligrafic, com. 10194

Au poète impeccable
au parfait magicien ès lettres françaises
à mon très cher et très vénéré
maître et ami

THÉOPHILE GAUTIER

avec les sentiments
de la plus profonde humilité
je dédie
ces fleurs maladives

C. B.

Poetului desăvârșit
neîntrecutului magician al literelor franceze
scumpului și veneratului meu
maestru și prieten

THÉOPHILE GAUTIER

cu sentimentul
cele mai profunde smerenii
îi dedic
aceste flori bolnave

C. B.

AU LECTEUR

*La sottise, l'erreur, le péché, la lésine,
Occupent nos esprits et travaillent nos corps,
Et nous alimentons nos aimables remords,
Comme les mendiants nourrissent leur vermine.*

*Nos péchés sont têtus, nos repentirs sont lâches;
Nous nous faisons payer grassement nos aveux,
Et nous rentrons gaiement dans le chemin bourbeux,
Croyant par de vils pleurs laver toutes nos taches.*

*Sur l'oreiller du mal c'est Satan Trismégiste
Qui berce longuement notre esprit enchanté,
Et le riche métal de notre volonté
Est tout vaporisé par ce savant chimiste.*

*C'est le Diable qui tient les fils qui nous remuent!
Aux objets répugnants nous trouvons des appas;
Chaque jour vers l'Enfer nous descendons d'un pas,
Sans horreur, à travers des ténèbres qui puent.*

*Ainsi qu'un débauché pauvre qui baise et mange
Le sein martyrisé d'une antique catin,
Nous volons au passage un plaisir clandestin
Que nous pressons bien fort comme une vieille orange.*

*Serré, fourmillant, comme un million d'helminthes,
Dans nos cerveaux ribote un peuple de Démons,
Et, quand nous respirons, la Mort dans nos poumons
Descend, fleuve invisible, avec de sourdes plaintes.*

*Si le viol, le poison, le poignard, l'incendie,
N'ont pas encor brodé de leurs plaisants dessins
Le canevas banal de nos piteux destins,
C'est que notre âme, hélas! n'est pas assez hardie.*

*Mais parmi les chacals, les panthères, les lices,
Les singes, les scorpions, les vautours, les serpents,
Les monstres glapissants, hurlants, grognants, rampants,
Dans la ménagerie infâme de nos vices,*

*Il en est un plus laid, plus méchant, plus immonde!
Quoiqu'il ne pousse ni grands gestes ni grands cris,
Il ferait volontiers de la terre un débris
Et dans un bâillement avalerait le monde;*

*C'est l'Ennui! – L'œil chargé d'un pleur involontaire,
Il rêve d'échafauds en fumant son houka.
Tu le connais, lecteur, ce monstre délicat,
– Hypocrite lecteur, – mon semblable, – mon frère!*

CITITORULUI MEU

*Prostia,-nșelăciunea, păcatul, îndoiala
Muncesc făptura noastră din veac, făr' de răgaz,
Și noi hrănim în tihnă acest blajin necaz,
Ca niște ciungi, păduchii deprinși cu căptușeala.*

Păcatele ni-s dîrze, mîhnirile – tiptile.
Îți recunoști rușinea și patima cu greu.
Stăruitor la ele te-ntorci, deși mereu
Cu dorul pocăinții, ștergîndu-ți lacrimile.

Încolăcit în perini, Satan divinizat
Îți farmecă gîndirea și-o leagănă, istet;
Iar al voinței tale metal de mare preț
Se risipește-n boarea ce-o iscă Necuratul.

În mîna lui stă jocul de fire ce ne poartă.
Dezgustul, tina, crima, mocirla ne atrag.
De iad, pe brînci, tu, zilnic, te-apropii cu un prag,
Voios în bezna mare de-mpuțiciune moartă.

Sărac, stricat, copilul cu-o babă se-mpăreche,
Și, morfolită, țîța i-o roade-ndeajuns.
Noi, ca și el, răpirăm plăcerile-ntr-ascuns,
Storcîndu-le de-o mizgă de portocală veche.

Un stup adînc de demoni ne colcăie-n simțire,
Ca-ntr-un ciubăr o lume de mușiți și limbrici,
Și-n noi pătrunde-ncetul, val nevăzut și nici
Nebănuț, o moarte ce-adie-n vînt subțire.

Și dacă siluirea, otrava, ștreangul, focul,
Cuțitul încă semnul brodat nu și l-au pus
În țesătura unui destin prost și supus –
E nedestoinicie de-a înfrunta norocul.

Dar printre șerpi, pantere și âcville sihastru,
De la maimuțe, scorpii și pînă la cătea,
Urlînd în îmbulzeală, grămadă, la zăbrea,
În cușca ticăloasă a viciilor noastre,

Jivina cea mai hîdă, mai rea și mai spurcată
E alta. Geme mută, pășește măsurat.
Ar înghiți pămîntul întreg într-un căscat
Și-ar sfărîma Tăria scrișnind-o dintr-odată.

Urîtul! – Ochii-i turburi de plînsul nevoias
Visează tainic ruguri, săcuri, spînzurători.
Voi îl cunoașteți bine pe-acest călău gingaș,
Voi, frații mei, voi, sèmeni, fățarnici cititori.

Tudor Arghezi

CITITORULUI

Prostia, rătăcirea, păcatul, calicia,
Stau cuibărite-n suflet, țin trupu-n frămîntări,
Și ne hrănim netrebnici blajine remușcări,
Cum cerșetorii-n țeale își cresc păducheria.

Păcatul e-ndărătnic, căințele șirete,
Mărturisiri cînd facem cu vîrf ni le plătim,
Și-n drumuri mocirloase voioși ne rătăcim,
Crezînd c-un plîns fățarnic să ne spălăm de pete.

Pe-a suferinței pernă, Satan doar, Trismegistul,
Ne leagănă-ndelete un cuget fericit,
Și al voinței noastre metal neprețuit,
Ca să-l prefacă-n abur e prea dibaci chimistul.

Tot el de sfori ne trage păpușile ușoare!
În orișicare scîrbă un farmec nou găsim,
Și-n iad, de azi pe mîine, c-un pas ne adîncim,
Dar nu ne prinde groaza de-a beznelor duhoare.

Cum dezvățatul mușcă lihnit de-o sărutare
Din sinii unei țirfe de cazne ofiliți,
Plăcerile ascunse furîndu-le zoriți,
Ca portocala seacă le stoarcem de licoare.

Strînși mii și mii olaltă, ca viermii-n furnicare,
Ne chefuiesc în creieri puzderie de draci,
Și-n pieptul nostru moartea, cînd respirăm buimaci
Coboară, fluviu negru, în tinguiri amare.

Otrava, siluirea, pumnalele și focul,
De n-au brodat tot firul batjocurilor lor
Pe-ntreg ghergheful unui destin umilitor,
E că al nostru suflet le ocolește jocul.

Dar printre riși, pantere, jigodii-nfometate,
Maimuțe, scorpii, vulturi și șerpi alunecînd,
Dihanii lătrătoare, urlînd, scrișnînd, zăcînd,
În cușca-ne mîrșavă de-atîtea mari păcate.

E o jivină slută, mai rea și mai spurcată!
N-o vezi făcînd mari schime și n-o auzi țipînd,
Dar pare bucuroasă, pămîntul dumicînd,
Într-un căscat alene să-nghită lumea toată;

E-Uritul! – Fără voie, cu gene-nlăcrimate,
Visează lumea-n ștreanguri, din pipa lui fumînd.
Știi, cititor, prea bine, pe monstru-acesta blînd,
– Tu, cititor fățarnic, – aproapele meu, – frate.

Șerban Bascovici

PREFAȚĂ

Zgîrcenia, eroarea, ispitele, sudalma,
Ne macină făptura și sufletul ni-l rod,
Iar noi dăm hrană-acestui forfotitor norod,
Cum zilnic cerșetorii păduchii-și cresc de-a valma.

Păcatele ni-s oarbe, căinarea noastră pute;
Din veci destăinuirea cu sînge ne-o plătim
Și iar ne vine-a rîde, și iar ne bălăcim,
Mîțindu-ne cu lacrimi și vorbe prefăcute.

Pe talgerele poței ne leagănă departe
Satan culcat în perne de preț, așa precum
Tot logicul voinței metal se face fum
Sub degetele-acestui chimist, horelnic foarte.

Ne are-n labă-i Dracul și noi jucăm pe sfoară!
Și zi de zi c-o treaptă de Iad ne-apropiem,
De orice scîrboșenii momiți ca de-un poem,
De-a lungul puturoasei păduri de nopți ce-omoară.

Cum jalnic deșăntatul mai mușcă-mpreunarea
Și sînul de otreapă al vreunei căzături,
Furăm și noi în treacăt plăceri așa cum furi
Din stoarsa portocală un strop, ori înșelarea.

O surdă viermuială de Demoni care țipă
Ne mojmăie prin sînge, nomad popor fecund,
Iar Moartea-n noi tușește, căzută sec la fund –
Un fluviu invizibil ce muced se-nfiripă.

Iar dacă foc, otravă, violuri sau pumnale
Nu și-au lăsat hazliul însemn de ametist
Pe-obrazul unui, totuși, destin și-așa prea trist,
E semnul neputinței și-al fricii ancestrale.

Însă-ntre șerpi, pantere, mistreți ori vulturi ageri,
Maimuțe și cățele și scorpii, la un loc,
Urlînd apocaliptic în vastul iarmaroc
Al vițiilor noastre, tilhari porniți la spargeri,

E-o spurcăciune mult mai de preț, mai rea, mai fiară!
Cu toate că nu urlă, că zgomot n-are-n mers,
Ar face zob, cu poftă, întregul univers
Și-ar hăpăi pămîntul ca pe-o jucărioară.

Urîtu-i! Ochi nemernici de-un plîns nevrut se-ncarcă,
Fumînd – visează singe, călăi, spînzurători.
Pe-acest simpatic monstru, fățarnici cititori,
O! frații mei, o! semeni, voi mi-l cunoașteți parcă.

Ion Caraion

CITITORULUI

Zgîrcenia, prostia și gîndu-nșelător
Ne tulbură simțirea și ne robesc ființa,
Iar din păcatul nostru se-nfruptă pocăința,
Așa cum cerșetorii hrănesc păduchii lor.

Mișei în remușcare, statornici în păcat,
Îi dăm mărturisirii o darnică răsplată,

Și liniștiți ne-ntoarcem pe calea întinată,
Crezînd că murdăria în lacrimi ne-am spălat.

Pe perna stricăciunii Vicleanul trismegist
În leagăn de ispite și de-ncîntări ne plimbă,
Iar aurul voinței în abur se preschimbă
În mîinile acestui neîntrecut chimist.

Dorim cu lăcomie ce-i scîrnav și urît,
Satan ne joacă pașii pe fire nevăzute,
Și trecem fără scîrbă prin bezna care pute
În iadul unde zilnic afund am coborît.

Așa cum desfrînatul sărac și păcătos
Sărută sînul veșted al tîrfei istovite,
Sorbim și noi hotește plăceri ne-ngăduite,
Storcînd putreziciunea din fructul de pe jos.

Un furnicar de demoni în noi s-a cuibărit
Și mișună ca viermii, prăsilă nesfîrșită;
În pieptul nostru Moartea coboară nezărită
Ca rîul din adîncuri, gemînd înăbușit.

Violul și pumnalul, paharul cu venin,
De n-au ajuns să-nscrie plăcutele lor semne
În cartea soartei noastre banale, e pesemne
C-am îndrăznit cu gîndul și fapta, prea puțin.

Iar dintre-atîtea fiare, – pantere și mistreți,
Maimuțe, scorpii, vulturi și păsări răpitoare,
Jivine care latră și bestii tîritoare,
Umplînd menajeria infamei noastre vieți,

E una, cea mai slută din cîte-am înșirat,
Nu poate nici s-alerge, nu știe nici să ragă,

Dar bucuroasă-ar face fărîme lumea-ntreagă,
Și-ar înghiți pămîntul de-odată-ntr-un căscat.

E Plictiseala! Tristă și lăcrimînd mereu,
În fumul narghilelei visează bălți de sînge.
Cunoști și tu pe monstrul acesta care plinge,
– O, cititor fățarnic, tu, frate bun al meu!

Al. Hodoș

CITITORULUI

Zgîrcenia, păcatul, prostia și micimea,
Ne macină făptură și suflet și visări;
Iar noi hrănim cu grijă prea blinde remușcări,
Așa cum își îngrașe păduchii calicimea.

Păcatele ni-s dirze și lașă ni-i căința;
Ba cerem și răsplată ca să ne pocăim;
Apoi, prin vechi mocirle, voioși, iar bălăcim,
Crezînd, murdare lacrimi, că pot spăla ființa.

Pe perna răutății, Satana Trismegistul
Îmbrobodita minte ne-o leagănă mereu;
Iar al voinței noastre metal, bogat și greu,
În aburi îl preface, el, vraciul și chimistul.

A vieții noastre fire, tot el ni le agită!
Ne-ncîntă chiar și lucruri de care ne scîrbim;
Pe zi, tot mai aproape de iad c-un pas venim,
Trecînd, fără de groază, prin bezna împuțită.

Cum mușcă desfrînatul sărac dintr-o pereche
De sini munciți, de tîrfă, cu trupul smochinit,
Așa și noi, în treacăt, furăm vreun fruct oprit,
Pe care-l stoarcem bine, ca pe-o lamiie veche.

Foind, ca milioane de viermi, se zbunguește
Prin noi, un neam de demoni, și-n creier îi purtăm;
Iar moartea-n noi coboară gemînd, cînd respirăm,
Ca nevăzutul fluviu ce, surd, se tînguește.

Și dacă focul, spada, otrava, siluirea,
Întîrzie să-și țesă desenele hazlii,
Pe biată canavaua destinelor pustii,
Doar noi sîntem de vină, necutezînd cu firea.

Dar printre șerpi, pantere, și vulturi, și cățele,
Și scorpii, și maimuțe, șacali dezgustători,
Ce latră, urlă, țipă, și monștri tărîtori,
În cercul nostru josnic de pofte și de rele,

Se află-o lighioană mai slută și-nrăită,
Ce nu se zvîrcolește și nu poate striga;
Dar care Universul voios l-ar fărîma,
Și-ntr-un căscat pămîntul e-n stare să-l înghită:

Urîtul e! Cu lacrimi în ochi, nenumărate,
Visează morți și ștreanguri, din narghilea trăgînd;
Tu – îl cunoști prea bine pe monstrul cel plătînd,
Tu – cititor fățarnic – tu, semen, o, tu, frate!

Lazăr Iliescu

PRECUVÎNTARE

Prostia și zgîrcenia, greșeli, păcate lașe,
Ne tot frămîntă trupul și-n minte-și fac cărări,
Hrănim la sinul nostru plăcute remușcări,
Așa precum milogii păduchii și-i îngrașe.

Păcatu-i îndărătnic, căința ni-i puțină,
Pentru mărturisire dorim o plată grasă,
Și iar purcedem veseli pe calea mocirloasă,
Crezînd, c-un plîns netrebnic, că ne-am spălat de vină.

Satana Preamăritul te leagănă să taci,
Pe perne, și-ți adoarme gîndirea îmbătătită;
Iar aurul, din care voința ni-e turnată,
E preschimbat în aburi de prea-nvățatul vraci.

Căci diavolul ne joacă din fire nevăzute;
Scîrbavnicile lucruri, cu farmec ne-au atras;
Și zilnic spre gheenă noi coborîm un pas,
Cu inima ușoară, prin bezna care pute.

Cum mușcă desfrînatul sărac din țîța moale
Și veștedă a tîrfei de mult îmbătrînită,
Ne furișăm să soarbem o jalnică ispită,
Ce-o stoarcem ca pe coaja uscatei portocale.

Înghesuți ca viermii, ne mișună de zor
În creier mii de demoni ce-n voie se desmață.
La orișice răsuflet, ca apele sub gheață,
În piept ne curge moartea cu surdele-i plînsori.

Și dacă nu-și țesură hazoasa broderie
Otrava și violul, pîrjoluri și pumnale,
Pe searbăda urzeală a zilelor banale,
E fiindcă-n suflet n-avem destulă vitejie.

Dar dintre șerpi, pantere, maimuțe și cățele,
Dintre șacali și scorpii, hiene și dihori,
Din monștrii toți ce latră și zbiară, tîrtori,
În bilciul nostru josnic de vicii și de rele,

E unul mai nemernic, mai hîd și mai spurcat!
Cu toate că nu strigă și stă domol, în pace,
El, bucuros pămîntul în cioburi l-ar preface
Și lumea-ar înghiți-o pe toată-ntr-un căscat;

Plictisul e! – Sub gene, pe-o lacrimă plecate,
Spînzurători visează, și-i trage din lulea.
Cunoști prea bine monstrul cel gingaș, nu-i așa?
Tu, cititor fățarnic – tu, semene, – tu, frate!

Letiția Papu

PREFAȚĂ

Greșelile, păcatul, zgîrcenia, prostia
Ne-aruncă-n suflet zbucium și-n trupuri frămîntări
Și noi nutrim cu grijă blajine remușcări
Așa cum cerșetorii își cresc păducheria.

Păcatele ni-s aspre, căințele mișele,
Mărturisirea noastră ne-o răsplătim din gros
Și iar ne-ntoarcem veseli pe drumul gloduros
Crezînd cu lacrimi sterpe că ne-am spălat de rele.

În mrejile pierzării prelung Satan ne plimbă
Și sufletul ni-l lasă vrăjit și vlăguit
Și al voinței noastre metal nepreteuit
Acest chimist destoinic în aburi îl preschimbă.

Cu sfori ascunse, Dracul ne prinde și ne joacă!
De tot ce-i murdărie ni-i sufletul atras;
Spre Iad în orice clipă ne scoborîm c-un pas,
Senini, printr-o adîncă și scîrnăvă cloacă.

Cum mușcă-un muieratec sărac, cu desfătare,
Căznitul sîn al unei vechi tirfe scăpătate,
Gustăm și noi o biată plăcere, pe-apucate,
Ca pe-o lămiie veche storcînd-o cît mai tare.

Noroade-ntregi de Demoni în capul nostru zbiară
Foind ca milioane de viermi încolăciți
Și-n pieptul nostru Moartea, cînd răsufilăm trudiți,
Cu gemete mocnite, rîu nevăzut, coboară.

Dacă pumnalul, focul, otrava, siluirea
N-au vrut să-și puie încă blazonul lor poznaș
Pe pînza care-o țese destinul nostru laș
Pricina e că slabă și trîndavă ni-i firea.

Dar printre șerpi, pantere, șacali, mistreți, cățele,
Maimuțe, vulturi, scorpii și monștrii ce se zbat,
Se tîrîie, rag, urlă, sporind neîncetat
În noi menajeria năravurilor rele,

E unul și mai mîrșav, mai slut, mai rău la fire!
Deși nici nu se zbate și nici nu-i zgomotos
El ar distruge lumea întreagă bucuros
Și-ntr-un căscat s-ar prinde să-nghită-o omenire;

Urîtul e! – Cu lacrimi în silă revărsate,
Visează eșafoduri fumînd nepăsător.
Pe monstru-acesta gingaș tu-l știi, o! cititor,
– O! cititor fățarnic, – tu, semenul meu, – frate!

Al. Philippide

PREFAȚĂ

Eroarea, năîngia, păcatul și vînzarea
Ne stăpînesc în gînd și hărtuie în trup;
Cîntate remușcări, hrănite-n noi, irup
Ca lepra ce cultivă, sub zdrențe, declasarea.

Păcătuim emfatic și ispășim timid,
Răscumpărînd amar pornirea, vinovată,
Spre-a-ncepe, mai creduli, același drum arid
Al plînsului impur ce spală orice pată.

În pernele ispitei, un diavol trismegist
Ne leagănă cu vise, scoțîndu-ne din minți:
Tot trainicul metal al falnicei voinți
E volatilizat de-acest savant chimist.

Ne-adună strîns în plasa-i de fire nevăzute:
Noroii crește-n noi pe fiecare ceas
Și-n orice zi, de iad, ne-apropiem c-un pas,
Nepăsători, pe drumuri de noapte, neștiute.

Bieți desfrînați ce-ncearcă, în silă, să sărute
Sîni vlăguți și goi de tîrfe-mbătrînite,
Căutăm, pe unde trecem, plăcerile oprite,
Storcîndu-le ca zeama unei lămii stătute.

Nădiți ca niște molii, cu zecile de mii,
Ne bîzîie în craniu tot cinul infernal,
Iar moartea infectează zefirul matinal
Și intră nevăzută în pieptul celor vii.

Căci dacă siluirea, incendiul și linșajul
N-au cotropit pămîntul scăpat ca prin miracol
Lăsîndu-l să dureze cu tragicu-i spectacol,
E că sîntem prea slabi și nu avem curajul!

Dar într-atîți șacali și scîrnave cățele,
Maimuțe pofticioase și scorpîi otrăvite,
Din strîmta încăpere a cuștii zăbrebite
Cu viciile noastre infame și rebele,

E unul mai grozav, mai slut, mai blestemat,
Deși rămîne veșnic ascuns în vizuină.
El poate să prefacă pămîntul în ruină
Și-ntregul univers să-l soarbă-ntr-un căscat.

E veșnicul Urît, cu pleoape-nlăcrimate,
Visînd autodafeuri în fum de țigaretă.
I-ai urmărit adesea perfida siluetă,
O, cetitor neșincer, cu mine-atît de frate!

Neculai Roșca

BÉNÉDICTION

Spleen et idéal

— Mais que t'as-tu fait de ta vie, de ta vie ?
Pense que de mourir c'est la dévotion !
Médite tout la nuit aux plaisirs éphémères
Qui mon ventre a conçu mon exploitation !

Enoque tu m'as chassé entre toutes les femmes
Pour être le dégoût de mon triste mari,
Et que je ne puis que rejeter dans les flammes,
Comme un ballot d'amour, ce qu'on te rabougrit,

Le jeune enfant la haine qui m'accable
Sur l'entrainement vocalité de tes méchancetés,
Et je t'envoie si bien cet arbre misérable,
Qu'il ne pourra jamais ses boutons enrouler !

Elle enroule sous l'écume de sa haine,
Et ne comprenant pas les desseins éternels,
Elle même gèlante au fond de la Géhenne
Les bûches connues aux crimes maternels.

Pourtant, sous la robe blanche d'un Ange,
L'enfant d'élite est tout ce qu'il mange
Et dans tout ce qu'il mange tout ce qu'il mange
Bonne l'ardente et la chair vermeille.

I

BÉNÉDICTION

*Lorsque, par un décret des puissances suprêmes,
Le Poète apparaît en ce monde ennuyé.
Sa mère épouvantée et pleine de blasphèmes
Crispe ses poings vers Dieu, qui la prend en pitié:*

*– «Ah! que n'ai-je mis bas tout un nœud de vipères,
Plutôt que de nourrir cette dérision!
Maudite soit la nuit aux plaisirs éphémères
Où mon ventre a conçu mon expiation!*

*Puisque tu m'as choisie entre toutes les femmes
Pour être le dégoût de mon triste mari,
Et que je ne puis pas rejeter dans les flammes,
Comme un billet d'amour, ce monstre rabougri,*

*Je ferai rejaillir ta haine qui m'accable
Sur l'instrument maudit de tes méchancetés,
Et je tordrai si bien cet arbre misérable,
Qu'il ne pourra pousser ses boutons empestés!»*

*Elle ravale ainsi l'écume de sa haine,
Et, ne comprenant pas les desseins éternels,
Elle-même prépare au fond de la Géhenne
Les bûchers consacrés aux crimes maternels.*

*Pourtant, sous la tutelle invisible d'un Ange,
L'Enfant déshérité s'enivre de soleil,
Et dans tout ce qu'il boit et dans tout ce qu'il mange
Retrouve l'ambrosie et le nectar vermeil.*

Il joue avec le vent, cause avec le nuage,
Et s'enivre en chantant du chemin de la croix;
Et l'Esprit qui le suit dans son pèlerinage
Pleure de le voir gai comme un oiseau des bois.

Tous ceux qu'il veut aimer l'observent avec crainte,
Ou bien, s'enhardissant de sa tranquillité,
Cherchent à qui saura lui tirer une plainte,
Et font sur lui l'essai de leur férocité.

Dans le pain et le vin destinés à sa bouche
Ils mêlent de la cendre avec d'impurs crachats;
Avec hypocrisie ils jettent ce qu'il touche,
Et s'accusent d'avoir mis leurs pieds dans ses pas.

Sa femme va criant sur les places publiques:
«Puisqu'il me trouve assez belle pour m'adorer,
Je ferai le métier des idoles antiques,
Et comme elles je veux me faire redorer;

Et je me soûlerai de nard, d'encens, de myrrhe,
De génuflexions, de viandes et de vins,
Pour savoir si je puis dans un cœur qui m'admire
Usurper en riant les hommages divins!

Et, quand je m'ennuierai de ces farces impies,
Je poserai sur lui ma frêle et forte main;
Et mes ongles, pareils aux ongles des harpies,
Sauront jusqu'à son cœur se frayer un chemin.

Comme un tout jeune oiseau qui tremble et qui palpite,
J'arracherai ce cœur tout rouge de son sein,
Et, pour rassasier ma bête favorite,
Je le lui jetterai par terre avec dédain!»

Vers le Ciel, où son œil voit un trône splendide,
Le Poète serein lève ses bras pieux,
Et les vastes éclairs de son esprit lucide
Lui dérobent l'aspect des peuples furieux:

– «Soyez béni, mon Dieu, qui donnez la souffrance
Comme un divin remède à nos impuretés
Et comme la meilleure et la plus pure essence
Qui prépare les forts aux saintes voluptés!

Je sais que vous gardez une place au Poète
Dans les rangs bienheureux des saintes Légions,
Et que vous l'invitez à l'éternelle fête
Des Trônes, des Vertus, des Dominations.

Je sais que la douleur est la noblesse unique
Où ne mordront jamais la terre et les enfers,
Et qu'il faut pour tresser ma couronne mystique
Imposer tous les temps et tous les univers.

Mais les bijoux perdus de l'antique Palmyre,
Les métaux inconnus, les perles de la mer,
Par votre main montés, ne pourraient pas suffire
A ce beau diadème éblouissant et clair;

Car il ne sera fait que de pure lumière,
Puisée au foyer saint des rayons primitifs,
Et dont les yeux mortels, dans leur splendeur entière,
Ne sont que des miroirs obscurcis et plaintifs!»

BINECUVÎNTARE

Cînd printr-o hotărîre a voilor din Slavă
Veni pe lume ființa psalmistului firavă,
Lăuza, -nspăimîntată și blestemîndu-și ceasul,
Cu pumnii strînși la ceruri își varsă tot necazul:

– «Cum nu-mi secași, Tu, sînii, ca să rămîie sterpi!
Și nu-ncolți mai bine în ei un cuib de serpi!
Afurisită fie ispita trecătoare
Din noaptea cînd fui prinsă furiș de cingătoare.

Că m-ai ales din lume femeie de rușine,
Să-i fie scirbă tocmai bărbatului de mine,
Nu pot lepădătura s-o zvîrl măcar în foc,
Ca un bilet de seară, ascuns, strîns glomotoc,

Aceeaș ură, însă, cu care m-ai hulit,
Voi pune-o să-mi răzbune greșeala înzecit.
Spurcată buruiană, ieșită la lumină,
Îți voi usca lăstarul bolnăv, din rădăcină!»

Și spumegîndu-și fierea, și împrôșcînd veninul,
Și neputînd pricepe ce-a întocmit destinul,
Ea singură ațîță rugul nestins, de munci,
Păstrat, în Iad, pedeapsă uciderii de prunci.

Păzit din Cer, ca bezna de jos să nu-l mînjească,
Dezmoștenitul simte beția îngerească,
Și-n tot ce-i gustă limba, în tot ce-i soarbe gura,
Sfînțit e dumicatul și sfîntă băutura.

Se zbenguie cu luna, vorbindu-i și cîntînd,
Însuflețit de pilda Golgòtei pe pămînt,
Și Sfîntul Duh, ce-i poartă tot pasul și-l îmbie,
Că-l vede vesel, plînge, ca pasărea zglobie.

Cine-i e drag se teme de el, și fiecare,
Jignit de liniștita-i cu sine împăcare,
Și căutînd să-l cruțe și să îl uite, parcă,
Răbdarea cu cruzime sălbatecă i-o-ncearcă.

Cu piinea lui cîstită și vinul din pahar
Amestecă cenușe și un scuipat murdar,
Fățărnicia-i face s-arunce tot ce-atinge.
Un ins îl dă în lături, și altul îl împinge.

Femeia lui îl face-n răs_pîntii de ocară:
– «Fiindcă mi se-nchină, și-i sînt ca o comoară,
Îmi voi încinge fruntea, ca idolii, cu laur,
Căci vreau să-mi umple poala, silit, cu sălbi de aur.

Și beată de tămîie, de smirnă și căldură,
De sațiu, de metanii, de fum, de băutură,
Voi ști să iau și locul, de la bărbatul meu,
Batjocorit, al celui ce-i este Dumnezeu.

Și cînd voi fi de gluma și jocul meu sătulă,
În mîna mea gingășă putere e destulă.
Voi pune-o apăsată pe piept și, cu cinci unghii,
Drept, inima,-n cinci locuri, prin coaste i-o înjunghii.

Ca pe un pui de mierlă ce-ncepe să se zbată,
Voi zmulge-o dinlăuntru, din piept, însîngerată,
Și, ca să-i dau o cină mai bună, mai aleasă,
Voi arunca-o vie cățelului subț masă.»

Spre cer, unde zărește un jilt și o minune,
Psalmistul își ridică smerita rugăciune,
Și lunga scăpărare a nimbului rotund
Priveliștile lumii dușmane i le-ascund.

– «Blagoslovit fii, Doamne, că este cu putință
Un leac de curățire adânc, prin suferință,
Și că această dulce, curată doctorie
Ne dă învrednicirea la sfînta bucurie.

Eu știu că îl așteaptă în văile senine,
În rînd cu heruvimii preafericiți, la tine,
Pe cîntăreț o strană la veșnicul ospăț,
Al cetelor de îngeri, și caut să mă-nvăț.

Știu că durerea este cea mai înaltă treaptă
Spre care nici țărîna, nici omul nu se-ndreaptă,
Și că-mpletind cununa mea nouă, tu mă legi
Să birui lumea toată și timpurile-ntregi.

Podoabele cu pietre de preț și cu metale,
Lucrate-n giuvaere de chiar mîinile tale,
Nu-s de ajuns cereștei aprinse diademe,
Strălucitoare-n timpul de peste om și vreme.

Căci numai din lumină și rouă s-a făcut,
Din razele din vatra de zări de la-nceput,
Față de care ochii nesemuiți, ce mor,
Sînt cioburi de oglindă, în frumusețea lor.»

Tudor Arghezi

BINECUVÎNTARE

Atunci cînd la porunca puterilor supreme,
În lumea obosită Poetul s-a ivit,
Înfricoșata-i mamă, primindu-l cu blesteme,
A strîns din pumni spre Domnul, de ea milostivit:

– «Mai bine o năpîrcă să nasc aveam azi parte,
Decît pe-acest nevolnic la sînul meu să-l țin!
Hulită fie noaptea plăcerilor deșarte
Ce mi-au sădit în pîntec al ispășirii spin!

Că m-ai ales pe lume din toate-ntre fecioare
Să-l văd scîrbit de mine pe soțul meu mîhnit,
Și că nu pot în flăcări s-arunc ca pe-o scrisoare
De dragoste deșartă, pe-acest pipernicit,

Voi face ura-ți care m-a copleșit, să cadă
Pe-odrasla pentru care ții ochii încruntați.
Și voi suci copacu-i becisnic, să nu vadă
Lumina ta nici unul din mugurii-i ciumați!»

Ea își înghite astfel gemînd veninul urii,
Și nepricepînd rostul sortirilor cerești,
Își năascocește, însăși, în Iadul plin de furii,
Un rug pentru-ale mamei păcate pămîntești.

Și totuși, dus de-un înger ce-n taină-l ocrotește,
Desmoștenitu-aleargă de soare fremătînd,
Și-n tot ce el mănîncă, și-n tot ce bea găsește
Nectarul și-ambrozia de aur spumegînd.

Se joacă-n zori cu vîntul, cu norul se îmbie,
Și desfățat se suie pe-al crucii drum cîntînd;
Și Spiritu-l urmează în marea-i pribegie
Plîngînd că-l vede-n crînguri ca pasărea zburdînd.

Toți cei iubiți de dînsul îl iscodesc cu teamă,
Dar cum îl văd tot pașnic, sînt îndrăzneți și vor
Să-i smulgă fiecare o lacrimă, și-l cheamă
Din el să-și facă ținta sălbăticiiei lor.

În pîinea și în vinul ce gura-i jînduiește,
Îi pun cenușa-n care cu toții au scuipat;
Se scutură fătarnici de tot ce-l ispitește
Și se hulesc cînd unii pe urmă i-au călcat.

Femeia lui aleargă și strigă prin mulțime:
– «Că m-a găsit frumoasă-ndeajuns, de m-a iubit,
Cu-aceeași iscusință ca idolii-n vechime,
Vor pune-n aur trupul să-mi fie poleit;

Voi ameți de smirună, de nard și de tămîie,
De-ngenuncheri, de poște smintite și de vin,
Să văd, cînd rîd cu hohot, cum poate să-i rămîie
Nespulberat în suflet un jurămînt divin!

Și cînd voi fi sătulă de-această mîrșăvie,
Va fi ușor cu brațu-mi gingaș să-l încleștez;
Și străpungîndu-i pieptul cu unghii de harpie,
Spre inima lui gheara voi ști să-mi furișez.

Și inima-i ce-n tremur ca pasărea palpită,
Voi smulge-o înroșită din sînu-i sîngerînd,
Și vrînd cu ea să-mi ghiftui căteaua favorită,
În dinți, cu tot disprețul, i-o voi zvîrli rîzînd!»

Dar către Ceru-n care el vede-un tron albastru,
Cu brațele pioase Poetul stă senin,
Și fulgerele vaste din cugetu-i de astru,
De gloatele-nvrăjbite tot mai departe-l țin:

– «Slăvit fii, Doamne, care dînd lumii suferința,
Ne-aduci o izbăvire atîtor dezmătări,
Și cu prinosu-i pururi curat tu dai putința
Doar celor tari să suie spre sfinte desfătări!

Știu că păstrezi și locul Poetului în zare
În rîndurile sfintei Legiuni, și că-l îmbii
Să vie fără preget la veșnica serbare
De Vredniciei și Tronuri și-Atotputernicii.

Știu că durerea este mîndria rară care
N-o mistuie pămîntul, nici bezna din infern,
Și ca să-mi țeși cununa sfințită, n-ar fi mare
Nici toată veșnicia, nici universu-etern.

Nici pietrele pierdute de antica Palmyră,
Nici rarele metale, nici perlele din mări,
N-ar fi de-ajuns chiar mîna-ți pe toate de le-nșiră,
Acestui nimb, ca pururi să strălucească-n zări;

Căci el urzit e numai din limpedea sclipire
Pe care din lumina dintii ai vrut s-o prinzi,
Și-n fața lui chiar ochii, cu toată-a lor lucire,
Nu sînt decît cernite și-nlăcrimate-oglinzi!»

Șerban Bascovici

BINECUVÎNTARE

În ceasul cînd din vrerea puterilor supreme
Pe-acest pămînt de jale poetul s-a născut,
Înspăimîntata mamă a ridicat blesteme
Iar Dumnezeu din ceruri durerea i-a văzut.

– «Decît s-aduc pe lume asemenea ruşine,
Un cuib întreg de viperi mai bine aş fi fătat.
Urăsc plăcerea nopţii care-a sădit în mine
Amara ispăşire ce-n pîntec am purtat.

De m-ai ales pe mine să-mi întristez bărbatul
Şi să ajung în silă bătaia lui de joc,
De nu pot, ca scrisoarea în care-ţi arzi păcatul,
Să smulg din leagăn monstrul şi să-l arunc în foc,

Asupra lui blestemul tău crunt îl voi întoarce,
Şi ura ne-ndurată cu care m-ai lovit;
«Voi sugruma tulpina şi seva i-o voi stoarce,
Să nu mai crească muguri pe ramul otrăvit!»

Strîngînd din pumni îşi strigă minia ei nedreaptă
Şi nu-nţelege rostul eternelor porunci,
Ea nu ştie că rugul Gheenii o aşteaptă
Şi-o va lovi osînda uciderii de prunci.

Şi totuşi bunul Înger în taină-l ocroteşte
Şi-l scaldă în lumină pe urgisitul fiu,
În hrana lui, poetul ambrozie găseşte
Şi setea i-o alină nectarul auriu.

Se prinde-n joc cu vîntul, de vorbă stă cu norul,
Pe drumul crucii cîntă, cînd fulgere se frîng,
Iar îngerul lui plînge, privind cum călătorul
Pornește-alături, vesel ca pasărea din crîng.

Iubirea lui de oameni stîrnește-n lume teamă,
Iar cei ce văd lumina din ochii buni ai săi,
Nu știu cum să-l mai facă să plîngă și să geamă,
Voind s-arate astfel cît pot fi ei de răi.

I-amestecă-n mîncare imundele lor bale,
Îi pun cenușe-n pîine și-i scuipă în pahar,
Cu prefăcută scîrbă i se feresc din cale,
Și tot ce el atinge, le pare că-i murdar.

Iubita lui vorbește mulțimii din Cetate:
– «De vreme ce poetul se-nchină-n fața mea,
Voi cere-n templu locul zeiței adorate,
Și-am să mă-mbrac în straie de aur, ca și ea.

Miresme de tămîie și mirt să mă-mpresoare,
Și jertfe să cinstească altarul sacru-al meu,
Iar inima, în care voi fi stăpînitore,
Să mi se-nchine mie, ca unui Dumnezeu.

Iar cînd voi fi sătulă de-această comedie,
Asupra lui plăpîndul meu braț am să-l îndrept,
Îi voi străpunge pieptul cu unghii de harpie
Și inima lui, vie, am să i-o zmulg din piept.

Simțînd cum caldă încă tresare-nfiorată,
Ca pasărea rănită zbătîndu-mi-se-n mîini,
Voi prinde-acea bucată de carne-nsîngerată
Și cu dispreț, pe trepte, o voi zvîrli la cîini!»

Dar ridicînd spre ceruri privirea lui senină,
Poetul se încîntă de-albastrele-nălțimi,
Iar gîndul lui plutește pe marea de lumină,
Depart de vîltoarea-nrăitelor mulțimi.

– «Fii preamărit, o Doamne, care mi-ai dat durerea,
Al josniciei mele atotputernic leac,
Esența minunată din care-și sorb plăcerea
Cei tari, sortiți de tine să dăinuiască-n veac.

Eu știu că în aleasa ta oaste de credință
Te-ai îndurat și ceata poezilor s-o-nșiri,
Și-o vei chema odată la marea biruință
A Cinstei, a Puterii și-a veșnicei Măririi.

Eu știu că suferința e-o nobilă-ncercare,
Ce-nfruntă lutul rece și focul din infern,
Și-n drumul meu spre slavă mă voi simți mai tare
Decît domnia lumii și-a timpului etern.

Și nici ale Palmirei pierdute nestemate,
Metaluri neștiute, comori de nepătruns,
Nici perlele din mare, de tine semănate,
Nu-s vrednice podoabe, și nici n-ar fi de-ajuns

Să-ncingă diadema în care, orbitoare,
Splendorile luminii eterne strălucesc,
Pe cînd în ochii jalnici ai lumii pieritoare,
Ca-ntr-o oglindă ștearsă abia de se zăresc.»

Al. Hodoș

BINECUVÎNTARE

Cînd, prin înalt-decretul puterilor supreme,
Pe lumea asta hîdă poetul e adus,
Sărmana-i mamă urlă și blestemă și geme,
Amenințînd cu pumnii pe Cel Milos, de Sus.

«De ce n-am scos mai bine un ghem de viperi oare,
Decît pe monstrul ăsta urît, pipernicit?
O, blestată, noaptea plăcerii trecătoare,
Cînd pîntecul, pedeapsa în pat și-a iscălit!

Fiindcă, dintre toate, de tine-am fost sortită
Să-și bată joc de mine grețosul meu bărbat,
Și cum nu pot, asemeni scrisorii dulci, primită,
Să zvîrl în flăcări plodul acesta cocoșat,

Nemărginita ură ce-mi porți, neîmpăcată,
Pe capul lui voi face-o să cadă; voi lovi
Și răsuci mlădița aceasta blestată,
Încît ciumații muguri să nu poată rodi!»

Abia strunînd minia ce-n sinu-i clocotește,
Nepricepînd voința destinului etern,
În funduri de Gheenă, ea însăși pregătește
Un rug al pedepsirii păcatului matern.

Dar, ocrotit de-un înger, sub pavăza-i divină,
Copilul se îmbată cu soare și cu har;
Și hrana lui și apa ce setea îi alină,
Ambrozie îi pare și rubiniu nectar.

Se-ntrece-n glas cu norii; aleargă-n joc cu vîntul;
E beat de fericire pe drumul lui spinos;
Și îngerul, din ceruri, îi priveghează-avîntul,
Înduioșat că-l vede ca pasărea voios.

Și-ar dăruî iubirea – dar oamenii, cu teamă,
Îl bănuiesc; iar alții îl cred nepăsător.
Și se întrec să-l facă să plîngă și să geamă,
Punînd la încercare, pe el, cruzimea lor.

În pîinea dumicată, în vinul ce-l îmbie,
Răutăcioși, ei scuipă, turnînd lături și scrum;
Ard tot ce-atinge mîna-i și, cu fătărnicie,
Se bat în piept de ciudă c-au mers cu el pe-un drum.

Soția-i îngîmfată se laudă pe stradă:
«Deoarece se-nchină la frumusețea mea,
Am să-l aduc, în mine un idol vechi să vadă...
Și veșnic îmbrăcată în aur să mă vrea!

Am să mă-mbăt cu smirnă, miresme și tămîie,
Cu plecăciuni smerite, ospete și cu vin;
Voi rîde cînd, din creștet și pînă la călcîie,
Îmi va aduce mie prinosul lui divin.

Dar, cînd voi fi sătulă de pozne caraghioase,
Cu mîna mea plăpîndă năpraznic îl aștept,
Să-nfig în el lungi unghii de Harpii, veninoase,
Și să-mi croiesc o cale spre inima-i, în piept.

Biet pui de rîndunică plăpîndă, speriată,
Voi smulge-o, înroșită de-al singelui șuvoi,
Și-o voi zvîrli, să-mi satur cățeaua alintată,
Ca pe o halcă veche din lada de gunoi».

Pios, spre cer, poetul privirea și-o ridică ...
Spre cerul cu arhangheli, strălucitor și sfânt;
Și fulgerele vaste, ce mintea i-o despică,
I-ascund învălmășeala și zarva pe pământ.

«Tu care suferința drept cuminecătură
Ne-o dai, și-alini dezmățul cu chinuri și dureri,
Slăvită fie-ți, Doamne, divina băutură,
Ce netezește drumul spre sfintele plăceri.

Eu știu că lângă tine poetu-și are locul,
La fel cu mucenicii, în rîndurile-ntii,
Și că-l poștești, în viața cea veșnică, la jocul
Cohortelor de îngeri cu săbii de văpăi.

Mai știu că suferința e singura virtute
Pe care n-o birfește nici lume, nici infern,
Și că, spre-a-mi țese firul cununii nevăzute,
Mi-ar trebui tot cerul și timpul tot, etern!

Odoarele vestitei Palmyre, îngropate,
Mărgăritarul mării, comorile din munți,
De mîna ta divină, Stăpîne, încrustate,
N-ajung pentru cununa poeților, pe frunți.

Căci ea-i lumina sfîntă, în alte zări țîșnită,
Din primul snop de raze, departe-n univers;
Și ochii noștri-n care, vremelnică, palpită,
Sînt biete-oglinzi pălite, cu chipul trist și șters.

Lazăr Iliescu

BINECUVÎNTARE

Atunci, cînd printr-o lege-a puterilor supreme,
Poetu-n lumea-aceasta scîrbită s-a născut,
Înfrișcata-i mamă pornită pe blesteme
A strîns din pumni spre Domnul și milă i-a cerut.

«— Să fi născut mai bine-o năpîrcă în durere
Decît la sîn această rușine s-o hrănesc!
Hulită fie noaptea plăcerii efemere
Cînd ispășirea-n pîntec a fost s-o zămislesc!

Că m-ai ales din toate femeile sub soare
Să fiu dezgustul silnic al soțului, mîhnit,
Și că nu pot în flăcări să zvîrl ca pe-o scrisoare
De dragoste-acest monstru cu trupul lui pocit;

Voi face ura-ți care m-a-mpovărat să cadă
Pe-odrasla blestemată de răutatea ta,
Și-oi răsuci tulpina copacului schiloadă
Încît ciumații muguri să nu-i mai poată da!»

Ea își înghite astfel veninul urii sale
Și, fără să-nțeleagă înaltul rost etern,
Chiar ea-și croiește-n fundul Gheenei largă cale
Spre ruguri hărăzite păcatului matern.

Și totuși, cu un Înger ce-n taină îl păzește,
De soare se îmbată dezmoștenitul Fiu,
Și-n tot ce bea, și-n tot ce mănîncă, el găsește
Ambrozia divină, nectarul rubiniu.

Cu vîntul el se joacă, de vorbă stă cu norul,
Și-n cîntec se desfată pe-al crucii drum de foc;
Și Duhul îl urmează pe el, rătăcitorul,
Plîngînd că-l vede-n codru ca pasărea în joc.

Toți ce-i sînt dragi cu frică mereu îl priveghează,
Sau chiar, încurajîndu-i seninătatea lui,
Ațîță pe vreunul ce-ar ști să-i facă groază
Și se găsesc cruzimea să-și pună-n joc destui.

În piinea și în vinul ce gura i-o îmbie,
Amestecă cenușă cu otrăvit scuipat;
Ce-atinge el aruncă ei cu fătărnice
Și vină-și fac pe urme cumva de i-au călcat.

Prin piețe largi colindă, în țipete, soția:
«— Fiindcă-i sînt plăcută de-ajuns, că m-a-ndrăgit,
Eu de la vechii idoli voi prinde meseria
Punînd în aur trupul să-mi fie poleit;

De smirnă, nard, tămîie, am să mă-mbăt cu sete,
De sute de mătânii, de cărnuri și de vin,
Să știu dacă-ntr-un suflet ce dragostea mi-o dete
Pot să dărim în hohot un jurămint divin!

Și cînd o să mă satur de jocuri păcătoase,
Pe el mi-oi pune brațul puternic și gingaș,
Iar unghiile mele de harpii fioroase
Spre inima lui lesne își vor tăia fâgaș.

Și ca pe-o păsăruică ce nentrerupt palpită,
Eu inima-nroșită am să i-o smulg din sîn,
Și ca să-mi satur bine căteaua favorită,
I-oi azvîrli-o-n țărână, cu un dispreț păgîn!»

Spre cerul unde ochii un tron văd în lumină,
Poetul își înalță-mpăcat un braț pios
Și fulgerele aprinse de mintea lui senină
I-ascund să nu mai vadă norodul furios:

«– Slăvit fii Cel ce dăruie a suferinței plată,
Prea sfântul leac ce spală păcatele-n dureri
Și flacăra adincă și pururea curată,
Călind pe cei puternici în sfintele plăceri!

Știu că păstrezi și locul poetului deoparte,
În rîndurile-nalte a'sfintelor Oștiri,
Și că-l poștești la marea serbare, fără moarte,
De mari Virtuți, de tronuri și-nalte Stăpîniri.

Că singura noblețe durerea e, știu bine,
Pe care n-or s-o muște pămînt și iad nicicînd,
Și mistica-mi coroană, s-o țeasă, se cuvine
Să-nduplec universuri și vremile pe rînd.

Dar pietrele pierdute din antica Palmiră,
Necunoscutul aur și perlele din mări,
De tine încrustate, n-ajung, chiar de se-nșiră,
Acestei diademe ce strălucește-n zări;

Căci numai din lumina cea pură se încheagă.
Din cele dintîi raze pe care-n ea le-aprinzi,
Și-n fața căror ochii-n splendoarea lor întregă
Nu sînt decît cernite și plîngătoare-oglinzi!»

Ionel Marinescu

POETUL

«O, poètes sacrés, échevelés, sublimes!»

Victor Hugo

Vîntul gonește prin lunci uscate
Ghinda căzută jos dintre foi:
Stejar, pe vîrfuri de munți o bate,
Luntre, o bate pe valuri moi:

Aci, pe lume, poetul are
Destinul ghindei plin de fiori:
Viața lui toată e o urmare
De lupte grele și de plînsori.

Cînd el se naște, mii de blesteme
Părinții varsă pe fiul lor,
Căci nu știu dinșii ce căi supreme
Se vor străbate d'al lui picior.

Muma lui zice: «Cum tocmai mie
Îmi păstrași, Doamne, ăst prunc pocit!
Și al lui tată, alb de minie,
Zbiară la bietul nenorocit –

Copilăria-i trece-n suspine;
El nu cunoaște nici mîngîieri,
Nici rîs, nici jocuri, nici zile line:
El întîlnește numai dureri.

Cu toate astea cu-ncetul crește;
Conduș d'un înger, într-al lui drum

El stă, cu norii din cer vorbește,
Sau prin cîmp umblă cătînd profum.

Vastul lui suflet îmbrățișează
Natura-ntreagă; pe oprimați
El varsă lacrimi și-n crucișează
Miinile-i sacre ca p-ai săi frați.

Oriunde simte nevoi, aleargă;
Femei cu sînul martirizat
Ale lor pete ar vrea să șteargă
Cînd pentru ele el s-a rugat.

La cei puternici el se prezintă
Și le șoptește să fie buni;
Umanitatea e a lui țintă,
Și a lui voce face minuni.

Pe cîți vrea însă ca să iubească
Fugind îi vede ca d'un lepros,
Sau cătînd ce fel să-l necăjească
Și să-l insulte mai dureros.

În hrana care i se destină
Ei varsă fiere, praf și scuipat,
Ei neagă zeul cui el se-nchină
Și șterg pe unde el a călcat.

A lui soție de el își rîde
Și-și vinde corpul pe la streini,
Sau, mai feroce decît un gîde,
Pe traiu-i zilnic presară spini.

Amici nu are; toți se frămîntă,
Pînă chiar frații neomenoși;

Să năbușească vocea lui sîntă
Și să-i suscite invidioși.

Spre bolta însă unde lucește
Soarele păcii ca un comet,
Poetul sacru pios privește
Ș-ale lui brațe ridică-ncet.

«Mulțumesc, Doamne, căci dai durerea
Ca un remediu la răutăți,
Și căci printr-însa arăți puterea
Celor din urmă feliicități.

Eu știu că-n ceruri tu ții deoparte
Cununi de stele pentru poeți,
Și că ei singuri sînt marea carte
Prin care lumea voiești să-nveți.

Eu știu că chinul și suferința
Sînt o noblete ce tu nu vrei
Ca să posede toată ființa,
Nici cei culpabili, nici cei mișei.

D-aceea mintea-mi azi ți se-nchină
Și-ți mulțumește că tu mi-ai dat
Să sufăr rele fără de vină,
Să-ncerc torture fără păcat!»

El astfel zice, ș'a lui figură
Măreț planează pe Univers,
Ș'ale lui aripi fără măsură
Îngreunează sîntul lui mers.

Ciru Oeconomu

BINECUVÎNTARE

Cînd printr-o hotărîre-a destinului suprem
Poetul vine-n lumea de-aici, cuprins de silă,
Nemîngîiata-i mamă, pornită pe blestem,
Își încordează pumnii spre cerul plin de milă:

«Mai bine-aș fi născut un șarpe-otrăvitor
Decît să cresc făptura aceasta schilodită!
Afurisit să fie momentul trecător
Ce mi-a rodit în pîntec pedeapsa cuvenită!

Și fiindcă Tu, Stăpîne, pe mine m-ai menit
Să isc dezgustul lumii și crîncena ei ură,
Devreme ce nu-mi este de-acum îngăduit
Să nimicesc această abjectă stîrpitură,

Voi răzbuna blestemul ce mi l-ai hărăzit
Asupra creaturii tale afurisite.

Am să-i retez avîntul de arbore corcit,
Oprind îndeplinirea rodirii otrăvite!»

Ea-și rumegă cu ură necazu-nveninat,
Nepricepînd voința puterilor eterne,
Prin care, nesilită de nimeni, și-a săpat
Prăpastia pedepsei păcatelor materne.

Copilul, străjuit de-un înger păzitor,
Sub soarele încins, se-mbată de lumină,
Iar hrana pămîntească se schimbă-mbietor
În parfumat nectar și-ambrozie divină.

Vorbește cu stihia, cu vîntul stă la joc,
Cutreeră voios răscruce cu răscruce;
Un spirit bîn, urîmîndu-l tăcut, din loc în loc,
Îi tînguie destinul spre care îl conduce.

Iubirea lui trezește dezgust nemărginit,
Indiferența-i însă, orgolii ofensate,
Și-n grabă, fiecare se-arată pregătit
Să-i cerce nesimțirea prin cîte-o nedreptate.

În pîinea lui amară și vinul oțetit
I-amestecă-ngrijați lăturile murdare
Și totul li se pare în juru-i pîngărit,
Chiar urma care-o lasă truditele-i picioare!

Femeia adorată îi țipă în urechi:
«De mă găsești frumoasă și vrei să-ți fiu soție
Să mă îmbraci cu aur ca idolii străvechi,
Căci eu nu pot trăi decît în bogăție!

Mă voi spoii cu mir, tămîie și balsam,
Iar cînd voi fi sătulă de lux și trîndăvie
Voi încerca să smulg din sufletu-ți infam
Pe Dumnezeu, căci locul mi se cuvine mie.

Și-n fine, plictisită de tot ce-am izbutit,
Cu mîna mea ce-ți pare atîta de plăpîndă
Spre inimă căuta-voi făgașul tăinuit
Și-am s-o apuc în gheare de harpie flămîndă.

Din pieptul tău murdar cu brațu-mi iscusit
Voi smulge-o tremurîndă ca pasărea rănită
Și-am s-o arunc, scîrbită, cățelului iubit
Să-l bucur și pe dînsul de va voi s-o-nghită!»

Spre cerul unde vede un tron de-azur, splendid,
Poetul își înalță privirile pioase,
Iar veșnica lumină a gândului lucid
Întunecă răutatea mulțimii ticăloase:

«Mărire Ție pentru blagoslovitul chin
Prin care ne purifici de tristește păcate;
Durerea hărăzită e-un elixir divin,
Doar ea ne face vrednici de sfînta voluptate.

Tu pregătești, Stăpîne, nespusele splendori
Poetului ce vine-n legiunea Ta divină
Predestinat din leagăn eternei sărbători
A lumilor înalte și pline de lumină.

Căci suferința este însemn împărătesc
Pe care nici pămîntul, nici iadul nu-l înghite.
Superba ei cunună, pe rînd, o împletesc
Atîtea universes și vremuri, nesfîrșite.

Tezaurul pierdut al vechiului Palmir,
Metalele uitate și perlele din mare,
Îngrămădite toate pe misticul Tău fir,
N-ar fi deajuns acestei cununi strălucitoare!

Va trebui urzită cu razele cerești,
Păstrate-n vatra purei lumini primordiale,
Din bogăția căror privirile-omenești
Păstrează doar reflexe telurice și pale.

Neculai Roșca

II L'ALBATROS

*Souvent, pour s'amuser, les hommes d'équipage
Prennent des albatros, vastes oiseaux des mers,
Qui suivent, indolents compagnons de voyage,
Le navire glissant sur les gouffres amers.*

*A peine les ont-ils déposés sur les planches,
Que ces rois de l'azur, maladroits et honteux,
Laissent piteusement leurs grandes ailes blanches
Comme des avirons traîner à côté d'eux.*

*Ce voyageur ailé, comme il est gauche et veule!
Lui, naguère si beau, qu'il est comique et laid!
L'un agace son bec avec un brûle-gueule,
L'autre mime, en boitant, l'infirme qui volait!*

*Le Poète est semblable au prince des nuées
Qui hante la tempête et se rit de l'archer;
Exilé sur le sol au milieu des huées,
Ses ailes de géant l'empêchent de marcher.*

ALBATROSUL

*Să-și mai omoare timpul, matrozii, uneori
Prind albatroși, mari păsări de ape mari și clare
Ce-mpărtășesc, tovarăși de larg, nepăsători,
Corabia plutită peste genuni amare.*

Abia ajunși pe scînduri și-orînduiți, tu vezi
Cum regii boltei pure, stingheri și-ntru rușine,
Își scapă strîmb aripa stropită cu zapezi
Ca vislele uitate la țarm în ape line.

Înaripatul crainic cît de sleit e-acum!
El, cel superb odată, și-arată trist humorul –
Un ins îi bate pipa de clonț și cade scrum,
Un altul îl imită trăgînd șotîng piciorul.

La fel este poetul cu pasărea din nori
Ce bîntuie furtuna și ia în rîs arcașii,
Dar surghiunit, pe plaiuri, între hărțuitori,
Aripa lui semeată îi stînjenește pașii.

Al. Andrițoiu

ALBATROSUL

Ca să se joace uneori unii marinari
Prind albatroșii, păsări tăcute ale zării,
Care-nsoțesc de-aproape, ca niște steaguri mari,
Corăbiile duse de răzvrătirea mării.

Abia lăsați din brațe pe scînduri, subț catarg,
Acestor șoimi puternici ai marelui azur
Încep să le atîrne, ca un veșmînt prea larg,
Aripele greoaie, din umeri, împrejur.

Înfruntătorul bolții e-acum stîngaci și șui.
Semeț pîn'adineaori, viteazul s-a prostit.

Glumind, un om îi vîră în cioc luleaua lui
Ori îl maimuțărește cu mersul izmenit.

Asemeni e poetul cu Prințul dintre nori.
Stăpîn peste furtună, prăpastie și vînt,
E-mpiedicat să meargă, hulit de muritori,
Cînd aripile-i vaste l-aruncă de pămînt.

Tudor Arghezi

ALBATROSUL

Ca să petreacă, după un obicei al lor,
Corăbierii mării prind albatroși din zbor.
Acești giganți ai zării, cu penele de săbii,
Copilăroși, în stoluri se țin după corăbii.

Răpit abia din Slavă și pus să umble, jos,
Arhanghelul Tăriei stîngaci e și sfios.
Aripile-i atîrnă, și-i zac, și nu-i ajung,
Ca mînecele goale, din umeri, unui ciung.

Ce bleg e caraghiosul ceresc și ce schilod,
Batjocură de glumă și rîs pentru norod!
Un om în plisc luleaua i-o vîră și-l îngînă,
Împiedecat în straie, cum șchioapătă, pe-o rînă.

Poetul e de-o seamă cu pasărea frumoasă:
Înfruntă vijelia și arcul, și nu-i pasă.
Dar surghiunit cu chiot și singur în răstriște,
Aripa uriașă nu-l lasă să se miște.

Tudor Arghezi

ALBATROSUL

Ades, să treacă vremea, corăbierii-n larguri
Prind albatroși, mari păsări ce mările-nfruntînd,
Ațin din urmă, trîndavi tovarăși de catarguri,
Corabia pe-amare genuni alunecînd.

Abia aduși pe puntea de scînduri, fără zare,
Ei, regii bolții-albastre s-au rușinat stîngaci,
Și largile-ăripi albe le cad de-ndurerare
Ca două vîsle-n lături tîrîndu-le buimaci.

Drumețul cu-ăripi, șubred și strîmb, privește-naltul!
El, slutul și hazliul, ce strălucit era!
Cu-o pipă unul ciocul îi sîciie, și-un altul
C-un șchiopătat își rîde de ciungul ce zbura!

Poetul e ca printul ce norii cîrmuiește;
Sfidînd arcașul, n-are prin vijelii popas;
Dar exilat în lumea ce-n juru-i huiduiește,
De uriașe aripi nu poate face-un pas.

Șerban Bascovici

ALBATROSUL

Adesea marinarii, voind să se distreze,
Prind albatroșii, păsări gigantice de mare
Ce, indolenți tovarăși, le place să urmeze
Corabia pornită pe valurile-amare.

Abia aduși pe punte pe scîndurile dalbe,
Ei, Regi ai înălțimii, acum stîngaci și grei,
Își lasă-n jos, umilii, aripele lor albe
Ca mari lopeți tirite alătura de ei.
Ce slăbănog și stîngaci e-acum înaripatul
Tovarăș, ce-nainte așa frumos era!
Ici, unu-i arde ciocul cu pipa, iar un altul
Șchiopînd, mimează-n mersu-i infirmul ce zbura!

Poetul e asemeni cu Prințul înălțimii
Ce vizitează-adesea furtuna-n Univers;
Pămîntul e exilul, în mijlocul mulțimii,
Și aripa uriașe-l împiedică din mers.

Emil Bărbulescu

ALBATROSUL

Adesea, ca să rîdă, voioșii marinari
Prind albatroșii, păsări gigantice de mare
Cari însoțesc – tovarăși de drum trufași, bizari, –
Corabia ce zboară pe-abisurile amare.

Dar cum i-aduc matrozii pe-a'vasului podele,
Ei, regii atmosferei, devin stîngaci și grei;
Aripile lor albe și mari, ca vîsle grele
Și le tirăsc, nevolnici, alătura de ei.

El, zburătorul falnic, priviți-l: i-o risipă!
El, cel frumos odată, ce comic e și hîd!

Un mucalit îi pune, rîzînd, în cioc o pipă,
Un altul îl imită hazliu. Cu toții rîd.

Poetul e asemeni cu mîndrul albatros
Ce-nfruntă-n zbor furtuna și-i rege-n univers,
Dar, exilat aicea din cerul lui frumos,
Giganticele-i aripi împiedică-al său mers.

C.Z. Buzdugan

ALBATROSUL

Adeseori, naierii, ca să se-amuze, prind
Prind albatroși, mari păsări ce le petrec pe mare
Plecările în larguri, molatec însoțind
Corăbii de mătase peste genuni amare.

Și-abia-i aduc pe punte pe regii-acestor salbe
De-avînturi peste-azururi, că temeraru-n trînte
Își lasă-ncet perechea aripilor lui albe
S-alunece pe-alături ca două visle frînte.

O,-naripat al zării drumeț stingaci și tînt
– Ce caraghios în lanțuri, frumos odinioară! –
Unu-i agață-o pipă de plisc, din ars pămînt,
Și-altu-l maimuțărește pe schiopul care zboară.

Poetul e asemeni cu prințul peste nouri
Ce-ncumetă furtuna și ia-n de rîs săgeata.
Zvîrlit pe țărmul lumii și-n ploaia de ecouri,
Aripele-i gigante-l împiedică, și gloata.

Ion Caraion

ALBATROZUL

Adese marinarii voind să se desfete,
Atrag pe punți în cursă gigantici albatrozi
Ce însoțesc corăbii, în legănite cete,
Pe-abisuri îmblinzite prin jertfe de matrozi.

Dar cum se văd pe scînduri, stăpînitorii slăvii
Devin ne-ndemînateci și înduioșător
Își poartă vastele aripi tîrîș pe puntea năvii
Ca vîsle ostenite pe laturile lor.

Fochistu-i necăjește și, schiopătînd, dă zorul
Să imiteze mersul foștilor captivi;
Ridicol, slab și trîndav s-arată zburătorul
Intimidat de rîsul matrozilor naivi.

Poetul e asemeni monarhului furtunii
Ce vizitează norii rîzîndu-și de arcași
Proscris pe sol, în prada prigoanei și-a minciunii,
De aripele-i vaste se-mpedecă în pași.

Panait Cerna

ALBATROSUL

Adesea ca să mai petreacă, în largul mării, corăbierii
Prind albatroși, gigante păsări, ce, legănîndu-se sub cer,
Urmează-n zborul lor, molatici tovarăși de călătorie,
Vaporul care lin plutește pe-adîncuri pline de mister.

Abia adus, lăsat pe punte, stăpînul zărilor albastre,
Înconjurat de lume multă, e așa stîngaci și rușinos!
Și lasă aripile-i albe, cu care spintecă văzduhul,
Pe lingă corpul-n nemișcare, ca pe lopeți s-atîrne-n jos.

Așa frumos odinioară, cît pare de urît acumă,
Cît de stîngaci, cît de ridicul e-naripatul călător.
Un om c-o pipă-l lovește pe cioc silindu-l să fumeze,
Un altul, schiopătînd, imită infirmu-atît de mîndru-n zbor.

Astfel poetul e asemeni regelui norilor ce-nfruntă
Cu pieptul lui orice furtună, de vînător își bate joc.
Coboară-l, adu-l între oameni, de stîngăcia-i toți vor ride,
Căci aripile-i uriașe îl țin, ca pe-albatros, în loc.

Ana Codreanu

ALBATROZUL

Adece marinarii ca să petreacă doară,
Prind albatrozi, tovarăși de drum nepăsători,
Ce urmăresc din sfere corabia ușoară,
Alunecînd pe-ntinsul amarelor vîltori.

Abia i-au dus pe punte: Aripele i-apasă
Și regii din azururi, timizi, stîngaci și grei,
Ca niște visle albe și mari în jos le lasă
Să se tîrască jalnic alături de ei.

Frumosul care-n slavă își leagănă aripa,
Acum, urît și comic, nevolnic va umbla;
Glumind, vreunul pliscul i-l sîcîie cu pipa,
Ori schiopătînd, imită infirmul ce zbura.

Poetul e asemeni cu prințul înălțimii:
De-și rîde de furtună și arc, în zbor ceresc,
Pe sol exilu-i este batjocura mulțimii
Căci uriașe aripi în mers îl stingheresc.

Mihai Codreanu

ALBATROSUL

Ades, spre a petrece, sînt inși din echipaj
Care-albatroși vînează, mari păsări de pe mare,
Ce urmăresc, ca leneși tovarăși de voiaj,
Corabia lunecîndă pe hăurile-amare.

Abia i-au prins năierii și i-au lăsat pe scînduri,
Că regii din azururi, umili, șovăitori,
Aripile cu jale își lasă, două rînduri
De vîsle mari și albe tîrînd în coasta lor.

Înaripatul zării stîngaci e, fără vlagă,
Cîndva frumos, cît este de comic și de slut,
Cu-o pipă unul ciocul îi sîciie în sagă,
Șchiopînd, imită altul infirmu-n zbor căzut.

Poetul e asemeni cu-ăst rege din nalți nori
Ce-nfruntă dîrz furtuna, de-arcaș rîzînd ades,
Dar exilat în lume, în mijloc de ocări,
Aripile-i gigante îl țin pe loc în mers.

Al. Colorian

ALBATROSUL

Adesea, să se joace, la bord, matrozii-n larg,
Din zbor prind albatroșii, cărunți vulturi de mare,
Care-nsoțesc alene, tovarăși de catarg,
Corabia ce taie vârtejurile-amare.

Abia-i pun pe covertă, că regii din azur,
Molateci și sfielnici, grumazu-și încovoae,
Imensele lor aripi din albul cel mai pur,
Ca visle-n două laturi tirindu-le greoaie.

Vinjos într-aripatul, ce moale-i și stîngaci!
El, falnicul, ce slut e, ce caraghios pe-aripe-il
Unu-i scălimbă zborul și șchioapătă dibaci,
Altul i-ațîță pliscul cu arsul ciot al pipei.

Poetul e asemeni cu prințul din zenit,
Ce-n piept ia uraganul și ia în rîs arcașii,
Jos pe pămînt și-n huiet de huiduieli gonit –
Giganticele-i aripi împleticindu-i pașii.

George Dan

ALBATROSUL

Adesea, marinarii duc pe navă,
Glumind, pe-acele albe zburătoare,
Cari urmăresc tăcutele vapoare
Alunecînd între ocean și slavă.

Lăsați pe scînduri, bieții albatroși,
Superbii regi ai zării depărtate,
Rămîn stîngaci, cu-aripile-atîrnate
Ca două vîsle, moi și rușinoși.

E-acum stîngace, comică, urită,
Frumoasa pasăre de-odinioară!
Cu-o pipă, ciocul unu-i întărită,
Iar altu-ngîină pasărea-amărită
Ce stă neputincioasă și nu zboară.

Poetul, cît de mult se potrivește
Cu prințul norilor ce-n zări plutește!
Pe-aripi de uriaș a-nvins tempesta,
Și-nstreinat, în huiet, ca acesta,
Se-mpiedică-n aripi și se oprește.

G. Lazăr Demetrescu

ALBATROSUL

Adesea, ca să ridă, bătrînii lupi de mare
Prind albatroși, mari păsări cu pene alburii,
Ce însoțesc alene, pe spumele amare,
Corabia sorbită de noi călătorii.

Abia aduși pe punte, acești stăpîni ai zării
Își lasă parcă-n silă, stîngaci, sfioși și grei,
Aripile s-atîrne, sortite-acum pierzării,
Ca niște vîsle moarte, alătura de ei.

Ce strîmb e-ntraripatul drumet, și fără vlagă!
Frumos cîndva, acuma e caraghios și hîd!

Un ins își scoate pipa și-n pliscul lung i-o bagă,
Un altul șchiopătează ca el, iar ceilalți rid.

Poetul e ca prințul azurului: desfide
Săgețile și-nfruntă furtuna-n univers.
Însingurat în lume de huiduieli perfide,
Aripile-i enorme îl stingheresc în mers.

Ștefan Aug. Doinaș

ALBATROSUL

Adesea, marinarii, ca vremea să mai treacă,
Prind albatroșii, pasări imense de pe mare,
Care-nsoțesc, tovarăși de drum, nepăsători,
Corabia purtată pe valurile-amare.

Îndată ce-i așază pe scîndurile goale,
Ei, regi ai înălțimii, stîngaci și rușinoși,
Își lasă-atît de jalnic s-atîrne – două vîsle –
Mărețele lor albe aripi de albatroși.

Stingher și fără vlagă e-acuma zburătorul!
Urît și comic este, și ce frumos era!
Un marinar cu-o pipă îi necăjește ciocul,
Un altu-n mers imită beteagul ce zbura!

Poetul este frate cu-al norilor voivod,
Ce-nfruntă vijelia și-și rîde de arcaș;
Dar, surghiunit pe lume și hărțuit de toți,
Se-ncurcă-n ale sale aripi de uriaș!

Ion M. Gane

ALBATROSUL

Călătorind cu vasul genunile amare,
Nepăsători tovarăși ce-l însoțesc în zbor,
Adesea, albatroșii, de-amuzament, pe mare
Îi prind corăbierii în drumurile lor.

Abia i-au pus pe punte și toată lumea râde,
Căci regii bolții vaste, măreții albatroși,
Ca niște visle grele pe lângă trup tirite,
Aripile-și pleoștiră, stîngaci și rușinoși.

Ce vlăguit e-acuma și-urît, înaripatul!
Cît de greoi și comic, el, cel frumos și grav!
Să-l întărite, pliscul cu pipa-i bat de-a latul,
Sau, șchiopătînd, imită pe marele bolnav.

Poetul este-asemeni cu prințul înălțimii,
Înfruntă-arcaș, furtună, stăpîn pe univers,
Dar pe pămînt, în rîsul și hohotul mulțimii,
De marile-i aripe se-mpiedică în mers.

Grigore Hagiu

ALBATROSUL

Adesea, marinarii, în lungul drum al lor,
Voind să-și treacă vremea prind albatroși pe mare,
Blajine păsări albe, care-nsoțesc în zbor
Corabia purtată pe valurile-amare.

Trezindu-se pe punte în silă azvîrlit,
Stăpinul zării-albastre și-al cerului cu stele
Pe scînduri se tîrăște stîngaci și umilit
Cu aripile-ntinse, ca două vîsle grele.

El, care-așa de mîndru și-atît de-nalt plutea,
Ce caraghios pășește, ce rușinat se roagă!
În plisc îi viră unul o coadă de lulea
Și-i strîmbă altul mersul de pasăre oloagă.

Poetul e asemeni cu regele din zări,
Ce rîde de săgeată și-nfruntă bolta largă, –
Cînd pe pămînt coboară, în rîs și în ocări,
Giganticele-i aripi nu-i dau răgaz să meargă.

Al. Hodoș

ALBATROSUL

Ca să le treacă vremea, corăbierii-n larguri,
Prind albatroși, mari pasări de apă, blînzi și buni
Tovarăși, ce urmează în zbor, lîngă catarguri,
Corabia, cînd taie amarele genuni.

Cînd însă-i trag pe puntea de scînduri, pot să vadă,
Cum, neîndemînateci și proști și nătăfleți,
Stăpinii bolții-și lasă aripele să cadă,
Tîrîndu-le mari, albe, ca două vechi lopeți.

Cît e de bleg și moale, drumetuț cu aripe!
Frumosul de-adineauri, cît e de prost și șters!

Îl sîcîie, momindu-l cu vîrful unei pipe,
Sau rîd și îl îngînă cum șchioapătă în mers.

Cum seamănă poetul cu-acest stăpîn al zării!
Plutește-n nori, rîzîndu-și de-arcașii ce-l ochesc;
Dar, surghiunit pe lume, în mijlocul ocării,
Aripele-i imense în mers îl stingheresc.

Lazăr Iliescu

ALBATROSUL

Adesea, ca o glumă ușoară, echipajul
A prins pe albatroșii, largi zburători de mare,
Ce urmăresc, ca leneși tovarăși, pe silajul
Ei, nava lunecîndă pe-adîncurile-amare.

Abia i-au pus pe scînduri, ajunși acum o pradă,
Și-acești regi din văzduhuri, acum stîngaci, mișei,
Își lasă mizerabil aripile să cadă,
Ca mari lopeți lăsate alătura de ei.

Stîngaci se mai arată cel ce trecea zburînd:
Frumosul de odată e-urît și caraghios;
Vezi unul cum luleaua pe pliscu-i o arată
Și altul cum imită infirmul șchiopătînd.

Asemenea-i poetul cu-acest domn printre nori
Ce caută furtuna și de arcași nu-i pasă:
Ca surghiunit în ȣernă, hulit de trecători,
Aripile uriașe să mearg-aci nu-l lasă.

N. Iorga

ALBATROS

Adesea marinarii un joc îndătimează
Cînd pe-albatroși pun mîna. Sînt pasări mari de mare
Tovarăși leneși care pe drumul lor urmează
Corabia ce-alunecă peste genuni amare...

Abia-i slobod pe scînduri și ei ce urcă falnic,
Domnind pe-azur, acuma stîngaci și caraghioji,
Perechi de aripi albe și lungi își lasă jalnic
Ca visle trăgănite alături de matroji...

Nedumirit, nevolnic, drumețul care zboară,
Frumos odinioară, ce slut e și rebel!
Îl scot din fire unii cu fumul de țigară,
Maimuțărindu-l alții tot șchioapătă ca el.

Așa-i poetul, rege care'nfrățit cu norii,
S-aține-n vijelie, de arc își bate joc,
Dar exilat pe glie îl hue muritorii,
Giganticele-i aripi țin mersul lui în loc.

G. Murnu

ALBATROSUL

Din joacă, marinarii pe bord, din cînd în cînd,
Prind albatroși, mari pasări călătorind pe mare,
Care-nsoțesc, tovarăși de drum cu zborul blind,
Corabia pornită pe valurile-amare.

Pe punte jos ei care sus în azur sînt regi
Acuma par ființe stîngace și sfioase
Și-aripile lor albe și mari le lasă, blegi,
Ca niște vîsle grele s-atirne caraghioase.

Cît de greoi se mișcă drumețul cu aripe!
Frumos cîndva, acuma ce slut e și plâpînd!
Unu-i lovește pliscul cu gîtul unei pipe
Și altul fără milă îl strîmbă șchiopătînd.

Poetul e asemeni cu prințul vastei zări
Ce-și rîde de săgeată și prin furtuni aleargă;
Jos pe pămînt și printre batjocuri și ocări
Aripile-i imense l-împiedică să meargă.

Al. Philippide

ALBATROSUL

Matrozii vrînd adesea pe borduri să se-amuze,
Înhață albatrozii, mari păsări de pe mare,
Cari însoțesc corabia pe apele ursuze
Nepăsători, apatici tovarăși de plimbare.

Pe scîndurile punții îndată ce i-au pus,
Cei regi peste înalturi, timizi sînt și fricoși,
Și aripi mari și albe, cu cari planau pe sus,
Asemeni unor vîsle, le tîrîie sfioși.

Pe călătorul cu-ăripi, iată-l stîngaci, slăbit,
Ce mîndru adineaori! paiată-acum și slut,
Îi vîră unul pipa în pliscul ascuțit
Iar altul îl imită cum șchioapătă-abătut.

La fel e și Poetul ca prințul alb din slavă,
Sfidînd orice furtună, săgeți, în 'univers,
Dar exilat în gloată, ajunge o epavă,
Căci aripi uriașe îl stînjenesc în mers.

Petru Sfetcă

ALBATROSUL

Pe munte, mateloții, în joacă-adesiori
Prind albatroși, mari păsări palanând pe zări de mare,
Ce însoțesc corăbii – zburând nepăsători –
Când lunecă în larguri, prin hăurile-amare.

Par jos, aduși pe scânduri, semeții regi din sfere,
Făpturi fără suplețe, cu pas umil, sfios,
Lăsând, ca niște vâsle ce nu mai au putere,
Imensele-Aripi albe s-atârne dureros.

Ce slab e albatrosul, de când și-a-nchis aripa!
Un slut ce iscă hazul, – frumos altfel cândva!
Îl întărată unul – lovind în plisc –, cu pipa,
Iar altul îl imită pe șchiopul ce zbura!

Poetul e ca prințul stăpînitor pe-nalturi,
Umblând prin vijelie, sfidând arcu advers;
Dar ca-n surghiun se află, când, jos, printre asalturi
L-mpiedică mărimea aripelor la mers.

Mihai Stănescu

ALBATROSUL

Adesea, marinarii din timp să mai omoare,
Prind albatroși – mărețele păsări ale mării –
Care urmează nava în largurile zării,
Nesinchisiți tovarăși peste genuni amare.

Abia zvîrliți pe punte, monarhii din azur,
Blegi, rușinați își lasă, stîrnind înduioșare,
Aripile mari, albe, ca niște visle, care,
Tîrindu-se de dîșii, le-atîrnă împrejur.

E-naripatul drumeș stîngaci și fără vlagă!
Mărețul de-adineauri și caraghios și hîd e!
Un marinăr cu-o pipă din ciocu-i face șagă
Și schiopătînd, un altul, de zburător își ride.

Poetu-i ca voevodul din norii înălțimii;
Ce-nfruntă vijelia și-și ride de arcaș:
Însingurat, pe tină, în huetul mulțimii,
L-împiedică să meargă aripa-i de uriaș.

Constantin Stelian

ALBATROSUL

Void să se distreze, matrozi din echipaj
Prind albatroși, sublime cocoare colosale,
Ce urmăresc, tovarăși nostalgici de voiaj,
O navă plutitoare pe-ntinderi abisale.

Și doar ce-l pun să umble pe netedele birne,
Că regele tăriei, stîngaci, sfios și bleg,
Își lasă, albe vîsle, aripile s-atîrne,
Și rîde, imitîndu-l, un echipaj întreg.

Înaripatul crainic, sub slăvi semeț pribeag,
Cît e, acum, de comic, de-mpiedicat și hîd!
Un marinar, ca dînsul șonticăie, beteag,
Iar altul cu o pipă îi sîcîie... Toți rîd!

Poetul e ca prințul de peste nori și zări,
Cel ce, sfîdînd arcașul, doar spre furtuni aleargă...
Dar, surghiunit pe glie-n noiane de ocări,
Imensele lui aripi l-împiedică să meargă.

Aurel Tita

ALBATROZUL

Cînd nava rătăcește pe undele amare,
Ca să-și petreacă vremea pe apă, sînt matrozi
Ce prind enorme păsări din zborul lor pe mare,
Tovarășii de cale, frumoșii albatrozi.

Dar cînd se văd pe nava îngustă, mării prinți
Ai cerului albastru se văd stîngaci, mișei,
Își lasă cu sfială aripele pe punți
Ca vîslele s-atîrne alătura de ei.

Un călător cu aripi, nevolnic într-o clipă!
Frumos odinioară, azi risul tuturor!
Îl necăjește unul, în cioc punîndu-i pipă,
Iar altul șchiopătează ca bietul zburător.

Poetul este prințul din nouri, care zboară
Alături de furtună, rîzîndu-și de arcaș;
Dar pe pămînt, în huet, din ceruri cînd coboară,
E greu să poată merge cu-aripi de uriaș.

Nicolae Țimiraș

ALBATROSUL

Ca să petreacă-n larg, matrozii,– ades, pe nave,
Prind albatroși imenși pe mări navigatori,
Ce-n drum petrec plutind cu filfiiri trîndave
Etrava lunecînd pe-amarele vîltori.

Abia i-au coborît pe punțile de birne,
Că regii din azur cu albe-aripi par grei,
Lăsîndu-le stîngaci și jalnic să atîrne
Ca niște visle mari alătura de ei.

Ce gîrbov pelerin cu aripi, fără vlagă!
El, mai demult frumos, e comic și e slut!
În șchioapăt unu-n rîs ia pasărea oloagă
Și ciocul sîciit cu o lulea de lut!

Poetul e și el prinț rudă sus cu norii,
Deprins cu mari furtuni, rîzîndu-și de arcaș;
Îl huduie-n exil, jos, batjocoritorii,
Îl stîngenesc la mers aripi de uriaș.

Romulus Vulpesu

ALBATROSUL

Adesea, marinarii pe bord, spre a petrece,
Prind albatroși, stăpînii nemăsuratei mări,
Ce urmăresc alene corabia cînd trece
Peste vîltori amare și piere-n depărtări.

Abia zvîrliți – și regii azurului, grămadă,
Zac rușinați pe punte și se trezesc stingheri,
Aripile lor albe lăsîndu-le să cadă
Ca vîslele în apă, sleite de puteri.

O, cît de slut arată, stingaci și fară vlagă,
Frumosul, altădată domnind pe-al bolții pisc!
Îi strîmbă cîte unul făptura azi beteagă,
Iar altul, cu o pipă îl sîcîie la plisc!

Poetul e asemeni acestui prinț din slavă,
Străpunge-n zbor furtuna rizîndu-și de arcaș,
Dar exilat pe țărmuri, în hulă și gilceavă,
Se-ncurcă-n ale sale aripi de uriaș.

C.D. Zeletin

III

ÉLÉVATION

*Au-dessus des étangs, au-dessus des vallées,
Des montagnes, des bois, des nuages, des mers,
Par delà le soleil, par delà les éthers,
Par delà les confins des sphères étoilées,*

*Mon esprit, tu te meus avec agilité,
Et, comme un bon nageur qui se pâme dans l'onde,
Tu sillonnes gaiement l'immensité profonde
Avec une indicible et mâle volupté.*

*Envole-toi bien loin de ces miasmes morbides;
Va te purifier dans l'air supérieur,
Et bois, comme une pure et divine liqueur,
Le feu clair qui remplit les espaces limpides.*

*Derrière les ennuis et les vastes chagrins
Qui chargent de leur poids l'existence brumeuse,
Heureux celui qui peut d'une aile vigoureuse
S'élancer vers les champs lumineux et sereins;*

*Celui dont les penses, comme des alouettes,
Vers les cieux le matin prennent un libre essor,
— Qui plane sur la vie, et comprend sans effort
Le langage des fleurs et des choses muettes!*

PORNIRE-N SUS

Deasupra, peste lacuri, peste prăpăstii sparte,
Și peste munți, și codri, și nori, și mai departe,
Și dincolo de soare, mai sus, din zbor în zbor
De lumile-nstelate și de hotarul lor,

Sufletul mi se-nnalță ușor în dimineată,
Și ca înnotătorul, cînd undele-l răsfată,
Despică nesfîrșirea pieptiș, ca un bărbat
Cuprins de bucuria beției și furat.

Ridică-te în Slava de aur, frățioare,
Și scaldă-te în albul văzduh de-mprospătare,
Și soarbe din răcoarea ținuturilor reci
Văpaia risipită prin care sprinten treci.

Din chinul întristării, urîtului, mîhnirii,
Împovărat de ceasul de-acum și-al amintirii,
Eu pizmuiesc pe omul ce-și rupe din călcii
Pămîntul, ca s-ajungă în ceruri cel dintîi;

Pe cel cu gînduri zvelte, ca niște ciocîrlii
Ce-și iau în zori avîntul din scorburi spre Tării,
El înțelege graiul și glasul, pe tăcute,
Al florilor deschise și-al lucrurilor mute.

Tudor Arghezi

ÎNĂLTARE

Mai sus de helestaie, de văile deșarte,
De munți, de-adîncii codri, de neguri și de mări,
Chiar dincolo de soare, de nepătrunse zări,
Și chiar de înstelate hotare mai departe,

Tu, sufletul meu, ager te bucuri de-nălțări,
Și ca înotătorul ce se răsfață-n unde,
Brăzdezi cu voioșie nemărginiri profunde
Purtat de negraite și dirze desfătări.

Departe fii de-aceste duhori molipsitoare,
Te du să te purifici în cel din urmă cer,
Și bea, ca o licoare divină din eter,
Tot focul care umple văzduhul de cleștare.

Lăsînd urîtu-n urmă și marile-ntristări
Ce covîrșesc grumazul vieții neguroase,
Ferice-acela care cu-aripile-i vînjoase
Se-nalță către plaiuri de sori și-nseninări!

Cînd gîndurile-i zvelte, suind neîntrecute
Spre cerul dimineții, par ciocîrliei în zbor,
El peste trai plutește, înțelegînd ușor
A florilor grăire și-a lucrurilor mute!

Șerban Bascovici

ÎNĂLTARE

Sus, peste văi și mlaștini, în neguri veșmîntate,
Sus, dincolo de codri, de nouri și de munți,
Sus, dincolo de soare, de-a cerurilor punți
Și dincolo de zarea cîmpiei înstelate,

O, suflete, acolo plutești; și mulțumit
Ca-notătorul ager ce de plăceri se-mbată,
Brăzdezi în zboru-ți sprinten nemărginirea toată,
Înlănțuit de-un farmec puternic, negrăit.

Înalță-te departe de miazmele otrăvii
Și du-te să te cureți, spre ceruri ia-ți avînt
Sorbînd ca dintr-un balsam netulburat și sfînt
Din focul care umple adîncurile slăvii.

Ferît de biciuirea durerilor deșarte
Ce dau vieții umbră și lacrimilor spor,
E fericit acela ce-și ia puternic zbor
Și tinde să se-nalțe spre stele, sus, departe.

Gîndirea lui, asemeni cu ciocîrlia-n zori,
Spre cerul dimineții avîntul și-l dezleagă,
– E fericit acela, ce poate să-nțeleagă
Vorbirea celor mute și-a tainicelor flori.

Em. Brandza și Raul Teodorescu

ÎNĂLȚARE

Deasupra peste lacuri, deasupra peste mare
Și peste munți și codri și neguri, peste cer,
Și dincolo de lună, de soare, de eter,
Și dincolo de zarea întinderii stelare,

Tu, suflete-ți duci zborul ușor din sfere-n sfere,
Și, ca și-notătorul învăluit în undă,
Străbați în nesfârșituri întinderea rotundă
Cu cea mai negrăită, mai tainică plăcere.

Ci zboară mult departe de lumile de tină,
Te du să te cumineci în aerul de sus
Și bea din băutura divină, de nespus,
Ce-o-mprăștie seninul și-a sorilor lumină.

Depart-acum de tine mîhniri și chinuri grele
Ce-ngreuiază viața pe-aceste țărmuri joase;
Ferice cel ce poate cu aripi mari, vînjoase,
Să se avînte-n clarul din lumile acele!

Cel ale cărui gînduri în largi visări pierdute,
Ca ciocîrliei, spre ceruri, în zbor dumnezeiesc,
Plutesc deasupra vieții și-ascultă ce grăiesc
Și florile, și spațiul, și lucrurile mute.

C.Z. Buzdugan

ÎNĂLTARE

Deasupra, peste creste și văi și eleștee,
Peste păduri înalte și nori plutind sub cer,
Depart, peste soare, dincolo de eter
Și dincolo de bolta cu stele ce scîntee,

Tu, suflete, acolo te scalzi cu-ndeminare,
Și ca înotătorul ce se îmbată-n unde,
Brăzdezi cu bucurie imensități profunde,
Împins de-o voluptoasă și magică vigoare.

Ia-ți zborul mai departe de miasmele-otrăvite,
Mergi și te purifică în sfere superioare
Și bea ca pe o clară și mistică licoare
Curatul foc ce arde în spații limpezi.

Căci peste griji și peste durerea ce apasă
Cu-atîta greutate pe neguroasa viață,
Acela-i fericit ce cu-o aripă măreață
Se-avîntă înspre cîmpuri senine, de mătăasă!

Acela ale cărui gândiri, în liber zbor,
Asemenei ciocîrliei, se-nalță-n dimineată;
– Cel ce, fără eforturi, plutește peste viață,
Pricepe lucruri mute și limba florilor!

Ion Focșeneanu

ÎNĂLȚARE

Depart, peste mături, poiene și vilcele,
Depart, peste lacuri, păduri, livezi, izvoare,
Mai sus de munți, de mare, mai sus de nori, de soare,
Mai sus de bolta lumii și dincolo de stele,

Voi, gânduri ale mele, cu aripile-ntinse,
În sprinten salt străbateți nemărginitul spațiu,
Cum taie-notătorul cu bărbătesc nesațiu
Plăcuta-mpotrivire a undelor învinse.

Vă ridicați deasupra miasmelor spurcate!
Scălțați-vă în marea de frumusețe pură,
Sorbind ca pe-o divină și dulce băutură
Lumina care umple țăriile curate.

Desprins din griji și patimi, e fericit oricine
Ca, scuturînd povara unui destin nemernic,
Să poată să se-nalțe în zborul lui puternic
Spre lumea ne-ntinată a sferelor senine.

În largul cer albastru gîndirea și-o avîntă,
Asemeni ciocîrliei în faptul dimineții,
Și știe să-nțeleagă, plutind deasupra vieții,
Tăcerea cum vorbește și florile cum cîntă.

Al. Hodoș

ÎNĂLTARE

Plutind peste băltoace și văi îndepărtate,
Și munți și nori și crînguri, și peste orice mări,
Și dincolo de soare și dincolo de zări
Mai sus decît hotarul tăriei înstelate,

Tu știi să umbli, cuget al meu, nestăvilît;
Și, ca înotătorul ce se răsfață-n unde,
Străbați cu voie bună imensități profunde,
Cu bărbătești avînturi, prin spațiul infinit.

Înaltă-te deasupra miasmelor murdare,
Te scaldă în azurul senin, fără păcat,
Adapă-te, întocmai ca dintr-un vin curat,
La flăcările limpezi, din nesfîrșita zare.

Nesocotind necazuri și plictiseli și chin,
Ce ne sporesc povara vieții neguroase,
Ce fericit e omul cu aripe vînjoase
Ce-și leapădă țărîna, urcînd spre slăvi, senin.

Cel care, ciocîrliei asemeni, se avîntă
Cu gîndul lui, spre ceruri, în fiecare zi,
Plutind deasupra vieții, el poate desluși
Cum glăsuiește floarea și tot ce nu cuvîntă!

Lazăr Iliescu

ELEVAȚIE

Peste întinse lacuri, peste abrupte văi
Și munți și nori și codri și mări ce-și pierd conturul,
Mai sus de astrul zilei, și întrecînd azurul,
Mai sus de inelarea stelarelor văpăi,

Tu treci vioi și sprinten, o, spirite al meu;
Și, ca înotătorul ce-n valuri se desfată,
Brăzdezi nemărginirea, c-o nemaiîntîmplată
Și aspră voluptate, înaintînd mereu.

Zbori cît mai sus de-aceste morbide emanații
În aerul din slavă, curat, superior,
Și bea, să te purifici, ca dintr-un sfînt izvor
Din limpezile flăcări ce rătăcesc prin spații.

Lăsînd în urmă vaste mîhniri și lungi suspine,
Ce-apasă cu-a lor noapte un cenușiu destin,
E fericit acela ce, de vigoare plin,
Aripile-și deschide spre cîmpuri mai senine;

Cel ale cărui gînduri, ca păsări ne-ntrecute,
Spre ceruri se avîntă, în izbăvit alai,
Cel ce planînd, deprinde ușor adîncul grai
Al florilor sfioase și-al lucrurilor mute.

Aurel Rău

ÎNĂLTARE

Plutind mai sus de lacuri albastre și de văi,
De munți, de nouri, codri și mări nemăsurate,
De soarele din boltă, de sfere eterate,
Mai sus decît hotarul stelarelor văpăi,

O, duhul meu, în spațiu te miști cu măestrie,
Și cum se zvîrcolește un bun înotător,
Împins de bărbăție și-avînt fulgerător
Brăzdezi voios adîncă și veșnica tărie.

Ridică-te și lasă miasmele murdare,
Te curăță-n azurul înaltului senin
Și soarbe cu putere, ca un nectar divin,
Din focul viu ce umple văzduhurile clare.

Departe de uritul și marile dureri
Ce-apasă viața noastră greoaie și noroasă.
Ferice cine poate cu aripa tăioasă
Să spintece adîncul seninelor tăceri!

Ferice cine poate să se ridice iute
Cu gîndurile-n ceruri ca ciocîrlia-n zbor,
Plutind deasupra vieții și-nțelegînd ușor
Tot ce șoptește floarea și lucrurile mute!

Nicolae Țimiraș

ÎNĂLTĂRE

CORRESPONDANCES

Mai sus de văi, de lacuri, de munți și de păduri
Deasupra mării-ntinse și-a norilor din cer
Și mai presus de soare, mai sus și de eter,
De orice stea și sferă, hotare și măsuri,

Ca-notătorul vrednic, ce se răsfată-n unde,
Tu, spiritul meu ager, te miști ca într-un vis,
Viril, cu voluptate și farmec nedescris,
Brăzdind cu voioșie nemărginiri profunde.

Tu, lasă jos, departe, miasmele bolnave:
Te du să te purifici în aerul senin,
Și-n spațiile limpezi, ca pe-un nectar divin,
Bea focul clar și tare al zărilor suave.

După urît și vaste amărăciuni, și vină,
Ce cu poveri ne-ncarcă tot traiul neguros,
Ferice-i cel ce poate, cu zboru-i viguros,
Ca să se mai avînte spre cîmpuri de lumină!

Și ale cărui gînduri, cu aripi desfăcute,
Spre cerul dimineții, ca niște ciocîrlii,
Plutesc peste viață și înțeleg, zglobii,
Adîncul grai al florii și-al lucrurilor mute!

Nicolae Țirioi

ÎNĂLTARE

Plutind mai sus de lacuri și văi întunecate,
De munți, păduri și nouri, de mări și eleștee,
De soare și lumină, de sfere eteree,
Depart de hotarul cu ceruri înstelate,

Tu te înalți, gândire, cu-atîta-agilitate
Și ca înotătorul ce se-adîncește-n unde,
Brazdezi în voioșie imensități profunde
Cu-o neînduplecată, nespusă voluptate.

Ia-ți zborul mai departe de mlaștina bolnavă
Purifică-ți ființa în spații superioare
Și bea ca o cerească și limpede licoare,
Din flacăra curată împrăștiată-n slavă.

Îndepărtînd uritul și marile dureri,
Ce-aduc vieții numai clipite-ntunecoase,
Slăvit acel ce poate cu aripi viguroase,
Să zboare spre cîmpia cu albe scînteieri.

Cel ale cărui gânduri, întocmai ciocîrliei,
Spre cerul dimineții își iau un liber zbor,
Planînd deasupra vieții și-nțelegînd ușor
Tot ce cuvîntă floarea și-nțelenirea glii.

Al. Westfried

IV

CORRESPONDANCES

*La Nature est un temple où de vivants piliers
Laissent parfois sortir de confuses paroles;
L'homme y passe à travers des forêts de symboles
Qui l'observent avec des regards familiers.*

*Comme de longs échos qui de loin se confondent
Dans une ténébreuse et profonde unité,
Vaste comme la nuit et comme la clarté,
Les parfums, les couleurs et les sons se répondent.*

*Il est des parfums frais comme des chairs d'enfants,
Doux comme les hautbois, verts comme les prairies,
– Et d'autres, corrompus, riches et triomphants,
Ayant l'expansion des choses infinies,
Comme l'ambre, le musc, le benjoin et l'encens,
Qui chantent les transports de l'esprit et des sens.*

CORESPUNDERI

*Natura-i catedrală cu stîlpîi vii, ce par
Să scape la-ntîmplare cuvinte vagi prin goluri, –
Și-așa străbate omul pădurea de simboluri
Pîndit întotdeauna de-un ochi familiar.*

*Precum prelungi ecouri, și care se confundă
Înspre întunecimea profundeii armonii,*

Cu vaste necuprinderi de nopți și zori tirzii,
Culori, parfum și sunet, au harul să-și răspundă.

Și-s fragede parfumuri, ca trunchiul unui prunc,
Dulci ca un nai și pline, ca luncile de sucuri,
Iar altele cu duhul corupt, bogat și lung,

Plimbându-și vast nesațul prin nesfârșite lucruri,
Ca ambra, smirna, moscul, în aburii fierbinți,
La dulcea desfătare din cuget și din simț.

Al. Andrițoiu

RĂSPUNSURI

Ca un altar, făptura te-aude și te-mbie:
Belșuguri de izvoade și semne-n piatră vie
Te-ndeamnă cu murmur de voci nedesluite
Și, neștiute, totuș îți par obișnuite.

Dar strînse prin ciudatul descîntec ce le-mbină,
Ca ziua cu-ntuneric și noaptea cu lumină,
Ca niște șoapte stranii, stinghere, ce se țes,
Miresme, sunet, fețe, din veac s-au înțeles.

Sint unele miresme mai proaspete ca pruncii,
Mai dulci decît cimpoiul, mai verzi ca iarba luncii,
Și altele, trîndăve, trufașe și cumplite,
Cu izbucnirea mare a undei nesfârșite,

Ca smirna, moscul, ambra, tămîia, dezlegare
Dînd simțului să cînte, și gîndului să zboare.

Tudor Arghezi

CORESPONDENȚE

Natura e un templu cu stâlpi fremătători
De unde răvășite irump cuvinte-n stoluri;
În el pătrunde omul prin codri de simboluri
Ce-l iscodesc primindu-l cu ochi ocrotitori.

Ca lungi ecouri care departe-nvălmășite
Se contopesc într-unul posomorît, profund,
Și vast ca noaptea ori ca lumina, își răspund
Miresmele, culoarea și sunetul, unite.

Sînt fragede miresme ca pruncu-nfloritor,
Dulci ca un flaut, ori ca livezile-nverzite,
– Și altele viclene, c-un iz cuceritor,

Împrăștiind vîrtejuri de taine nesfîrșite,
Ca moscul, chilimbarul, tămiia jertfelor,
Ce cîntă al simțirii și-al spiritului zbor.

Șerban Bascovici

NATURA E UN TEMPLU...

Natura e un templu neasemănat, în care
Stâlpi vii își spun cuvinte cu larg ecou prin goluri,
Iar omul trece-ntr-însa prin codri de simboluri
Ce-l urmăresc cu blinde priviri familiare.

Ca vaste voci răsfrînte-n același larg afund
Formînd, amestecate, aceeași unitate

Imensă ca a nopții adânci singurătate,
Colori, parfumuri, zvonuri, se cheamă și-și răspund.

O, sînt parfumuri blînde ca trupurile-n floare,
Ca verdele livezii și-al flautului cînt,
Și sînt și ca ispita, atot-triumfătoare,

Avînd expansiunea luminii de la soare,
Ca moscul, chihlimbarul, tămîia, fumul sfînt,
Ce cîntă-al cugetării și-al inimii avînt.

C.Z. Buzdugan

CORRESPONDENȚE

E natura-ntreag-un templu unde stîlpîi vii, arar,
Abia-ngăduie să intre semne, vorbe – dar confuz;
Omul trece cu silvane de simboale în auz,
Care-l țin din ochi aproape și-l privesc familiar.

Ca prelungile ecouri confundate, ce se-ascund
Într-o neagră și profundă unitate, fără zor,
Multă ca țiteiul nopții, ca zăpada zării lor,
Noi miresme, noi nuanțe și noi sunete-și răspund.

Line fibre de parfumuri cu obraji de prunc bălai,
Scumpe cîntece de-oboe, lungi livezi ce-n ziuă scapăt,
Celelalte – rele, mîndre și bogate, curg alai,

Absorbind nemărginirea lucrurilor fără capăt,
Ca tămîia și rășina, moscul, chihlimbarul drag,
Transportări – în trîl – de spirit, senzuri cîte mai ne-atrag.

Ion Caraion

CORESPONDENȚE

Natura e un templu cu stâlpi însuflețiți
Ce-ngîănă, rar, cuvinte nedeslușite-n goluri.
Prin ea, omul străbate-o pădure de simboluri
Ce-l iscodesc de-aproape cu ochi acoperiți.
Ca niște lungi ecouri sub cerul nepătruns,
Formînd o armonie profundă,-ntunecată,
Mai vastă decît noaptea și strălucirea toată,
Culori, parfumuri, tonuri își dau mereu răspuns.

Sînt unele curate ca trupuri de copii,
Dulci ca niște cimpoaie, verzi ca niște cîmpii,
– Și altele, viclene, adînci, nebiruite,

Avînd suflarea amplă a mării infinite,
Ca moscul, ambra, smirna, tămîia fumegînd
Ce laudă delirul din simțuri și din gînd.

Ștefan Aug. Doinaș

CORESPONDENȚE

Natura e un templu de colonade mari
Ce-adesiori cuvinte confuze scapă-n goluri;
Încet străbate omul pădurea de simboluri,
Tăcută contemplîndu-l cu ochi familiari.

Ca lungile ecouri ce-n zări se-ntrepătrund,
Profund îngemănate într-un adînc sonor,

Ca noaptea și lumina în vastitatea lor,
Culori, miresme, sonuri, se cheamă și-și răspund.

Miresme-asemeni cărnii copiilor, de caste,
Suave ca oboiul și lunca ce-a-nverzit,
— Și altele, acide, victorioase, vaste,
Dimensiuni deschise în lucruri, infinit,
De ambră, mosc, tămîie și de rășini albastre,
Extaze pentru simțuri și sufletele noastre.

Grigore Hagiu

POTRIVIRI

În templul viu al Firii, colonne grăitoare
Îngînă citeodată chemări nedesluite,
Și o pădure-ntreagă de semne tănuite
No-ntîmpină cu blînde priviri îmbietoare.

Ca niște lungi ecouri, venind de nu știu unde,
Din largul de lumină sau din adînc de noapte,
Se-amestecă de-a valma culori, parfumuri, șoaapte,
Și își răspund din umbră, pe nevăzute unde.

Sînt unele miresme vibrînd ca o vioară,
Mai fragede ca floarea și trupul de fecioară,
— Iar altele bogate, perfide și semețe,

Ca ambra, smirna, moscul, arome îndrăznețe,
Ce-și răspîndesc în aer aprinsa lor tărie,
Cîntînd plăcerea cărnii și-a gîndului beție.

Al. Hodoș

CORESPONDENȚE

Natura e un templu cu stilpi vii, ce rostesc
Adeseori cuvinte cu tulburi înțelesuri;
Păduri de nesfârșite simboluri și eresuri
Prieteneste-n cale ne ies și ne zîmbesc.

Cum lungile ecouri ce-n zare se confundă
Se-ntorc înmănunchiate într-un ecou profund,
Imens cum e lumina și noaptea fără fund,
Parfum, culoare, sunet, tind pururi să-și răspundă.

Știu proaspete miresme, ca trupuri de copii,
Ca glasul blînd de flaut, ca niște verzi cîmpii,
Iar altele trufașe, bogate în ispite,

Crescînd mereu, de parcă ar fi nețarmurite,
Precum sînt ambra, smirna, tămîia, moscul rar,
Slăvind a minții vrajă și-al simțurilor har.

Lazăr Iliescu

CORESPUNDERI

Natura e un templu ai cărui stilpi trăiesc
Și scot adesea tulburi cuvinte, ca-ntr-o ceață;
Prin codri de simboluri petrece omu-n viață
Și toate-l cercetează c-un ochi prietenesc.

Ca niște lungi ecouri unite-n depărtare
Într-un acord în care mari taine se ascund,

Ca noaptea sau lumina, adînc, fără hotare,
Parfum, culoare, sunet se-ngîină și-și răspund.

Sînt proaspete parfumuri ca trupuri de copii,
Dulci ca un ton de flaut, verzi ca niște cîmpii,
– Iar altele bogate, trufașe, prihănite,

Purtînd în ele-avînturi de lucruri infinite,
Ca moscul, ambra, smirna, tămîia, care cîntă
Tot ce vrăjește mintea și simțurile-ncîntă.

Al. Philippide

CORESPONDENȚE

Natura e un templu cu vii coloane, care
Scot uneori cuvinte confuze. Omul trece
Prin codri de simboluri ce par să se aplece
Asupra lui cu tandre priviri familiare.

Ca niște lungi ecouri ce pier și se confundă
Într-o misterioasă și-adîncă unitate,
Imensă cum e noaptea, sau alba claritate, –
Culori, parfumuri, zvonuri, par toate să-și răspundă.

Sînt unele miresme ce-a trup de prunc adie
Și dulci precum oboiul, sau verzi ca o cîmpie,
Iar altele bogate, corupte, hărăzite

Cu firea-nsuflețită a celor infinite –
Ca ambra, moscul, smirna, tămîia care cîntă
Simțirea-naripată și gîndul ce se-avîntă.

Petre Solomon

CORESPUNDERI

Natura e un templu ai cărui stilpi sînt vii,
Și scot adesea vorbe confuze, încurcate;
Pădurea de simboluri cînd omul o străbate,
Îl urmărește blindă ca-n vechi prietenii.

Ca largile ecouri ce-n zare se pătrund
Și într-o taină toate unite se afundă –
Fără sfîrșit ca ziua, ca noaptea de profundă –
Parfum, coloare, sunet, se strigă și-și răspund.

Sînt fragede parfumuri ca trupul de copil,
Dulci ca un viers de fluier și verzi ca un april,
– Iar altele corupte, bogate, sfidătoare,

Cu energii eterne de valuri călătoare,
Ca moscul și rășina și ambra fermecată,
Ce sufletul încintă și simțurile-mbată.

C.D. Zeletin

V

*J'aime le souvenir de ces époques nues,
Dont Phœbus se plaisait à dorer les statues.
Alors l'homme et la femme en leur agilité,
Jouissaient sans mensonge et sans anxiété,
Et, le ciel amoureux leur caressant l'échine,
Exerçaient la santé de leur noble machine.
Cybèle alors, fertile en produits généreux,
Ne trouvait point ses fils un poids trop onéreux,
Mais, louve au cœur gonflé de tendresses communes,
Abreuvait l'univers à ses tétines brunes.
L'homme, élégant, robuste et fort, avait le droit
D'être fier des beautés qui le nommaient leur roi;
Fruits purs de tout outrage et vierges de gerçures,
Dont la chair lisse et ferme appelait les morsures!*

*Le Poète aujourd'hui, quand il veut concevoir
Ces natives grandeurs, aux lieux où se font voir
La nudité de l'homme et celle de la femme,
Sent un froid ténébreux envelopper son âme
Devant ce noir tableau plein d'épouvantement.
Ô monstruosité pleurant leur vêtement!
Ô ridicules troncs! torses dignes des masques!
Ô pauvres corps tordus, maigres, ventrus ou flasques,
Que le dieu de l'Utile, implacable et serein,
Enfants, emmaillota dans ses langes d'airain!
Et vous, femmes, hélas! pâles comme des cierges,
Que ronge et que nourrit la débauche, et vous, vierges,
Du vice maternel traînant l'hérédité
Et toutes les hideurs de la fécondité!*

*Nous avons, il est vrai, nations corrompues,
Aux peuples anciens des beautés inconnues:
Des visages rongés par les chancres du cœur,
Et comme qui dirait des beautés de langueur;
Mais ces inventions de nos muses tardives
N'empêcheront jamais les races malades
De rendre à la jeunesse un hommage profond,
– A la sainte jeunesse, à l'air simple, au doux front,
A l'œil limpide et clair ainsi qu'une eau courante,
Et qui va répandant sur tout, insouciant
Comme l'azur du ciel, les oiseaux et les fleurs,
Ses parfums, ses chansons et ses douces chaleurs!*

(MI-ADUC AMINTE TIMPUL...)

Mi-aduc aminte timpul când seminția lui
Umbla pe lume goală, ca albele statui.
Părechile cinstite, cu frunțile senine,
Se-mbrățișau la soare, și nu era rușine.
Curata sănătate, ca fluturii și crinii,
Nu se sfiia de văzul și-atingerea luminii.
Nici muma,-mbeșugată ca strugurii pe rod,
Nu-și sugruma copiii în pîntece, din plod.
Lupoaică, bucurată să-i joace și ațițe,
Ea-și adăpa, în poală, popoarele la țițe.
Omul putea fi mîndru de sine, să se vadă
Pe-atita frumusețe stăpîn fără tăgadă,
Cînd poamele pietroase, cu carnea tare, toate
Voiau a fi furate, cuprinse și mușcate.

Ai căuta acumă părechile acelea,
Să nu-și îmbrace trupul, să nu-și ascundă pielea.
Te trece groaza. Rece, o negură te-ngheață.
Stai cu momîia-n față, gătîță, o păiață.
Atîrnă dintr-un umăr o arătare strîmbă,
Pornesc dintr-o cocoasă și-n șolduri se scâlîmbă.
Strigoi uscați și stîrvuri corcite-ntre măscări
De coapse-ncovoiate și frînte din spinări.

Un Dumnezeu al scîrbei și mare temnicer
Le-a pus de mici o fașe și scutece de fier.
Noi frumuseți, de noapte, pe timpuri neștiute,
Se zbat în umbra zilei de-acù, să ne sărute.
Obraji mîncăți de-o bubă ascunsă, moștenită,
Mădûva vătămată, scînteia ofilită,
Păcate necitite și rîvne ticăloase,
Tot frumuseți corcite de putrelele oase.
E născocirea noastră, chircită și bolnăvă.

Să închinăm prinosul ei fără de zăbavă
Omului vechi și vremii de mare sănătate
Și tineretii celei de-a pururi preacurate,
Cu ochii cum îi unda de limpede, și care
Împrospătează viața cu murmur și răcoare,
Cu fragede miresme, și darnică-n neștire,
Ca pasărea, ca floarea, ca vîntul cel subțire.

Tudor Arghezi

MI-E DOR DE-ACELE VREMURI...

Mi-e dor de-acele vremuri, cînd Febus, zeul-faur,
Pe marmorele goale punea veșmînt de aur,
Cînd omul și femeia, în plină voie-a lor,
Sorbeau plăcerea vieții cu sufletul ușor,
Iar calda mîngîiere a razelor de soare
Dădeau îndemn iubirii și trupului vigoare.
Cybele, generoasă pe-atunci, nu socotea
Că-i sînt povară, fiii pămîntului, prea grea,
Și-așa precum lupoaica nu stă din pui s-aleagă,
Lăsa la sînu-i negru să vină lumea-ntreagă;
Iar omul, cu zveltețea robustei tinereti,
Stăpîn era pe toate acele frumuseți,
Pe rumenele roade cu carne ne-ntinată,
Ispită-a mușcăturii de gură însetată!

Dar azi poetul nostru visează în zadar
Minunile apuse; în locul lor apar
Întristătoare forme de trupuri despuiate,
Și inima lui prinsă în neguri înghețate
Se înfioară-n fața hidoaselor figuri.
O, cum își plîng veșmîntul, aceste stîrpituri!
O, biete trupuri strîmbe, burtoase, scofilcite,
Cu jalnica lor față, atît de potrivite,
Pe care zeul vremii, Utilul neîndurat,
În scutece de-aramă din leagăn le-a-nfășat.
O, voi, femei, robite de viții-njositoare,
O, galbene ca turta de ceară, voi, fecioare,
Purtînd păcatul mamei în sînge și-n priviri,
Și toată urîciunea spurcatei zămisliri!

Noi, neamuri rafinate, avem în desfrinare
Podoabe neștiute de vremile barbare,
Ni-e chipul ros de buba ce-n noi s-a cuibărit,
Și frumusețea noastră e-un fruct ce-a putrezit!
Dar muzele acestui tîrziu apus al vieții
Vor preamări de-a pururi elanul tinereții,
Al tinereții pure, cu chip dumnezeiesc,
Cu frunte visătoare și ochi ce strălucesc
Mai limpezi decît unda de apă străvezie,
Și care-mparte lumii, cu nevinovăție,
Ca pasărea, ca cerul, ca florile de tei,
Parfumul, mîngîierea și cîntecele ei.

Al. Hodoș

MI-E DRAGĂ AMINTIREA...

Mi-e dragă amintirea celui ev în care
Golașă, omenirea se răsfața la soare.
Pe-atunci, fără minciună, dar sprinteni și ușori,
Bărbatul și femeia iubeau netemători.
Și cînd din cer vreo rază le mîngîia spinarea,
Își încercau cu rîvnă, pe trupul lor, chemarea.
Voioasă, roditoare, Cybela se-nmulțea,
Și nu privea copiii drept o povară grea;
Ci, pizmuind lupoaicii iubirile-i comune,
Hrănea tot universul la țîțele ei brune.
Înalt, voinic, bărbatul puternic se mîndrea
Cu frumuseți al căror stăpîn se socotea:
Neprihănite roade, cu piei catifelate,
Cu cărnuri tari și pline, cerîndu-se mușcate.

Poetul, dacă astăzi ar căuta cumva
Să-nchipuie aceste ființe undeva,
Pe unde goliciunea își plimbă omenirea,
Un val de frig l-ar prinde, întunecându-i firea,
Văzînd tabloul negru și înspăimîntător
De stîrpituri ce-și cată, plîngînd, veșmîntul lor,
Ciudate trunchiuri, pentru vreo mască potrivite,
Și trupuri hîde, strîmbe, burtoase, fleșcăite,
Pe care-un zeu de piatră, necruțător, sever,
De mici copii, în zale i-a strîns și-n feși de fier.
Femei cu buze stoarse și chip de luminare,
Mîncate și hrănite de viții – și fecioare
Purtînd în sînge urma desfrîului matern
Și al fecundității îngrozitor infern.

Și noi, corupte neamuri, e drept, avem aice
Minuni, necunoscute popoarelor antice:
Obraji mîncăți de-un cancer în inimă ascuns
Și chipuri leșinate, cu farmec nepătruns.
Dar toate-aceste mutre, de muze noi scornite,
Nu vor opri vreodată ca rasele sleite
S-aducă tinereții prinosul lor deplin;
Acelea tinerețe cu sufletul divin,
Cu ochii vii și limpezi, ca apa de izvoare,
Și care risipește mereu, nepăsătoare,
Așa cum face zarea și păsări fac și flori,
Mireasma ei, cîntarea și calzii ei fiori!

Lazăr Iliescu

(MI-E DRAGĂ AMINTIREA...)

Mi-e dragă amintirea acestor vremuri goale,
Cînd pe statui Apollo da auriri astrale.
Pe-atunci bărbat, femeie, agili la fel, plăceri
Gustau făr-de minciună și fără de dureri.
De dor fierbinte, cerul îi mîngîia pe spate
Dînd trupului lor nobil deplină sănătate.
Cybela-mbelșugată pe-atunci de rodul ei,
Ușor purtîndu-și pruncii, nu îi găsea prea grei,
Ci împărțea – lupoaică – o dragoste comună,
O lume alăptînd-o din plin la țîța-i brună.
Sta omul drept, puternic și mîndru-adevărat
De frumusețea care-l făcuse împărat,
Rod pur de orice pată, lipsit de piei brumate,
A cărui cărnuri fragezi și tari se cer mușcate.

Dar cînd Poetul astăzi dorește-nfăptuirea
Înaltor începuturi, lăsîndu-și iar privirea
Pe om în goliciune și pe muieră goală,
El simte-n suflet rece că suie neguri, pală,
În fața ăstui negru tablou îngrozitor.
O, monștri hîzi plîngîndu-și zadarnic haina lor!
Ciuntite trunchiuri! busturi ca măștile, teșite!
Biete trupuri strîmbe, burtoase, fleșcăite,

Pe care zeul Muncii, senin și auster,
Copii, îi înfășase în fașa lui de fier!
Voi, palide neveste ca luminări de ceară,
Mîncate și hrănite de vițiu, tu, fecioară,
Tîrînd păcatul mamei, ereditar blestem –
Și toată urîția lehzurilor ce gem!

Avem, e drept, noi, nații acuma-n agonie
Mîndrii necunoscute la vechea seminție:
Obraz ros pîn-la oase de cancerul iubirii
Și frumuseți, aș spune, asemeni ofilirii;
Dar ce-au găsit cu trudă grea muzele firave,
Niciînd n-o pune piedici ca rasele bolnave
S-aducă tineretii adîncă lor slăvire.

– Preasfintei tinerețe cu frunte de uimire,
Cu limpeziri în ochiul ei clar, de apă vie,
Împrăștiind pe toate în drumu-i, făr-să știe,
Ca pasărea și floarea și cerul de azur,
Miresmele, cîntarea și dulcile călduri!

Ion Pillat

VI LES PHARES

*Rubens, fleuve d'oubli, jardin de la paresse,
Oreiller de chair fraîche où l'on ne peut aimer,
Mais où la vie afflue et s'agite sans cesse,
Comme l'air dans le ciel et la mer dans la mer;*

*Léonard de Vinci, miroir profond et sombre,
Où des anges charmants, avec un doux souris
Tout chargé de mystère, apparaissent à l'ombre
Des glaciers et des pins qui ferment leur pays;*

*Rembrandt, triste hôpital tout rempli de murmures,
Et d'un grand crucifix décoré seulement,
Où la prière en pleurs s'exhale des ordures,
Et d'un rayon d'hiver traversé brusquement;*

*Michel-Ange, lieu vague où l'on voit des Hercules
Se mêler à des Christs, et se lever tout droits
Des fantômes puissants qui dans les crépuscules
Déchirent leur suaire en étirant leurs doigts;*

*Colères de boxeur, impudences de faune,
Toi qui sus ramasser la beauté des goujats,
Grand cœur gonflé d'orgueil, homme débile et jaune,
Puget, mélancolique empereur des forçats;*

*Watteau, ce carnaval où bien des cœurs illustres,
Comme des papillons, errent en flamboyant,
Décors frais et légers éclairés par des lustres
Qui versent la folie à ce bal tournoyant;*

*Goya, cauchemar plein de choses inconnues,
De fœtus qu'on fait cuire au milieu des sabbats,
De vieilles au miroir et d'enfants toutes nues,
Pour tenter les démons ajustant bien leurs bas;*

*Delacroix, lac de sang hanté des mauvais anges,
Ombragé par un bois de sapins toujours vert,
Où, sous un ciel chagrin, des fanfares étranges
Passent, comme un soupir étouffé de Weber;*

*Ces malédictions, ces blasphèmes, ces plaintes,
Ces extases, ces cris, ces pleurs, ces Te Deum,
Sont un écho redit par mille labyrinthes;
C'est pour les cœurs mortels un divin opium!*

*C'est un cri répété par mille sentinelles,
Un ordre renvoyé par mille porte-voix;
C'est un phare allumé sur mille citadelles,
Un appel de chasseurs perdus dans les grands bois!*

*Car c'est vraiment, Seigneur, le meilleur témoignage
Que nous puissions donner de notre dignité
Que cet ardent sanglot qui roule d'âge en âge
Et vient mourir au bord de votre éternité!*

FARURILE

*Rîu al uitării, Rubens, tu, trîndavă grădină,
Culcuș de trupuri roze, dar fără-mbrățișări,
Și unde viața curge, de frămîntare plină,
Ca vîntul în văzduhuri și apele în mări.*

Da Vinci, tu, oglindă nemărginită, sumbră,
În care ingeri pașnici, fermecători, senini,
Privesc cu zîmbet tainic, misterios, în umbră,
Înconjurați de piscuri de gheață și de pini;

Spital cernit, tu, Rembrandt, cu gemete-n șuvoaie,
Cu albi pereți, pe care Isus stă spînzurat,
Și unde rugii și lacrimi se-nalță din gunoaie
Și dintr-un snop de raze, în beznă scăpărat;

Și tu, Buonarotti, cîmp vag și șters, în care
Herculii și Hristoșii trăiesc alăturați,
În liniștite-amurguri, năluci fremătătoare,
Ce-și rup cu mîna giulgiul în care-s înfășați;

Nerușinări de faun, atleți plini de minie,
În viață, de lichele vrăjit și de netoți,
Pipernicit și galben, ros însă de mîndrie,
Puget, biet melancolic, trist împărat de hoți;

Watteau, un joc de chipuri și de veșminte scumpe,
Zburdînd ca niște fluturi prin sălile de bal,
Din policandre, focul luminilor irumpe,
Și-ațîță nebunia acestui carnaval;

Goya, un vis de groază, cu zări întunecate,
Prunci morți, prăjiți pe ruguri, fantome dănuind,
Bunice la oglindă, și fete despuiate,
Ce-și sumecă ciorapii, pe diavoli ispitind;

Tu, Delacroix, o baltă cu diavoli uzi de singe,
Păduri de pini ce coama spre cer și-au înălțat,
Sub bolta fumurie, mocnit, fanfara plînge,
Asemeni unui geamăt de Weber, depărtat.

Extaz, blestem și țipăt, și plins, și rugămintе,
Te-Deum-uri, ce-și urcă tămîile spre nori, –
Sînt un ecou ce vine din mii de labirinte,
Dumnezeiescul opiu al celor muritori!

Sînt strigătul de veghe a mii de santinele,
Porunca repetată în vînt de mii de ori,
Sînt farul ce lucește în mii de citadele,
Sau, rătăcite-n codru, chemări de vînători.

Căci plînsul nostru, Doamne, înăbușit, rămîne
Curata mărturie a viei demnități;
El trece peste veacuri, legînd pe «azi» de «mîine»,
Stîngîndu-se la tine în reci eternități!

Lazăr Iliescu

FARURILE

Rubens, riu de uitare, grădină-n lenevire
Și pernă de sîn proaspăt pe care n-oi iubi,
Dar unde viața curge mereu în izvorîre,
Ca vîntul în văzduhuri și apa-n ape vii;

Da Vinci, umbră peste oglinzile profunde,
În care îngeri tineri zîmbesc în noapte blind,
Acoperiți de taine, în țara sumbră, unde
Stau pinii și ghețarii o zare închizînd;

Rembrandt, spital de jale cu murmure șiroaie,
– Crucificatu-n piatră doar el l-a-mpodobit –
Și unde plînsul rugii se-nalță din gunoaie,
De-o rază, brusc, de soare iernatic sfredelit;

Michel-Angel, cîmpie cu umbră herculană
Și de Christos alături – 'nălțîndu-și chipul drept,
Puternică nălucă, în seara diafană,
Rupînd cu mîini întinse lung giulgiu de pe piept;

Obrăznicii de faun, grosolăanii de luptă,
Tu, care frumusețe lichelelor lăsași,
Înaltă conștiință, orgoliu, față suptă,
Puget, un melancolic stăpîn peste ocași;

Watteau, ești carnavalul în care-ndrăgostiții,
Ca fluturi se perindă pe aripi de luciri,
Decoruri luminoase – ușor înnebuniții
Își zvîrle nebunia prin baluri și sclipiri;

Goya, coșmaruri pline de groaznice răscoale,
De fetuși fierți în zeamă în mijloc de sabat,
De babe la oglindă și de copile goale,
Ce-și trag ciorapi pe pulpe pîndiți de Necurat;

Și Delacroix, lac roșu și plin de răii îngerî,
Pe care-atîrnă umbră de codru cu brazi verzi
Și unde, sub cer negru, fanfarele de plîngeri
Ca-n muzica lui Weber, în geamăt lung, le pierzi;

Afurisiri, blesteme, suspin, extaz fierbinte,
Și strigăte și plîngeri și *Te Deum* deplin,
Ecoul lor răsună din mii de labirinte;
În inimi muritoare sînt opiul divin!

Chemarea e strigată de mii de santinele,
E ordinul ce trece mărit de mii de ori,
E farul ce scînteie pe mii de citadele,
În rătăcirî de codru, e glas de vînători!

Căci e desigur, Doamne, deplina mărturie
A demnității noastre, ce-n suflete ne-o legi,
Aceste plînsuri care din veac în veac învie
Și vin ca să se stingă pe țărmul tău de veci!

Ion Pillat

FARURILE

Rîu de uitare, Rubens, grădini de lenevire
Și pernă de trup fraged lipsit de-mbrățișări,
Dar unde viața curge, se zbate în neștire,
Ca aerul în ceruri și mările în mări;

Da Vinci, din adîncuri într-o oglindă sumbră
Ivește dulci surîsuri de îngeri ce apar
Din taină nepătrunsă, învăluți în umbră
De pini și gheturi care stau țării lor hotar;

Rembrandt, spital de jale cu murmure o ploaie
Și-o singură podoabă: un crucifix de veci,
Ce rugăciunea caldă o-nalță din gunoaie
Și-i străbătut în grabă de raza iernii reci;

Buonaroti, țărmul nedeslușit în care
Herculi și Criști alături înalță trupul drept,
Fantome uriașe ce-n zări crepusculare
Cu degete întinse rup giulgiul de pe piept;

Obrăznicii de faun, boxeri plini de mînie,
Tu care frumusețe în bădărani lăsași,
Orgoliu, suflet mare, pal trup fără tărie,
Puget, un melancolic stăpîn peste ocași;

Watteau, un bal feeric de suflete ilustre
Roind scăpărătoare ca fluturii șirag,
Decor al frăgezimii primind lumini de lustre
Ce varsă nebulie-n nocturnul vâlmășag;

Goya, coșmar ce stranii închipuiri perindă
Și foetuși care-n miezul sabaturilor fierb,
Copii și babe goale și-așază în oglindă
Ciorapii, ca s-atragă diavolul acerb:

Și Delacroix, lac roșu sub aripa Sataniei,
Umbrit întotdeauna de-un codru conifer,
Sub bolta-i mohorită în veci fanfare stranii,
Ca un suspin din Weber înăbușite pier;

Blestemele aceste, extazuri, lacrimi sfinte,
Te Deum-uri și plingeri și strigăte în vînt,
Sînt un ecou ce crește din mii de labirinte
Și-n inimi muritoare ajuns, e opiu sfînt!

E-un strigăt care trece prin mii de santinele
Și ordinul ce-l strigă un corn de mii de ori,
E farul ce zvîcnește spre mii de citadele,
Chemarea ce-o înalță pierduții vînători!

Într-adevăr, o, Doamne, aceste vii suspine
Stau demnității noastre drept mărturii de dor,
Și curg rostogolite din veac în veac spre Tine,
Și-ajunse la hotarul veciei Tale, mor!

C.D. Zeletin

VII

LA MUSE MALADE

*Ma pauvre muse, hélas! qu'as-tu donc ce matin?
Tes yeux creux sont peuplés de visions nocturnes,
Et je vois tour à tour réfléchies sur ton teint
La folie et l'horreur, froides et taciturnes.*

*Le succube verdâtre et le rosé lutin
T'ont-ils versé la peur et l'amour de leurs urnes?
Le cauchemar, d'un poing despotique et mutin,
T'a-t-il noyée au fond d'un fabuleux Minturnes?*

*Je voudrais qu'exhalant l'odeur de la santé
Ton sein de pensers forts fût toujours fréquenté,
Et que ton sang chrétien coulât à flots rythmiques,*

*Comme les sons nombreux des syllabes antiques,
Où régnerent tout à tour le père des chansons,
Phæbus, et le grand Pan, le seigneur des moissons.*

MUZA BOLNAVĂ

*În zori, de-abia trezită, tu suferi, soră dragă,
Înfricoșată încă de ce văzuși în vis,
De piept cu nebunia și spaima, noaptea-ntreagă,
Muncită pe-ntuneric, ca-ntr-un mormînt închis.
Cu ce fel de vedenii și arătări colindă
Făptura ta ușoară tărîmul adormit?*

A fost un gol de neguri cu aburi de oglindă,
Și parcă visul nopții în el te-a prăvălit.

Aș vrea ca sănătatea mirosului țării
Să-ți umple de dogoare și-nsufletire sinii,
Și creștinescul sînge să-ți gilgie-n călcii.

Cu sunetele multe din graiul vechi, aș zice,
Împărechiate-n ghiersul lui Febus, cel dintîi,
Și-ntr-al lui Pan, stăpînul belșugului de spice.

Tudor Arghezi

MUZA BOLNAVĂ

Ce-ți este, biată Muză, în astă dimineată?
Privirile-ți sînt pline de viziuni nocturne
Și văd cum se reflectă pe palida ta față
Restriștea, nebunia, vrășmașe, taciturne.

Ce cînt, sau ce otravă în sufletu-ți nemernic
Au pus iubirea tristă și-ngrozitoarea teamă?
Ce vis grozav cu pumnu-i despotic și puternic,
Ți-nneacă-n iad viața, neconținut să geamă?

Aș vrea ca-n jur de tine să-mprăști sănătate,
În pieptul tău să bată gîndiri întrarîpate
Și creștinescu-ți sînge să curgă-n ritmuri sfinte,

Ca sunetele ample din cînturi dinainte,
În cari domnesc și Phoebus, al cîntecelor tată,
Și bunul Pan, mai mare pe holda cea bogată.

C.Z. Buzdugan

MUZA BOLNAVĂ

De ce ești astăzi, Muză, atât de-ndurerată?
Ce vis urît al nopții în minte ți-a rămas?
De ce trec laolaltă pe fața ta-nghețată
Fiorii nebuniei și-ai spaimei fără glas?
Ce-nveninată iasmă, ce spiriduș sprintar
Turnatu-ți-au în suflet iubire și-ntristare?
Cu pumnul lui despot, ce-ncrâncenat coșmar
Te-a prăvălit în fundul Minturnei legendare?

Aș vrea să-ți fie sînul un cuib de calde vise,
Să-i simt mireasma tare, cu iz de sănătate,
Și inima pioasă să ți-o ascult cum bate
Ca ritmul plin din versul pe care-l stăpînise
În evul antic, Febus, părinte-al poeziei,
Și Pan, culegătorul de roade al cîmpiei.

Al. Hodoș

MUZA BOLNAVĂ

O, muza mea, ce-ți este? În ochiul tău cernit,
Vedeniile tale mai stăruie nocturne;
Întipărite parcă pe chipul veștejit,
Văd recea nebunie și groaza, taciturne.

Vreo zîină jucăușă, vreo iasmă, s-au unit
Ca dragostea și teama să-ți scuture din urne?

Sau un coșmar despotic, cu pumnul ghintuit,
Mi te-a zvirlit într-una din bălțile minturne?

Aș vrea să-ți fie sinul un limpede izvor,
Ce dăruie putere și gând întăritor;
Iar singele să-ți curgă în ritmice cuvinte,

Cu sunete bogate, ca-n versul vechi, fierbinte,
Slăvind pe Phoebus, tatăl cîntării, și-alteori
Pe Pan, stăpîn cu naiul în crîng, peste păstori.

Lazăr Iliescu

MUZA BOLNAVĂ

O, Muza mea sărmană, răspunde-mi, ce-ai tu azi?
Stau ochii tăi în cearcăn de viziuni nocturne,
Și văd cum ți se-adună, răsfrînte în obraz,
Sminteala ca și spaima, și reci și taciturne.

Trandafiriu silfidul și vînătul strigoi
Cînd groaza, cînd amorul ți l-au vărsat din urne?
Coșmarul – domn despotic – cu pumnii amîndoi
Te trase în viltoarea uitatelor Minturne?

Aș vrea, lăsînd prin aer parfum de sănătate,
Ca sinul tău să bată de gînduri înălțate,
Și ritmic să-ți pulseze tot singele creștin,

Ca sunete scandate de versul vechi și plin,
În cari, pe rînd, domnește părintele cîntării,
Phoeb, și Pan cel mare, stăpîn pe griul zării.

Ion Pillat

VIII

LA MUSE VÉNALE

*Ô Muse de mon cœur, amante des palais,
Auras-tu, quand Janvier lâchera ses Borées,
Durant les noirs ennuis des neigeuses soirées,
Un tison pour chauffer tes deux pieds violets?*

*Ranimeras-tu donc tes épaules marbrées
Aux nocturnes rayons qui percent les volets?
Sentant ta bourse à sec autant que ton palais,
Récouteras-tu l'or des voûtes azurées?*

*Il te faut, pour gagner ton pain de chaque soir,
Comme un enfant de chœur, jouer de l'encensoir,
Chanter des Te Deum auxquels tu ne crois guère,*

*Ou, saltimbanque à jeun, étaler tes appas
Et ton rire trempé de pleurs qu'on ne voit pas,
Pour faire épanouir la rate du vulgaire.*

MUZA VENALĂ

*O, Muza mea, amanta palatelor luxoase,
Avea-vei tu o vatră în frigul iernei oare,
În cruda plictiseală a serilor geroase,
Să-ți dezmorești la focu-i plăpindele picioare?*

*Re-nsufleți-vei, poate, înmărmuriții umeri
La razele de noapte ce-abia străbat prin storuri?*

Și cînd în a ta pungă un ban nu poți să numeri,
Culege-vei tu aur pe-a cerului decoruri?

O, pentru ca să-ți cumperi o piine-n orice seară,
Ca un copil din coruri cînta-vei iar și iară
Litanii, *Te-Deum*-uri, în care nici nu crezi,

Sau, biată saltimbancă flămîndă, să distrezi
Cu vraja ta, cu risul muiat în plîns amar,
Distrezi – melancolia stomahului vulgar.

C.Z. Buzdugan

MUZA VENALĂ

O, muză scumpă mie, amantă de palate,
Cînd ianuar sloboade vîntoasele pe rînd,
Avea-vei tu, în noaptea plictisului ningînd,
La talpa-nvinețită, un foc de crengi uscate?

Iar umerii-ți de marmori or să se-anime, poate,
Sub razele nocturne prin storuri străpungînd?
Simțînd în cerul gurii și-n pungă-același vînt,
Vei strînge oare-un aur de bolți îndepărtate?

Silită ești, flămîndă de zilnica ta hrană,
Cădelnițînd să umbli, ca un copil de strană,
Cîntînd cîte-un *Te-Deum* în care nici nu crezi.

Sau, saltimbanc de asemeni înfometat, anume
Să rîzi, cu-un rîs de lacrimi, neobservat de lume,
Dar care-ngrașă rînza vulgarului obez.

Nina Cassian

MUZA DE VÎNZARE

O, Muza mea iubită, care visezi palate,
Cînd va veni cu vifor iernaticul Gerar,
În nopți de lungă veghe, putea-vei tu măcar
Să-ți încălzești la vatră picioarele-nghețate?
Frumoșilor tăi umeri de marmură curată
Le-o țese haină luna filtrată prin ferești?
Ca punga să ți-o umpli și foamea să-ți momești,
Cît aur vei culege pe bolta înstelată?

Putea-vei tu ca pîinea să ți-o ciștiți ușor
Cădelnițind cu ceata copiilor din cor,
Te-Deum-uri din care credința să lipsească?
Sau, îmbiindu-ți arta de saltimbanc flămînd,
Îți vei ascunde plînsul și vei juca rîzînd,
Ca să petreacă ceata de proști și gură-cască?

Al. Hodoș

MUZA VENALĂ

Tu ce visezi palate, avea-vei, muza mea,
În iarna îndîrjită, cînd crivățul va bate,
Un biet tăciune care, în seri întunecate,
Picioarelor de gheață căldură să le dea?

Cu raza care noaptea obloanele-ți străbate
Învinețirii umeri să-i mîngîi vei putea?

În buzunar și-n gură nimic cînd vei avea,
Să furi, putea-vei, aur din bolțile-nstelate?

Ca să cîștigi o pîine, va trebui, sărmană,
Să cînți pe la biserici cădelnițînd în strană
Te-Deum-uri în care nu crezi, și rugăciuni.

Sau, prin vreun circ, flămîndă, cu tumbe și volute
Și risul tău în care zac lacrimi neștiute,
Să faci să salte burta la proști și la grășuni.

Lazăr Iliescu

MUZA VENALĂ

O, Muza mea iubită, îndrăgostind palate,
O să ai tu, cînd vîntul Ghenarul și-o purta,
Cînd negre griji și-omături la tine-or înnopta,
Cămin să-ți încălzească picioarele-nghețate?

O să-ți învie umeri de marmure pătate
La razele pătrunse prin oblonirea grea?
În punga mai uscată ca însăși gura ta,
O să aduni, tu, aur din bolțile-nstelate?

Ca să cîștigi o pîine, îți trebuie să- apari
Ca un diac ce-nalță cădelniți la altar,
Psalmodiind litanii în care n-ai crezut,

Sau să-ți arăți, paiată lihnind de nemîncare,
Hazlia strîmbătură cu plîns necunoscut,
De ris să-și salte burta mulțimile murdare.

Ion Pillat

IX

LE MAUVAIS MOINE

*Les cloîtres anciens sur leurs grandes murailles
Étalaient en tableaux la sainte Vérité,
Dont l'effet, réchauffant les pieuses entrailles,
Tempérait la froideur de leur austérité.*

*En ces temps où du Christ florissaient les semailles,
Plus d'un illustre moine, aujourd'hui peu cité,
Prenant pour atelier le champ des funérailles,
Glorifiait la Mort avec simplicité.*

*– Mon âme est un tombeau que, mauvais cénobite,
Depuis l'éternité je parcours et j'habite;
Rien n'embellit les murs de ce cloître odieux.*

*Ô moine fainéant! quand saurai-je donc faire
Du spectacle vivant de ma triste misère
Le travail de mes mains et l'amour de mes yeux?*

CĂLUGĂRUL NETREBNIC

*Pe zidurile nalte, vechi schituri, altădată,
Închipuiau imagini ale-Întrupării Sfinte,
Ce-or fi-mblînzit din frigul asprimii lor, cu toată
Evlavia de aur a inimii fierbinte.*

*Credința-n Christ, pe vremuri, cînd înflorea bogată,
O! cîți vestiți călugări, mai rar re-ntorși în minte,*

Din cîmpu-ngropăciunii durînd altar de-agată,
Nu-mpodobiră Moartea cu-a imnelor vesmintele!...

– Netrebnic schimnic, mie mi-i sufletul o groapă
Prin care-alerg de veacuri și locuiesc; – podoabă
Nu-mbracă, sluți, pereții acestei mănăstiri.

O, trîntor de chilie! cînd ști-voi oare face
Din panorama-mi vie a unei vieți sărace,
Strădanii mîinii mele și ochilor – iubiri?

Ion Caraion

CĂLUGĂRUL NEVREDNIC

Bătrîna mănăstire își înălța pereții
Cu sfintele-Adevăruri pictate în icoane,
Și trupurile stoarse de asprele canoane
Cerșeau acelor chipuri lumina caldă-a vieții.
Cîmpia semănată de Crist era în floare,
Și-atîți vestiți călugări, pierduți în amintire,
Își dăruiau silința trudind prin cimitire
Și morții aducîndu-i smerită închinare.

– Mi-e sufletul asemeni unui adînc mormînt,
Nevrednicul ei schivnic de-o veșnicie sînt
Și n-am nici o podoabă în jalnica-mi chilie.

O, biet sihastru-al lenei, cînd voi putea să știu
Din trista-ntruchipare a chinului meu viu,
Să fac un lucru-al mîinii și-a ochilor beție?

Al. Hodoș

CĂLUGĂRUL NETREBNIC

În vechi locașuri sfinte, pe ziduri grunțuroase,
Ne-ntimpinau icoane cu tilc odihnitor,
Ce-nviorau c-un zîmbet făpturile pioase,
Și le-ncălzeau în inimi cucernicia lor.

Ogoarele credinței erau atunci mănoase
Și, cite-un pravoslavnic, uitat azi, slujitor,
Lucrînd printre morminte, cu mîini evlavioase,
Slăvea în chipuri moartea, smerit și răbdător.

– Sînt un monah, ce-n groapa din sufletu-i, pustie,
În umbră viețuiește și umblă de-o vecie;
Ce gol și hîd e zidul acestei mînăstiri.

O, leneșe călugăr, cînd vei putea, odată,
Să faci din trista-ți viață și tu o minunată
Icoană, să-ți încinte a ochilor priviri?

Lazăr Iliescu

MONAHUL PĂCĂTOS

Bătrînele lăcașuri pe zidurile mari
Puneau în zugrăveală Sfîntiri adevărate;
Își încălzeau la ele credința, inimi tari,
Topindu-și gheața prinsă de austeritate.

Pe cînd da Domnul floare la țarini semănate,
Monahi vestiți, ce astăzi nu-i afli-n hronicari,

Luînd drept loc de muncă mormintele săpate,
Slăveau cu simplu cuget, smerit, al Morții har

– Mi-e sufletul mormîntul în care, pustnic rău,
De-o veşnicie umblu şi locuiesc mereu;
Nimic nu-mpodobeşte pe ziduri minăstirea.

Monahule nevrednic! putea-voi să mai fac
Din trista-nfăţişare a duhului sărac
Ca lucrul mîinii mele să-mi bucure privirea?

Ion Pillat

X

L'ENNEMI

*Ma jeunesse ne fut qu'un ténébreux orage,
Traversé çà et là par de brillants soleils;
Le tonnerre et la pluie ont fait un tel ravage,
Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils.*

*Voilà que j'ai touché l'automne des idées,
Et qu'il faut employer la pelle et les râteaux
Pour rassembler à neuf les terres inondées,
Où l'eau creuse des trous grands comme des tombeaux.*

*Et qui sait si les fleurs nouvelles que je rêve
Trouveront dans ce sol lavé comme une grève
Le mystique aliment qui ferait leur vigueur?*

*– Ô douleur! ô douleur! Le Temps mange la vie,
Et l'obscur Ennemi qui nous ronge le cœur
Du sang que nous perdons croît et se fortifie!*

VRĂJMAȘUL

*Umbrita-mi tinerețe i-a fost furtunii prada,
Arar a luminat-o vreun soare orbitor.
Cu tunete și ploaie mi-am înzestrat ograda
Încît arar se-arată-mi vreun fruct îmbietor.*

*Deci am atins și toamna ideilor, stăpîna, –
Va trebui unelte să iau în mîini, lucrînd,*

Să-mi netezesc grădina și să-mi scutesc țărîna
De apa care sapă orbite de mormînt.

Și nici nu știu de,-o floare visată, următoare,
Va mai găsi-n pămîntul spălat cu-ntăritare,
O mistică nutrire să-i dea, din nou, vigori.

Vai! Ce durere! Timpul din viață se hrănește,
El ni-e vrășmaș și roade în inimi poftitor,
Iar sîngele ce-l pierdem, îi dă puteri și-l crește.

Al. Andrițoiu

DUȘMANUL

Mi-e răscolită viața de neguri și furtună
Și rar a stat cu raza de soare împreună.
Lovită sau de fulger, bătută sau de ploi,
Grădina-i părăsită, și pomii mei sînt goi.

Ajuns în toamnă, poate să-mi pară timpul bun,
Ca să mă duc cu grebla pămîntul să-l adun,
Împrăștiat departe de florile alese,
Și să-ntocmesc grădina la loc, precum fusese.

Dar cine știe dacă răsadele visate
Vor mai găsi prin huma grădinii dezgropate
Cu ce să dea tulpina, bobocii sau verdeța?

Vai, vremea ne mănîncă pe nesimțite viața!
Dușmănul care-o roade, din țandără, din moaște,
Din vlagă risipită trăiește și renaște!

Tudor Arghezi

VRĂJMAȘUL

De tânăr mi-a fost viața de vijelii umbrită,
Din cînd în cînd, de sorii lucind, abia atins;
În fulgere și ploaie, grădină pustiită, –
Astfel că rar e rodul de gingaș pîrg încins.

În cumpănă m-apropii de toamnă, azi; cu sapa
Și grebla, se cuvine să-ncerc de-acum 'nainte
S-acopăr încă-o dată, din țarina sub apă,
Tot ce săpat-a dînsa, largi găuri de morminte.

Și cine știe dacă, din vis rîvnita floare
În țarna cea spălată și stearpă cum e prundul
Găsi-va hrana sfîntă și magica vigoare?
Durere, o, durere! Prin vremi se irosește
Viața! Iar vrăjmașul ce sapă-n noi străfundul,
Din scump pierdutul sînge tot mai puternic crește!

N. Argintescu-Amza

DUȘMANUL

Avui o tinerețe de mari furtuni umbrită,
Ici-colo străbătută de sori ce mi-au sclipit;
Dar trăsnetul și ploaia-n grădina pustiită
Mi-au nimicit aproape tot rodul pîrguit.

Dar iată-mă în pragul gîndirii întomnate,
C-ar trebui și grebla și sapa să le-mplint

Ca să-mi refac atâtea paragini inundate
În care apa-mi sapă gropi mari ca de mormînt.

Și cine știe dacă, azi, alte flori visate
Vor mai găsi-n pămînturi, ca prundul de spălate,
Ascunsa sevă care le-ar învia curînd?

– Durere! o, durere! Viața ne-o sfișie
Dușmanul tainic, Timpul, ce inima rozînd,
Din sîngele ce pierdem, se-nalță, bînd tărie!

Șerban Bascovici

DUȘMANUL

Furtună-n întuneric mi-au fost toți anii tineri,
Arar înviorați de raza unui soare;
Grădina-mi pustiită de trăsnete și ploaie
Din vechea ei podoabă abia păstrează-o floare.

Aproape sînt acum de-a gîndurilor toamnă,
Și singur mă voi duce cu grebla și cu sapa
Ca să ridic iar straturi pe urma de șuvoaie,
Pe unde, ca morminte, săpat-a goluri apa.

Și oare floarea nouă ce mintea-mi a visat
Găsi-va în pămîntul cu-al mării țarm udat
Puterea dătătoare de hrană și de roade?

O, soarta noastră! Timpul viața ne-o pîndește,
Și pe ascuns dușmanul ce inima ne-o roade
Din sîngele ce-l pierdem se-nalță, se-ntărește!

Titu Dinu

DUȘMANUL

Întreaga-mi tinerețe n-a fost decît furtună,
Brăzdată, ici și colo, de sori strălucitori;
Că-n biata mea grădină puțină-i roada bună
Ce n-a căzut sub trăsnet și năruiri de nori.

Dar iată-mă în toamna gîndirilor bogate,
Cînd voi porni cu sapa și grebla înainte,
Să-ncerc ca să reseamăn pămînturi înecate
În care sapă apa gropi mari, parcă-s morminte.

Și cine știe, noile flori, de mult visate,
De vor găsi-n pămînturi ca prundul de spălate,
Mistica hrană care le-ar face să dea roade?

– O, durere! durere! Timpul mereu pîndește,
Și-ascunsul dușman care din inimă ne roade,
Cu sîngele ce-l pierdem, tot mai puternic crește!

Ion Foșeneanu

VRĂJMAȘUL

Trecură anii tineri ai mei, ca o furtună,
Cu nori de plumb și repezi iluminări de soare;
Sub fulgere și ploaie, pe-a crengilor cunună,
Sărace roade poartă grădina pieritoare.

Acum, cînd vine toamna culesului de gînduri,
Prinzînd în mînă grebla și silitoarea sapă,

Voi aduna țărîna ogoarelor în rînduri,
Pe locul revărsării puhoaielor de apă.

Și cine știe, poate că florile visării,
Pe brazdele spălate ca țărmurile mării,
În noua primăvară găsi-vor sfînta hrană.

– Vai! Timpul lacom mușcă din carnea noastră vie,
Și inima, Vrăjmașul din umbră ne-o sfîșie,
Puterea întremîndu-și cu sîngele din rană.

Al. Hodoș

DUȘMANUL

Pierduta-mi tinerețe fu aspră vijelie
În care-abia luciră pe ici, pe colo, sorii;
Iar viscolul și ploaia lăsatu-mi-au pustie
Grădina-n care astăzi nici roade nu-s, nici flori.

Mă văd ajuns în toamna ideilor și iată:
Cu sapa și cu grebla adun acum pămînt
Să-mi netezesc, să-mi curăț grădina inundată
În care apa sapă gropi largi ca un mormînt.

Și – cine știe! – poate că florile visate
Își vor găsi-n aceste pămînturi înecate
O forță nouă care din nou le va deschide?

Vai, vai! Cum trece vremea și viața ne ucide!
Iar nevăzutul dușman ce inima ne sapă,
Din sîngele ce pierdem își ia puteri, se-adapă.

Ana Niculescu-Codreanu

DUȘMANUL

Furtună, tinerețea trecu pe bietu-mi lut
Arare întreruptă de sori strălucitori
Și rumenele roade au fost de-atâtea ori
Sub tunet și sub ploaie! Mai toate au căzut.

O toamnă grea de gânduri m-adună-acum cuminte:
Cu palme ne-nvățate pe greblă și lopată,
Vreau să refac sărmana-mi grădină inundată
În care apa sapă gropi mari, poate morminte...

Și, cine știe, pentru flori noi ce le visez,
De-oi mai găsi în tina spălată ca o plajă,
În sînu-i mort și galben, cu ce să le-ntremez!

... Durere, o, durere! ... Cît inima trăiește,
Dușmanul tainic, timpul, o roade ca pe-o coajă
Prin care sughe viul lăuntric ce-l hrănește.

Cicerone Theodorescu

DUȘMANUL

Îmi fuse tinerețea furtună-ntunecoasă,
Străpunsă ici și colo de sori strălucitori;
Și tunetul, și ploaia venind vijelioasă,
Mi-au sărăcit grădina de fructe și de flori.

Încep cu hotărîre, în toamna mea cuminte,
Cu mîna pe lopată și greblă aplecat,

S-așez din nou pământul ce-a fost mai înainte,
Ca gropi din cimitire surpat și înecat.

Dar florile, sădite în urmă, cine știe
Dacă mai pot vreodată acolo să învie,
Găsind ascunsă hrană în locul pustiit?

Durere! Timpul este dușmanul ce ne-nghite
Și inimile noastre le roade îndirjit,
Din sângele ce pierdem crescînd pe nesimțite!

Nicolae Țimirăș

VRĂJMAȘUL

A fost furtună-n negură tinerețea mea;
Sori îmi iluminară arare prin livadă,
Și trăsnetul și ploaia au pustiit în ea,
Încît cu greu mai afli nescuturată roadă.

Ci iată că în toamna gîndirii fac popas,
Și trebuie ca grebla să prind în mîini, și sapa,
Să pot desteleni, de vreau, pământul gras,
În care gropi scobește ca niște cripte, apa.

Și oare știu, visate inflorescențe noi,
De vor afla în lutul, un mal spălat de ploi,
Miraculoasa sevă ce-o să le dea tărie?

– Durere! o, durere! Vremea viața frînge,
Și tainicul vrăjmaș ce inima-mi sfîșie,
Își dobîndește vlaga din risipitul sânge!

Romulus Vulpescu

DUȘMANUL

Furtună neagră fost-a întreaga-mi tinerețe,
Arareori scăldată de-a soarelui văpaie;
Prin parcul meu trecură și tunete și ploaie
Și au rămas din poame doar cîteva, răzlețe.

Spre-a gîndurilor toamnă viața-mi se-ncovoiaie
Și aș avea nevoie de-o greblă și-o lopată,
Ca iarăși să învie țărîna inundată,
Cu-adîncile morminte, săpate de puhoiaie.

Și cine știe dacă acele flori iubite
Ce le visez, găsi-vor prin luturi umezite
Misterioasa hrană, încît să deie roade?

Ce iute trece viața! Durere, o durere!
Și inamicul tainic ce inima ne-o roade,
Din sîngele ce-l pierdem, el capătă putere!

Al. Westfried

XI LE GUIGNON

*Pour soulever un poids si lourd,
Sisyphé, il faudrait ton courage!
Bien qu'on ait du cœur à l'ouvrage,
L'Art est long et le Temps est court.*

*Loin des sépultures célèbres,
Vers un cimetière isolé,
Mon cœur, comme un tambour voilé,
Va battant des marches funèbres.*

*— Maint joyau dort enseveli
Dans les ténèbres et l'oubli,
Bien loin des pioches et des sondes;
Mainte fleur épanche à regret
Son parfum doux comme un secret
Dans les solitudes profondes.*

NOROCUL

*Ca să ridic așa povară,
Dă-mi, tu, Sisif, a ta voință;
Vreau să lucrez cu stăruință,
Dar Arta-i lungă, Timpul zboară.*

*Nu către vreun mormint celebru,
Ci către-un cimitir uitat,*

Biet sufletu-mi îndoliat
Se-ndreaptă-n ritm de marș funebru.

O, cîte nestemate rare
Dorm pe vecie părăsite
În întuneric și uitare!...

Și cîte flori cu mîndră haină
Nu-și risipesc nebănuite
Parfumul dulce ca o taină!

Ana Niculescu-Codreanu

NENOROCUL

Povara-i grea! N-o să-mi ajungă,
Sisif, nici chiar răbdarea ta!
Oricît de vrednic m-aș purta,
E Timpul scurt și Arta lungă.

Lăsînd orice mormînt celebru,
La fel c-un toboșar cernit
Spre-un dosnic cimitir pornit,
Inima-mi bate-un marș funebru.

– Atîtea juvaeruri sînt
Uitate-n beznă și-n pămînt,
Dormind în veci necercetate;

Atîtea flori dau în zadar
Parfumul lor subtil și rar
În taină și-n singurătate.

Al. Philippide

NENOROCUL

Povară așa grea să sui,
Sisif, îmi trebuie-ndrăzneală!
Deși la muncă n-am tocmeală,
E lungă Arta și Timp nu-i.

Fugind de gropile slăvite,
Spre-un cimitir necunoscut,
Pe darabane învelite,
Îmi bate inima tăcut.

– Atâtea pietre nestemate
Prin întuneric dorm uitate
De tier și sonde, colo-n stinci.
Atâtea flori dau fără vrere
Miresme tainice-n plăcere
Pustietăților adînci.

Ion Pillat

ÎNFRÎNGERE

Să port în circă-atîta leșt,
Dă-mi din vigoarea ta, Sisif!
Chiar de-n strădăanii nu-s poncif,
Ars longa vita brevis est.

Nu-n tagma marilor soboare
Ci-n țintirimul solitar,

Inima mea, trist toboşar,
Păşeşte-n ritmuri funerare.

– Dorm în ţărină juvaere
Uitate-n neguri şi tăcere
De-ale groparilor unelte;

Ca taina, dulci miresme caste
Respiră lujerele svelte
În solitudinile vaste.

Romulus Vulpescu

NENOROCUL

Nu pot povara s-o ridic,
Sisif, n-am îndrăzneala ta!
Oricît de mult aş încerca,
E mare Arta, Timpul mic.

Uitînd orice mormînt celebru
Spre-un dosnic cimitir mă-ndrept,
Iar inima, o tobă-n piept,
Mocnită, bate-un marş funebru.

– Şi dorm atîtea giuvaere
Uitate-n beznă şi tăcere,
De tîrnăcop necercetate;

Atîtea flori pierd cu regret
Parfumul blînd ca un secret,
În cea mai grea singurătate.

C.D. Zeletin

XII

LA VIE ANTÉRIEURE

*J'ai longtemps habité sous de vastes portiques
Que les soleils marins teignaient de mille feux,
Et que leurs grands piliers, droits et majestueux,
Rendaient pareils, le soir, aux grottes basaltiques.*

*Les houles, en roulant les images des cieux,
Mêlaient d'une façon solennelle et mystique
Les tout-puissants accords de leur riche musique
Aux couleurs du couchant reflété par mes yeux.*

*C'est là que j'ai vécu dans les voluptés calmes,
Au milieu de l'azur, des vagues, des splendeurs
Et des esclaves nus, tout imprégnés d'odeurs,*

*Qui me rafraîchissaient le front avec des palmes,
Et dont l'unique soin était d'approfondir
Le secret douloureux qui me faisait languir.*

VIATA DINAINTE

*Mi-am dus o vîrstă lungă, demult, sub mari portale
Pe care sori maritimi le-nfierbîntau la piept,
Și-a cărora columnă cu gest șuprem și drept
Lăsa-n spre seară umbră de grotă-n pietre goale.*

*Rostogoleau talazuri imagini ca de cer
Cu misticele taine solemn amestecate*

În ritmi de muzici rare și putred de bogate
Ca-n ochi culoarea joasă-a amurgului sever.

Mi-am lăfăit viața voluptuos odată
Unde culori și valuri splendid s-au înspumat, –
Iar servi, în pielea goală și trup înmiresmat,
Mă răcoreau cu frunza fragilă și palmată,
Avînd o datorie gingașă: ca-n răcori
Să-mi adîncească taina care-mi dădea lingori.

Al. Andrițoiu

VIAȚA DINAINTE

Trăiam odinioară sub mari portici muiate
De sorii mării-n mii de lumini ce scînteiau,
Și-n care stîlpii falnici și drepti se înălțau
Părînd spre seară peșteri în cremene sculptate.

Talazurile ceru-n oglinzi rostogoleau,
Și-nvălmășeau solemne și mistice, cu toate,
Puternicele-acorduri de-orchestră revărsate,
Culorile de-apusuri ce ochii-mi reflectau.

Și eu trăiam acolo în desfătări tihnite,
Împresurat de-azururi, de valuri, de lumini,
Și sclavii goi în juru-mi, de dulci miresme plini,

Mă răcoreau pe frunte cu trestii împletite,
Și singura lor grijă era, cînd sufeream,
Să îmi pătrundă taina în care lincezeam.

Șerban Bascovici

VIAȚA ANTERIOARĂ

Am locuit o vreme sub falnice portice
Din care sori de mare mușcau cu străluciri
Și-ai căror stâlpi, spre seară, puternici și subțiri,
Aveau ținuta mândră a grotelor antice.

Furtuni spărgînd în valuri cereștile luciri
Și muzici fără margini porneau să se ridice
Amestecînd acorduri solemne și complice
Cu-amurgurile-ntoarse de mine în priviri.

Acolo petrecut-am în calmă voluptate,
Printre minuni, azururi și valuri frămîntate,
Înconjurat de sclavii beți de parfum și goi

Ce, răcorindu-mi fruntea cu lungi, crestate foi,
N-aveau o altă grijă decît să adîncească
Secretul ce da cărnii prilejul să tinjească.

Ștefan Aug. Doinaș

ÎN ALTĂ VIAȚĂ

Am locuit o vreme pe sub un pòrtic mare
Scăldat de cerul mării în flăcări mii și mii
Și-ai căruia drepti pilaștri și-nalte bolți pustii
Vrăbeau ca niște grote cînd amurgea pe mare.

Frîngeau în ele cerul mari valuri azurii
Și muzica lor gravă se-amesteca în zare

În chip solemn și mistic c-un asfințit de soare
Ce-și oglindea în mine culorile tîrzii.

În voluptări domoale mi-am dus acolo viața,
De străluciri, de valuri, de-azur înconjurat
Și de sclavi goi cu trupu-n miresme îmbăiat
Ce-mi răcoreau alene cu foi de bambus fața
Și-a căror grijă mare și unică era
Să afle taina tristă ce-adînc mă-ndurera.

Al. Philippide

VIAȚA ANTERIOARĂ

Mult timp am stat sub paza porticului înalt,
Ce scînteia de focul luminilor marine,
Sub marile coloane de maiestate pline,
Asemeni în amurguri cu peșteri de bazalt.

Talazuri, purtînd chipul tăriilor senine,
Amestecau soleme, în misticul lor fald,
Atotputernicia unui acord mai cald,
Cu seara oglindită pe mări și pe coline.

Acolo mi-am dus traiul în voluptate calmă,
Înconjurat de valuri, de-azur și de splendori –
Și sclave, parfumate din tălpi la subțiori,

Îmi răcoriră fruntea cu frunze largi de palmă,
Avînd unica țintă să scormone adînc
Durerea rarei taine ce mă făcea să plîng.

Ion Pillat

VIAȚĂ APUSĂ

Am locuit odată sub largile portice
Cu focuri zugrăvite de sorii de pe mări,
Cu stâlpi măreți de piatră ce se-nălțau în zări
Și semănau spre seară cu peștere antice.

Și valul, ce răsfrînge din ceruri arătări,
În chip solemn și mistic amesteca aice
O muzică de ape, cînd sta să se ridice,
Cu coloritul mare al mării înserări.

Am locuit acolo în calmă voluptate,
Stînd în azur, pe unde albastre și splendori,
Cu sclavii ce ridică miresmele de flori,
Făcîndu-mi vînt cu frunze de palmieri bogate –
Și cu unica grijă în sufletele lor
Să afle marea taină ce mă topea de dor.

Nicolae Țîmiraș

VIAȚĂ ANTERIOARĂ

Lungi veacuri viețuit-am sub portice uriașe.
Crepuscul marine pictau cu flăcări roșii
Giganticii pilaștri, drepti și majestuoși
Ce par în negrul serii bazaltice sălașe.

Și hula-n valuri lucii purta rostogolite
A norilor imagini, amestecînd astral

Atotputernicia cu-avutul muzical
Și cu vâpseli din soare, pe ochii-mi asfințite.

Am fost trăit aice o limpede dulceață
Prin văi de val și albe de-azur catapetezmi.
Și sclavi cu trupuri lucii pătrunse de mirezmi

Vărsau din evantalii răcoare pe-a mea față,
Cu, drept unică țintă: sirguitor, încet,
Să adâncească încă amarul meu secret.

D.I. Suchianu

XIII

BOHÉMIENS EN VOYAGE

*La tribu prophétique aux prunelles ardentes
Hier s'est mise en route, emportant ses petits
Sur son dos, ou livrant à leurs fiers appétits
Le trésor toujours prêt des mamelles pendantes.*

*Les hommes vont à pied sous leurs armes luisantes
Le long des chariots où les leurs sont blottis,
Promenant sur le ciel des yeux appesantis
Par le morne regret des chimères absentes.*

*Du fond de son réduit sablonneux, le grillon,
Les regardant passer, redouble sa chanson;
Cybèle, qui les aime, augmente ses verdure,*

*Fait couler le rocher et fleurir le désert
Devant ces voyageurs, pour lesquels est ouvert
L'empire familial des ténèbres futures.*

ȚIGANII LA DRUM

*Cu ochii-n flăcări, tribul profeticei ursite
La drum s-așterne iarăși, cu pruncii în spinări,
Lăsîndu-le în voie, la mari înfometări,
Comoara dezgolită de sînuri ofilite.*

*Pe jos se-ațin bărbații cu săbii lustruite,
De carele-nțesate de-ai lor, în legănări,*

Plimbindu-și ochii pururi îngreunați pe zări
Și umezi de regretul nălucilor pierite.

Doar greierul din fundul nisipului, năuc
Le cîntă fără preget văzîndu-i cum se duc;
Cybela-și întetește verdeața iubitoare,

Din stînci le dă izvoare și din pustiuri flori,
Cînd nu se mai deschide acestor călători
Alt rai decît imperiul de bezne viitoare.

Șerban Bascovici

ȚIGANII LA DRUM

Profeticele triburi, cu plete vălurite
Și ochi aprinși, pornit-au de ieri pe lungi cărări;
Copiii sug comoara din țitele-mplinite
Sau dorm, purtați de mame pe negrele spinări.

Bărbații, lîngă șirul de care, în tăcere,
Pășesc, cu iatagane ce scapără în zări;
Purtînd în ochi regretul absențelor himere,
Pleoape-mpovărate înalță-n depărtări.

Cînd greierul îi vede din fund de mușuroi,
Își întetește cîntul și țîrîie cît doi;
În cinstea lor, Cybela deschide-n stînci izvoare,

Și prin pustii și țarini presară flori de vis,
Să-ntîmpine drumeții, ce-n față au, deschis,
Tărîmul plin de umbre al beznei viitoare.

Lazăr Iliescu

ȚIGANII CĂLĂTORI

Ceata cea năzdrăvană, cu ochii plini de pară,
A plecat ieri, purtîndu-și copiii săi pe spete,
Sau oferind, la foamea ș-a lor nestinsă sete,
A țitei spînzurînde fără sfîrșit comoară.

Bărbații, cu mantale bortite, -ncet pogoară
Lîngă căruți, în care stau dancii cu lungi plete.
În ochii de dor umezi a brunetelor fete
S-aprind, ca niște fulgeri, scînteii care omoară.

Din fundul bortei sale, un greier îi privesce
Și cîntecu-i văratic voios îl îndoiesce;
Cybela, ce-i protege, verdeța-i și-a mărit;

Ea face flori, isvoare, sub pașii lor să nască:
Pe călători, în treacăt, mai mult să veselească,
Ei care înainte au drumul nesfîrșit.

V. Pogor

ȚIGANII LA DRUM

Tribul profetic veșnic cu ochiul arzător
E-n mers, ducînd în cîrcă pe puii săi de laie,
Sau potolind o foame trufașă și vioaie
Din sîinii care-atîrnă să dea comoara lor.

Bărbații poartă săbii de fier scînteietor
Pe lîngă vechi căruțe ce scîrțîie sub claie,

Și plimbă-ncet pe ceruri privirile greoaie
De trista nostalgie a viselor ce mor.

Un greier din nisipuri, din tainiți de pământ,
Îi vede și le cîntă cu îndoit avînt;
Cybela iarbă verde le-așterne iubitoare,
Din stîncă scoate apă și-mbracă-n flori bogate
Pustiu-ntins ce-i lasă să treacă-n libertate
Spre țara lor iubită de neguri viitoare.

Nicolae Timiș

LĂIEȚI ÎN CĂLĂTORIE

Ieri prooroceasca laie, scînteii în ochi purtînd,
Porni la drum cu dancii, ținîndu-i în spinare,
Sau, celor mici, în brațe, tot dîndu-le mîncare,
Comoara veșnic gata a țitei aninînd.

Mergînd pe jos, bărbatii, cu arme lucitoare,
Alături de căruțe, în care-ai lor stau ghem,
Își plimbă peste zare privirile, ce chem
Posomorîte doruri de lumi imaginare.

Din colțul său, un greer, cum trec, îi tot privește
Și-și întetește cîntul din ce în ce mai tare;
Cibela, iubitoare, verdeața și-o sporește,

Pustiul înflorindu-l, din stîncă dă izvoare
Drumetului acesta, ce-n ochi i se ivește
Un prietenos imperiu de bezne viitoare.

Constantin Stelian

ȚIGANII ÎN CĂLĂTORIE

Profeta seminție cu ochi ca de jeratic,
Pornită-i călătoare ducîndu-și pruncii-n spate,
Iar mamele-i lăptează. Cu-amorul lor fanatic
Îi leagănă la piepturi cu sînurile atîrnate.

Pe jos bărbații calcă sub arme lucitoare
Alături de-a lor care cu roți în fier bătute.
Și-aruncă către ceruri priviri scînteietoare
Cuprinse de regretul himerelor trecute.

Iar greierii din tufe, pe ceata care trece
Pribeagă prin pustiuri, cu cîntece-o petrece.
Cybela-n drum le-așterne din iarbă verzi covoare.
Din stînci le toarnă apă, le-aruncă flori în cale.
Convoiul prin pustiuri coboară-ncet la vale,
Spre tainicul imperiu, din neguri viitoare.

V. Șardin

XIV L'HOMME ET LA MER

*Homme libre, toujours tu chériras la mer!
La mer est ton miroir; tu contemples ton âme
Dans le déroulement infini de sa lame,
Et ton esprit n'est pas un gouffre moins amer.*

*Tu te plais à plonger au sein de ton image;
Tu l'embrasses des yeux et des bras, et ton cœur
Se distrait quelquefois de sa propre rumeur
Au bruit de cette plainte indomptable et sauvage.*

*Vous êtes tous les deux ténébreux et discrets:
Homme, nul n'a sondé le fond de tes abîmes;
Ô mer, nul ne connaît tes richesses intimes,
Tant vous êtes jaloux de garder vos secrets!*

*Et cependant voilà des siècles innombrables
Que vous vous combattez sans pitié ni remord,
Tellement vous aimez le carnage et la mort,
Ô lutteurs éternels, ô frères implacables!*

OMUL ȘI MAREA

*Om liber, totdeauna tu adora-vei marea!
Oglinda ta e marea,-ți vezi sufletul în ea
Cum lung se desfășoară sub crestele de nea;
Nu-i mai adînc amară ca gîndul tău, vîltoarea.*

Să te scufunzi, îți place, în geamăna viziune;
Să o dezmierzi cu ochii, cu brațele, eu știu –
Ți-e inima-ncântată de freamătul ei viu
La zvonul lung de vaiet ca de sălbătăciune.

Tăcuți deopotrivă, întunecați păreți;
Omule, nimeni nu știe-adîncurile tale,
O, mare, nu-ți cunoaștem comorile-abisale,
Cu-atîta gelozie vă-nchideți sub peceti!

Dar veacuri lungi trecură-n zadar, nenumărate,
Cum fără remușcare sau milă vă zdrobiți,
Atît de mult măcelul și moartea le-ndrăgiți,
O, luptători de-a pururi, Frății neîmpăcate!

Radu Boureanu

OM ȘI MARE

Om liber, totdeauna iubi-vei vasta mare!
Ea este-a ta oglindă. Întreg sufletul tău
Tu îl contempli-n largul imensului ei hău,
Avînd aceleași valuri și-abisuri mult amare.

Te adîncești într-însa ca-n propria-ți icoană,
O-mbrățișezi cu ochii, cu trupul și-uneori
Ți-ascuți tu însuți, poate, a inimii plînsori
În plînsul ei sălbatic, în cruda mării zvoană.

În amîndoi sînt hăuri și-ntunecimi profunde:
Tu, omule, au cine adîncul să-ți măsoare?
Tu, mare, cine știe ascunsă ta splendoare?
În amîndoi o taină eternă se ascunde.

Și totuși secolii, iată, s-au scurs nenumărați
De cînd voi duceți luptă cu ură și turbare;
Atît de mult vă plac omorul, om și mare,
Vrăjmași cumpliți în luptă, o, frați neîmpăcați!

C.Z. Buzdugan

OMUL ȘI MAREA

Om liber, fi-vei pururi îndrăgostit de mare...
Oglinda ta e marea; tot sufletul ți-l vezi
În larga risipire-a talazurilor verzi,
Căci firea ți-e asemeni unei vultori amare.

Te-afunzi cu drag la sînul închipuirii tale;
O-mbrățișezi cu ochii, cu brațele, -n neștire,
Și inima își uită de propria-i zvonire,
La vuietul sălbatic al cîntului de jale.

Sinteti deopotrivă de-avari și-ntunecoși:
Ai, omule, adîncuri de nimenea pătrunse,
Nu știe nimeni, mare, comorile-ți ascunse,
Căci ale voastre taine vi le păstrați, geloși!

Și totuși, iată secolii s-au scurs, nenumărați,
De cînd fără mustrare vă dușmăniți voi crunt,
Atît de mult măcelul și moartea dragi vă sint,
O, luptători de-a pururi, o, frați ne-nduplecați!

Ion M. Gane

OMUL ȘI MAREA

Tu, om al libertății, mereu iubi-vei marea!

Întreg te vezi în mare aieva oglindit:

Ți-e sufletul ca valul pierdut în infinit,

Și tot atît de-adîncă și-amară, cugetarea.

În propria-ți icoană îți place să te-afunzi,

Și cuprinzînd-o-n brațe o mîngii cu privirea;

Ascultî pe-ntinsul apei cîntînd nemărginirea

Și-acelui plîns sălbatic, tu singur îi răspunzi.

Aceeași nerostită enigmă vă-nsoțește:

Tu, om, ascunzi în tine genuni de nepătruns,

Și nimeni la comoara din mare n-a ajuns,

Cu-atîta îndîrjire ea tainele-și păzește.

Și totuși, stînd alături de-atîtea mii de ani.

Vă înfrunțați cu ură și fără remușcare,

Atît de mult vă-ncîntă a morții-ncrîncenare,

O, frați mereu în luptă, neîmpăcați dușmani!

Al. Hodoș

OMUL ȘI MAREA

Om liber, totdeauna îți va fi dragă Marea.

Ea ți-e oglindă: -n vaste întinderi din povești

De ape fără margini, tu sufletu-ți privești,

Și tot așa de-amară prăpastie-i cugetarea.

Să te cufunzi îți place-ntr-al chipului tău sin;
L'îmbrățișezi cu ochii, cu brațul, și te-ncintă,
Adesea cînd în lanțul furtunii se frămîntă,
Al plînsului său zgomot sălbatic și păgîn.

Voi firi aveți asemeni de-umbrite și discrete:
Om, nimeni ale tale adîncuri n-a-ncercat;
O, Mare, nimeni, nimeni, lăuntru tău bogat –
Atît păstrați de sfînte străvechile secrete.

Și iată totuși secolii că sînt nenumărați
De cînd vă bateți aprig și fără remușcare,
Atît aveți la moarte și la măcel plecare,
O, luptători de-a pururi, o frați neîndurați!

Emanoil Pop

OMUL ȘI MAREA

Om liber, te apropii cu dragoste de mare!
Căci ea îți e oglindă: vezi sufletu-n risipă
În valul care pierе și iarăși se-nfiripă,
Iar mintea e abisul cu adîncimi amare.

Te scalzi cu drag în sînul adînc al feței tale;
O-mbrățișezi cu ochii și-n brațe o cuprinzi,
Și zvonul ei adesea cu sufletul îl prinzi,
Barbară și ne-nvinsă în plînsetele sale.

Voi sînteți împreună închiși și plini de taină:
Om, nimeni nu cunoaște adîncul tău abis;
O, mare, cine-ți știe comoara ce-ai închis?...
Vă îmbrăcați secretul în veci cu altă haină!

Și veacuri peste veacuri nu vă schimbară soarta,
Căci fără remușcare și milă vă luptați,
Cînd îndrăgiți măcelul îngrozitor și moartea,
O, luptători de-a pururi, o, frați ne-nduplecați!

Nicolae Timiș

OMUL ȘI MAREA

Tu, omule, ce veșnic ești îndrăgit de mare.
Oglinda ta e marea; privind-o în extaz
Ea sufletu-ți arată prin albul ei talaz,
Căci firea ta-i ca valul nebun în frămîntare.

Ființa ta în mare apare deslușit;
Tu o cuprinzi cu ochii și brațele, și-ți place
A inimii zvîcnire s-ascuți cum nu mai tace
În plînsetul ce geme sălbatic și cumplit.

Căci amîndoi, voi sînteți tăcuți și-ntunecați:
Tu, omule, cu atîtea mistere nepătrunse.
O, mare, cine știe comorile-ți ascunse
Și amîndoi vă-ntreceți secretul să-l păstrați!

Iar veacuri după veacuri, prin anii trecători,
Voi fără remușcare sau milă vă-nvrăjbiți,
Căci voi iubiți și prada și moartea o iubiți,
O, luptători de moarte, o frați ne-ndurători!

Al. Westfried

XV

DON JUAN AUX ENFERS

*Quand Don Juan descendit vers l'onde souterraine
Et lorsqu'il eut donné son obole à Charon,
Un sombre mendiant, l'œil fier comme Antisthène,
D'un bras vengeur et fort saisit chaque aviron.*

*Montrant leurs seins pendants et leurs robes ouvertes,
Des femmes se tordaient sous le noir firmament,
Et, comme un grand troupeau de victimes offertes,
Derrière lui traînaient un long mugissement.*

*Sganarelle en riant lui réclamait ses gages,
Tandis que Don Luis avec un doigt tremblant
Montrait à tous les morts errant sur les rivages
Le fils audacieux qui railla son front blanc.*

*Frissonnant sous son deuil, la chaste et maigre Elvire,
Près de l'époux perfide et qui fut son amant,
Semblait lui réclamer un suprême sourire
Où brillât la douceur de son premier serment.*

*Tout droit dans son armure, un grand homme de pierre
Se tenait à la barre et coupait le flot noir;
Mais le calme héros, courbé sur sa rapière,
Regardait le sillage et ne daignait rien voir.*

DON JUAN ÎN INVERN

Cînd Don Juan se duse pe mări subpămîntene
Și îi plăti lui Charon, văzu un cerșetor
Posomorît, cu ochiul trufaș ca Antisthene,
Prinzînd vînjos de vîsle c-un braț răzbunător.

Dezvăluindu-și sinii din rochiile deschise,
Femeile sub cerul smolit se răsuceau,
Și ca o mare turmă ce-acum i se jertfise,
Cu muget lung și jalnic în urmă-i se țirau.

Și Sganarel rîzîndu-i cerea ce-i zălogise,
Iar Don Luis c-un deget uscat, țintea-napoi
Pe fiul dirz ce păru-i albit batjocorise,
Să-l vadă de pe țarmuri al morților convoi.

Înfiorată-n doliu, Elvira, șuie, castă,
Alături de vicleanu-i tovarăș adorat,
Părea că cel din urmă surîs i-l mai adastă
Lucind de mierea celui dintîi cuvînt jurat.

Drept, ferecat în zale, un om de piatră, marea
Sfida la cîrmă, valul întunecat brăzdînd;
Dar calm, erou-n spadă proptit, privea cărarea
De spume reci, nimica să vadă-n jur nevrînd.

Șerban Bascovici

DON JUAN ÎN INFERN

Cînd coborî spre unde adînci, subpămîntene,
Don Juan, plătînd lui Charon, zări un cerșetor
Întunecat, cu mîndre priviri, ca Antisthene,
Ce apucă de visle cu braț răzbunător.

Femei, cu sîinii-afară din rochii atîrnînd,
Se zvîrcoleau sub bolta cea văduvă de stele,
Și-asemeni cu-o cireadă de jertfe mari, în rînd,
Pe urma lui, un muget prelung tîrau cu ele.

Își pretindea, cu hohot, simbria, Sganarel,
Pe cînd don Luis, cu-n deget în tremurări mărunte,
Îl arăta mulțimii de morți, în chip și fel,
Pe fiul care-odată și-a rîs de alba-i frunte.

În vîlul ei de doliu, Elvira-nfiorată
Lîngă perfidu-i mire, amant de-asemene,
Părea să-i ceară-un ultim surîs, numai o dată,
În care jurămîntul dintîi s-ar mai vedea.

Și-un om de piatră, țeapăn, sub zaua lui sculptată
La cîrmă sta, prin unde tăind un drum unic.
Eroul însă, calmul erou, curbat pe spadă,
Privea în apă, brazda – și altceva nimic.

Nina Cassian

DON JUAN ÎN INFERN

Cînd Don Juan descinse spre subteranul fluviu
Și îi plăti lui Caron obolul de drumet,
Un cerșetor funebru, măreț ca Antisthene,
Răzbunător cuprinse truditele lopeți...

Cu sînii goi și veșteji, cu rochii descheiate,
Femei sub cerul negru se zvîrcoleau în chin,
Ca niște turme care de moarte-apropiate,
Văzduhu-n urmă-l umplu de-un dureros suspin.

Cu hohot Sganarelle ridea cerîndu-i plata,
Pe cînd departe-arată c-un deget Don Louis
La morții ce-s pe coastă ursiți să rățăcească
La fiul care fruntea-i de nea batjocori.

Tremurătoare-n doliu, Elvirea slabă, castă,
Alături de bărbatu-i perfid și adorat,
Părea că-i cere încă suprema sărutare
Mai dulce ca ispita întîiului păcat.

Înțepenit în arme, un om gigant de piatră
La cîrmă sta în urmă tăind valul obscur,
Dar sprijinit pe spadă privea iuteala bărcii
Nevrînd să cate-n juru-i al umbrelor contur.

B. Fundoianu

DON JUAN ÎN INVERN

Cînd don Juan ajunse pe căi subpămîntene
La ţarmul unde Charon obolul lui şi-l cere,
Un cerşetor sinistru, semet ca Antisthene,
Lopeţile le prinse, cu aprigă putere.

În rochii dezgolite, cu sînuri revărsate,
Femei goneau din urmă sub bolta înnegrită,
Ca jertfele spre locul pieirii lor mîinate,
În prelungitul muget de turmă-nvălmăşită.

A ridicat don Luis tremurătoarea-i mîină,
Şi morţilor, pe maluri rătăcitori, le-arată
Pe fiul ce rîsesese de fruntea lui bătrînă;
Iar Sganarel îşi cere simbria-ntîrziată.

În vâl cernit, Elvira, cucernica soţie
A celui ce-i fusese amant, odinioară,
Cu cel din urmă zîmbet aşteaptă s-o îmbie,
Ca-n clipa cînd iubire-i jurase-ntîia oară.

Purtînd pe riul morţii nepăsătoarea pradă,
Un cavaler de piatră, la cîrmă sta de pază,
Dar, liniştit, eroul proptindu-se în spadă,
Trecea pe unda neagră, semet, fără s-o vază.

Al. Hodoş

DON JUAN ÎN INFERN

Cînd Don Juan ajunse pe căi subpămîntene,
La apa unde Caron, mut, ortul lui și-l ia.
Răzbunător și mîndru și dîrz, ca Antistene,
Un cerșetor, năpraznic, luă vîsla-n mîna sa.

Cu rochii descheiate și țîțe vlăguite,
Sub bolta de cerneală, femeii se tăvăleau,
Și-asemeni unor turme, tăierii sorocite,
Cu mugete, în urma-i, văzduhul îl umpleau.

Ici, Sganarel își cere, bătîndu-și joc, simbria;
Iar morților, Don Lùis, părinte umilit,
Le-arată fiul care, uitîndu-și datoria,
De tîmplele-i albite să rîdă-a îndrăznit.

Elvira-n vâluri negre și castă și uscată,
Ea, ce i-a fost iubită și soată pe pămînt,
Vicleanului un zîmbet îi mai cerșește-odată,
Menit să-i amintească întîiul jurămînt.

Un om de piatră-n zale, nalt, mut, cu fața smeadă,
Tăia, vînjos, la cîrmă, al apei negru spic;
Pe cînd, tihnit, eroul, încovoiat pe spadă,
Privea în apă dîra... și nu vedea nimic.

Lazăr Iliescu

DON JUAN ÎN INVERN

Cînd Don Juan plecă spre unda din Inferne,
Cînd el plăti obolul lui Charo reclamat
Un cerșitor puternic, măreț ca Antistene
Cu brațul răzbunării lopat-au apucat.

Cu sînul gol și veșted, cu rochii despicate
Femei își frîngeau mînil sub cerul neguros;
Ca turma cea de victime spre moarte însemnate,
Urmînd, trăgeau cu dinsele un strigăt dureros.

Zîmbind, *Sganarelle* cere leafa-i să se plătească!
Iar Don Luiz arată, cu-n deget tremurînd,
La morții, cei pe maluri meniți să rățăcească,
Pe fiul ce de dînsul a rîs, batjocorînd.

Elvira, castă, slabă, sub doliu stă-n uimire
Lîngă bărbatul perfid pe care l-a iubit:
Pare că-i cere încă o ultimă zîmbire
Dulce, ca jurămîntul pe care l-a primit.

Sub arme, *un-om de piatră*, măreț se-nțepenește
Stă înapoi la cîrmă, tăind valul obscur;
Dar răzimat pe spadă la unde el privește
Și nu vrea să zărească nimica d'împrejur.

V. Pogor

DON JUAN ÎN INFERN

Don Juan cînd coborîse spre subterane unde
Și cînd i-a dat lui Caron obolul sunător,
Un cerșetor, a cărui mîndrie te pătrunde,
În barcă îl conduse cu braț răzbunător.

Cu rochii desfăcute și piepturi dezgolite,
Femeile se-oprîră sub negrul firmament,
Se frămîntau ca turme, de jertfe oferite
Și se-auzea în urmă-i un gemăt lung, strident.

Simbria îi pretinde voiosul Zganarel,
Don Luis în timpu-acesta cu mîna tremurată
L-arată la toți morții rătăcitori, pe el,
Pe fiul care rîse de-o frunte argintată.

Știindu-se aproape, Elvira, tremurîndă,
De soțul ei ce fost-a și-amantul ei cel sfînt
Părea că îi mai cere o ultimă și blindă
Privire, ce-i evocă întîiul jurămînt.

Încins în zale, omul de piatră, nemișcat,
La proră stă și taie a valurilor pradă,
Pe cînd Don Juan, eroul, pe spadă rezemat,
Privea a bărcii diră, nevrînd nimic să vadă.

Al. Westfried

XVI

CHÂTIMENT DE L'ORGUEIL

*En ces temps merveilleux où la Théologie
Fleurit avec le plus de sève et d'énergie,
On raconte qu'un jour un docteur des plus grands,
– Après avoir forcé les cœurs indifférents;
Les avoir remués dans leurs profondeurs noires;
Après avoir franchi vers les célestes gloires
Des chemins singuliers à lui-même inconnus,
Où les purs Esprits seuls peut-être étaient venus,
– Comme un homme monté trop haut, pris de panique,
S'écria, transporté d'un orgueil satanique:
«Jésus, petit Jésus! je t'ai poussé bien haut!
Mais, si j'avais voulu t'attaquer au défaut
De l'armure, ta honte égalerait ta gloire,
Et tu ne serais plus qu'un fœtus dérisoire!»*

*Immédiatement sa raison s'en alla.
L'éclat de ce soleil d'un crêpe se voila;
Tout le chaos roula dans cette intelligence,
Temple autrefois vivant, plein d'ordre et d'opulence,
Sous les plafonds duquel tant de pompe avait lui.
Le silence et la nuit s'installèrent en lui,
Comme dans un caveau dont la clef est perdue.
Dès lors il fut semblable aux bêtes de la rue,
Et, quand il s'en allait sans rien voir, à travers
Les champs, sans distinguer les étés des hivers,
Sale, inutile et laid comme une chose usée,
Il faisait des enfants la joie et la risée.*

PEDEAPSA TRUFIEI

Se zice că pe vremuri, pe cînd Teologia
Creștea, înfloritoare, cu toată hărnicia
Ar fi trăit pe lume un mare învățat,
Ce-nduplecase inimi de piatră cu-al său sfat,
Și, după ce-n adîncul ascuns le frămîntase,
Înspre cereasca slavă apoi se îndreptase
Pe căi necunoscute, și cărării ciudate,
Pe unde suie poate doar suflete curate;
Ca omul, ce pe culme începe s-amețească,
Satanica trufie îl puse să rostească:
«Isuse, biet Isuse! Prea mult te-am înălțat!
Dar dacă-n slăbiciunea credinței aș fi dat,
Ocară ai culege, în locul proslăvirii,
Și-ai fi o stîrpitură, de rîsul omenirii!»

Nici nu sfinșise bine și mintea-l părăsi.
Un vâl de întuneric făptura-i cotropi
Întregul haos parcă în el se prăvălise;
Viu templu altădată, în care strălucise
Lumina, ținduiala și aurul, acum
Tăcerile și noaptea domniră-n el precum
Într-un cavou de piatră cu cheia rătăcită.
De-atunci călca pe uliți năuc, cum calcă-o vită;
Și cînd, fără să vadă, pe cîmpuri hoinărea
Și verile de iarnă el nu le deslușea,
Părea o zdreanță veche, netrebnică, murdară,
Pentru copii de-a pururi de rîs și de ocară.

Lazăr Iliescu

PEDEAPSA TRUFIEI

Pe-acele vremi vrăjite, pe cînd Teologia
Da flori cu toată seva și toată energia,
O bună zi, se spune, un doctor din cei mari,
– Cum siluise inimi de nepăsare tari,
Cum frămîntase neagra lor ocnă de otravă;
Și după ce ajunse la vămile de slavă,
Pe-un straniu drum de suflet, chiar lui necunoscut,
Pe unde duhuri limpezi doar ele de-au trecut,
– Ca unul ce suise prea sus, cu spaimă vie
Striga, purtîndu-l astfel satanica trufie:
«Isuse mic, Isuse! sus te-am împins degrabă!
Dar de-aș fi vrut năvala s-o dau la partea slabă
A zalelor, rușinea, nu slava ți-o prezic,
Ai fi lepădătură de ris și de nimic!»

Gîndirea lui în clipa aceea-l părăsi.
Văpaia ei de soare în văluri se-adumbri;
Rostogolită-n haos îi fu înțelepciunea,
Un templu-odinioară, ce-și încheaga minunea,
Sub ale cărui bolte luciseră domnii.
Și noapte și tăcere în el se prelungi,
Ca-ntr-un cavou ce șade pustiu și fără cheie.
Ursit de-atunci pe stradă cu bestiile să steie,
Cum, fără să mai vadă ceva, mergea pe cîmp,
Nemaștiind de-i vară sau iarnă iar, mai tîmp,
Mai putred ca o zdreanță, urît și inutil,
Trecea sub huiduială și rîset de copil.

Ion Pillat

XVII

LA BEAUTÉ

*Je suis belle, ô mortels! comme un rêve de pierre,
Et mon sein, où chacun s'est meurtri tour à tour,
Est fait pour inspirer au poète un amour
Éternel et muet ainsi que la matière.*

*Je trône dans l'azur comme un sphinx incompris;
J'unis un cœur de neige à la blancheur des cygnes;
Je hais le mouvement qui déplace les lignes,
Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris.*

*Les poètes, devant mes grandes attitudes,
Que j'ai l'air d'emprunter aux plus fiers monuments,
Consumeront leurs jours en d'austères études;*

*Car j'ai, pour fasciner ces dociles amants,
De purs miroirs qui font toutes choses plus belles:
Mes yeux, mes larges yeux aux clartés éternelles!*

FRUMUȘEA

*Ca visul unei marmuri, o! ce frumoasă sînt,
Iar sînul meu cu moarte împodobeste firea,
Făcut fiind să-aducă poezilor iubirea
Cea mută și eternă-a materiei de rînd.*

*Tronez pe zări ca Sfinxul ciudat, nehotărît,
Leg inima zăpezii de lebăda luminii, –*

Urăsc mișcarea care, obraznic, sparge linii
Și nu plîng nicăierea și nicăieri nu rîd.

Poeții-n fața-acestor superbe atitudini
Desprinse din statuia cu umerii giganți,
Se vor topi în studii și-n lungi beatitudini.

Căci am, spre fascinare a acestor blînzi amanți,
Oglinzi ce fac din lucruri întruchipări sublime:
Doi ochi bogați cu largă și dulce limpezime.

Al. Andrițoiu

FRUMUȘETEA

Frumoasă sînt ca visul de marmură, temută
De muritori! Și-n sînu-mi de care s-au zdrobit
Pe rînd, poetul singur iubirea și-a găsit
La fel cu nepătrunsul de veșnică și mută.

Stau în azur ca sfînxul neînțeles tronînd;
Ca lebedele albe mi-e sînul de zăpadă;
Urăsc mișcarea, ochii-mi nu vor clintiri să vadă,
Și nu plîng niciodată și nu mă știu rîzînd.

Poeții toți, privindu-mi trufașa-nfățișare,
Ce pare-mprumutată statuilor, robiți
Își vor sfîrși viața în sîrguinți amare;

Căci am, să prind în mreje pe-acești supuși iubiți,
Oglinzi ce mai frumoasă fac lumea-n jur să fie:
Sînt ochii-mi mari, sînt ochii-mi lucind o veșnicie!

Șerban Bascovici

FRUMUSEȚEA

Eu sînt frumoasă, oameni, precum un vis de piatră!
Și sînul meu pe care atîția s-au strivit
Făcut e să-i inspire poetului, vrăjit,
Materia urmînd-o, iubire idolatră.
Ca sfînxul, ne-nțeleasă-n azur, domnesc, așa,
Cu lebezi ninse inima mea de nea-i cernută;
Urăsc mișcarea care ce-i rînduit strămută
Și nu plîng niciodată și nici nu rîd cîndva.

Cînd m-or vedea, poeții, cu gesturi mari, studiate,
Părînd mimate după preamîndrele statui,
În căutări cumplite vor trece vieți uitate,

Că am, să farmec blînzii amanți, un foc ce-l pui
Oglinzilor, ce totul în frumuseți transformă:
Eterna limpezime-n privirea mea enormă.

Radu Boureanu

FRUMUSEȚEA

Frumoasă sînt, frumoasă ca visul sfintei arte,
Iar sînu-mi, unde-atîția și-au istovit simțirea,
Făcut e să inspire poeților iubirea
Eternă, vastă, asemeni materiei deșarte.

Tronez în larg ca sfînxul. Zăpada fără pată
Și lebăda – răceala și albul mi-mprumută;

Urâsc orice mișcare ce liniile mută
Și nu cunosc ce-i plînsul, și nici n-am rîs vreodată.

Poetul, înaintea înfățișării mele
Mărețe, asemeni celor mai mîndre din statui,
Își va petrece viața în munci și studii grele;

Căci am spre desfătarea și fermecarea lui,
Oglinzi ce toate-n lume le-arată mai frumoase:
Privirile-mi trufașe, eterne, luminoase.

C.Z. Buzdugan

FRUMUSEȚEA

Frumoasă sînt prieteni, ca visul unei marmuri
Și sinul meu – de care zdrobit a fost oricine –
Creat e să inspire poetului iubirea
Tăcută și eternă, precum e neființa.

Domnesc peste azururi ca sfînxul în pustiuri;
Am suflet ca zăpada și-a lebedei albeață;
Disprețuiesc avîntul ce depășește margini;
Și niciodată nu plîng, cum nu rîd niciodată.

Cînd vor privi poezii spre formele-mi alese
Ce-aș vrea să-mpodobească sublime monumente,
În studii adîncite își vor petrece timpul;

Spre farmecul acestor iubiți cari mi se-nchină,
Eu am oglinzi în care mai mîndre se văd toate.
Sînt ochii mei, cei limpezi, de veșnică lumină.

Titu Dinu

FRUMSEȚEA

Frumoasă sînt ca visul din piatră desfăcut
Și sînul meu, la care toți cad striviți, ușor,
Făcut e să inspire poetului amor,
Asemenea materiei: etern, solemn și mut.
Eu stăpînesc azurul ca sfînxul în pustiu;
Inima mea, ca neaua, o leg cu lebăda;
Urăsc orice mișcare ce liniile-ar strîmba;
Și nu plîng niciodată și să fi rîs, nu știu.

Privindu-mă, poetul, în marile-mi ținute,
Din care bronzuri mîndre găsesc să împrumute,
Își trece viața-n studii prelungi și frămîntare;
Căci pentru fascinarea acestui bun amant,
Eu am oglinzi în care imaginea-i splendoare:
Sînt ochii-mi largi cu-eterne sclipiri de diamant!

Ion Focșeneanu

FRUMUSEȚEA

Sînt, muritori, frumoasă, precum un vis de cremenii,
Și sînul meu, la care toți s-au ucis pe rînd,
O patimă inspiră poetului, oricînd,
Eternă dar și mută, materiei asemeni.
Tronez în clare-azururi ca sfînxul ne-nțeleș;
Unesc un sîn ca neaua cu lebăda luminii;

Urâsc mișcarea care strămută pure linii
Și nu plîng niciodată și nu rid mai ales.

Poetii, înaintea-atitudinii severe
Ce-o trec celor mai mîndre statui în gestul meu,
Și-or mistui viața în studii austere;
Căci, spre-a vrăji pe-amantii aceștia blinzi, am eu
Oglinzi în care totul mult mai frumos s-ăsternă:
Ochii mei stranii, ochii cu limpezimi eterne!

Radu Gyr

FRUMUSEȚEA

Frumoasă sînt, ca visul în marmoră-mpietrit,
Și sînul meu, de care atîția se striviră,
O tainică iubire poetului inspiră,
Materiei asemeni durînd în Infinit.

Tronez în cer, enigmă ca Sfinxul din pustiu,
Și inima-mi de gheață e-o lebadă-a luminii,
Urâsc mișcarea frîntă a schimbătoarei linii,
Și nu plîng niciodată și nici să rid nu știu.

Privindu-mi măreția de gesturi statuare,
Poetii-mi vor aduce smerită închinare
Și-mi vor jertfi silința întregii lor vieți;

Căci spre-a-mi vrăji iubiiții și-n jurul meu a-i strînge,
Am ochii mei, în care splendidă se răsfrînge
Eterna strălucire a purei frumuseți.

Al. Hodoș

FRUMUȘEȚEA

Frumoasă sînt cum este un vis cioplit în stîncă
Și sînii mei de care atîția se striviră
Poetilor o mută iubire le inspiră,
Materiei asemeni, eternă și adîncă.
În larg azur ca sfînxul stau mîndră și ciudată;
Mi-i inima de gheață și trupul cum sînt crinii;
Urăsc tot ce e zbucium tulburător de linii
Și nu plîng niciodată și nu rîd niciodată.

Poetii, pe vecie ursiți făpturii mele,
Ca-n fața unui templu cu mîndri stilpi senini,
Își vor petrece viața în studii lungi și grele;
Căci am, ca să-i înduplec pe-acești amanți blajini,
Oglinzi în care totul mult mai frumos se-așterne:
Adîncii mei ochi limpezi, plini de lumini eterne.

Al. Philippide

FRUMUȘEȚEA

O, muritori! ca visul de piatră sînt frumoasă,
Și sînu-mi, tuturora prăpastie și dor,
Menit e să inspire un veșnic, mut amor,
Cum veșnică și mută-i materia ce-apasă.

Tronez neînțeleasă ca sfînxu-n zarea lui;
Port inimă de gheață în alba întrupare;

Urâsc tot ce aduce în linii tulburare,
Și nu plîng niciodată și nu rîd nimănui.

Poetii, contemplîndu-mi înaltele mistere,
Ca-n umbra unui templu cu falnici stilpi giganti,
Și-or consuma destinul în studii austere;

Căci am, pentru vrăjirea acestor blînzi amănți,
Oglinzi prin care totul mai înstelat se cerne:
Mari, ochii mei, seninii, cu străluciri eterne!

Nicolae Tațomir

FRUMUSEȚEA

Frumoasă sînt ca visul ce-nchide-n piatră-avîntul
Și sinii-mi, ce știură să-nvingă omenirea,
Făcuți sînt să inspire poetilor iubirea
Eternă și tăcută, așa cum e pămîntul.

Eu stăpînesc în zare, ca sfînxul, lumea toată;
Unesc un suflet candid cu lebăda de nea;
Urâsc un gest ce linia să strice-ar încerca
Și nu plîng vreodată și nu rîd niciodată.

În preajmă stau poetii și-a mea înfățișare
Îi poartă spre splendoarea mîndriei statuare
Și viața și-o consumă-n savante zvîrcoliri;

Căci am pentru poetii cu sufletul duios,
Oglinzi în care totul apare mai frumos:
Sînt ochii mei, sînt ochii-mi cu-eternele sclipiri!

Al. Westfried

XVIII

L'IDÉAL

*Ce ne seront jamais ces beautés de vignettes,
Produits avariés, nés d'un siècle vaurien,
Ces pieds à brodequins, ces doigts à castagnettes,
Qui sauront satisfaire un cœur comme le mien.*

*Je laisse à Gavarni, poète des chloroses,
Son troupeau gazouillant de beautés d'hôpital,
Car je ne puis trouver parmi ces pâles rosés
Une fleur qui ressemble à mon rouge idéal.*

*Ce qu'il faut à ce cœur profond comme un abîme,
C'est vous, Lady Macbeth, âme puissante au crime,
Rêve d'Eschyle éclos au climat des autans;*

*Ou bien toi, grande Nuit, fille de Michel-Ange,
Qui tors paisiblement dans une pose étrange
Tes appas façonnés aux bouches des Titans!*

IDEALUL

*Nicicînd o frumusețe cu farmec de viniete,
Odrasle betegite de-un veac născut plebeu,
Gingașe brodechine, plăpînde castaniete:
N-or desfăta vreodată un cuget cum e-al meu.
Lui Gavarni lăsa-voi, poet pictînd cloroze,
Ciripitoare cîrduri firave de spital,*

Căci n-aş putea să-mi aflu în palidele roze
Învăpăiaata floare slujind drept ideal.

O inimă profundă abisul l-înțelege,
Și vrea, o, Lady Macbeth, cumplita făr-de-lege
Din visul lui Eschylos, nebiruit prin ani –

Ori michelangelesca, gigantica făptură
A Noptii, care frînge, în strania-i postură,
Vrăji plázmuite-anume pe buze de titani!

N. Argintescu-Amza

ISVODUL

În nici un fel aceste mîndreți de călindare,
Îmbobociri firave pe veacul nostru mic:
Cu șal și castagnete și gleznele precare,
La treapta unei inimi regești, nu le ridic.

Supun lui Gavarni, subtil zugrav de limfe,
Mănunchiul de răsare bolnave, de spital.
Căci din aceste toate ciripitoare nimfe
Nici una nu adapă aprinsu-mi ideal.

Potriva-acestei inimi ca ocna de adîncă
Ești tu, Lady Macbeth: în vîntul crimei, stîncă,
Vis roșu-al lui Aeschile prin albiu munți golași;

Sau, buonarotiană, tu, înblînzită Noapte,
Ce împietrești placidă sub căile de lapte
Mari globuri tipărite de guri de uriași!

Ion Barbu

IDEALUL

Nu pot aceste grații mărunte de viniete,
Și născociri stricate, dintr-un nemernic veac,
Și tocuri jucăușe și zvon de castaniete,
Cu sufletul din mine vreodată să le-mpac.

Lui Gavarni lăsa-voi, poet al lincezirii,
Ciripitoarea-i turmă cu mutre de spital;
Eu nu găsesc, cînd palizi îmi par toți trandafirii,
O floare-apropiată de roșul meu ideal,

Ce-mi trebuie, -ntr-un suflet ca rîpa-ntunecată,
Doar tu ești, Lady Macbeth, de sînge-nversunată,
Ori visul lui Eshyle, sub vifore-nălțat;

Tu, Noapte, ce de Michel Angelo-ai fost creată,
Cînd îți mlădii tăcută, în veghea ta ciudată,
Surîsul, pentru gura Titanilor sculptat.

Șerban Bascovici

IDEALUL

Nu frumuseți luate din palide vignete
– Închipuiri bolnave a' unui veac pigmeu, –
Cu strînse brodechinuri sau repezi castagnete,
Vor mulțumi vreodată un suflet ca al meu!

Lui Gavarni, poetul clorozelor fatale,
Rămînă-i trista ceată de chipuri de spital,

Nu printre ele-afla-voi, sărmane roze pale,
O floare apropiată de roșu-mi ideal!

Ci, inimii croită cu-adâncuri de abis,
Voi îi lipsiți, o, Lady Macbeth, cumplitul vis
Al lui Eschil bătrînul, cu trista-i măreție,
Sau Noapte, tu, de daltă, prin sutele de ani,
Încremenită straniu în vraja-ți pururi vie,
Culeasă de pe gura divinilor Titani.

Tudor Bogdan

IDEALUL

Nu frumuseți de-acestea de stampe și vignete,
Produce ne-nsemnate a unui veac ateu,
Picioare în dantele sau miini cu castagnete,
Vor mulțumi vreodată un suflet ca al meu.

Las barzilor ce cîntă debilele chloroze,
Să-nalțe pîn-la ceruri frumusețea de spital,
Căci nu găsesc, de caut prin palidele roze,
Nu, nici o floare-asemeni cu roșu-mi ideal.

Ce-i trebuie-astei inimi bogată-n adîncime,
Ești tu, o, Lady Macbeth, tu, suflet pentru crime,
Tu, vis al lui Eschyle născut în falnici ani;

Sau tu, enormă Noapte, lui Michel-Angel fiică,
Tu ce-ți rotești comoara de farmece, unică,
Făcute-anume pentru săruturi de Titani!

C.Z. Buzdugan

IDEAL

Firava frumusețe de searbede viniete,
Bolnavă-ntruchipare a unui veac pigmeu,
Dansînd în ciuboșele, pocnind din castaniete,
Cum ar putea să-ncinte un suflet ca al meu?

Un Gavarni s-aleagă din albele spitale
Livida frumusețe a chipului plăpînd,
Nu printre-aceste roze cu veștede petale
E floarea-nvăpăiată pe care-o port în gînd.

Privind în mine însumi, te văd ca-ntr-un abis,
Pe tine, Lady Macbeth, femeia ce-a ucis,
Un vis al lui Eschyle stîrnit de-un uragan,
Te văd, mărită Noapte, în somnul liniștit,
Așa cum Buonarotti din plin te-a zămislit,
Cu sîni făcuți să-i soarbă o gură de Titan.

Al. Hodoș

IDEALUL

Mindrețele acestea, pozate prin vignete,
Cu mutre leșinate și dintr-un veac stricat,
Purtînd coturni de aur și-n mînă castagnete,
Nu pot să-mi stingă focul din piept, nemăsurat.

Lui Gavarni, poetul eternelor cloroze,
Îi las aceste turme ce-abia mai ciripesc;

Nu seamănă nici una din palidele-i roze,
Cu trandafirul roșu, pe care-l jinduiesc.

O, inimii aceștia, genune nesfîrșită,
Doar tu-i placi, Lady Macbeth, în crime cătrănită
Tu, vis al lui Eschyle, în neguri făurit;

Sau tu, statuie-a Noptii, de Angelo cioplită,
Ce-arăți cu nepăsare spinarea-ți arcuită,
Și întăriți Titanii cu trupul tău plinit!

Lazăr Iliescu

XIX

LA GÉANTE

*Du temps que la Nature en sa verve puissante
Concevait chaque jour des enfants monstrueux,
J'eusse aimé vivre auprès d'une jeune géante,
Comme aux pieds d'une reine un chat voluptueux.*

*J'eusse aimé voir son corps fleurir avec son âme
Et grandir librement dans ses terribles jeux;
Deviner si son cœur couve une sombre flamme
Aux humides brouillards qui nagent dans ses yeux;*

*Parcourir à loisir ses magnifiques formes;
Ramper sur le versant de ses genoux énormes,
Et parfois en été, quand les soleils malsains,*

*Lasse, la font s'étendre à travers la campagne,
Dormir nonchalamment à l'ombre de ses seins,
Comme un hameau paisible au pied d'une montagne.*

COLOSUL

*În vreme ce natura scotea din ea-n neștire
Tipare năzdrăvane, de nouă zămislire,
Mi-aș fi ales stăpînă o fată uriașă,
Ca un pisoî culcușul din poala de cămașă.*

*Simțind ce suferință o-nlănțuie și-o-ncinge,
M-aș fi lăsat în palma-i naivă ca o minge.*

I-aş fi-ndurat suspinul enorm şi lapidar
Şi lacrima cu stropul cît ţine un pahar.

M-aş fi suit cu caznă pe sînii ei măreţi,
De-abuşile, pe coapse cu maluri şi păreţi,
Cînd ostenită, vara, şi-ar fi făcut răcoare,
Culcată pe-o păşune de-o mie de hectare.
Şi-aş fi dormit la umbra profilurilor ei
Ca subt un munte rumen, de piatră, un bordei.

Tudor Arghezi

URIAŞA

Pe vremea cînd Natura în freamătu-i trufase
Urzea copii gigantici în fiecare an,
Aş fi trăit alături de-o tînă-ră-uriae,ş
Trîndav ca-n jurul unei regine un motan.

Mi-ar fi plăcut făptura-i s-o văd înfloritoare,
Şi slobodă în jocuri grozave s-o privesc;
Să-i simt în sîn mocnindu-i o flacără-arzătoare
Sub umedeles neguri ce-n ochii ei plutesc.

Cutreierînd în voie măreţele ei forme,
Să-i lunec de pe şolduri pe coapsele enorme,
Şi-adesori cînd vara, sub sorii dogorînd,

Se-ntinde-n somn de-a lungul poienelor mărunte,
Sub sînii ei în umbră să lenevesc dormind
Ca un cătun în tihnă la poala unui munte.

Şerban Bascovici

FATA URIAȘĂ

Mi-ar fi plăcut, pe vremea cînd spornica Natură
Năștea mereu odrasle cu trupuri de titan,
Să stau lingă-o fecioară imensă ca statură,
Ca-n poalele reginei un voluptuos motan.

S-o văd cum înflorește măreț în trup și gînd,
Iar eu să cresc, o dată cu ea, în aspre jocuri,
Și să ghicesc din ceața ce-noată-n ochiu-i blind
Cum inima hrănește mocnite, sumbre focuri.

În voie să cutreier magnificele-i forme,
Să urc pieptiș pe coasta picioarelor enorme,
Și cîteodată, vara, cînd sori de molimi grei
O fac să-și odihnească în cîmp trudită frunte,
Să dorm senin la umbra ce-o lasă sîinii ei
Ca un cătun, în tihnă, la poala unui munte.

Ștefan Aug. Doinaș

FEMEIA URIAȘĂ

Aș fi dorit, cînd Firea se încînta, poznașe,
Umplînd cu monștri lumea în fiecare an,
Să fi trăit în preajma copilei uriașe,
Ca-n poalele reginei un alintat motan.

Să simt în trupul aprig cum patimi se trezesc,
S-o văd zburdînd în goana sălbaticelor jocuri,

Și-n negura din ochii ei umezi să privesc
Cum ard, în noapte-ascunse, întunecate focuri.

Să hoinăresc de-a lungul mărețelor ei forme,
Să urc pe culmea albă a coapselor enorme,
Iar când în miez de vară, sub cerul încropit,
Pe-ntinderea cîmpiei ar căuta odihnă,
Sub sinii ei, la umbră, să pot dormi în tihnă,
Ca sub un pisc de munte cătunul liniștit.

Al. Hodoș

URIAȘA

Pe vremea cînd natura în forța-i creatoare
Năștea atîția monștri, atîția groaznici prunci,
Ca un motan ce zace reginei la picioare,
Cu-o tîină uriașă aș fi trăit pe-atunci.

Mi-ar fi plăcut ca floarea s-o văd cum se deschide,
Cum crește, cum se joacă acest grozav copil,
Și după-nnegurarea privirilor fluide
Să știu de poartă-n suflet vreun tainic foc subtil;

Să îi străbat în voie a formelor splendoare,
Să mă tîrăsc pe panta genunchiului enorm,
Și cîteodată, vara, cînd arzătorul soare

O-mbie să se culce pe cîmpuri, eu să dorm,
Sub sinii plini de umbră culcîndu-mi a mea frunte,
Ca un cătun molatec în poala unui munte.

D. Iacobescu

URIAȘA

Pe vremea cînd Natura, cu vлага ei poznașă,
Năștea mereu ciudate făpturi și monștri noi
Mi-ar fi plăcut alături de-o fată uriașă
Să stau ca-n preajma unei regine un cotoi.

Mi-ar fi plăcut pe-nctul s-o văd schimbîndu-și firea,
Pietrosu-i trup în jocuri cumplite înflorind;
Să bănuiesc din ceața ce-i tulbură privirea
Văpăile ascunse ce-n sufletu-i s-aprind;

În voie să cutreier magnificele-i forme,
Să urc încet pe coama picioarelor enorme
Și, vara, cînd trudită de soarele păgîn

Se-ntinde pe cîmpie cu miinile la frunte,
Să dorm domol la umbra vînjosului ei sîn
Cum doarme-un sat în pace la poalele-unui munte.

Al. Philippide

XX

LE MASQUE

Statue allégorique dans le goût de la Renaissance

A Ernest Christophe, statuaire

*Contempons ce trésor de grâces florentines;
Dans l'ondulation de ce corps musculeux
L'Élégance et la Force abondent, sœurs divines.
Cette femme, morceau vraiment miraculeux,
Divinement robuste, adorablement mince,
Est faite pour trôner sur des lits somptueux,
Et charmer les loisirs d'un pontife ou d'un prince.*

*— Aussi, vois ce souris fin et voluptueux
Où la Fatuité promène son extase;
Ce long regard sournois, langoureux et moqueur;
Ce visage mignard, tout encadré de gaze,
Dont chaque trait nous dit avec un air vainqueur:
«La Volupté m'appelle et l'Amour me couronne!»
A cet être doué de tant de majesté
Vois quel charme excitant la gentillesse donne!
Approchons, et tournons autour de sa beauté.*

*Ô blasphème de l'art! ô surprise fatale!
La femme au corps divin, promettant le bonheur,
Par le haut se termine en monstre bicéphale!*

*— Mais non! ce n'est qu'un masque, un décor suborneur,
Ce visage éclairé d'une exquise grimace,*

*Et, regarde, voici, crispée atrocement,
La véritable tête, et la sincère face*

*Renversée à l'abri de la face qui ment.
Pauvre grande beauté! le magnifique fleuve
De tes pleurs aboutit dans mon cœur soucieux;
Ton mensonge m'enivre, et mon âme s'abreuve
Aux flots que la Douleur fait jaillir de tes yeux!*

*– Mais pourquoi pleure-t-elle? Elle, beauté parfaite
Qui mettrait à ses pieds le genre humain vaincu,
Quel mal mystérieux ronge son flanc d'athlète?*

*– Elle pleure, insensé, parce qu'elle a vécu!
Et parce qu'elle vit! Mais ce qu'elle déplore
Surtout, ce qui la fait frémir jusqu'aux genoux,
C'est que demain, hélas! il faudra vivre encore!
Demain, après-demain et toujours! – comme nous!*

MASCA

Statuie alegorică în stilul Renașterii

Lui Ernest Christophe, sculptor

*Privește-acest tezaur de grații florentine,
În eleganța forței, ce splendid se-ntregesc
Suplețea și Vigoarea, îngemănări divine!
Ce minunat e trupul acesta femeiesc,
Voinic ca un arhanghel și zvelt în mlădiere,
Făcut să stăpînească un pat împărătesc
Și-n lenea unui papă să picure plăcere!*

*– Acest suris, în care ispitele-nfloresc
Și-și flutură extazul trufașă mulțumire,*

Privirea languroasă, ironică ușor,
Și fruntea-nfășurată în vâl de strălucire,
Părînd că vrea să spună, c-un aer sfidător:
«Eu sînt a voluptății și-a dragostei Regină!»
Cît farmec e-n făptura puternicei femei,
Și-n formele-mplinite, ce gingășie fină!
Să stăm o clipă-alături de frumusețea ei...

O, blestemată artă, ce farsă infernală!
Femeia plămădită iubirii să-i zîmbească,
E, dincolo de umeri, o fiară bicefală!

– Nu, nu! E-o amăgire, o prefăcută mască,
Această strîmbătură ce-n zîmbet se răsfață;
Privește bine-n umbră obrazul dureros,
Adevărata frunte și-adevărata față,
Tristețea ce se-ascunde sub chipul mincinos...
O, biată frumusețe! Neistovita apă
A lacrimilor tale în mine-și taie cale,
Minciuna ta mă-ncintă și visul meu s-adapă
La darnica fîntînă a suferinței tale.

– Dar marea frumusețe, de ce-n mîhnire plînge,
Cînd nu-i pe lume suflet să nu-l fi cucerit?
Ce răcilă ascunsă puterile îi frînge?

– Nesăbuita, plînge de jale c-a trăit
Și mai trăiește încă... Iar gîndul cel mai greu,
Povara care-apasă pe umerii ei goi,
E marea ei durere de-a viețui mereu,
Și mîine, și poimîine, necontenit, ca noi.

Al. Hodoș

MASCA

Statuie alegorică în stilul Renașterii

Sculptorului Ernest Christophe

Ce minunat tezaur de grații florentine!
E-n marmura aceasta, cu trupul mlădios,
Mîndria și puterea se împletesc divine.
Ce linie sculptată! Ce tors miraculos!
Robustă zeitate, femeia asta pare
Făcută să încînte în patul somptuos,
Toți regii și pontifii poftiți la sărbătoare.

– Priviți surîsul care, discret, voluptuos,
E plin de îngîmfare și goală vanitate;
Ce ochi ironic, leneș, vrăjit, ațișător;
Năframa străvezie, căzută jumătate
Pe chipul ei, îți spune cu gest poruncitor:
«Plăcerile mă cheamă! Amorul mă-ncunună!»
Ciudat, cum trupul ăsta, atît de plin de har
Și drăgălaș, în vine pornirile-ți adună!
Dar să privim de-aproape acest tezaur rar:

Afurisită artă! Surpriză infernală!
Sus, trupul de femeie, atît de-ncîntător,
E-o arătare hîdă, de monstru, bicefală!

– Ba nu! Se-nșală ochiul! E-o mască! Un decor,
Acest surîs, ce, tainic, pe buze se răsfață;
Căci, iată-aici, alături, e capu-adevărat,
Cu dungi adînc brăzdate pe-adevărata față
Ascunsă după mască, pe gîtul aplecat.

A'suferinței tale nestăvilite ape,
Sărmană frumusețe, în mine năvălesc;
Minciuna ta mă-mbată, durerea-ți mi-e aproape,
Beau lacrimile calde ce-n ochii tăi țîșnesc!

– Dar oare de ce plinge femeia minunată,
În fața cărei omul s-ar închina smerit?
Ce tainic chin o roade? De ce e-ndurerată?

– Nebunule, ea plinge, fiindcă a trăit
Și încă mai trăiește! Dar, ceea ce-o-nfioară
Și-i scutură genunchii de piatră, albi și goi,
E că și mâine încă va mai trăi și iară
Și mâine și poimîine și pururea – ca noi!

Lazăr Iliescu

MASCA

Statuie alegorică în gustul Renasterii

Lui Ernest Christophe, sculptor

Privește lung comoara de grații florentine;
În unduirea unui trup plin și musculos
Puterea, Eleganța răsar, surori divine.
Femeia, o statuie cu har miraculos,
Dumnezeiască-n vlagă, gingașă și subțire,
Făcută să domnească în patul somptuos,
Să farmece prelații și prinți de-naltă fire.

– Te uită la surisul fin și voluptuos:
Încrederea de sine extaz i-a-ntipărit;

Privirea asta falsă și galeș sfidătoare;
Obrazul ăsta fraged, de văluri învelit,
Din care orice linii proclamă-nvingătoare:
«Mă strigă Voluptatea și-Amoru-mi dă cununi!»
Pe fața hărăzită cu atît de mari mîndrețe,
Ce vrăji răscolitoare cu ochii tăi aduni!
Dar s-ocolim pe-aproape această frumusețe.

Afurisită artă! uimire, vis fatal!
Desăvîrșita formă, ce cheamă fericirea,
În sus se isprăvește c-un monstru bicefal!

Ba nu! E doar o mască, decor ce ne înșeală,
Obrazul de lumină e o schimonoseală,
Și iată cît de groaznic crispate în neșire
Și capul ei aieva și fruntea-adevărată,
Ce sub o falsă față rămîne răsturnată.
– Sărmană frumusețe! măreța gîrlă grea
De plîngeri se sfîrșește în sufletu-mi amar;
Minciuna ta mă-mbată și inima îmi bea
Din apele Durerii ce-n ochii tăi apar!

– Dar de ce plînge? Dînsa, perfecțiunea rară
Ce-ar frînge sub picioare tot neamul omenesc,
Ce boală tainic roade din trupul tineresc?

– Nebunule, ea plînge și ziua de-odinioară!
Și traiul ei de astăzi! Dar ce o înfioară
Mai mult, din albi umeri pîn-la genunchii goi,
E, vai! e că și mîine o să trăiască iară,
Și mîine și poimîine și-ntr-una! – ca și noi!

Ion Pillat

MASCA

Priviți acest tezaur de grații florentine!
În ondularea-i zveltă și totuși viguroasă
Finețea și puterea, surorile divine,
Se-mbină-ntr-o femeie atât de maiestuoasă –
Cu talia robustă și miniaturală
Menită unui pat lasciv și somptuos
De prinț pretențios și ros de plictiseală.

– Priviți și-acest surîs subtil și voluptuos,
Din care vanitatea se-nalță triumfal.
Privirile-i duioase și batjocoritoare,
Obrazul ei minuscul înconjurat de voal
I-au fascinat pe toți șoptind învingătoare:
«Eu sînt apoteoza amorului fatal!»
Tot farmecul făpturii ciudate și semețe
E gingășia-i pură și neasemuită.
Dar să ne-apropiem de-această frumusețe.

Ce truc dezgustător de artă pervertită!
Căci trupul ce-ți arată divina-i armonie
Își termină grumazul mai sus în două fețe!

Și totuși nu! E numai o tristă parodie!
Acest obraz sculptat e-o stranie grimasă,
Căci uită-te sub dînsul, crispată și tăcută,
Adevărata-i față de nimeni înțeleasă
Vremelnic adumbrită de fața prefăcută.
– Sărmană frumusețe, tumultuoasă apă
Cu lacrimile tale, în suflet îmi pătrunde;
Minciuna-ți mă îmbată, iar inima-mi se-adapă
Cu apriga durere din ochiul ce s-ascunde!

De ce-i umbresc privirea înlăcrimări discrete
Deși e adorată profund și umilit?
Ce chin agită calmul acestei siluete?

Ea plînge și va plînge mereu căci a trăit
Și mai trăiește încă! Dar tot cea mai adîncă
Durere ce-i străbate necruțătoare-n vine
E că va trebui să mai trăiască încă
Și mine și poimîne, de-a pururi ca și mine!

Neculai Roșca

XXI

HYMNE A LA BEAUTÉ

*Viens-tu du ciel profond ou sors-tu de l'abîme,
Ô Beauté? ton regard, infernal et divin,
Verse confusément le bienfait et le crime,
Et l'on peut pour cela te comparer au vin.*

*Tu contiens dans ton œil le couchant et l'aurore;
Tu répands des parfums comme un soir orageux;
Tes baisers sont un philtre et ta bouche une amphore
Qui font le héros lâche et l'enfant courageux.*

*Sors-tu du gouffre noir ou descends-tu des astres?
Le Destin charmé suit tes jupons comme un chien;
Tu sèmes au hasard la joie et les désastres,
Et tu gouvernes tout et ne réponds de rien.*

*Tu marches sur des morts, Beauté, dont tu te moques;
De tes bijoux l'Horreur n'est pas le moins charmant,
Et le Meurtre, parmi tes plus chères breloques,
Sur ton ventre orgueilleux danse amoureusement.*

*L'éphémère ébloui vole vers toi, chandelle,
Crépète, flambe et dit: Bénissons ce flambeau!
L'amoureux pantelant incliné sur sa belle
A l'air d'un moribond caressant son tombeau.*

*Que tu viennes du ciel ou de l'enfer, qu'importe,
Ô Beauté! monstre énorme, effrayant, ingénu!
Si ton œil, ton souris, ton pied, m'ouvrent la porte
D'un Infini que j'aime et n'ai jamais connu?*

*De Satan ou de Dieu, qu'importé? Ange ou Sirène,
Qu'importé, si tu rends, – fée aux yeux de velours,
Rythme, parfum, leur, ô mon unique reine! –
L'univers moins hideux et les instants moins lourds?*

IMN FRUMUȘETII

Vii tu din-nalt de ceruri sau din adînc de-abis,
O frumusețe? Ochiu-ți demonic și divin
Împrăștiie și bine, și-al crimei negru vis,
Și iată de ce semenii cu-mbătătorul vin.

Tu porți în ochi apusul și roza Auroră;
Tu răspîndești parfumuri ca serile cu vînt;
Sărutul tău e-un filtru și gura o amfôră
Ce dau puterii frică și slabilor cuvînt.

Vii tu din golul negru, sau te cobori din astre?
Destinul ca un ciine urmează pasul tău,
Tu semenii la-ntimplare plăcere și dezastre,
Domnești fără-a răspunde de bine sau de rău.

Pășești peste cadavre bătîndu-ți joc de ele
Dintre podoabe-ți șade mai bine cruda groază;
Omorul, printre cele mai splendide gătele,
Peste trufașu-ți pîntec cu patimă dansează.

Ce-i trecător spre tine se-avîntă-n zbor, lumină,
Se mistuie dar spune: «Blagoslovită faclă!»
Îndrăgostitul care spre draga-i se înclină
E-un muribund ce pare că strînge propria-i raclă.

De vii din rai, sau poate din iad cu apa moartă,
Ce-mi pasă, frumusețe, vis groaznic, vis sublim!
Cînd ochiul și-al tău zîmbet deschid unica poartă
Spre-un univers ce nu-l știm și totuși îl iubim?

Satan, Dumnezeire, ce-mi pasă? Înger, zină,
Ce-mi pasă, cînd tu, – ritm, vers sfînt, parfum, divină,
Nespasă armonie, o, singura-mi stăpînă!
Dai vieții mai mult farmec și lumilor lumină?

C.Z. Buzdugan

IMN FRUMUSEȚII

Scobori din cer tu, oare, sau ieși dintr-o genună?
Privirea ta ne-arată infernul și divinul,
Tu-mprăștii binefaceri și crimele-mpreună,
De-aceea, frumusețe, te-asemănăm cu vinul.

În ochi ai aurora și-apusul, cu porfirul
Și cu mireasma serii purtată-n uragan;
Un filtru ți-e sărutul și gura ta-i potirul,
Cari fac poltron eroul și brav pe-un băetan.

Ieși din abisul groaznic, sau te scobori din astre?
Supus, te urmărește și-un demon, ca un ciine;
Tu sameni la-ntîmplare belșuguri și dezastre,
Stăpînă fără teamă și astăzi, ca și mîine.

Batjocorești chiar morții, călcîndu-i sub picioare,
Iar printre juvaeruri – fermecător șirag –
Ai Groaza și Amorul, surori încîntătoare,
Cari pe trufașu-ți pîntec dansează mai cu drag.

Orbită, efemera, alunecă-n spre tine
Și-arzind, ea proslăvește ucigătoarea faclă!
Și-ndrăgostitul pare, – când spre frumoasa-i vine –
Un muribund ce-n spasme îmbrățișează-o raclă...

Că te destrami din slavă sau vii din iad, ce-mi pasă?
O, frumusețe! monstru grozav, nevinovat! –
Cînd ochii și-al tău zîmbet să-ntrezăresc îmi lasă
Un Infinit – enigmă, de-a pururi adorat...

Ești Înger sau Sirenă, din iad sau din Lumină,
Tot una mi-e, Crăiasă cu ochi de catifea:
Parfum și strălucire dai vieții, o, regină,
Cînd clipele mi-s grele și lumea-atît de rea!

G. Lazăr Demetrescu

IMN FRUMUȘETII

Vii din înalte ceruri sau ieși din adîncime,
O, Frumusețe? Ochiul tău, sfînt și infernal,
Nelămurit revarsă și binele-ntre crime,
Că pot să te asemeni cu vinul din pocal.

Porți în priviri apusul și aurora pură;
Ca un amurg împrăștiî parfumuri în talaz;
Otravă ți-e sărutul, amforă dulcea gură,
Ce schimbă-n laș eroul, copilul în viteaz.

Ieși din prăpăstii negre sau te pogori din astre?
Vrăjit, Destinul merge, un cîine,-n urma ta;
Tu semeni la-ntîmplare plăcere și dezastre,
Stăpînești tot, de-o umbră tu nu răspunzi cîndva.

Mergi, Frumusețe, peste cadavre, în batjocuri,
Din giuvaere,-Oroarea nu ți-e mai mică-n preț,
Și, cel mai scump, Omorul, din scumpele-ți brelocuri,
Cu patimă îți joacă pe pîntecul semeț.

Vremelnica uimire spre tine-n zbor, făclie,
Scapără, arde, spune: eu te binecuvînt!
În gifiieli, amantul, iubita cînd l-îmbie,
Un muribund îmi pare, ce mîngîie-un mormînt.

Și dacă vii din ceruri sau din infern, ce-mi pasă?
O, Frumusețe! monstru enorm, grozav, candid!
Cînd ochiul și surisul tău, poartă luminoasă
În Infinitul sacru ce nu-l știu, îmi deschid?

Satan sau zeu? Sirenă ori Heruvim, ce-mi strică?
Dacă-mi faci tu – o, zîină cu ochi de catifea,
Mireasmă, ritm, lumină, regina mea unică –
Nici lumea-atît de slută, nici clipa-atît de grea?

Radu Gyr

IMN FRUMUSEȚII

Cobori din cer, senină, sau din genuni răsari,
Tu, frumusețe-a lumii? Privirea ta, pe oameni
Îi schimbă deopotrivă în zei sau în tilhari;
În rău și-n bunătate cu vinul te asameni.

În ochii tăi e noapte și răsărit de soare,
Mireasmă de grădină e-n cîntecul tău nou,

Sărutul tău e filtrul cu care, vrăjitoare,
Faci din viteaz o zdreanță și dintr-un prunc erou.

Vii din infernul sumbru sau te întorci din astre?
Destinul te urmează supus ca un dulău,
Împarți cu-aceeași mină triumfuri ori dezastre,
Și nu dai socoteală nici unui Domn al tău.

Calci peste morți, frumoaso, de stîrvuri îți bați joc,
Și strigătul de groază e pentru tine cîntec,
Omorul e-o podoabă, sunînd ca un breloc
În dansul voluptății, pe splendidul tău pîntec.

Un fluture de-o seară spre candelă zburînd,
În licărul ei piere, divinizîndu-i facla;
Și-amantul își sărută iubita tremurînd,
Așa cum muribundul și-ar strînge-n brațe racla.

Din cer, din iad, totuna-i de unde vii, nu-mi pasă,
O, frumusețe, monstru cumplit și-ncîntător,
Căci ochii tăi mă-ndeamnă și mîna ta mă lasă
Să intru-n Infinitul de care mi-a fost dor.

Poți fi Sirenă, Înger, Satan sau Dumnezeu,
Stăpîna mea ești! Cîntec, parfum, lumini de stele,
Și nu mi se mai pare, mergînd pe drumul meu,
Nici prea urîtă lumea, nici clipele prea grele.

Al. Hodoș

IMN FRUMUSEȚII

Din cer, sau din genune răsari, o, Frumusețe?
Privirea ta, amestec de iad și de divin,
Ne toarnă-n cupe Crima sau faptele mărețe,
Făcîndu-te să semeni, aidoma, c-un vin.

În ochii tăi, apusul cu zorile se-mbină;
Ca seara furtunoasă, miresme tu arunci;
Iar gura-ți, cînd sărută, o amforă e, plină,
Îngenunchiînd vitejii și-mbărbătînd pe prunci.

Vii din abis? Din stele ai pogorît? Destinul,
Întocmai ca pe-un ciine, de rochie ți-l lipești;
Tu sameni bucuria, dezastrele și chinul
Și, fără de răspunderi, pe toți îi cîrmuiești.

În cale-ți, peste hoituri treci, batjocoritoare,
Și Groaza, ca un lucru de preț, o porți la sîn;
Iar pe trufașul pîntec, printre brelocuri rare
Omorul se răsfată, zglobiu, în joc păgîn.

Spre tine, musculița se-avîntă amețită
În sfîrșitul morții, văpaia ta slăvind;
Amantul ce-și sărută femeia lui iubită,
Pare-un bolnăv ce groapa și-o mîngîie murind.

Ce-mi pasă, dacă Cerul sau Iadul mi te-aduce,
O, Frumusețe? Monstru îngrozitor și mut!
Cînd ochiul tău, surîsul, piciorul tău mă duce
Spre-un infinit de vrajă, cum n-am mai cunoscut!

Ești înger? Ești un demon? Lumină? Ritm? Ce-mi pasă?
Parfum? Sirenă? Zîă cu ochi de catifea,

Regina mea, faci lumea să pară mai frumoasă,
Și mai ușoară clipa ce trece-atît de grea!

Lazăr Iliescu

IMN PENTRU FRUMUSEȚE

Că vii din larg de ceruri, ori din întunecime,
Privirea-ți, Frumusețe – drăcească sau divină –
Revarsă la întîmplare și bucurii și crime,
De poți fi comparată cu vinul, cînd se închină.

Amurgul și-aurora le porți în ochi, ca zarea;
Ca seara de furtună, parfum în urmă-ți lași;
O amforă ți-e gura și-un filtru sărutarea,
Ce face brav copilul și pe erou un laș.

Ieșită ești din beznă sau te cobori din astre?
Ca un cățel, destinul de fusta ta se ține,
Împrăstii la întîmplare victorii și dezastre,
Conduci o lume întreagă, și nimenea pe tine.

Rizînd, o, Frumusețe, calci peste morți, semet,
«Oroarea», între podoabe, e una drăgălașe,
Iar «Crima» – nestemata, din toate, mai de preț –
Dansează languroasă pe talia-ți trufașe.

Spre tine, torță vie, efemerida zboară
Și-n pîlpîiri de moarte, de slavă-i e cuvîntul;
Năuc, îndrăgostitul plecat peste fecioară
Îmi pare muribundul ce-și mîngîie mormîntul.

Că te cobori din ceruri, sau vii din iad, ce-mi pasă?
O, Frumusețe! – monstru, și pur, dar și temut,
Dacă surîsul, ochii, deschisă ușă-mi lasă
Spre-un infinit, într-una iubit, dar neștiut.

Lui Dumnezeu sau Dracul, nu-mi pasă cui i-ești fiică,
Arhanghel sau sirenă cu ochi de căprioară,
Tu, ritm, parfum, lumină – regina mea unică –
Faci mai frumoasă viața și clipa mai ușoară.

Tudor Mușatescu

IMN FRUMUSEȚII

Vii din înalte ceruri sau ieși din adâncime,
O, Frumusețe? Reaua și buna ta privire
Împrăștie de-a valma și fericiri și crime,
De aceea tu cu vinul te potrivești la fire.

În ochii tăi stau zorii cu serile-mpreună;
Sărutul tău e-o vrajă și-o amforă ți-i gura;
Și când reverși miresme de-amurguri cu furtună
Se face laș eroul, vitează stîrpitura.

Răsari din hăul negru? Cobori din lumi stelare?
Destinul ca un cîine de poala ta se ține;
Și bucurii și chinuri tu semeni la-ntîmplare;
Stăpînă ești și nimeni nu e stăpîn pe tine;

Calci peste morți de care îți rizi cu mult dispreț;
Ai juvaieruri multe și Groaza dintre toate
Nu-i cel mai slut, și-Omorul e un breloc de preț
Pe pîntecul tău mîndru săltînd cu voluptate.

Orbitul flutur zboară spre tine, luminare,
Slăvindu-te drept torță cînd a-nceput să ardă.
Acel ce-și strînge lacom iubita-n brațe pare
Un muribund ce-n taină mormîntul și-l dezmiardă.

Că vii din iad sau luneci din cer, ce-mi pasă mie,
O, Frumusețe! monstru naiv și fioros!
Cînd ochii tăi, surisul, piciorul tău mă-mbie
Spre-un infinit de-a pururi drag și misterios?

Sirenă rea sau Înger, drăcească sau divină,
Ce-mi pasă cînd tu – zîină cu ochi de catifea,
Mireasmă, ritm, lucire, o! singura-mi regină! –
Faci lumea nu prea slută și clipa nu prea grea?

Al. Philippide

IMN FRUMUȘETII

Vii din cerești adîncuri, țîșnit-ai din genune,
O, Frumusețe! Ochiu-ți, iad cu reflex divin,
De-avalma varsă crima și harul celor bune,
Încît închipuirea te-apropie de vin.

Zori triste și-asfințituri ți-aprind căutătura;
Tu-mprăștii vagi miresme de timp vijelios;
Sărutul tău e vrajă, potir îți este gura,
Ce fac fricos eroul, copilul curajos.

Ieși tu din hăul negru sau te cobori din astre?
Pe urmă-ți e-un biet cîine destinul fermecat;
Tu semeni la-ntîmplare extazuri și dezastre,
Și-atotcîrmuitoare, n-ai socoteli de dat.

Tu calci, o, Frumusețe, pe morți cu nepăsare,
Ți-e Groaza între toate un giuvaer de preț,
Și dintre amulete, Uciderea răsare
Dansîndu-și sarabanda pe pîntecu-ți semet.

În tine efemerul se mistuie, Lumină,
Iar scurta-i pîlpiire, spre slava ta, e-un cînt.
Iubitul cînd năvalnic spre mîndra lui se-nclină
E-un muribund ce parcă dezmiardă-al său mormînt.

Ce-mi pasă că infernul sau cerul mi te poartă,
O, Frumusețe! monstru enorm, naiv, cumplit!
Dacă surîsul, ochiu-ți, piciorul, deschid poartă
Către un drag dar pururi misteric infinit?

De unde vii, nu-mi pasă! Duh rău, sirenă, zînă,
Totuna-i, cînd tu, – înger cu ochii nimb de vers,
Ritm, balsam, licărire, o, singura-mi stăpînă! –
Transfigurezi clipita și hîdul Univers.

I.Gr. Periețeanu

IMN FRUMUSEȚII

Sublimă frumusețe, e cerul sau abisul
Izvoru-acestui farmec, demonic și divin,
Ce-amestecă, haotic, ororile și visul
Și care ne-amețește ca cel mai tare vin?

În ochii tăi se-adună apusul și-aurora
Cînd porți în adieri parfumurile-ți rare,
Sărutu-ți e nectarul și buzele amfîra
Ce mîngîie învinșii și-apleacă pe altare.

Vii din adîncul hău sau te cobori din astre?
Destinul te urmează pe căi nemaiumblate
Să sameni la-ntîmplare elanuri și dezastre.
Domnești, dar nu răspunzi de faptele-ți ciudate.

Tu calci peste morminte de care îți bați joc.
Tot ce e mai oribil îți pare-atrăgător
În tristele însemne alese ca breloc
Asasinatul joacă un rol hotărîtor.

Ca fluturii uimiți ce-aleargă spre lumină
Ne-apropiem și ardem, neisprăvind cuvîntul;
Amantul amețit nu știe, cînd se-nclină
Pe sînii adorați, că-și mîngîie mormîntul.

Dar fie că ne vii din lut sau din zenit,
O, monstru uriaș, grozav și nendurat,
Tu ne oferi, zîbind suav, un infinit
Subtil, pe care încă nu l-am explorat.

Ești înger sau sirenă, pierzare sau lumină?
Ce-mi pasă, dacă poți cu ochii-ți de velur
Să-mi faci mai dulce viața – tu unica-mi regină,
Și lumea mai frumoasă în cripta-i de azur!

Neculai Roșca

IMN FRUMUSEȚII

Cobori din cer albastru sau ieși din adîncime,
O frumusețe? Ochiul, din iad și cer divin,
Revarsă laolaltă și bunătăți, și crime,
De-aceea te asemeni cu vinul cristalin.

Ai în priviri amurguri și zori de trandafiri;
Arunci întreg parfumul misterioasei seri;
Sărutul tău e filtru și gura ta potir
Ce face lași eroii; copiii, cavaleri.

Te sui la noi din beznă, sau te cobori din astre?
Destinul ca un ciine ia calea ce-o apuci;
Împrăștii la-ntîmplare plăcere și dezastre,
Și de nimic nu-ți pasă cînd lumea o conduci.

Frumoaso, calci pe morții ce-i întâlnești în cale,
Oroarea pentru tine nu este fără preț;
Dar crima, între alte rubine și opale,
Se joacă iubitoare pe sinul tău semeț.

Sclipirea trecătoare spre tine-ncet palpită,
O candelă murindă ce zice: s-o slăvim!
Amantul ce se pleacă pierdut către iubită
Îmi pare că-și mîngîie mormîntu-n țintirim.

Iar dacă vii din ceruri sau de la iad, totuna –
O frumusețe, monstru de care mă-ngrozesc! –
Cînd ochiul tău, surisul, mă cheamă totdeauna
În Infinitul mare pe care îl slăvesc!

Ești Dumnezeu sau Demon? Ești Înger sau Sirenă? –
O, zîină cu ochi negri de catifea! – Ce-mi pasă,
Cînd ritmul tău, parfumul – unica mea regină! –
Fac clipa mai ușoară și lumea mai frumoasă?

Nicolae Țimirăș

IMN FRUMUȘETII

Ieși oare din prăpăstii sau vii din înălțime,
O, Frumusețe! Ochiul tău sumbru și senin,
Aruncă la-ntîmplare mărinimii și crime,
De-aceea ți se află asemănarea-n vin.

Ți-s ochii deopotrivă amurg și auroră,
Miresme porți ca vîntul prevestitor de ploi,
Sărutul tău e vrajă și gura ta amforă,
Făcînd fricoși vitejii, din slabi făcînd eroi.

Ieși din vîltoarea neagră sau ai căzut din astre?
Destinul, ca un ciine, de poale te-a urmat,
Tu semeni fericirea de-a valma cu dezastre,
Stăpînă ești și seamă la nimeni nu ai dat.

Un giuvaier ți-i Groaza, nu fără strălucire;
Calci peste morți de care în treacăt îți bați joc,
Se bucură pe pîntec de cînte și iubire,
Dintre podoabe, Crima, cel mai iubit breloc.

Și fluturi înspre tine aleargă, lumîinare,
Te binecuvîntează și-n urmă se aprind!
Iubitul cînd își strînge frumoasa-n brațe pare
Un om intrat în moarte, mormîntul mîngîind.

Ce-mi pasă, Frumusețe, din iad sau rai, ce-mi pasă
De unde vii, o, monstru naiv, enorm, temut,
Cînd zîmbetul și ochii, cînd pasul tău mă lasă
În Infinitul mie iubit și neștiut?

Mireasmă, ritm, sclipire, o, singura-mi regină,
Ești Diavol sau ești Înger, nu-mi pasă nici atât,
Cît timp faci clipa noastră, din tulbure, senină,
Și universul nostru mult mai puțin urît!

C.D. Zeletin

XXII

PARFUM EXOTIQUE

*Quand, les deux yeux fermés, en un soir chaud d'automne,
Je respire l'odeur de ton sein chaleureux,
Je vois se dérouler des rivages heureux
Qu'éblouissent les feux d'un soleil monotone;*

*Une île paresseuse où la nature donne
Des arbres singuliers et des fruits savoureux;
Des hommes dont le corps est mince et vigoureux,
Et des femmes dont l'œil par sa franchise étonne.*

*Guidé par ton odeur vers de charmants climats,
Je vois un port rempli de voiles et de mâts
Encor tout fatigués par la vague marine,*

*Pendant que le parfum des verts tamariniers,
Qui circule dans l'air et m'enfle la narine,
Se mêle dans mon âme au chant des mariniers.*

PARFUM EXOTIC

*Prin toamna vespérală pleoapele-mi închid
Și iar respir aroma din sinul tău fierbinte –
Presimt tărim de aur crescîndu-mi înainte,
Înăbușit de-un soare plictisitor, torid.*

*Și-o insulă prin care natura dă, cuminte,
Singurătați de arbori cu fruct frumos și-oprit,*

Spre oamenii cu trupul subțire și fluid
Și-nspre femei cu ochiul curat, ce nu ne minte.

Aroma ta mă poartă spre țări cu hărți solare
Unde în port sînt pînze de nave, orbitoare,
Cu oboseala unor atitor ape mari.

Și-n vreme ce parfumul și-l cheltuiește seara
Și care, din văzduhuri sosit, îmi umflă nara,
Prin mine se preumblă un cînt de marinari.

Al. Andrițoiu

PARFUM EXOTIC

Cînd în serile de toamnă, cu pleoapele închise,
Sorb parfumul ce-l exală sinul tău în tainic zvon,
Văd desfășurate-n zare țărături splendide ca-n vise
Toropite sub văpaia unui soare monoton.

Un ostrov în lenevie, unde firea-n sărbătoare
Naște pomi cu forme stranii și cu fructe savuroase;
Unde gîlgîie de sevă a bărbatilor vigoare,
Și-a femeilor privire n-are văluri de mătase.

Dus pe aripi de parfumuri spre ținuturi de visare
Văd un port, pe care-l umplu mii de pînze și catarguri,
Ce atîrnă ostenite de a undei legănare,

Iar mireasma ce o scutur' tamarini cu muguri mari
Răspîndindu-se în aer, lunecînd pe unde-n larguri,
Mi se-mbină lin în suflet cu un cînt de marinari.

Mihail Bantaș

PARFUM EXOTIC

Cînd, închizîndu-mi ochii, în seara toamnei calde,
Respir adînc mireasma din sînu-ți dogorînd,
Văd țărături fericite departe șerpuiind
Sub soarele ce-n flăcări coboară să le scalde;

Și-o insulă culcată în legănări de-un val de
Frunzișuri nepătrunse, de fructe dulci rodînd;
Cu oameni scunzi, dar teferi și cu femei uimind
Că-și spun fătîșe taina din ochii de smaralde.

Purtat de-a ta mireasmă spre-un cer mereu senin,
Zăresc un port de pînze și de catarguri plin,
Ce încă-s obosite că străbătură marea,

Pe cînd aroma nouă din tamarinzii-amari,
Ce bîntuie prin aer tăîndu-mi răsuflarea,
Se-nvălmășește-n suflet c-un cînt de marinari.

Șerban Bascovici

PARFUM EXOTIC

În seri de toamnă cînd, cu-nchise pleoape,
Respir parfumul sînului tău cald,
Văd țărături fericite de smarald
Sub soare monoton scăldate-n ape.

E-o insulă trîndavă unde crește
Lîngă ciudații arbori, fruct gustos;

Bărbați cu trup subțire, viguros,
Femei cu ochiul sincer, ce uimește.

Purtat de el spre țările visării,
Eu văd un port cu pînze și catarguri
Încă pătrunse de sărutul mării,
Pe cînd din verzii tamarinii, spre larguri,
Mireasma-mi umple nările, și-n mine
Se-mbină-nalt cu cîntece marine.

Ion Foțșeneanu

PARFUM EXOTIC

Cînd ochii închizîndu-mi, în blînda seară caldă,
Al sinilor tăi tineri parfum îl simt fierbinte,
Fermecătoare țarmuri îmi trec pe dinainte,
În largă strălucire de soare, ce le scaldă.

Văd un ostrov al lenei, grădini înfloritoare,
Cu încrengări ciudate și poame-rmiresmate,
Bărbați cu trupuri zvelte și plini de sănătate,
Femei cu îndrăznețe priviri îmbietoare.

Parfumul tău mă poartă spre țări de încîntare,
Privesc în port, pe valul de legănare lină,
Corăbiile-ntoarse din lungul drum pe mare.

Se-alintă tamarinii în vîntul primăverii
Și dulcea lor aromă în suflet mi se-mbină
Cu cîntecul pe care îl murmură năierii.

Al. Hodoș

PARFUM EXOTIC

În cald amurg de toamnă țin ochii-nchiși, și-mi pare
Că simt mireasma dulce din sânul tău deschis;
Pe dinainte-mi pașnic trec țărături ca de vis,
Sclipind în monotone înflăcărări de soare.

O insulă a lenei zăresc, înfloritoare,
Cu pomi ciudați, ca-n basme, cu rod ca-n Paradis;
Femei ce au și-n inimi tot ce-n priviri li-i scris,
Bărbați cu trupul sprinten, subțiri, plini de vigoare.

Mînat de-a ta mireasmă spre țări de feerii,
Un port zăresc, în care corăbii fumurii
Își odihnesc catarge cu pînza-ncovoiată;

În timp ce tamarinii, parfumurile tari
Și le înalță-n aer și nările-mi dilată,
Topindu-mi-se-n suflet cu cînt de marinari.

Lazăr Iliescu

PARFUM EXOTIC

În calde seri de toamnă cînd sorb cu-nfiorare
Din sînu-ți cald parfumul, cu pleoapele închise,
Se desfășoară-n visu-mi un țărm făr' de abise,
Ce monoton sclipește sub revărsări de soare.

O insulă pe valuri molatice mi-apare
Cu fructe dulci și plante cu flori în veci deschise,

Bărbați subțiri, puternici, femei cu ochi de vise,
În cari străluminează sincerități bizare.

Parfumul cărnii tale m-avintă-n țări vrăjite,
Pe-un port plin de catarguri și pînze obosite
De-a valurilor goană, din larg în largul zării,
Pe cînd respir miresme de verde tamarind
Ce se-mpletesc cu cîntul luntrașilor și-al mării
Și sufletu-mi mireasma și cîntul mi-l cuprind.

M.D. Ioanid

PARFUM EXOTIC

Cînd într-un cald amurg de toamnă, cu ochii-nchiși
ca-ntr-o visare,
Respir parfumul ce-l exală bogații, calzii sîni ai tăi,
Văd cum se desfășoară-n față-mi ținuturi largi,
fermecătoare,
Pe care un puternic soare le scaldă-n ploaie de văpăi;

O insulă în care firea a semănat cu dărnicie
Pomi nalți cu formele bizare, cu delicioase fructe noi,
Și văd bărbați cu corpul firav, dar tari și plini de energie,
Femei cu ochi curați și sinceri, așa cum nu se văd la noi.

Parfumu-ți mă călăuzește spre clime mai încîntătoare
Și parcă văd un port ce geme de nave, de pînze, de catarguri
Neodihnite după lupta cu valurile călătoare,

Pe cînd aroma-mprăștiată de tamarini în jurul lor
Îmi umple nările și-n suflet mi se strecoară-ncetișor,
Amestecîndu-se cu cîntul matrozilor întorși din larguri.

C. Niculescu-Novaci

PARFUM EXOTIC

În calde seri de toamnă cînd sorb cu adîncire
Mireasma care molcom din sînul tău adie,
Un țărm al fericirii în mintea mea învie
Orbit de-o monotonă, fierbinte strălucire:

Un ăstrov leneș unde mărinimoasa Fire
Dă arbori stranii, poame cu care te îmbie,
Bărbați cu trup subțire și sprintenă tărie,
Femei cu-o fără seamăn de sinceră privire.

Mireasma ta mă duce-n meleaguri minunate
Și văd un port cu multe corăbii adunate
Ce-s încă ostenite de valuri și lumină,

În vreme ce parfumul ce-l dau tamarinarii
Domol îmi umflă nara și-n sufletu-mi se-mbină
Cu cîntecul pe care-l îngîna marinarii.

Al. Philippide

PARFUM EXOTIC

Cu ochii-nchiși, în seara de toamnă-mbietoare,
Respir parfumul dulce din sinu-ți călduros
Și văd în minte țărnul senin și norocos
Pe care îl îneacă mereu același soare;

O insulă trîndavă, unde natura-n floare
Dă arbori rari și fructe cu miezul savuros;
Bărbații-aici au corpul mlădiu și viguros,
Femeile-n privire o sinceră mirare.

Parfumul tău mă poartă spre alte dulci meleaguri
Văd portul plin de vele și-o mare de catarguri
Ce-s obosite încă de valurile mării,

Pe cînd parfumul moale din tamarindul verde,
Care plutește-n aer și-mi umflă bolta nării,
În sufletu-mi, cu cîntul marinăresc se pierde.

Lucian Rădan

PARFUM EXOTIC

În seri de toamnă caldă cînd ochiul ațipește
Înfiorat, la sinul tău mic și călduros,
Sub gene se perindă ținutul luminos
Al soarelui fierbinte ce nu mai asfințește.

O insulă, în care natura dăruiește,
Ocrotitoare, arbori cu fructul savuros.

Bărbații toți au trupul mărunț și viguros,
Iar cîntea din privirea femeii te uimește.

Mireasma ta mă poartă spre țărmuri fermecate
Cu porturile pline de vase ancorate
Trudite de atîtea furtuni și depărtări;

Exoticul parfum din țări cu palmieri,
Pulverizat în aer și impregnat în nări,
Se-amestecă în suflet c-un cîntec de năieri.

Neculai Roșca

PARFUM EXOTIC

Cu ochii-nchiși cînd toamna într-o-nserare caldă,
Respir la sînul tău înfierbîntată boare,
Tărimuri fericite prind să se desfășoare
Și monotonul soare în arșița-i le scaldă:

Aici natura crește în leneșul atol
Ciudate plante, poame cu cel mai straniu gust;
Femei cu ochii limpezi și legănări de-arbust,
Bărbați mustind de vlagă din firavul trup gol.

Călăuzit de-aroma-ți spre minunate clime,
Zăresc un port cu pînze, catarge, o mulțime
Ce-i încă istovită de valurile mării;

În timp ce tamarinii mireasma-și răspîndesc,
Ea se-nfioară-n aer și-mi umple cupa nării,
Topindu-se în suflet c-un cînt marinăresc.

Romulus Vulpescu

PARFUM EXOTIC

Cînd în a toamnei seară, cu pleoapele lăsate,
Respir parfumul tainic al sînului tău cald,
Eu văd în depărtare limanuri de smarald,
Ce-n flacăra de soare apar iluminate.

O insulă ciudată și leneșă în care
Sînt arbori vechi și stranii și fructe savuroase;
Bărbați cu trup subțire și forme viguroase,
Femei în ochii căror i-o liniște prea mare.

Purtîndu-mă mireasma-ți spre magice climate,
Văd porturi cu catarge și pînze vînturate,
Ce-au obosit de-atîtea loviri de val și unde.

În timp ce tamarinii, zvîrlind parfumul rar,
Ce urcă-n atmosferă și-n nări adînc pătrunde,
În sufletu-mi se-mbină cu-un cînt de marinar.

Al. Westfried

PARFUM EXOTIC

În calde seri de toamnă, pe cînd în reverie
Mireasma fermecată din sînul tău mă fură,
Văd țărmoni fericiți sub apriga căldură
A soarelui ce arde c-o grea monotonie.

O insulă a lenei în care te îmbie,
Cu arbori fără seamăn, o darnică natură;

Bărbați cu viguroasă și sprintenă făptură,
Femei cu ochii sinceri și plini de voieșie.

Mireasma ta mă duce spre țările acеле,
Și văd un port ticsindu-l catarge și vîntrele
Ce-s încă ostenite de-al mărilor colind,
În timp ce-mi umflă nara parfum de tamarind
Ce se unește-n suflet cu melodia care
Puternic e cîntată de mateloți pe mare.

C.D. Zeletin

XXIII

LA CHEVELURE

*Ô toison, moutonnant jusque sur l'encolure!
Ô boucles! Ô parfum chargé de nonchaloir!
Extase! Pour peupler ce soir l'alcôve obscure
Des souvenirs dormant dans cette chevelure,
Je la veux agiter dans l'air comme un mouchoir!*

*La langoureuse Asie et la brûlante Afrique,
Tout un monde lointain, absent, presque défunt,
Vit dans tes profondeurs, forêt aromatique!
Comme d'autres esprits voguent sur la musique,
Le mien, ô mon amour! nage sur ton parfum.*

*J'irai là-bas où l'arbre et l'homme, pleins de sève,
Se pâment longuement sous l'ardeur des climats;
Fortes tresses, soyez la houle qui m'enlève!
Tu contiens, mer d'ébène, un éblouissant rêve
De voiles, de rameurs, de flammes et de mâts:*

*Un port retentissant où mon âme peut boire
A grands flots le parfum, le son et la couleur;
Où les vaisseaux, glissant dans l'or et dans la moire,
Ouvrent leurs vastes bras pour embrasser la gloire
D'un ciel pur où frémit l'éternelle chaleur.*

*Je plongerai ma tête amoureuse d'ivresse
Dans ce noir océan où l'autre est enfermé;
Et mon esprit subtil que le roulis caresse
Saura vous retrouver, ô féconde paresse,
Infinis bercements du loisir embaumé!*

*Cheveux bleus, pavillon de ténèbres tendues,
Vous me rendez l'azur du ciel immense et rond;
Sur les bords duvetés de vos mèches tordues
Je m'enivre ardemment des senteurs confondues
De l'huile de coco, du musc et du goudron.*

*Longtemps! toujours! ma main dans ta crinière lourde
Sèmera le rubis, la perle et le saphir,
Afin qu'à mon désir tu ne sois jamais sourde!
N'es-tu pas l'oasis où je rêve, et la gourde
Où je hume à longs traits le vin du souvenir?*

(PĂR INELAT, CA SPUMA...)

Păr inelat, ca spuma pe umeri în undire
De cârlionți! Miresme de trîndăvii curgînd!
Extaz! Dorind să umplu alcovu-n amurgire
De amintiri ce-n părul tău dorm, în despletire
Îl scutur ca năframa prin aer fluturînd!

Și Asia în friguri și Africa-n jeratic,
O-ntreagă lume dusă, ce n-a murit de tot,
Trăiește-n adîncimea-ți, o, codru aromatic!
Și cum plutește-un suflet pe-o arie molatic,
Al meu, iubito, trece mireasma ta înot!

Voi merge unde, oameni și crengi, pot să-și usuce
În toropire vlaga sub ceru-n vîlvătăi;
Năvălitoare plete, fiți valul ce mă duce!
Văd cum pe marea-ți caldă de abanos străluce
Ca-n vis, de pînze, vîsle, catarguri și văpăi:

Un port vibrînd, în care simt buzele-mi atrase
Să soarbă-adînc în suflet, culori, mireisme, zvon;
Cînd năvile-n plutire în aur și mătase,
Tind dornice de glorii catargele pioase
Spre-un cer fierbînd de focul etern ca un amvon.

Și cufundîndu-mi fruntea, de dragoste să-mi ardă,
În oceanu-ți negru pe cellalt l-am aflat;
Și sufletu-mi pe care plutirea mi-l dezmiardă
Va ști să te găsească, va ști să nu te piardă,
O, trîndăvie, leagăn de tihnă-mbălsămat!

Albastru păr, în cortu-ți de bezne răvășite,
Simt tot azurul unui cer larg boltit de-alean;
Și-n puful de șuvițe șăgalnic răsucite
Mă-mbăt cu înfocare de-arome-nvălmășite
De-uieiuri tari de cocos, de mosc și de catran.
Mult timp! mereu! cu mîna-mi pierdută-n greaua-ți
creastă,

Voi semăna safire și perle și rubin,
S-auzi mereu dorința-mi în șoaptă cum adastă!
Nu ești tu oaza-n care visez, și-o dulce țeastă
Din care sorb cu sete al amintirii vin?

Șerban Bascovici

PĂRUL

O, turmă de oi negre ce umerii-ți cuprindel!
O, bucle! O, mireasmă de lîncezeală grea!
Extaz! Să umplu-alcovul cu-aducerile-aminte

Ce dorm în păru-acesta unduitor, fierbinte,
Ca pe-o năframă-n seară ușor l-oi flutura!

Și-a Asiei sfîrșeală și-a Africii dogoare,
O lume depărtată, pierdută, moartă-n fum.
Din umbra ta renaște, pădure-aromitoare!
Cum alte duhuri zboară pe-a muzicii vîltoare,
Al meu, iubito, -noată pe unda-ți de parfum.

M-oi duce unde arbori și oameni laolaltă
Leșină, plini de sevă, sub zodii care-i ard;
Puternica mea coamă, fii hula ce mă saltă!
Ești, mare de-abanosuri, visarea mea înaltă
Cu pinze, visle, oameni și flamuri în catart;

Un port sonor în care suflarea mi se pierde
Bind valuri de miresme, răsunete, culori;
Și unde trec corăbii pe moar de aur verde
Prinzînd în uriașele brațe să dezmiere
Azurul pur, de-a pururi în freamăt de vîlvori.

Voi scufunda-nsetata mea frunte de beție-n
Oceanu-acesta negru, cu altul sub talaz;
Și mintea mea pe care ruliul o mîngîie
Va ști să mi te afle, fecundă trîndăvie,
Mii legănări marine de-mbălsămat răgaz!

Păr violet de bezne ce-atîrnă mătăsosae,
Tu îmi redai azurul rotund ce mi-l cunosc;
Pe țărmul de șuvițe sucite, moi, pufoase,
Mă-mbăt arzînd cu-arome-mpletite, și-amiroase
A bitum și uleiuri de cocos și de mosc.

Mereu! De-a pururi mîna prin coama grea de plete
Va semăna rubine, safire, perle-n dar, -

Ca să te strâng în brațe de tine când mi-e sete!
Nu-mi ești tu oaza unde visez și pe-ndelete
Din tiugă amintirea mi-o sorb ca pe-un nectar?

George Dan

BUCLELE

Curgînd pe gît, pe umeri, ușoare, inelate,
O, bucle! Mirodenii de care nu-mi dau seamă!
Extaz! Să-mi umplu umbra odăii parfumate
De amintiri din vremuri ce dorm în voi uitate,
Vă scutur, precum fluturi în aer o năframă!

Și Asia vrăjită și Africa pustie,
O lume-ndepărtată și moartă, poate,-acum,
Pădure, aromată, în tine reînvie!
Cum alte minți înoată în val de melodie,
O, spiritu-mi plutește pe-al tău suav parfum.

Acolo, unde omul ca planta lincezește,
Molatec, plin de sevă, sub cerul care arde;
O, negru păr, fii valul ce duce nebunește!
Căci tăinuiești, o! mare, un vis ce te orbește,
De lopătari, de pînze, de flamuri, de catarde:

Un port cu vuet unde și sufletu-mi afla-va
Talazuri de mireasmă, de sunet, de coloare
Și-o apă numai aur și-argint, în care nava
Desface vaste brațe ca să cuprindă slava
Nemărginirii clare a veșnicului soare.

Și fruntea-mi ametită adînc să se afunde
În oceanu-acesta în care alte mări
De noapte se frămîntă, ca-n dezmierdări de unde
Să vă recapăt iară, o! trîndăvii fecunde,
O, clipe-mbălsămate în line legănări!

Albastre plete, – steagul de-ntunecimi destinse, –
Voi îmi redați azurul rotund și monoton:
În puful vostru moale din vițele prelinse
Mă-mbată și mă fură mirosuri tari, aprinse,
De untdelemnuri rare, de mosc și de gudron.

Într-una! Pe vecie! În coama ta bogată
Voi semăna rubine și perle și safire,
Dorinței mele stavili să nu pui vreodată!
Nu ești tu, oare, oaza din calea mea visată,
Potirul scump din care sorb vinul de-amintire...

Leon Feraru

PĂRUL

O, bucle, cu mireasma de leneșă visare,
O, părul în inele, pe umeri revărsat!
În fiecă suviță dorm clipe de-ncîntare
Și-și flutură-amintirea, în blînda înserare,
Năframa ei, în care trecutul s-a păstrat.

O Asie lascivă și-o Africă-nfocată,
Îndepărtate țărmuri, aproape moarte-acum,
Reînvie în această pădure-mbălsămată,

Și-așa cum alte inimi în cîntec se desfată,
Iubirea mea se-mbată de dulcele-i parfum.

Mi-e dor de țara unde bărbații arși de soare
Trăiesc sub înflorirea eternei primăveri;
Duceți-mă ca vîntul, șuvițe-mbătătoare,
Pe luciul de oglindă al mării purtătoare
De flăcări, de catarguri și de corăbieri.

În portul plin de larmă să sorb cu lăcomie
Belșugul de arome, de sunet și lumini,
Să văd trecînd corăbii în zarea aurie,
Cu brațele întinse, spre marea-mpărăție
A cerului albastru și-a veșnicei grădini.

Îndrăgostit de vraja ce-n mare se ascunde,
M-aș afunda-n talazul purtat de-un alt talaz
Și-aș luneca pe valul alintătoarei unde,
Gustînd divina lene a liniștei fecunde,
În legănarea lină de-aromitor răgaz.

Șuvițele albastre, în vînt desfășurate,
Întregul cer îl poartă pe-naltul lor stindard!
Pe puntea de mătase a buclelor bogate
Adulmec cu nesațiu miresmele-mbibate
Cu iz de nuci de cocos, de smoală și de nard.

- Iar eu mereu voi pune în părul cu inele
Safire, perle rare și boabe de rubin,
Supusă totdeauna să fii dorinței mele,
Tu, oază mult-dorită a drumului sub stele,
În care-mi stîmpăr setea cu-al amintirii vin.

Al. Hodoș

PĂRUL

Păr lunecat pe umeri, în unde-nvălurate!
O, bucle! O, parfumuri! O, trîndav simțămînt!
Extaz! În umbra serii vă chem, nenumărate
Vechi amintiri, ce parcă dormiți, de mult uitate,
În coama care-o flutur ca pe-o batistă-n vînt!

Un Univers, departe, absent, defunct aproape,
Cu leneșele Indii și-al Africii pojar,
Se contopesc în tine, crîng bălsămat, aproape;
Cînd unii se avîntă pe-a cîntecului ape,
Eu mă cufund în tine, pe-al pletelor parfum.

Vislesc spre țărmul unde, vînjoși, scăldați de soare,
Înalți, cresc pomi și oameni, sub ceru-n vălvătăi;
Pe unda voastră neagră, șuvițe-mbătătoare,
Spre visuri minunate mă-ndrept, strălucitoare,
Cu pînze și catarge și vîsle și văpăi.

În portul tău, cu uliți de abanos, spumoase,
Beau însetat, miresme și sunet și culori;
Prin aur și mătăsuri, corăbii pîntecoase,
În brațele deschise, fișii duc, glorioase,
Din cerul ce-și revarsă eternele comori.

Cînd fruntea-mi, îmbătată de tine, se cufundă
În părul care-nchide sub el alt negru-abis
În legănarea minții, pe-a valurilor undă
Vă aflu, trîndăvie vrăjită și fecundă,
Și tu, adîncă tihnă, cu farmecul de vis.

Albastru, cer, sfînt templu de umbre despletite,
În tine arde bolta și-azururile ei;
Din puful ce tivește şuvițele sucite,
Mă-mbată, pătimașe, aromele topite
De păcură și cocos și mosc și dă ulei.

Mereu! Întotdeauna! În coama ta bogată,
Voi presărea safire și perle și rubin;
Să-mi fie-n veci dorința de tine ascultată,
Tu, oază a visării, tu, cană fermecată,
Din care beau cu sete al amintirii vin!

Lazăr Iliescu

PLETELE

O, plete moi și crețe din creștet pînă-n spate!
O, bucle! O, dulce balsam ce moaie și destramă!
Extaz! Ca în alcovul obscur să-nvolbur gloate
De amintiri ce-n părul acesta dorm furate,
Azi-noapte vreau să-l flutur în vînt ca o năframă.

Și Asia tinjindă și Africa-nfocată,
O lume din departe, absentă, -aproape scrum,
Trăiește adînc în tine, pădure miresmată.
Cum alții peste unde de muzică înoată,
Iubito, eu cu gîndul plutesc pe-al tău parfum.

Voi merge acolo unde sub soare-ncins tărie
De sevă, om și plantă, leșină lung în larguri,
O, plete mari, fiți valul ce călător mă-mbie.

Căci tu cuprinzi, o, mare de abanos, magie
De vis: vislași și pînze și flamuri și catarguri.

Liman sonor pe unde setos, cu nezăbavă
Parfum, culori și sunet bea sufletu-mi din plin
Și unde-n moar și-n aur alunecînd o navă
Înaltă brațe-ntinse ca să cuprindă slavă
De cer unde-i eternă căldură și senin.

M-oi cufunda cu fruntea-mi dorită de-mbătare
În oceanu-ți negru, unde cellalt i-adaos.
Și sinea-mi iscusită, ca pruncu-n legănare,
Va ști din nou să afle o fecundă dormitare,
Nemărginitu-n leagăn de-aromă și repaos.

Albastru păr, maramă de umbre revărsate,
Cu tine iar spre-azurul din cerul vast mă-ndrum.
Pe margini fulguioase de vițe inelate
Mă-mbăt nebun de-atîtea mirosne amestecate
Ca de ulei de cocos, de mosc și de bitum.

Și azi și mâini și pururi! în coama ta bogată
Voi semăna safire și perle și rubin,
Ca tu să nu-mi fii surdă dorinței niciodată.
Nu ești tu rază-n care visarea mă desfată
Sau ol unde beau lacom al amintirii vin?

G. Murnu

PĂRUL

O, plete peste umeri în valuri răspîndite!
O, bucle! O, năvalnic parfum dulceag și greu!
Pentru-a umplea alcovul cu amintiri iubite
Ce stau de mult în părul acesta adormite
Ca pe-o batistă-n aer să-l vîntur vreau, mereu!

Asia moleșită și Africa-nfocată,
O lume de departe, pierdută, moartă-aproape,
În fundul tău învie, pădure parfumată!
Cum duhul altor oameni în muzică înoată
Al meu plutește pe-ale miresmei tale ape.

Voi merge unde oameni și arbori, plini de vlagă,
Alene se răsfață în arșițele mari.
Păr des, fii valul care mă ia și mă dezleagă!
Lac de-abanos, în tine e-o feerie-ntreagă
De steaguri, de catarguri, de bărci și lopătari:

Un port sonor în care sufletul meu visează
Sorbînd din plin culoare și sunet și parfum;
Corăbiile-n aur și-azur înaintează
Și deschizînd largi brațe spre slava veșnic trează
A unui cer fierbinte pornesc mereu la drum.

Scufund în tine capul meu dornic de betie,
Negru-ocean în care-i alt ocean închis!
Și gîndul meu pe care talazul îl îmbie
Va ști să te găsească, fecundă lenevie,
O, legănări de vrajă într-un tărîm de vis!

Păr vînat, fluturare de-ntunecimi zburlite,
Tu-mi dăruiești iar cerul rotund și fără nor!
Pe țărnul tău de bucle ca lina răsucite
Prelung și-adînc mă-mbată mirosuri încîlcite:
Catran, ulei de cocos și mosc pătrunzător.

Mereu! de-a pururi! mîna-mi se va grăbi să pună
În coama ta podoabe de perlă și rubin,
Dorința mea să poată oricînd să te supună!
Nu ești tu oaza-n care visez și plosca bună
Din care sorb cu sete al amintirii vin?

Al. Philippide

PĂRUL

O, plete unduioase pe umeri lin căzute,
O, bucle cu mireasma eternei nepăsări!
Spre-a-mpodobi alcovul cu amintiri pierdute
Ce dorm în părul negru, cu vremile trecute,
Aș vrea să le tot vîntur ca pe-o năframă-n zări!

Asia lîncezirii și Africa-nfocată,
O lume depărtată, aproape moartă-acum,
Adîncul tău le-nvie, pădure-nmiresmată!
Așa după cum alții în muzică înoată,
Vreau să plutesc, iubito, în blîndul tău parfum.

Voi merge unde arbori și inși plini de vigoare
Trăiesc în lenevie sub arșițele grele;
Păr des, să fii talazul ce mă ridică-n soare!

În abanos de plete întrezăresc o mare
De lopătari, de flamuri, catarge și vîntrele!

Un port sonor în care ființa mi-o îmbată
Mari valuri de mireasmă, de sunet, de culori;
Pe-ntinderi aurite corăbii se arată
Și-n brațele deschise prind bolta fără pată,
Pătrunsă de căldură eternă și fiori.

Scufunde-mi-se capul cu setea-i de beție
În părul oceanic ce-un alt ocean ascunde,
Iar sufletu-mi pe care-l alintă apa vie,
Va ști să te găsească, fecundă lenevie,
Răgaz plin de mireasmă al veșnicelor unde!

Păr albăstrui, stindarde de bezne fluturate,
Tu-mi dăruie tot azurul rotund și necuprins,
Pe țărmul tău ce crește șuvițe inelate,
Mă-mbată arzătoare arome-amestecate,
De mosc, ulei de cocos și de catran încins.

Mereu! Întotdeauna! Safire sclipitoare
În părul tău voi pune, și perle, și rubin,
Ca tu nicicînd la doru-mi să fii nepăsătoare!
Tu, oază a visării, nu ești carafa, oare,
Din care sorb cu-ncetul al amintirii vin?

C.D. Zeletin

XXIV

*Je t'adore à l'égal de la voûte nocturne,
Ô vase de tristesse, ô grande taciturne,
Et t'aime d'autant plus, belle, que tu me fuis,
Et que tu me paraîs, ornement de mes nuits,
Plus ironiquement accumuler les lieues
Qui séparent mes bras des immensités bleues.*

*Je m'avance à l'attaque, et je grimpe aux assauts,
Comme après un cadavre un chœur de vermisseaux,
Et je chéris, ô bête implacable et cruelle!
Jusqu'à cette froideur par où tu m'es plus belle!*

(SMERIT TE-ADOR ASEMENI CU BOLTA CEA NOCTURNĂ...)

*Smerit te-ador asemeni cu bolta cea nocturnă,
O, amforă-a tristeții, o, mare taciturnă,
Mai scumpă mi-ești, frumoaso, cu cât mi te strecori
Tu, nopților podoabă, de-mi pare uneori
Că dinadins, ironic, distanțe-aduni în jur,
Ce brațele-mi separă de-un nesfârșit azur.*

*M-arunc să dau atacul și-asaltul meu e-n toi –
Ca pe un leș când viermi se-nversunează roi –
Și scumpă mi-e, o, fiară, cumplită, nemiloasă,
Chiar și răceala care te face mai frumoasă.*

Maria Banuș

(EU TE SLĂVESC...)

Eu te slăvesc totuna cu bolta înnoptării,
O, doamnă a tăcerii, o, vas al întristării,
Și te iubesc, frumoaso, mai mult cînd îmi dispari,
Și cînd, ca o podoabă a nopților, îmi pari
Că-ndepărtezi ironic adîncile zenituri
De brațele-mi întinse spre-albastre nesfirșituri.

Vreau să m-agăț de tine, spre cer năvală dînd,
Cum viermii de-un cadavru se-agață mișunînd,
Că-mi ești prea scumpă, crudă jivină nemiloasă,
Chiar și-n răceala-n care îmi pari și mai frumoasă!

Șerban Bascovici

(TE-ADOR...)

Te-ador la fel cu bolta albastrului nocturnă,
Tu, urnă, de tristețe, tu, mare taciturnă;
Te-ador cu-atît mai straniu, cu cît tu fugi de mine,
Cu cît îmi pari, podoabă a nopților divine,
Că prelungești ironic imensa depărtare
Ce brațele-mi desparte de-albastrul cer, de zare...

Pornesc să dau asaltul, m-agăț cu mîini dibace,
Ca după un cadavru un roi de viermi, și-mi place,
O, fiară, pîn-și cruda, funebra nepăsare
Prin care frumusețea-ți și mai frumoasă-mi pare.

C.Z. Buzdugan

(MI-EȘTI SFÎNTĂ...)

Mi-ești sfântă, cum mi-e sfântă și bolta înstelată
Vas de tristețe, umbră cu gura încleștată,
Și te iubesc, frumoaso, pe cât mă ocolești,
Pe cât tu, care noaptea cu har mi-o-mpodobești,
Ironică, știi calea mereu s-o faci mai mare,
Ce îmi desparte brațul întins de-albastra zare.

Pornesc să lupt, mă cațăr, mă îndirjesc, mă port
Întocmai ca o ceată de viermi peste un mort,
Și îți iubesc, o, fiară stîrnită, nemiloasă,
Răceala însăși, care te face mai frumoasă!

Lazăr Iliescu

(TE-ADOR ASEMENI...)

Te-ador asemeni vastei bolți nocturne,
Vas de tristețe, mare taciturnă,
Și te iubesc, frumoaso, cu-atît mai mult că pieri,
Că îmi apari în noapte drept tainic giuvaer,
Că-n rîset departarea o ști statornici
Ce îmi desparte brațul de-albastrele stihii,

Și mă avînt la luptă și dau asalte-n nori,
Cum dă pe un cadavru un roi de viermișori,
Și îndrăgesc, o, fiară, crudă, nemiloasă,
Chiar și răceala-n care îmi pari și mai frumoasă.

Ion Pillat

XXV

Tu mettrais l'univers entier dans ta ruelle,
Femme impure! L'ennui rend ton âme cruelle.
Pour exercer tes dents à ce jeu singulier,
Il te faut chaque jour un cœur au râtelier.
Tes yeux, illuminés ainsi que des boutiques
Et des ifs flamboyants dans les fêtes publiques,
Usent insolemment d'un pouvoir emprunté,
Sans connaître jamais la loi de leur beauté.

Machine aveugle et sourde, en cruautés fécondel
Salutaire instrument, buveur du sang du monde,
Comment n'as-tu pas honte et comment n'as-tu pas
Devant tous les miroirs vu pâlir tes appas?
La grandeur de ce mal où tu te crois savante
Ne t'a donc jamais fait reculer d'épouvante,
Quand la nature, grande en ses desseins cachés,
De toi se sert, ô femme, ô reine des péchés,
– De toi, vil animal, – pour pétrir un génie?

Ô fangeuse grandeur! sublime ignominie!

(TU ȚI-AI ADUCE LUMEA...)

Tu ți-ai aduce lumea întreagă-n pat, mîrșavă
Femeie! Te-nrăiește a plictiselii-otravă.
Ca să-ți deprinzi nesătiul în jocu-n care minți,
Ai zi de zi nevoie de-o inimă în dinți.

Și ochii tăi, dughene cu lămpi fumegătoare,
Ori lampioane-aprinse-n grădini la sărbătoare,
Semeți își împrumută ceva cuceritor,
Necunoscînd vreodată ce-i strălucirea lor.

Suveică oarbă, surdă, țeși ițele cruzimii!
Unealtă ce ne mîntui, bînd sîngele mulțimii,
Cum n-ai rușine oare, și cum nu vezi, privind
Oglinzile în față, tot farmecu-ți pălînd?
Păcatul mare-n care te bucuri ca de-o faimă,
Nu te-a făcut vreodată să dai-napoi de spaimă,
Cînd firea necuprinsă-n urziri de ne'nțeles,
Pe tine, o, regină-n desfrîuri, te-a ales,
Cătea de rînd – un geniu să plămădească-n tine?

O, măreția-n smîrcuri, sublimu-ntr-o rușine!

Șerban Bascovici

(AI VREA CA LUMEA-NTREAGĂ...)

Ai vrea ca lumea-ntreagă la patul tău să vină,
Femeie necurată! Tu, inimă haină,
Ce-ncerci în răutate urîtul să ți-l minți
Și ceri să ronțai zilnic o inimă în dinți!
În ochii tăi lucește sclipire de vitrină,
Ca torțele aprinse la balul din grădină,
Puterea lor vrăjită e-un farmec de-mprumut,
De ce-s frumoși, ei singuri nicicînd n-au priceput!

Unealtă fără milă și oarbă-a schingiuirii,
Tu, gură însetată de sîngele-omenirii,
Cînd farmecele tale stingîndu-se le vezi,
Oglinda nu-ți vorbește și nu te rușinezi?
Atîtea grele chinuri ce inima-ți încîntă
Nu-ți infioară mintea și nu te înspăimîntă
Cînd Firea, în înaltul ei gînd nedelegat,
De tine se slujește, cea plină de păcat,
Și zămislind un geniu, ți-l pune-n leagăn ție?

O, splendidă mocirlă! Divină josnicie!

Al. Hodoș

(ȚI-AR PLACE, LÎNGĂ PATU-ȚI...)

Ți-ar place, lîngă patu-ți, să vină lumea toată
Femeie uricioasă și pururi desfrînată;
Spre a-ți ține dinții ageri și spre-a-i obișnui,
O inimă, să muște, pe zi, le-ar trebui.
Privirile-ți, dughene scăldate în lumină,
Arzînd, cum la paradă ard torțele-n grădină,
Se folosesc obraznic de-un har împrumutat,
Și legea frumuseții nicicînd n-au cercetat.

Mașină oarbă, surdă și meșteră-n cruzime,
Tu, care-ai supt de sînge întreaga omenime,
Unealtă priincioasă, cum n-ai descoperit
Că în oglinzi ți-i chipul mereu mai ofilit?
Simțînd ce mare-i răul pe care-l faci, cum oare

Nu te-ai întors din cale, de groază și oroare,
Văzînd cum firea, mare și-n gîndul ei ascuns,
Să plămădească genii din tine a ajuns?
Din tine, lighioană murdară, păcătoasă,
Măreață josnicie! Sublimă ticăloasă!

Lazăr Iliescu

(ȚI-AI PUNE UNIVERSUL...)

Ți-ai pune universul întreg în băătăură,
Femeie fără milă, spurcată creatură!
Ca să-ți încerci, tu, dinții la jocul ăsta rar,
O inimă îți trebuie, tot zilnic, în hambar.
Stau ochii tăi aprinșii ca geamuri de dughene,
Ca torțe de petreceri îți ard cumplit sub gene,
Se bucură obraznic de-o forță de-mprumut,
Făr-să cunoască mîndra privire ce-au ținut.
Mașină surdă, oarbă și în cruzimi bogată!
Unealtă nimerită, de sînge adăpată,
Cum nu te prinde scîrba și cum n-ai văzut, tu,
Că-n mii de-oglinzi vrăjirea-ți păli și se pierdu?
Păcaturi mari, din care mai crezi că-ți vine-o faimă,
Niciicînd nu te făcură să dai-napoi cu spaimă,
Cînd ai zărit că firea, urmînd ascunsu-i țel,
De tine se slujește, muiere rea, la fel
Cu animalul josnic – un geniu ca să-nvie?
Mărime noroioasă, cerească mîrșăvie!

Ion Pillat

XXVI

SED NON SATIATA

*Bizarre déité, brune comme les nuits,
Au parfum mélangé de musc et de havane,
Œuvre de quelque obi, le Faust de la savane,
Sorcière au flanc d'ébène, enfant des noirs minuits,*

*Je préfère au constance, à l'opium, aux nuits,
L'élixir de ta bouche où l'amour se pavane;
Quand vers toi mes désirs partent en caravane,
Tes yeux sont la citerne où boivent mes ennuis.*

*Par ces deux grands yeux noirs, soupiraux de ton âme,
Ô démon sans pitié! verse-moi moins de flamme;
Je ne suis pas le Styx pour t'embrasser neuf fois,
Hélas! et je ne puis, Mégère libertine,
Pour briser ton courage et te mettre aux abois,
Dans l'enfer de ton lit devenir Proserpine!*

SED NON SATIATA

*Ciudată zină brună, cu părul neguros,
Cu-arome îmbibată de mosc și de havană,
Urzită ca un Faust de-un vraci într-o savană,
Din miez de nopți cioplită cu șolduri de-abanos,*

*Las ce-i statornic, opiul și-al nopții somn pios,
Iubirea să mi-o satur din gura-ți ca o vrană;*

Dorințele-mi cînd pleacă spre tine-n caravană,
Din ochii-ți de fîntînă uritu-mi bea setos.

Din marii tăi ochi negri, ferești deschise-n tine,
O, demon, toarnă-mi flăcări în suflet mai puține
Nu sînt ca să te-nfășur, un Styx, de nouă ori,

Și nu pot, vai, acum, vrăjită libertină,
Ca să-ți sfărîm dîrzia sub aprige strînsori,
Să fac s-ajungi în patu-ți drăcesc, o, Proserpină!

Șerban Bascovici

SED NON SATIATA

Zeiță plămădită sub semn misterios,
În mîez de neagră noapte, de-un Faust din savană,
Mireasmă-ngemănată de mosc și de havană,
Frumoasă vrăjitoare cu sîni de abanos,

Mai mult decît hașîșul și nopțile fierbînti,
Mă-mbată de iubire nectarul gurii tale,
Privirea ta mi-alină copleșitoarea jale,
Cînd îmi îndrept spre tine convoiul de dorinți.

O, potolește-ți focul din ochii ce se-aprind!
Vai! demon fără milă, de ce nu pot și eu
De nouă ori, ca Styxul, la fel să te cuprind?

Și ca să-ți satur pofta, zmeoaică libertină,
Înlănțuindu-ți trupul, să reînviu mereu,
În patul tău satanic, eternă Proserpină...

Al. Hodoș

SED NON SATIATA

Bizară zeitate, cu chip întunecos,
Împrăștiind arome de mosc și de havană,
Creată de vreun obi de un Faust din Savană,
Tu, prunc vrăjit al nopții, cu, pîntec de-abanos,
Nu vreau nici vin, nici opiu; nectaru-l vreau, spumos,
Al dragostei, ce zburdă pe-a gurii tale cană;
Cînd poftele-mi spre tine pornesc în caravană,
Privirea ta-i fîntîna din care beau, setos.

Nemilostive demon, văpăi dă-mi mai puține
Din ochii care-mbină a duhului lumine;
De nouă ori, ca Styxul, nu pot să te cuprind;

Și nu pot, blestemată muiere libertină,
Ca să-ți înfrîng trufia și-n laț să mi te prind,
În iadul tău de perne, să fiu o Proserpină!

Lazăr Iliescu

SED NON SATIATA

Ciudată zeitate cu trupul brun și plin,
Împrăștiind mireasmă de mosc și de havană,
Făcută de vreun obi, de-un Faust din savană,
Cu șold ca abanosul lucios și mers felin,

Mai bine decît opiul sau cel mai strașnic vin
Vreau elixirul vrajei pe-a gurii tale vrană;

Cînd poștele-mi spre tine pornesc în caravană
Ți-s ochii oaza-n care adoarme orice chin.

Prin acești doi ochi negri, ferestre-a' firii tale,
O, dèmon fără milă, dă-mi flăcări mai domoale;
De nouă ori în brațe nu-s Stixul să te strîng

Și vai, nu sînt în stare, o, tu, prealibertina!
Ca să-ți sfărîm curajul și-avîntul să ți-l frîng,
Să fiu la fel în patu-ți ca-n Hades Proserpina.

Al. Philippide

XXVII

*Avec ses vêtements ondoyants et nacrés,
Même quand elle marche on croirait qu'elle danse,
Comme ces longs serpents que les jongleurs sacrés
Au bout de leurs bâtons agitent en cadence.*

*Comme le sable morne et l'azur des déserts,
Insensibles tous deux à l'humaine souffrance,
Comme les longs réseaux de la houle des mers,
Elle se développe avec indifférence.*

*Ses yeux polis sont faits de minéraux charmants,
Et dans cette nature étrange et symbolique
Où l'ange inviolé se mêle au sphinx antique,
Où tout n'est qu'or, acier, lumière et diamants,
Resplendit à jamais, comme un astre inutile,
La froide majesté de la femme stérile.*

VENERĂ STERILĂ

*În haine unduioase cu luciuri de ivoryi,
Și când pășește-ai crede, frumoasa, că dansează,
Ca șerpîi lungi pe care adesea scamatorii,
Pe virfuri de bastoane, dibaci, îi cadentează.*

*Ca tristele nisipuri, ca zările-n Sahare,
Pe veci nesimțitoare la chinul omenirii,*

Ca lungile perdele de nori pe vînt de mare,
Ea-și crește-n nepăsare comorile iubirii.

În ochii ei doar luciuri metalice se-mbină;
Și-n toată-această fire simbolică, ciudată,
Amestec crud de înger și sfinx de altădată,

În care totu-i aur, oțel, diamant, lumină,
Lucește totdeauna, stea tristă, inutilă,
Măreața nepăsare de Veneră sterilă.

C.Z. Buzdugan

(ÎN VĂLURI SIDEFATE ȘI MOI...)

În văluri sidefate și moi înveșmîntat,
Cînd umblă, trupu-i pare mereu că dăntuiește
Ca șerpilor lungi, pe care un mag i-a descîntat
Și pe-un toiag îi pune să joace cum poștește.

Precum nisipul sumbru și cerul din pustii
Nu știu ce-i suferința, nici dor, nici frămîntare,
Ca valurile-mpinse pe mare de stihii
Ea viața și-o trăiește în plină nepăsare.

Sclipiri de smalt înoată în ochii ei divini;
Și, în această fire simbolică, ciudată,
Amestec de Sfinx antic, de înger fără pată,

De aur, diamante, oțeluri și lumini,
Ca un zadarnic astru, lucește-n veșnicie,
Femeia stearpă-n aspra și recea ei trufie.

Lazăr Iliescu

(PURȚÎND ÎNVĂLURATE...)

Purțînd învălurate și sidefii veșminte,
Chiar și cînd merge, pare că e-ntr-un dans ușor
Ca șerpîi lungi pe care fachirii, dinainte,
Îi poartă în cadența baghetei sfînte-a lor.

Ca tristele nisipuri și-azurul din pustii,
La omeneasca jale, în veci nesimțitoare,
Ca lungile șiraguri de valuri albăstriei,
Ea-și flutură în cale adînce-i nepăsare.

Din minerale rare privirea îi irumpe
Și cu această fire simbolică, străină,
În care înger fraged și sfînx antic se-mbină,

În care toate-s aur, oțel și pietre scumpe,
Ea răspîndește-ntr-una – o, astre inutile! –
Ghețoasa măreție-a femeilor sterile.

Lucian Rădan

(ÎNVEȘMÎNTATĂ-N HAINE DE VĂLURI ARGINTATE...)

Înveșmîntată-n haine de văluri argintate,
Cînd trece-n legănare ai crede că dansează,
Ca șerpîi lungi și negri pe care-i antrenează
Vreun magician în vîrful baghetei fermecate.

Ca dunele-n deșerturi și-azururi nepătate,
Ce nu-nțeleg vreodată că oameni se-ntristează,
Ca plasele de valuri pe mări ce se-nspumează,
Ea viața o trăiește nepăsătoare-n toate.

În ochii ei de farmec e joc de briliante
Și-n firea ei bizară s-au contopit ciudat,
Simbolic, sfinxul antic cu-un înger nepătat.

În firea ei e aur, lumină, diamante,
Lucind întotdeauna ca steaua inutilă,
Femeia-n maiestatea ei rece și sterilă.

Al. Westfried

(ÎI FÎLFÎIE VEȘMÎNTUL...)

Îi filfîie veșmîntul de undă sedefie,
Iar mersul și-l dansează din voaluri fluturînd,
Ca șerpîi lungi și sacri cînd un fachir i-mbie
Spre capătul baghetei să treacă rînd pe rînd.

Ca dunele mîhnite și-azurul din pustie
Ce la dureri umane n-au tresărit nicînd,
Și-asemeni mării prinse de-o cruntă vijelie,
O lasă rece totul, prin lumea ei trecînd.

Luciri de minerale ea poartă în privire,
Și în străina, recea, simbolica ei fire
În care-un sfinx stă lîngă un înger nepătat,

Și-n care totu-i aur, oțel și cer curat,
Văd numai cum lucește, ca steaua inutilă,
Femeia-n măreție de gheață și sterilă.

C.D. Zeletin

XXVIII

LE SERPENT QUI DANSE

Que j'aime voir, chère indolente,
De ton corps si beau,
Comme une étoffe vacillante,
Miroiter la peau!

Sur ta chevelure profonde
Aux âcres parfums,
Mer odorante et vagabonde
Aux flots bleus et bruns,

Comme un navire qui s'éveille
Au vent du matin,
Mon âme rêveuse appareille
Pour un ciel lointain.

Tes yeux, où rien ne se révèle
De doux ni d'amer,
Sont deux bijoux froids où se mêle
L'or avec le fer.

A te voir marcher en cadence,
Belle d'abandon,
On dirait un serpent qui danse
Au bout d'un bâton.

Sous le fardeau de ta paresse
Ta tête d'enfant
Se balance avec la mollesse
D'un jeune éléphant,

*Et ton corps se penche et s'allonge
Comme un fin vaisseau
Qui roule bord sur bord et plonge
Ses vergues dans l'eau.*

*Comme un flot grossi par la fonte
Des glaciers grondants,
Quand l'eau de ta bouche remonte
Au bord de tes dents,*

*Je crois boire un vin de Bohême,
Amer et vainqueur,
Un ciel liquide qui parsème
D'étoiles mon cœur!*

ȘARPELE CARE JOACĂ

*Leneșo, ce-adînc aproape
Trupul tău m-aduce,
Pielea strălucind în ape
De oglinzi năuce!*

*Prin adîncu-ți păr, – o, mare
Risipind nebune
Unde, aromind hoinare,
De-azur și cărbune, –*

*Ca o navă-n zori încearcă,
Uluită foarte,
Visătoru-mi suflet parcă
Drum spre-un cer departe.*

Nici amar, nici dulce n-are
Loc în ochii-ți: două
Giuvaere reci în care
Fier cu aur plouă.

Farmec pur, cum calci buimacă
De-atît ritm, s-ar pare
Că un șarpe-n aer joacă
Pe-o nua la soare.

Legeni capul de copilă
Leneș, să se culce,
Pui de elefant, cu-agilă
Balansare dulce.

Ți se-ntinde și se-ndoaie
Trupul ca o navă
Clătinată, care-și moaie
Pinzele în slavă.

Cum ghețarii plini de furii
Ies, topiți, din maluri,
Cînd îți urcă apa gurii
Către buze – valuri,

Parcă beau balsamuri grele
De amar și glorii
Și-mi presară-n suflet stele
Bolțile cu norii.

Ion Caraion

ȘARPELE DANSÎND

Cînd lenei trupul tău se lasă,

Așa cum îl doresc,

Lucirea pielei de mătăasă

Îmi place s-o privesc.

Pe unduita revărsare

A părului bogat,

Ca pe o neagră-albastră mare

Cu val înmiresmat,

Cum pleacă-n zori, de vînt purtate,

Corăbiile-n larg,

Mă-ndrept spre zările visate,

Cu gîndul pe catarg.

E fier și aur împreună,

În ochii reci ai tăi,

Și nimeni n-ar putea să spună,

Buni dacă sînt, sau răi.

Iar cînd te legeni printre oameni,

Alene lunecînd,

C-un șarpe mlădios te-asameni

Pe trestie dansînd.

Ți-aplecî de lene-mpovărată

Grumazul tău fragil,

Cu moliciune alintată

De elefant-copil.

Și trupul tău ușor se-ndoaie,

Ca salcia pe mal,

Ca luntrea zveltă ce-și înmoaie
Aripele în val.

Iar cînd, așa cum cresc în cale
Zăpezi topite-n munți,
Ajunge apa gurii tale
Pe-un prag de dinți mărunți,
Sorb vinul pribegiei mele
Amar și înăsprit,
Umplindu-mi inima cu stele
Și stropi de cer topit.

Al. Hodoș

ȘARPELE CARE JOACĂ

Cînd, molatec, lenevoasă,
Luneci pe pămînt,
Pielea-ți parcă-i o mătășă
Ce sclipește-n vînt!
Printre plete-nvolburate,
Cu parfumul greu,
Ape-albastre-ntăritate,
Unduiesc mereu.
Ca un vas, ce se deșteaptă
Dimineata-n port,
Spre un cer străin, mă-ndreaptă
Visul care-l port.

Ochii tăi n-ascund nici fiere,
Nici plăceri, de fel.
Două mistici giuvaere
De-aur și oțel.

Cînd, în legănări, se pleacă
Trupul tău, cum vrea,
Ești un șarpe care joacă,
Sus, pe o vergea.

Capul de copil, molatec,
Tu ți-l legeni, blînd;
Pui de elefant sălbatec,
Lenevos călcînd.

Te mlădii, te pleci și, parcă
Dusă de un val,
Ești, pe spuma lui, o barcă
Lunecînd spre mal.

Ești un rîu, ce falnic crește,
Rezi zăpezi topind;
Și, cînd apa cotropește
Dinții ce-l cuprind,

Beau setos din gura-ți, dragă,
Vinul bun, amar,
Hărăzindu-mi parcă-ntreagă
Bolta de cleștar!

Lazăr Iliescu

XXIX

UNE CHAROGNE

*Rappelez-vous l'objet que nous vîmes, mon âme,
Ce beau matin d'été si doux:
Au détour d'un sentier une charogne infâme
Sur un lit semé de cailloux,*

*Les jambes en l'air, comme une femme lubrique,
Brûlante et suant les poisons,
Ouvrait d'une façon nonchalante et cynique
Son ventre plein d'exhalaisons.*

*Le soleil rayonnait sur cette pourriture,
Comme afin de la cuire à point,
Et de rendre au centuple à la grande Nature
Tout ce qu'ensemble elle avait joint;*

*Et le ciel regardait la carcasse superbe
Comme une fleur s'épanouir.
La puanteur était si forte, que sur l'herbe
Vous crûtes vous évanouir.*

*Les mouches bourdonnaient sur ce ventre putride,
D'où sortaient de noirs bataillons
De larves, qui coulaient comme un épais liquide
Le long de ces vivants haillons.*

*Tout cela descendait, montait comme une vague,
Ou s'élançait en pétillant;
On eût dit que le corps, enflé d'un souffle vague,
Vivait en se multipliant.*

Et ce monde rendait une étrange musique,
Comme l'eau courante et le vent,
Ou le grain qu'un vanneur d'un mouvement rythmique
Agite et tourne dans son van.

Les formes s'effaçaient et n'étaient plus qu'un rêve,
Une ébauche lente à venir,
Sur la toile oubliée, et que l'artiste achève
Seulement par le souvenir.

Derrière les rochers une chienne inquiète
Nous regardait d'un œil fâché,
Épiant le moment de reprendre au squelette
Le morceau qu'elle avait lâché.

— Et pourtant vous serez semblable à cette ordure,
A cette horrible infection,
Étoile de mes yeux, soleil de ma nature,
Vous, mon ange et ma passion!

Oui! telle vous serez, ô la reine des grâces,
Après les derniers sacrements,
Quand vous irez, sous l'herbe et les floraisons grasses,
Moisir parmi les ossements.

Alors, ô ma beauté! dites à la vermine
Qui vous mangera de baisers,
Que j'ai gardé la forme et l'essence divine
De mes amours décomposés!

O MORTĂCIUNE

În ziua cea blindă, de primăvară-n floare,
Îți mai aduci aminte ce-a fost și ce-am văzut?
În drum, de-a curmezișul, zăcea mustind la soare
O mortăciune lungă-ntr-un zmiirc de cheag stătut.

Lovită ca de-o streche, călcată de dogoare,
Cu pulpele deschise și-ncinsă de călduri,
Își desfăcea agale, și cu nerușinare,
Și împutit un pîntec scâldat de vărsături.

Arșița tăbărise năvalnic pe puroaie,
Să le răscoacă bine și, gata la soroc,
Să-nnapoieze vieții, acum, din măruntaie,
Mai mult decît strînsese ea-n vreme la un loc.

Și se uita și cerul cum fosta lui făptură
Dospea din mădulare-n cuprinsul lui senin
Și da pe dinafară din ea ca o fiertură,
Duhnind atît de tare, că ne-a venit leșin.

Un roi de muște negre urzea-mprejur o plasă,
Și colcăia-n tre șale o mîzgă, roi de roi,
Amestecat cu mușiți și cu scursoarea grasă
În clocote mocnite de zmoală și noroi.

Și totul laolaltă, tîrît în frămîntare,
Creștea, scădea în valuri, stîrnit sau potolit,
De s-ar fi zis că hoitul, trezit de o chemare,
Învie să trăiască mai tare și-nsutit.

De-abia o schiță ștearsă, ca o nedumerire,
Tiparele pierindu-i, rămase din tipar,

Reîntregit aproape mai mult din amintire,
Ca-n lucrul zugrăvelii, al unui iconar.

Dintre ciulini și bozii, ascunsă, o cătea
Ne urmărea să trecem de maldărul de oase,
Pîndind o clipă-n care să ia din nou putea
Bucata sfișiată pe care o lăsase.

– «La rîndul tău, vezi bine, și tu vei fi la fel cu ele,
Cu leșul, cu duhoarea, cu drojdiile lui,
Luceafărul și visul nefericirii mele,
Aleanul meu și leacul pe care mi-l dădui.

Aidoma, fecioară gingașe și curată,
După citirea sfintei molitve de prohod,
Cînd ți-ai pierdut surîsul ceresc, nevinovată
Vei mucezi-ntre rîme și hoituri de norod.

Atunci, iubito, spune-i și viermelui tău, care
Te va mușca de buze cu cîte-o sărutare,
Că mi-au rămas păstrate, din tot ce mi-ai adus,
Lumina frumuseții și-obîrșia de sus».

Tudor Arghezi

UN STÎRV

Ți-aduci aminte, scumpo, ce ochii ne văzură
În vara-aceea-n zori plecînd:
Un stîrv la cotitura cărării, în coptură,
Pe-un pat de bolovani zăcînd,

Cu coapse-n aer, ca o femeie-n desfrinare,
 Arzînd de-otrăvuri în scursori,
 Își dezvelise trîndav și cu nerușinare
 Un pîntec puhav de duhori.
 Și arșita de soare pe-acea putreziciune,
 La timp s-o coacă dogorea,
 Ca să redea-nsutită naturii o minune
 În care se-ntrupase ea.
 Și cerul la scheletul albind privea cum crește
 Ca o-nflorire dintre spini;
 Duhoarea însă-n ierburi părea că se-ntetește,
 Și te țineam să nu leșini.
 În zumzetul de muște, din pîntecu-n puroaie,
 Ca negre oști în bătălii,
 Curgeau de-a valma viermii, scurgîndu-se-n șiroaie,
 De-a lungu-acestor zdrențe vii.
 Și coborau ca valul, și se urcau năvalnic,
 Ori colcăiau în scînteieri,
 Că ai fi zis că trupul, umflat de-un suflu jalnic,
 Trăia-n mai multe învieri.
 Și-această lume-n stranii cîntări șuierătoare
 Ca vîntul și-apa susura,
 Ori se scurgea ca meiul ce-n ritmica-i mișcare
 Vînturătoru-ar vîntura.
 Dar formele pierise ca-n vis, precum trăiește
 O schiță fără deslușiri,
 Uitată pe o pînză ce-artistu-i zugrăvește
 Sfirșitul doar în amintiri.

O javră-ngrijorată privea la noi de după
Stînci, cu un ochi întunecat,
Pîndind o clipă-n care scheletului să-i rupă
Și halca ce i-a mai lăsat,

– Și totuși, tu, asemeni cu-această scîrnăvie,
Ca stîrvul hîd vei fi cîndva,
Stea ochilor mei, soare lucindu-mi numai mie,
Tu, înger și iubirea mea!

Da! tu vei fi asemeni, regină peste grații,
Cînd după ce te-or fi grijit,
Alături te vor pune, sub flori grase de sații,
Cu alt schelet mucegăit.

Iar viermilor poți spune, frumoaso, cînd în tină
Te-o roade sărutarea lor,
Că am păstrat și forma și lamura divină
Din descompusul meu amor!

Șerban Bascovici

STÎRVUL

Îți amintești, iubito, în dulcea dimineată
Cu ceru-albastru, necuprins,
De stîrvul ce deodată ne-a răsărit în față,
Pe-un pat de pietre tari întins?

Picioarele-și zgîrcise ca o femeie-n spasme,
Zvîrlite-n sus ațîțător,
Un pîntec fiert de-otrăvuri și putrede miasme
Dezvăluind nepăsător.

Un soare fără milă i-ardea-n putreziciune,
Îl clocotea neconținut,
Voind parcă la sine din stîrv să-și readune
Natura-ntregul însuțit.

Cînd îi privea și cerul vedenia cumplită
Îmbobocind nemăsurat,
De densa lui putoare, grețos înăbușită,
Pe iarbă-aproape-ai leșinat.

Îl zbîrniiau în roiuri mulțimi de muște grele,
Și năclăind pe dedesubt,
O viermăraie grasă îi năpustea prin piele,
Acoperindu-i trupul rupt.

Ca valul care ritmic se urcă și coboară,
Și-asemeni lui multiplicat,
Părea, pentru o clipă, să-nvie stîrvul iară,
De-un suflu vag înfiorat.

Și-un sunet cum înalță doar vînturile, riul,
Creștea din corpul lui sonor,
Sau ropotea melodic și-aidoma cu griul
Ce-l zornăie-un vînturător.

Doar vis putea să fie acea nălucă pală,
Cu margini șterse și subțiri,
O schiță ce-o așterne treptat, cu-ncetineală,
Un pictor, doar din amintiri.

De după stînci, pe-aproape, pîndind neliniștită,
Ursuză, mîrîind încet,
Sta o cățea, să-nșface, mai hulpav năpustită,
Bucata ruptă din schelet.

Și totuși, cu această vedenie și-oroare,
O, draga mea, iubita mea,
Tu, mie dor și inger, stea și soare,
Leit vei semăna cîndva.

O, da, vei fi asemeni, regină grațioasă,
Cînd trupul rece, spovedit,
Ți-o putrezi sub jerbe de flori și iarbă grasă,
De oase vechi împrejmuit.

Dar spune viermăriei ce va mușca din tine,
Cum, decît toate mai presus,
Eu voi păstra esența și formele divine
Iubirii ce s-a descompus.

Grigore Hagiu

STÎRVUL

Era, iubito, poate îți mai aduci aminte,
O dimineată blîndă ca și-acum,
Cînd, ocolind pădurea, ni s-a ivit-nainte
Un stîrv zăcînd la margine de drum.

Cu tălpile în aer și răsturnat pe spate,
Mustind numai otravă și sudori,
Își dezgolea, cu gestul femeii desfrînte,
O burtă înțesată de duhori.

Se răscocea la soare acea putreziciune,
Naturii să-i întoarcă însutit,
Fărîmele pe care, cu mîinile ei bune,
Cîndva, natura însăși le-a-ntregit.

Cadavrul, în splendoarea luminii, ca o floare
Se desfăcea sub caldul cer de mai,
Și-atit duhnea de tare, încît, șovăitoare,
O clipă mi-ai părut că te pierdeai.

Fierbeau grămezi de muște pe burta putrezită,
Și viermii negri mișunau în roi,
Curgînd din furnicarul de carne zdrențuită,
Asemeni unei dîre de puroi.

Juca în neastîmpăr spurcata viermuire
Ca-ntr-un vârtej de ape clocotind,
De parcă trupul rece, trezit din amorțire,
Se înmulțea, în mii de vieți trăind.

Venea din cloaca-aceea o muzică ciudată,
Ca murmurul pierdut al unui rîu,
Ca-n fundul unei site, lovirea cadentată
A vînturării boabelor de grîu.

Și nu mai rămăsese, pierzîndu-se în zare,
Decît o formă ștearsă, apărînd
Ca schița începută a unui chip, pe care
Îl întregeste pictorul, din gînd.

Iar dincolo de stîncă sub care se oprise,
Un cîine rău, fugind cînd ne-a văzut,
La pîndă stă, să trecem de hoitul ce rîvnise,
Ca să-și reia ospățul început.

- Cum? Vei ajunge-odată și tu, minune vie,
La fel cu stîrvul care-n drum zăcea?
Vei semăna cu-această hidoasă scîrnăvie,
Tu, inima, lumina, viața mea?

Dar cînd, împărtășită cu darurile sfinte,
Va fi, regină dulce, să cobori,
În lutul greu, alături de albele-oseminte,
Să mucezești sub iarbă și sub flori,

Tu, viermelui din groapă, ce-ți va mușca sărutul,
Să-i spui că voi păstra neconținut
Esența minunată, sfîrșitul și-nceputul
Iubirii mele care-a putrezit.

Al. Hodoș

UN HOIT

O, suflete-amintește-ți priveriștea murdară
Ce-atît de mult cîndva ne-a umilit
În dimineța-aceea cu molcom cer de vară:
Un hoit scîrbos, pe un prundiș zvîrlit,

Își desfăcea asemeni unei femei obscene
Picioarele și, puhav de venin,
Nepăsător și cinic, își deschidea alene
Rînjitul pîntec de miasme plin.

Putreziciunea asta se răsfăța la soare
Care-o cocea adînc și liniștit
Vrînd parcă să întoarcă Naturii creatoare
Tot ce-adunase ea, dar însutit.

Și cerul privea hoitul superb cum se desfată
Îmbobocind asemeni unei flori ...
Simțind că te înăbuși, ai șovăit deodată
Din pricina puternicei duhori.

Din putrezitul pintec pe care muște grase
Zburau greoi cu zumzete-ascuțite
Curgeau oștiri de larve ca niște bale groase
De-a lungu-acestor zdrențe-nsuflețite.

Cu legănări de valuri și sfîrșit de foale,
Zvîcnind și opintindu-se din greu
Părea că trupul iarăși, umflat de-un suflu moale,
Trăiește înmulțindu-se mereu.

Și-această lume-ntr-una vuia cîntînd ciudat
Ca vîntul sau ca apa curgătoare
Sau un grăunte care, neconținut mișcat,
Se-nvîrte ritmic în vînturătoare.

Aproape ștearsă, forma acum nu mai era
Decît un vis, o schiță ce tînjește
Pe pînză și pe care artistul o reia
Și doar din amintire o sfîrșește.

Dar după stînci un ciine pîndind cu ochi de fiară
Tot mîrîia de ciudă c-am venit
În așteptarea clipei cînd să-și înceapă iară
Ospățul de la care-a fost gonit.

– Și totuși ai să semeni cu-această-ngrozitoare
Putreziciune cu duhoare grea,
Tu, ochilor mei astru și firii mele soare,
Tu, îngerul și pasiunea mea!

Așa vei fi, o! dulce a nurilor crăiasă,
Cînd, după-mpărtășania de veci,
Ai să te duci sub stratul de flori și iarbă grasă
Să mucezești printre ciolane reci.

Cînd viermii te vor roade cu sărutări haine,
Atunci, frumoaso, să le spui și lor
Că am păstrat esența și formele divine
Și duhul descompusului amor!

Al. Philippide

XXX DE PROFUNDIS CLAMAVI

*J'implore ta pitié, Toi, l'unique que j'aime,
Du fond du gouffre obscur où mon cœur est tombé.
C'est un univers morne à l'horizon plombé,
Où nagent dans la nuit l'horreur et le blasphème;*

*Un soleil sans chaleur plane au-dessus six mois,
Et les six autres mois la nuit couvre la terre;
C'est un pays plus nu que la terre polaire;
— Ni bêtes, ni ruisseaux, ni verdure, ni bois!*

*Or il n'est pas d'horreur au monde qui surpasse
La froide cruauté de ce soleil de glace
Et cette immense nuit semblable au vieux Chaos;*

*Je jalouse le sort des plus vils animaux
Qui peuvent se plonger dans un sommeil stupide,
Tant l'écheveau du temps lentement se dévide!*

DE PROFUNDIS CLAMAVI

*În genunchi îți cer mila, Tu, singura-mi iubire;
Mi-i inima-n străfunduri de-abis rostogolită.
Posomorită-i bolta cu zarea plumbuită:
Blestemele și groaza plutesc pe-ntreaga fire.*

*Un soare rece urcă din an o jumătate,
Și-n jumătate-a doua doar noaptea grea domnește.*

Precum la pol, ținutul mi-i dezgolit: nu crește
Verdeată, nu-s izvoare, nici crîng, nici vietate.

Pe lume nici o spaimă atît de crunt nu-nhață
Cum necruțarea rece a soarelui de gheață,
Iar lunga noapte pare că-i haosul etern;

Și pizmuiesc destinul de vită: ea se-ntoarce
Curînd în tihna timpă; eu nu pot să m-aștern...
O, mult prea anevoie al vremii fir se toarce!

N. Argintescu-Amza

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Tu, singura-mi iubire, împlor la Tine mila,
Din rîpa unde-mi zace al inimii urît.
Văd universu-n zarea de plumb posomorît
Și înotînd prin noapte blestemele și sila;

Un soare fără raze se-nalță șase luni,
Și-n alte șase noaptea pămîntu-l împresoară;
E mai deșert cuprinsul ca-ntinderea polară;
Nici fiare, nici pîraie, nici codri, nici furtuni!

Dar nu e spaimă care să-ntreacă în viață
Cruzimea-acestui soare nepăsător de gheață
Și noaptea nesfîrșită ca-n haosul dîntii;

Rîvnesc la soarta multor jivine să rămîi,
Și-n somn năuc ca ele să mi se-nece dorul,
Atît de molcom vremea își deapănă fuiorul!

Șerban Bascovici

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Cerșesc un semn de milă, tu, unică iubire!
Prăpastia adîncă în care mă găsesc
E-o lume înăcrită, cu orizont dantesc,
În care-și dau blestemul și groaza întîlnire.
Lungi șase luni, deasupra-i un disc de gheață suie,
În celelalte șase, o noapte de coșmar;
E-o țară mai pustie ca un ținut polar,
Nimica viu, cît ține privirea-n juru-i, nu e!

Ori, nu-i prăpăd năpraznic să depășească-n lume
A soarelui prea palid cruzime fără nume
Și necuprinsa noapte de început de leat.

Ah, pizmuiesc făptura năîngă care-și trece
Întreaga ei viață în somn neîncetat,
Atît de-ncet îmi pare al vremii caer rece!

Tudor Bogdan

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Chem mila ta, o, Doamne, îndemnul tău îl chem
Din golul negru-n care căzut-a gîndul meu;
E-un univers de groază cu orizontul greu
În care-noată-n noapte urgie și blestem.

Un soare fără raze se-arată șase luni
Și alte șase-n noapte cuprinsul tot dispare;

I-o țară mult mai goală ca țările polare;
Nu-s nici făpturi, nici riuri, nici codri vechi, străbuni.

Ci nu-i nici o cruzime în lume ca să-ntreacă
Răceala-acestui soare de gheață-n trista-i cale
Și neagra noapte-n care tot haosul se-neacă.

Invidiez și soarta acelor animale
Ce pot să amortească, – somn lung, stupid, mereu,
Ce greu se mai deșiră al vremii fir, ce greu!

C.Z. Buzdugan

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Implor întreaga-ți milă, unic stăpîn iubit,
Din hăul negru-n care sărmanu-mi suflet geme,
Spre zări întunecate fantome rătăcesc
În noaptea grea, de groază adîncă și blesteme.

Un soare fără viață atîrnă șase luni,
Și celelalte șase plutesc pierdute-n noapte,
E-o țară înghețată umbrită de genuni,
Pustiu, lipsit de viață, de ierburi și de șoaapte.

Dar nu există groază care-ar putea întrece
Fiorii de cruzime ai soarelui mort, rece,
Și nesfîrșita noapte precum întîiul Chaos;

Și pizmuiesc destinul neghiob de dobitoace
Ce se cufundă-n somnul stupidului repaos,
O, nențelesul vremii domol se mai desface!

Al. Colorian

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Eu gîndul milei tale, Tu, adorate, chemu-l
Din adîncimea negrei prăpăstii prăbușit –
Posomorită lume cu cerul plumbuit
Și unde-noată-n beznă oroarea și blestemul.
Un soare fără vlagă planează șase luni
Și alte șase noapte îmi copleșește solul;
E-o țară mult mai aspră și nudă decît polul;
– Nici rîuri, nici verdeată, nici vite, nici pășuni.

Nimic nu e în stare să-ntreacă vreodată
Acestei nopți imense din Haos întrupată,
Acestui soare rece, necruțătorul chin.

Și vitelor le jîndui umilul lor destin,
Neauzind, căzute în somn greoi, stupide,
Cumplit de-ncet cum timpul se rupe și divide.

Grigore Hagiu

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Tu, singura-mi iubire, de jalea mea te-ndură
Și vezi-mă-n genunea în care-am coborît;
E-o noapte grea ca plumbul sub cerul mohorît,
Cu-nfiorări de spaimă și fulgere de ură,

Sînt șase luni de-a rîndul lumini peste zăpezi,
Și-n celelalte șase e-o beznă fără zare,

E mai pustiu pământul ca-n țările polare,
– Nici ape nu-s, nici arbori, nici vite, nici livezi.

Și nu e chin mai mare în trista mea viață
Ca mușcătura rece a soarelui de gheață
Și-această lungă noapte, ca-n Haosul dintii.

Și mă cuprinde ciuda, că n-am sub căpătii
Stupidul somn ce-l doarme truditul animal,
Atît de-ncet se scurge în mine-al vremii val!

Al. Hodoș

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Îți cer acum mila, tu, singura-mi iubire,
Din hăurile-n care greu inima mea geme.
E-o lume plumburie și fără strălucire
În care noaptea-i plină de spaime și blesteme;

Un soare fără vlagă pe cer stă șase luni
Iar șase luni e noapte din zare pînă-n zare.
E mai pustiu aicea ca-n țările polare:
Nici vietăți, nici ape, nici crînguri, nici pășuni!

O groază mai adîncă nu poate fi în viață
Decît cruzimea rece a soarelui de gheață
Și bezna asta care-i cu Haosul la fel;

Rîvnesc la soarta celor mai josnice-animale
Ce pot să se scufunde în somnul lor tembel,
Așa de-nceată-i vremea pe nesfîrșita-i cale!

Al. Philippide

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Stăpîne-ndreaptă-ți mila, Tu, singura-mi iubire,
Privește-abisul negru în care am căzut.
Posac e orizontul și-n noapte străbătut
De glasurile groazei purtînd afurisire;
Și șase luni plutește un soare fără viață,
Și-n alte șase noptea peste pămînt s-abate;
Ca-n țările polare e doar pustietate;
– Nu-s vietăți, nu-s ape, nu-s crînguri, nu-i verdeată!

Oricît de largă-i lumea nimica nu întrece
Cruzimea și fiorii acestui soare rece
Și noptea nesfîrșită ca Haosul străbun!

Eu jinduiesc pe-acele jivini ce se supun
În somnul cel mai josnic și tare ca blestemul,
Așa de leneș vremea își desfășoară ghemul!

C.D. Zeletin

XXXI

LE VAMPIRE

*Toi qui, comme un coup de couteau,
Dans mon cœur plaintif es entrée;
Toi qui, forte comme un troupeau
De démons, vins, folle et parée,*

*De mon esprit humilié
Faire ton lit et ton domaine;
– Infâme à qui je suis lié
Comme le forçat à la chaîne,*

*Comme au jeu le joueur têtue,
Comme à la bouteille l'ivrogne,
Comme aux vermines la charogne,
– Maudite, maudite sois-tu!*

*J'ai prié le glaive rapide
De conquérir ma liberté,
Et j'ai dit au poison perfide
De secourir ma lâcheté.*

*Hélas! le poison et le glaive
M'ont pris en dédain et m'ont dit:
«Tu n'es pas digne qu'on t'enlève
A ton esclavage maudit,*

*Imbécile! – de son empire
Si nos efforts te délivraient,
Tes baisers ressusciteraient
Le cadavre de ton vampire!»*

VAMPIRUL

Tu, ce-ai pătruns ca un cuțit
În inima-mi plîngînd, tu, care
C-un cîrd de draci ai năvălit
Nebună și strălucitoare,

În cugetu-mi de tine-nvins
Să-ți faci culcușul și locașul,
– Nemernico, de care-s prins
Precum de lanțuri e ocnașul,

Cum cartoforul e de joc,
Cum de-o garafă e chefliul,
Și cum e ros de viermi sicriul,
– Te blestem, blestemat noroc!

Rugat-am spada ce retează
Să fiu din gheare liberat,
Și-otrava care-nveninează
Să mîntuie cu-al meu păcat.

Dar vai, și spada și otrava
M-au luat în rîs și mi-au strigat:
«Tu nu ești demn ca din mîrșava
Robie să mai fii scăpat,
Neghiobule! – de ți-am răpune
Vampirul și te-am libera,
Tu, stîrvul i-ai reînvia
Cu sărutările-ți nebune!»

Șerban Bascovici

VAMPIRUL

Tu, care te-ai înfipt ca un cuțit
În inima mea tristă și zdrobită;
Tu, care ca un demon ai venit
Puternică, nebună, -mpodobită,

Din umilitu-mi creier să-ți faci pat
Și-n el de-a pururi ți-ai ales locașul;
– Infamo, tu, de care sînt legat
Cum e legat de lanțul său ocnașul,
Cum e legat de cărți un jucător,
Bețivul, de-a lui sticlă adorată,
Cum viermii sînt legați de hoitul lor,
– Să fii în veac de veacuri blestemată!

De sabia cea iute m-am rugat
Să-mi cucerească iarăși libertatea,
Otrava cea vicleană-am implorat
Să-mi scuture o dată lașitatea.

Dar, vai, otrava, fierul ascuțit,
M-au luat în rîs, mi-au zis cu ironie:
«Nu meriți, nu ești demn să fii scutit
De blestemata, trista ta robie,

– Nemernicule! dac-am izbuti
Să te scăpăm, să-ți scuturăm martiriul,
Prin sărutări aprinse te-ai grăbi
Tu singur să-ți reînviezi vampirul!»

Ana Codreanu

VAMPIRUL

Tu care-ai pătruns, ca o lovitură
De cuțit, în inima mea plingătoare;
Tu care, puternică, asemeni unei cete
De diavoli, îți făcuși din sufletul meu înjosit,
Patul și moșia ta;
Ticăloasă căreia m-am legat
Ca osîndit de lanț, ca jucătorul
Aprins, de joc, ca bețivul de clondir,
Ca stîrvul de vierme.
– Blestemată fii, blestemată!
Am rugat paloșul sprinten să-mi recîștige libertatea,
Și-am spus otrăvii viclene să-mi dea curaj.
Vai, otrava și paloșul m-au disprețuit
Și mi-au spus:
«Nu ești vrednic să fii scos din robia blestemată,
Netrebnicule! Dacă sfortările noastre te-ar scăpa
De stăpînirea ei, sărutările tale ar reînvia
Cadavrul vampirului tău.»

Victor Eftimiu

VAMPIRUL

Tu, care-adînc, ca un pumnal,
Străpuns-ai inima-mi mîhnită,
Dezlănțuită ca un val
De demoni beți, și-mpodobită,

În gîndul meu fără voință,
Stăpîină, ți-ai făcut sălaș,
De ticăloasa ta ființă
Mă simt legat ca un ocnaș,
Ca un bețiv, de-un vin ce-mbată,
De cărți, un jucător nerod,
Și-un stîrv, de viermii care-l rod ...
– Femeie rea, fii blestemată!

Să mă dezlege din robie
Rugat-am vîrful de oțel,
Otravei i-am cerut să-mi vie
În ajutor, ca un mișel.
Dar vai! securea și veninul
Durerea mi-au disprețuit,
Și n-au voit să-mi curme chinul,
Nevrednic sclav m-au socotit;
Mi-au zis: – «Neghiobule, de-am vrea
Să smulgem gheara ce te strînge,
Vampirul tău setos de sînge,
În sărutări l-ai învia!»

Al. Hodoș

VAMPIRUL

Tu, ce-ai pătruns ca un cuțit
În biata-mi inimă, rănită,
Și, ca un cîrd înnebunit
De diavoli, vii ca o ispită,

Din duhul umilit și stins
Să-ți faci moșie și culcușe,
– Netreblico, de care-s prins
Cum e ocnașul de cătușe,

Cum e, de joc, un cartofor,
Cum e-un bețiv, de băătură,
Cum viermii sînt, de hoitul lor,
– Blestem pe tine, tîrîtură!

Rugat-am spada ce ucide
Să vină, spre-a mă mîntui;
Și-otrăvii i-am cerut, perfide,
Să-mi dea voința de-a muri;

Dar spada și otrava, iată,
Mi-au spus, rîzînd de mine-amar:
«Noi, din robia blestemată,
Te-am izbăvi, dar e-n zadar,

Căci, prostule, de ce-ar fi bine,
S-o-nlăturăm din carnea ta?
Sărutul tău ar învia
Vampirul mort, ce-l duci cu tine!

Lazăr Iliescu

XXXII

*Une nuit que j'étais près d'une affreuse Juive,
Comme au long d'un cadavre un cadavre étendu,
Je me pris à songer près de ce corps vendu
A la triste beauté dont mon désir se prive.*

*Je me représentai sa majesté native,
Son regard de vigueur et de grâces armé,
Ses cheveux qui lui font un casque parfumé,
Et dont le souvenir pour l'amour me ravive.*

*Car j'eusse avec ferveur baisé ton noble corps,
Et depuis tes pieds frais jusqu'à tes noires tresses
Déroulé le trésor des profondes caresses,*

*Si, quelque soir, d'un pleur obtenu sans effort
Tu pouvais seulement, ô reine des cruelles!
Obscurcir la splendeur de tes froides prunelles.*

(CÎND ÎNTR-O NOAPTE...)

*Cînd într-o noapte-alături stam de-o evreică slută,
Ca lingă un cadavru un alt cadavru-ntins,
Visam nevrînd, aproape de trupu-acesta-ntins,
La trista frumusețe de dorul meu temută.*

*Îmi zugrăveam aievea mîndria-i înnăscută,
Și ochiu-i de vigoare și grații înarmat,*

Și casca-i parfumată a părului buclat,
Ce-mi reînviau iubirea de dorul lor zăcută.

Căci trupul cu săruturi de foc ți-aș fi brăzdat,
Și de la tălpi la creștet, în păru-ți negru-n unde,
Aș fi golit comoare de mîngieri profunde,

Dacă-ntr-o seară numai, c-un plîns neînfrînat,
Ai fi putut o clipă, regină fără milă,
Să-ntuneci strălucirea din recea ta pupilă.

Șerban Bascovici

(CUM LÎNGĂ O SPĂIMOASĂ...)

Cum lîngă o spăimoasă ovreică, într-o noapte,
Stăteam întins, cadavru, lîngă un altul, mut,
Am prins gîndi alături de acest trup vîndut
La trista frumusețe din care nu-mi fac parte.

Născuta-i majestate mi-o-nchipuiam,—privirea
Cu oțelite raze și grație-nzestrată,
Cu părul care-i pune o cască parfumată
A cărei amintire mi-aprinde iar iubirea,

Că aș fi pus săruturi pe-alesu-ți trup, aprinse,
Din negrul păr, la gambele fragede, rotunde,
Desfășurînd comoara de mîngieri profunde,

Dacă-ntr-o seară, lacrimi de plîns ușor desprinse
Vor izbuti, regină cu ne-ndurată față,
Să-ntunece splendoarea privirilor de gheață.

Radu Boureanu

(ÎNTR-O NOAPTE...)

Alături de-un cadavru, un alt cadavru, – stam
C-o groaznică evreică ... și-o noapte mi-am pierdut
Gîndindu-mă, stînd astfel ling-al ei corp vîndut,
La trista frumuseță de care mă lipseam...

Privirea ei cu vieață și grație-narmată
Mi-o-nchipuiam... cît și'născuta-i majestate...
Și-un păr la fel unei caschete parfumate, –
A căror amintire de dragoste mă-mbată!...

– Căci ți-aș fi ars tot corpul într-un nebun sărut,
Dinspre piciorul gingaș spre-a părului tău unde,
Desfășurînd o lume de dezmierdări profunde,

O lacrimă-ntr-o noapte măcar, de-ar fi putut,
A crudelor regină, lucî în ochi-ți seci
Și-ntuneca splendoarea privirii tale reci.

Mihai Codreanu

(STĂTEAM CULCAT AZI-NOAPTE...)

Stăteam culcat azi-noapte lingă-o evreică slută
– Două cadavre-alături ca-ntr-un sicriu zăcînd –
Și trupul ce se vinde mi-a deșteptat în gînd
O tristă frumusețe pe care-o simt pierdută.

Întrezăream aievea fireasca-i semeție,
Privirea care-n suflet adînc m-a săgetat,

Și-aromitoarea boltă a părului buclat,
A cărei amintire iubirea mi-o reînvie.

Dezvăluind comoara de-ascunse dezmierdări,
Cu patimă aprinsă și-n lungi îmbrățișări,
Tot trupul ți-aș cuprinde, din creștet pîn-la glezne,
Dacă-ntr-o seară plinsul, ce ți l-aș smulge lesne,
Ar adumbri o clipă, sălbatică regină,
A ochilor tăi rece și splendidă lumină.

Al. Hodoș

(CÎND ÎNTR-O NOAPTE TRISTĂ...)

Cînd într-o noapte tristă, cu-o groaznică ebreie
Zăceam, ca două hoituri înțepenite-n pat,
Vedeam în gînd, alături de trupul cumpărat,
Mîhnita frumusețe, ce-n brațe n-o să-mi steie.

Îi deslușeam făptura trufașă de femeie,
Privirea viguroasă, cu farmecul ciudat,
Și părul lung și moale, coif negru, parfumat,
Tînzînd iubirii mele imbolduri noi să-i deie.

Te-aș fi cuprins întreagă în sărutarea mea,
Desfășurînd comoara de alintări profunde,
Din tălpi și pînă-n părul cu negre plete-n unde.

Regină fără milă, de-aș fi putut vedea,
O lacrimă-ntr-o seară, păienjenind cu ceață
O clipă numai, smaltul privirilor de gheață.

Lazăr Iliescu

(CUM STAM ÎN NOAPTE...)

Cum stam în noapte lingă o groaznică ebreă,
Cum şed două cadavre pe-un singur aşternut,
Mă prinse dor, alături de acest corp vîndut,
De trista frumuseţe ce-n braţe n-o să-mi stee.

Vedeam cu-nchipuirea iar măreţia dragă
Şi ochiul ei puternic, cu farmec înarmat,
Şi părul ce-i făcuse un coif îmbălsămat,
A căror amintire îmi dau amor şi vlagă.

Cu ce smerenie trupul ţi-aş săruta pe veci,
Din talpa răcoroasă la pletele cernite,
Desfăşurînd comoara de răsfătări iubite,

De ai putea, regină prea crudă! doar o seară,
Storcînd din ochi de piatră o lacrimă uşoară,
Să adumbreşti splendoarea pupilei tale reci.

Ion Pillat

XXXIII

REMORDS POSTHUME

*Lorsque tu dormiras, ma belle ténébreuse,
Au fond d'un monument construit en marbre noir,
Et lorsque tu n'auras pour alcôve et manoir
Qu'un caveau pluvieux et qu'une fosse creuse;*

*Quand la pierre, opprimant ta poitrine peureuse
Et tes flancs qu'assouplit un charmant nonchaloir,
Empêchera ton cœur de battre et de vouloir,
Et tes pieds de courir leur course aventureuse,*

*Le tombeau, confident de mon rêve infini
(Car le tombeau toujours comprendra le poète),
Durant ces grandes nuits d'où le somme est banni,*

*Te dira: «Que vous sert, courtisane imparfaite,
De n'avoir pas connu ce que pleurent les morts?»
– Et le ver rongera ta peau comme un remords.*

REMUȘCARE POSTUMĂ

*Cînd vei dormi în beznă și tu, a mea frumoasă,
Și-n fundul criptei negre de marmură vei sta,
Cînd alt culcuș și ultim locaș nu vei avea
Decît o groapă-adîncă și-o bolniță ploioasă;*

*Cînd piatra copleșindu-ți și inima fricoasă,
Și șoldul care-odată trîndav se mlădia,*

Va-mpiedica să bată în sîn dorința ta
Și să-ți mai luneci pașii pe-o cale-aventuroasă,
Mormîntul, pentru adîncul meu vis, tăinuitor,
– Pe un poet de-a pururi mormîntu-l înțelege, –
Cînd somnu-n nopți deșarte îl știu rătăcitor,
Va spune: «Ce-ți slujește, femeie făr-de-lege,
Că n-ai știut nimica din plînsul morților?»
– Și viermele-ți va roade obrazul, muștrător.

Șerban Bascovici

(CÎND VEI DORMI DE VECI...)

Cînd vei dormi de veci într-o sinistră groapă,
În mausoleul negru în marmură săpat,
Și vei avea în loc de-acoperiș și pat
Nimic decît cavoul asediat de apă,

Cînd piatra strivind pieptul, o gîngașă făptură,
Și coapsele pe care treci leneș legănată,
Nu va fi chip să miști și inimii să bată,
Picioarelor s-alerge a lor alergătură,

Mormîntul confident visării fără fire
– Căci de mormînt poetul mereu va fi-nțeleș –
În nopțile-ndelungi cînd somnul nu mai vine,

«Cu ce, la urma urmei,-ți va spune, te-ai ales,
Nesțiind de ce plîng morții, femeie oarecare?»
Și-un vierme te va roade precum o remușcare.

G. Călinescu

REMUȘCĂRI POSTUME

Frumoasă floare-a nopții, cînd vei dormi odată
Sub marmora zidită pe negrul tău mormînt,
Cînd îți va fi alcovul în umedul pămînt,
O mucedă firidă din cripta-ndoliată;

Cînd peste temătoarea și dulcea ta făptură –
Își va așterne piatra povara ei cea grea,
Cînd inima ta caldă va înceta să vrea
Și pașii tăi s-alerge spre marea aventură;

În nopți de lungă veghe, sub cerul fără stele,
Mormîntul, bunul martor al visurilor mele,
– Mormîntul, ce-nțelege mai bine pe poet –
Te va-ntreba: – «Femeie, ce bun cu tine porți,
De n-ai trăit iubirea, pe care-o plîng cei morți?»
Și viermii te vor roade, ca un tîrziu regret.

Al. Hodoș

REMUȘCARE POSTUMĂ

Cînd ai să dormi, frumoasă cu pielea-ntunecată,
Sub monumentul negru, din marmură durat,
Și-n loc să ai alcovuri, și-n loc să ai palat,
Vei zace într-o hrubă ploioasă, îngropată,

Cînd piatra ce-ți apasă făptura-nfiorată
Și lenevosul pîntec, molatec, mlădiat,

A inimii bătaie și vreri va fi-nfrinat,
Oprindu-ți și piciorul din fuga-i zvînturată,

Mormîntul, acest frate de visuri infinite,

– Poetul și mormîntul se înțeleg ușor –

Îți va șopti-n ureche, în nopți de somn lipsite:

De ce n-ai vrut să afli, neiscusito, oare,

Ce plîng în groapă morții și după moartea lor?

Și te vor roade viermii, cum roade-o remușcare.

Lazăr Iliescu

REMUȘCARE POSTUMĂ

Cînd pe veci tu adormi-vei, frumusețe tenebroasă,

Sub o marmură cernită, între bolțile-nghețate,

Și cînd mucedă lîntolii drept alcov îți vor fi date,

Iar drept albă locuință ți-o fi groapa-ntunecoasă;

Și cînd piatra, ce-o s-apeșe pe făptura ta fricoasă

Și pe șoldurile tale cele pline de păcate,

Inima ți-o-mpiedica-o de-a mai vrea și de-a mai bate,

Oprind pasu-ți să-și urmeze cursa lui aventuroasă,

Groapa, ce-mi primește visul și al inimii secret

(Căci mormîntul totdeauna înțelege pe poet),

În acele nopți de veghe cînd răgaz odihna n-are,

Îți va spune: «Curtezană, care-n suflet gheață porți,

Ce folos că-n timpul vieții n-ai știut ce plîng cei morți?»?

– Iară viermii te vor roade ca o crudă remușcare.

I.Gr. Periețeanu

MUSTRARE POSTUMĂ

Cînd vei dormi de-a pururi, frumoasa mea cea brună,
În fundul unei hrube de marmură și cînd
Drept pat și drept podoabă a trupului plătind
Vei căpăta o groapă și-o veștedă cunună;

Cînd piatra peste pieptu-ți sfielnic apăsînd
Și peste șoldul moale de-o leneșă minciună
Din inima-ți va stoarce voință, vis și gînd
Oprind pe totdeauna colinda ta nebună;

Mormîntul, bun prieten al sufletului meu
– El care cu poezii de mult se sfătuieste –
În nopți de nedormire îți va șopti mereu:

«Neroadă curtezană, acum la ce-ți slujește
Că-n viață, ce plîng morții n-ai vrut să înțelegi?»
– Și, drept mustrare, viermii te-or roade nopți întregi.

Al. Philippide

REMUȘCARE POSTUMĂ

Frumoasa mea enigmă, cînd vei dormi-în sfîrșit
Într-un mormînt de piatră închisă pe vecie,
Alcov și locuință cînd n-are să-ți mai fie
Decît o criptă neagră cu fundul mucezit,

Cînd lespezi apăsa-vor pe sînul tău fricos,
Pe șoldul scris cu linii de lentă melodie,

Împiedicînd să bată o inimă prea vie
Și pașii tăi s-alerge pe drum primejdios,

Mormîntul, confidentul eternului meu vis
(Căci pe poeți mormîntul îi va-nțelege-oricînd)
Te va-ntreba-n nopți albe, de groază și plictis:

«La ce bun, curtezană, că n-ai trimis un gînd
Să-ți spună ce plîng morții în marea-nsingurare?»
– Și viermii te vor roade, surd, ca o remușcare.

Gherghinescu Vania

REMUȘCĂRI POSTUME

Cînd vei dormi în taină, frumoaso-ntunecată,
Sub un mormînt din piatră de marmoră-nălțat,
Avînd în loc de-alcovuri sau de somptuos palat
Cavoul gol și umed și-o groapă-adînc săpată;

Cînd piatra grea strivi-va suflarea-nfricoșată
Și trupul tău cel leneș și fin și mlădiat,
Cînd inima ta nu va mai bate neîncetat
Și s-or opri și pașii din fuga-naripată,

Mormîntul, acel sfetnic al visurilor mele,
Mormîntul totdeauna pricepe pe poeți
Ți-o spune-n nopți de veghe și tragice și grele:

Sărmană curtezană, tu oare nu regreti,
Că n-ai știut ce este a morții întristare?
– Și viermii te vor roade, cum roade-o remușcare.

Al. Westfried

REMUȘCĂRI POSTUME

Cînd vei dormi de-a pururi, o, bruna mea frumoasă,
Sub marmurile negre pierdută în afund,
Cînd n-o să te mai aibă alcovul, ci un scund
Cavou rănit de ploaie și-o groapă fioroasă,

Cînd va pieri sub piatră și inima fricoasă,
Și șoldurile suple ce nepăsări ascund,
Cînd sufletul va geme și eu n-o să-i răspund,
Și n-o să-ți stea-n putintă s-alergi aventuroasă,

Mormîntul, care visul fără sfîrșit mi-l știe
– Căci el întotdeauna a înțeles poezii –,
Te va-ntreba de-aproape în nopți de insomnie:

«Neroadă curtezană, îți folosește oare
Că n-ai vrut, ce plîng morții, să știi în timpul vieții?»
– Și viermele-ți va roade din trup ca o muștrare.

C.D. Zeletin

XXXIV

LE CHAT

*Viens, mon beau chat, sur mon cœur amoureux;
Retiens les griffes de ta patte,
Et laisse-moi plonger dans tes beaux yeux,
Mêlés de métal et d'agate.*

*Lorsque mes doigts caressent à loisir
Ta tête et ton dos élastique,
Et que ma main s'enivre du plaisir
De palper ton corps électrique,*

*Je vois ma femme en esprit. Son regard,
Comme le tien, aimable bête,
Profond et froid, coupe et fend comme un dard,*

*Et, des pieds jusques à la tête,
Un air subtil, un dangereux parfum
Nagent autour de son corps brun.*

PISICA

*Vin să-mi leșini în brațe, pisica mea frumoasă;
Dar bagă-ți gheara-n vată
Și-n ochii tăi nespuși ca să m-afund mă lasă,
Metal topit cu-agată.*

*Cînd degetele-mi capul îți mîngîie-ntr-o doară
Și-un spate ca de coardă,*

Iar de plăcere mîna pe trupu-ți se-nfioară
Și beată ți-l dezmiardă,

Îmi vine Ea în minte. Ca tine, fiară mică,
Privirea-i parcă doare
Dar, rece și profundă, ca un pumnal despică –
Din creștet la picioare,
Și-o undă-atunci, de-aromă, ucigător mă-mbie
Din trupu-i brun, ce-adie.

Ion Caraion

MOTANUL

Motan frumos, hai, vino, la sîn să mi te-alinți,
Ascunde-ți gheara ta înmănușată,
Vreau să m-afund în noaptea din ochii tăi cuminți,
Amestec de metal și de agată.

Cînd degetele mele, în desfătarea lor,
Îți mîngîie elasticul tău spate,
Și mîna mea cuprinsă de-un voluptuos fior
Pe trupul tău electric se abate,

Iubita mea mi-o-nchipui... Privirea ei, la fel
Ca și a ta, sălbatică felină,
E rece și tăioasă, ca un stilet de-oțel,

Și de la creștet pînă la picioare,
În jurul trupului ei brun, plutește fină
O undă de parfum, ametoitoare...

Al. Hodoș

MÎȚA

Frumoasă mîță, vin'să mi te-ascund

La sîn. Închide-ți gheara-nveninată!

În ochii tăi să pot să mă cufund,

În ochii de metal și de agată.

Cînd degetele-mi trec mîngietor,

Pe capul și molatica-ți spinare,

Cînd mîna-mi se îmbată de-un fior,

Făptura-ți pipăind-o zvicnitoare,

Îmi văd femeia; și în ochii ei,

Jivină mică și lingușitoare,

Sînt suliți reci, ca-n ochii-ți mititei;

Și, de la creștet pînă la picioare,

Subtilă-o plasă de-otrăvit parfum

Plutește și-nfășoară trupu-i brun.

Lazăr Iliescu

PISICA

Pisică, vino, hai la pieptul meu:

Ascunde-ți ghearele, – mpăcată, –

Să mă scufund în ochii tăi de zeu,

Ninși cu metal și cu agată.

Cînd creștetul, spinarea, lenevia,

Cu palma, lin ți le-nțeleg,

Cînd mîna mea se năruie-n beția
De a-ți atinge trupu-ntreg,

Îmi văd femeia; ochiul ei frumos,
Ca și al tău, sălbăticiune,
Despică, săgetează și supune.

O-nvăluie de sus și pînă jos
Un abur, un parfum nebun,
Plutind în jurul trupului ei brun.

Florin Mugur

PISICA

Pisică, vin la pieptu-mi iubitor,
Ascunde gheara-n laba moale,
Și lasă-mă să mă scufund ușor
În ochii de agate și metale.

Pe spatele elastic cînd petrec
Ușoară, mîna-n mîngîiere,
Și cînd din trup fiori electrici trec
Și mă îmbată de plăcere,

Îmi văd, în gînd, femeia. Ochiul ei
Ca și ai tăi, o dulce fiară,
Despică tot și-mprăstie scînteii,

Și lin, de sus și pînă jos,
Făptura-i brună o-nfășoară
Subtil parfum primejdios.

C.D. Zeletin

XXXV

DUELLUM

*Deux guerriers ont couru l'un sur l'autre; leurs armes
Ont éclaboussé l'air de lueurs et de sang.
Ces jeux, ces cliquetis du fer sont les vacarmes
D' une jeunesse en proie à l'amour vagissant.*

*Les glaives sont brisés! comme notre jeunesse,
Ma chère! Mais les dents, les ongles acérés,
Vengent bientôt l'épée et la dague traîtresse.
– Ô fureur des cœurs mûrs par l'amour ulcérés!*

*Dans le ravin hanté des chats-pards et des onces
Nos héros, s'étreignant méchamment, ont roulé,
Et leur peau fleurira l'aridité des ronces.*

*– Ce gouffre, c'est l'enfer, de nos amis peuplé!
Roulons-y sans remords, amazone inhumaine,
Afin d'éterniser l'ardeur de notre haine!*

DUELLUM

*Doi ne-mpăcați protivnici, luptînd cu-nversunare,
Au împrôscat văzduhul cu sînge și scînteii,
Și toată-această larmă, cu zăngănit de fiare
E-un joc al tinereții și-al patimilor ei.*

*S-a frînt junghierul! Stînsă e-a tinereții floare!
Dar ghearele, iubito, și dinții ascuțiți*

Vor răzbuna pumnalul și spada trădătoare.
– Cum i-a-nrăit iubirea pe-amanții-mbătrîniți!

În rîpa bîntuită de lincșii rînjitori,
Înlănțuiți în luptă pieriră atîți eroi,
Și carnea lor va face din spini să crească flori.

– Atîția frați de-ai noștri în acest iad căzură!
Hai, cruntă amazoană, să ne-azvîrlim și noi,
Ducînd în veșnicie aprinsa noastră ură...

Al. Hodoș

DUELLUM

Doi luptători se-avîntă cu-ncrucîșate spade,
Scînteii de foc și sînge în jurul lor stropind;
În clinchetul de săbii și-n sîngele ce cade,
E zarva tinereții și-a dragostei, mijind.

Ne-am frînt, iubito, spada și tinerețea moare;
Dar unghiile noastre și-a dinților porniri,
Mai tari sînt decît spada și lama trădătoare.
– Delir al vîrstei coapte, și roasă de iubiri!

În groapa bîntuită de rîși și de pantere,
Crunt încheștați, eroii s-au prăbușit aici,
Lăsînd fișii de carne, prin ghimpi, ca flori stinghere;

În iadul ăsta negru, cu rude și amici,
Hai, amazoană crudă și-n veci fără cruțare,
Să ținem trează ura din noi, clocotitoare!

Lazăr Iliescu

DUELLUM

Doi luptători se-aruncă unul într-altul; șocul
A împrôscat prin aer luciri de spadă, sînge.
– Acest război cu clinchet de-oțel ce-n scut se frînge.
E joc de tinerețe cu-amorul și norocul.

Sînt gladiile rupte! ca tinerețea frîntă,
Iubita mea! Dar dinții, dar unghiile-ascuțite,
Mi le răzbună; astfel pumnale se împlintă.
– O, rod nebun din inimi adînc de dor rănite!

Prin rîpi în care rîșii și pardoșii stătură,
S-au prăvălit eroii cu patimă-nceștați,
Să-și înflorească pielea prin mărăcini uscați.

– Prăpastia e iadul! Și fără remușcări,
Cu mine, amazoană sălbatică, să-l sări,
Rostogolind prin veacuri aprinsa noastră ură!

Ion Pillat

XXXVI

LE BALCON

Mère des souvenirs, maîtresse des maîtresses,

Ô toi, tous mes plaisirs! ô toi, tous mes devoirs!

Tu te rappelleras la beauté des caresses,

La douceur du foyer et le charme des soirs,

Mère des souvenirs, maîtresse des maîtresses!

Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon,

Et les soirs au balcon, voilés de vapeurs roses.

Que ton sein m'était doux! que ton cœur m'était bon!

Nous avons dit souvent d'impérissables choses

Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon.

Que les soleils sont beaux dans les chaudes soirées!

Que l'espace est profond! que le cœur est puissant!

En me penchant vers toi, reine des adorées,

Je croyais respirer le parfum de ton sang.

Que les soleils sont beaux dans les chaudes soirées!

La nuit s'épaississait ainsi qu'une cloison,

Et mes yeux dans le noir devinaient tes prunelles,

Et je buvais ton souffle, ô douceur! ô poison!

Et tes pieds s'endormaient dans mes mains fraternelles.

La nuit s'épaississait ainsi qu'une cloison.

Je sais l'art d'évoquer les minutes heureuses,

Et revis mon passé blotti dans tes genoux.

Car à quoi bon chercher tes beautés langoureuses

Ailleurs qu'en ton cher corps et qu'en ton cœur si doux?

Je sais l'art d'évoquer les minutes heureuses!

*Ces serments, ces parfums, ces baisers infinis,
Renaîtront-ils d'un gouffre interdit à nos sondes,
Comme montent au ciel les soleils rajeunis
Après s'être lavés au fond des mers profondes?
– Ô serments! ô parfums! ô baisers infinis!*

BALCONUL

Tu, ce-amintirea-mi legeni, stăpînă-ntre iubite,
Tu, toată rugăciunea și bucuria mea!
Vei ține minte jocul de mîngîieri dorite,
Căminul plin de farmec și seara ce zîmbea,
Tu, ce-amintirea-mi legeni, stăpînă-ntre iubite!

În seri iluminate de-un jar ce pilpiia,
Și-n seri cînd tot balconul plutea-ntr-o roză boare,
Ce dulce ți-era sînul! ce bună inima!
Ne-am spus ades cuvinte în veci nepieritoare
În seri iluminate de-un jar ce pilpiia.

Ce soare strălucește în serile-ncălzite!
Ce-adînc e cerul! Tare simți inima crescînd!
Plecîndu-mă spre tine regină-ntre iubite,
Credeam că-ți sorb mireasma din sîngele fierbînd.
Ce soare strălucește în serile-ncălzite!

Cînd noaptea tot mai deasă părea-mprejur un zid,
Sub ochii-n gol ghicindu-ți pupilele mirate,
Beam suflurile tale ce-o dulce-otravă-nchid!
Și-ți adormeam genunchii în mîinile-mi de frate,
Cînd noaptea tot mai deasă părea-mprejur un zid.

Știu să rechem și astăzi prea rarele clipite,
Și ghemuit trecutu-mi să-l văd pe-ai tăi genunchi.
De ce să cat aiurea frumoasele-ți ispite
Cînd trupul și-al tău suflet mi-au dat un scump mănunchi?
Știu să rechem și astăzi prea rarele clipite!

Miresme, jurăminte, săruturi ce nu pier,
Vor naște iar din golul ce nu-l putem pătrunde,
Așa cum suie sorii întineriți pe cer
Cînd s-au spălat de noapte în fund de mări afunde?
— O, jurămînt, miresme, săruturi ce nu pier!

Șerban Bascovici

BALCONUL

O, mamă-a amintirii, regină-ntre iubite,
Tu, singura-mi plăcere! unica-mi datorie!
Îți amintești de casa cu mîngîieri vrăjite,
De serile de pace și-adîncă bucurie, —
O, mamă-a amintirii, regină-ntre iubite?

Ah, serile-aurite la soarele-n apus,
Balconul în amurgul îmbălsămat de floare
Și sînu-ți dînd extazul, dînd farmecul nespul!
Ne-am spus adesea lucruri ce sînt nemuritoare
În serile-aurite la soarele-n apus.

Cît de frumoși sînt sorii în serile-nstelate!
Ce-adînc e vastul spațiu cînd ziua-ncet se frînge!
Plecîndu-mă spre tine, stăpînă-ntre adorate,

Simțeam că-ți sorb parfumul îmbătător din sânge,
Cît de frumoși sînt sorii în serile-nstelate!

Iar noaptea tot mai deasă se cobora din slavă;
Sorbeam a ta privire cu ochii mei păgîni,
Sorbeam al tău răsuflu – o, farmec, o, otravă!
Și adormeam cu fruntea lipită de-ai tăi sîni,
Iar noaptea tot mai deasă se cobora din slavă.

Știu arta evocării acelor clipe moarte
Și-mi văd întreg trecutul stînd la genunchii tăi,
Căci la ce bun să caut frumusețea-n altă parte
Decît la sînul dragei și-al dragostei dintii!
Știu arta evocării acelor clipe moarte.

Parfumuri, jurăminte, săruturi infinite,
Veni-vor iar din fundul prăpastiei adînci,
Precum pe ceruri stele se urcă-ntinerite
Că s-au scăldat în mare, în fundul ei de stînci!
Parfumuri!... Jurăminte!... Săruturi infinite!...

C.Z. Buzdugan

BALCONUL

Izvor curat de-aduceri aminte, o, stăpînă
A gîndurilor mele – de azi, de mîini, de ieri!
Tu n-ai uitat de vremea cînd singuri, mîină-n mîină,
Sorbeam în suflet toată splendoarea unei seri,
Izvor curat de-aduceri aminte, o, stăpînă!

În nopți împurpurate de focul din cămin,
Ori seara, în balconul scăldat în asfințit,
Ce dulce-mi era viața la sînul tău divin!
Nepieritoare lucruri adesea ne-am șoptit
În nopți împurpurate de focul din cămin.

O, splendidele-apusuri din calde seri de vară,
Cînd inimile zboară prin spațiul fără fund!
Plecîndu-mă asupra-ți, bogata mea comoară,
Parfumul vieții tale îl respiram profund. ...
O, splendidele-apusuri din calde seri de vară!

... În jurul nostru noaptea tot mai adînc se lasă,
Și-n întuneric ochii mai luminoși s-aprind,
Iar eu îți beau suflarea, otravă delicioasă!
Cu mîinile-amîndouă podoabele-ți cuprind,
Și-n jurul nostru noaptea tot mai adînc se lasă...

Eu știu să-mi chem în minte momentele apuse
Și-mi re trăiesc trecutul, culcat în poala ta;
Tot rostul, toată viața acelor clipe duse
Ești tu; -căutînd aiurea, nimic n-aș mai afla
Cînd îmi rechem în minte momentele apuse.

Săruturi lungi, parfumuri, și calde jurăminte;
Din adîncimea vremii renașteți voi vreodată
Ca soarele, ce-n ceruri se-nalță mai fierbinte
Cînd în adîncul mării splendoarea și-a scăldat?
O, sărutări, parfumuri, o, calde jurăminte!

Ermil Dimitriu

BALCONUL

Izvor al amintirii, iubită-ntre iubite,
Tu, singura mea grijă, tu, cerul meu deschis,
Nu vei uita comoara de mîngîieri, vrăjită,
Nici casa liniștită, cu serile de vis,
Izvor al amintirii, iubită-ntre iubite!

O, serile-n odaie cînd focul pîlpîia
Și serile-n balconul cu umbre-nsîngerate,
Ce cald era la sînu-ți! Ce bine îmi era,
Cînd ne spuneam atîtea cuvinte neuitate,
O, serile-n odaie cînd focul pîlpîia.

Ce minunat e-azurul, în calde seri, senine!
Cum bate-n inimi dorul, sub cerul de smarald!
Regina mea iubită, cînd mă plecam spre tine,
Credeam că beau mireasma din singele tău cald.
Ce minunat e-azurul, în calde seri, senine!

Perdelele de beznă, cînd coborau pe geam,
Ghiceam în întuneric pupilele-ți aprinse;
Și-atunci, veninul dulce din gură ți-l sorbeam,
Ținîndu-ți, ca un frate, picioarele cuprinse,
Perdelele de beznă, cînd coborau pe geam.

Eu știu să chem din umbră, vii, clipele duioase,
Și-mi retrăiesc trecutul, în poala-ți ghemuit.
De ce să cat aiurea sîrșeala-ți lenevoasă,
Cînd tu o ai în trupul și-n sufletul iubit?
Eu știu să chem din umbră, vii, clipele duioase.

Miresme, jurăminte, aprinse sărutări,
Mai înflori-vor ele, în hăurile noastre,
Ca aștrii ce se scaldă în adîncimi de mări
Și-ntineriți iar urcă pe cerurile-albastre?
Miresme, jurăminte, aprinse sărutări?

Lazăr Iliescu

BALCONUL

Stăpînă pe-amintire, iubită-ntre iubite!
Tu, grija mea și unic tezaur de plăceri!
Mai știi tu dezmiardarea iubirii fericite,
Căminul blînd și vraja văraticelor seri,
Stăpînă pe-amintire, iubită-ntre iubite!

În serile cînd lampa ne lumina plătînd
Sau pe balcon în roze amurguri visătoare,
Ce dulce-ți era sînul și sufletul ce blind!
Ne-am spus adesea lucruri în veci nepieritoare
În serile cînd lampa ne lumina plătînd!

Cît de frumos e-apusul în serile senine!
Ce adîncime-n spațiu și-n suflet ce delir!
Crăiasă-ntre iubite, cînd m-aplecăm spre tine,
A singelui mireasmă visam că ți-o respir.
Cît de frumos e-apusul în serile senine!

Pe nesimțite noaptea prindea să crească lin
Și ochii mei privirea cereau să ți-o ghicească
Și îți sorbeam suflarea, o, farmec! o, venin!

Și-ți adormeam piciorul în mîna mea frățească.
Pe nesimțite noaptea prindea să crească lin.

Știu să-mi aduc aminte de clipele senine
Și-mi văd din nou trecutul în poala ta pitit;
Căci unde vraja-ți dulce o pot găsi mai bine
Decît în blindu-ți suflet și-n trupul tău iubit?
Știu să-mi aduc aminte de clipele senine!

Aceste jurăminte, miresme, sărutări,
Din hăuri nepătrunse se vor mai naște oare
Cum, după ce se scaldă în nesfîrșite mări,
Pe cer se urcă iarăși întineritul soare?

– O, vis! o, jurăminte! miresme! sărutări!

Al. Philippide

BALCONUL

Stăpînă pe-amintire, regină-ntre regine,
O, tu, plăcerea toată și toată grija mea!
Îți vei aduce aminte de mîngîieri blajine,
Și de căminul dulce, de-apusul ce vrăjea,
Stăpînă pe-amintire, regină-ntre regine!

În seara cînd cărbunii ne luminau arzînd,
Sau pe balcon în aburi de-amurg trandafiriu,
Ce dulce-ți era sînul și sufletul ce blind!
Ne-am spus atunci cuvinte ce-n veci o să le știu,
În seara cînd cărbunii ne luminau arzînd.

Cît de frumos, cînd scade, e soarele spre seară!
E sufletul puternic, văzduhul ce profund e!
Plecîndu-mă spre tine simţeam cum se strecoară
Din sîngele-ţi mireasma şi-n suflet îmi pătrunde.
Cît de frumos, cînd scade, e soarele spre seară!

Simţeam în jur cum noaptea cu zidurile-i creşte,
Şi-n întuneric ochii ce dulce se ghiceau!
Sorbeam suflarea-ţi – dulce otravă – şi frăţeşte
Genunchii tăi în mînă la mine adormeau.
Simţeam în jur cum noaptea cu zidurile-i creşte.

Ştiu să-mi aduc aminte de clipe fermecate,
Şi-mi văd trecutul iarăşi în poala-ţi cuibărit.
Căci pentru ce splendoarea în locuri depărtate
S-o caut, şi nu-n trupul şi sufletu-ţi iubit?
Ştiu să-mi aduc aminte de clipe fermecate!

Miresme, jurăminte, săruturi nesfîrşite,
Vor mai renaşte oare din stîNSE depărtări,
Ca soarele ce suie cu raze-ntinerite
Cînd faţa şi-a spălat-o în adîncimi de mări?
– Miresme, jurăminte, săruturi nesfîrşite!

C. D. Zeletin

XXXVII

LE POSSÉDÉ

*Le soleil s'est couvert d'un crêpe. Comme lui,
Ô Lune de ma vie! emmitoufle-toi d'ombre;
Dors ou fume à ton gré; sois muette, sois sombre,
Et plonge tout entière au gouffre de l'Ennui;*

*Je t'aime ainsi! Pourtant, si tu veux aujourd'hui,
Comme un astre éclipsé qui sort de la pénombre,
Te pavaner aux lieux que la Folie encombre,
C'est bien! Charmant poignard, jaillis de ton étui!*

*Allume ta prunelle à la flamme des lustres!
Allume le désir dans les regards des rustres!
Tout de toi m'est plaisir, morbide ou pétulant;*

*Sois ce que tu voudras, nuit noire, rouge aurore;
Il n'est pas une fibre en tout mon corps tremblant
Qui ne crie: Ô mon cher Belzébuth, je t'adore!*

POSEDATUL

*Zăbranicul ascunde azi soarele. Cu-n voal,
O, Luna vieții mele, în beznă te-nfășoară;
Adormi, sau te încruntă; taci, trage din țigară
Și zvîrle-te în hăul Plictisului banal;*

*Îmi placi așa! Și totuși, în seara de opal,
Cu astrul din eclipsă ieșind în noaptea clară,*

De vrei să dai tîrcoale-n a Nebuniei țară,
Prea bine! Ieși din teacă, încîntător pumnal!

Din lustrele aprinse, ia-ți focul în priviri,
Aprinde în pupila mîrlanilor luciri!
Ce-mi vine de la tine-î plăcere, rea sau bună;

Fii tot ce vrei, fii noapte de tuci sau roșii zori;
Tu știi în trupu-mi șubred că fiecare strună
Îți strigă doar: O, *scumpul meu Belzebut, te-ador!*

Vladimir Colin

POSEDATUL

Vezi, soarele în văluri de nouri se-nfășoară;
Tu, lună-a vieții mele, asemenea să faci;
Dormi după plac, fumează, te-ntunecă, sau taci,
În bezna Plictiselii ca-ntr-un abis coboară, –

Mi-ești dragă-oricum... Și totuși, stea călătoare-n cer,
De-ai vrea, ieșind din umbră, să-ți plimbi lumina vie
Pe drumurile-nchise de trista Nebunie,
Ei bine, sări din teacă, fermecător jungher!

Aprinde-ți în privire lumini de lampadare!
Ațîță-n ochii lacomi dorințele vulgare!
Orice-i bolnav, în tine, sau fraged, mi-e plăcut;

Fii răsărit de soare, sau noapte fără stele,
Te cheamă fiecare fărîmă-a cărnii mele;
– *Îți dăruiesc întreaga-mi iubire, Belzebut!*

Al. Hodoș

BÎNTUITUL

Fișii de văluri negre pe soare se aștern,
Tu, lună-a vieții mele, înfășură-te-n umbră;
Te culcă, sau fumează, fii mută și fii sumbră;
Cufundă-te în hăul urîtului etern;

Așa îmi placi! Și totuși, vezi tu, dac-ai voi
Asemeni unui astru ce, șters, din umbră vine,
Să te răsfeți prin locuri de nebunie pline,
Pumnal frumos, ei bine, din teacă poți țîșni!

În ochii tăi aprinde lumini din lampadare,
Aprinde poște-n ochii golanilor, murdare.
Mă-mbată tot ce-mi dăruie: dureri sau vis spumos;

Fii tot ce vrei, fii noapte sau roșie-auroră,
În mine, orice fibră te-ntîmpină voios:
O, Belzebut, întreaga-mi făptură te adoră!

Lazăr Iliescu

POSEDATUL

Acoperit de-o pînză e soarele. Ca el,
O, Lună-a vieții mele! învăluie-te-n umbră;
Fumează, dacă-ți place; tăcută fii, și sumbră;
Azvîrle-te în rîpa Plictisului mișel;

Îmi placi oricum! Și totuși, de vrei acuma, fie!,
Ca astrul în eclipsă ce din penumbră pleacă,

Să te răsfeți prin locul bătut de Nebunie, –
Punmal frumos, țîșnește fermecător din teacă!

Pupila ți-o aprinde la foc de lampadare!
Stîrnește în privirea golanilor dogoare!
Plăcere mi-ești, întreagă, dor teafăr sau beteag;
Fii noapte, dacă-ți place, fii roșie-auroră;
Simt fiecare fibră din trupu-mi ce te-adoră
Cum tremură și strigă: O, *Belzebut*, mi-ești drag!

Florin Mugur

XXXVIII UN FANTOME

I

LES TÉNÈBRES

*Dans les caveaux d'insondable tristesse
Où le Destin m'a déjà relégué;
Où jamais n'entre un rayon rose et gai;
Où, seul avec la Nuit, maussade hôtesse,*

*Je suis comme un peintre qu'un Dieu moqueur
Condamne à peindre, hélas! sur les ténèbres;
Où, cuisinier aux appétits funèbres,
Je fais bouillir et je mange mon cœur,*

*Par instants brille, et s'allonge, et s'étale
Un spectre fait de grâce et de splendeur.
A sa rêveuse allure orientale,*

*Quand il atteint sa totale grandeur,
Je reconnais ma belle visiteuse:
C'est Elle! noire et pourtant lumineuse.*

O FANTOMĂ

I

BEZNA

Printre morminte soarta-mi sapă brazdă,
Demult tristețea un cavou durează
În care n-a suris vreodat' o rază;
Cu noaptea-s singur, mohorită gazdă...

Hulit de cer, sînt pictorul ce-ndură
Să plăsmuiască, osîndit, tenebre;
Ori, bucătar cu voluptăți funebre,
Îmi mușc din inimă să-mi fac fiertură.

Dar uneori lumina crește, pală
Vedenie ce-așterne bogăția
De grație și vis, orientală;

Și dacă-i pot cuprinde măreția
De musafir rar, cît e de frumoasă;
Ea este! Bezna, pururi luminoasă!...

N. Argintescu-Amza

I

BEZNA

În criptele mîhnirii posace, fără leac,
Zvîrlit de ciinoșia fatalului meu gîde
Și de unde nici o rază viaie nu surîde,
Cu Noaptea laolaltă, stăpînă de conac,

Sînt ca un pictor care e pus, în zefleMEA,
De Dumnezeu, să-ntindă culoarea pe tenebre,
Un bucătar ce-și face, la poftele-i funebre,
Din inimă fiertură, mîncînd hapsîn din ea.

O scurtă strălucire; s-apropie și crește,
Năluca numai grații cu legănări florale,
Și cînd, treptat, întreagă, o văd, împăratește,

Cu chipul fermecatei visări orientale,
Avea, înainte-mi e dulcea preafrumoasă,
Ea însăși, toată neagră și toată luminoasă!

G. Georgescu

I

TENEBRE

În temnița adîncă a tristeții
În care soarta rea m-a surghiunit,
Ursuza noapte-n gazdă m-a primit,
Răpindu-mi bucuria dimineții.

Sint meşterul pe care-un Zeu grotesc
Îl pune să picteze-n gol tenebre;
Sint bucătarul cinelor funebre,
Şi inima din mine mi-o gătesc.

Din cînd în cînd, plutind strălucitoare,
O umbră graţioasă mi se-arată,
Cu mers de odaliscă visătoare.

O recunosc! Vedenia frumoasă

E Ea, în vâl de vis înfăşurată.

O umbră neagră, totuşi luminoasă!

Al. Hodos

I

TENEBRELE

În văgăuna tristă şi urîă

În care Dumnezeu m-a surghiunit,

Şi unde nici o rază n-a zîmbit

Iar noaptea mi-este gazdă mohorîă,

Par un zugrav de soartă osîndit

Perdeaua beznei s-o picteze, oarbă;

Un bucătar funebru, pus să fiarbă

Şi să-şi mănînce inima, silit.

Din cînd în cînd, luceşte, creşte,-apare

O stafie cu trupul minunat,

Cu dulce,-orientală legănare;

Și cînd întregul trup s-a-nfățișat,
Îmi recunosc vedenia divină:
E, neagră, Ea, cea plină de lumină.

Lazăr Iliescu

I

ÎNTUNERIC

Din groapa cu tristețe de martir,
În care ursitoarea m-a închis,
N-am mai văzut un orizont deschis
Și noaptea-mi este singur musafir.

Sînt pictorul pe care-un zeu nebun
'L-îndeamnă să lucreze cu-întuneric,
Un ospătar care cu-un gust himeric
Își fierbe inima pentr-un prînz bun.

O umbră cîteodată îmi apare,
Cu grație, frumusețe și lumină,
O odaliscă 'naltă, visătoare, –

Și-atunci cînd văd figura ei senină,
Știu bine cine este: prea-frumoasă,
E Ea, în doliu... totuși luminoasă.

I.G. Pardos

II

LE PARFUM

Lecteur, as-tu quelquefois respiré
Avec ivresse et lente gourmandise
Ce grain d'encens qui remplit une église,
Ou d'un sachet le musc invétéré?

Charme profond, magique, dont nous grise
Dans le présent le passé restauré!
Ainsi l'amant sur un corps adoré
Du souvenir cueille la fleur exquise.

De ses cheveux élastiques et lourds,
Vivant sachet, encensoir de l'alcôve,
Une senteur montait, sauvage et fauve,

Et des habits, mousseline ou velours,
Tout imprégnés de sa jeunesse pure,
Se dégageait un parfum de fourrure.

II

PARFUMUL

Ai respirat vreodată, cititor,
Parfumul sfânt din firul de tămâie
Ce cheamă bietul suflet să rămâie
În templul larg și binevestitor?

O, farmec blind, ce-n cîntecele firii
Ne-mbată de-un trecut reîntinerit!
Așa amantul, de pe-un corp iubit,
Culege floarea dulce-a amintirii.

Din părul ei căzut în bucle fine,
– Cădelniță de-alcov, perniță vie, –
Se resfira un miros care-mbie;

Și hainele-i de muselină, pline
De tinerețea ei fără prihană
Împrăștiau parfum subtil de blană...

C.Z. Buzdugan

II

MIREASMA

Cu beată lăcomie, ai respirat vreodată,
O, cititor, în templu, parfumul care suie,
Pătrunzător, din bobul ce arde în cățuie,
Sau moscul fără seamăn din perna-mbălsămată?

Ce farmec și magie! cum sufletul îmbată
Să chemi aievea totul din tot ce-a fost și nu e!
Precum din amintirea cu trup ca de statuie
Amantul mai culege o floare fermecată.

Din părul în talazuri elastice și grele,
Îmbălsămată pernă, cădelniță de pat,
Se ridica parfumul, sălbatic și roșcat,

Și din tafta, muslină și grele catifele
– Suavă adiere a tinereții pure –
Se răspîndea mireasmă de blană din pădure.

G. Georgescu

II

MIRESME

Prietene, vreodată-ai respirat
Cu-adîncă și aleasă desfătare,
Tămîia care arde în altare,
Sau moscul dintr-un scrin demult uitat?

E farmecul cu care te îmbată
Aroma re-nviatului trecut;
E floarea ce-o culegi într-un sărut,
Sorbindu-i frăgezimea de-altădată.

– Din părul ei, pe umeri revărsat,
Jertfelnic de alcov, înmiresmat,
Se răspîndea un aer de savană,

Iar frăgezimea trupului ei pur,
Înveșmîntat în vâl și în velur,
Plutea ca un ușor parfum de blană.

Al. Hodoș

II

MIREASMA

O, spune-mi, cititor, ai respirat
Cu lacoma ta gură, însetată,
Tămîia-ntr-o biserică, vreodată,
Sau, din pernițe, moscul vechi, uitat?

Cu-același farmec magic, ne îmbată
Trecutul, cînd din nou e întrupat!
La fel culegi din trupul adorat
A amintirii floare minunată.

Din părul lung pe care-l despletea,
Cădelniță de-alcov, perniță vie,
Miresmi păreau de fiară că învie;

Și din veșminte, în sau catifea,
De pura-i tinerețe îmbibate,
Parfum simțeam de blănuri cum răzbate.

Lazăr Iliescu

III

LE CADRE

*Comme un beau cadre ajoute à la peinture,
Bien qu'elle soit d'un pinceau très vanté,
Je ne sais quoi d'étrange et d'enchanté
En l'isolant de l'immense nature,*

*Ainsi bijoux, meubles, métaux, dorure,
S'adaptaient juste à sa rare beauté;
Rien n'offusquait sa parfaite clarté,
Et tout semblait lui servir de bordure.*

*Même on eût dit parfois qu'elle croyait
Que tout voulait l'aimer; elle noyait
Sa nudité voluptueusement*

*Dans les baisers du satin et du linge,
Et lente ou brusque, à chaque mouvement
Montrait la grâce enfantine du singe.*

III

RAMA

*Frumoasa ramă-înaltă o pictură
Oricît ar fi zugravul lăudat;
Îi dăruie un farmec nou, ciudat
Iar cadrul o desparte de natură.*

La fel podoaba, fastul măsurat,
Slujeau neasemuita ei făptură
Făr'să jignească frumusețea-i pură;
Părîndu-i totul cadrul nestemat.

Ba socotea ades, și arăta
Că totul o-ndrăgise – își scâlda
Gol trupu-ntreg în desfătarea

Cămășii, ce-l sărută mătăsoasă,
Cu zvicnet ori molatecă mișcare
De tinără maimuță gratioasă.

N. Argintescu-Amza

III

CADRA

Precum o cadră bună adaugă picturii
– Chiar cînd îi aparține unui penel vestit –
Un nu știu ce de taină, de straniu și vrăjit,
Eliberînd-o parcă din ițele naturii,

La fel și ea! Podoabe ori mobile, metale,
Făceau o unitate cu ea și-o încadrau,
Și cu nimic – lumină sau ritm – nu-ntunecau
Senina maiestate a frumuseții sale.

Privind-o, puteai crede că însăși ea gîndea,
C-o are totu-n preajmă, așa se afunda
Cu goliciunea-i caldă și candid voluptuoasă

În borangicul rufei și într-atît părea,
Cu fiecă mișcare – domoală, vijelioasă –
Un pui de maimuțică fragilă, grațioasă.

Tudor Bogdan

III

CADRUL

E un ciudat adaos de farmec la pictură,
Oricît încîntă ochiul vrăjita ei culoare,
Un cadru cu intimă și caldă-mbrățișare,
Făcută s-o despartă de zgomot și natură.

La fel, podoabe scumpe cu fină lucrătură
Îi pîlpiiau pe caldul înmlădierii rare,
Dar fără să umbrească gingașa întrupare;
O ramă cuprinzîndu-și poemul, pe măsură.

Adeseori, se pare, și-nchipuia că toate
Doreau să o iubească; și pura nuditate,
Nedomolită poftă, își suridea-necată

În dulcea sărutare a finei rufării,
Rostogolindu-și trupul, încet sau dintr-o dată,
Ca o maimuță mică făcînd copilării.

G. Georgescu

III

CHIPUL DIN RAMĂ

Așa cum rama-mbracă un tablou,
Dînd preț sporit desăvîrșitei arte,
Și cum de restul lumii îl desparte,
Învăluindu-l într-un farmec nou,
Tot ce-o-nconjoară: giuvaeruri rare,
Metaluri scumpe, mobilă-ncrustată,
Nu-ntunecă făptura-i minunată,
Ci ea, ca-n cadră, mai frumoasă-apare!
Și cum îi place-adeșea să se mintă
Că toate-n jurul ei o îndrăgesc,
Și-afundă-n perne trupul tineresc,
Mătasa fină s-o dezmierde goală...
Și-n sprinten salt sau lunecînd domoală,
Ca o maimuță mică – se alintă.

Al. Hodoș

III

CADRA

Cum cadra înveșmîntă o pictură
Chiar cînd e de un meșter vechi, vestit,
Și-i dă un nu știu ce, vrăjit
Care-o desprinde parcă de natură,

Tot: giuvaeruri, mobile, metale,
Cu rarul chip al ei se îmbina,
Lumina ei nimic nu o ştirbea,
Totu-i chenar al frumuseţii sale.

Ba ai fi spus că uneori credea
Că totul o doreşte; se-nvelea
Cu goliciunea ei voluptuoasă
În rufele de-atlas ce-o sărutau
Şi gesturile-i toate-nchipuiau
Un pui de maimuţică, graţioasă.

Lazăr Iliescu

Uneori, se pare, şi-nchipuia că toate
Dăseseră o înţelegere şi pură nădăd,
Nedemonstrată încă, în surdă tăcere.

În disceala sărutare a finei rufării,
Rostogolindu-şi trupul, încet sau dintr-o dată,
Că e maimuţică sau o altă creatură.

Cum căuta învenimă o pictură
Chiar când e de un meşter vechi, vestit
Şi-i da un nou chip ce trăieşte
Că e o desăvârşită pară de natură.

IV

LE PORTRAIT

*La Maladie et la Mort font des cendres
De tout le feu qui pour nous flamboya.
De ces grands yeux si fervents et si tendres,
De cette bouche où mon cœur se noya,
De ces baisers puissants comme un dictame,
De ces transports plus vifs que des rayons,
Que reste-t-il? C'est affreux, ô mon âme!
Rien qu'un dessin fort pâle, aux trois crayons,

Qui, comme moi, meurt dans la solitude,
Et que le Temps, injurieux vieillard,
Chaque jour frotte avec son aile rude...*

*Noir assassin de la Vie et de l'Art,
Tu ne tueras jamais dans ma mémoire
Celle qui fut mon plaisir et ma gloire!*

IV

PORTRETUL

*Prin moarte și prin boli, cenușă sură
Va fi văpaia ce spre noi se-aprinse,
Privirea dulce, gingașa căldură,
Și gura ce-n străfund de val mă prinse.*

Sărutul încordat ca o poruncă,
Elanul viu ca raza unui soare
Ce-au devenit? Ce groază-n suflet urcă!
Rămîn trei linii șterse de culoare,

Ce pier ca mine în singurătate...
Cumplitul, girbovitul Timp, nu iartă;
Le șterge-ntr-una-aripele uscate.

Știu, poți ucide-n beznă Viața, Arta!
Dar nu pe Ea; în amintiri nu moare:
Și glorie mi-a fost, și desfătare!

N. Argintescu-Amza

IV

PORTRETUL

Surori funebre, Boala și Moartea-n scrum transformă
Și focul viu ce-a noastră iubire fermecă,
Și ochii mari cu zarea în zarea cea enormă,
Și gura-n care tristul meu suflet se-necă.

Ce s-au făcut acele săruturi lungi de dor,
Acele-avînturi sfinte, acele dragi icoane?
Ce-a mai rămas din ele acum? E-ngrozitor!
Nimic decît un palid desen în trei creioane,

Ce ca și mine, moare stingher uitat, deoparte,
Și peste care Timpul insultător s-abate
Și-n orice zi, din aripi, din negre aripi bate...

Nimicitor sinistru de Vieți, de Vis, de Arte,
O, nu! din amintirea-mi să stingi nu vei putea
Pe-aceea ce fu cinstea, plăcerea, slava mea!

C.Z. Buzdugan

IV

PORTRETUL

De Boală și de Moarte, cenușă vînturată
E clara strălucire a focului promis.
Din marii ochi de caldă lucoare minunată,
Din gura ta, noianul bețiilor de vis,
Aprinse ca dictamul, din lungile săruturi,
Din viile avînturi mai sus de aurori,
Ce-a mai rămas? O, suflet, ce groaznic e! Te scuturi.
Un vag desen de ceață în palide culori,
Ce pierde ca și mine, în grea singurătate;
Și, tot mai aprig, Timpul, hidos bătrîn hain,
Cu aripa lui, zilnic, în trecere, îl bate.
Al Artei și Vieții nemernic asasin,
Nu vei răpi-o veșnic puternicei memorii,
Imaginea iubirii, unicei mele glorii.

G. Georgescu

IV

PORTRETUL

Se mistuie în Moarte și-n Durere
Văpaia care-n noi a strălucit...
Din ochii care-odată mi-au zîmbit,
Din gura ta, balsam de mîngiere,

Din revărsarea vie a luminii,
Din farmecul în care mă scăldam
Ce-a mai rămas iubirii? Ce mai am?
Un palid chip, nelămurite linii,
Pe care Timpul, gîde-al tinereții,
Îl șterge cu aripile-i haine,
În umbră-ntunecîndu-l, ca pe mine

– Dar, ucigaș al Artei și al Vietii,
Din gîndul meu n-ai să mi-o smulgi pe Ea,
O, desfătarea, nemurirea mea!

Al. Hodoș

IV

PORTRETUL

Dureri și moarte-au prefăcut în zgură
Văpaia care-n noi se mistuia.

Din ochii mari, fierbinți, din dulcea gură
În care inima mi se scălda,
Din lungi săruturi tămăduitoare,
Din focul viu al bucuriilor,
Ce-a mai rămas? Negrăitoare,
Abia o schiță slabă-n trei culori,

Murind, ca mine – uitată-n orice clipă,
Pe care Timpul, rău moșneag pizmaș,
O șterge zilnic cu-aspra lui aripă...

Al artei și al vieții ucigaș,
Tu nu îmi vei ucide-n amintire
Pe-aceea ce-mi fu zîmbet și mărire!

Lazăr Iliescu

IV

PORTRETUL

Boala și Moartea face-vor cenușe
Strălucitorul foc ce ne-a încălzit,
Din ochii cu privirea jucăușe,
Din gura-n care inima-am topit.

Și din acel dictam de sărutări,
Din viu-avînt ca razele de soare, –
Ce-a mai rămas? E groaznica-ntrebare.
Nimic! Un șters desen în trei culori,

Ce-asemeni mie, în singurătate,
 S-o stinge, iară timpul, ticălos
 Bătrîn, izbi-va cu-aripi ne-ndurate...
 Crud asasin de Viață și Frumos,
 Din mintea mea n-ei șterge niciodată
 Tot ce mi-a fost mai drag și glorios.

Constantin Stelian

Pe care timpul, de-aia, lăsa
 în urmă, lăsa, lăsa
 în urmă, lăsa, lăsa
 în urmă, lăsa, lăsa

- Dar, uită-te la Astea, la Astea
 Din gândul meu n-ai să-ți
 O, de-aia, de-aia, de-aia

PORTRETUL

Bonla și Morla face-vor cunosc
 Străbănușul foc ce ne-a înălțat,
 Din ochii cu privirea jăcănă,
 Din gura-n care inimă-am topit.

Și din acel dicționar de simțuri,
 Din vin-avânt ca țesătură de soare,

Ce-a-nălțat, E-nălțat, E-nălțat
 Nimic! În stăruie, în stăruie, în stăruie

XXXIX

*Je te donne ces vers afin que si mon nom
Aborde heureusement aux époques lointaines,
Et fait rêver un soir les cervelles humaines,
Vaisseau favorisé par un grand aiglon,*

*Ta mémoire, pareille aux fables incertaines,
Fatigue le lecteur ainsi qu'un tympanon,
Et par un fraternel et mystique chaînon
Reste comme pendue à mes rimes hautaines;*

*Être maudit à qui, de l'abîme profond
Jusqu'au plus haut du ciel, rien, hors moi, ne répond!
- Ô toi qui, comme une ombre à la trace éphémère,*

*Foules d'un pied léger et d'un regard serein
Les stupides mortels qui t'ont jugée amère,
Statue aux yeux de jais, grand ange au front d'airain!*

(ÎȚI DAU ACESTE VERSURI...)

*Îți dau aceste versuri, ca numele-mi, liman
Ferice de-ar atinge în vremuri viitoare,
Și-ar ține-n visuri, seara, o lume gînditoare,
Corabiei priindu-i un mare uragan.*

*A ta reamintire, poveste-amăgitoare,
Răpuie cititorul ca un chimval avan,*

Și ca un lanț de-ascunsă iubire, an de an
Rămîie-mi strîns legată de rime-nălțătoare;

Făptură blestemată, și-n hăuri de catran
Și-n ceruri, totu-afară de mine ți-e dușman;
– Tu, care ca și umbra ce o vedem și nu e,

Calci și privești senină, cu pași ușori trecînd,
Nerozii ce amarul ți-au drămuیت, statuie
Cu ochi de jeuri, înger cu-al frunții bronz visînd!

Șerban Bascovici

(ÎȚI LAS ACESTE VERSURI...)

Îți las aceste versuri, iar dacă al meu nume,
Corabie purtată de vînturi priitoare,
Ajunge-va odată la țărmuri viitoare,
Însuflețind pe oameni cu-un vis din altă lume,

Să-ți fie amintirea un basm de altădată,
Un cîntec spus pe-o veche și ostenită strună,
Cu stihurile mele-nălțîndu-se-mpreună,
În tainice inele frățește-ncătușată.

– Făptură urgisită, din Iad la Dumnezeu
Nu-i nimeni să-ți audă strigarea, decît eu.
Iar tu, ușoară umbră, alunecînd fugară,

Treci peste proștii care te-au socotit amară,
Disprețuind grămada infamă care latră, –
Arhanghel cu ochi negri și inimă de piatră!

Al. Hodoș

(ÎȚI SCRUI ACESTE VERSURI...)

Îți scriu aceste versuri, ca numele-mi, cumva,
De-o fi în vre o minte prin veacuri să străbată,
Stîrnind în ea visarea – corabie mînată
De-un acvilon prielnic – și amintirea ta,

Ca vechile legende învăluite-n ceață,
Să stăruie-n ureche, din coarde fremătînd,
Și, mistică verigă, s-o știu prin timp, legînd
Făptura ta, frățește, de rima mea semeată.

Ființă blestemată, din cel mai jos afund
Și pînă sus în ceruri, doar eu sînt să-ți răspund!
– Tu, care ca o umbră părelnică, ușoară,

Calci peste muritorii nerozi, ce-au cugetat,
Cu mintea lor neghioabă, că prea ai fost amară;
Statuie cu-ochii negri și gîndul desfrînat!

Lazăr Iliescu

(ÎȚI DAU ACESTE VERSURI...)

Îți dau aceste versuri, gîndind că vreodată
De-ar trece și-al meu nume în timpul viitor,
Să facă să viseze pe bietul muritor –
O navă ce se duce de vînturi aruncată –

Icoana ta, poveste din vreme depărtată,
De-ar obosi atuncea pe noul cititor,

Prin tainica verigă a vechiului meu dor
 De rimele semete rămîne atîrnată;
 Ființă blestemată, de care din afund
 Pînă mai sus de ceruri vreau singur să răspund:
 — Tu, ce plutești ca umbra ușoară și fugară,
 Ce calci de sus, cu ochii senini și fără teamă,
 Stupidele ființe ce te-au crezut amară,
 Înger cu ochii negri, statuie de aramă!

Nicolae Țimiraș

XL

SEMPER EADEM

«D'où vous vient, disiez-vous, cette tristesse étrange,
Montant comme la mer sur le roc noir et nu?»

– Quand notre cœur a fait une fois sa vendange,
Vivre est un mal. C'est un secret de tous connu,

Une douleur très simple et non mystérieuse,

Et, comme votre joie, éclatante pour tous.

Cessez donc de chercher, ô belle curieuse!

Et, bien que votre voix soit douce, taisez-vous!

Taisez-vous, ignorante! âme toujours ravie!

Bouche au rire enfantin! Plus encor que la Vie,

La Mort nous tient souvent par des liens subtils.

Laissez, laissez mon cœur s'enivrer d'un mensonge,

Plonger dans vos beaux yeux comme dans un beau songe,

Et sommeiller longtemps à l'ombre de vos cils!

SEMPER EADEM

«Mîhnirea ta ciudată mă-ntrebi, de unde vine,

Urcînd cum urcă marea pe sumbra stîncă nudă?»

– Cînd inima tot rodul cules l-a stors, ciorchine,

Un rău e viața, – taina știută-i fără trudă.

E simplă suferința, de loc misterioasă,

La fel cu bucuria-ți, sclipind, de toți văzută!...

Să cercetezi, sfirşeşte, frumoasa mea curioasă;
Azi, oricît mă desfată vorbirea ta, fii mută!

Azi taci, neştiutoare, vrăjită uluire,
Rîs de copil de-a pururi! ~ Prin mai subtile fire
Decît viaţa, moartea mai strîns ne împresoară.

Deci inima mi-o lasă-n *minciuna* ce mă-mbată,
În ochi frumoşi să-nece visarea nestemată,
Şi-n umbră-adînc să doarmă sub geana ta uşoară!

N. Argintescu-Amza

SEMPER EADEM

«De unde-ţi vine această mîhnire», mă-ntrebi tu,
«Ce creşte ca şi marea pe stîncă neagră, mută?»
– ... Cînd inima odată culesul şi-l făcu,
A fi e-un rău. E-o taină de-o lume cunoscută.

E o durere simplă şi nu misterioasă
Şi-î clar ca voia bună ce-adesori îţi faci,
Nu mai căta deci, scumpă, frumoasă curioasă,
Şi, deşi vocea-ţi este aşa de dulce, taci!

Taci, taci, neştiutoare! Tu, gînd ce-alungă ceaţa!
Rîs pururi de copilă! Mai mult decît viaţa,
Ne-nlănţuieşte Moartea cu lanţuri reci, viclene.

Ci lasă-mi bietul suflet să creadă-ntr-o *minciună*.
Să m-adîncesc în ochii sclipind de voie bună
Şi s-aţipesc o vreme la umbra-acestor gene!

C.Z. Buzdugan

SEMPER EADEM

Spuneai: «De unde vine ciuda-ți întristare,
Urcînd neînfrînată ca marea neagră stîncă?»
– Cînd inima-i bogată de-o mulțumire-adîncă,
E traiul o durere, o știe fiecare.

E-ndurerare simplă și fără taină multă
Și tot ca bucuria-ți spre toți strălucitoare,
Deci nu căta zadarnic, curioasă-ncîntătoare,
Și-oricît de lin e glasul-ți, o, taci, ascultă.

O, taci, neștiutoareo, mereu în amăgire,
Ris fraged de copilă, – mai mult decît viața
Ne-nlănțuiește moartea în plasa ei subțire.

O, lasă al meu suflet ca beat de-o falsă știre,
Să se cufunde-n ochii-ți frumoși ca într-un vis,
Să dormiteze-n umbră, sub genele-ți închis.

Al. Colorian

SEMPER EADEM

Mă-ntrebi de ce mă-ncearcă mîhniri de neînțeles,
Cum valurile mării lovesc în stîncă goală?
– Cînd inimile noastre tot rodul și-au cules,
Ce-a mai rămas din viață e-o-ntristătoare boală.

Nu e o taină-această nepotolită jale,
Ce-și strigă-amărăciunea, ca bucuria ta.

Oricît mi-ar fi de dragă dulceața gurii tale,
Taci, tu, iscoditoareo, și nu mai cerceta!

Taci, veselă copilă! Tu, inimă-ncîntată,
Nu știi că mai perfidă ca Viața, cîteodată,
Ne ține-n mînă Moartea, cu legături viclene.

O, lasă-mi bietul suflet să creadă-ntr-o minciună,
Și îmbătat de visuri, să doarmă-o vreme bună
Sub veghea ta, la umbră de-alintătoare gene.

Al. Hodoș

SEMPER EADEM

M-ai întrebat: «De unde-i tristețea, care-n tine
Izbește ca talazul în malul împietrit?»

– Cînd ai cules din inimi tot ce ți se cuvine,
Viața e-o povară. E-un lucru dovedit,

E-o taină-a firii noastre, – o știe orișicine.

Țișnește clar, întocmai ca bucuria ta.

Deși mi-încînți urechea cu glasul tău, mai bine

Să nu fii curioasă. Și taci! Nu întreba!

Nu căuta să afli ce mintea ta nu știe!

Copilăroasă gură, taci! Moartea ne îmbie

Mai mult decît viața, ascuns, nebănuît!

Vreau inima în ochii-ți s-o scald, ca-ntr-o visare,

Sorbind setos minciuna din ei, îmbătătoare,

Și să dorm acolo, de genele-ți umbrît!

Lazăr Iliescu

SEMPER EADEM

Mi-ai spus: «De unde-ți vine ciudata întristare
Ce crește ca și marea pe-un țărm stîncos, pustiu?»

– Cînd inima culesul și-a isprăvit, ne pare
O boală viața. Taina aceasta toți o știu.

E o durere simplă, de loc misterioasă
Și limpede ca tine cînd rîzi și lumii placi.
Nu căuta degeaba, frumoasa mea curioasă!
Și-acum, deși ți-i glasul atît de dulce, taci!

Taci, ne-nvățato! Suflet ce nu cunoaște ceața!
Copilărească gură! Mai mult chiar decît Viața
În mreji subtile Moartea adesea ne-a închis.
Mai bine cu-o *minciună* să mă îmbăt, și-alene
Să mă scufund în ochii tăi limpezi ca-ntr-un vis
Și-ncet s-adorm la umbra ce-ți lunecă din gene!

Al. Philippide

SEMPER EADEM

Spuneai: «De unde vine această stranie jale,
Urcînd cum urcă marea pe țărmul domnitor?»

– Cînd sufletul își strînge în noi viile sale,
Să mai trăiești păcat e! O află toți ușor.

O suferință simplă și nemisterioasă
E ca și risu-ți vesel de obște cunoscut.

Nu cerceta zadarnic, zglobie curioasă,
Deși ți-e dulce glasul, mai bine-ai fi tăcut.

Să taci, neștiutoareo! tu, inimă răpită!
Copilărească buză! Nu Viața cu ispită,
Ci Moartea ne tot ține cu finele-i antene.

Mă lasă, lasă-mi dorul sub farmec mincinos
În ochii tăi să intre ca într-un vis frumos,
Și lung să dormiteze umbrit de negre gene.

Ion Pillat

SEMPER EADEM

M-ai întrebat: «De ce ți-i tristețea-asa ciudată
Ca marea ce se-nalță pe-o stîncă dezgolită?»
– Cînd inimilor noastre noi le-am cules odată
Tot rodul, e absurdă viața desfrunzită.

E o durere simplă și fără de mister,
Ca rîsetul de clacă din tot ce simți și faci.
Frumoasa mea, tu iartă și lasă-mă să-ți cer, –
Deși ți-i dulce glasul, – să taci. Te rog să taci.

Da, taci, Neștiutoareo! Și nu ascunde fața,
Nici zîmbetul tău fraged. Mai mult decît Viața
Ne toarce firul Moartea și ea ni-l împreună.

Strecoară-mi-te-n suflet cu daruri de minciună,
Să mă cufund în farmecul ochilor de vis
Și sub umbrar de gene să dorm într-un abis.

Barbu Solacolu

SEMPER EADEM

Te miri de unde-mi vine ciudata-ndurerare
Urcînd ca valul mării pe stîncă înnegrită?
– Cînd inima-și sfîrșește culesul, nu mai are
De ce trăi! E-o taină de toți împărtășită,

E-o suferință simplă, ușor de înțeles
Și clară tuturor, ca veselia ta.
Iscoditor, cuvîntul cu care-ntrebi ades,
De-i chiar o melodie, tu nu mai întreba.

Să taci, neștiutoareo, cu ochi ca dimineța
Și cu surîs de înger! Mai strîns decît viața,
Ne ține-adecea moartea cu lanțurile sale.

O, inima îmi lasă, furată de-o minciună,
În ochi să ți se-afunde, ca într-un vis cu lună,
Și lung să dormiteze la umbra genei tale.

Gherghinescu Vania

XLI

TOUT ENTIÈRE

*Le Démon, dans ma chambre haute,
Ce matin est venu me voir,
Et, tâchant à me prendre en faute,
Me dit: «Je voudrais bien savoir,*

*Parmi toutes les belles choses
Dont est fait son enchantement,
Parmi les objets noirs ou roses
Qui composent son corps charmant,*

*Quel est le plus doux.» – Ô mon âme!
Tu répondis à l'Abhorré:
«Puisqu'en Elle tout est dictame,
Rien ne peut être préféré.*

*Lorsque tout me ravit, j'ignore
Si quelque chose me séduit.
Elle éblouit comme l'Aurore
Et console comme la Nuit;*

*Et l'harmonie est trop exquise,
Qui gouverne tout son beau corps,
Pour que l'impuissante analyse
En note les nombreux accords.*

*Ô métamorphose mystique
De tous mes sens fondus en un!
Son haleine fait la musique,
Comme sa voix fait le parfum!»*

FRUMUSULUI EA TOATĂ PLINĂ

Diavolul, azi de dimineată;
Veni, și glasul lui pustiu,
Pe cale să-mi întind-o cursă,
Mă ispiti: «Aș vrea să știu,

Din toate părțile frumoase
A farmecului ei plăcut,
Din lucrurile negre, roze,
A trupului ei ne-ntrecut, –

«Care-i mai dulce?» – Tu, biet suflet,
Răspuns-ai celui Blestemat:
«Fiindcă-n ea i-un farmec totul,
Nimic nu-i mai de preferat.

Căci uit ce lucru mă seduce
Cînd totul, totul mă răpește.
Ea mîngîie ușor ca Noaptea,
Ca Aurora strălucește.

Și-i prea aleasă armonia
Frumosului ei trup întreg,
Ca numeroasele-i acorduri
În parte să le mai aleg.

A mele simțuri, ca-n descîntec,
În unul sînt topite-acum!
Suflarea ei e vers, e cîntec,
Iar vocea-i mistică – parfum!»

C.Z. Buzdugan

ÎNTREAGĂ

În odaia-mi de lumină
Veni-n zori de zi Satan
Și-ncercînd să-mi cate vină
– «Mi-ar plăcea, spuse viclean,

Ca să știu, din cîte-avane
Clike-o ning și din cit prund
Cu-ntuneric au mărgene
Trupu-n farmece i-ascund,

Cel mai dulce care-i?» – «Nu ne
Este, Scîrbă-Domn, ușor
A răspunde; o minune
Nu se-mparte. Ea-i un cor.

Cînd mă-ncîntă totul, prora
Unei note doar o vrei?
Ea-i de jar ca Aurora
Și ca Noaptea-i calmul ei.

Prea de-obsesii, armonia
Ce-i mlădie trupu-ntreg,
Ca – beteag – prin spițerie
Gîndului cîntar s-aleg.

Toate-ntr-unul: simțuri, zei
Își amestecă fantasma!
Muzica-i chiar suflul ei,
Precum vocea ei – mireasma!»

Ion Caraion

FRUMUSEȚE DEPLINĂ

Azi-dimineată a urcat
La mine Demonul cel mare,
Și iscodind m-a întrebat,
Ca să mă pună la-ncercare:

– «Din toate farmecele ei,
Ce-n roz și negru o-nveșmintă,
Ce parte mai aleasă vrei,
Din frumusețea ce te-ncântă?»

Tu i-ai răspuns, inima mea,
Vicleanului fără-de-lege:

– «Cînd totul e balsam în Ea,
Ce parte aș putea alege?

Nu știu nici eu ce m-a vrăjit
În frumusețea ei deplină:
Înflăcăratul Răsărit,
Sau Noaptea care mă alină?

În trupul ei ispititor,
E-atîta dulce melodie,
Încît mă pierd rătăcitor,
În necuprinsa-i armonie.

Cunosc, a'mele cinci simțiri,
Metamorfoze-ncîntătoare:
Ea poartă cîntece-n priviri
Și-n glas miresme dulci de floare.»

Al. Hodoș

ÎNTREAGĂ

Sus, în odaia mea ferită,
La uşă diavolul bătu;
Vrînd să mă ducă în ispită,
Îmi spuse: «Tare-aş vrea să ştiu,

Din lucrurile-ncîntătoare,
Ce farmecu-i pecetluiesc,
Din tot ce roz şi negru are
Şi trupul i-l alcătuiesc,

Ce e mai bun?» – O, suflet, spune!
Tu i-ai răspuns: «Te înţeleg!
Dar, cum în ea tot e minune,
Nu ştiu întîi ce să aleg.

Nu ştiu, cînd totul mă răpeşte,
Ce m-a-ncîntat mai mult la ea;
Ca Zorile ea mă uimeşte,
Ca Noaptea ştie mîngîia.

Prea-i armonia minunată
Ce-n trupul ei s-a înjghebat
Ca, orişicine-ar fi, să poată
Desface tot ce s-a legat.

Metamorfoză-mbietoare
De simţuri, contopite-acum!
Suflarea ei e o cîntare,
Iar glasul ei e un parfum!

Lazăr Iliescu

XLII

Qui diras-tu ce soir, pauvre âme solitaire,
Que diras-tu, mon cœur, cœur autrefois flétri,
A la très belle, à la très bonne, à la très chère,
Dont le regard divin t'a soudain refleurî?

– Nous mettrons notre orgueil à chanter ses louanges:
Rien ne vaut la douceur de son autorité;
Sa chair spirituelle a le parfum des Anges,
Et son œil nous revêt d'un habit de clarté.

Que ce soit dans la nuit et dans la solitude,
Que ce soit dans la rue et dans la multitude,
Son fantôme dans l'air danse comme un flambeau.

Parfois il parle et dit: «Je suis belle, et j'ordonne
Que pour l'amour de moi vous n'aimiez que le Beau;
Je suis l'Ange gardien, la Muse et la Madone.»

(CE-AI SPUNE-N SEARA ASTA...)

Ce-ai spune-n seara asta, biet suflet singuratic,
Tu, inimă, ce-ai spune, din cuibu-ți ofilit
Frumoasei, bunei, scumpei, ce c-un ceresc jeratic
Privirea ei deodată din nou te-a înflorit?

– Vom pune să ne cînte mîndria fără-nfrîngeri,
Nimic nu-ntrece-n vrajă puternicia ei;

De spirit, carnea-i are mireasma unor Îngeri,
Și ochiu-i ne-nfășoară în haine de scînteii.

Chiar dacă-am fi în noapte și în singurătate,
Chiar dac-am fi pe stradă și stînjiți de gloate,
Năluca-i joacă-n aer ca torța strălucind.

Ne spune: «Sînt frumoasă și strig să se auză,
Că mă iubiți pe mine, Frumosul doar iubind.
Sînt Îngerul de pază, Madonă sînt și Muză.»

Șerban Bascovici

(O, SUFLET SINGURATIC...)

O, suflet singuratic, deseară ce vei spune?
Tu, inimă-ofilită, ce-ai să mai spui deseară
Acele mai frumoase, mai scumpe și mai bune
Și-ai cărei ochi din ceruri din nou vă îmbiară?

– Vom pune-orgoliul nostru, în loc de chin și-nfrîngeri,
În cîntece să spunem doar laudele ei;
Tot sufletul ei are parfum suav de Îngeri,
Privirea ei ne-mbracă în haină de scînteii.

Oriunde: -n vastul spațiu, în muta-ntunecime,
Pe uliți zgomotoase, în temple, în mulțime,
Fantoma-i de lumină stă față. Ea ordonă:

– «De vreți frumuseții mele s-aduceți tot prinosul,
Să n-aveți alte doruri, voi toți, decît Frumosul;
Sînt Îngerul de pază, sînt Muză, sînt Madonă!»

C.Z. Buzdugan

(CE ÎI VEI SPUNE-N SEARĂ...)

Ce îi vei spune-n seară, biet suflet singurat,
Ce îi vei spune, oare, tu, inimă rănită.
Acelea fără seamăn și-atîta de iubită
Ce doar cu o privire și-a înflorit deodat.
Noi, într-un cînt de slavă-n mîndria cea divină
O vom slăvi, cu gîndul stingînd orișice plîngerii,
E carnea-i spirituală ca un parfum de îngeri
Și ochiul ei ne-mbracă în haină de lumină.

Și, fie-n noaptea stinsă, cuprinsă de tăcere,
Sau poate chiar în strada aprinsă-n nebulie,
Fantoma ei dansează în aer, o făclie.

Vorbește, cîteodată: «Frumoasa vă ordonă:
Iubind-o, doar *frumosul* vă fie mîngiere,
Ea-i îngerul de pază, e Muză și Madonă».

Al. Colorian

(CE AI SĂ-I SPUI DESEARĂ...)

Ce ai să-i spui deseară, biet suflet solitar,
Tu, inimă-altădată cu pajiști veștejite,
Acelea, dintre toate, mai bune și iubite,
A căreia privire te înflorește iar.

– Vom pune-orgoliul nostru să-i cînte la picioare;
Nimic nu prețuiește cît dulcea ei asprime;

Spirituala-i carne parfum de îngeri are
Și ochiul ei ne-mbracă în strai de limpezime.

Mereu – fie în noapte, fie-n singurătate,
În stradă, în mulțime – fantoma ei străbate,
Văpaie jucăușe sub ochi înmărmuriți.

Vorbește cîteodată: «Farmecul meu ordonă –
De dragul meu, Frumosul prin mine să-l iubiți!
Sînt Îngerul de pază, sînt Muză și Madonă.»

Gherghinescu Vania

(TU, INIMĂ RĂNITĂ...)

Tu, inimă rănită, orfană de iubire,
Tu, suflet singuratic, diseară ce vei spune
Celei frumoase, celei prea-dragi, celei prea-bune,
Ce te-a redat vieții cu-o singură privire?

– Voi preamări în cîntec puterea ei deplină,
Ce-atît de blindă știe în lume să domnească;
Miresme sînt, de inger, în carnea ei cerească,
Și ochii ei mă-mbracă în haină de lumină.

Fantoma ei, în noapte și în singurătate,
Pe străzi și peste larma mulțimii din cetate,
Plutește ca o torță deasupra tuturor.

– «Frumoasă sînt (ea spune), și toți cîți mă iubesc
Frumosului întreaga iubire-i dăruiesc;
Eu sînt Madonă, Muză și Înger păzitor.»

Al. Hodoș

(CE-ĂȚI SPUNE-N ASTĂ SEARĂ...)

Ce-ăți spune,-n astă seară, tu, suflet părăsit,
Tu, inimă plăpindă, atît de veștejită,
Frumoasei și preabunei, acelei multiubită,
A căreia privire deodată v-a-nflorit?
– Noi! Ne-am întrece-n cîntec de laudă divină...
Nimic nu are seamăn cu dulcea-i stăpînire;
Iar corpul său degajă parfum de nemurire
Și ochiul său ne-mbracă în haină de lumină.

Și noaptea ca și ziua, ca și-n singurătate,
Pe stradă, și-n mulțimea ce trece în șirag,
Se joacă umbra ei cu luciul de făclie.

Și-adeșeori îmi spune: «Frumoasa îți ordonă:
Tu să iubești frumosul, de vrei ca să-mi fii drag,
Că eu îți sînt și muză, și înger, și madonă.»

I.G. Pardos

(DESEARĂ CE VEI SPUNE...)

Deseară ce vei spune, biet suflet solitar,
Tu, inimă, uscată pe vremuri, ce vei spune
Ființei preafrumoase, preascumpe și preabune
Ai cărei ochi deodată te-nviorară iar?

– Vom pune-orgoliul nostru de-a pururi s-o slăvească;
Poruncile-i domoale neprețuite sînt;

Pătruns de duh e trupu-i ca plasma îngerească;
Privirea ei ne-mbracă în luminos veșmint.

Oricînd, în toiul nopții și în singurătate
Sau ziua-n larma străzii și-a omeneshii gloate,
Fantasma ei în aer ca flacăra dansează

Și spune: «Sînt frumoasă și vreau cu strășnicie
De dragul meu Frumosul drag veșnic să vă fie.
Eu sînt Madona, Muza și Îngerul de pază.»

Al. Philippide

XVIII

LE FLAMBEAU VIVANT

*Ils marchent devant moi, ces Yeux pleins de lumières,
Qu'un Ange très savant a sans doute aimantés;
Ils marchent, ces divins frères qui sont mes frères,
Secouant dans mes yeux leurs feux diamantés.*

*Me sauvant de tout piège et de tout péché grave,
Ils conduisent mes pas dans la route du Beau;
Ils sont mes serviteurs et je suis leur esclave;
Tout mon être obéit à ce vivant flambeau.*

*Charmants Yeux, vous brillez de la clarté mystique
Qu'ont les cierges brûlant en plein jour; le soleil
Rougit, mais n'éteint pas leur flamme fantastique;*

*Ils célèbrent la Mort, vous chantez le Réveil;
Vous marchez en chantant le réveil de mon âme,
Astres dont nul soleil ne peut flétrir la flamme!*

FĂCLIA VIE

*Merg înainte-mi ochii cei plini de strălucire
Și de ademenirea ce-un înger le-a urzit;
Ei merg cu mine gemeni și-n sfînta-le-nfrățire,
În ochii-mi nestemate de foc mi-au risipit.*

*Scăpîndu-mă de mreje și de păcate grele,
Pe calea frumuseții trudiții pași mi-au dus;*

Ei mă slujesc și totuși li-s rob acestor stele;
Tot sufletul acestor vii torțe mi-e supus.

Ochi fermecați, voi ardeți cu mistica lumină
Ce-n plină zi păstrează făcliile lucind;
Pălesc, dar nu se stinge sclipirea lor divină;

Cînd ele-s paza morții, voi zorile vestind,
Vă duceți înainte cîntîndu-mi învierea,
O, sori ce nu vă stînge alt soare-nvăpăierea!

Șerban Bascovici

TORȚA VIE

Mereu am înainte doi ochi iluminați,
Magnetizați de-un Înger cu-ndemînări savante;
Am înainte frații cerești, care-mi sînt frați,
Și ochii mei mi-i scaldă în foc de diamante.

Ferindu-mă-n adîncul păcat să nu cobor,
Spre țara Frumuseții chemarea lor mă-mbie;
Ei vin să mă slujească și eu sînt robul lor,
Urmîndu-i pretutîndeni, ca pe o torță vie.

Ochi minunați! voi sînteți ca sfintele făclii,
Ce-și tremură văpaia arzînd în plină zi,
Iar para lor n-o stinge împurpuratul soare.

Dar voi, nu slujba Morții, ci Viața o vestiți!
Cîntați, cîntați! Nu-i soare sub care să păliți,
Voi, ale vieții mele lumini învietoare.

Al. Hodoș

TORȚA VIE

Mereu merg înainte-mi privirile-ți divine,
Aprinse și vrăjite de-un înger prea savant;
Sînt frații mei din ceruri, mergînd pe-un drum cu mine,
Și risipind în ochii-mi lumini de diamant.

Ducîndu-mi pururi pașii spre țeluri luminoase,
Mă apără de pofte, păcat și viclenii;
Sînt robul lor, iar ele sînt slugile-mi voioase;
Făptura mea se-nchină acestei torțe vii.

O, dulci priviri, voi ardeți ca luminări, în jocul
Amiezii; cînd pe boltă stă soarele-n zenit,
Vapaia le-o pălește, dar nu îi stinge focul;

O, ele cîntă moartea, voi însă-un imn iubit
Al vieții, care iarăși o simt, fremătătoare,
Văpaia voastră vie n-o stinge nici un soare!

Lazăr Iliescu

FĂCLIA VIE

În fața mea merg Ochii cei de lumină plini,
Magnetizați de-un Înger cu născociri savante;
Sînt frații mei aievea acești doi frați divini
Ce-n ochii mei presară sclipiri de diamante.

Scăpîndu-mă de orice păcat copleșitor,
Pe drumul Frumuseții ei pasul mi-l îmbie;

Mi-s slujitori și totuși eu sînt robitul lor;
Întreaga-mi fire-ascultă de-această faclă vie.

Voi răspîndiți, Ochi magici, o mistică lucire
De luminări aprinse în plină zi; subțire,
Flacăra lor la soare pălește, dar nu moare;
Dar ele slăvesc Moartea, voi Viața; și mereu
Cîntați trezirea sfîntă a sufletului meu,
Voi, aștri-a căror rază n-o stinge nici un soare!

Al. Philippide

XLIV

RÉVERSIBILITÉ

*Ange plein de gaieté, connaissez-vous l'angoisse,
La honte, les remords, les sanglots, les ennuis,
Et les vagues terreurs de ces affreuses nuits
Qui compriment le cœur comme un papier qu'on froisse?
Ange plein de gaieté, connaissez-vous l'angoisse?*

*Ange plein de bonté, connaissez-vous la haine,
Les poings crispés dans l'ombre et les larmes de fiel,
Quand la Vengeance bat son infernal rappel,
Et de nos facultés se fait le capitaine?
Ange plein de bonté, connaissez-vous la haine?*

*Ange plein de santé, connaissez-vous les Fièvres,
Qui, le long des grands murs de l'hospice blafard,
Comme des exilés, s'en vont d'un pied traînard,
Cherchant le soleil rare et remuant les lèvres?
Ange plein de santé, connaissez-vous les Fièvres?*

*Ange plein de beauté, connaissez-vous les rides,
Et la peur de vieillir, et ce hideux tourment
De lire la secrète horreur du dévouement
Dans des yeux où longtemps burent nos yeux avides?
Ange plein de beauté, connaissez-vous les rides?*

*Ange plein de bonheur, de joie et de lumières,
David mourant aurait demandé la santé
Aux émanations de ton corps enchanté;
Mais de toi je n'implore, ange, que tes prières,
Ange plein de bonheur, de joie et de lumières!*

RETRĂIRE

Înger al bucuriei, știi groaza ce sfișie,
Rușinea, remușcarea, uritul, greul chin,
Și spaimetele tiptile ce-n crude nopți ne vin
Strângînd în gheare inimi ca ghemul de hîrtie?
Înger al bucuriei, știi groaza ce sfișie?

Înger al bunătății, cunoști ce e urgia,
Și pumnii strînși în umbră și-al lacrimii amar,
Cînd răzbunarea-n trîmbiți sunînd ca un corsar
Al gîndurilor noastre, și-arată vitejia?
Înger al bunătății, cunoști ce e urgia?

Înger al sănătății, cunoști ce e lingoarea,
Cînd, dibuind pereții prin searbădul spital,
Vezi surghiuniții, pașii tîrîndu-și fără hal,
Și tremurînd din buze, cum rar mai cată zarea?
Înger al sănătății, cunoști ce e lingoarea?

Înger al frumuseții, știi fețele zbîrcite,
Și groaza bătrîneții și zbuciumul cumplit
De-a mai citi în ochii ce cu-ochii i-am sorbit,
Dezgustu-ascuns că-atîtea iubiri au fost jertfite?
Înger al frumuseții, știi fețele zbîrcite?

Înger al fericirii, luminii și-ncîntării,
Și David sănătatea ți-ar fi cerut murind
Puterilor din trupu-ți de farmec izbucnind;
Dar eu îți cer doar ruga ce-am dat-o iar uitării,
Înger al fericirii, luminii și-ncîntării!

Serban Bascovici

(TU, ÎNGER DE LUMINĂ...)

Tu, înger de lumină, știi oare ce e teama,
Rușinea, remușcarea, urîtul și suspinul
Și nopțile de spaimă ce nu-și definesc chinul,
Dar zdruncină simțirea cum nu poți să-ți dai seama;
Tu, înger de lumină, știi oare ce e teama?

Tu, înger al blîndeții, știi oare ce e ura
Și scrișnetul miniei și lacrimile-amare,
Cînd Răzbunarea-și strigă nefasta ei chemare
Și-apoi ca o liană ne-nlănțuie făptura!
Tu, înger al blîndeții, știi oare ce e ura?

Tu, înger plin de viață, știi oare ce-i delirul
Încătușat în ziduri de-ospiciu blestemat,
Mergînd ca surghiuniții în pas tărăgănat,
Cerșind o rază caldă și îndurînd martiriul,
Tu, înger plin de viață, știi oare ce-i delirul?

Tu, înger plin de farmec, știi tu ce-i ofilirea
Și frica bătrîneții și grija nesfîrșită
De a citi deodată o groază tăinuită
În ochii-n care-o vreme noi am sorbit iubirea!
Tu, înger plin de farmec, știi tu ce-i ofilirea?

O, înger blînd și vesel și plin de vioiciune,
David în ceasul morții ar cere sănătate
Miresmelor luminii de tine-mprăștiate!
Eu nu cer de la tine decît o rugăciune,
O, înger blînd și vesel și plin de vioiciune!

Mirela Cair

REVERSIBILITATE

Cunoașteți, vesel înger, neliniștea cumplită,
Uritul, remușcarea, rușinea, spaima, cînd
În nopți apăsătoare simți inima gemînd,
Strivită ca hîrtia ce-o zvîrli mototolită?
Cunoașteți, vesel înger, neliniștea cumplită?

Cunoașteți oare, înger de bunătate, ura
Cu pumni crispați în umbră și plînsul veninos,
Cînd goarna răzbunării își sună furtunos
Chemarea infernală, spre-a ne robi făptura?
Cunoașteți oare, înger de bunătate, ura?

Știți frigurile, înger sclipind de sănătate,
Cînd cei ce-și duc exilul în vreun spital pe veci,
Picioarele tîrîndu-și pe lîngă ziduri reci,
Cerșesc un strop de soare cu buze tremurate?
Știți frigurile, înger sclipind de sănătate?

Frumos și tînăr înger, v-a-nfricoșat declinul
Și cutele uzurii și-acel hidos moment,
Cînd vezi mocnind oroarea de blînd devotament
În ochi ce vreme lungă ne-au dat să bem divinul?
Frumos și tînăr înger, v-a-nfricoșat declinul?

Scump înger plin de raze, noroc și bucurie,
David murind viață ar fi cerut să-i dai
Cu mențiunea din trupul tău de rai;
Eu însă numai ruga implor să mi-o dai mie,
Scump înger plin de raze, noroc și bucurie!

Mihai Codreanu

UMBRĂ ȘI LUMINĂ

Înger blînd al bucuriei, știi tu ce e Disperarea,
Îndoielile, căința, umilirile, suspinul?
Noptilor de spaimă-ascunsă, cunoscutu-le-ai tu chinul?
Inima ți-a strîns-o-n gheare ca pe-o cîrpă, remușcarea?
Înger blînd al bucuriei, știi tu ce e Disperarea?

Înger galeș al iubirii, știi tu ce e neagra Ură,
Pumnii încheștați în umbră, gustul lacrimii amare?
Auzit-ai tu cum strigă a Infernului chemare,
Cînd adună Răzbunarea oastea noastră de strînsură?
Înger galeș al iubirii, știi tu ce e neagra Ură?

Înger plin de viață vie, știi tu ce e Suferința,
Mohoritele spitale cu pereți de închisoare,
Frigurile surghiunite între ziduri fără soare,
Cu pași grei și buze arse tremurîndu-și neputința?
Înger plin de viață vie, știi tu ce e Suferința?

Înger totdeauna tînăr, știi tu ce e Bătrînețea,
Chipul veșted, teama morții, și acea grozavă silă,
De-a vedea cum se strecoară o înjositoare milă
În privirea unde, lacom, tu sorbiseși frumusețea?
Înger totdeauna tînăr, știi tu ce e Bătrînețea?

Înger al luminii pure și al inimii senine,
De-ar fi fost să-ți ceară David suflul viu al tinereții,
Întorcîndu-l de la moarte, i-ai fi dat puterea vieții.
Eu atît îți cer: – Te roagă, înger cîndid, pentru mine,
Înger al luminii pure și al inimii senine!

Al. Hodoș

REVERSIBILITATE

Înger plin de veselie, știi ce-i spaima și mînia,
Remușcările, rușinea, și acèle-nfiorări
Cari în nopțile de veghe nasc din vagi înfricoșări
Și cari inima ți-o strînge cum ai ghemui hîrtia?
Înger plin de veselie, știi ce-i spaima și mînia?

Înger plin de bunătate, știi ce-nseamnă crunta ură?
Pumnii încheștați în umbră și-aceea fiere-a-nlăcrămării,
Cînd cumplita Răzbunare dă semnalul adunării
Și pe simțurile noastre pune sceptru-i de tortură?
Înger plin de bunătate, știi ce-nseamnă crunta ură?

Înger plin de sănătate, știi a bolii-nfrigurare,
Ce-și tirăște lîngă ziduri mohorîte de spital,
Ca-n surghiun, cu deznădejde, pasu-i lînced și fatal,
Și cu buze tremurînde, cată peticul de soare?
Înger plin de sănătate, știi a bolii-nfrigurare?

Înger plin de frumusețe, știi ce-i masca bătrîneții,
Spaima anilor ce-apasă și-acel chin de-a-ntrezări
Groaza tainică și mila ce sporește zi cu zi
În privirea credincioasă încă-n primăvara vieții?
Înger plin de frumusețe, știi ce-i masca bătrîneții?

Înger plin de fericire, de lumini și veselie,
În momentul morții David sănătatea-ar fi cerșit
Farmecului ce-l propagă trupul tău neprihănit.
De la tine însă, înger, cer doar ruga-ți care-mbie,
Înger plin de fericire, de lumini și veselie!

I.Gr. Periețeanu

XLV CONFESSION

*Une fois, une seule, aimable et douce femme,
A mon bras votre bras poli
S'appuya (sur le fond ténébreux de mon âme
Ce souvenir n'est point pâli);*

*Il était tard; ainsi qu'une médaille neuve
La pleine lune s'étalait,
Et la solennité de la nuit, comme un fleuve,
Sur Paris dormant ruisselait.*

*Et le long des maisons, sous les portes cochères,
Des chats passaient furtivement,
L'oreille au guet, ou bien, comme des ombres chères,
Nous accompagnaient lentement.*

*Tout à coup, au milieu de l'intimité libre
Éclore à la pâle clarté,
De vous, riche et sonore instrument où ne vibre
Que la radieuse gaieté,*

*De vous, claire et joyeuse ainsi qu'une fanfare
Dans le matin étincelant,
Une note plaintive, une note bizarre
S'échappa, tout en chancelant*

*Comme une enfant chétive, horrible, sombre, immonde,
Dont sa famille rougirait,
Et qu'elle aurait longtemps, pour la cacher au monde,
Dans un caveau mise au secret.*

Pauvre ange, elle chantait, votre note criarde:

«Que rien ici-bas n'est certain,

Et que toujours, avec quelque soin qu'il se farde,

Se trahit l'égoïsme humain;

Que c'est un dur métier que d'être belle femme,

Et que c'est le travail banal

De la danseuse folle et froide qui se pâme

Dans un sourire machinal;

Que bâtir sur les cœurs est une chose sotte;

Que tout craque, amour et beauté,

Jusqu'à ce que l'Oubli les jette dans sa hotte

Pour les rendre à l'Éternité!»

J'ai souvent évoqué cette lune enchantée,

Ce silence et cette langueur,

Et cette confiance horrible chuchotée

Au confessionnal du cœur.

CONFESIUNE

O dată, doar atita, șăgalnică femeie,

De brațu-mi aninată-n drum

Te-ai sprijinit (și-n sumbra mea inimă scînteie

Conturu-acelui braț și-acum);

Tîrziu; o lună plină se-ncumeta a-și scoate

Pe cer medalia-i de vis,

Și ca un fluviu, noaptea c-o grea solemnitate

Curgea, în somn, peste Paris.

Furiș pe lingă ziduri și pe sub porți dosite,
Pisici trecînd cu pașii vagi
Ne însoțeau agale și cu urechi ciulite
Ca niște umbre tare dragi.

Și-n mijlocul, deodată, acelei scene calde
Suind în luminișul pal,
Din tine,-n care numai surîsuri vin să-și scalde
Zglobiul vîrstei lor cristal,

Din tine, bucuroasa de zori ca o fanfară
Sclipind în soare-adevărat,
O notă plîngătoare, jelită și bizară,
Scăpă – zigzag tărăgănat –

Plăpînd copil, și mîrsav, și chiomb, și fără nume,
De care-ai săi roșind se-ascund,
Ca și cînd multă vreme feritu-l-au de lume
Pitit într-un cavou afund.

Biet înger, glasu-acela ce țipător sunase! –
«Că-n lume sigur nimic nu-i

Și că întotdeauna sub orice fard, hidoase,
Instinctele fac cuib și pui;

Și că a fi frumoasă e-o-ndemînare fină,
Subtilul meșteșug banal

Și rece-al dansatoarei zurlii care leșină
Zîmbind c-un zîmbet mașinal;

Că-n van clădim pe inimi, bieți proști; – apun, amare,
Iubiri de-azur și frumuseți,
Și-Uitarea-n coșu-i muced le-azvîrle, cel cu care
Eternității-i cară vieți!»

Mi-am tot adus aminte de farmecul de lună,
De-acele liniști și langori
Și de mărturisirea cumplită care-mi sună
În gând și-acum de-atâtea ori.

Ion Caraion

MĂRTURISIRE

A fost, femeie dulce, demult, numai odată,
Frumosul braț ți-l sprijineam în mers,
(Din inima mea tristă și-adînc îndoliată,
Această amintire nu s-a șters);

Era tîrziu în noapte, rotundul lunii pline
Lucea ca un ban nou în răsărit

Și larga revărsare a-ntinderii senine
Plutea peste Parisul adormit.

Sub porțile înalte, pe străzi întunecoase,
Treceau în fugă sprintene pisici,
Pîndeau tăcerea nopții, și, umbre credincioase,
Ne însoțeau tiptil, cu pașii mici.

Și cum eram noi singuri cu liniștea-mpreună,
Sub aripa luminii străvezii,
Din pieptul tău, vioară în care nu răsună
Decît cîntarea marei bucurii,

Din glasul tău cel vesel și clar, ca o fanfară
Sub cerul unei zile de april,

O notă plîngătoare a tresărit, bizară,
Ca tînguirea unui biet copil,
(O firavă făptură, schiloadă și imundă,
De care toți ai lui s-au lepădat,
Și vreme-ndelungată, ca lumii s-o ascundă
Au zăvorît-o-ntr-un cavou uitat.)
Cînta, sărmane înger, durerea ta lumească,
Plîngea, că-n lume tot e schimbător,
Că oamenii, de-ar pune pe față orice mască,
Nu-și pot ascunde răutatea lor;
Că nu-i ușoară viața unei femei frumoase,
Și nici nu e un meșteșug banal,
Ispita dansatoarei cu gesturi mlădioase,
Și cu șăgalnic zîmbet glacial.
Că-n inimi a te-ncrede e o prostească farsă;
Iubirea, frumusețea, ce vor fi,
În clipa cînd Uitarea, cu lada ei le varsă
În noaptea necuprinsei Veșnicii.
Îmi vine-ades în minte acea vrăjita noapte,
Tăcerea-n care-un suflet s-a oprit,
Și suspinîndu-și gîndul în îngrozite șoaapte,
Ca-ntr-un altar al lui, s-a spovedit.

Al. Hodoș

MĂRTURISIRE

O dată numai, dulce și blindă arătare
De brațul meu te-ai sprijinit
Dar în a sufletului meu întunecare
Icoana-ți vie a dăinuit.

Era târziu, pe boltă, medalie turnată,
O lună plină strălucea;
Și noaptea, ca un fluviu, solemnă, revărsată,
Pe orașul adormit curgea.

Pe uliți, printre case, sub porțile boltite
Pișici se strecurau discret
Bănuitoare, însă, ca umbre vechi, iubite,
Ne întovărășeau încet.

Deodată însă-n toiul apropierii care
Sub palid cer se-nfiripa
Din tine ce te-asemeni ades unei fanfare
Ce-n limpezi zori ar răsuna.

Din pieptul tău, bogată și veselă vioară
Cu sunet cald și minunat
Un biet suspin, o notă și tristă și bizară
Greu șovăind s-a furișat,

Ca un copil cu fața urită, gălbejită
De care-ai săi s-ar rușina,
Și-n vreo cămară neagră, pe undeva dosită,
De lume-ascuns l-ar încuia.

O, tipătul, biet înger, atunci, voia să spună
Că totul este trecător
Și că-n zadar, vai, omul ascunde sub minciună
Un egoism necruțător.

C-a fi frumoasă nu e ușoară meserie –
Că-i tot atîta de banal
Ca dansatoarea care în jocul ei te-mbie
C-un zîmbet rece, mașinal,

Că frumuseți, iubire, se sting; că-i o greșeală
Pe inimi a ne bizui
Și că uitarea toate le azvîrle-n traista-i goală
Spre a le duce-n veșnicii.

Mi-am amintit adesea de luna cea vrăjită
Și noaptea cu tăcerea ei
Ca și de mărturia, de toamnă abia șoptită
Sub patrafirul inimii.

Lazăr Iliescu

XLVI L'AUBE SPIRITUELLE

*Quand chez les débauchés l'aube blanche et vermeille
Entre en société de l'Idéal rongeur,
Par l'opération d'un mystère vengeur
Dans la brute assoupie un ange se réveille.*

*Des Cieux Spirituels l'inaccessible azur,
Pour l'homme terrassé qui rêve encore et souffre,
S'ouvre et s'enfonce avec l'attirance du gouffre.
Ainsi, chère Déesse, Être lucide et pur,*

*Sur les débris fumeux des stupides orgies
Ton souvenir plus clair, plus rose, plus charmant,
A mes yeux agrandis voltige incessamment.*

*Le soleil a noirci la flamme des bougies;
Ainsi, toujours vainqueur, ton fantôme est pareil,
Ame resplendissante, à l'immortel soleil!*

ZORILE SFINTE

*Pe pragul desfrînării, cînd ziua înflorește,
Și-mbracă Idealul în gînduri arzătoare,
Ca prin minunea unei puteri răzbunătoare,
În bruta adormită un înger se trezește.*

*Tăria necuprinsă a Cerurilor-Sfinte
Azurul și-l deschide ca o genune-adîncă,*

Chemînd la ea pe-nfrîntul ce mai visează încă,
Aşa, zeiţă bună, curată şi cuminte,

Fantoma ta se-nalţă, mai vie şi mai clară,
Pe urmele atîtor orgii ce mă-ntristară,
Şi ochii mi-i încîntă, plutind în amintire.

Se-ntuneacă în soare a facelor lumină,
Şi-atotbiruitoare, tu răspîndeşti, senină,
Ca astrul fără moarte, eternă strălucire!

Al. Hodoş

ZORI SPIRITUALE

Cînd desfrînatul simte zori noi care-l îmbată,
Şi-n sînu-i, Idealul pătrunde muşcător,
Printr-un mister ce pare un joc răzbunător,
În bruta aţipită un înger se arată.

Spirituale ceruri, cu-azurul ferecat,
Aceluia ce-n visuri, înfrînt, se canoneşte,
I se deschid şi-l scaldă în hăul ce-l momeste.
Tot astfel tu, zeiţă cu sufletul curat,

Pe tava fumegîndă a vechilor orgii,
Mai tînără, mai vie, mai clară, mai frumoasă,
Îmi fluturi amintirea-ţi, aprinsă, luminoasă.

O, cum păleşte-n soare, lumina din făclii;
Fantoma ta e însă mereu strălucitoare
Şi arde ca un soare imens, biruitoare!

Lazăr Iliescu

ZORI SPIRITUALE

Cînd la stricați, prin geamuri, dau zori de aur veste
Și au pătruns alături de Idealul dur,
Prin jocul răzbunării și-al tainei dimprejur,
În bestia-ațipită un înger se ivește.

Stau Slăvi Spirituale – necucerit azur –
Deasupra celui care în lanț de vis tînjește,
Adînc deschid prăpăstii, sorbindu-l îngerește.
La fel, Zeiță dragă, Ființă de dor pur,

Prin fumul ce-l lăsară păcatele-n moloz,
Obrazul tău răsare și limpede și roz,
Jucîndu-se sub ochii-mi în chip de amintire.

Și-au înnegrit la soare feștila, luminări;
Năluca ta e soare izbăvitor de zări,
Tu, suflet clar și rază cu veșnică lucire!

Ion Pillat

ZORILE MINȚII

Cînd la stricații vieții, zori albe și zori roșii
Pătrund în lumea tristă de ideal pierdut,
Prin fapta unui singur mister al răzbunării
În bruta ațipită un Înger s-a trezit.

Din Cerurile Minții, azurul necuprins,
Pentru acel ce-n tină visează și se plînge,

Cu doduri de prăpăstii, adînc se desfășoară.
Astfel, Zeiță scumpă, senină și curată,

Pe urma fumegîndă-a orgiilor smintite
Icoana ta mai clară, mai roză, mai frumoasă,
În ochi-mi de mirare plutește neîncetat.

Soarele innegrește lumina de făclii;
La fel, biruitoare, fantoma ta e-asemeni,
Suflet ce dai splendoare, ca soarele etern!

Nicolae Țimiraș

XLVII

HARMONIE DU SOIR

Voici venir les temps où vibrant sur sa tige
Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir;
Valse mélancolique et langoureux vertige!

Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Le violon frémit comme un cœur qu'on afflige;
Valse mélancolique et langoureux vertige!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir.

Le violon frémit comme un cœur qu'on afflige,
Un cœur tendre, qui hait le néant vaste et noir!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir;
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige.

Un cœur tendre, qui hait le néant vaste et noir,
Du passé lumineux recueille tout vestige!
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige...
Ton souvenir en moi luit comme un ostensor!

ARMONIE DE SEARĂ

Te uită, vine ora când tremurînd, ușoară,
Ca o cătuie, floarea respiră aburi iar,
Și se-nvîrtesc parfumuri și voci prin aer clar
În valsul melancolic și-amețitor, prin seară.

Ca o cătuie, floarea respiră aburi iar
Și, ca lovit, un suflet, se-aude o vioară
În valsul melancolic și-amețitor, prin seară.
Frumos și trist e cerul de parc-ar fi altar.

Și, ca lovit, un suflet, se-aude o vioară,
Un suflet ce alungă al nopții duh amar, –
Frumos și trist e cerul de parc-ar fi altar,
Iar soarele se stinge supus, în foc și pară.

Un suflet ce alungă al nopții duh amar
Dintr-un trecut ce lînced în toate se strecoară,
Iar soarele se stinge supus, în foc și pară.
Străluce amintirea ca-n evangheliar.

Al. Andrițoiu

ARMONIE DE SEARĂ

Aproape-i ceasu-n care pe lujer vibrătoare
Pier florile în abur spre cer cădelnițind;
Lungi zvonuri și miresme de seară-ntorn curgînd,
Alean de vals în aer și vrăji amețitoare!

Pier florile în abur spre cer cădelnițind;
Vioara-n vaier pare o inimă cînd moare;
Alean de vals în aer și vrăji amețitoare!
Adînc și trist e cerul ca un altar vibrînd,

Vioara-n vaier pare o inimă cînd moare,
O inimă plăpîndă, neantul vast urînd!
Adînc și trist e cerul ca un altar vibrînd;
S-a înecat în cheagu-i de sînge-apusul soare...

O inimă plăpindă, neantul vast urînd
Culege din trecutu-i lumini amintitoare!
S-a înecat în cheagu-i de sînge-apusul soare...
În mine amintirea-ți e-o raclă luminînd!

Șerban Bascovici

ARMONIE DE SEARĂ

Iată că vine timpul cînd pe tulpini vibrează,
Evaporată, floarea, cădelniță de fum,
Și se rotește-n aerul serii, zvon, parfum;
În valsul melancolic ce voluptos ritmează.

Evaporată, floarea, cădelniță de fum;
Ca inima-ntristată vioara-ncet vibrează;
În valsul melancolic ce voluptos ritmează!
Frumos și trist e cerul, ca un altar, acum.

Ca inima-ntristată vioara-ncet vibrează,
Blînd suflet ce urăște neantul vast de scrum,
Frumos și trist e cerul, ca un altar, acum;
Îneacă-n sînge soarele ultima lui rază.

Blînd suflet ce urăște neantul vast, de scrum,
Din luminos-alt'dată, el ia ce nu viază!
Îneacă-n sînge soarele ultima lui rază...
Tu strălucești în gîndu-mi, cădelniță de fum.

Radu Boureanu

ARMONIE DE SEARĂ

E vremea cînd, în tremur pe lujer, orice floare
Arome fumegînde spre cer cădelnițează,
Răsunete, parfumuri, încep, cînd înserează,
Un vals duios de jale, o horă-amețitoare!

Arome fumegînde spre cerul care tace!
Cu inima în tremur vioara tainic moare;
E-un vals duios de jale, e-o horă-amețitoare!
Frumos și trist e cerul ca un liman de pace.

Ca inima în tremur vioara tainic plînge,
– O inimă ce fuge de-adîncul, negrul haos!
Frumos și trist e cerul ca locul de repaos;
Ah, soarele se-neacă în propriul lui sînge...

O inimă ce fuge de haos, temătoare.
În tot ce-a fost odată și-acuma se răsfrînge!
Ah, soarele se-neacă în propriul lui sînge...
Divina-ți amintire străluce ca un soare!

C.Z. Buzdugan

ARMONIE DE SEARĂ

E vremea cînd pe lujeri înfiorați de-o pală
– Cădelniță de abur – se spulberă-orice floare;
Dar sunete și-arome în seară fug hoinare,
Vals de melancolie și galeșă-amețeală!

Cădelniță de abur – se spulberă-orice floare,
Vioara se frământă ca inima de boală;
Vals de melancolie și galeșă-amețelă!
Frumoasă-i bolta tristă ca un altar în zare.

Vioara se frământă ca inima de boală;
Un suflet cald urăște neantu-obscur și mare!
Frumoasă-i bolta tristă ca un altar în zare,
Iar Soarele se-neacă-ntr-un sînge ca o smoală.

Un suflet cald urăște neantu-obscur, și mare
Și-adună din trecutul cel clar, tot, cu sfială!
Iar Soarele se-neacă-ntr-un sînge ca o smoală.
Icoana ta în mine ca un chivot mi-apare!

Ion Caraion

ARMONIA SERII

Se-ntoarse iară vremea în care pe tulpină
Ca mici cădelniți sfinte se sting gingașe flori;
În aer sînt parfumuri și șoaapte și culori
Și valsu-i melancolic și adierea lină!

Ca mici cădelniți sfinte se sting gingașe flori;
Viorile ce cîntă sînt inimi ce suspină,
Și valsu-i melancolic și adierea lină!
Cavou de-odihnă pare sus cerul fără nori.

Viorile ce cîntă sînt inimi ce suspină,
Sînt inimi ce neantul îl simt de-atîtea ori!
Cavou de-odihnă pare sus cerul fără nori
Cînd soarele se-neacă în sînge de lumină...

Sînt inimi ce neantul îl simt de-atîtea ori
Și cari de pîlpiirea trecutului se-anină,
Cînd soarele se-neacă în sînge de lumină...
De ce-amintirea-n suflet, iubito, mi-o strecori?

Ioan I. Ciorănescu

ARMONIA SERII

Cu clipele-nserării, tot parcul a vibrat,
Par florile cădelniți, feerice, aprinse,
În sonuri bat cadența parfumurile stinse,
Iar valsul lor macabru delir a resfirat!

Par florile cădelniți feerice, aprinse;
Vioara te-nfioară ca sufletu-ntristat,
Iar valsul lor macabru delir a resfirat;
Pe-ntregul cer, solemne, ard rugurile-ncinse.

Vioara te-nfioară ca sufletu-ntristat,
Un suflet ce i-e groază de haosele-ntinse!
Pe-ntregul cer, solemne, ard rugurile-ncinse,
Și soarele în lacu-i de sînge s-a-necat.

Un suflet ce i-e groază de haosele-ntinse
Din gloria trecută delir a respirat!
Și soarele în lacu-i de sînge s-a-necat...
Potirele-amintirii lucesc în mine-aprînse!

George Duma

ARMONIE DE SEARĂ

Acum e ceasul serii, cînd lin-legănătoare,
Cădelnițează floarea parfumul ei ușor;
Ecouri și miresme se împletesc în zbor;
Un vals nostalgic, dulce beție-ametitoare!

Cădelnițează floarea parfumul ei ușor;
Suspina pe vioară un suflet care moare.
Un vals nostalgic, dulce beție-ametitoare!
Altar înalt e cerul, senin și-ntristător.

Suspina pe vioară un suflet care moare,
Privind cu ură negrul neant mistuitor!
Altar înalt e cerul, senin și-ntristător!
În cheagul lui de sînge se-neacă stinsul soare.

Privind cu ură negrul neant mistuitor,
O inimă culege trecutul, ca pe-o floare.
În cheagul lui de sînge se-neacă stinsul soare.
Port chipul tău în mine, potir strălucitor!

Al. Hodoș

ARMONIE DE SEARĂ

Veni și timpul, iată, cînd ies din orice floare
Miresme vapoaroase ca din cădelniți, fum;
Se leagănă în aer și sunet și parfum,
O, valsul trist al serii cu vrăji ametitoare!

Miresme vapoaroase ca din cădelniți, fum;
Suspină o vioară și sufletul te doare,
O, valsul trist al serii cu vrăji ametoitoare!
Ca un repaos dulce pe cerul blînd acum.

Suspină o vioară și sufletul te doare,
Un suflet ce urăște pustiu-ntins de scrum,
Ca un repaos dulce e cerul blînd acum, –
Vezi, soarele se-neacă în grea însîngerare.

Un suflet ce urăște pustiu-ntins de scrum,
Din ce-a trecut adună azi scumpele odoare.
Vezi, soarele se-neacă în grea însîngerare, –
Tu luminezi în mine ca luna un vechi drum.

Tudor Măinescu

ARMONIE ÎN AMURG

E vremea cînd pe lujer, în seara ce se stînge,
Vibrează-asemeni unei cădelniți orice floare;
Acum parfum și sunet de-a valma-ncap să zboare,
Vals trist și moleșeală ce farmecă și-nfrînge!

Vibrează-asemeni unei cădelniți orice floare;
Vioara ca un suflet pe care-l chinui, plînge;
Vals trist și moleșeală ce farmecă și-nfrînge!
Frumos și grav e cerul ca bolta din altare.

Vioara ca un suflet pe care-l chinui, plînge,
Un suflet blînd pe care nimicnicia-l doare!
Frumos și grav e cerul ca bolta din altare;
Și soarele în zare s-a înecat în sînge...

Un suflet blind pe care nimicnicia-l doare
Vestigii luminoase din vremi trecute strînge!
Și soarele în zare s-a înecat în sînge...
În mine amintirea-ți e-o lacră cu odoare!

Al. Philippide

ARMONIE-N ASFINȚIT

E timpul când vibrează și lujer și petală;
Ca din cadelniți fumul, la fel se pierde floarea;
Și se re-ntorc ecouri, cu toată-nmirezizarea, –
Un vals duios prin aer și-o dulce amețală!

Ca din cadelniți fumul, la fel se pierde floarea;
Vioara-i ca un suflet năpăstuit de boală;
Un vals duios prin aer și-o dulce amețală!
Ca un altar e bolta ce grav domină zarea.

Vioara-i ca un suflet năpăstuit de boală,
Blând suflet ce urăște neantul cu-nnoptarea!
Ca un altar e boala ce grav domină zarea;
Însângerată-i raza de soare, vespérală...

Blând suflet ce urăște neantul cu-nnoptarea
Strîngi orișice vestigii dintr-a luminii fală!
Însângerată-i raza de soare, vespérală...
Lumina ta de chivot îmi toarnă neuitarea!

Mihai Stănescu

ARMONIA SERII

Și iată, pe tulpine cînd tremură ușor,
Și florile se-nalță ca fumul din cătuie;
Sînt zvonuri și miresme în seara ce se suie,
E valsul melancolic de dor amețitor!

Și florile se-nalță ca fumul din cătuie;
Vioara lin tresare în noi ca un fior:
E valsul melancolic de dor amețitor!
Frumos și trist e cerul odihnei de vecie.

Vioara lin tresare în noi ca un fior;
Un suflet cald urăște neantul de leșie;
Frumos și trist e cerul odihnei de vecie;
Și soarele se-neacă în sînge arzător.

Un suflet ce urăște neantul de leșie,
Din vremea lui frumoasă recapătă splendori!
Și soarele se-neacă în sînge arzător.
Potir sfînțit, în mine icoana ta învie.

Nicolae Țîmiras

ARMONIE DE SEARĂ

E vremea cînd pe lujer încetișor vibrînd
Lin florile-cădelniți trimit mireasma tare;
Se-nvîrt parfum și sunet în ora de-nserare –
Vals melancolic, dulce, amețitor și blind!

Lin florile-cădelniți trimit mireasma tare,
Se tînguie vioara – o inimă plîngînd;
Vals melancolic, dulce, amețitor și blînd!
Frumos și trist e cerul ca marile altare.

Se tînguie vioara – o inimă plîngînd,
O inimă duioasă urînd neantul mare!
Frumos și trist e cerul ca marile altare;
Apusul pierde-n sînge luminile pe rînd.

O inimă duioasă urînd neantul mare,
Trecutului drag orice vestigii culegînd!
Apusul pierde-n sînge luminile pe rînd...
În mine amintirea-ți e-o sacră scăpărare!

C.D. Zeletin

XLVIII LE FLACON

*Il est de forts parfums pour qui toute matière
Est poreuse. On dirait qu'ils pénètrent le verre.
En ouvrant un coffret venu de l'Orient
Dont la serrure grince et rechigne en criant,*

*Ou dans une maison déserte quelque armoire
Pleine de l'âcre odeur des temps, poudreuse et noire,
Parfois on trouve un vieux flacon qui se souvient,
D'où jaillit toute vive une âme qui revient.*

*Mille pensers dormaient, chrysalides funèbres,
Frémissant doucement dans les lourdes ténèbres,
Qui dégagent leur aile et prennent leur essor,
Teintés d'azur, glacés de rosé, lamés d'or.*

*Voilà le souvenir enivrant qui voltige
Dans l'air troublé; les yeux se ferment; le Vertige
Saisit l'âme vaincue et la pousse à deux mains
Vers un gouffre obscurci de miasmes humains;*

*Il la terrasse au bord d'un gouffre séculaire,
Où, Lazare odorant déchirant son suaire,
Se meut dans son réveil le cadavre spectral
D'un vieil amour ranci, charmant et sépulcral.*

*Ainsi, quand je serai perdu dans la mémoire
Des hommes, dans le coin d'une sinistre armoire
Quand on m'aura jeté, vieux flacon désolé,
Décrépit, poudreux, sale, abject, visqueux, fêlé,*

*Je serai ton cercueil, aimable pestilence!
Le témoin de ta force et de ta virulence,
Cher poison préparé par les anges! liqueur
Qui me ronge, ô la vie et la mort de mon cœur!*

FLACONUL

Sînt unele parfumuri atît de tari, că-ți pare
Că sticla pentru ele nu e destul de tare.
Dacă deschizi un cufăr din Orient venit,
Cu-o încuietoare ce scîrțîie-ascuțit,

Sau un dulap în una din cele mai vechi case,
Pe care-a-nceput praful și-uitarea să se lase,
Cătînd, găsi-vei poate un mic flacon aci,
Din care,-ntors la viață, un suflet va țîșni.

Precum șade insecta-n gogoase, stau în noapte
Și mii de-ascunse gînduri ce freamătă în șoapte
Cari au, cînd a lor aripi în zbor le desfășori,
Plăci de-aur, roze mîndre și azurii culori.

În aer amintirea încet, tot mai aproape
Îți filfîie, cînd ochii ți-s înveliți de pleoape.
Și-mpins de ameteală, cu două mîini, pornești
Spre-un hău obscur, în care-s miasme omenesti,

Iar sufletul înfrînt e-n prăpastia pustie
În care vezi pe Lazăr cum giulgiul își sfîșie
Și cum cadavrul rînced, spre dînsul cînd te duci
Măreț și-l mișcă-asemeni fugarnicei năluci.

Cînd eu din minte fi-voi şters tuturor, atunce
Cînd în vreun dulap putred şi-uitat au să m-arunce
Şi cînd ca şi flaconul vechi, singur am să zac
Viscos, prăfuit, mişşav, murdar, crăpat, posac,

Atunci ţi-oi fi sicriul, o prea-ndurată ciumă,
Şi martor forţei tale care pe-atîţi consumă.
O, dulce-otravă care m-ai chinuit mereu,
Ce viaţă, dar şi moarte eşti sufletului meu!

Ioan I. Ciorănescu

STICLA DE PARFUM

Sînt unele parfumuri mai tari decît un val,
Trecînd ca printr-o sită prin vasul de cristal.
Pe fundul unui sipet cu broaşte ruginite,
Venit din Orientul grădinilor vrăjite,

În casa părăsită, în vreun scrin uitat,
Cu rafturi prăfuite şi iz întîrziat,
Găseşte ades flaconul cel vechi, ce-şi aminteşte,
Şi din a cărui raclă un suflet se trezeşte.

Din noaptea hibernală a crisalidei lor,
Înaripate gînduri pornesc în zbor uşor,
Purtînd lucirea rece a frunzelor de laur,
Fişii de cer albastru şi pulbere de aur.

Te-mbată amintirea cu-nfiorări de vis,
Plutesc miresme-n aer şi ochii ţi-ai închis;
Iar inima ţi-o prinde vîrtejul nălucirii,
În bezna unde-s toate miasmele-omenirii,

Și-o zvîrle în genunea adîncului abrupt,
Așa cum Lazăr giulgiul înmiresmat și-a rupt,
Trecește din uitare, în carnea ei spectrală,
O rîncedă iubire, dulceagă, sepulcrală.

Iar cînd voi fi eu însumi în scrinul funerar,
Demult uitat de oameni, zăcînd într-un sertar,
O biată sticlă veche, murdară, părăsită,
Slînoasă, prăfuită, crăpată și ciobită,

Otravă grea și dulce, eu îți voi fi sicriu!
A răutății tale dovadă am să fiu,
Mixtură îngerească! licoare-nveninată,
Ce inimii-i dai viață și moarte totodată!

Al. Hodoș

STICLUȚA

Cunosc miresme dîrze, puternice, și care
Se-nfig în porii sticlei, adînc, biruitoare.
Umblînd prin cutiuța din lemn străin, cioplit,
Și care se deschide c-un scrișnet ascuțit,

Sau prin iatacul umed, în care, cine știe?,
Un dulăpior cu miros de mucegai te-mbie,
Găsești vre o sticlură uitată undeva,
Din care simți un suflet țîșnind în preajma ta.

Ca niște crisalide în beznă adormite
Nenumărate gînduri funebre, răzvrătite,
Stropite-acum cu aur, albastre, viorii,
Își filfiie aripa, suind spre cer, zglobii.

Te-mbată amintirea ce-ți flutură-nainte;
Îți ametește ochii și tulburata minte,
Iar inima înfrîntă ți-o duce spre-un abis
De neguri și miasme, în fața ta deschis,

Duhnind a moarte-n hîda genune seculară
Asemenea lui Lazăr, cu chipul ca de ceară,
Zărești, rupîndu-și giulgiul, cu degete subțiri,
Un hoit frumos și rînced al vreunei vechi iubiri.

Cînd voi fi șters odată, și eu, din amintire
Și-ntr-un dulap sinistru zvîrlit făr-de mîhnire,
Ca o sticlură veche, cu dop murdar, cleios,
Ciobită, prăfuită și fără de folos,

Eu îți voi fi sicriul, duhoarea mea dulceagă,
Mărturisind, prin mine, tăria ta întreagă;
Otravă îngerească, tu vin al nimănui
Ce-mi drămuiești viața și inima-mi răpui!

Lazăr Iliescu

FLACONUL

În lume sînt miresme puternice, ce trec
Prin lucruri tari. Ai crede că pot străbate sticla.
Cînd ai deschis un cufăr sosit din Orient
Cu-ncuietori ce strigă, se strîmbă și scrișnesc,

Sau într-o casă goală, pitit într-un dulap
Plin de mirosul acru al vremii, plin de praf,
Găsești cîteodată un vechi flacon uitat,
Din care sare iute un suflet ce învie.

Dorm miile de gînduri, funebre crisalide,
Ce tremură ușoare în greul întuneric,
Își scutură aripa și iau avîntul lor,
În strai de-azur, în roze și aur îmbrăcate.

Și iată amintirea ce-mbată, că plutește
În aer greu; și ochii se-nchid; și ameteala
Împinge-nvinsul suflet cu minile-amîndouă
Spre-o groapă-ntunecată de putreziri umane;

Îl pune jos pe margini de groapă seculară,
În care pute Lazăr rupînd veșmîntul morții,
Se mișcă la trezire spectralul său cadavru
Dintr-un amor ce-i rînced, frumos și mormîntal.

Și eu, cînd mă voi șterge din mintea omenească,
O să adorm în colțul unui dulap sinistru,
Zvîrlit ca și flaconul îmbătrînit și jalnic,
Cu fața prăfuită, ciocnit, respingător.

Ti-aș fi atunci sicriul, iubita mea miasmă!
Martor al bărbăției, puterii de-a ucide,
Otravă scumpă-adusă de îngeri! Băutură
Care mă rozi! Viața și moartea bietei inimi!

Nicolae Timiraș

XLIX

LE POISON

*Le vin sait revêtir le plus sordide bouge
D'un luxe miraculeux,
Et fait surgir plus d'un portique fabuleux
Dans l'or de sa vapeur rouge,
Comme un soleil couchant dans un ciel nébuleux.*

*L'opium agrandit ce qui n'a pas de bornes,
Allonge l'illimité,
Approfondit le temps, creuse la volupté,
Et de plaisirs noirs et mornes
Remplit l'âme au-delà de sa capacité.*

*Tout cela ne vaut pas le poison qui découle
De tes yeux, de tes yeux verts,
Lacs où mon âme tremble et se voit à l'envers...
Mes songes viennent en foule
Pour se désaltérer à ces gouffres amers.*

*Tout cela ne vaut pas le terrible prodige
De ta salive qui mord,
Qui plonge dans l'oubli mon âme sans remord,
Et, charriant le vertige,
La roule défailante aux rives de la mort!*

OTRAVA

Poate să-mbrace vinul o mizeră odaie
În ciudat veșmînt de preț,
Făcînd să-apară bolta unui portic măreț
În roșcata lui văpaie,
Ca auriul soare cînd scapătă în ceți.

Și opiul mărește ce n-are mărginire,
Trage de nelimitat,
Și adîncește timpul în voluptăți săpat.
Curg plăcerile-n neștire
Umplînd preastrîmtul suflet în care au intrat.

Acestea mai prejos sînt de-otrava picurată
De doi ochi, de ochii-ți verzi,
Ca locuri unde-n tremur adînc mă văd invers.
Visele îmi vin în gloată,
Să le astîmperi setea, amar să le dezmierzi.

Acestea mai prejos sînt decît saliva-ți care
Mușcă sufletu-mi, cumplit,
Și-l duce în uitare, de remușcări lipsit,
Năucindu-l în viltoare,
Tîrîndu-l spre al morții liman fără sfîrșit.

Nina Cassian

OTRAVA

Nu poate decît vinul, bordeielor sordide
Podoabă să le dea, de sărbătoare,
Să-nalțe-nchipuite portaluri sclipitoare
În aurul văpăii lui lichide,
Așa cum printre neguri apune-aprinsul soare.

Hașișul prelungește nemărginitul spațiu
Și zarea infinită o lărgeste;
El adîncește timpul, plăcerea o-ntetește,
Îți dăruiește sumbrul lui nesățiu
Și inima ți-o umple mai mult decît primește.

Dar nu-i nici o esență în stare să cuprindă
Atîtea vrăji, cît ochii verzi ca marea!
Mîhnirea mea privește în ei ca-ntr-o oglindă,
Iar gîndul meu ca un pribeag colindă
Și apei lor amare îi cere alinarea.

Și nu cunosc otravă să ardă-atît de tare
Ca fermecata apă-a gurii tale,
Ce inima mea beată mi-o scaldă în uitare
Și, amețind-o fără remușcare,
Pin-la hotarul morții, pierdută, o prăvale!

Al. Hodoș

OTRAVA

Să schimbe, știe vinul, speluncile murdare,
Într-un palat miraculos;
Din aburu-i de aur un templu fabulos
Vrăjește în pahare,
Ca un apus de soare pe cerul neguros.

De asemeni opiul umflă tot ce-i nemărginire,
Nemărginitul prelungind,
Și, timp și voluptate cu vraja lui sporind,
Ne toarnă neagră amăgire
Cît sufletele noastre nu-ncap și nu cuprind.

Nimic nu-ntrece însă otrava minunată
Din ochii-ți, lacuri verzi, ce par
Că-mi scaldă umbra-ntoarsă cînd, în adîncul clar,
A visurilor mele ceată,
Setoasă, bea din cupa abisului amar.

Dar și mai tare-i încă, din pățimașă-ți gură,
Veninul greu și mușcător
Ce-mi toarnă-n suflet somnul adînc, necruțător,
Și-n amețeala ce mă fură,
Spre moarte mă îndreaptă cu pas șovăitor!

Lazăr Iliescu

OTRAVA

Să-mbrace știe vinul speluncile murdare
 În strai de vis, strălucitor,
Și-nalță porți boltite și arcuri tari, ușor,
 În roșul aur din pahare,
Ca soarele ce-apune pe cerul plin de nori.

Și opiul mărește ce-i fără de hotare,
 Tot întinzînd nemărginiri.
El vremii și plăcerii le stoarce adînciri;
 Cu-ntunecată nepăsare
Încarcă inimi peste daraua de iubiri.

Dar ele n-au puterea ce-o are doar veninul
 Din ochii tăi, din ochii verzi,
Lac unde-n tremur chipu-mi stînd răsturnat, îl pierzi..
 Cînd visul meu, seninul,
Amar și-adapă turma în apele lor verzi.

Dar ele nu-s asemeni cu vraja ta grozavă,
 Cu-al tău sărut mușcînd cumplit,
Ce-neacă în uitare un suflet cătrănit,
 Și-n valuri revărsînd otravă,
Pînă-n limanul morții mi l-au rostogolit!

Ion Pillat

L CIEL BROUILLÉ

*On dirait ton regard d'une vapeur couvert;
Ton œil mystérieux (est-il bleu, gris ou vert?)
Alternativement tendre, rêveur, cruel,
Réfléchit l'indolence et la pâleur du ciel.*

*Tu rappelles ces jours blancs, tièdes et voilés,
Qui font se fondre en pleurs les cœurs ensorcelés,
Quand, agités d'un mal inconnu qui les tord,
Les nerfs trop éveillés raillent l'esprit qui dort.*

*Tu ressembles parfois à ces beaux horizons
Qu'allument les soleils des brumeuses saisons...
Comme tu resplendis, paysage mouillé
Qu'enflamment les rayons tombant d'un ciel brouillé!*

*Ô femme dangereuse, ô séduisants climats!
Adorerai-je aussi ta neige et vos frimas,
Et saurai-je tirer de l'implacable hiver
Des plaisirs plus aigus que la glace et le fer?*

CER TULBURE

*Ca sub un vâl de aburi privirea ți se pierde;
În ochiul greu de taină (e gri, albastru, verde?)
Pe rînd plin de cruzime, duios, plin de visare,
Lucește nesimțirea și-a cerului paloare.*

Tu-mi amintești acele învăluite zile
Ce fac să se topească în lacrimi inimile,
Cînd, fără ca s-o știe, de-un tainic rău bolind,
Își ride carnea trează de spiritul dormind.

Te-asemeni cîteodată cu-acele zări frumoase
Ce se aprind de soare în toamnele cețoase...
Ești plină de lumină, precum un cîmp muiat
Și-nflăcărat de raze din cerul tulburat!

Femeie a pierzării, a iernii țări sihastre!
Slăvi-voi oare neaua-ți și viscoalele voastre,
Și voi putea eu storce de unde-i aspru gerul
Plăceri mai ascuțite ca gheața și ca fierul?

Mihai Beniuc

CER POSOMORÎT

Privirea ta, ai zice că-n abur dens se pierde;
Ce tainic îți e ochiul (e-albastru, gri, sau verde?)
Pe rînd, duios, visează, sau crud e în cătare,
Răsfrînge lenea-ntinsă-n a cerului paloare.

Tu amintești de zilele albe, împîclite,
Ce fac vrăjite inimi să fie-n plîns topite,
Cînd, de-o necunoscută durere care-i arde
Batjocorit e duhul de nervi cu-ntinse coarde.

Tu semeni cîteodată cu zilele frumoase
Cari soarele-l dau zilei în toamnele brumoase...
Cum strălucești atuncea priveriște udată,
Aprinsă de cascada de foc din cer surpată!

Primejdie, femeie, clime-ademenitoare!
Ți-oi adora zăpada, a brumelor splendoare,
Sau iernii ne-mpăcate ajunge-voi să-i cer,
Plăceri mai ascuțite ca-n ghețuri sau în fier?

Radu Boureanu

CER ÎNTUNECAT

Ochii-ți (albaștri, tulburi sau verzi) ca de mistere,
Privirea-nvăluită de-un abur prin unghere,
Ce e cînd nemiloasă cînd caldă, visătoare,
Reflectă parcă lenea și-a cerului paloare.

Evoci lungi zile albe, călii și-nnegurate,
Ce ploi de lacrimi toarnă în inimi fermecate,
Cînd – sub durerea-ascunsă ce cată să-i tot farme –
Rid nervii-agili de mintea care pe-aiurea doarme.

Din cînd în cînd tu semeni cu-acele zări frumoase
Aprinse viu de soare în zilele cețoase...
Și strălucești, un jilav decor străpuns deodată
De razele căzute din bolta-ntunecată.

Femeie ce mă sperii, voi zile-atrăgătoare!
La fel iubi-voi neaua-ți și-a voastre brume, oare,
Și-am să culeg din iarna ce crîncen își vrea cerul
Plăceri mai aspre încă decît sînt gheața, fierul?

Ion Caraion

CER ÎNNOURAT

Ca printr-un vâl de ceață, privirea-n zări ți-o pierzi;
Nu știu cum îți sînt ochii (albaștri, negri, verzi?)
Sînt, rînd pe rînd, sălbatici, duioși sau visători,
Mai palizi decît cerul, ca el nepăsători.

Sînt zile, le ții minte? fierbinți și-nnegurate,
Topind în lacrimi vraja iubirii-ndurerate,
Cînd carnea ațîtată de patimi se trezește,
Privind cu vrăjmășie cum gîndul trîndăvește.

Tu semeni cîteodată cu cerul plumburiu,
Iluminat în neguri de soarele tîrziu,
Și strălucești, ca stratul de flori înrouat,
Sub razele căzute din cerul înnorat.

O, bune anotimpuri, femei-amăgitoare!
Iubi-voi bruma voastră, a fulgilor ninsoare,
Și voi culege oare, luptîndu-mă cu gerul,
Plăceri ce taie-n carne, ca ghiața și ca fierul?

Al. Hodoș

CER TULBURE

S-ar zice că ți-i ochiul în ceață-nvăluit;
Căprui, albastru, verde? – mister nelămurit.
Cînd limpede, cînd palid, cînd crud, cînd visător,
Tot cerul se-oglindește în el, nepăsător.

Ești ca acele zile cetoase, albe, cînd
Vrăjite inimi dorul și-l macină plîngînd;
Cînd nervii prinși în joacă de-un bici misterios,
De cugetul ce doarme își rîd neputincios.

Îmi amintești adesea miraculoase zări
Cum soarele de toamnă le-aprinde-n depărtări...
Cum strălucești, o, umed peisaj înrourat,
Sub razele desprinse din cerul tulburat!

Primejdios trup! Scumpe, dulci anotimpuri, voi!
Iubi-voi oare neaua și-al brumelor șuvoi?
Mai ascuțite, iernii, să-i cer voi ști cumva
Plăceri, cum nici cuțitul nici gheața nu pot da?

Lazăr Iliescu

LI LE CHAT

I

*Dans ma cervelle se promène,
Ainsi qu'en son appartement,
Un beau chat, fort, doux et charmant.
Quand il miaule, on l'entend à peine,
Tant son timbre est tendre et discret;
Mais que sa voix s'apaise ou gronde,
Elle est toujours riche et profonde.
C'est là son charme et son secret.*

*Cette voix, qui perle et qui filtre
Dans mon fonds le plus ténébreux,
Me remplit comme un vers nombreux
Et me réjouit comme un philtre.*

*Elle endort les plus cruels maux
Et contient toutes les extases;
Pour dire les plus longues phrases,
Elle n'a pas besoin de mots.*

*Non, il n'est pas d'archet qui morde
Sur mon cœur, parfait instrument,
Et fasse plus royalement
Chanter sa plus vibrante corde,*

*Que ta voix, chat mystérieux,
Chat séraphique, chat étrange,
En qui tout est, comme en un ange,
Aussi subtil qu'harmonieux!*

II

*De sa fourrure blonde et brune
Sort un parfum si doux, qu'un soir
J'en fus embaumé, pour l'avoir
Caressée une fois, rien qu'une.*

*C'est l'esprit familier du lieu;
Il juge, il préside, il inspire
Toutes choses dans son empire;
Peut-être est-il fée, est-il dieu?*

*Quand mes yeux, vers ce chat que j'aime
Tirés comme par un aimant,
Se retournent docilement
Et que je regarde en moi-même,*

*Je vois avec étonnement
Le feu de ses prunelles pâles,
Clairs fanaux, vivantes opales,
Qui me contemplent fixement.*

MOTANUL

I

*Sub fruntea mea, la el acasă!
Un tânăr și frumos motan,
Voinic, cuminte, năzdrăvan,
Se plimbă-ncet și nici nu-i pasă.*

Abia l-aud cum miaună-ncet,
Și chiar cînd mîrîie și tună,
Adîncă, vocea îi răsună;
E minunatul lui secret!

E-o voce gravă și perlată,
Iar timbrul ei pătrunzător
Mă-ncîntă ca un vers sonor,
Și ca un filtru mă îmbată.

Îmi place să-l aud torcînd,
Durerea știe să-mi alinte,
Nevoie n-are de cuvinte
Să-mi spună tot ce-i dă prin gînd.

Și nicăieri nu se ivește
Arcuș lăsat de Dumnezeu,
Pe struna sufletului meu
Să cînte-atît de-mpărătește,

Ca vocea ta, motan frumos, –
Motan al vrăjilor divine, –
Și-n care totul să se-mbine
Atît de fin și-armonios!

II

Miroase-atît de minunat
Spinarea-i brună și roșcată!
L-am mîngîiat numai o dată,
Și m-am simțit îmbălsămat.

E gèniul cel bun al meu,
Mă judecă și-mi poruncește,
Puterea lui mă stăpînește,
Și nu știu, zîă e sau zeu?

Cînd spre motanul ce-l iubesc,
Atras ca de-un magnet puternic,
Mă uit cu sufletul cucernic
Și în adîncul meu privesc,

Văd jarul ochilor măriți,
Fanare limpezi, flăcări pale,
Și-i simt, ca niște vii opale,
Mereu asupra-mi ațintiți.

Al. Hodoș

MOTANUL

I

În creieru-mi se lăfăiește
Plimbîndu-și coada, un motan
Voinic, frumos și dolofan, –
Cînd miorlăie, abia scîncește.

Alt glas mai fraged parcă nu-i;
Dar vocea, oricum și-o arată,
E și profundă și bogată:
E farmecul și taina lui.

Simt vocea asta cum mă fură,
Adînc în mine pătrunzînd;
Cînd viersul i-l aud curgînd,
Mă-mbăt ca de o băutură.

Durerea mi-o adoarme lin
Cu încîntarea ei fierbinte;

Nu-i trebuiesc de loc cuvinte,
Dar eu îl înțeleg deplin.

Nici un arcuș nu mi se-așează
Atît de plin și de ușor
Pe inimă, nici cu-atît dor
Nu lunecă și nu vibrează,

Ca glasul tău misterios,
Motan cu chip de înger, care
Ai pogorît parcă din zare,
Subtil, serafic și frumos.

II

În blana-i mătăsoasă, brună,
Un vag parfum trăiește, stins;
În treacăt păru-i l-am atins,
Dar încă-i simt mireasma bună.

De strajă, în căminul meu,
El judecă și vede toate,
Și cîrmuiește și socoate.
E-o zîină, sau e-un Dumnezeu?
Cînd drăgăstos îl simt cum vine
Și ochii mei, ca de-un magnet
Atrași, spre el se-ntorc încet
Și-ncerc să văd mai mult în mine,
Mirat, în fața mea zăresc
Pupilele-i lucioase, pale,
Ce ard ca două vii opale,
Și-n umbră, țintă, mă privesc.

Lazăr Iliescu

PISOIUL

I

În creieru-mi se plimbă-n voie
Precum ar face-o-n tinda sa,
Pisoi frumos ce bun cu noi e.
Cînd miaună l-auzi abia,

Atît de blînd e zvonu-i; tare
Să-i fie glasul sau ușor,
E cald și adîncime are
Păstrînd un ce fermecător.

Un glas cu clarul picurat
Mi-ajunge-n suflet de cerneală,
Mă umple ca un vers scandat,
Mă bucură ca o beteală.

Adoarme jalea mea fierbinte
Și poartă-n el extaze-adînci;
Nu buchiile ce-n cap le strîngi
Le vrea, nu-i trebuie cuvinte.

Nu tremură mai sfînt arcuș
Pe inima-mi, întinsă strună,
Nici peste coarde-n lunecuș
Mai dulce-acordurile sună,

Cu glasul tău misterios,
Pisoi serafic plin de plîngeri,
În care totul ca la înger
E vis subtil și-armonios!

II

Din blana-i brună sau roșcată
Ieșind așa parfum simțeam
Că eram balsam tot, cînd am
Atins-o dulce doar o dată.

E duhul locului și-al meu;
El judecă, inspiră, știe
Orice se-ntîmplă în domnie;
E poate zîină, poate zeu?

Cînd ochiul spre pisoiful drag,
Ca de magnet legat, revine
Și cînd întorc acum în mine
Priviri ce tainele atrag,

Zăresc în noaptea mea uimit
Cum ard pupilele lui pale,
Fanare verzi și vii opale,
Fixîndu-mă neconținut.

Ion Pillat

PISICA

I

În creier mi s-a pripășit
Pisică zveltă și frumoasă;
Se plimbă ca la ea acasă
Și miaună abia simțit,

De dulce și discretă ce-i;
Dar cînd zbucnește alintată,
În vocea plină și bogată,
Simți farmecul și taina ei.

E-un glas ce fermecat a mers
În tenebroasa mea făptură,
Ca o vrăjită băutură
Și armonia unui vers.

Adoarme răul cel mai crud,
El e izvorul de extaze,
Mă înfășoară în lungi fraze,
Dar nici o vorbă nu aud.

El e arcușul ideal
Mușcîndu-mi inima ce sună,
Încît cea mai vibrantă strună
Să scoată sunetul regal.

E-un glas misterios, sublim –
Pisică stranie, umilă,
Armonioasă și subtilă
În toate, ca un serafim!

II

O dată-am mîngîiat, o dată
Blănița brună și bălaie,
Și mi-a intrat ca o văpaie
Mireasmă în ființa toată.

Ea-i duhul casei, e stăpîină,
Domnește, judecă, inspiră
Tot ce-n imperiul ei respiră;
O fi vreun zeu, o fi vreo zîină?

Cînd spre piscică, dragul zeu,
Supus, privirea mi se lasă
Ca de-un magnet ascuns atrasă,
Și pot privi lăuntrul meu,

În adîncime, uluit,
Zăresc pupilele ei pale,
Ca faruri limpezi, vii opale,
Privindu-mă încremenit.

C.D. Zeletin

LII

LE BEAU NAVIRE

*Je veux te raconter, ô molle enchanteresse!
Les diverses beautés qui parent ta jeunesse;
Je veux te peindre ta beauté,
Où l'enfance s'allie à la maturité.*

*Quand tu vas balayant l'air de ta jupe large,
Tu fais l'effet d'un beau vaisseau qui prend le large,
Chargé de toile, et va roulant
Suivant un rythme doux, et paresseux, et lent.*

*Sur ton cou large et rond, sur tes épaules grasses,
Ta tête se pavane avec d'étranges grâces;
D'un air placide et triomphant
Tu passes ton chemin, majestueuse enfant.*

*Je veux te raconter, ô molle enchanteresse!
Les diverses beautés qui parent ta jeunesse;
Je veux te peindre ta beauté,
Où l'enfance s'allie à la maturité.*

*Ta gorge qui s'avance et qui pousse la moire,
Ta gorge triomphante est une belle armoire
Dont les panneaux bombés et clairs
Comme les boucliers accrochent des éclairs,*

*Boucliers provoquants, armés de pointes rosés!
Armoire à doux secrets, pleine de bonnes choses,
De vins, de parfums, de liqueurs
Qui feraient délirer les cerveaux et les cœurs!*

Quand tu vas balayant l'air de ta jupe large,
Tu fais l'effet d'un beau vaisseau qui prend le large,
Chargé de toile, et va roulant
Suivant un rythme doux, et paresseux, et lent.

Tes nobles jambes, sous les volants qu'elles chassent,
Tourmentent les désirs obscurs et les agacent,
Comme deux sorcières qui font
Tourner un philtre noir dans un vase profond.

Tes bras, qui se joueraient des précoces hercules,
Sont des boas luisants les solides émules,
Faits pour serrer obstinément,
Comme pour l'imprimer dans ton cœur, ton amant.

Sur ton cou large et rond, sur tes épaules grasses,
Ta tête se pavane avec d'étranges grâces;
D'un air placide et triomphant
Tu passes ton chemin, majestueuse enfant.

FRUMOASA NAVĂ

Să-ți povestesc, făptură, încântător de moale
Ce farmece, podoabe, stau tinereții tale;
Vreau frumusețea să-ți descriu
Și că te văd copilă, femeie când te știu.

Când treci, cu fusta largă, făcînd ocol pe zare,
Arăți ca o fregată care-ar porni pe mare,
De pînze grea, ușor săltînd,
Urmînd un dulce ritm și leneș navigînd.

Pe gîtul tău, rotundul, pe umeri, ondulații,
Îți păunește capul mișcat cu stranii grații,
Cu-n aer blind, triumfător,
Copilă majestuoasă treci lunecînd ușor.

Să-ți povestesc, făptură, încîntător de moale
Ce farmece, podoabe, stau tinereții tale;
Vreau frumusețea să-ți descriu,
Și că te văd copilă, femeie cînd te știu.

Împinge pieptu-n cale veșminte moi, ușoare,
Triumfător ți-e pieptul – e un dulap la care
Albe tăblii de uși bombate
Fulgere-atrag ca scuturi în fiare ferecate.

Provocătoare scuturi, cu ghinturi, sfircuri roze!
Dulap cu dulci mistere,-nchizînd metamorfoze;
Vinuri, parfumuri, licori,
Turnînd deliru-n creieri, în inimi grei fiori.

Cînd treci, cu fusta largă făcînd ocol pe zare
Arăți ca o fregată care-ar porni pe mare,
De pînze grea, ușor săltînd,
Urmînd un dulce ritm și leneș navigînd.

Gamble tale nobile-n mers gonesc volane
Să chinuie dorințele-obscure și umane,
Ca două vrăjitoare, cînd
Se-ntind, un negru filtru-ntr-un vas adînc turnînd.

Brațele tale care prea juni herculi ar frînge
Rivale lucitorilor boa sînt – și-ar strînge
Cu îndîrjire, că-i sortit
Să-ntipărești în inimă-adînc pe-al tău iubit.

Pe gîtul tău, rotundul, pe umeri, ondulații,
Îți păunește capul mișcat cu stranii grații;
Cu-n aer blind, triumfător
Copilă majestuoasă treci lunecînd ușor.

Radu Boureanu

CORABIA FRUMOASĂ

Aș vrea, ispită dulce, să-ți spun, ca în povești,
Cît farmec duci cu tine și ce frumoasă ești!

Să-ți zugrăvesc făptura minunată,
Cu grații de femeie și frăgezimi de fată.

În rochia ta largă, cînd zbori peste pămînt,
Te-aseamăn unei nave cu pînzele în vînt,

Trecînd ușor pe liniștita mare,
În leneșe plutire și lină legănare.

Pe umerii puternici, pe gîtul tău sculptat,
Îți porți alene capul ca într-un dans ciudat,

Și-n drumul tău treci mîndră și senină,
Ca o biruitoare odraslă de regină.

Aș vrea, ispită dulce, să-ți spun ca în povești,
Cît farmec duci cu tine și ce frumoasă ești;

Să-ți zugrăvesc făptura minunată,
Cu grații de femeie și frăgezimi de fată.

Pe triumfalul luciu al sînului tău plin,
Se arcuiește pieptul frumos al unui scrin,

Ca scutul care lăncile le frînge
Și fulgerele luptei pe fața lui le stringe.

Provocătoare scuturi, cu vîrf de trandafiri!
Scrin cu plăcute daruri și bune mulțumiri:
Dulci vinuri, cu miresme de-altădată,
Ce amesc gîndirea și inima o-mbată.

În rochia ta largă, cînd zbori peste pămînt,
Te-aseamăn unei nave cu pînzele în vînt,
Trecînd ușor pe liniștita mare,
În leneșă plutire și lină legănare.

A tale pulpe zvelte, volanele gonind,
Ațîță poște-ascunse și-aprind un tainic jînd,
Ca două-ngemănate vrăjitoare
Ce-ar mesteca în cupe perfida lor licoare.

Asemeni unui șarpe, ți-e brațul sclipitor,
Pe-ncepătorul Hèrcul l-ar fi înfrînt ușor,
Și cînd iubitul ți-l îmbrățișează,
În inima ta moale adînc îl încrustează.

Pe umerii puternici, pe gîtul tău sculptat,
Îți porți alene capul ca într-un joc ciudat
Și-n drumul tău treci mîndră și senină,
Ca o biruitoare odraslă de regină.

Al. Hodoș

FRUMOASA NAVĂ

Molatecă făptură, vreau să-ți înșir, mărețe,
Podoabele ce-mbracă frumoasa-ți tinerete,
Comorile să-ți zugrăvesc,
În cari copilărie și minte se-mpletesc.

Cînd treci în rochia-ți largă, prinzînd în falduri vîntul,
O navă pari, cu pînze, ce-și ia în larg avîntul
Pe luciul apelor, senin,
Alunecînd molatec și lenevos și lin.

Pe gîtul larg și falnic, pe umerii plini, iată,
Îți legeni, mindru, capul, cu grație ciudată;
Și-n pas blajin, victorios,
Treci pașnic mai departe, copil majestuos.

Molatecă făptură, vreau să-ți înșir, mărețe,
Podoabele ce-mbracă frumoasa-ți tinerete;
Comorile să-ți zugrăvesc,
În cari copilarie și minte se-mpletesc.

Strîns, încordat sub rochia cu unduiri lucioase,
Stă pieptul tău, un sipet cu lucruri prețioase,
Cu uși, ce pe tăblia lor,
Rotunde, albe scuturi, prind fulgere din zbor.

Ațițătoare scuturi, și-n vîrf îmbujorate,
Tu, sipet, cu dulci taine și lucruri minunate,
Cu vin, miresme și nectar,
Înnebunind și minte și inimi cu-al lor har.

Cînd treci în rochia-ți largă, prinzînd în falduri vîntul,
O navă pari, cu pînze, ce-și ia în larg avîntul
Pe luciul apelor, senin,
Alunecînd molatec și lenevos și lin.

Sub faldurile fustei, frumoasele-ți picioare,
De patimi și de pofte mereu răscolitoare,
Ca două iele-s, ce-nvîrtesc,
Într-un ceaun de vrajă, un elixir drăcesc.

Și-ar bate joc de tineri vînjoși, brațele tale,
Ce-s pentru șerpi temute, puternice rivale,
Făcute să poți strînge-n clești
Și-ntipări în suflet pe omul ce-l iubești.

Pe gîtul larg și falnic, pe umerii plini, iată,
Îți joacă mîndru capul cu grație ciudată
Și-n pas blajin, victorios,
Treci pașnic înainte copil majestuos.

Lazăr Iliescu

FRUMOASA NAVĂ

Să-ți povestesc mi-e vrerea, mlădie vrăjitoare,
De harurile-ți multe, ca tinerețea-n floare;

Voi spune frumusețea ta,
În care dimineța cu-amiaza se topea.

Cînd vîntul tu îl măture cu rochia ta largă,
Pari o frumoasă navă ce-n larg voind să meargă

Își leagănă pînzișul plin
În ritmul mării molcum și lenevos și lin.

Pe gîtul tău, rotundul, pe umeri grăsulii,
Se-mpăunează capul cu grații grijulii;

Și în triumf cu ochii reci
Îți vezi de drum, copilă, și maiestoașă treci.

Să-ți povestesc mi-e vrerea, mlădie vrăjitoare,
De harurile-ți multe, ca tinerețea-n floare;

Voi spune frumusețea ta,
În care dimineța cu-amiaza se topea.

Ți-e pieptul ce se-mpinge obraznic sub mătase,
Sînt sînii tăi, în slavă, dulapuri prea frumoase,
Al căror lemn bombat și clar
Ca scutul, prinde-n fugă al fulgerelor dar;

Sînt scuturi sfidătoare cu vîrfuri purpurii,
Dulapuri cu dulci taine, belșug de bucurii,
Cu vin de preț și cu parfum
Ce inimă și creier le-aruncă-n vis nebun!

Cînd vîntul tu îl mături cu rochia ta largă,
Pari o frumoasă navă ce-n larg voind să meargă
Își leagănă pînzișul plin
În ritmul mării molcum și lenevos și lin.

Puternicele pulpe, sub unduiri de fustă,
Îmi chinuie dorința ascunsă și se-ncrustă
Ca două iele care fac
Să fiarbă filtre negre într-un cazan de drac.

Cu brațele ai frînge în joacă pe herculi;
Sînt șerpilor gigantici strălucitori emuli,
Făcuți să-l strîngă îndîrjit
Să-și tipărească-n suflet pe veci, pe-al tău iubit.

Pe gîtul tău, rotundul, pe umeri grăsulii,
Se-mpăunează capul cu grații grijulii;
Și în triumf cu ochii reci
Îți vezi de drum, copilă, și maiestoașă treci.

Ion Pillat

LIII

L'INVITATION AU VOYAGE

*Mon enfant, ma sœur,
Songe à la douceur
D'aller là-bas vivre ensemble!
Aimer à loisir,
Aimer et mourir
Au pays qui te ressemble!
Les soleils mouillés
De ces ciels brouillés
Pour mon esprit ont les charmes
Si mystérieux
De tes traîtres yeux,
Brillant à travers leurs larmes.*

*Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.*

*Des meubles luisants,
Polis par les ans,
Décoreraient notre chambre;
Les plus rares fleurs
Mêlant leurs odeurs
Aux vagues senteurs de l'ambre,
Les riches plafonds,
Les miroirs profonds,
La splendeur orientale,
Tout y parlerait
A l'âme en secret
Sa douce langue natale.*

*Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.*

*Vois sur ces canaux
Dormir ces vaisseaux
Dont l'humeur est vagabonde;
C'est pour assouvir
Ton moindre désir
Qu'ils viennent du bout du monde.
— Les soleils couchants
Revêtent les champs,
Les canaux, la ville entière,
D'hyacinthe et d'or;
Le monde s'endort
Dans une chaude lumière.*

*Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.*

INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE

*Mico, sora mea,
Vis ni s-ar părea
Traiu-acolo dac-ai merge tu cu mine!
Liniștiți iubind
Ne-am iubi murind
Într-o țară care seamănă cu tine!
Sorii aburind
Într-un cer mocnind
Pentru sufletu-mi au farmece egale
Cu-ochii-ți trădători*

Cînd tăinuitori
Îmi lucesc prin lacrimile tale.

Totu-acolo-i rînduit, e-nseninare,
Liniște, belșug și desfătare.

Mobile-n culori
De-anii trecători
Poleite, ne-ar împodobi odaia;
Neîntîlnite flori
Și-ar muia din zori
În parfum de chilimbar văpaia.
Și boltite grinzi,
Și adinci oglinzi
În sclipirea lor orientală,
Toate ne-ar vorbi,
Tainic ne-ar șopti
Graiu-n duioșia lui natală.

Totu-acolo-i rînduit, e-nseninare,
Liniște, belșug și desfătare.

Vezi în port plutind
Năvile dormind
C-au bătut atîta drum hoinare
Parc-ar potoli
Tot ce-ai mai dori
Cînd sosesc de peste țări și mare;
– Sorii asfințind
Mor împrăștiind
Pe canaluri și pe-ntreg orașul
Iriși auriți;
Toți adorm tihniți
Cînd le umple-amurgul cald locașul.

Totu-acolo-i rinduit, e-nseninare,
Liniște, belșug și desfătare.

Șerban Bascovici

INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE

Copilă, soră bună,
Să mergem împreună,
Departe, către zările de farmec pline.
Ursita să ne poarte,
În dragoste și moarte,
Spre țara care seamănă cu tine.
Lumina-nrourată,
Sub bolta-nnegurată,
Cu farmecul ei sufletu-mi vrăjește,
Cum sub umbrita geană,
Privirea ta vicleană
Prin picături de lacrimi strălucește.
Acolo toate-s bucurie,
Plăcere, cîntec, armonie!

O mobilă-aurită,
De vremuri poleită
Împodobește casa primitoare,
Și floarea din grădină
Parfumul și-l îmbină
Cu undele de ambră-aromitoare.
Înaltele tavanuri,
Plăcutele divanuri,
Adîncile oglinzi orientale,

Podoabele bogate,
Spun basme minunate,
În graiul vechi al țării lor natale.

Acolo toate-s bucurie,
Plăcere, cîntec, armonie!

Privește! lîngă maluri,
Visează pe canaluri
Din larg-venite călătoare nave;
Le poartă-n zare vîntul,
Cutreieră pămîntul,
Dorinței tale preasupuse sclave.
Amurgul cînd se-aprinde
Tot cîmpul îl cuprinde,
În vioriu și-n aur pur îl scaldă,
Și-adoarme lumea mării
Sub aripa uitării,
Înfășurată în lumină caldă.

Acolo toate-s bucurie,
Plăcere, cîntec, armonie!

Al. Hodoș

ÎNDEMN LA CĂLĂTORIE

Copilă, sora mea,
Visează dragostea
Să mă urmezi în pribegie!
Iubirea s-o știm,
Să iubim, să murim

În țara asemenea ție!
Razele șiroaie
Din ceruri cu ploaie,
Mi-încântă-adormitor gîndirea
Cu farmece-ascunse
De lacrimi pătrunse
Cu care mi-ai mințit privirea.

Acolo, frumoase și-n ordine, toate
Sînt lux, liniște și voluptate.

Mobile-nvechite
De ani lustruite
Ne-ar împodobi hotarul;
Florile prea rare
Mireasma lor tare
Unind-o cu chihlimbarul,
Tavane bogate,
Oglinzi înșirate,
Splendorile orientale,
Totul ar șopti
Tainic inimii
Graiul dulce-al țării sale.

Acolo, frumoase și-n ordine, toate
Sînt lux, liniște și voluptate.

Pe canalul mort
Dorm bărcile-n port
Visînd pe mări cărarea spumii;
Să nu-ți vrea nimic
Dorul cel mai mic
Au venit din fundul lumii.
Sorii ce apun

Pe cîmpie pun
Pe canaluri, pe grădină,
Raze aurii;
Lumea adormi
În fierbîntea lor lumină.

Acolo, frumoase și-n ordine, toate
Sînt lux, liniște și voluptate.

Ion Pillat

INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE

Soră, bine-ar fi
De-am porni-ntr-o zi
Împreună-n pribegie!
Ne-am iubi mereu,
Pururi, tu și eu
Într-o țară-asemeni ție
Soarele jilav,
Cerul sur, trîndav,
Farmec au ascuns și blind
Ca și ochii tăi,
Tainice văpăi
Printre lacrimi scăpărînd.
Splendoare și răsfăț în jur,
Și rînduială și huzur.

Lucru măestrit,
De ani poleit,

Va fi-n iatac găteală;
Rare flori, duium,
Împletind parfum
Cu-a ambrei aromeală,
Podobite grinzi,
Și adînci oglinzi,
Scump fast oriental,
Duhului încet
I-or vorbi-n secret
În blîndu-i grai natal.

Splendoare și răsfaț în jur,
Și rînduială și huzur.

Uite-le, agale,
Vase, pe canale
Dormind pe apa adîncă;
Au venit anume
Dintr-un cap de lume
Ca să le dai poruncă.
Asfințitu-n fașe
Ape, cîmp, sălase,
Și-n viu porfir le scaldă;
Lin adoarme firea,
Zarea, omenirea,
Într-o lumină caldă.

Splendoare și răsfaț în jur
Și rînduială și huzur.

Virgil Teodorescu

LIV L'IRRÉPARABLE

I

Pouvons-nous étouffer le vieux, le long Remords,
Qui vit, s'agite et se tortille,
Et se nourrit de nous comme le ver des morts,
Comme du chêne la chenille?
Pouvons-nous étouffer l'implacable Remords?

Dans quel philtre, dans quel vin, dans quelle tisane,
Noierons-nous ce vieil ennemi,
Destructeur et gourmand comme la courtisane,
Patient comme la fourmi?
Dans quel philtre? — dans quel vin? — dans quelle tisane?

Dis-le, belle sorcière, oh! dis, si tu le sais,
A cet esprit comblé d'angoisse
Et pareil au mourant qu'écrasent les blessés,
Que le sabot du cheval froisse,
Dis-le, belle sorcière, oh! dis, si tu le sais,

A cet agonisant que le loup déjà flaire
Et que surveille le corbeau,
A ce soldat brisé! s'il faut qu'il désespère
D'avoir sa croix et son tombeau;
Ce pauvre agonisant que déjà le loup flaire!

Peut-on illuminer un ciel bourbeux et noir?
Peut-on déchirer des ténèbres
Plus denses que la poix, sans matin et sans soir,

Sans astres, sans éclairs funèbres?
Peut-on illuminer un ciel bourbeux et noir?

L'Espérance qui brille aux carreaux de l'Auberge
Est soufflée, est morte à jamais!
Sans lune et sans rayons, trouver où l'on héberge
Les martyrs d'un chemin mauvais!
Le Diable a tout éteint aux carreaux de l'Auberge!

Adorable sorcière, aimes-tu les damnés?
Dis, connais-tu l'irrémissible?
Connais-tu le Remords, aux traits empoisonnés,
A qui notre cœur sert de cible?
Adorable sorcière, aimes-tu les damnés?

L'Irréparable ronge avec sa dent maudite
Notre âme, piteux monument,
Et souvent il attaque, ainsi que le termite,
Par la base le bâtiment.
L'Irréparable ronge avec sa dent maudite!

II

— J'ai vu parfois, au fond d'un théâtre banal
Qu'enflammait l'orchestre sonore,
Une fée allumer dans un ciel infernal
Une miraculeuse aurore;
J'ai vu parfois au fond d'un théâtre banal
Un être qui n'était que lumière, or et gaze,
Terrasser l'énorme Satan;
Mais mon cœur, que jamais ne visite l'extase,
Est un théâtre où l'on attend
Toujours, toujours en vain, l'Être aux ailes de gaze!

NIMICIRE

I

O veche remuşcare putem s-o sugrumăm,
Cînd şerpuind ne scormone obida,
Şi cînd din noi, ca viermii din morţi, o îngrăşăm,
Ca din stejarul înfrunzit omida?
O crudă remuşcare putem s-o sugrumăm?
În care filtru, în care vin, în ce tizănă,
Vom îneca pe-acest bătrîn duşman,
Nimicitor şi lacom precum o curtezană,
Răbdînd ca şi furnica de viclean?
În care filtru? – în care vin? – în ce tizănă?
O, spune, vrăjitoare frumoasă, dacă ştii,
Acestui suflet copleşit de groază
Ca cel strivit de morţii căzuţi în bătlaii,
Şi-n goana de copite sîngerează,
O, spune, vrăjitoare frumoasă, dacă ştii,
Murindului ce lupii-l adulmecă amarnic
Şi îl pîndesc toţi corbii nesătui,
Ostaşului ce-aşteaptă zdrobit, de nu-i zadarnic
Să-şi aibă crucea şi mormîntul lui;
Murindului ce lupii-l adulmecă amarnic!
Un cer de smîrcuri negru se poate lumina?
Se pot întunecimile nespate
Ca smoala, fără soare şi-amurguri, sfişia,
Cînd stele n-au, nici fulgere departe?

Un cer de smîrcuri negru se poate lumina?
Speranța ce lucește la ferestruici de hanuri
E stinsă, moartă-n veci de veci acum!
Făr-de lumini și lună nu știi spre ce limanuri
Se duc martirii vajnicului drum!
E totul stins de Diavol la ferestruici de hanuri!
Iubești, o, vrăjitoare, pe cei munciți de chin?
Dar spune, dacă știi ce nu se iartă?
Și știi că remușcarea cu suliți de venin
Ne ia drept țintă inima deșartă?
Iubești, o, vrăjitoare, pe cei munciți de chin?
Cu blestematu-i dinte ne roade nimicirea
Din suflet, ca pe-un monument de plîns,
Și-i macină asemeni termitelor zidirea
Surpînd-o cînd în jurul ei s-au strîns.
Cu blestematu-i dinte ne roade nimicirea!

II

Văzui ades la teatrul în care lîncezesc,
Cînd fremăta de-orchestra lui sonoră,
O zîă aprinzîndu-și ca sub un cer drăcesc
O nemaiîntîlnită auroră;
Văzui ades la teatrul în care lîncezesc
O zîă ce-n lumina-i de aur străvezie
Îl covîrșea pe marele Satan;
Dar inima-mi ce nici un extaz n-o mai învie,
E-un teatru-n care-am așteptat în van,
Mereu, mereu, făptura cu-arîpa-î străvezie!

Șerban Bascovici

ZADARNICĂ AȘTEPTARE

I

Nu vom putea ucide bătrîna Remușcare?
Lăsînd să ne mănînce-amarul,
Cum viermii din cadavru se-mbuibă-n desfătare,
Și-omida macină stejarul?
Nu vom putea ucide bătrîna Remușcare?

În care vin? În care vrăjită băutură
Vom îneca pe inamică,
Vrăjmașă curtezană cu nesătulă gură
Și cu răbdare de furnică?
În care vin? În care vrăjită băutură?

Îndură-te și spune, frumoasă vrăjitoare,
Acestei inimi chinuite,
Murindului ce-l calcă răniții în picioare,
Și-n goană caii sub copite,
Îndură-te și spune, frumoasă vrăjitoare,

Biet muribund, pe care vin lupii să-l sfișie,
Și corbii-n gheare să-l apuce,
Ostașul care cade rănit în bătălie,
Avea-va pe mormînt o cruce?
Biet muribund, pe care vin lupii să-l sfișie!

Poți tu s-aprinzi lumină pe bolta-ntunecată?
Să spinteci negurile grele,
În care nu-i nici ziuă, nici noapte, niciodată,
Nici fulgere nu sînt, nici stele?
Poți tu s-aprinzi lumină pe bolta-ntunecată?

Speranța ce lucise în geam la Hanul Vietiî
S-a stins în nesfârșitul zării!
În noaptea fără lună, cum vor găsi drumeții
Un adăpost al disperării?
Satan a stins lumina ce-ardea la Hanul Vietiî!
Iubești tu osîndiții, frumoasă vrăjitoare?
Știi ce păcate n-au fost izbăvite?
Cunoști tu Remușcarea, acea săgetătoare
Ce-azvîrle vîrfuri otrăvite?
Iubești tu osîndiții, frumoasă vrăjitoare?
Acel Ireparabil al Timpului dărîmă
A inimii zidire vie,
Și,- asemenea termitei, fărîmă cu fărîmă,
O macină din temelie.
Acel Ireparabil al Timpului dărîmă!

II

– Țiu minte-o feerie, mai mult decît banală:
Fanfara izbucnea sonoră,
Și se-arăta o zîină în noaptea infernală,
Ca o splendidă Auroră.
Țiu minte-o feerie, mai mult decît banală,
Un înger, numai aur, cu aripi diafane,
Pe Dracul îl tăia în patru!
Dar inima mea nu vrea să-mi dea iluzii vane
Și-aștept în tristul ei teatru
Să se arate zîna cu aripi diafane!

Al. Hodoș

IREPARABILUL

I

Putem vreodată oare scăpa de remuşcări
Ce-şi adîncesc în noi tiparul,
Rozîndu-ne, cum viermii îşi fac prin morţi cărări
Şi omidele cum rod stejarul?
Putem vreodată oare scăpa de remuşcări?

În ce vin îneca-vom, în care băătură,
Pe-acest duşman necruţător,
Înflăminzit, scîrbavnic cum e o tîritură
Şi ca furnica răbdător?
În ce vin îneca-vom, în care băătură?

Răspunde, vrăjitoareo, ce ştii tu să-i răspunzi
Acestei inimi cotropite,
Ce zace sub mormane de morţi şi muribunzi,
Striviţi de-a' cailor copite,
Răspunde, vrăjitoareo, ce ştii tu să-i răspunzi,

Rănitului acesta, din viaţă ce se duce,
De lupi şi corbi aduilmecat,
Oşteanului ce moare, ştiind că fără cruce
Pe cîmp rămîne aruncat?
Rănitului acesta, din viaţă ce se duce!

Poţi oare-un cer cu smîrcuri smolite să-l aprinzi?
Să sfîşii vâlul de tenebre
Din bolta fără seară, nici zori, unde nu prinzi
Nici aştri şi nici fulgere funebre?
Poţi oare-un cer cu smîrcuri smolite să-l aprinzi?

Nădejdea, care-n noapte ne luminase hanul,
E moartă, prefăcută-n fum!
Prin bezna fără lună ne căutăm limanul,
Martirii-acestui negru drum.
Ne-a stins Satana focul ce luminase hanul!

Frumoasă vrăjitoare, îți plac cei blestemați?
Păcatu-l știi, făr-de iertare?
Cunoști tu remușcarea cu ochi înveninați
Ce inima ne-o poartă-n gheare?
Frumoasă vrăjitoare, îți plac cei blestemați?

Cu dinții ei, greșeala ne roade, îndîrjită,
Biet turnul slab al inimii
Și-i surpă temelia cu gura-i de termită,
Rozînd-o, tainic, zi de zi.
Cu dinții ei, greșeala ne roade, îndîrjită.

II

De multe ori pe-o scenă cu un decor banal
Și cu o muzică sonoră,
Vezi cum o zîină-aprinde pe cerul infernal
O minunată auroră.
De multe ori pe-o scenă, cu un decor banal,
Vezi cîte-un chip de aur și vâluri și lumine
Îngenunchindu-l pe Satan;
Dar inima-mi, în care extazul nu mai vine,
E-o scenă unde, an de an,
Aștept în van făptura cu ăripe divine!

Lazăr Iliescu

IREPARABILUL

I

Se poate să înăbuși bătrîna Remușcare,
Ce zvîrcolindu-se se-agită,
Ștînd vierme în cadavru, din noi trăgînd mîncare,
Ștînd pe gorun, omidă?
Se poate să înăbuși bătrîna Remușcare?

În care filtru, în ce vin, în ce tizănă,
Dușmanul vechi l-om îneca,
Mai lacom în distrugeri ca orice curtezană,
Mai răbdător ca furnică?
În care filtru, în ce vin, în ce tizănă?

Zii-i, mîndră vrăjitoare, o! spune-i, dac-o ști,
Lui, prins de-o spaimă mai grozavă
Ca omul ștînd, pe moarte, strivit de leșuri mii,
Lovit de-a cailor potcoavă,
Zii-i, mîndră vrăjitoare, o! spune-i, dac-o ști,

Lui, care dă să moară, cînd lupul îl miroase,
Cînd corbi pîndesc cu cioc flămînd,
Înfrîntului! de trebuie nădejdea lui s-o lase
Să-și aibă cruce și mormînt;
Sărmanului pe moarte, cînd lupul îl miroase!

Poți da lumină-n ceruri de glod și de cerneală?
Poți tu să rupi întunecimi,
Ce n-au nici zori, nici seară, cleioase ca o smoală,
În care stele nu mai știm?
Poți da lumină-n ceruri de glod și de cerneală?

Nădejdea care arde în geam, la drumul mare,
Suflată, stinsă e pe veci!
N-ai lună și n-ai rază să-ți afli de culcare,
Drumet pribeag prin picle reci!
Satana stinse totul în han, la drumul mare!

Iubești tu blestemații, preadulce vrăjitoare?
Cunoști statornicul îndemn?
Cunoști tu Remușcarea, cu-otravă-n săgetare,
Ce inima ne-o ia drept semn?
Iubești tu blestemații, preadulce vrăjitoare?

Tot sufletul meu șubred, cu dinții-Afurisitul,
Ireparabilul mi-l roade.
Și destrămarea lentă, lovind cum dă termitul,
La temelia casei șade.
Tot sufletul meu șubred îl roade-Afurisitul!

II

Văzui cîndva, în fundul teatrului banal
Arzînd cu-orchestra lui sonoră,
O zîină cum aprinde pe cerul infernal
În flăcări vrăji de auroră;
Văzui cîndva, în fundul teatrului banal

Un chip, dar numai aur, mătase și lumină,
Zdrobind Satana la pămînt;
Dar sufletu-mi în care extazul n-o să vină,
E-un teatru așteptînd
Mereu, mereu zadarnic, Ființa de lumină!

Ion Pillat

LV

CAUSERIE

*Vous êtes un beau ciel d'automne, clair et rose!
Mais la tristesse en moi monte comme la mer,
Et laisse, en refluant, sur ma lèvre morose
Le souvenir cuisant de son limon amer.*

*– Ta main se glisse en vain sur mon sein qui se pâme;
Ce qu'elle cherche, amie, est un lieu saccagé
Par la griffe et la dent féroce de la femme.
Ne cherchez plus mon cœur; les bêtes l'ont mangé.*

*Mon cœur est un palais flétri par la cohue;
On s'y soûle, on s'y tue, on s'y prend aux cheveux!
– Un parfum nage autour de votre gorge nue! ...*

*Ô Beauté, dur fléau des âmes, tu le veux!
Avec tes yeux de feu, brillants comme des fêtes,
Calcine ces lambeaux qu'ont épargnés les bêtes!*

VORBE DE TAINĂ

*Frumoasă ești ca cerul de roze-al toamnei clare
Dar întristarea-n mine ca marea s-a-nălțat,
Și în reflux, pe buza-mi posomorită-mi pare
C-o dîră din amaru-i nămol mi-a mai lăsat.*

*– Ți-aluneci mîna-n sînu-mi înfiorat, zadarnic;
Vrei inima s-o afli într-un locaș prădat*

De ghearele femeii și dintele-i amarnic,
N-o mai căta în pieptul de fiare sfișiat.

Mi-e sufletul palatul batjocorit de gloată;
În el fac chef, se-omoară, se-ncaieră mișei!
– Cînd gîtu-ți gol în unda miresmelor înoată!

Tu, crudă frumusețe, de inima mi-o vrei,
Cu ochii tăi de flăcări aprinse ca la cine,
O, arde-aceste zdrențe cruțate de jivine!

Șerban Bascovici

ÎN INTIMITATE

Tu ești un cer de toamnă frumos, trandafiriu!
Tristețea însă-n mine se-nalță ca o mare
Și lasă, în refluxu-i, pe buza mea, mai viu
Tot mîlul suferinței și-al undelor amare.

– Zadarnic a ta mîină mai caută-o scînteie
În pieptul meu. Acolo e totul devastat
De ghearele și dinții sălbatici de femeie.
Sălbaticile fiare și inimă-au mîncat!

Mi-e inima o vilă frumoasă, pîngărită
De gloata ce se-adună, se-mbată pînă-n zori!
– Un blînd parfum plutește în jurul tău, iubită! ...

Tu, sfîntă Frumusețe, a sufletelor țară!
Cu ochii tăi de flăcări ca două sărbători,
Distruge-aceste resturi – ce fiarele cruțară! ...

C.Z. Buzdugan

CONVORBIRE

Tu ești un cer de toamnă, trandafiriu și clar;
Dar întristarea urcă în mine ca și marea,
Iar când coboară valul și se ivește zarea,
Îmi lasă amintirea nămolului amar.

– Vrei pieptul să mi-l mângii în blîndă-mbrățișare
Și rățăcești pe locul deșert al suferinții? –
L-a pustiit femeia cu ghearele și dinții!
Tu inima mi-o cauți? Mîncată e de fiare!

Palat călcat de hoarde, mi-e sufletul pustiu;
Mulțimea dă năvală, distruge, bea, omoară!
– Un lin parfum rotundul tău sîn îl împresoară...
O, Frumusețe aspră, în mine-adînc pătrunde,
Și ochii tăi de flăcări să ardă-n trupul viu
Fișiile cruțate de fiarele imunde!

Al. Hodoș

DE VORBĂ...

Tu ești un cer de toamnă, senin și plin de soare!
Dar, ca un val, tristețea în mine crește iar
Și-mi lasă, cînd se sparge, pe-a buzelor chenare,
Mîhnita amintire a mîlului amar.

Îmi pui zadarnic mîna pe pieptul ce palpită;
Nu cerceta, iubito, în van – l-au sfișiat

Femeile, cu dinții și gheara otrăvită;
Iar sufletul, de fiare de mult mi-a fost mâncat.

Mi-e inima un templu batjocorit de gloate:
Se-ncaieră, se-mbată, se-omoară între ei!
– Din sinu-ți gol, ce dulce parfum în jur răzbate!

Cumplită frumusețe – să fie-așa cum vrei!
Topește cu văpaia din ochi, mistuitoare,
Aceste biete zdrențe, cruțate și de fiare!

Lazăr Iliescu

DE VORBĂ

Ești cer de toamnă, mîndru și limpede și roz!
Dar întristarea urcă în mine ca o mare.
Și-mi lasă, cînd se scurge, pe buză drept moloz,
Milită amintire, în nisipări amare.

– Îți lunecă zadarnic pe sinu-mi mîna ta;
Prieten, ce cată e-un loc pustiu, în care
Și dintele și gheara femeia își juca.
Nu-mi scormoni în suflet; din el s-au hrănit fiare.

Mi-e inima palatul de gloată veștejit;
Se-ncaieră acolo și beau și se ucid!
– Plutește o mireasmă pe umerile-ți goale!...

O, Frumusețe-n suflet flagel neînduplecat!
Cu ochii de jeratic, ca bilciuri triumfale,
Carbonizează zdreanța ce fiarele-au cruțat!

Ion Pillat

DIALOG

C-un cer de toamnă semeni, clar și trandafiriu!
În mine, însă, urcă tristețea ca o mare,
Lăsînd, cînd se retrage, cumplitul gust sălcu
Al milurilor sale pe buzele-mi amare.

– Spre pieptul meu zadarnic tu mîna ți-o strecoři;
Prietenă, aceasta-i o țară devastată
De-ale femeii gheare și colți sfișietori.
În van inima-mi cauți: de fiare-a fost mîncată.

Mi-e sufletul un falnic palat, prădat mereu
De gloată: se îmbată, se bat în el, orbește.
– Pe sînu-ți gol simt parc-o mireasmă cum plutește...

O, Frumusețe, blestem al sufletelor, greu!
Cu ochii tăi de pară, îndură-te de mine
Și arde-aceste zdrențe cruțate de jivine!

Petre Solomon

CAUSERIE

Tu ești un cer de toamnă clar, roz și plin de pace!
Tristețea însă-n mine se-nalță ca un stol
De valuri ale mării, pe buzele posace
Lăsîndu-mi amintirea amarului nămol.

– Tu mîna-ntinzi, dar pieptu-mi e pradă suferinții,
Și inima mi-o cauți, prietenă, eu știu!

C.D. Zeletin

LVI CHANT D'AUTOMNE

I

*Bientôt nous plongerons dans les froides ténèbres;
Adieu, vive clarté de nos étés trop courts!
J'entends déjà tomber avec des chocs funèbres
Le bois retentissant sur le pavé des cours.*

*Tout l'hiver va rentrer dans mon être: colère,
Haine, frissons, horreur, labeur dur et forcé,
Et, comme le soleil dans son enfer polaire,
Mon cœur ne sera plus qu'un bloc rouge et glacé.*

*J'écoute en frémissant chaque bûche qui tombe;
L'échafaud qu'on bâtit n'a pas d'écho plus sourd.
Mon esprit est pareil à la tour qui succombe
Sous les coups du bélier infatigable et lourd.*

*Il me semble, bercé par ce choc monotone,
Qu'on cloue en grande hâte un cercueil quelque part.
Pour qui? – C'était hier l'été; voici l'automne!
Ce bruit mystérieux sonne comme un départ.*

II

*J'aime de vos longs yeux la lumière verdâtre,
Douce beauté, mais tout aujourd'hui m'est amer,
Et rien, ni votre amour, ni le boudoir, ni l'âtre,
Ne me vaut le soleil rayonnant sur la mer.*

*Et pourtant aimez-moi, tendre cœur! soyez mère,
Même pour un ingrat, même pour un méchant;
Amante ou sœur, soyez la douceur éphémère
D'un glorieux automne ou d'un soleil couchant.*

*Courte tâche! La tombe attend; elle est avide!
Ah! laissez-moi, mon front posé sur vos genoux,
Goûter, en regrettant l'été blanc et torride,
De l'arrière-saison le rayon jaune et doux!*

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Ne-om cufunda îndată în beznele-nghețate;
Lumină vie-a verii, adio, prea curînd!
De-acum ascult, a cobe pocnind, cum retezate
Cad lemnele-n ogradă pe caldarîm sunînd.

Simt toată iarna-n mine cum intră: cu minie,
Cu ură, friguri, groază, cu silnicele-i munci;
Ca soarele-n infernul polar cînd întîrzie
Și inima-mi un roșu ghețar va fi atunci.

Tresar cînd cad butucii bucată cu bucată;
Nu sună ghilotina mai surd, căzînd mereu,
Mi-e sufletul ca turnul ce-l dărîma odată
Berbeccele, izbindu-l neobosit și greu.

Și legănat de-aceste bătaï egale-mi pare
Că un sicriu în grabă se-nchide undeva...

Al cui o fi? – Ieri vară a fost; e toamnă-n zare!
Ca de plecare sună departe cineva.

II

Din ochii-ți lungi îmi place lumina lor verzuie,
Prea dulce frumusețe, dar azi mi-e totu-amar;
Nimica, nici iubirea-n iatacul tău cald nu e
Ca soarele pe mare cu sclipitoru-i jar.

Și totuși, suflet gingaș, iubește-mă! fii mamă,
Chiar celui rău, chiar celui ce pleacă nesupus;
Iubită fii ori soră, sub farmecul tău ia-mă
O clipă doar ca toamna, sau soarele-n apus.

Popas prea scurt! Mormîntul așteaptă; jinduieste!
Ah, pe genunchii-ți lasă-mi doar capul ostenit,
Părîndu-mi rău de vara ce nu mai dogorește,
Să simt al primăverii val dulce și-aurit!

Șerban Bascovici

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Curînd ne-nghite toamna cu recile-i tenebre;
Adio, limpezime a verilor prea scurte!
Aud cum cad uscate cu zgomote funebre
Răsunătoare ramuri pe caldarîm în curte.

Mă va pătrunde iarna pînă-n rărunchi: mînie,
Fiori, oroare, ură și lucru greu, forțat;

Și inima-mi în iadul de geruri o să fie
Ca soarele la poluri, sloi roșu și-nghețat.

Ascult, plin de cutremur, cum crengile se rup,
Un sunet surd de parc-ar zidi un eșafod.
În sufletu-mi răsună bătăile, zdup! zdup!
Ca un berbec în turnul ce va cădea în glod.

Și legănat de zvonul acesta uniform
Îmi pare că se-nchide-un sicriu în depărtare.
Mai ieri fu vară! Astăzi e toamnă; toate-adorm,
Și zvonul plin de taină îmi sună a plecare.

II

Iubesc nespus lumina din ochii tăi verzuie,
Frumusețe dulce, însă azi toate mi-s amare;
Nici vatra, nici iatacul, nici dragostea ta nu e
Cît raza destrămată a soarelui pe mare.

Și totuși, scumpe suflet, iubește-mă! fii mamă,
Oricît aș fi cu tine de rău și de ingrat;
Sfârșitului de toamnă-n apusul de aramă
Să-i fii fugarul zîmbet de slavă îmbătat.

Destin amar! Mormîntul așteaptă larg, flămînd!
Ah! lasă pe genunchii tăi fruntea-mi să se culce,
Să-mi pară rău de vara trecută prea curînd,
Și să mai gust din toamnă apusul pal și dulce!

Mihai Beniuc

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Ne-om scufunda, de-acuma, în neagra-ntunecime;
Adio, tu, lumină a verilor prea scurte!
Și parc-aud cum cade cu vuiet de-adîncime
Sicriul ce răsună pe pietrele din curte.

Pătrunde-n mine-o iarnă grozavă: uri amare.
Mîinii, fioruri, spaimă și munci de osîndit;
Ca soarele-n infernul furtunilor polare
Mi-e inima: bloc roșu, lugubru,-ncremenit.

Ascult în tremur fiece trunchi ce-n zvon se sfarmă;
Nici eșafodul n-are atît de surd răsunet.
Iar sufletu-mi e-asemeni cu turnul ce se darmă
Sub lovituri grozave, cu zgomot ca de tunet.

Îmi pare-n acest vuiet ce-n suflet greu se-nsamănă,
Că undeva se-nchide în grabă un sicriu.
Al cui? Ieri a fost vară; acum e toamnă, toamnă!
I-un zgomot de plecarea cuiva. A cui? Nu știu!

II

Luminile din ochii tăi mari și verzi îmi plac,
Dar, dulce frumusețe, azi toate-mi par amare;
Nimica: nici iubirea, nici albul tău iatac
Nu-ntrec mărețul soare străluminînd pe mare.

Și totuși, suflet candid, fii mamă iubitoare
Chiar pentr-un rău, chiar pentru un suflet rătăcit;

Și – soră sau iubită – fii vraja trecătoare
A unei toamne mîndre, a unui asfințit.

Scurtă menire! Lacom mormîntul se deschide.
Ah, lasă-mi fruntea-n poală-ți, iubito, să se culce,
Și regretînd lumina trecutei veri toride,
Să gust lumina toamnei cea palidă și dulce!

C.Z. Buzdugan

CÎNT DE TOAMNĂ

I

Curînd ne scufunda-vom în recile tenebre,
Adio, zare vie a verilor prea scurte!
Aud cum cade lemnul cu zgomote funebre.
Și lung, pustiu răsunet pe pietrele din curte.
Și iarna-ntreagă-n suflet încet mi se strecoară:
Mînia, ura, groaza și munca ne-ndurată;
Ca soarele-n infernul sub recea stea polară,
E inima-mi o stîncă roșită și-nghețată.

Ascult cum cad butucii și prins mă simt de-un tremur,
Nici trunchiul ce s-ardică ecou mai trist nu are,
Iar spiritul-mi e-ntocmai ca turnul ce-n cutremur
Se surpă sub lovirea uneltei destructoare.

Și-mi pare cînd mă legăn în sunetele-aceste,
Că țintuie departe o raclă cu grăbire...
A cui? Ieri vară fuse, iar astăzi toamnă este!
Și zgomotul cel tainic răsun'a despărțire.

II

Din ochii tăi mi-e dragă lumina lor verzie,
Duiosa frumusețe; azi totul trist îmi pare.
Și dragostea-ți și patul cu pînza străvezie,
Le schimb pe caldul soare ce scînteie pe mare.

Tu totuși mă iubește și mumă-mi fi himeră,
Ingratului fii mumă, pe tîmplă mîna-ți pune,
Fii soră sau amantă blîndețea efemeră
A unei toamne-n glorie, a soarelui ce-apune.

Timp scurt! așteaptă groapa cea lacomă de viață!
O! lasă-mă cu fruntea p-ai tăi genunchi plecată
Să gust, gîndind la vara cu albă, caldă față,
Gâlbuia dulce vază din veri de altădată.

Vladimir Chardin

CÎNT DE TOAMNĂ

II

Îmi place strălucirea din ochii tăi, verzuie,
Dar azi, minune dulce, azi toate-mi par amare:
Nici vatra, nici iatacul, nici dragostea ta nu e
Atîta cît, pe ape, sclipirile de soare.

Și totuși, suflet fraged, iubește-mă! fii mamă
Făpturii pentru care nimica sfînt nu-nseamnă.
Ibovnică sau soră, fii vraja ce-și destramă,
Într-un apus, parfumul, sau într-un cînt de toamnă.

M-așteaptă lacom groapa, și... scurtă ți-e povara.
O! lasă-mă să-mi sprijin tristețea frunții albe-n
Culcușul poalei tale, și amăgit că-i vara,
Să sorb, din raza toamnei, surîsul blînd și galben!

Ion Frunzetti

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Curînd ne-om pierde pașii prin negurile reci;
Adio, cer albastru al verilor prea scurte!
Aud cum cad, lugubre ca bulgării de veci,
Bucățile de lemne pe pietrele din curte.

În sufletul meu, aprig se-ntoarce iarna iar,
Cu ură, istovire, fiori de teamă, ceață,
Și ca bătrînul soare în iadul lui polar,
În inimă purta-voi un roșu sloi de gheață.

Ascult căzînd buștenii, cu sunet înfundat,
Și parcă se ridică un eșafod pe schele;
Mă simt ca o cetate cu turnul dărîmat,
Pe care-o bat berbecii cu frunțile lor grele.

Ascult, și mi se pare că un dulgher grăbit
S-a apucat să-ncheie sicriu de-nmormîntare.
Al cui? Afară-i toamnă, și vara a murit...
Și se aude parcă semnalul de plecare!

II

Mi-e dragă apa verde din ochii-ți de smarald,
Dar azi sînt trist, frumoaso, și toate-mi par amare;
Nici blînda ta iubire și nici căminul cald,
Nu-mi dau lumina vie-a soarelui pe mare.

Și totuși, pe ingratal prea-lesne schimbător
Primește-l cu duioasa iubire-a mamei bune,
Tu, soră și amantă, fii darul trecător
Al toamnei majestuoase și-al soarelui-apune.

O clipă-ți cer! Mormîntul așteaptă și-i flămînd!
O, lasă-mi fruntea rece pe brațele iubite,
Și-n dorul verii albe, dogoarea ei visînd,
Să sorb lumina dulce a toamnei ruginite.

Al. Hodoș

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Vom coborî curînd în recile tenebre;
Adio, raze calde a verilor tîrzii!
Aud cum cad butucii cu zgomote funebre,
În curțile de piatră sonore și pustii.

Va reveni în suflet sezonul funerar
Cu tot convoiul aspru de muncă și ispită
Și ca un soare palid rotînd în cerc polar,
Voi fi un bloc de gheață cu inima zdrobită.

Ascult, scăldat în groază, butucii care cad.
Ca în ajun de moarte sau de spînzurătoare,
Mi-e sufletul ca turnul cu porțile de brad
Cutremurate ritmic să salte din zăvoare.

Sub vraja monotonă a zgomotului sec,
Îmi pare că se-nchide sicriul cuiva.
E toamnă rece astăzi; ieri vara surîdea!
Nu știu de ce, departe aș vrea curînd să plec.

Vintilă Horia

CÎNTEC DE TOAMNĂ

II

Îmi place luciul verde ce-ți tremură sub pleoape,
Dar – blîndă frumusețe – azi toate-mi par ursuze,
Și soarele tomnatic ce scînteie pe ape
Mai mult mă-ncîntă astăzi decît a tale buze.

Și totuși – suflet gingaș – iubește-mă, fii mamă
Acestei inimi rele, nerecunoscătoare,
Fii pașnica blindete pe care o destramă
O Toamnă glorioasă sau un apus de soare.

Adînc jelește-n mine regretul verii calde;
S-apropie mormîntul ce toate le înghite –
O, lasă fruntea-mi rece la pieptu-ți să se scalde
În luciul pal și dulce al toamnei pe sfîrșite!

D. Iacobescu

CÎNTEC DE TOAMNA

I

În calea noastră, bezne adînci și reci se-adună;
Luminile din vara prea scurtă se topesc!
Cu zgomote funebre, bufnind, aud cum sună
Pe lespede butucii, cînd se rostogolesc.

Simt cum mă fură iarna, încet, încet: minie
Și ură, teamă, spaimă și cazne, nesfîrșit;
Ca soarele-n infernul polar are să-mi fie
Și inima, un bulgăr de gheață, înroșit.

Tresar cînd cad butucii, de fiecare dată:
Ridică eșafoduri, sau fac spînzurători?
Mi-i cugetul asemeni cu turla dărîmată
Sub lovituri de crînceni berbeci, necruțători.

Bătaia monotonă în mreața ei mă ține;
Nu-s oare cuie-nfipte într-un sicriu cumva?
Al cui? – Ieri, vară încă; azi, toamna simt cum vine!
Ce zgomot! Parcă sună plecarea, undeva?

II

Frumoasa mea, îmi place lumina cea verzuie
Din ochii-ți lungi; dar astăzi e totu-amar și van!
Nici vatra, nici buduarul, nici dragostea ta nu e
Ca soarele fierbinte, lucind pe ocean.

Fii totuși pentru mine o mamă iubitoare,
Chiar dacă-s rău și poate ades nemulțumit;

Dar, soră sau iubită, fii-mi vraja trecătoare
A toamnei, sau a razei de soare-n asfințit.

Popasu-i scurt! Căci, lacom, mormîntul mă așteaptă!
Dar, pîn-atunci, vreau fruntea-mi în poala-ți îngropînd,
Să simt arșița verii cînd spre-alte zări se-ndreaptă,
Cum mă alintă toamna, cu soarele ei blînd.

Lazăr Iliescu

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Ne-om cufunda degrabă în noaptea-ntunecată:
Adio, dar, luminează a verii noastre scurte.
A și-nceput copacul, de toamna-ntîrziată,
Să-și scuture cu zgomot frunzișul mort în curte.

Și-n sufletul meu iarna urgia își coboară.
Mînie, groază, ură și reci fiori mă-ngheață.
Ca soarele ce-n tăraturi polare stă să moară,
Mi-e inima de-acuma un bulgăre de gheață.

Și-ascult cum cad cu zgomot uscate crăci pe cale,
De-ai crede că departe se-nalță-un eșafod,
Și sufletul meu pare un turn ce se pravale,
Cînd zidul vechi berbecii din temelii îl rod.

Și parcă de departe, prin freamătul din fire,
Aud cum se închide în grabă un sicriu.
Dar pentru cine oare? Ieri vară, azi... pustiu
Și zvonul tainic pare un cînt de despărțire.

II

Îmi place strălucirea din ochii tăi căprui,
O, dulce frumuseță, dar toate mi-s amare.
Nici dragostea, nici vatra, nimic azi dulce nu-i
Ca soarele de toamnă ce se cufundă-n mare.

Și totuși, suflet darnic, iubește-mă, fii soră,
Fii mamă cu ingratur, amantă iubitoare,
Și cu cel rău fii bună, fii farmecul de-o oră
Al toamnei glorioase și-al soarelui ce moare.

O clipă, căci mormîntul stă capăt la dureri!
O, lasă-mi pe genunchii-ți grea fruntea să se culce,
Și, cu regretul albei și arzătoarei veri,
Să gust în toamnă raza cea galbenă și dulce!

Mihail Iorgulescu

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

În lunga noapte rece ne-om scufunda curînd;
Adio, veri prea scurte cu zări de-azururi lucii!
Aud chiar de pe-acuma, a moarte răsunînd,
Cum cad în curți pe lespezi, bufnind adînc, butucii.

În mine iarna toată va năvăli: muștrare,
Minie, ură, groază, silită trudă grea.
Ca soarele-n infernul pustiilor polare
Un bulgăr roș și rece va fi inima mea.

Ascult cum cad butucii și-nfiorat tresar;
Ai zice că se-nalță un eșafod pe-aproape.
Mi-i cugetul asemeni cu turnul solitar
Surpat din temelie de mii de tîrnăcoape.

Izbirea monotonă m-apasă ca și cum
S-ar țintui o raclă pe-aici în graba mare...
A cui? – Ieri era vară și toamnă e acum!
Ciudatul zgomot sună profund ca o plecare.

II

Îmi place strălucirea din ochii tăi verzei,
Frumoasa mea, dar iată, azi toate-mi par amare.
Iubirea ta, budoarul, căminul, nimic nu-i
Ca soarele puternic, strălucitor pe mare.

Și totuși, suflet dornic, iubește-mă! Fii mamă
Chiar pentr-un nestatornic, chiar pentr-un păcătos;
Și, soră sau amantă, fii vraja ce-o destramă
Vremelnic toamna mîndră sau un apus frumos.

Nu-ți va fi greu! Mormîntul așteaptă; e flămînd!
O, lasă pe genunchii tăi fruntea-mi să se culce
Și astfel, alba vară fierbinte regretînd,
Din toamna pe sfîrșite să gust o rază dulce!

Al. Philippide

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

De-acum ne vor cuprinde întinsele tenebre;
Ce scurtă-mi pare vara cu limpedele-i soare!
Încep să prind ecouri de zgomote funebre
Cu care cad copacii bătrâni la drumul mare.

Mă-nvăluiește iarna-n zăpada ei amară
Cu spaimă și dezgust de dragoste și viață.
Ca soarele închis în țara lui polară,
Mi-i inima un bloc incandescent de gheață.

Ascult cutremurat pădurea cum trosnește
Ca pentr-un eșafod – cu răbufniri de jale.
Cetatea cugetării încet se năruiește
Sub izbitura grea a vremurilor goale.

Iar ritmul loviturii egale și haîne
Evocă un capac de raclă la-ngropare.
S-a dus de-acuma vara, iar toamna care vine
E tainică și tristă ca ultima plecare!

II

Mi-i dragă strălucirea verzuiei smaralde
Din ochii tăi! Azi toate îmi par din nou amare.
Nimica, nici iubirea, nici tihna vieții calde
Nu-mi place ca lumina soarelui pe mare.
Simt, totuși, lipsa unei iubiri ocrotitoare
Să-mi mlădie pornirea meschină și ingrată;

Fii soră și iubită – minune trecătoare
A unui viu crepuscul în toamna-mpurpurată!

Povară scurtă! Groapa ne-așteaptă! E avidă!
Ah, lasă-mă, cu capul pe-ai tăi genunchi, să-mi pară
Că mă-mpresoară vara superbă și toridă
Cu mîngîierea dulce a razelor spre seară.

Neculai Roșca

CÎNTEC DE TOAMNĂ

I

Curînd ne-om adînci în vremi întunecate.
O, bun-rămas lumină a verii noastre scurte!
Ascult cum cad într-una cu zgomote ciudate
Copacii răsunînd pe caldarim în curte.

Tot ce-i al iernii iară va fi al meu: vînt, ceață,
Minie, tremur, groază, și lucrul dur, amar,
Iar inima-mi părea-va un bulgăr roș de gheață
Ca soarele cînd intră în iadul său polar.

Ascult cu-nfiorare butucul greu cum cade:
Un eșafod nu are mai surd și grav ecou...
Iar spiritui-mi e-asemeni aceluia turn ce cade
Răzbit de un berbece neobosit și greu.

Și legănat în ritmul grav, monoton, îmi pare
Că undeva se-nchide în grabă un sicriu.
Al cui? – Ieri era vară, azi toamnă-i și pustiu...
O, zgomotul acesta-î semnalul de plecare...

Mihail Steriade

LVII

A UNE MADONE

Ex-voto dans le goût espagnol

Je veux bâtir pour toi, Madone, ma maîtresse,
Un autel souterrain au fond de ma détresse,
Et creuser dans le coin le plus noir de mon cœur,
Loin du désir mondain et du regard moqueur,
Une niche, d'azur et d'or tout émaillée,
Où tu te dresseras, Statue émerveillée.
Avec mes Vers polis, treillis d'un pur métal
Savamment constellé de rimes de cristal,
Je ferai pour ta tête une énorme Couronne;
Et dans ma Jalousie, ô mortelle Madone,
Je saurai te tailler un Manteau, de façon
Barbare, roide et lourd, et doublé de soupçon,
Qui, comme une guérite, enfermera tes charmes;
Non de Perles brodé, mais de toutes mes Larmes!
Ta Robe, ce sera mon Désir, frémissant,
Onduleux, mon Désir qui monte et qui descend,
Aux pointes se balance, aux vallons se repose,
Et revêt d'un baiser tout ton corps blanc et rose.
Je te ferai de mon Respect de beaux Souliers
De satin, par tes pieds divins humiliés,
Qui, les emprisonnant dans une molle étreinte,
Comme un moule fidèle en garderont l'empreinte.
Si je ne puis, malgré tout mon art diligent,
Pour Marchepied tailler une Lune d'argent,

*Je mettrai le Serpent qui me mord les entrailles
Sous tes talons, afin que tu foules et railles,
Reine victorieuse et féconde en rachats,
Ce monstre tout gonflé de haine et de crachats.
Tu verras mes Pensers, rangés comme les Cierges
Devant l'autel fleuri de la Reine des Vierges,
Étoilant de reflets le plafond peint en bleu,
Te regarder toujours avec des yeux de feu;
Et comme tout en moi te chérit et t'admire,
Tout se fera Benjoin, Encens, Oliban, Myrrhe,
Et sans cesse vers toi, sommet blanc et neigeux,
En Vapeurs montera mon Esprit orageux.*

*Enfin, pour compléter ton rôle de Marie,
Et pour mêler l'amour avec la barbarie,
Volupté noire! des sept Péchés capitaux,
Bourreau plein de remords, je ferai sept Couteaux
Bien affilés, et, comme un jongleur insensible,
Prenant le plus profond de ton amour pour cible,
Je les planterai tous dans ton Cœur pantelant,
Dans ton Cœur sanglotant, dans ton Cœur ruisselant!*

UNEI MADONE

Ex-voto în gustul spaniol

*Vreau să-ti zidesc, Madonă, stăpîna mea-n calvarul
Îndurerării mele, subpămîntean, altarul,
Și-n inima-mi, în colțul ei negru să cioplesc,
Departa de batjocuri, de jindul omenesc,*

Doar în azur și aur, o boltă smălțuită,
În care tu, statuie, să te înalți uimită.
Cu versuri împletite din cel mai pur metal
Și vrednic înstelate cu rime de cristal,
Voi face pentru fruntea-ți coroană sclipitoare,
Și-n marea-mi gelozie, Madonă muritoare,
O mantie barbară voi ști să-ți mai croiesc,
Cu îndoieli, mai aspră și grea, s-o împînzesc,
Ca farmecul să-ți fie ascuns de falduri grele;
Dar nu țesută-n perle, ci-n lacrimile mele.
Și rochia, după placu-ți, în unde fremătînd,
Va fi dorința-mi care, suind și coborînd,
Se leagănă pe vîrfuri, prin văi se odihnește,
Și în săruturi trupul roz-alb ți-nvăluiește.
Din plecăciuni ți-oi face pantofi în fir urziți,
Picioarele-ți divine să-i poarte umiliți,
Și ca-ntr-o îmbrățișare, de ei întemnițate,
Să le păstreze pururi doar urmele lăsate.
Și de nu pot, cu arta în care nu mă mint,
Să-ți făuresc o treaptă din luna de argint,
Pe șarpele ce-mi mușcă rărunchii cu-nsetare,
Regină ce mă mîntui cu-a ta răscumpărare,
L-oi pune sub călcîiu-ți, să-l calce ne'ndurat
Pe monstru-acesta puhav de ură și scuipat.
Gîndirile-mi vedea-vei, făclii strălucitoare,
Lucind ca la altarul reginii-ntre fecioare,
Și înstelînd tavanul în azuriu pictat,
Că te privesc, vedea-vei, cu ochiu-nflăcărat;
Și cum în mine totul te-adoră și se-nchină,
Mă voi preface-n smirnă, tămîie și rășină,
Și neîncetat spre tine, pisc alb și-nzăpezit,
Tot sufletu-mi în aburi sui-va-nvrîrtejit.

Și-acum desăvârșind-o în tine pe Maria,
Și-amestecînd iubirea ce-ți port cu barbaria,
Nesațiu crunt! din șapte păcate de temut,
Călău amarnic, șapte cuțite-am să ascut,
Și-așa cum scamatorul e mut de nesimțire,
Luînd ca țintă cea mai adîncă-a ta iubire,
Le-oi împlînta pe toate în sînu-ți gîfîind,
În sînu-ți care plînge, în sînu-ți gîlîgîind!

Șerban Bascovici

UNEI MADONE

Îți voi clădi, Madonă, stăpîna mea, altar
În fundul subpămîntei de chinuri, de amar
Și-n colțul cel mai negru al inimii, departe
De ochi plini de batjocuri și de dorinți deșarte
Săpa-voi cuib de aur, de-azururi fără pată
Și tu vei sta acolo, Statuie minunată.
Cu Versuri împletite din cel mai pur metal
Artistic constelate cu rime de cristal,
Voi pune pe-a ta frunte Cunună sclipitoare
Și-n cruda-mi Gelozie, Madonă muritoare,
O Mantie-ți voi face în stil barbar, stil greu,
Dublată de-ndoială și de părerî de rău,
Ce-ți va-nveli frum'sețea în pliurile-i grele
Brodată-n loc de Perle cu lacrimile mele!
Drept Rochie-ți va fi doru-mi nestins ce te-mpresoară
În tainic freamăt, Dorul ce suie și scoboară,
Pe culmi se cumpănește, se odihnește-n văi

Și c-un sărut îmbracă toți nurii, nurii tăi.
Ți-oi face-ncălțăminte din Cinstea pentru tine
S-acopere-n satinuri picioarele-ți divine
Și-n strînsu-i să păstreze, în strînsu-i delicat
Întipărirea formei ce i s-a-ncredințat.
De n-o să pot, cu toată silința, să te-alint,
Drept Piedestal tăindu-ți o lună de argint,
Voi pune-un Șarpe care mi-noculă veninu-i
Sub tălpile-ți, cu ură să-l blestemi și să-l chinui,
Și să-ți bați joc, regină fecundă-n răzbunări,
De monstrul plin de ură ce scui pă foc pe nări.
A mele Ginduri sta-vor, ca facile mari aprinse
Ce-nconjură altarul Reginei necuprinse
Răsfrîntă în plafonul încondeiat albastru
Privindu-te cu ochii aprinși în foc de astru.
Și cum în mine totul te-admiră, te mîngîie,
Și totul se preface în Smirnă și Tămîie,
Neconținut spre tine, vîrf de zăpezi albit,
În aburi al meu Spirit se va-nălța grăbit.

În fine, ca să-ți meriți tot rolul de Marie
Și ca să pun deolaltă amor și barbarie,
Auzi: Din cele șapte păcate mai cumplete,
Călău cumplit, voi face tot șapte mari cuțite
Și, ca și scamatorii bizari care înspăimîntă,
Luînd avîntu-ți, dorul de dragoste, drept țintă,
Le-oi rezezi pe toate în Inima-n suspinuri,
În Inima ta-n singe, în Inima ta-n chinuri!

C.Z. Buzdugan

UNEI MADONE

Ex-voto în gustul spaniol

Vreau să-ți durez, Madonă, stăpina vieții mele,
În golul Disperării, sub treapta gliei grele,
Ferit de ochii lumii și risul ei vulgar,
În inima mea neagră, un nevăzut altar.
Sub bolta, în albastru și-n aur smălțuită,
S-așez într-o firidă statuia ta uimită;
Din versuri cizelate în cel mai pur metal,
Cu ramuri înstelate în rime de cristal,
Să-ți împletesc pe frunte Cunună orbitoare;
Și-mpins de Gelozie, Madonă muritoare,
În mântie barbară și grea să te-nvelesc,
Cu bănuiele țesutul ei dur să-l căptușesc,
Și-ntreaga-ți frumusețe s-o-nchid, ca-ntr-o cutie!
Din perlele de lacrimi voi țese broderie,
Iar haina ce-ți voi face va fi Dorința mea.
Va-ntîrzia pe umeri, pe pulpe va cădea,
Și fluturînd ușoară în lină ondulare,
Îți va cuprinde trupul în caldă-mbrățișare.
Din Gîndul meu cucernic îți voi croi conduri,
În sfintele-ți picioare se vor simți impuri,
Iar strîngerea lor moale va modela, umilă,
A tălpii tale urmă, ca-ntr-un tipar de argilă.
Dar, cu oricîtă rîvnă aș încerca să mint,
Nu pot să-ți pun sub glezne o Lună de argint;
Îți voi așterne-un șarpe, ce inima-mi sfișie,
Să-i pedepsești trufia strivindu-l sub călcîie,

Zdrobind, Izbăvitoareo de chinuri și păcat,
Jivina care varsă otravă și scuipat.
A mele albe Visuri, făclii luminătoare,
În jurul tău vor arde, Regină-ntre fecioare,
Și semănînd cu stele albastrul tău altar,
Te voi privi de-a pururi cu ochii mei de jar.
Miresme de rășină, de smirnă și tămîie,
Vor umple tot văzduhul, ființa să-ți mîngie,
Iar Norii de furtună ai Sufletului meu
Spre neaua Culmii tale se vor-nălța mereu.

Și ca să-ți las întreaga menire de Marie,
Voi da iubirii mele un rest de barbarie,
Voi ascuți, cu poftă de gîde pocăit,
Din fiecare Șapte Păcate un cuțit,
Și cu răceala unui jongler fără simțire,
Drept țintă voi alege adîncea ta iubire,
În inima ta caldă am să le-implînt pe rînd,
În inima ta plînsă, din pieptul sîngerînd.

Al. Hodoș

UNEI MADONE

Ex-voto în gustul spaniol

Madonă și stăpînă, în hrubele durerii.
Îți voi zidi-n adîncuri altarul mîngîierii;
Și-n haul cel mai negru din suflet voi săpa,
Îndepărtat de lume și de privirea sa,

O boltă în albastru și aur ferecată,
Ca să domnești acolo, statuie minunată.
Din versuri, împletite din cel mai pur metal,
Meșteșugit stropite cu rime de cristal,
Pe frunte îți voi pune cunună lucitoare;
Și-n neagra-mi gelozie, madonă muritoare,
Îți voi tăia hlamidă barbară, ca să-ți stea
Greoaie, căptușită cu bănuiala mea;
Nu din mărgăritare, ci-n lacrimi brodată,
Să te cuprindă-ntr-însa cu farmecele-ți, toată.
Din pofta-mi fremătindă îți voi croi veșmînt,
Din pofta-mi unduioasă, urcînd și coborînd,
Și care, îndrăzneată, pe piscuri cumpănește,
Ca să-ți sărute trupul apoi, cînd se-odihnește.
Picioarele-ți divine, în mers, vor umili
Pantofii de mătase ce ți-i va dărui
Smerenia mea. În caldă și blînda lor strînsoare
Vor veșnici întocmai ușoarele tipare.
Deși, cu toată rîvna, eu nu pot să-ți întind
O scară, făurită din luna de argint,
Balaurul din mine, cu limbi otrăvitoare,
Regină-nvingătoare și răscumpărătoare,
Ți-l voi zvirli, ca treaptă, sub pasul tău curat,
Să-ți rîzi de lighioana de ură și scuipat.
Iar gîndurile mele, ca lumînări de ceară,
Pe-altaru-ți le voi pune, regină și fecioară;
Și, înstelînd cupola albastră cu-al lor joc,
Te vor privi din slavă, mereu, cu ochi de foc.
Cum firea-mi toată ție în dragoste se-nchină,
Va fi-mprejur doar smîrnă, tămîie și rășină,
Și zbuciumatu-mi suflet, un fum, necontenit,
Se va urca spre tine, tu, pisc înzăpezit!

Spre-a-ți împlini menirea apoi, ca și Maria,
Și spre-a-mpleti amorul curat cu barbaria,
Din marile păcate, biet gîde pocăit,
Voi face șapte crunte tășuri de cuțit.
Apoi, cătîndu-mi, rece ca scamatorul, ținte,
În dragostea adîncă a ta, cea mai fierbinte,
Le voi zvîrli în sînul căznit, însîngerat,
În pieptul care plînge zdrobit și sfîșiat.

Lazăr Iliescu

UNEI MADONE

Vreau să-ți clădesc, Madonă, stăpîna mea iubită,
Un templu în adîncul din jalea mea cumplită,
Și-ntr-un ungher din suflet, ascuns, să-ți făuresc –
Departe de dorința din haosul lumesc,
Un cuib de-azur și aur, de purpură bogată,
Spre-a te-nălța într-însul, statuie adorată.
Cu versurile mele, turnate-n scump metal,
Artistic înstelate cu rime de cristal,
Voi face pentru fruntea-ți o splendidă cunună.
Și-n oarba-mi gelozie, și-n furia-mi nebună,
Îți voi croi o mantă bizară, aspră, grea,
Barbară, căptușită cu bănuiala mea, –
Ca farmecu-ți să-l ție în mrejele-i rebele,
Nu perle drept podoabă, ci lacrimile mele!
Drept rochie avea-vei dorința mea aprinsă,
Zglobie, onduloasă și pururea ne-nvinsă,
Dorință care-n preajmă-ți roiește și tresare

Și corpul ți-nfășoară cu-o dulce sărutare.
Voi face din respectu-mi adînc, nepieritor,
Pantofi cari să mîngîie divinul tău picior,
Și forma-ntemnițîndu-i în unde mătăsoase,
Umili să i-o păstreze, tipare credincioase.
Și dacă a mea artă nu va putea, vreodată,
Să-ți facă lucii trepte din luna argintată,
Voi pune sub călcîiu-ți, sculptat cu măiestrie
Reptila veninoasă ce inima-mi sfișie,
Pentru-a strivi ăst monstru de ură și de chin,
Regină-nvingătoare, ce porți al meu suspin.
Gîndirile-mi vedea-vei cum stau înșiruite,
Ca lumînările-arse în templele sfințite,
Cum bolta o-nstelează cu al flăcărilor joc,
Privindu-te într-una cu ochii lor de foc;
Și cum în mine totul te-admiră, te-ndrăgește,
Tot se va face smirună și balsam ce-ametește.
Și-ntr-una către tine, pisc alb de caldă nea,
Se va-nălța în aburi, smerită, mintea mea.

Spre-a-ți întregi, în fine, tot rolul de Fecioară
Și-a pune în iubire o patimă barbară –
Călău plin de căință, dar neînduplecat,
O, neagră voluptate de suflet apostat!
Lua-voi cele șapte Păcate capitale
Și făuri-voi șapte tășuri de pumnale;
Apoi, avînd drept țintă amoru-ți nesfîrșit,
Le voi înfige toate, jongleur înnebunit,
În inima-ți de chinuri și patimi palpitîndă,
În inima-ți ce pururi s-o zbate sîngerîndă!

I.Gr. Periețeanu

UNEI MADONE

Ex-voto în stil spaniol

Vreau să-ți clădesc, Madonă – izvor de bunătate,
Altar ascuns în fundul durerii-mi zbuciumate,
Și inima pustie în ea să-ți dăltuiască,
Depart de privirea și patima lumească,
Lăcaș turnat în smălțuri de aur și azur,
În care-i fi statuie, chip minunat și pur,
Cu versurile mele, zăbrele de metal
Măestru înstelate cu rime de cristal,
Pentru-al tău cap voi face – cunună orbitoare;
Și-n gelozia-mi crudă, Madonă muritoare,
Îți voi croi o mantă-n sălbatică croială
Grea, aspră, – bănuiala fiindu-i căptușeală,
Ce vraja-ți va ascunde-o sub faldurile-i grele,
Brodată nu în perle, ci-n lacrimile mele!
Și haina-ți va fi doru-mi ce-n tremur unduiește,
Aceasta-mi va fi dorul ce crește și descrește,
Se leagănă pe culme,-n vârcele stă să cadă,
Cu-o sărutare-mbracă tot trupu-ți de zăpadă.
Din stima mea ți-oi face picioarele vrăjite
Frumoase-ncălțăminte-n satin curat urzite,
Ce le-or cuprinde-n ele cu-o moale îmbrățișare
Să le păstreze forma-n statornice tipare, –
Și dacă-mi va fi arta a neputinții pradă –
Să nu pot să-ți tai scară o lună de zăpadă,
Pe șarpele ce-mi mușcă în inimă și oasă,
Dihania aceasta urâtă și scîrboasă,

Ți-oi pune-o sub călcâie – s-o calci și s-o strivești,
Regină preacurată, ce-nvingi și mîntuiești.
Și cugetele mele, ce-o să le vezi lumine,
L-altaru-mpodobit de Regina-ntre Regine,
Vor înstela tavanu-n culori de stînjenei:
Să te privesc de-a pururi cu ochii-mi de scînteii;
Și-n mine ce te-adoră nimic n-o să rămîie
Căci s-o preface totul în smirnă și tămîie,
Și veșnic înspre tine, vîrf alb și-nzăpezit,
În valuri o să urce al meu duh chinuit.

Ca să-ntregesc, pe urmă, și rolu-ți de Marie,
Și să unesc iubirea cu cruda barbarie,
O poftă-a celor șapte păcate capitale! –
Călău plin de muștrări am să fac șapte pumnale
Și ca un scamator ce lovește-n orișicine,
Luînd drept țintă taina cea mai de preț din tine,
În inima ta toate, gemînd, le-oi împlînta
Șiroaie mari de sînge să gilgie din ea.

Constantin Rotariu

LVIII
CHANSON D'APRÈS-MIDI

*Quoique tes sourcils méchants
Te donnent un air étrange
Qui n'est pas celui d'un ange,
Sorcière aux yeux alléchants,*

*Je t'adore, ô ma frivole,
Ma terrible passion!
Avec la dévotion
Du prêtre pour son idole.*

*Le désert et la forêt
Embaument tes tresses rudes,
Ta tête a les attitudes
De l'énigme et du secret.*

*Sur ta chair le parfum rôde
Comme autour d'un encensoir;
Tu charmes comme le soir,
Nymphé ténébreuse et chaude.*

*Ah! les philtres les plus forts
Ne valent pas ta paresse,
Et tu connais la caresse
Qui fait revivre les morts!*

*Tes hanches sont amoureuses
De ton dos et de tes seins,
Et tu ravis les coussins
Par tes poses langoureuses.*

*Quelquefois, pour apaiser
Ta rage mystérieuse,
Tu prodigues, sérieuse,
La morsure et le baiser;*

*Tu me déchires, ma brune,
Avec un rire moqueur,
Et puis tu mets sur mon cœur
Ton œil doux comme la lune.*

*Sous tes souliers de satin,
Sous tes charmants pieds de soie,
Moi, je mets ma grande joie,
Mon génie et mon destin,*

*Mon âme par toi guérie,
Par toi, lumière et couleur!
Explosion de chaleur
Dans ma noire Sibérie!*

CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ

*Deși crudele-ți sprîncene,
Vrăjitoare cu ochi mari,
Stranie te fac, nu pari
Os de-aripi nepămîntene –*

*Ușurateco, grozava
Mea stricată, și te-ador
Ca un preot ros de dor
Idolul ce-i umple slava.*

Crîng, pustiu, cu-arome-ncearcă
Păru-ți greu de asprii-altoi:
Clatini capul și cad foi
De mister și-enigme parcă.

Trupul – candelă – ți-l scaldă
Rari miresme iar și iar,
Farmeci ca amurgu-amar,
Nimfă-ntunecoasă, caldă.

Nici licori, nici apă vie,
Greu ca lenea-ți nu mă pierd.
O! tu știi acel dezmierd
Care face morți să-nvie.

Drăgostite-s coapse grele
De spinarea ta, de sîni,
Și-ncînti pernele, le-ngîni,
Răsfățîndu-te-ntre ele.

Să-nfrîngi uneori ciudatul
Furiei nărav hai-hui,
La risipe-ndemni ori pui
Mușcătura, sărutatul.

Și mă sfișii, o! nebuna
Mea iubire, mă despoi,
Spre-a-mi lipi de piept apoi
Ochiul tău dulce ca luna.

Sub pași de mătase vie,
Sub conduri foșnind încet,
Geniu și destin mi-așed
Și-aștern marea-mi bucurie,

Izbucnire de dogoare
În Siberia-mi de tuci,
Tu ce lecui și mă duci
Prin lumină, ritm, culoare!

Ion Caraion

CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ

Pe sub sprîncenele-nrăite
Atît de straniu mă privești,
Încît, nu înger pari că ești,
Ci vrăjitoare de ispite.

Și totuși, idol ușuratic,
Stăpînă ești pe gîndul meu,
Și te ador, cum unui Zeu
Se-nchină preotul fanatic.

A stepă și-a păduri virgine
Miroase părul tău bogat,
Și cum porți capul legănat,
O taină parcă duci cu tine.

Parfumuri moi te împresoară,
Și ca dintr-un jertfelnic curg;
Ești Nimfa caldului amurg,
Întunecată și ușoară,

Îmi dai a dragostei beție,
Și-n lenea dulcilor plăceri,
Cunoști acele mîngîieri,
Sub care morții reînvie.

Genunchii se-ndrăgesc cu sînii
Și pulpele cu glezna lor,
Așa cum pernelor li-e dor
De trupul galeș al stăpînii.

În voluptatea-mbrățișării
Cu focul patimei te-ncingi,
Și tainicul pojar ți-l stingi
În mușcătura sărutării.

Cu dinții mă sfîșii, nebună,
Și-mi dăruiești, ca să m-alini,
Privirea ochilor senini
Cu raza clarului de lună.

Mi-am pus speranța fericirii
Sub micii tăi pantofi de-atlas,
Norocul, cît mi-a mai rămas
Și-ntregul geniu al gîndirii.

Tu ești mireasma primăverii,
Lumina ce m-a mîntuit,
Și arșița ce mi-a topit
Înghetul aprigei Siberii.

Al. Hodoș

CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ

Cînd cu negre gene-mi vii,
Încruntate și bizare,
Nu-mi pari Sfînta Născătoare,
Ci o zgriptă cu-ochi nurlui.

Te doresc atunci, fierbinte,
Tu, îngrozitor păcat,
Ca monahu-namorat
De icoana unei Sfinte.

Se topesc în păru-ți, greu,
Crîng și stepe arzătoare
Capul tău e-o întrebare
Și o taină, tot mereu.

Carnea ta e-mbălsămată
Cu miresme și tămii;
Un amurg ești, ce mîngii,
Nimfă caldă, -ntunecată.

Nici un vin de vrajă nu-i
Bun ca dulcea-ți trîndăvie;
Tu ai sărutări ce-nvie
Și pe mort, în groapa lui;
Șoldurile-ți, împlinite,
După sinii tăi tinjesc;
Chiar și pernele rîvnesc
Să le-alinte, moleșite.

Cînd încerci să-ți potolești
Furia ce te frămîntă,
Darnică și neînfrîntă
Muști, săruți, te vînzolești
Și mă sfișii, iasmă brună.
Rîzi, cînd ghearele-ți înfunzi;
Blînd apoi, în răni, cufunzi
Ochiu-ți pașnic, ca o lună.

Sub pantoful de atlas
Sub piciorul de mătăasă
Îți pun tot ce mă apasă:
Geniu, soartă, griji, necaz,

Inima tămăduită
De-al tău har îndurător!
Rug aprins, multicolor
În Siberia mea cernită!

Lazăr Iliescu

CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ

Chiar cu ochiul tău, ce are,
Rău, o ciudăție-a lui,
Care-a unui înger nu-i,
Ci a unei vrăjitoare,
Ușuratico, te-ador,
Patimă nemaivăzută,
Ca un preot ce sărută
Idolul ispititor!

Părul aspru parfumat e
Ca pădurea și ca marea,
Capul are-nfățișarea
Tainelor nedelegate.

Trupul tău mireasma-l scaldă
Ca tămîia în altare;
Tu vrăjești ca o-nserare,
Nimfă sumbră, nimfă caldă...

Nu dau dulcea-ți lenevie
Nici pe filtre tari! Tu știi
Mîngîieri-minunății
Ce și morții îi învie!

Șoldurile-ndrăgostite
Sînt de sîni, și cînd te-ntinzi
Galeșă de le cuprinzi,
Pernele par ametește.

Focul tainicei arsuri
Ca să-l stingi, cîteodată,
Risipești îngîndurată
Sărutări și mușcături.
Tu-mi rupi, oacheșă și brună,
Rupi, cu rîsul amărui,
Inima, și-n loc îi pui
Ochiu-ți dulce ca o lună.

Sub pantofii de satin
Și sub talpa fermecată,
Îmi pun bucuria toată,
Geniu, glorie, destin,

Îmi pun inima întreagă
Ce mi-o vindeci doar tu, pură
Izbucnire de căldură
În Siberia mea neagră!

C.D. Zeletin

LIX

SISINA

*Imaginez Diane en galant équipage,
Parcourant les forêts ou battant les halliers,
Cheveux et gorge au vent, s'enivrant de tapage,
Superbe et défiant les meilleurs cavaliers!*

*Avez-vous vu Théroigne, amante du carnage,
Excitant à l'assaut un peuple sans souliers,
La joue et l'œil en feu, jouant son personnage,
Et montant, sabre au poing, les royaux escaliers?*

*Telle la Sisina! Mais la douce guerrière
A l'âme charitable autant que meurtrière;
Son courage, affolé de poudre et de tambours,
Devant les suppliants sait mettre bas les armes,
Et son cœur, ravagé par la flamme, a toujours,
Pour qui s'en montre digne, un réservoir de larmes.*

SISINA

*Vă-nchipuiți Diana în echipaj domnesc
Desişuri cum despică ori bîntuie păduri,
Cu păru-n vînt, splendidă, mari larme-o amesc
Şi-nfruntă cavalerii cei mai cu mîndre-armuri.*

*Sau la Théroigne gîndit-ați, cum, beată de măcel,
Desculț-norodu-l scoală-ncleştîndu-se şi-l mină*

Cu ochi și-obraji de lavă, joc ametit de el,
Sus la palat și urcă, pe scări, cu spada-n mână?

Sisina-i ca și ele! O luptătoare, dar
Ascunde multă milă în sufletu-i barbar;
De pulbere și tobe curaju-i se-nvăpaie,

Ci, când e implorată, ea lasă arma-n jos,
Iar inima-i de flăcări se face o odaie
A lacrimilor, pentru cei demni de-atît prinos.

Ion Caraion

SISINA

Trecea ca-n vis Diana în echipaj de gală,
Pe drumuri de pădure, pe dîmburi de pămînt,
Cu sînii plini, cu părul învolburat în vînt,
De nimeni întrecută în goana-i triumfală.

Théroigne, amanta cruntă a singelui vărsat,
Însufletea năvala mulțimii-n haine rupte,
Cu ochii-aprinși în focul ucigătoarei lupte,
Urcînd, cu spada-n mână, pe trepte de palat.

Așa-i Sisina! Însă, miloasa luptătoare
Nu-i numai ucigașă, ci și mîngîietoare!
Strigările de goarnă curajul i-l asmută,

Dar, cînd îi cer iertarea, pe cei învinși îi cruță,
Și inima ce-i arde în flăcări, ca un rug,
Îi plînge pe cei vrednici cu lacrimi din belșug.

Al. Hodoș

SISINA

Știți cum era Diana plecînd la vînătoare
Și străbătînd desîșuri și codri bătrînești?
Se îmbăta, zburlită, de chiot și vîltoare,
Lăsînd departe-n urmă tovarășii crăiești.

Văzut-ați pe Théroigne, de sînge poftitoare,
Întăritînd desculții la fapte vitejești?
Se avînta, cu chipul aprins, necruțătoare,
Urcînd, cu spada-n mîină, pe treptele regești.

La fel e și Sisina! Războinică-ndîrjită,
Pe-atît este de bună pe cît e de pornită.
Căci, ațîțat de tobe și puști, curajul ei

Coboară grabnic arma, de-l rogi să te asculte,
Iar inima ei arsă de foc, pentru acei
Ce se arată vrednici, mai are lacrimi multe.

Lazăr Iliescu

LX

FRANCISCÆ MEÆ LAUDES

*Novis te cantabo chordis,
O novelletum quod ludis
In solitudine cordis.*

*Esto sertis implicata,
O femina delicata,
Per quam solvuntur peccata!*

*Sicut beneficum Lethe,
Hauriam oscula de te,
Quæ imbuta es magnete.*

*Quum vitiorum tempestas
Turbabat omnes semitas,
Apparuisti, Deitas,*

*Velut stella salutaris
In naufragiis amaris...
Suspendam cor tuis aris!*

*Piscina plena virtutis,
Fons æternæ juventutis,
Labris vocem redde mutis!*

*Quod erat spurcum, cremasti;
Quod ruidius, exæquasti;
Quod debile, confirmasti.*

*In fame mea taberna,
In nocte mea lucerna,
Recte me semper guberna.*

*Adde nunc vires viribus,
Dulce balneum suavibus
Unguentatum odoribus!*

*Meos circa lumbos mica,
O castitatis lorica,
Aqua tincta seraphica;*

*Patera gemmis corusca,
Panis salsus, mollis esca,
Divinum vinum, Francisca!*

FRANCISCĂI MELE, LAUDE

Strună nouă-n cîntu-mi fie,
Oază ce foşneşti, florie,
Drept inima mea pustie.

Aîbi cununi înfloritoare,
O, gingaşă muritoare,
De viclean izbăvitoare.

Trupul tău ca un magnet e
De săruturi beat: cu sete,
Le-oi slei – benefic Lethe.

Cînd furtuna de păcate
Îmi smintea căile toate,
Te-ai ivit, o, zeitate,

Ca o stea mîntuitoare
În naufragiile-amare...
Închinîndu-ţi inima pe-altare!

O, fintină de virtute,
Tău juniei netrecute,
Glas redă-i, nou, buzei mute!

Scîrna-n foc ai mistuit-o,
Neciopleal' ai dăltuit-o
Și slăbia mi-ai călit-o!

Ospăț flămînzellii mele,
Candelă a nopții grele,
Drept cîrmește-mă-ntre rele,

Pune vlagă lingă vlagă,
Scaldă-atîta de dulceagă,
Bălsămată și suavă!

Coastei mele ești bucată
Smulsă, za mult preacurată,
O, licoare azurată:

Scump potir ce ape iscă,
Nafur, ba aluat de vis, că
Vin ești tu, zeiesc, Franciscă!

Radu Albala

LAUDĂ FRANCISCĂI MELE

Noi cîntări ți-nstrun eu ție
Ramura care adie
Peste inima-mi pustie,

Învăscută-n flori surate,
Tu, mai gîngășă din toate,
Ce mă mîntui de păcate,

Și cum riul Lethe-alină,
Vlagă-mi dai, fîntînă lină
Pururi de săruturi plină.

Cînd în calea mea detună
A ispitelor furtună,
Te ivești, zeiță bună,

Ca o stea mîntuitoare
Și mă scapi de la pierzare...
Inima ți-anin pe-altare!

Lac vrăjit, izvor ce-mparte
Tinerete fără moarte,
Glas dă-mi buzelor deșarte.

Nimicit-ai ce-a fost putred;
Zgrunțuros ce-a fost, e neted
Și-a dat muguri ce-a fost veșted!

Pentru foamea mea, merinde.
Foc ce-n beznă se aprinde,
Du-mă spre liman, nainte!

Dă-mi tărie-n gînduri bune,
Scaldă dulce și minune
De mireasmă ce supune!

Pieptul mi-l cuprinde-ndată
Cu pieptar de za curată
În agheasmă înmuiată;

Talger plin cu giuvaere
O, Francisca, – piine, miere,
Vin ceresc ce dă putere!

Virgil Teodorescu

LAUDA FRANCISCAI MELE

De mizeramă ce supune!
Noi ne născu-ți lăsată-ți
Pieptul mi-ți căpătândă-ți
Cu pieptul tău căpătândă-ți
În aghesamă înmăunată;

LXI

A UNE DAME CRÉOLE

*Au pays parfumé que le soleil caresse,
J'ai connu, sous un dais d'arbres tout empourprés
Et de palmiers d'où pleut sur les yeux la paresse,
Une dame créole aux charmes ignorés.*

*Son teint est pâle et chaud; la brune enchanteresse
A dans le cou des airs noblement maniérés;
Grande et svelte en marchant comme une chasseresse,
Son sourire est tranquille et ses yeux assurés.*

*Si vous alliez, Madame, au vrai pays de gloire,
Sur les bords de la Seine ou de la verte Loire,
Belle digne d'orner les antiques manoirs,*

*Vous feriez, à l'abri des ombreuses retraites,
Germer mille sonnets dans le cœur des poètes,
Que vos grands yeux rendraient plus soumis que vos noirs.*

UNEI DOAMNE CREOLE

*În țara mîngîiată de sori și mirodenii,
Am cunoscut, sub lectici de arbori purpurii,
Sub palmieri din care deplîng toți ochii lenei
O doamnă de un farmec virgin, cu măreții.*

*Cu tenul cald și palid, bronzata-ncîntătoare
Avea-n grumaji un aer de nobile sculpturi.*

Subțire și cu mersul ca înspre vînătoare,
Surîsul ei e sigur, privirea cu măsuri.

Iar de-o să-ajungeți, Doamnă, pe unde-n faimă țara
Se-așterne cu verdeață, pe Sena și pe Loara,
Veti fi în vechi palate podoaba-ne măiastră,

Făcînd ca-n umbra tihnei poeți să vă desfete
Privirile bogate, în ritmuri de sonete,
Supuși cum nu-s nici negrii din țara dumneavoastră.

Al. Andrițoiu

UNEI CREOLE

Pe-un zîmbitor cu-arome țarm dezmiardat de soare
Am cunoscut odată sub bolți de arbori beți
Din care lenevia ploua în ochi splendoare
O tulbure creolă de-un farmec fără preț.
Sunau în mersul tînăr de flăcări și paloare
La gîtu-i fin – frumoase, atîtea frumuseți;
Vînătoriță zveltă călcînd surîzătoare
Prin liniștile-i nalte cu ochii îndrăzneți.

Dacă-ai fi oaspe, Doamnă, acestei țări mărețe
A malurilor Senei și Loarei pădurețe
Să-mpodobești cu tine castele feudale,
La umbra-acestor scumpe retrageri în osînde
Cu ochii-ți mari, ai face poeți să te tot cînte,
Mai plini de supușenii ca negrii țării tale.

Ion Caraion

UNEI CREOLE

În țara-mpurpurată de-al soarelui sărut,
Am întâlnit, sub bolta de frunze-aromitoare,
Cînd cerne palmierul o lene-adormitoare,
O nobilă creolă, cu farmec neștiut.

Avea, ispită vie, un palid trup fierbinte,
Trecea, cu pasul sprinten, în mers vinătoresc,
Purtîndu-și gîtul mîndru c-un gest împărătesc;
Privirea-i era dreaptă și umbletul cuminte.

Frumoaso! vino-n țara măririi și-a splendoarei,
Pe malurile Senei, pe valea verde-a Loarei,
Și, vrednică podoabă a vechilor castele,

Ti-or închina poezii o mie de rondelle,
Slăvind în umbra serii făptura ta aleasă,
Mai robî privirii tale ca sclavii tăi de-acasă.

Al. Hodoș

UNEI DOAMNE CREOLE

Departe, într-o țară de soare mîngîiată,
Cu bolți înmiresmate și arbori purpurii,
Și palmieri, ce-ți toarnă pe gene lenevii,
Am cunoscut o Doamnă creolă, minunată.

Făptura ei vrăjită, cu coama-ntunecată,
Cu chipul cald și palid cu umerii zglobii,

Și zîmbetul în ochii strălucitori și vii,
Pășește ca Diana, ușoară, avîntată.

Dac-ai pleca, o Doamnă, pe calea pribegiei,
Spre Sena sau spre Loara, în țara vitejiei,
Tu, ce-ai putea podoaba castelelor să fii,

În parcuri răcoroase, poezi cu blonde plete,
Mai robi ca robii-ți negri, o mie de sonete
Ar scrie pentru tine și-n veacuri te-ar slăvi.

Lazăr Iliescu

UNEI CREOLE

În țara cu miresme și mîngîieri de soare,
Am cunoscut sub leasă de arbori purpurii,
De unde pică lenea pe gene-n tremurare,
O nobilă creolă cu nuri ce nu-i poți ști.

E cald și pal obrazul ei; bruna vrăjitoare
Păstrează-n port mărire și mlădieri domnești;
Și mîndră ca Diana pășind la vînătoare,
Zîmbește cu ochi siguri și calmi cînd o privești.

Dacă ai merge, Doamnă, în țările slăvite,
Pe țărmurile Senei și Loarei înverzite,
Frumoasă, demnă numai de feudali pereți,

Ai face ca, în taină de tînăra umbrire,
Sonete să ncolțească în inimi de poezi,
Ce s-ar tirî ca negrii, roboți de-a ta privire.

Ion Pillat

LXII

MÆSTA ET ERRABUNDA

*Dis-moi, ton cœur parfois s'nvole-t-il, Agathe,
Loin du noir océan de l'immonde cité,
Vers un autre océan où la splendeur éclate,
Bleu, clair, profond, ainsi que la virginité?
Dis-moi, ton cœur parfois s'envole-t-il, Agathe?*

*La mer, la vaste mer, console nos labeurs!
Quel démon a doté la mer, rauque chanteuse
Qu'accompagne l'immense orgue des vents grondeurs,
De cette fonction sublime de berceuse?
La mer, la vaste mer, console nos labeurs!*

*Emporte-moi, wagon! enlève-moi, frégate!
Loin! loin! ici la boue est faite de nos pleurs!
— Est-il vrai que parfois le triste cœur d'Agathe
Dise: Loin des remords, des crimes, des douleurs,
Emporte-moi, wagon, enlève-moi, frégate?*

*Comme vous êtes loin, paradis parfumé,
Où sous un clair azur tout n'est qu'amour et joie,
Où tout ce que l'on aime est digne d'être aimé,
Où dans la volupté pure le cœur se noie!
Comme vous êtes loin, paradis parfumé!*

*Mais le vert paradis des amours enfantines,
Les courses, les chansons, les baisers, les bouquets,
Les violons vibrant derrière les collines,
Avec les brocs de vin, le soir, dans les bosquets,
— Mais le vert paradis des amours enfantines,*

*L'innocent paradis, plein de plaisirs furtifs,
Est-il déjà plus loin que l'Inde et que la Chine?
Peut-on le rappeler avec des cris plaintifs,
Et l'animer encor d'une voix argentine,
L'innocent paradis plein de plaisirs furtifs?*

MCESTA ET ERRABUNDA

Nu-mi spui ades, Agatho, că inima-ți plutește,
Depart de oceanul orașului murdar,
Spre alt ocean în care tot cerul strălucește,
Asemeni fecioriei, albastru-adînc și clar?
Nu-mi spui ades, Agatho, că inima-ți plutește?

Întinsa mare, marea, ne mîngîie de munci!
Ce diavol înzestrează cîntarea-i răgușită
Sub orga unor vînturi ce șuieră porunci,
Să fie ca un cîntec de leagăn împlînzită?
Întinsa mare, marea, ne mîngîie de munci!

O, duce-m-ar vagonul! o, duce-m-ar fregata!
Depart! aci de lacrimi e plin noroiul strîns!
– E-adevărat că tristă îmi spune-ades Agatha:
Depart de păcate, de remușcări, de plîns,
O, duce-m-ar vagonul, o, duce-m-ar fregata?

Rai de miresme calde, cit de departe ești,
Cu claru-azur sub care iubirile se joacă,
Și tot ce se iubește e vrednic să iubești,
În desfătare pură cînd inima se-neacă!
Rai de miresme calde, cit de departe ești!

Dar raiul verde plin de iubiri copilăroase,
De-alergături, săruturi, cîntări, de flori smălțat,
Cu zvon de viori pe după coline mătăsoase,
Cu vinul în ulcele prin crîngul înserat,
– Dar raiul verde plin de iubiri copilăroase,

Seninul rai de-atuncea, de bucurii zburdînd,
Ca India ori China, mai depărtat să fie?
Să-l rechemăm putea-vom cu strigăte plîngînd,
Însuflețindu-l iarăși cu-o voce argintie,
Seninul rai de-atuncea, de bucurii zburdînd?

Șerban Bascovici

MĚSTA ET ERRABUNDA

Te-ai dus cîndva cu gîndul departe, dulce-Agathă,
Lăsînd în urmă marea imundă a cetății,
Spre alte țarmuri, unde lumina revărsată
E-albastră și e pură, ca nimbul castității?
Te-ai dus cîndva cu gîndul departe, dulce-Agathă?

Nemărginita mare durerile ne-alină!
Ce demon a dat oare bătrînei cîntărețe,
Al cărei glas cu orga furtunilor se-mbină,
Menirea minunată de leagăn în tristețe?
Nemărginita mare durerile ne-alină.

Tu, trenule, mă poartă! Hai să pornim, fregată,
Depart de noroiul ce-l plămădim cu lacrimi!
Cum? Inima ta tristă nu spune, dulce-Agathă:

- Departe de durere, de remuşcări, de patimi,
Tu, trenule, mă poartă! Hai să pornim, fregată?

E dincolo de zare Edenul fericirii,
Sub cerul lui albastru sînt toate minunate,
Tot ce iubeşti e vrednic să dăruieşti iubirii,
Iar inima se-mbată de voluptăţi curate.
E dincolo de zare Edenul fericirii!

O, Paradisul veşnic, dumbrava primăverii,
Cu sărutări, cu jocuri şi cîntece-n surdină!
Viorile ascunse în umbra caldă-a serii
Şi vinul din ulcioare, pe iarba din grădină!
O, Paradisul veşnic, dumbrava primăverii!

- Dar raiul fără vină al dragostei uşoare,
De noi e mai departe ca India şi China!
Putea-va plînsul nostru să-l reînvie oare,
Şi-o voce cristalină să-mi mai redea lumina
Din raiul fără vină al dragostei uşoare?

Al. Hodoş

MCESTA ET ERRABUNDA

Nu-ţi zboară-adesea gîndul şi inima, Agată,
Din oceanul negru al tîrgului murdar,
Spre-un ţărm, unde lumina ţîşneşte fermecată
Ca nevinovăţia, adînc, senin şi clar?
Nu-ţi zboară-adesea gîndul şi inima, Agată?

Nețarmurita mare ne-aduce liniștiri!
Ce demon, stînd de veghe în aspra ei cîntare,
De-a vînturilor orgă purtată-n răbufniri,
I-a dăruit sublima și dulcea legănare?
Nețarmurita mare ne-aduce liniștiri!

O, tren, mă ia cu tine! răpește-mă, fregată!
Tărîmul ăsta plînsul ni-l schimbă în noroi;
– Nu-ți spune oare gîndul cînd e-ntristat, Agată,
De remușcări departe de pe-acest țarm mîhnit
Tren, du-mă după tine! răpește-mă, fregată?

Tu, rai plin de miresme, cît de departe mi-ești!
Tu, unde sub seninul tăriei înstelate,
E vrednic de iubire tot ceea ce iubești,
Iar inima se scaldă în sfîntă voluptate.
Tu, rai plin de miresme, cît de departe mi-ești!

Dar paradisul verde al jocurilor noastre,
Copilăria dulce, cu sărutări și flori,
Cu cîntece pe dealuri și-n depărtări albastre,
Cu serile-n boschete, cu vin și cu viori,
Dar paradisul verde al jocurilor noastre,

Biet paradisul nostru cu tainice-ncîntări,
Ca India și China, mai depărtat să fie?
Au nu-l putem aduce din nou, din alte zări,
Însuflețindu-l iarăși cu voce argintie,
Biet paradisul nostru cu tainice-ncîntări?

Lazăr Iliescu

MCESTA ET ERRABUNDA

Vreodată gîndul, spune-mi, îți zboară el, Agată,
Departe de oceanul orașului murdar,
Spre un ocean a cărui splendoare-i fără pată,
Cum e neprihănirea, adînc, albastru, clar?
Vreodată gîndul, spune-mi, îți zboară el, Agată?

O, marea, larga mare, dă leac durerii vii!
Ce demon cîntăreței cu voce aspră, mării
Pe care-o-ngîină orga ursuzei vijelii,
I-a dăruit menirea sublimă-a legănării?
O, marea, larga mare, dă leac durerii vii!

Vagon, mă du departe! avîntă-mă, fregată!
Cu plînsul nostru glodul e plămădit aici!
– E drept că se întîmplă ca trista mea Agată
Să spuie: De durere, de griji, de gînduri mici,
Vagon, mă du departe, avîntă-mă, fregată?

Tărîm plin de miresme, cît de departe ești,
Unde-n azur iubire și bucurie-s toate
Și-i vrednic de iubire tot ceea ce iubești
Și inima se-neacă în voluptăți curate!
Tărîm plin de miresme, cît de departe ești!

Dar paradisul verde al dragostei senine,
Plimbări, cîntări și jocuri, săruturi și buchete,
Viorile ascunse, vibrînd după coline,
Cu plinele pahare, spre seară, în boschete,
– Dar paradisul verde al dragostei senine,

Tărîmul inocenței, de farmec tainic plin,
E mai departe-acuma ca-ndepărtata Chină?
– Putem să-l mai aducem din nou c-un biet suspin,
Însuflețindu-l iarăși cu-o voce cristalină,
Tărîmul inocenței, de farmec tainic plin?

Al. Philippide

MÆSTA ET ERRABUNDA

Să-mi spui, vreodată gîndul îți zboară el, Agată
Departa de oceanul orașului imund,
Spre-un alt ocean, a cărui splendoare e curată
Asemeni fecioriei, albastru și profund?
Să-mi spui, vreodată gîndul îți zboară el, Agată?

O, marea orice zbucium adoarme, vasta mare!
Ce demon vocea aspră i-a dat-o să susție
A vînturilor orgă cu tuburi tunătoare
Și-a legănării blinde, sublimă măreție?
O, marea orice zbucium adoarme, vasta mare!

Mă du, vagon departe! Alunecă fregată!
De lacrimile noastre aici noroiu-i plin!
– E drept că spune-adesea mîhnita mea Agată:
De crime, de regrete, de supărări, de chin,
Mă du, vagon, departe, alunecă fregată?

O, rai plin de arome, cît de departe ești,
Unde-i sub cer iubire și bucurie caldă,
Și demn e de iubire tot ceea ce iubești,

Și în plăceri curate simțirile se scaldă!
O, rai plin de arome, cit de departe ești!

Dar paradisul verde al dragostei senine,
Și cîntece, săruturi și ștregării, buchete,
Viori care vibrează pierdute pe coline
Și vinul din pahare, spre seară, în boschete,
– Dar paradisul verde al dragostei senine,

Tărîmul inocenței ce-abundă în plăceri
Ca India și China mai depărtat e oare,
Și n-o să prindă viață cu plîns de-l chemi și-l ceri,
Și n-or să nsufletească nici voci îmbietoare
Tărîmul inocenței ce-abundă în plăceri?

C.D. Zeletin

LXIII

LE REVENANT

*Comme les anges à l'œil fauve,
Je reviendrai dans ton alcôve
Et vers toi glisserai sans bruit
Avec les ombres de la nuit;*

*Et je te donnerai, ma brune,
Des baisers froids comme la lune
Et des caresses de serpent
Autour d'une fosse rampant.*

*Quand viendra le matin livide,
Tu trouveras ma place vide,
Où jusqu'au soir il fera froid.*

*Comme d'autres par la tendresse,
Sur ta vie et sur ta jeunesse,
Moi, je veux régner par l'effroi.*

STRIGOIUL

*Ca îngerii ce vin în șoapte
Voi reveni-n a ta cămară,
M-oi furișa încet pe scară
Tăcut, cu umbrele de noapte;
Și-o să-ți ofer, frumoasă brună,
Dulci mîngîieri de glas de harpe*

Și reci săruturi ca de șarpe
Ce lunecă furiș, sub lună.

Cînd zorile-or veni domol,
Tu locul meu găsi-l-vei gol
Și frigul lui simți-l-vei greu.

Domine alții prin blindețe
Comoara ta de tinerețe;
Prin groază s-o domin vreau eu!

C.Z. Buzdugan

STRIGOIUL

Ca îngerii cu ochi de smoală
Am să mă-ntorc în viața-ți goală,
Cu noaptea-n cîrcă, fără șoapte,
Spre tine-alunecînd în noapte;
Și am să-ți dau, iubită brună,
Tot sărutări, să bei, de lună
Și mîngîieri de șarpe care
Tîrcol dă gropii lui avare.

Cînd primii zori cu ei se-ngîină,
Găsi-vei locul gol – și pînă
Către amurg el va să-nghețe.

Cum alții prin dezmierd visează,
Eu vreau să-ți fiu, de-acum, prin groază
Domn peste trup și tinerețe.

Ion Caraion

STRIGOIUL

Vedea-vei, din patu-ți culcată,
Cu umbrele nopții deodată,
Cum vine tăcut, singuratic,
Un înger cu ochiul sălbatic...

Și-atuncea simți-vei... tu... bruna...
Că buze mai reci decît luna,
Săruturi de șerpi, ce-ar urca
Pe margini de gropi, îți vor da!...

Lumina venită-n Eter
Găsi-va și locu-mi stingher...
Și rece pîn-seara va fi...

Cum alții, prin dragoste, cată
Domni peste vieața ta toată, –
Prin spaimă eu voi a domni!...

Mihai Codreanu

STRIGOIUL

Asemeni duhului cel rău,
Voi reveni-n alcovul tău
Și mă voi strecura spre tine
Cu umbra nopții care vine;

Și îți voi da, iubită brună,
Săruturi ca de rece lună,

De șarpe alintări prelinse
În jurul unei gropi încinse.

Cînd zori livizi se vor ivi

De lingă tine voi lipsi,

În frig să stai pînă tîrziu;

Căci precum alții prin iubire

Pe viața ta pun stăpînire

Eu domn prin spaimă vreau să-ți fiu.

Gherghinescu Vania

STRIGOIUL

Un înger cu priviri de drac,

Îți voi pătrunde în iatac,

Ca o stafie strecurată

Cu umbra nopții deodată.

Am să-ți acopăr pielea brună

Cu sărutări de rece lună

Și ca un șarpe-încolăcînd

Întregul trup am să-ți cuprind.

În palidele zori de zi,

Cînd singură te vei trezi,

Fiori de frig au să te-nghete.

Eu n-am să-ți spun că te iubesc;

Cu spaima vreau să stăpînesc

Încîntătoarea-ți frumusețe.

Al. Hodoș

STRIGOIUL

Prin al umbrelor desiş,
Ca un înger fără milă
Mă voi strecura furiş
În alcovul tău, copilă.

Şi-ţi voi da, odorul meu,
Pale sărutări de lună,
Alintări de şerpi ce greu
Se tîrăsc în văgăună.

Iar cînd ziua o să vie,
Locul meu va sta pustiu
Pînă seara-ntr-un tîrziu.

Alţii vor stăpîni să-ţi fie
Prin umilă gingăşie,
Eu prin groază vreau să-ţi fiu.

D. Iacobescu

STRIGOIUL

Ca îngerii cu ochi de fiară,
Voi răsări în patu-ţi iară,
Şi lîngă tine voi cădea,
Pe-a umbrei nopţilor perdea.

O, bruno, una cîte una,
Reci sărutări ţi-oi da, ca luna,

Și-n juru-ți am să mă frământ,
Ca șarpele peste-un mormînt.

În dimineța plumburie,
Gol locul meu are să fie
Și rece, pîn-o asfinți.

Cum alții prin iubire cată
Să-ți stăpînească viața toată,
Eu prin teroare voi domni!

Lazăr Iliescu

STRIGOIUL

Ca îngerul înfricoșat de hău
Din cer mă voi întoarce-n patul tău,
Voi pogori năluca, fără șoapte,
Ca umbra umbrei îngroșată-n noapte.

Și îți voi da să sorbi, cumplit nectar,
Sărutu-mi rece din potir lunar,
Și dezmierdarea șarpelui din apă,
Îmbăloșînd o floare într-o groapă.

Spre ziuă cînd mă vei căta cu-ardoare
Nu-mi vei găsi nici umbra călătoare,
Și-n locu-mi, frigul va întinde plasă.

Cum alții vor cu duișii să-ți lege
Suris și viață sub aceeași lege,
Eu vreau cu groaza să te fac mireasă.

Vasile Nicolescu

STRIGOIUL

Ca îngerii cu ochi de pară,
Am să cobor la tine iară
Și-n patul tău, încetișor,
Cu noaptea am să mă strecor.

Și îți voi da, frumoasă brună,
Săruturi reci ca recea lună
Și mîngîieri de șerpi ce-n șant
Tîrăsc al trupurilor lanț.

În străvezia dimineată
Vei găsi rece, ca de gheață,
Culcușul ce-am să-l părăsesc;

Așa cum alții prin iubire
Au pus pe tine stăpînire,
Eu vreau prin frică să domnesc.

Ana Niculescu-Codreanu

STRIGOIUL

Ca îngerii cu ochiul rău
Mă voi întoarce-n patul tău
Și mă voi strecura spre tine
Cu umbra nopților haine;

Și-atunci, iubita mea cea brună
Ți-oi da săruturi reci de lună

Și dezmierdări de șerpi ce-n fund
De gropi se tîrîie rotund.

Cînd zorii reci vor răsări
Tu locul meu îl vei zări
Gol, rece, pînă se-nnoptează.

Cum alții prin iubire-ar vrea
Să stăpînească viața ta,
Eu vreau s-o stăpînesc prin groază!

Al. Philippide

STAFIA

Ca îngerul cu ochiul rău
Voi reveni-n alcovul tău,
Spre tine-oi luneca în șoapte
Ca umbrele în miez de noapte,

Ți-oi dărui, frumoasă brună,
Sărutul rece, ca o lună
Și mîngîierile de șerpe
Urcînd în jurul gropii sterpe.

Cînd zorii vor veni, domol,
Tu vei găsi locul meu gol,
Iar pînă-n seară s-o răci.

Cum alții-n mîngîieri răsfață
Și tinerețea ta și viață,
Eu vreau cu groază-a stăpîni.

Lucian Rădan

LXIV

SONNET D'AUTOMNE

*Ils me disent, tes yeux, clairs comme le cristal:
«Pour toi, bizarre amant, quel est donc mon mérite?»
– Sois charmante et tais-toi! Mon cœur, que tout irrite,
Excepté la candeur de l'antique animal,*

*Ne veut pas te montrer son secret infernal,
Berceuse dont la main aux longs sommeils m'invite,
Ni sa noire légende avec la flamme écrite.
Je hais la passion et l'esprit me fait mal!*

*Aimons-nous doucement. L'Amour dans sa guérite,
Ténébreux, embusqué, bande son arc fatal.
Je connais les engins de son vieil arsenal:*

*Crime, horreur et folie! – Ô pâle marguerite!
Comme moi n'es-tu pas un soleil automnal,
Ô ma si blanche, ô ma si froide Marguerite!*

SONET DE TOAMNĂ

*M-ai întrebat, cu ochii tăi limpezi, de cristal:
«Iubitul meu cel straniu ce daruri îmi găsește?»
– Iubito, taci! Ți-aș spune că inima-mi dorește
Candoarea ce-avusese străvechiul animal!*

*Tu, care-mi legeni somnul cu mîngîieri ușoare,
Să nu știi niciodată cumplitu-mi nenoroc,*

Nici taina scrisă-n mine cu litere de foc!
De patimă mi-e silă și orice gând mă doare...

Să ne iubim cuminte. Amorul stă la pîndă
Și, nevăzut, țintește cu arcul lui fatal.
O, îi cunosc prea bine eternul arsenal:

Rușine, furii, crimă... O, mărgărită blîndă,
Sîntem două amurguri de toamnă ostenită,
O, tu, atît de albă și rece Mărgărită!

Al. Hodoș

SONET DE TOAMNĂ

Mă-ntreabă ochii-ți tineri și limpezi, de cristal:

«Ce poate să te lege, iubit bizar, de mine?»

– Taci! mă-ntărită vorba, de orișunde vine,
Iubesc candoarea numai, din vechiul animal.

Din suflet nu-ți destăinui secretul infernal,
Tu, degetele cărei la somnuri lungi mă-mbie,
Nici neagra lui poveste, călită-n foc, pustie.
Urăsc scînteia minții și-al patimilor val!

Să ne iubim în tihnă. Din strîmta lui gheretă,
Amoru-și încordează vicleanul arc fatal.
Știu ce unelte are în vechiu-i arsenal:

Păcat, sminteli și spaimă! – O, biată margaretă,
Nu ești și tu, ca mine, un soare autumnal,
Tu, palidă, sărmană și rece Margaretă?

Lazăr Iliescu

SONET DE TOAMNĂ

Spun ochii tăi cei limpezi, mai clari ca un cristal:

«Amant ciudat, ce afli în mine să te-mbate?»

– Fii dulce și tăcută! Un dor, rănit de toate,

Afară de-o candoare străbună de-animat,

Nu vrea să-ți dezvelească secretul infernal,

O, tu, ce-mi legeni somnul cu mâini îmbelșugate,

Nici basmele lui negre în flacără turnate.

Urăsc la fel și patimi, și vis spiritual!

Să ne iubim alene. Amorul din gheretă,

Întunecat, pîndește cu arcul său fatal,

Cunosc orice unealtă din vechiu-i arsenal:

Sminteli, omor și groază! – Tu, albă margaretă!

Ca mine nu ești oare amurg autumnal,

O, palida mea, blindă și rece, Margaretă?

Ion Pillat

SONET DE TOAMNĂ

«De ce îți plac?» mă-ntreabă privirea-ți de cristal

– Fii dulce, însă taci; atît îți cer, iubită,

Căci sufletu-mi trudit, pe care nu-l irită

Doar nevinovăția de antic animal,

Nu poate să-i arate secretul infernal

Iubirii tale, care la molcum somn mă-nvită,

Nici trista lui legendă cu sînge viu stropită!
Pasiunea mă-nspăimîntă, iar gîndul mi-i fatal.

Sărută-mă încet căci apriga ispită
Își încordează arcul fătarnic și cumplit.
Cunosc tot arsenalul perfid și învechit!
Oroare și prăpăd! O, trista-mi margarită
Crescută sub un soare tîrziu și vremuit
Ca inima-mi bolnavă! Plăpînda mea iubită!

Neculai Roșca

LXV

TRISTESSE DE LA LUNE

*Ce soir, la lune rêve avec plus de paresse;
Ainsi qu'une beauté, sur de nombreux coussins,
Qui d'une main distraite et légère caresse,
Avant de s'endormir, le contour de ses seins,*

*Sur le dos satiné des molles avalanches,
Mourante, elle se livre aux longues pâmoisons,
Et promène ses yeux sur les visions blanches
Qui montent dans l'azur comme des floraisons.*

*Quand parfois sur ce globe, en sa langueur oisive,
Elle laisse filer une larme furtive,
Un poète pieux, ennemi du sommeil,*

*Dans le creux de sa main prend cette larme pâle,
Aux reflets irisés comme un fragment d'opale,
Et la met dans son cœur loin des yeux du soleil.*

MÎHNIREA LUNII

*Mai lenevoasă luna visează astă seară
Asemenea frumoasei ce-n perini odihnește
Și mîngîie cu mîna distrată și ușoară
Al sinilor molatec contur, cînd ațipește.*

*Pe falduri de mătase molcomitor murise;
Se dăruise palid prelungilor extazuri,*

Hoinară preumblare; năluci și albe vise
Ce către bolți înalță floralele talazuri.

Gingaș huzur; în țărână, alunecînd piezișe
Se lasă strecurată o lacrimă furișe;
Cucernicul poet, ce-n lung nesomn tresare

În scoica mîinii sale ia picătura pală
– Reflexe irizate, luminează mai opală –
Și-n inimă-o ascunde: o va feri de soare.

N. Argintescu-Amza

TRISTEȚEA LUNII

În astă seară luna visează mai trîndavă,
Ca o frumoasă care în perini s-a culcat,
Și-și mîngîie cu mîna-i ușoară, în zăbavă,
Cînd ațipește, sînul rotund și despuiat.
Pe umeri de mătase o poartă moi nămeții,
Cînd moare istovită de lungul ei leșin,
Și ochii-i duși pe albe vedenii ale vieții,
Le suie-nfloritoare spre cerul ei senin.

Și cînd ades pe lume, de-aleanul ei pătrunsă,
Își lasă ca să pice o lacrimă ascunsă,
Doar un poet cucernic, dușman al somnului,

Ia lacrima pălită, în palme o adună
Ca pe-un opal cu ape ce licăre, s-o pună
În inimă, departe de ochii soarelui.

Șerban Bascovici

TRISTEȚEA LUNII

Mai leneșă visează în astă seară luna:
Ca o frumoasă care-ntre perne stă culcată
Și-și mîngîie, cu-o mînă distrată totdeauna,
Pîn-să n-adoarmă, sînii de-o formă minunată.

Pe dosul de mătase al moilor troiane
De nori, întinsă, moare pe albele satinuri.
Plimbîndu-și blînd privirea pe-a viselor liane
Ce-aprind în cer flori albe, pe-adîncuri de seninuri.

Cînd uneori pe globul acesta-n zbor pieziș,
Ea lasă-ncet să cadă o lacrimă furiș,
Un blind poet, în setea-i de veșnică licoare,
În golul mîinii sale ia picurul cel pal
Cu magice reflexe, fragment ca de opal,
Și-n inima-i l-ascunde de ochii calzi de soare.

C.Z. Buzdugan

TRISTEȚILE LUNII

Mai leneșă visează astăzi luna;
O curtezană-n perne tolănită
Ce pîn' s-adoarmă-și mîngîie într-una
Rotundu-i sîn c-o mînă plictisită.

Prin pufuri de-avalanșe de mătase,
Cu lungi leșinuri, ca o moartă pare,

Plimbându-și ochii pe năluci lucioase
Ce-n aer urcă-mbobociri bizare.

Iar trîndav cînd să-i scape lasă-n seară
Pe-acest tărîm o lacrimă fugară,
Pios – poetul, nedormind, culege

Ca pe-un opal cu mii și mii de unde
În palma-i albă lacrima de rege
Și soarelui, salvînd-o, o ascunde.

Ion Caraion

TRISTEȚEA LUNII

Astă seară Luna doarme cu mai multă lenevie;
Ca o dulce frumusețe ce pe albu-i așternut,
Cu o mină indolentă, în discreta-i insomnie,
Își mîngîie încet sînul cu pudoare desfăcut.

Peste spatele albastru al noroaselor troiene,
Muribundă, se frămîntă într-un vag și lung leșin,
Și pe albele vedenii ce-n azur se urc-alene,
Ea își plimbă visătoare ochiul ei de taine plin.

Cînd vreodată p-astă lume, în langoarea ei secretă,
Pe furiș, lasă să pice vreo lacrimă discretă,
Un poet, ce astă taină o surprinde pînditor,

În adîncul palmei sale, ia, cu multă sanctitate,
Acea lacrimă opală, cu reflexe irizate,
Și o soarbe-ncet, departe de-ochiul zilei trădător.

P.E.

TRISTEȚEA LUNII

În seara asta luna mai leneșă visează,
Ca o frumoasă fată ce între perne moi
Pînă s-adoarmă-și trece pe sinii tari și goi,
Mîngîietoare, mîna ușoară ca o rază

Printre nămeții lucii și-adînci ce scînteiază,
Sfîrșită se cufundă în lung leșin – apoi
Iar își deschide ochii către vedenii noi,
Ce cresc ca o-nflorire și noaptea o smâlțează.

Cînd uneori își lasă înspre pămînt să cadă
O lacrimă sortită ca nimeni să n-o vadă,
Poetul, niciodată cu somnul împăcat,

În podul palmei prinde, cucernic, stropul pal,
Cu irizări asemeni fărîmei de opal,
Și-n inimă-l depune, de soare depărtat.

Gherghinescu Vania

TRISTEȚEA LUNII

În astă seară luna mai leneșe visează,
Asemenea frumoasei pe perne moi culcată,
Cînd își dezmiardă sinii cu mîna-i delicată
Și forma lor rotundă ușor le-o modelează.

Pe așternutul moale, cu unde-adormitoare,
În dulce voluptate se lasă-n voia lenii,

Privind printre pleoape cum albele vedenii
Spre cerul pur se-nalță, ca o grădină-n floare.

Iar cînd, în visătoarea-i plutire de hoinară,
Asupra noastră lasă o lacrimă fugară,
Poetul, contemplîndu-i pios obrazul pal,

Culege-n palmă stropul acesta de opal,
Cu grijă ascunzîndu-l în inima lui, unde
A soarelui aprinsă privire nu pătrunde.

Al. Hodoș

TRISTEȚEA LUNII

În noaptea aceasta luna e-atît de visătoare!
Și ca o frumusețe pe albe perini moi
Ce, gata să se culce, dezmiardă gînditoare
Conturul plin și fraged al sinilor săi goi,

Pe fine avalanșe se lasă pradă lenii
Și parcă se cufundă într-un suprem leșin,
Iar ochii ei se plimbă pe albele vedenii
Ce urcă în albastru cu înfloriri de crin.

Adeseori, culcată în lînceda ei lene,
O lacrimă fugară îi picură din gene,
Iar un sărman poet

Prinzînd pios în palmă această perlă fină,
Cu grijă o ascunde, ca pe un scump secret,
În inimă, departe de-a Soarelui lumină.

D. Iacobescu

TRISTEȚILE LUNII

În astă seară, luna, tihnită, trîndăvește
Ca o frumoasă Doamnă, visînd pe perne moi,
Ce preumblîndu-și mîna ușor, pe sînii goi,
Cu degete tiptile și moi îi îndrăgește.
Pe-naltele culcușuri de nea, catifelate,
Întinsă, se topește în dulci și lungi sfîrșeli,
Și ochii și-i încîntă cu albele spuzeli
Ce împînzesc azurul cu salbe înflorate.

Cînd cîteodată, leneș, o lacrimă-și desprinde,
În nopțile-i de veghe, vre un poet o prinde,
Și mîna-i grijulie o mîngîie pios,

Acoperind-o tainic cu palmele-i rotunde,
Și-n inima-i, departe de soare, el ascunde
Frîntura irizată de-opal miraculos.

Lazăr Iliescu

TRISTEȚI DE LUNĂ

În astă seară luna mai leneșă visează
Asemenea frumoasei pe multe perne moi
Ce-și mîngîie c-o mînă pe jumătate trează
Conturul alb și fraged al sînilor ei goi.

Pe nouri de mătasă, în ritmul lent al lenii,
Murind se lasă-n voia încetelor pieiri,

Iar ochii ea și-i plimbă pe albele vedenii
Ce în azur se-nalță ca niște înfloriri.

Dar cînd pe globul nostru, molatecă, își lasă
Să lunece, gălbuie, o lacrimă sfioasă –
Pios, atunci, poetul, al somnului vrăjmaș,
În podul palmei prinde această picătură
Și ca pe-o nestemată, în inima lui pură
O pune, ascunzînd-o de soarele trufaș.

Tudor Măinescu

TRISTEȚE DE LUNĂ

Visează Luna astăzi în lenea ei ciudată
Precum i-un chip de zîină pe perini, odihnit,
Și care-n ațipeală c-o mîină își desfată
În mîngîieri ca fulgul, tot sînu-i dezvelit!

Pe vraf coliu de nourî, sfîrșită-n adormirea
Leșinului se lasă; doar ochii rătăcesc
Și cu priviri dezmiardă duios nemărginirea
Și albele vedenii ce-n cale-i înfloresc.

Cînd pe pămînt, vreodată – deși tristeții pradă –
Ea lasă în tăcere o lacrimă să cadă
Poetul ca-ntr-o cupă de mîini, de somn ne-nvins,
O prinde și de teamă că soarele-o s-o vadă
Adînc el o ascunde-n al inimii cuprins...

Cesar Pruteanu

TRISTEȚI DE LUNĂ

În seara asta luna e mult mai visătoare
Asemenea fecioarei în patul dantelat,
Cu degete ce-alină, distrat și ușoare
Conturul unui sîn candid și cizelat.

Pe așternutul moale de pale călătoare
Se prinde-n nesfîrșite și calme reverii,
Privind alene lumea viziunii sclipitoare
Ce urcă în azururi imense florării.

Cînd globul de argint cu molcumă lucire
Sloboade pe pămînt o lacrimă-n neștire,
Poetul nedormit, umil adorator,

Cuprinde-n podul palmei bobita prețioasă
Ca s-o așeze-ncet în inima-i sfioasă
– Opal ferit cu grijă de soarele-arzător.

Neculai Roșca

TRISTEȚEA LUNII

În seara asta, luna, ce leneșă visează!
Ca o fecioară care în perini s-a lungit,
Mîngîietoarea-i mînă întîrziind veghează,
Cînd ațipește, sînul rotund și dezvelit.

În așternutul moale nămeții-s de mătasă,
Ea cade istovită într-un prelung leșin,

Privirea ei de albe fantasme e atrasă,
Gingașe arabescuri pe bolta de senin.

Cînd spre pămîntul nostru adeseori tînjește,
Și de sub pleoapă parcă o lacrimă-i mijește,
Poetul ce veghează, cu gestul lui sacral,
În palma mîinii strînge bobîta de opal
Cu tainice reflexe – și-apoi încet, timid,
În inimă-o ascunde de soarele torid.

Petru Sfetca

TRISTEȚEA LUNII

În seara asta luna visează mai alene:
Atîta de frumoasă, pe perne de azur,
Distrată și ușoară cu somnul peste gene
Își mîngîie c-o mînă al sinilor contur;

Agonică se-ntinde în lungile zvîcniri
Pe moi și legănate troiene de satin,
Plimbînd încet privirea spre albe-nchipuiri
Ce suie-n cer albastru ca florile de crin.

Iar cînd deasupra lumii se leagănă ușor
Și lasă -ncet să cadă o lacrimă de dor,
Poetul, care fuge de somn pentru visare,

O prinde cu o mînă deschisă și pioasă
Și-n inimă o pune ca piatră prețioasă,
Să scînteie departe de razele de soare.

Nicolae Țimiraș

TRISTEȚEA LUNII

În astă seară luna mai leneșă visează
Și pare-o curtezană pe perini dantelate,
Ce dormitind în taină, cu mîinile pudrate,
În letargia serii, blînd sînii-și conturează.

Pe vâlul de mătase cu raze argintate
Se pierde-n legănare și pare că-aiurează,
În fața ei fantome spre cer înaintează
Și-și plimbă-n zări, departe, privirile distrate.

Adesea, cînd în zboru-i, prin lume, solitară,
Ea-și lunecă, ușoară, o lacrimă fugară,
Un biet poet, în vrajbă cu-a somnului privire,

Nostalgic prinde-n mînă al lacrimii opal
Și-așa pribeag îl poartă pe-al sufletului val,
Depart, mai depart, de-a soarelui sclipire.

Al. Westfried

LXVI

LES CHATS

*Les amoureux fervents et les savants austères
Aiment également, dans leur mûre saison,
Les chats puissants et doux, orgueil de la maison,
Qui comme eux sont frileux et comme eux sédentaires.*

*Amis de la science et de la volupté,
Ils cherchent le silence et l'horreur des ténèbres;
L'Érèbe les eût pris pour ses coursiers funèbres,
S'ils pouvaient au servage incliner leur fierté.*

*Ils prennent en songeant les nobles attitudes
Des grands sphinx allongés au fond des solitudes,
Qui semblent s'endormir dans un rêve sans fin;*

*Leurs reins féconds sont pleins d'étincelles magiques,
Et des parcelles d'or, ainsi qu'un sable fin,
Étoilent vaguement leurs prunelles mystiques.*

PISICILE

Înamorații vajnici și recii cărturari
Îndrăgostesc, odată porniți spre bătrînețe,
Pisicile, mîndria căminului, semețe;
– Ei, friguroși ca ele, ca ele sedentari.

Prietene-ale științei și voluptății, în
Tăcere și-n oroarea tenebrelor se-neacă:

Ereb le-ar lua poate drept cai ai morții, dacă
Mîndria le-ar da voie să-ngăduie stăpîn.

Odihna lor îmbracă regalele-atitudini
De sfîncși lungiți prin funduri de-ntinse solitudini
Și parcă-n visuri fără fruntarii adînciți;
În blănuri o lumină de vrăji le scînteiază,
Și-un fin nisip de aur, prin ochii lor măriți,
Nedeslușit și mistic, pupila le-o-nstelează.

N. Davidescu

PISICILE

Aprinși îndrăgostiții și aspri cărturari
Iubesc la fel, în toamna vieții lor, o dată,
Pisicile mărețe, stăpîne-n casa toată,
Sînt friguroși ca ele, ca ele sedentari.

Prietene-ale științei și ale voluptății,
Ele iubesc tăcerea și-a umbrelor oroare;
Le-ar fi-nhămat Erebul la carele-i mortuare,
De-ar fi putut să-și plece mîndria, nedreptății.

Ele iau, cînd gîndesc, nobile atitudini
De sfîncși lungiți alene, în fund de solitudini,
Care par că adorm într-un vis nesfîrșit;

Sînt magice scînteii pe-a lor coapse fecunde;
Un fin nisip de aur lucește-abia zărit
Și-n mistice pupile nedeslușit se-ascunde.

Emil Gulian

MOTANII

Îndrăgostiții dornici, bătrînii învățați,
Iubesc deopotrivă, cînd îi apasă anii,
Podoaba liniștită a casei lor, motanii,
Ca ei de singuratici, la fel de-nfrigurați.

Prieteni ai plăcerii și-ai dascălilor gravi,
Ei caută tăcerea și-adîncile tenebre.
I-ar fi-nhămat Erebus la roțile-i funebre,
De și-ar uita mîndria și s-ar supune sclavi.

Ei au, în meditare, un gest al denmității,
Ca sfîncșii din pustie, sortiți singurătății,
Ce-n somnul lor cel veșnic, sub cerul vast, visează.

Spinarea lor fecundă în noapte scînteiază,
Și-o pulbere de aur, ca un nisip de fină,
În ochii lor aprinde o magică lumină.

Al. Hodoș

MOTANII

Vechi amorezi și oameni cu aspră-nvățătură
Își iau în toamna vieții, să-i crească lîngă ei,
Ca o podoabă-a casei, motani blînzi, rotofei,
Stînd, friguroși și casnici, ca ei, lîngă căldură.

Prieteni ai științei și dragostei, îi vezi
Cum umblă fără teamă prin taine și tenebre;

I-ar înhăma și iadul la carele-i funebre
De-ar vrea să-și plece fruntea, ca robii, la corvezi.

Visînd, iau atitudini de sfîncși măreți ce, poate,
Dorm alungiți, departe, în vreo singurătare
Să-și depene vrînd parcă un magic somn etern.

Rărunchii rodnici plini sînt de scînteieri vrăjite
Și mici fărîme de-aur, ca un nisip, se cern
Prin mistice pupile, sclipind nedeslușite.

Lazăr Iliescu

PISICILE

Amantii și claustrații în studii solitare
Iubesc profund, cînd vremea pe tîmple i-a albit,
Pisicile, podoaba căminului tihnit,
Ca dinșii de trufașe, de reci și sedentare.

Amicelor științei și-ascunselor plăceri
Li-i dragă nemișcarea tăcutelor tenebre;
Ereb le-ar fi-nhămat în cursele-i funebre
De-ar fi primit stigmatul acestei înjosiri.

Cînd meditează, iau superbe atitudini
De sfîncși nemăsurați în vaste solitudini
Cari rumegă un vis măreț și nesfirșit.

Elasticele forme în umbră scînteiază.
Un aur ca poleiul de lună prăfuit
Pupilele ciudate adesea le-nstelează.

Neculai Roșca

LXVII

LES HIBOUX

*Sous les ifs noirs qui les abritent,
Les hiboux se tiennent rangés,
Ainsi que des dieux étrangers,
Dardant leur œil rouge. Ils méditent.*

*Sans remuer ils se tiendront
Jusqu'à l'heure mélancolique
Où, poussant le soleil oblique,
Les ténèbres s'établiront.*

*Leur attitude au sage enseigne
Qu'il faut en ce monde qu'il craigne
Le tumulte et le mouvement;*

*L'homme ivre d'une ombre qui passe
Porte toujours le châtiment
D'avoir voulu changer de place.*

BUFNIȚELE

*Sub sumbri arbori așteptînd
Stau bufnițele înșirate,
Străine zeități ciudate,
Cu ochiul roșu, cugetînd.*

*Întregul șir va-ncremeni
Pînă la ceasul de restriște*

Cînd bezna zarea va s-o miște
Și noaptea iarăși va domni.

Cel înțelept pricepe-anume
Că de temut mai mult pe lume
E zarva, rîvna de-a mișca:

Cel beat de umbrele fugare,
Va pătimi cu fiecare,
Că locului nu vru a sta.

N. Argintescu-Amza

BUFNITELE

Bufnitele stau în rînd
Sub întunecații pini,
Precum niște zei străini,
Cu ochi roșii, meditănd.

Nemișcat veghează-n umbră
Pînă soarele s-a dus
Pe o rînă în apus
Și coboară noaptea sumbră.

Veghea lor tîlcul și-l are:
Bine e dacă se tem
De tumult și de mișcare.

Omul, urmărind norocul,
Poartă veșnicul blestem
De-a fi vrut să-și schimbe locul.

Mihai Beniuc

BUFNIȚELE

În pomii ce le-adăpostesc
Stau bufnițe pe crăci, la rînd,
Străine zeități părăd
Cu ochii-n zare. Se gîndesc.

Stau nemișcate și-or să stea
Pîn-va să vie ceasul cînd
Lui Soare-Apune succedînd,
O noapte neagră va cădea.

Înfățișarea lor învață
Că trebuie să eviți în viață
Tumultul, zgomotul, mișcarea.

Dar omul, umbrei urmînd jocul,
Pedeapsa-și ia pentru-ncercarea
De-a fi voit să-și schimbe locul.

C.Z. Buzdugan

BUFNIȚELE

Pe negre stînci ce le-ocrotesc
Stau bufnițele în ciorchine,
Ca niște zeități străine
Cu ochiul roșu. Se gîndesc.

Fără să miște,-așa vor sta
Pînă în ceasul melancolic

Cînd, împingînd un soare oblic,
Mari bezne se vor așeza.

Din asta, înțeleptii-nvață,
Și, mai presus de orice-n viață,
De zarvă și mișcări se tem.
Căci omul, amețit de jocul
De umbre iuți, poartă-un blestem:
Că vrea mereu să schimbe locul.

Ștefan Aug. Doinaș

BUFNIȚELE

Sub tise negre ce le-adăpostesc,
Stau bufnițele-n șiruri așezate;
Ca zeii unor țări îndepărtate,
Străpung cu ochii roșii și gîndesc.

Și fără-a se mișca se vor tot ține
Pînă la ora de melancolie,
Cînd cade oblic soarele-n cîmpie
Și neguri se întind între coline.

A lor înfățișare îi învață,
Pe înțelepți, să se ferească-n viață
De zgomot inutil și de mișcare;

Dar omul beat de-o umbră ca norocul,
Poartă în veci pedeapsa-apăsătoare
De-a fi voit mereu să schimbe locul.

Ion Foșeneanu

BUFNIȚELE

Sub coperișuri fără nici o rază
Stau bufnițele-n rînduri așezate,
Asemeni unor zeități ciudate,
Cu ochii suliți roșii. Meditează.
Și vor rămîne-așa, în nemișcare,
Pînă la ceasul de melancolie,
Cînd, alungînd un soare în chindie,
Întunecimile se-ntind pe zare.

Ținuta lor pe înțelept 'l-invață
Să-i fie teamă în viață
De tot ce-i zbucium și mișcare.
Urmînd unei fluide umbre jocul,
Omul, de ispășit de-a pururi are
Greșeala de-a fi vrut să-și schimbe locul.

Gherghinescu Vania

BUFNIȚELE

Sub pinii unde se feresc,
Stau bufnițele înșirate
Ca niște zeități ciudate,
Cu ochi înflăcărați. Gîndesc!

Încremenite în frunziș,
Așteaptă ceasul întristării,

Cind valurile înserării

Îneacă soarele pieziș.

Cuminților le dau povață,

Mereu să se păzească-n viață

De tot ce-i zgomot și mișcare.

Dar, umbre urmărind, fugare,

Își poartă omul nenorocul

De-a tot voi să-și schimbe locul.

Al. Hodoș

BUFNIȚELE

Sub tisele de pe colini,

Așteaptă bufnițele-n rînduri;

Cu ochii roșii. Stau pe gînduri,

Asemeni unor zei străini.

Stau nemișcate, pînă cînd

Trist, ceasul vine de departe,

Ce soarele de zi-l desparte,

Din ceruri bezna coborînd.

Purtarea lor, pe om l-învață

De grabă și tumult, în viață,

Să fie pururea ferit.

De-o umbră îmbătat, ce trece,

Mereu, vai, omu-i osîndit,

De-a tot voi din loc să plece!

Lazăr Iliescu

BUFNIȚELE

Sub streșina luminii de amiază
Mai multe bufnițe într-un șirag
Ca niște zeități din alt meleag,
Rotindu-și ochii roșii, meditează.

Vor rămînea nepăsătoare-așa
Tîrziu pînă la ora-ntristătoare
Cînd soarele se duce la culcare
Și pe afară-ncepe a-nnopta!

Prin asta ele par să sfătuiască
Pe om, că e prudent să ocolească
În lume tot ce-i nou și inedit,

Că cine cu iluzii se îmbată
E totdeauna aspru pedepsit
De-a fi voit să-și schimbe soarta dată!

Neculai Roșca

BUFNIȚELE

Sub tise negre, în amiază,
– Zei din meleaguri depărtate –
Stau bufnițele înșirate,
Cu ochii roșii. Meditează.

Și-ntr-una, fără să se miște,
Așa au să rămînă pînă

Ce negura o să se iște,
S-ajungă peste tot stăpînă.

Și neclintirea lor l-învăță
Pe înțelept că-i bine-n viață
Să fugi de zarvă și vîltoare.

Dar omu-i osîndit anume
Că, beat de-o umbră trecătoare,
A vrut să-și schimbe locu-n lume.

Aurel Tita

LXVIII

LA PIPE

*Je suis la pipe d'un auteur;
On voit, à contempler ma mine
D'Abyssinienne ou de Cafrine,
Que mon maître est un grand fumeur.*

*Quand il est comblé de douleur,
Je fume comme la chaumine
Où se prépare la cuisine
Pour le retour du laboureur.*

*J'enlace et je berce son âme
Dans le réseau mobile et bleu
Qui monte de ma bouche en feu,*

*Et je roule un puissant dictame
Qui charme son cœur et guérit
De ses fatigues son esprit.*

BU PIPA

*Sînt pipa unui autor;
Veți constata prin astă mină –
Desigur cafră și-abisină, –
Că mi-e maestrul fumător.*

*Și-atunci cînd grijile îl dor
Eu fumeg ca o vatră plină*

Unde se pune de cu cină
Celor întorși din munca lor.

Mă-nalt și sufletul i-l leagăn
În plase-albastre cari se leagă-n
Al gurii mele foc. Și scapăr. –
Și-n inimă cu-nmiresmare
Pătrund. Și de orice langoare
Îi scutur spiritul și-l apăr.

Al. Andrițoiu

PIPA

Sînt pipa unui autor;
Vezi, contemplîndu-mi a mea mină
De Cafră ori de Abisină,
Că el e-un mare fumător.

Durerile cînd l-împovară
Scot fumuri pe nerăsuflăte,
Ca hornul unde faci bucate
La muncitori flămînzi, pe vară.

În fumuri mișcătoare-albastre
Înfășurînd sufletul său,
Îl leagăn lin, în zbor spre astre;

Că-n fumul meu e-un farmec blînd
Ce vindecă tot visul rău
Și-adoarme inimă și gînd.

C.Z. Buzdugan

PIPA

Sînt pipa unui scriitor.

Văzîndu-mi forma dolofană,

De cafră sau de-abisiniană,

Veți ști că-i mare fumător.

Cînd de dureri e copleșit,

El scoate fum, ca vatra-ncinsă

Ce-așteaptă, lingă masa-ntinsă,

Pe muncitorul ostenit.

Îi leagăn gîndul ca-ntr-o plasă

Cu fire-albastre de mătasă,

Ce-o țese gura mea de jar.

Eu sînt balsamul desfătării,

Ce-ncîntă sufletu-i amar

Și dă odihnă cugetării.

Al. Hodoș

LULEAUA

Sînt pipa unui scriitor;

Văzîndu-mi mutra tuciurie,

Nu-i nimănui prea greu să știe

Că maestru-i mare fumător.

De-i chinuit și gînditor,

Scot fum ca dintr-o ghimirlie,

În care fierbe vreo iahnie
Pentru plugarul din ogor.

Îi legăn sufletul și-l prind
În rotocoalele suind
Din gura mea înflăcărată;
Cînd e-ostenit, îl odihnesc,
Și inima i-o lecuiesc
Cu mîngîierea-mi fermecată.

Lazăr Iliescu

PIPA

Sînt pipa unui scriitor;
Se vede din întreaga-mi mină
De cafră sau de abisină
Că maestru-i mare fumător.

Cînd suferă, copleșitor,
Eu fumeg gros, precum cabana
În care se-ncropește hrana
Plugarului de pe ogor.

Îi legăn sufletul în fum,
Albastră plasă mișcătoare
Ce-o scoate gura-mi arzătoare,

L-învăluî cu al meu parfum,
Ce-l farmecă, și-l vindec cînd
Îl obosește vreun gînd.

Lucian Rădan

PIPA

Sînt pipa unui scriitor.
Din crusta-mi neagră și-afumată
Oricine ar ghici îndată
Cît e de mare fumător –

Cînd îl cuprinde cîte-un dor
De fum îi umplu casa toată
Ca un hodgeag care arată
Că focul arde fără spor.

Simțirea lui e legănată
În arabescul meu de fum,
Țîșnind prin pojghița de scrum

Ca altă viață revelată
Ce potolește luminînd
În veci neodihnitul-i gînd!

Neculai Roșca

PIPA

Sînt pipa unui scriitor,
Se vede bine după mină
De-abisineancă sau cafrină:
Stăpînu-i mare fumător.

Cum vreo durere îl apasă,
Știindu-i foarte bine leacul,

M-apuc să fumeg ca hogeacul
Plugarului întors la masă.

O împletire albăstruie
Din gura mea de foc se suie
Și sufletul trudit i-l leagă-n

Rețeaua ei. Și-ncep să-l leagăn,
Cu farmece vrăjind văzduhul
Să-i vindec inima și duhul.

Aurel Tita

LXIX

LA MUSIQUE

*La musique souvent me prend comme une mer!
Vers ma pâle étoile,
Sous un plafond de brume ou dans un vaste éther,
Je mets à la voile;*

*La poitrine en avant et les poumons gonflés
Comme de la toile,
J'escalade le dos des flots amoncelés
Que la nuit me voile;*

*Je sens vibrer en moi toutes les passions
D'un vaisseau qui souffre;
Le bon vent, la tempête et ses convulsions
Sur l'immense gouffre
Me bercent. – D'autres fois, calme plat, grand miroir
De mon désespoir!*

MUZICA

*De muzică robit sînt ca de un ocean!
Sub palidele-mi stele,
Prin bîlbîiri de ceață și spațiu vast și van
Va să veghez la vele.*

*Cu pieptul înafară și cu plămîni ca-n vînt,
Niște umflate pînze,*

Voi trece sumbre creste de valuri care sînt
În taina nopții strînse.

Eu simt vibrînd în mine noian de pasiuni,
Sînt vas lovit de chinuri.
Căci vînturi priincioase, furtuni, convulsiiuni,
Pe-adîncile declinuri
Mă leagănă. Și-n față placizile oglinzi
Spre care nu mai tinzi.

Al. Andrițoiu

MUZICA

Adesea ca-ntr-o mare, de muzică sînt dus!
Spre steaua mea pălită,
Par, pe sub bolți de neguri, sau claru-adînc de sus,
O navă-n vînt pornită;

Cu pieptul înainte și cu plămînii plini
Ca pînzele rotunde,
Sar crestele de valuri ce spumegă-n ciorchini
Prin noaptea ce le-ascunde;

Vibrînd resimt în mine atîtea pătîmîri
Ce-n zbucium nava-și spune;
Dar vîntul bun la fel cu furtuna-n zvîrcoliri

Pe marea lor genune
Mă leagănă. – Ce calme oglinzi îmi întindeau
Zdrobit cînd mă vedeau!

Șerban Bascovici

MUZICA

În muzică, adesea, mă pierd ca pe o mare;

Pornesc cu pînza-ntinsă

Sub bolta-nnegurată, în larga depărtare,

Spre-o stea aproape stinsă.

În vînt umflîndu-mi pieptul ca pînza navei mele,

Alunec peste unde;

Se sparge valul mării în şiruri de mărgelă,

Iar noaptea le ascunde.

În mine simt scrişnirea corăbiei purtate

De patima furtunii;

Prielnic vînt mă poartă pe valuri legănate,

La marginea genunei;

Iar cînd e marea calmă, îmi oglindesc în ea

Nefericirea mea.

Al. Hodoş

MELODIA

Adesea, melodia mă duce ca un val!

Spre steaua mea pălită,

Pornesc, prin zări închise, sau ceruri de cristal.

Pe nava ei vrăjită.

Cu pieptul înainte şi cu plămînul plin,

Ca velele umflate.

Pe crestele spumoase mă îndirjesc, cînd vin,
În beznă-nfășurate.

Trăiesc și simt aievea aceleași vijelii

Ca vasul în furtună;

Simt vuietele mării și-a cerului stihii

Și neagra văgăună.

Sau, cînd e-ntinsă, calmă, îmi oglindesc în ea,

Trist, deznădejdea mea.

Lazăr Iliescu

MUZICA

Adesea melodia mă duce ca o mare

Spre steaua-mi depărtată.

De-i cerul plin de nouri sau îmbătat de soare

Urc pînza-n vînt, s-o bată.

Cu pieptul înainte și cu plămînul plin

De boarea-ntîmpinată

Escaladez oceane cu valuri de venin

În noaptea-ntunecată.

Își tînguie în mine grozavele dureri

Corăbii înecate.

Furtunile stîrnite mă-mping din răspuțeri

Spre rîpele căscate

În care amintirea se-agită ca o mare

De vis și disperare.

Neculai Roșca

MUZICA

Ca pe o mare, adesea de muzică-s purtat!

Spre steaua mea de fum,

În largile văzduhuri, sub cerul înnorat,

Visînd pornesc la drum;

Cu pieptul înainte, umflînd plămîinii par

Ca pînzele acum,

Pe fiecare val, urcîndu-i coama, sar

Ascuns de-al nopții fum;

Mulțimi de patimi simt în mine fremătînd

Asemeni unui vas;

Împins de vîntul bun sau în furtuni luptînd

Prin marele impas,

Mă legăn. – Alteori, oglindă-s pînă-n zări

A mării disperări!

Ernest Verzea

LXX

SÉPULTURE

*Si par une nuit lourde et sombre
Un bon chrétien, par charité,
Derrière quelque vieux décombre
Enterre votre corps vanté,*

*A l'heure où les chastes étoiles
Ferment leurs yeux appesantis,
L'araignée y fera ses toiles,
Et la vipère ses petits;*

*Vous entendrez toute l'année
Sur votre tête condamnée
Les cris lamentables des loups*

*Et des sorcières faméliques,
Les ébats des vieillards lubriques
Et les complots des noirs filous.*

MORMÎNTUL

*Dacă-ntr-o noapte grea și sumbră,
Un bun creștin, evlavios,
După-o ruină veche,-n umbră,
Îngroapă trupul tău faimos,
În clipa-n care caste pleoape,
Pe boltă, stelele-și închid,*

Paingul va urzi pe-aproape
Și șerpi vor zămisli sub zid.

Pe capul tău de osîndit
S-or perinda, neconținut:
Un an de-a lungul lupi urlînd,

Cîrd, vrăjitoare-nfometate,
Bătrîni cu icnete sfruntate,
Și hoți ai beznei, uneltind...

N. Argintescu-Amza

MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT

Dacă pe-o noapte grea, haină,
Vreun bun creștin se va-ndura
Și pe furiș, lingă-o ruină
Cadavrul tău îl va-ngropa,

La ora cînd a nopții stele
Privi-vor pline de scînteii
Păianjenul făcînd castele
Iar vipera pe puii ei;

Vei auzi neconținut
La capul tău de osîndit
Lungi urlete de lupi trufași

Și cor de vrăjitori păgîni,
Și zbenguiele de-abjecți bătrîni,
Și uneltirile de-apași.

C.Z. Buzdugan

MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT

Cînd într-o noapte grea și sumbră,
Vreun bun creștin s-o îndura
Sub dărmături ascunse-n umbră
Cadavrul a ți-l arunca.

Cînd stelele-i vor ține straja
Pin'somnoroase-or adormi,
Painjinii și-or țese mreaja
Și-al viperilor cuib va fi!...

Urla-vor lupii plîngător
Cînd își vor ține sfatul lor
Atîția făcători de rău...
Sau... vrăjitoare-mbătrînite
S-or aduna, la sfat venite,
Deasupra creștetului tău!...

Mihai Codreanu

MORMÎNT

În noaptea grea și-nnegurată,
De va veni un credincios,
Sub vreo zidire dărimată
Să-ngroape trupul tău frumos,

Cînd stelele se-ascund în casă
Și-nchide cerul ochii lui,

Păianjenii-și vor țese plasă

Și vipera va scoate pui.

Vei auzi pînă tîrziu

Cum urlă lupii a pustiu

La capul celui blestemat,

Cum vrăjitoarele bocesc,

Cum desfrînații se iubesc

Și hoții cum se strîng la sfat.

Al. Hodoș

MORMÎNT

Cînd într-o noapte grea și sumbră,

Vreun bun creștin, îndurerat,

Lîngă un zid căzut, în umbră,

Pios te va fi îngropat,

Cînd somnoroase stele-și lasă

Pleoape grele pe-ochi gălbui,

Paingul pînza o să-și țeasă,

Iar vipera va scoate pui.

Deasupra țestei osîndite,

Vei auzi cum, flămînzite,

Trec haitele de lupi, urlînd,

Și zgriptoroaice cobitoare,

Moșnegi cu simțuri în dogoare

Și hoți, păcate vînturînd.

Lazăr Iliescu

MORMÎNTUL

Pe-o noapte de catran și zgură
Dacă vreun bun creștin smerit
Pe-ascuns lingă-o dărimătură
Îngroapă trupul tău slăvit,
Aici, cînd stelele sfioase
Vor clipoci, de somn buimace,
Păianjenii vor țese plasa
Și viperele pui vor face;
Vei auzi într-una peste
Osînda bieteii tale țeste
Hăulituri de lupi hoinari
Și vrăjitoare costelive,
Hîrjoana babelor lascive
Și sfatul sumbrilor coțcari.

Al. Philippide

GROAPA UNUI POET BLESTEMAT

Într-una dintre nopțile cernite
Un bun creștin, de tine-nduioșat,
În preajma unor ziduri părăsite,
Îți va-ngropa cadavrul aruncat.

În ceasul cînd a stelelor sclipire
Nu va-ntîlni privirea nimănui,

Păianjenii ți-or țese vâl subțire
Iar viperele îți vor scoate pui!

Vei asculta mereu pînă tîrziu
Deasupra blestematului sicriu
Cum urlă lupii-ngrămădiți cu toții,
Descîntece de babe vrăjitoare,
Bețivi limbuți ce schimbă luna-n soare
Și tăinuiri ce-adună noaptea hoții!

Neculai Roșca

MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT

Într-o noapte-ntunecată, grea,
Un bun creștin milos
După ziduri vechi cu varul ros –
Trupul tău lăudat va îngropa.

La același ceas cînd stelele neatinse
Închid molatic ochii grei
Și vipera își strînge puii săi
Și-s pînzele păianjenului strînse,
Deasupra ta vei auzi oricînd,
Peste capul tău cel osîndit,
Flămînde vrăjitoarele tipînd

Și urletele lupilor, mai tari –
Și desfrînați bătrîni în chefuit
Și sfatu-ntunecaților coțcari.

Zaharia Stancu

MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT

Dacă, într-o noapte cețoasă și sumbră,

Află-se-un milostiv de creștin,

Care să-ngroape-ngîmfatul tău lut:

Oasele tale astrucîndu-le-n umbră,

Sus, pe mormîntul tău blestemat,

Noaptea, în clipa cînd, pline de pace,

Neprihănitele stele se culc',

Vipera feți își va naște țipînd...,

Valuri, paianjenul trist își va face!...

Duhuri păgîne, în cor blestemat,

Cîntă deasupra țărinii-ți jurate!...

Veșnic, monstruoase orchestre-ai s-auzi:

Zgomot de hîrce – de oase uscate;

Spasmuri de moarte: orgii de bătrîni;

Șoapte păgîne: comploturi de răi

Groaznice planuri, de groaznici păgîni!...

Const. Stoica

E umbra despuțată a unui spectru straniu,
Purîind, grotesc vestigiu, pe descărnatul craniu,
O falsă diademă de groaznic Carnaval;
Goneptă, fără pînăni, năluca unui cal,
Fugar apocaliptic, fantasmă a pierzării,
Cu aștrile-nspumate în spăsmele turbării,
Se pierd, două fantome, spre zări fără sfîrșit,

MORMÎNTUL

Vreodată, dacă, pe-nserat,
S-o-nvrednici vreun om de bine,
În spatele vreunei ruine
Să-ngroape trupu-ți lăudat;
Ca pe un loc al nimănuî,
Pe locul tău păzit de stele
Păianjeni vor țese perdele
Și vipera va face pui;
Pe capul tău de condamnată
Tot anu-ai să auzi urlînd
O vrăjitoare-nfometată

Și-un plîns prelung de lup flămînd,
Și hoții negri complotînd,
Și crai bătrîni amor făcînd.

D.I. Suchianu

Deasupra ta vei avea oricînd,
Festec capul tău cel osîndit,
Flămînde vrăjitoarele tipînd

Și ardețele lopilor, mai tari -
Și desfrînați bătrîni în cheul
Și stăru-nțanecutilor cîntări

Zaharia Stancu

LXXI

UNE GRAVURE FANTASTIQUE

*Ce spectre singulier n'a pour toute toilette,
Grotesquement campé sur son front de squelette,
Qu'un diadème affreux sentant le carnaval.
Sans éperons, sans fouet, il essouffle un cheval,
Fantôme comme lui, rosse apocalyptique,
Qui bave des naseaux comme un épileptique.
Au travers de l'espace ils s'enfoncent tous deux,
Et foulent l'infini d'un sabot hasardeux.
Le cavalier promène un sabre qui flamboie
Sur les foules sans nom que sa monture broie,
Et parcourt, comme un prince inspectant sa maison,
Le cimetière immense et froid, sans horizon,
Où gisent, aux lueurs d'un soleil blanc et terne,
Les peuples de l'histoire ancienne et moderne.*

GRAVURĂ FANTASTICĂ

*E umbra despuiată a unui spectru straniu,
Purtînd, grotesc vestigiu, pe descărnatul craniu,
O falsă diademă de groaznic Carnaval;
Gonește, fără pinteni, năluca unui cal,
Fugar apocaliptic, fantasmă a pierzării,
Cu nările-nspumate în spasmele turbării.
Se pierd, două fantome, spre zări fără sfîrșit,*

În fuga lor nebună pe-un drum primejduit.
Înaltă călărețul o-nflăcărată spadă,
Mulțimea fără nume călcînd-o în grămadă,
Și trece ca un rege pe-ntinsele-i moșii,
Într-un apus de soare cu raze cenușii,
Prin cimitirul unde, sub bolta înghețată,
Zac neamurile vremii de azi și de-altădată.

Al. Hodoș

GRAVURĂ FANTASTICĂ

Fantoma asta hîdă și goală și ciudată,
Bătîndu-și joc de lume, pe fruntea descărnată
Și-a prins o diademă de bilci și carnaval;
Și, fără bici, nici pinteni, gonește crunt un cal,
Strigoi apocaliptic fugind năuc în lume,
Lăsînd, biet epileptic, din nări să-i curgă spume.
Se adîncesc în spațiu spre alte dimineți
Și calcă infinitul uniți și îndrăzneți
Scheletul ține-n mînă o spadă ce lucește,
Iluminîndu-i calea prin gloata ce-o strivește,
Și trece, ca un rege în vastul său palat,
Prin cimitirul negru, imens și înghețat,
În care-un soare palid, cu raza lui eternă,
Veghează lumea moartă, antică și modernă.

Lazăr Iliescu

O GRAVURĂ FANTASTICĂ

O, spectru-acesta, singur, nu are altă toală
Nici pe scheletu-i groaznic și nici pe fruntea-i goală
Decît o diademă, ceva de carnaval,
Și fără friu și pinteni, crunt obosește-un cal
La fel ca el, fantomă, mîrtoagă de scriptură,
Și ca un epileptic cu spume rele-n gură
Se-afundă-ncet în spațiu, trecînd pe nesimțite,
Călcînd pe infinituri cu aprige copite.
Agită cavalerul o sabie de jar
Pe lumea fără nume, strivită de-armăsar,
Și trece, ca și prințul pe-al lui domeniu mare,
Prin cimitirul rece și fără nici o zare
Și unde zac scăldate-ntr-un soare alb și tern
Popoarele din evul cel antic și modern.

Lucian Rădan

GRAVURĂ FANTASTICĂ

Acest strigoi sinistru nu are drept veșmînt
Pe scăfirlia goală și năpustită-n vînt
Decît o diademă de tragic carnaval.
El mină-nviforat și fără bici un cal,

Fantomă ca și dînsul de scîrnavă și cruntă!
Cu nări tremurătoare văzduhul îl înfruntă
Și duce peste spații macabrul călăreț
Sfidînd nemărginirea în zboru-i îndrăzneț.

Stăpînul lui își poartă hangherul vitejește
Prin țările uitate pe cari le tologește,
Trecînd ca seniorul unui ținut feudal

Prin nesfîrșitul rece, imens și sepulcral
În care zac sub zarea nesigură și ternă
Popoarele din vremea antică și modernă.

Neculai Roșca

GRAVURĂ FANTASTICĂ

O stranie-arătare. Drept orice îmbrăcăminte,
Pe fruntea hîrcei goale și peste oseminte,
Ea poartă-o diademă ca-n vremi de carnaval,
Și fără bici nici pinteni gonește pe un cal
Nălucă ca și dînsa, o gloabă fîroasă,
Ce-n spasaturi varsă bale pe gura ei hidoasă.
În spațiul făr-de margini s-afundă amîndoi,
Călcînd nețarmuritu-n copite de strigoi.
Un paloș, călărețul, de flăcări ca o rază
Rotește pe de-asupra mulțimii fără nume
Ce calu-n goană-i calcă, mușcîndu-și frîu-n spume.
Și ca un prinț ce curtea-i domnească-și cercetează,
Străbate cimitirul imens din ceti eterne,
În care zac sub zarea ce-n soare alb așterne,
Noroadele anticei istorii și moderne.

V. Șardin

GRAVURĂ FANTASTICĂ

Ăst spectru straniu poartă ca unică podoabă,
Grotesc ornamentată pe fruntea lui cea slabă,
O diademă tristă, ca-n seri de carnaval.
Nici bici, nici piteni n-are, s-a-naripat pe-un cal,
Fantomă ea și dînsul, un cal apocaliptic,
Ce spumegă din nară în spasm de epileptic.
Și amîndoi se-avîntă și spațiul îl străbat
Și calcă infinitul cu pasul hazardat.
Își plimbă cavalerul o spadă sclipitoare
Și trece prin mulțime și-o calcă în picioare.
Străbate, ca un rege prin vastele-i palate,
Imense cimitire și reci, neconturate,
În care zac sub raze pălite și eterne,
Popoarele istoriei antice și moderne.

Al. Westfried

LXXII

LE MORT JOYEUX

*Dans une terre grasse et pleine d'escargots
Je veux creuser moi-même une fosse profonde,
Où je puisse à loisir étaler mes vieux os
Et dormir dans l'oubli comme un requin dans l'onde.*

*Je hais les testaments et je hais les tombeaux;
Plutôt que d'implorer une larme du monde,
Vivant, j'aimerais mieux inviter les corbeaux
A saigner tous les bouts de ma carcasse immonde.*

*Ô vers! noirs compagnons sans oreille et sans yeux,
Voyez venir à vous un mort libre et joyeux;
Philosophes viveurs, fils de la pourriture,*

*A travers ma ruine allez donc sans remords,
Et dites-moi s'il est encor quelque torture
Pour ce vieux corps sans âme et mort parmi les morts!*

MORTUL VESEL

*Într-un tărîm de seve și de moluște plin
Îmi voi săpa eu însumi, cît mai adînc, o groapă,
În care mîine osul bătrîn să mi-l alin
Dormind întru uitare ca un rechîn în apă.*

*Urăsc și testamente și lespezi de mormînt.
Decît să cer mulțimii tristețea și regretul,*

Cu mult mai bine corbii îi voi pofti, pe rînd,
Să-mi curețe de cărnuri, flămînzi, întreg scheletul.

O! viermi, tovarăși fără de văz și de auz,
Un mort voios și liber destinul v-a adus;
Voi, fiii putrezirii și filozofi ai sortii,
Cutreierați-mi leșul cu hămesite guri
Și spuneți-mi voi: oare, mai sînt cumva torturi
Pentru-acest trup netrebnic și mort printre toți morții?

Al. Andrițoiu

MORTUL VESEL

Uitat, precum în fund de oceane
Adoarme liber peștele enorm,
În gras pămînt cu mii de lighioane,
Sap șanț adînc în care vreau să dorm.

Nu vreau mormînt, nici pietre funerare,
Nici testament nu las către cei vii.
Prefer un stol de corbi să mă-mpresoare,
Să-mi facă trupul zdrențe și fișii,

Viermi orbi și surzi, tîrîți-vă spre mine –
Vă mulțumiți cu hrana de noroi!
E vesel, liber, mortul ce vă vine –,

Să-l roadeți fără griji. Dar spuneți voi:
A mai rămas vreun chin ascuns deoparte,
Să-l mai suport – chiar stăpînit de moarte?

H. Bonciu

UN MORT VOIOS

În pământul gras și mare, în pământul bun,
Vreau să-mi sap eu singur groapa largă și profundă,
Ca să pot în bună voie oasele să-mi pun
Și să dorm uitat, cum doarme un rechin în undă.

Nu-mi plac sumbre testamente, bocete, morminte;
Decît să implor o lacrimă trăind, mai bine
Să chem corbii să-mi prefacă trupu-n oseminte
Sîngerînd orișice parte puhavă din mine.

Viermi, tovarăși orbi ai vieții de deșertăciuni.
Iată vine mortul vesel, liber, fără ură!
Veseli filozofi ce nașteți din putreziciuni,

Năvăliți peste ruina-mi, trageți-o la sorti,
Și-mi răspundeți – de mai este-n lume vreo tortură
Pentru corpu-mi fără suflet, mort între cei morți.

C.Z. Buzdugan

MORTUL VESEL

În lutul gras, cu melcii și rîmele vîscoase,
Vreau să-mi scobesc eu singur, adînc și lat, o groapă;
Să-mi pot întinde-n voie nemernicele oase
Și să m-afund în pace ca un rechin în apă.

Mi-e silă de morminte, de imnuri religioase.
Decît să cer mulțimii o lacrimă sub pleoape

Mai bine chem toți corbii cu pliscuri fioroase
Să-mi singere, viu, hoitul întreg, și să se-ndoape.

Viermi, balele țării, orbi, negri, surzi tovarăși!
Vedeți cum mortul vesel la voi se-ntoarce iarăși,
Vii filozofi ai morții din putregai și ulcer,

Străbateți-mi ruina, pe oase ca pe preșuri,
Și spuneți-mi: mai este vreun chin, (sfârșitul nu-l cer)
Pentru-acest trup, nemernic cadavru printre leșuri?

Ion Frunzetti

MORTUL VOIOS

În lutul plin de rîme și melci, aș vrea să-mi fac,
Sălaș tăcut, o groapă din cele mai profunde,
Și oasele bătrîne, întinse lung, pe plac,
Să doarmă în uitare, ca un rechin în unde.

E silnic testamentul, mormîntul e posac;
Decît, la moarte, plînsul coroanelor cu funde,
De viu, funebră cină din trupul meu sărac,
Un stol de corbi, cu pliscul, să simt cum mă pătrunde.

O, viermi, tovarăși negri, în orb și surd convoi,
Un mort voios și liber grăbește către voi;
Cumînții îmbuibării, odraslele copturii,

Pătrundeți-mi dezastrul cu largile lui porți,
Și spuneți ce pot face științele torturii
Cu cel lipsit de suflet și mort între cei morți.

G. Georgescu

MORTUL VESEL

Vreau singur să-mi sap groapa, departe de morminte;
Să-mpart cu melcii huma cea grasă a grădinii,
Să-mi pot culca în tihnă bătrânele-oseminate,
Și să mă las uitării, cum dorm sub val rechinii.

Nu voi ruga pe nimeni sfârșitul să mi-l plîngă;
Urăsc diata scrisă și cripta-ndoliată,
Aștept mai bine corbii în juru-mi să se strîngă,
Și hoitul să-mi sfișie, bucată cu bucată.

O, negri viermi, ce n-aveți nici ochi și nici urechi,
Primiți pe mortul vesel ca pe-un prieten vechi.
Voi, filozofi cu burtă, din putred plămădiți,
Cu resturile mele veniți să vă hrăniți,
Și spuneți-mi, ce chinuri mi-e dat să mai suport,
Eu, zdreanța fără suflet, și printre morți un mort?

Al. Hodoș

MORTUL BUCUROS

Aici, în țarna grasă cu melci, de lingă prund,
Îmi voi scobi eu însumi, cît mai adînc, o groapă;
Ciolanele bătrîne să pot să mi le-ascund,
Să dorm uitat asemeni unui rechin în apă.

Nu vreau nici testamente și nici troiță-n drum;
Decît să cer mulțimii o lacrimă, mai bine

Aș vrea ca stoluri negre de corbi flămânzi, acum
Să ciugulească-n carnea murdară de pe mine.

O, viermi, tovarăși negri și orbi, și surzi, și goi,
Un mort, voios și liber, se-ndreaptă-acum spre voi;
Cumînți cheflii ai vieții născuți din murdărie,

Hai, dați năvală-n hoitul cu dărimate porți
Și spuneți-mi mai este vreo caznă să n-o știe
Un trup golit de suflet și mort printre cei morți?

Lazăr Iliescu

MORTUL VOIOS

În huma îngrășată cu melci, de melci aproape
Eu vreau să-mi sap o groapă adincă, părăsită,
În ea să-mi culc în voie ființa-mi obosită
Și să adorm în noapte ca un rechin sub ape,

Urăsc mausoleul și groapa-mpodobită;
Decît s-aștept regrete și lacrimi pe pleoape,
De viu, aș vrea mai bine pe corbi să-i chem aproape,
Ca ei să-nsîngereze ființa-mi putrezită.

O, viermi! tovarăși negri, informi, cu-aspect hidos,
Priviți spre voi cum mortul se-ăpropie voios,
Voi, înțelepți, voi, rodul ce-n stîrvuri înflorește.

Prin oasele-mi ruine deschideți-vă porți
Și spuneți-mi, o, spuneți, vreun chin de mai trăiește
Ăst trup lipsit de suflet și mort printre cei morți!

Al. Westfried

MORTUL VOIOS

Într-o țărină grasă, cu melci prin ea, o groapă
Aș vrea s-o sap eu însumi, adînc să mă ascundă,
Ca oasele bătrîne în voie-n ea să-ncapă
Și să mă las uitării ca un rechin în undă.

Nu-mi place testamentul, nici lacrima-n pleoapă
Cu care lumea-i gata din milă să răspundă;
De viu mai bine corbii în stoluri să înceapă
O masă singeroasă din carnea mea imundă!

O, viermi! tovarăși negri fără auz, privire,
Vă vine astăzi liber un mort voios din fire!
Voi filozofi ce-o duceți în chef și în plăcere,

Pășiți fără regrete ale ruinii porți,
Voi, fiii putrezirii, și spuneți: vreo durere
Mai trebuie să-ndure un trup mort printre morți?!

C.D. Zeletin

LXXIII

LE TONNEAU DE LA HAINE

*La Haine est le tonneau des pâles Danaïdes;
La Vengeance éperdue aux bras rouges et forts
A beau précipiter dans ses ténèbres vides
De grands seaux pleins du sang et des larmes des morts,*

*Le Démon fait des trous secrets à ces abîmes,
Par où fuiraient mille ans de sueurs et d'efforts,
Quand même elle saurait ranimer ses victimes,
Et pour les pressurer ressusciter leurs corps.*

*La Haine est un ivrogne au fond d'une taverne,
Qui sent toujours la soif naître de la liqueur
Et se multiplier comme l'hydre de Lerne.*

*– Mais les buveurs heureux connaissent leur vainqueur,
Et la Haine est vouée à ce sort lamentable
De ne pouvoir jamais s'endormir sous la table.*

BUTOIUL URII

*Precum butoiul vostru e Ura, Danaide;
Zadarnic, Răzbunarea, cu aprigul ei braț,
Deșartă-ntr-una vedre în beznele livide, –
Noian de lacrimi, sînge de oameni răposăți,*

*Căci Demonul, în taină, tot sfredelește găuri
Prin cari sudori de veacuri s-ar scurge în zadar, –*

De n-ar ști Blestemata, cadavrele din hăuri
Să le-nvieze-ntr-una, ca să le stoarcă iar.

E Ura ca bețivul ce reazimă taverna,
Simțind cum crește setea, sorbită din licori,
Cu capete-nmulțite, ca Hydra de la Lerna.

Dar băutorii veseli și-l știu pe-nvingător,
Pe când, menită-i Urii o soartă ticăloasă:
De-a pururi să n-adoarmă, răzbită, jos, sub masă!

Al. Andrișoiu

BUTOIUL URII

Ura e butoiul palidelor Danaide:
Răzbunarea-nnebunită, sub lumini de torțe
În zadar aruncă-n golu-i căzi de sînge și de
Lacrimi, din nimicnicirea de vieți și forțe.
Dracul sapă-n fund, în taină, găuri colosale,
De se scurg afară mii de ani de grea sudoare.
Ce folos că Ura-nvie victimele sale
Spre-a le singera din nou cu răni îngrozitoare.

Ura e-un bețiv ce-și umple de orori taverna
Și-și renaște veșnic setea lui din băutură,
Sete înmulțită-asemeni hidrei de la Lerna.

– Băutorii știu pe-nvingător, ci cruda Ură
E menită-acestei grele soarte ce-o apasa:
Să nu poată niciodată adormi sub masă.

C.Z. Buzdugan

BUTOIUL URUI

Butoiul Danaidelor palide e Ura!

În van mereu deșartă cumplita Răzbunare

În bezna grea, cu brațul ei crîncen, umplutura

Găleților de sînge și lacrimi funerare.

Un Demon sfredelește spărturi meșteșugite

Și scurge cită trudă în mii de ani s-ar strînge,

Chiar de-ar dori vrăjmașa, ca vieților jertfite

Să le mai stoarcă-o dată un ultim strop de sînge.

E o bețivă Ura! A îndrăgit taverna,

Și vinul îi trezește o sete ne-nteruptă,

Mereu reinnoită, ca hidra de la Lerna.

– Dar băutorii veseli cad fericiți în luptă,

Iar Urui i-e menită o soartă blestemată:

Să nu poată s-adoarmă sub masă, niciodată!

Al. Hodoș

BUTOIUL URUI

O butie-a voastră-i ura, o, triste Danaide!

Zadarnic Răzbunarea, mereu, neostenit,

Golește-n hăul negru găleata-i cu obide

Și sîngele și plinsul acelor ce-au murit.

Prin fundul spart de-un demon ascuns, cu viclenie,

S-ar scurge mii de veacuri de trudă și sudori

Chiar morții toți din groapă de-ar fi din nou să-nvie
Și storși mereu de vlagă, de cît mai multe ori.

Vai, ura-i ca bețivii ce-și laudă taverna:
Cu cît se-mbată, crește pe-atît și setea lor
Și se-nmulțește-ntocmai ca Hydra de la Lerna.
Bețivul tot mai știe de-un somn odihnitor,
Dar Ura, fără milă, e pururea sortită
Niciînd să nu adoarmă sub masă, istovită.

Lazăr Iliescu

BUTOIUL URII

Ura este butoiul Danaelor pălinde;
Pierdută, răzbunării cu brațe roșii, tari,
Îi place să arunce în golurile negre
Găleți de sînge pline și lacrimi de morți.

Un demon găurește ascunsele abise,
Prin cari sudori și trudă se varsă mii de ani,
Deși ea știe bine s-ațîțe-aceste jertfe,
Și ca să le stîlcească, să-nvie trupul lor.

Ura e ca bețivul din fundul unei cîrciumi,
Ce simte veșnic setea născîndu-se din vin,
Crescînd ca un balaur, ca șarpele din Lerna.

Dar băutorii veseli își știu învingătorii,
Și Ura e sortită destinului cumplit .
Ca somnul să n-o fure sub masă niciodată.

Nicolae Țîmiraș

LXXIV

LA CLOCHE FÊLÉE

*Il est amer et doux, pendant les nuits d'hiver,
D'écouter, près du feu qui palpite et qui fume,
Les souvenirs lointains lentement s'élever
Au bruit des carillons qui chantent dans la brume.*

*Bienheureuse la cloche au gosier vigoureux
Qui, malgré sa vieillesse, alerte et bien portante,
Jette fidèlement son cri religieux,
Ainsi qu'un vieux soldat qui veille sous la tente!*

*Moi, mon âme est fêlée, et lorsqu'en ses ennuis
Elle veut de ses chants peupler l'air froid des nuits,
Il arrive souvent que sa voix affaiblie*

*Semble le râle épais d'un blessé qu'on oublie
Au bord d'un lac de sang, sous un grand tas de morts,
Et qui meurt, sans bouger, dans d'immenses efforts.*

CLOPOTUL DOGIT

*Amar și dulce-mi pare ca-n nopți de iarnă stînd,
S-ascult, de lîngă focul ce-n fum-u-i se frămîntă,
În depărtări puzderii de amintiri urcînd
Încet din ceața-n care lung clopotele cîntă.*

*Prea fericit e-un clopot cu gîtul viguros,
Ce, chiar bătrîn, tot sprinten rămîne și vibrează*

Cînd rugător chemarea și-o strigă credincios,
Ca un ostaș în vîrstă din cortu-i cînd veghează.

Eu însă am un suflet zdrobit și, tinjitor,
Cînd vrea cîntări să-nalțe prin frigul nopților
Se stinge-adesea glasul-i în tînguiri deșarte,

Părînd că-i horcăitul unui rănit, departe,
Uitat în bălți de sînge, sub morți înăbușiți,
Și care moare, țeapăn, zbătîndu-se cumplit.

Șerban Bascovici

CLOPOT SFĂRÎMAT

Tristețea este dulce, în nopți înfrigurate
Cînd stai pe lingă focul ce fumegă și saltă
Și-ascuți reminiscente din vremi îndepărtate,
Cînd clopote vibrează în negura înaltă...

Ce fericit e-un clopot! Cu glasul lui puternic
Cu toată bătrînețea vîoi și plin de vrajă;
Împrăstie-n credință răsunetu-i cucernic
Ca un oștean bătrîn ce stă de strajă!...

Mi-e sufletul sfărmat, și cînd de-amar cuprins
Voesc să-mbăt în cîntec văzduhul nopții reci,
Se-ntîmplă deseori că graiul meu e stins:

Ca horcăitul unui uitat pe vechi poteci
Lîngă un lac de sînge, de trupuri reci încins
Și-n chin grozav rănitul adoarme pentru veci.

Dan Botta

CLOPOTUL DOGIT

E și amar și dulce, în negre nopți de iarnă,
S-asculți, stînd lingă focul în vatră palpitînd,
Îndepărtate lucruri cum prind ca să se cearnă
În zvon de glas de clopot prin neguri răsunînd.

Ferice vechiul clopot cu dangătul cucernic!
Deși bătrîn, el cîntă, într-un divin transport.
Și-nalță cu credință semnalul lui puternic,
Ca santinela care de veghe stă sub cort.

Ci sufletu-mi e-un clopot ce sună a dogit
Și care vrînd să umple a pîclelor cohorti
De cîntece, se-ntîmplă că glasul lui slăbit

E, parcă, horcăitul unui rănit uitat
Pe-un mal de lac de sînge, sub un morman de morți,
Și care moare-n chinuri grozave, nemișcat!

C.Z. Buzdugan

CLOPOTUL FĂRĂ GLAS

În nopțile de iarnă, cînd vatra e fierbinte
Și clopote, prin neguri, se-aud din depărtare,
Ușor te împresoară aducerile-aminte,
Iar blindele lor șoaapte sînt dulci, și sînt amare.

Preafericitul clopot cu sufletul cucernic,
În ciuda-mbătrînirii, vigoarea și-o păstrează,

Și spintecă văzduhul cu glasul lui puternic,
Așa cum veteranul sub cortul lui veghează.

Un clopot fără sunet mi-e inima-ntristată,
Iar cînd ar vrea să cînte în noapte, citeodată,
Își geme suferința cu glas înăbușit,

Cum în zadar se zbate rănitul părăsit,
Și moare sub povara cumplitei sale sorti,
Încremenit în sînge, sub un morman de morți.

Al. Hodoș

CLOPOTUL DOGIT

E-atît de-amar și dulce, în noapțile de iarnă,
S-ascuți, pe lingă focul ce arde fumegînd,
Vechi amintiri, ce-n umbră încep să se aștearnă,
În cîntecul de clopot, prin negură sunînd.

O, clopotul acesta bătrîn, ce fericit e!
Voios mereu și sprinten, cu glasul oțelit,
Nestrămutat, solia credinței o trimite,
Ca un oștean de veghe sub cort, necontenit.

În mine simt cum parcă tot sufletul meu frînt e;
Și, slab, în noaptea rece, cînd glasu-i vrea să cînte,
L-aud ca horcăitul unui rănit, pierdut

Sub un morman de leșuri, pe-un țărîm de lac de sînge
Și care, sub povara de trupuri care-l strînge,
În negraite cazne se stinge neștiut.

Lazăr Iliescu

CLOPOTUL SPART

Ce dulce este, iarna, și totodată jalnic,
Cînd lingă focul vetrei stai visător spre seară,
S-ascuți cum de departe vin amintiri năvalnic
La sunetul de clopot din negura de-afară!

Ce fericită-i turla cu clopotul puternic,
Cînd, învingîndu-și anii, nu-și simte glasul mort,
Ci, credincios trimite prin aer grai cucernic,
Precum ostașul care îmbătrînește-n cort.

Zdrobit e al meu suflet și, cînd, de chinuri prins,
Prin spațiul cel rece se-ncumetă și cîntă,
Adeseori îți pare că-n noapte se frămîntă

Un biet rănit, departe, uitat, cu glasul stins,
Ce printre morți se pierde și-n ceasul ultim plînge,
Stînd nemișcat în preajma pîraielor de sînge.

Mihail Iorgulescu

DANGĂȚUL DE CLOPOT

În seri tîrzii de iarnă sînt clipe dulci de viață,
Cînd, stînd în preajma vetrei cu focu-i pîlpîind,
Aducerile-aminte întruchipare prind
În vuietul de clopot ce stăruie prin ceață.

Ci, paznicul credinței, puternic, mai trimite
Pioasa lui chemare peste-un întreg oraș

Întocmai cum veghează cel mai bătrîn ostaş
Să nu se sfarme visul oştirii adormite...

În darn vrea bietu-mi suflet ce-ndurerat se stinge
Cu cîntece să spargă tăria bolţii reci,
Căci glasu-i horcăitul rănitului, ce-n sînge
Sub un morman de hoituri ce-l năbuşă şi-l strînge
Se zbate-n neputinţă şi-adoarme-n somn de veci...

Cesar Pruteanu

CLOPOTUL SPART

Şi-amar şi dulce este s-ascuţi în nopţi de iarnă
Cum fumegă în murmur văpaia în cămin,
Şi cum icoane moarte în ritm de clopot vin
Ale-nserării umbre pe frunte-mi să le cearnă.

Mi-e drag bătrînul clopot ce-n ritmuri calde toarnă
Fiori de tinereţe în imnul lui divin;
În turn măsoară timpul cu glasul lui senin,
Ca un soldat sub cortu-i, veghind, tîrziu în iarnă.

Pe frunte-mi nori se lasă: mi-e sufletul pustiu.
Aş vrea să ţes în aer, din lacrimi, al meu cînt;
Dar caldele avînturi de mult sînt în sicriu.

O, versul mi-i scrişnitul rănitului uitat
Ce-n chinuri de Gheenă se zbate în mormînt, -
Plutind cu gîndu-n sfere de-un alb imaculat.

Const. T. Stoika

CLOPOTUL SPART

Amar dar și plăcut e în nopțile de vară,
S-ascuți, privind la focul ce pâlpâie și fumă,
Aducerile-aminte ce în minte încep să-ți cearnă,
Cînd dangăte de clopot străbat încet prin brumă.

Ferice de-acel clopot cu timbru viguros,
Ce-n ciuda vîrstei sale voios încă mai sună,
În fiecare seară un cînt evlavios
Ca strigătul de strajă ce în cîmpii răsună.

În mine al meu suflet e spart și în dureri,
Cînd vrea și el să cînte în tristețe-i vegheri,
Adeseori se-ntîmplă că glasul-i răgușit,

Ca geamătul din urmă al unui biet rănit
Ce-n baltă plin de sînge, sub clăi de morți uitat,
În spasmurile morții se stinge nemișcat.

V. Șardin

CLOPOTUL CIOCNIT

E și amar și dulce în nopțile de iarnă,
La focul ce palpită și fumează-n cămin,
S-ascuți cum ies din vremuri aducerile-aminte
În clopotele line ce tremură în neguri.

Preafericitul clopot cu un gîtlej puternic,
Bătrîn, dar plin de vlagă și veșnic sănătos,
Din inimă aruncă un strigăt de credință,
Ca un soldat ce șade de veghe-n cortul său.

Dar sufletul meu este ciocnit, și-n plictiseală
Cînd vrea să umple noaptea cea rece cu cîntări,
De multe ori se-ntîmplă ca vocea lui slăbită

Să pară horcăitul unui rănit uitat
Lîngă un lac de sînge, sub un morman de morți,
Ce moare-n nemișcare cu lupte uriașe.

Nicolae Țimirăș

LXXV
SPLEEN (1)
SPLEEN

*Pluviôse, irrité contre la ville entière,
De son urne à grands flots verse un froid ténébreux
Aux pâles habitants du voisin cimetière
Et la mortalité sur les faubourgs brumeux.*

*Mon chat sur le carreau cherchant une litière
Agite sans repos son corps maigre et galeux;
L'âme d'un vieux poète erre dans la gouttière
Avec la triste voix d'un fantôme frileux.*

*Le bourdon se lamente, et la bûche enfumée
Accompagne en fausset la pendule enrhumée,
Cependant qu'en un jeu plein de sales parfums,*

*Héritage fatal d'une vieille hydropique,
Le beau valet de cœur et la dame de pique
Causent sinistrement de leurs amours défunts.*

SPLEEN

*Reci zile apătoase, jignind cetatea, curg
Și plimbă frig din urne îmbogățind delirul
Peste localnici care, vecini cu cimitirul,
Își cresc mortalitatea într-un brumos foburg.*

Pisica mea-și pîndește un colț de trîndăvit
Lungindu-și slăbănoagă ființa ei precară.
Sub streășină, un suflet de vechi poet, prin seară,
Se-anunță fantomatic cu glas nedeslușit.

Se tînguie clopotniți. Iar soba fumegîndă
Înăbușă pendula ce timpul și-l descîntă, –
Cînd, cărți de joc, zoioase, cu mirosul sărat,

Lăsate moștenire de-o babă, ca de-o strigă,
Arată cum vaeții cu damele de pică
Își fac ochiade peste amorul răposat.

Al. Andrițoiu

SPLEEN

Întăritat de viață, februarie îneacă
Din urna lui în valuri de frig întunecat
Pe cei din cimitirul vecin ursiți să zacă,
Și potopește moartea pe tîrgul încetat.

Pisica mea-n ungheru-i cătînd culcuș buimacă
Își arcuiește trupul slăbit și scămoșat;
Un suflet dus al unui poet prin jgheaburi pleacă
Nălucă-nfrigurată cu glasul-nlăcrimat.

Se tînguie un clopot, butucii-n fum palpită,
Ținînd în hanguri false pendula răgușită,
Cînd dintre cărți soioase de joc, din moșteniri

Ce le-a lăsat uitate-o bolnavă bătrinică,
Valetul brun de cupă și dama lui de pică
Vorbesc cu-amărăciune de-apusele iubiri.

Șerban Bascovici

SPLEEN

Înfuriat pe lume, Februar, plin de-ndîrjire,
Răstoarnă din ciubăru-i un frig întunecat,
Pe cei cu chip de ceară, culcați prin cimitire,
Și boală peste tîrgul în ceață-nfășurat.

Sucindu-se-n culcușu-i, pe-o pernă, scos din fire,
Motanul meu tresare, riios și deșirat;
Prin streșini trece-un suflet de bard, în pribegire,
Cu glas ca de fantomă, bătrîn și degerat.

Un clopot trist se vaită; o așchie-n foc zvîrlită
Pițigăiat îngîna pendula răgușită;
Și-n cărțile slinoase, cu iz pătrunzător,

Lăstate de-o bolnavă de dropică, bătrînă,
Un fante și cu dama de pică, stînd de mină,
Își povestesc, sinistre, amorurile lor.

Lazăr Iliescu

SPLEEN

Februarie, de-a pururi ciudos pe-ntreaga fire,
Din urna-i plină toarnă un frig întunecos
Localnicilor firavi din negre cimitire
Și moartea rece peste foburgul neguros.

Motanul căutîndu-și un loc să se întindă
Mereu își mușcă trupul bicisnic și rîios;
Prin streășină un suflet de vechi poet colindă
Cu tristul glas al unui strigoî bolnăvicios.

Plîng clopotele-afară; în soba răvășită
Un ciot aprins îngîină pendula răgușită
Și-n niște cărți soioase lăsate moștenire

De-o babă ce pe vremuri gogea pe lîngă sobă,
Domol, dama de verde și mîndrul crai de tobă
Vorbesc în chip sinistru de moarta lor iubire.

Al. Philippide

SPLEEN

Februarie mînia pe-orașu-ntreg își lasă
Din scocul lui cu valuri de frig întunecat,
Locuitorii palizi din cimitir i-apasă
Și moarte varsă peste foburgu-ncețoșat.

Culcușul căutîndu-și pisica mea iubită
Își tot frămîntă trupul pipernicit, rîios;

Poet cîndva, prin streșini se plimbă rătăcită
O stăfie cu glasul mîhnit și friguros.

Plîng clopotele-afară, bușteanul fumegînd
Pendula răgușită îngîină cînd și cînd,
În timp ce-n cărți soioase, funestă moștenire

A unei babe moarte, hidropică în viață,
Un fante admirabil cu dama, față-n față,
Sporovăiesc sinistru de-apusa lor iubire.

C.D. Zeletin

LXXVI

SPLEEN(2)

SPLEEN

J'ai plus de souvenirs que si j'avais mille ans.

*Un gros meuble à tiroirs encombré de bilans,
De vers, de billets doux, de procès, de romances,
Avec de lourds cheveux roulés dans des quittances,
Cache moins de secrets que mon triste cerveau.
C'est une pyramide, un immense caveau,
Qui contient plus de morts que la fosse commune.
– Je suis un cimetière abhorré de la lune,
Où comme des remords se traînent de longs vers
Qui s'acharnent toujours sur mes morts les plus chers.
Je suis un vieux boudoir plein de roses fanées,
Où gît tout un fouillis de modes surannées,
Où les pastels plaintifs et les pâles Boucher,
Seuls, respirent l'odeur d'un flacon débouché.*

*Rien n'égale en longueur les boiteuses journées,
Quand sous les lourds flocons des neigeuses années
L'ennui, fruit de la morne incuriosité,
Prend les proportions de l'immortalité.
– Désormais tu n'es plus, ô matière vivante!
Qu'un granit entouré d'une vague épouvante,
Assoupi dans le fond d'un Sahara brumeux;
Un vieux sphinx ignoré du monde insoucieux,
Oublié sur la carte, et dont l'humeur farouche
Ne chante qu'aux rayons du soleil qui se couche.*

SPLEEN

Mai multe ca-ntr-o mie de ani îmi amintesc.

În scrinul cu saltare ticsite ce dosesc
Și versuri, și răvașe, și pricini și romane,
Și grele bucle negre sucite prin chitanțe,
Sînt mai puține taine ca-n creieru-mi posac.
E-o piramidă parcă, o hrubă pentr-un veac,
C-un strat de morți mai mare ca-n groapa lor comună.

– În mine-i cimitirul înspăimîntat de lună,
În care-asemeni unor muștrări toți viermii trag
Și mișună într-una pe mortu-mi cel mai drag.
Sînt un iatac ce doarme sub roze ofilite,
În care zac de-a valma veșminte învechite,
Pasteluri plînse, palizi Boucher, doar ele-acum,
Din șipuri destupate mai sorb un mort parfum.

Lungi fără de pereche sînt zilele ciuntite
Cînd sub ninsoarea deasă din ierni înzăpezite,
Urîtul, rod al tristei lăsări de-a nu mai ști,
Crescînd, ca nemurirea îți pare că va fi.
– Făptură vie-acuma nimic nu te frămîntă!
Ești un granit ce numai deșertu-l înspăimîntă
În fundu-unei Sahare cețoase ațipit!
Un sfînx bătrîn, de lume uitat și părăsit
Pe hărți, și care singur, dorind să se răzbune,
Doar razelor le cîntă cînd soarele apune.

Șerban Bascovici

SPLEEN

Am amintiri, de parcă de mii de ani trăiesc!

Bătrînul scrin, în care de-a valma mucezesc
Bilete dulci, bilanțuri, procese și romane,
Șuvițe-nfășurate pe resturi de chitanțe,
N-ascunde-atîtea taine ca gîndul trist al meu.

– Eu sînt o piramidă, un vast mausoleu,
Zac morți mai mulți în mine ca-n gropnița comună.
Sînt cimitirul sumbru, disprețuit de lună,
În care viermii lacomi, în stîrvuri cuibăriți,
Imi rod, ca remușcarea, toți morții mei iubiți.
Sînt un alcov în care dorm roze sfoliate,
Grămezi învălmășite de rochii demodate,
Și unde dulci pasteluri, și un Boucher uitat,
Respiră-n gol parfumul dintr-un flacon vărsat.

Ce-ncet se scurg acële lungi zile tîrîtoare,
Cînd peste noi se-așterne a anilor ninsoare,
Iar plictiseala, rodul uscatei nesimțiri,
Ia forma uriașă a veșnicei trăiri.

– Atît mai ești în mine acum, substanță vie:
O stană-mpresurată de-un vînt de nebunie,
Ascunsă în adîncul Saharei cenușii.
Un sfînx uitat pe harta hotarelor pustii,
Al cărui glas sălbatic nu prinde să răsune,
Decît în umbra serii, cînd soarele apune...

Al. Hodoș

SPLEEN

Duc amintiri în mine, din mii și mii de ani!

În scrinul cu hrisoave și socoteli de bani,
Cu versuri, scrisorele și jalbe și romane
Și lungi șuvițe grele, ce-nfășură chitanțe,
Sînt taine mai puține ca-n creierul meu stins,
Ce-mi pare-o piramidă, un mausoleu întins
Cu morți cit nu cuprinde nici gropnița comună.

– Un cimitir sînt parcă, trist, urgisit de lună,
Prin care umblă viermii, ca remușcări, grăbiți
Să muște și să roadă din morții mei iubiți.
Sînt un buduar cu roze uitate, veștejite,
C-un vâlmășag de fleacuri și mode învechite,
Și-n care, vechi pasteluri sau vreun Boucher, pălit,
Sorb din sticlute goale parfumul risipit.

Ce lungă pare ziua, și lungă și schiloadă,
Cînd anii-și cern a vieții povară de zăpadă
Și cînd Urîtul, rodul amarei nepăsări,
Se-nfîge și se-nalță, nemuritor, în zări.

– De-acum, materie vie, făptura ta aleasă,
Pindită fără milă de-o spaimă ne-nțeleasă,
E-un biet granit ce doarme într-un deșert pierdut;
Un sfînx stingher și gîrbov, de lume neștiut,
Un sfînx uitat pe-o hartă, cu toane schimbătoare,
Cîntînd doar cîteodată într-un apus de soare.

Lazăr Iliescu

SPLEEN

Am amintiri mai multe decît un milenar.

Un scrin umplut cu fleacuri în fiecă seartă
Cu versuri, cu citații, cu note, cu romane
Și cu suvițe grele de păr printre chitanțe,
N-ascunde-atîtea lucruri cite-am ascuns sub țeastă
Necropolă imensă și piramidă vastă
Cu morți mai mulți ca-n groapa săracilor, comună,
Sînt parcă cîmîtirul înspăimîntat de lună
În care remușcarea, ca niște viermi lihnîți,
Neconținut se-nfruptă din morții mei iubiți.
Mă simt ca o-ncăpere cu roze ofilite
În care zac o sumă de lucruri învechite,
Cîte-un Boucher cu tonuri de mult decolorate
Respiră-aroma unor flacoane destupate,

Nimic nu egalează lungimea zilei șchioape
Cînd sub ninsori greoaie ce lumea vor s-o-ngroape,
Urîtul, rod al vieții trăite în neștire,
Se umflă, ia proporții, crescînd spre nemurire.
Materia cea vie a dispărut deodată.
Acum e ca o stîncă de spaime-nconjurată
Ca un granit în bruma unei Sahare reci,
Un sfînx bătrîn ca lumea, uitat pe veci de veci,
Șters de pe hărți și-a cărui tăcere de genune
Încet psalmodiază cînd soarele apune.

Mircea Pavelescu

SPLEEN

Am amintiri mai multe decît un milenar.

Un scrin pe care-l umplu, sertar după sertar,
Bilanțuri, versuri, poliți, răvașe dulci, romane,
Cu bucle lungi și grele păstrate-ntre chitanțe
N-ascunde-atîtea taine cît poartă craniul meu.
E-o vastă piramidă, un larg mausoleu
Cu morți mai mulți într-însul ca-n gropnița comună.
– Sînt cimitirul muced, afurisit de lună,
În care stau la pîndă lungi viermi neadormiți
Tîrîndu-se să-mi roadă toți morții mei iubiți.
Sînt un budoar cu șterse oglinzi și flori uscate
În care zac tot felul de lucruri demodate
Și-n care doar portrete gălbui de-al vremii scrum
Din destupate sticle mai sorb un stins parfum.

Nimic nu-ntrece-amarul acelor zile șchioape
Cînd, sub ninsoarea vremii ce stă să ne îngroape,
Urîtul, rod al tristei, nepăsătoarei firi,
Ia-nfățișarea unei cumplite nemuriri.
– De-acum, tu plasmă caldă și vie-odinioară,
Ești un granit pe care vagi spaime-l înconjoară,
În fundul unei tulburi Sahare adormit!
Un sfînx bătrîn, de lumea năucă ocolit,
Uitat de mult pe hartă și care nu tresare
Cîntînd decît la raza apusului de soare.

Al. Philippide

SPLEEN

Am amintiri mai multe decît la mii de ani.

Un scrin cu vechi sertare, umplut cu socoteli,
Cu versuri, dulci bilete, procese și romane,
Cu grele cozi de fată ascunse în chitanțe,
Au mai puține taine ca mintea mea cea tristă:
O mare piramidă, un uriaș cavou,
Cu morți ce-ntrec în număr chiar groapa cea obștească.

– Sînt cimitir pe care nici luna nu-l iubește,
În care umblă viermii cei lungi, ca remușcări,
Și tabără într-una pe morții mei cei dragi.
Sînt vechi iatac ce geme de vestezi trandafiri,
În care zac închise vechi mode depărtate,
Pastele plîngătoare și palide Boucher-uri,
Ce singure respiră o sticlă cu miresme.

Nimic nu e mai mare ca ziua lungă, șchioapă,
Sub fulgii grei de anii zăpezilor trecute,
Cînd rodul nepăsării ursuze, plictiseala,
Sporește cu întinderi adînci de nemurire.

– Tu nu mai ești în viață, substanță trăitoare!
Ca un granit în sînul nelămuritei spaime,
Ce aștește-n neguri în funduri de Sahară!
Un sfînx bătrîn pe care îl treci cu nepăsare,
Uitat pe hartă, care, din firea lui sălbatic,
Nu cîntă decît seara cînd soarele apune!

Nicolae Țimiraș

SPLEEN

Am amintiri mai multe ca un milagenar.

În mobila greoaie cu-un învechit sertar,
În care-s cărți și versuri, dosare și române,
Șuvițe împletite, presate-ntre chitanțe,
Sînt mai puține taine ca-n sufletul meu hîd,
Imensă piramidă, cavou în care rid,
Toți morții ce-ncăpură în groapa lor comună.
Sînt cimitirul negru, nesărutat de lună;
Ca remușcarea-ntr-însul, viermi lungi și nesfîrșiți
Se năpustesc sălbatic spre morții mei iubiți.
Sînt buduaru-n care plîng roze ofilite,
Adăpostind doar vrafuri de lucruri învechite.
Pasteluri întristate și pali Boucher se-ntrec
S-aspire din parfumul unui flacon uitat.

Ce lungi și ce greoaie par zilele ce trec,
Cînd prins sub fulguirea de ani ce s-a lăsat,
Urîtul, rod lugubru al nepăsării firii,
Ne-nvăluie și-atinge proporția nemuririi.
– Materie vie, fi-vei de-acuma un granit,
Ce-n umbre vagi de spaimă va sta învăluit,
Un sfînx bătrîn, de lume înstrăinat și care
Își doarme somnu-n funduri cețoase de Sahare;
Uitat pe-un colț de glob și cu fire temătoare,
Ce cîntă doar în raza de soare care moare.

Al. Westfried

SPLEEN

Am amintiri de parcă trăiesc de zeci de veacuri.

Un scrin plin de sertare ticsit cu multe fleacuri,
Răvașe dulci și poliți și versuri și romane,
Șuvițe de păr grele rămase-ntre chitanțe,
Nu ține-atîtea taine cît creierul meu are.
E-o vastă piramidă, e un cavou ce pare
Să-ntreacă-n oseminte chiar gropnița comună.

– Eu sînt ca țintirimul urît de alba lună,
În care, ca regretul, lungi viermi nepotoliți,
Se-nversunează veșnic pe morții mei iubiți;
Un buduar din vremuri cu lucruri desuete,
Cu roze ofilite, cu jalnice portrete,
Cu pali Boucher-i ce singuri într-însul mai respiră
Dintr-un flacon mireasma ce-n aer se răsfiră.

Dar cu nimic în lume nu au asemănare
Aceste zile șchioape, strivite de ninsoare,
Cînd plictiseala, fructul posacei nepăsări,
Cu nemurirea numai își are-asemănări!

– Materia mea vie, de-acum ești doar o stîncă
De-a pururi străjuită în jur de-o spaimă-adîncă,
Și ațipind în ceața unei pustii Sahare;
Un Sfinx bătrîn, de lume uitat cu nepăsare,
Pierdut pe-un colț de hartă, sălbatic nesupus,
Ce cîntă doar la raza de soare în apus.

C.D. Zeletin

LXXVII
SPLEEN (3)
SPLEEN

*Je suis comme le roi d'un pays pluvieux,
Riche, mais impuissant, jeune et pourtant très vieux,
Qui, de ses précepteurs méprisant les courbettes,
S'ennuie avec ses chiens comme avec d'autres bêtes.
Rien ne peut l'égayer, ni gibier, ni faucon,
Ni son peuple mourant en face du balcon.
Du bouffon favori la grotesque ballade
Ne distrait plus le front de ce cruel malade;
Son lit fleurdelisé se transforme en tombeau,
Et les dames d'atour, pour qui tout prince est beau,
Ne savent plus trouver d'impudique toilette
Pour tirer un souris de ce jeune squelette.
Le savant qui lui fait de l'or n'a jamais pu
De son être extirper l'élément corrompu,
Et dans ces bains de sang qui des Romains nous viennent,
Et dont sur leurs vieux jours les puissants se souviennent,
Il n'a su réchauffer ce cadavre hébété
Où coule au lieu de sang l'eau verte du Léthé.*

SPLEEN

*Sînt ca monarhul peste regat ploios stăpîn,
Bogat însă nevolnic, – și tînăr, dar bătrîn, –
Care punîndu-și sfetnici și slugi sub îndoială,*

Cu cîini și alte bestii se-ntrece-n plictiseală.
Nimic nu-i dă plăcere: nici șoimii de vînat,
Nici, sub balcon, poporul ce moare-nfometat,
Nici măscăriciul care drăcii sucite spune
Pe fruntea- suferindă lumină nu mai pune.
Căci patul lui cu jerbe-i mormînt ținut acasă,
Iar damele, cu priză la prinți, și care-și lasă
Descoperiți impudic ba sînul, ba un umăr,
Nici ele nu pot smulge surîs din hoitul tînăr.
Savanți ce iscă aur cu rîvnă ne-nteruptă
Nu pot să-mprospăteze ființa lui coruptă,
Iar băile de sînge cu faima lor latină
De cari, la bătrînețe, puternicii se-anină,
Nu pot să încălzească prostituț stîrv ce-și pierde
Prin trup, cocleli de sînge, ca apa Lethei verde.

Al. Andrițoiu

SPLEEN

Ca regele pe-o țară ploioasă sînt stăpîn,
Bogat, dar șubred, tînăr și totuși prea bătrîn,
Scîrbit că toți curtenii slugarnici i se-nclină,
Stă de urît cu cîinii și cu-orîșice jîvină.
Nu-l bucură vînatul, nu-i plac nici șoimii-n zbor,
Nici sub balcon poporu-i ce moare răbdător.
Bufonul scump, balada grotescă de-i recită,
Bolnavul crud rămîne cu fruntea încrețită;
Culcușu-n crini îi pare mormînt întunecos,
Și doamnele de curte, crezîndu-l tot frumos
Ca pe-orice prinț, nu află veșminte mai de-ocară,

Să smulgă-acestui tânăr schelet un zîmbet doară.
Cel care-i bate-n aur monezi, n-a izbutit
Din suflet să-i stîrpească răsadul putrezit;
Și-n băile de sînge ce ne-au lăsat romanii,
Și-n cari se scaldă zbirii cînd îi doboară anii,
Nu și-a-ncălzit cadavrul, căci curge-n carnea lui
Verzuie apa Lethei în locul singelui.

Șerban Bascovici

SPLEEN

M-aseamăn cu-acel rege al unei țări ploioase,
Ce plin de-averi, dar fără putere-n a lui oase,
E tânăr, însă gîrbov de-a minții bătrînețe.
Urîtul îi adapă gîndirile răzlete,
Nimic nu-l mai desfată, nici somn nici vînătoare,
Nici plebea sub balconu-i luptînd pînă ce moare.
Bufonul care-i cîntă balada favorită
N-aduce veselia pe fruntea-i încrețită:
Iar patul său cu aur brodat i se preface
În trist mormînt; și-ntr-însul de viu culcat el zace.
Și doamnele curtene nu știu să mai găsească
Găteli nerușinate să-l facă să zimbească.
Savantul care aur și piatră scumpă-i face
Nu poate smulge răul ce-adînc în firea-i zace.
Nici băile de sînge, la Roma cunoscute,
Din cari bătrînii despoți știu viață să-mprumute,
N-au fost în stare încă o clipă să-ncălzească
Ăst stîrv în aiurire ce-n loc de sînge-n sine
A Lethei apă verde o strecură prin vine.

Vladimir Chardin

SPLEEN

Sînt ca un rege, peste-un tărîm ploios stăpîn,
Bogat, nevolnic totuși, și tînăr, dar bătrîn;
Disprețuind și dascăli, și plecăciuni din șale,
Îi e urît cu cîinii și alte animale.

Nu-l bucură nici șoimi, nici vînatu-adus plocon,
Și nici, murind, poporul, acolo sub balcon.
Balada caraghioasă a vr'unui măscărici
Nu descrețește fruntea bolnavului, aici;
Patul cu crini se schimbă-n mormînt întunecos
Și doamnele, ce orice prinț îl găsesc frumos,
Nu știu să-și ia găteală și mai nerușinată
Ca din scheletul tînăr un biet suris să scoată.
Făcîndu-i aur, vraciul nicicînd nu a putut
Din carne să-i stîrpească veninul neștiut;
Și-n băile de singe-ale vechilor romani,
— Și-acum rămase încă în minte de tirani —
Nu s-a-ncălzit cadavrul acesta pe-ndelete,
În care-n loc de singe stă apa verzii Lethe.

Radu Gyr

SPLEEN

Asemeni sînt cu domnul unui regat noros,
Bogat și tînăr, totuși bătrîn, neputincios.
La sfetnici nu le-ntoarce împloconirea moale,
Plictisul omorîndu-și cu cîini și animale.

Baladele ușoare cîntate de bufon,
Mulțimile supuse murindu-i sub balcon,
Sau șoimii, vînătoarea, plăcerile de curte,
Nu pot să-i descrețească îmbolnăvita frunte.
Mormînt îi este patul ornat cu flori de crin,
Și doamnele, găsindu-l bizar, de farmec plin,
Gâteli tot mai golăse încearcă fără număr,
Să smulgă doar un zîmbet scheletului său tînăr.
Savantul lui de taină, bătrînul înțelept,
Zadarnic stricăciunea să-i smulgă vru din piept,
Și băile de sînge, împrăpătînd fierbinte,
De care toți mai-marii cîndva și-aduc aminte,
Nu-i încălziră hoitul nebun, năuc, surpat,
De apa verde-a Lethei greoi cutreierat.

Grigore Hagiu

SPLEEN

Sînt ca bogatul rege al unei țări ploioase;
Un tînăr, cu bătrîne simțiri neputincioase,
Scîrbît de ploconeala slugarnicilor sfetnici;
Nimic nu-l veselește, nici cîinii lui puternici,
Nici șoimii, nici superbul alai de vînătoare,
Nici gloata care vine și sub balcon îi moare.
Nici măscăriciul curții, cu poznele-i grozave,
Nu descrețește cuta acestei frunți bolnave.
Mormînt îi pare patul gătit cu crini în floare,
Iar doamnele, cu scumpe podoabe-atrăgătoare,
Nu știu ce-mbrăcăminte mai goală să găsească.
Pe-acest scheletic tînăr să-l facă să zîmbească.

Savantul, care-n aur preschimbă neagra zgură,
Nu poate arde răul din putreda-i făptură,
Și nici în băi de sînge, cum se scăldau romanii,
Și cum se mai desfată cînd sînt bătrîni tiranii,
Acest stupid cadavru răceala nu și-o pierde.
Nu sînge-i curge-n vine, ci apa Lethei, verde.

Al. Hodoș

SPLEEN

Domnesc parcă-ntr-o țară cu ploi fără sfîrșit!
Am bani și n-am putere: sînt tînăr, dar sleit.
Bătîndu-mi joc de sfetnici și temeneli meschine,
Îmi duc viața-n silă cu ciîni și cu jivine.
Nimic nu-mi smulge-un zîmbet, nici șoim, nici vînătoare,
Nici gloata ce se strînge la ușa mea și moare.
Balada ce mi-o cîntă vreun caraghios, nu poate
Să-mi stingă cuta frunții bolnave și-ncruntate;
Iatacul meu cu steme îmi pare un mormînt,
Iar doamnele, ce-n fața-mi parcă se dau în vînt,
Nu știu cum să-și îmbrace mai desfrîinate rochii,
Scheletului meu tînăr să-i veselească ochii.
Nici vraciul, care aur îmi toarnă-n vistierie,
Din trupul meu veninul să-l curețe nu știe;
Căci nici cu băi de sînge, cum le-au lăsat romanii,
Să-și amintească regii, cînd îi apasă anii,
N-a izbutit, în stîrvu-mi, căldura s-o încapă,
În care-n loc de sînge e-a Lethei verde apă.

Lazăr Iliescu

SPLEEN

Mă simt ca suveranul unui ținut ploios,
Deși bogat și tânăr, sînt un neputincios
Pe care iritîndu-l curtenii preaplecați
Se plictisește-alături de cîinii săi dresați.
Nici șoimii și nici timpul pierdut la vînătoare
Nimic nu-l mai distrează, nici plebea care moare
Sub ziduri, nici grotescul bufonului gîngav
Nu descrețește fruntea acestui crud bolnav.
Alcovul cu mătăsuri îi pare un sicriu,
Iar nobilele doamne de curte nu mai știu
Ce rochii deșuchete să-mbrace la orgii
Spre-a smulge cîte-un zîmbet acestei reci stafii.
Savanții, alchimiștii n-au reușit vreodată
Să-i curețe din suflet esența blestemată
Iar băile romane de sînge, din trecut,
Ce-nferbîntau moșnegii, nici ele n-au putut
Să-i încălzească hoitul, prin care, pe-ndelete,
În loc de sînge curge apa-nverzită: Lethe.

Mircea Pavelescu

SPLEEN

Sînt ca un prinț pe-o țară de negură stăpîn,
Bogat dar trîndav, tânăr și totuși prea bătrîn,
Care de scîrba curții slugarnice și vane
Stă plictisit cu cîinii și alte lighioane.

Nimic nu-l mai desfată, nici jocuri, nici vînat,
 Nici plebea care moare în curte la palat.
 Bufonul, plin de snoave și tare-n zeflemele,
 Nu poate pe-acest bôlnav pervers să-l mai înșele;
 Luxosu-i pat în rece mormînt e prefăcut
 Și doamnele de-onoare, care-l găsesc plăcut,
 Nu știu ce desfrinate gâteli să mai scornească
 Să-l facă pe-acest june schelet să le zîmbească.
 Savantul care-i bate monezi n-a izbutit
 Din trupu-i să stîrpească tot ce e pervertit
 Și-n băile de sînge la Roma renumite
 N-a mai putut să-nvie cu leacuri tănuite
 Cadavru-acesta-n care drept sînge curg, încete
 Și verzi, clocite ape ce vin din rîul Lethe.

Al. Philippide

SPLEEN

Sunt ca un domn pe-o țară c-un cer mereu ploios,
 Bogat și tînăr, totuși, bătrîn, neputincios,
 Care, sorbit de sfetnici cu ploconeli hripace,
 Cu javre-și pierde vremea și cu-alte dobitoace.
 Nimica nu-l dispune: nici șoimi și nici vînat,
 Nici plebea care-i moare sub ochi lîngă palat.
 Glumețele giumbușuri de măscărici făcute
 Nu-ndreaptă ăstui bolnav a' frunții sale cute.
 Ca un mormînt îi este 'nfloratu-i așternut.
 Iar doamnele din preajmă, care-l găsesc plăcut,
 Nu știu ce desfrinate gâteli să născocească,

Să facă pe-acest tinăr schelet ca să zîmbească.
Savantul care-i bate monedă n-a putut
Să scoată din el răul, ce-aşa l-a prefăcut,
Şi-n aste băi de sînge – vestită amintire
De la romani – acestui cadavru, lecuire
Nu poate să-i mai deie, că-n a' lui vine seci
De sînge, doarme Lethea cu ape verzi şi reci.

Constantin Stelian

SPLEEN

Sint ca un prinţ, stăpînul unui ţinut ploios,
Bătrîn încă de tinăr, bogat neputincios,
Dispreţuindu-şi curtea ce temenele-i face
Şi omorîndu-şi vremea cu cliini şi dobitoace.
Nimic nu-l mai încîntă: nici şoimi, nici vînătoare,
Nu-l mişcă nici poporul ce sub balcon îi moare
Nu-i descreţeşte fruntea bufonul povestind
Balada lui grotescă: stăpînu-i suferind...
Sculptat în floare, patul, îi este un sicriu,
Iar damele-adorîndu-l, ca pe-orice prinţ, nu ştiu
Ce rochii deşăntate şi noi să mai găsească,
Să facă pe-acest tinăr schelet să le zîmbească.
Nici alchimistul care şi aur i-a făcut,
Să scoată stricăciunea dintr-însul n-a putut,
Iar băile de sînge din Roma dinainte
De care doar bătrînii îşi mai aduc aminte,
N-au încălzit cadavrul acesta care poartă
În vene apa Lethei, stătută, verde, moartă.

C.D. Zeletin

LXXVIII
SPLEEN (4)
SPLEEN

*Quand le ciel bas et lourd pèse comme un couvercle
Sur l'esprit gémissant en proie aux longs ennuis,
Et que de l'horizon embrassant tout le cercle
Il nous verse un jour noir plus triste que les nuits;*

*Quand la terre est changée en un cachot humide,
Où l'Espérance, comme une chauve-souris,
S'en va battant les murs de son aile timide
Et se cognant la tête à des plafonds pourris;*

*Quand la pluie étalant ses immenses traînées
D'une vaste prison imite les barreaux,
Et qu'un peuple muet d'infâmes araignées
Vient tendre ses filets au fond de nos cerveaux,*

*Des cloches tout à coup sautent avec furie
Et lancent vers le ciel un affreux hurlement,
Ainsi que des esprits errants et sans patrie
Qui se mettent à geindre opiniâtrement.*

*— Et de longs corbillards, sans tambours ni musique,
Défilent lentement dans mon âme; l'Espoir,
Vaincu, pleure, et l'Angoisse atroce, despotique,
Sur mon crâne incliné plante son drapeau noir.*

SPLEEN

Cînd cerul greu, de-aproape, ca un capac apasă
Pe sufletul în gheara uritului gemînd,
Și cînd închide zarea în cercu-i strîns, ne lasă
O neagră zi mai tristă ca nopțile zăcînd;

Cînd tot pămîntul pare o umedă-nchisoare,
Din care doar speranța, un liliac zorit,
Cu aripa-i sfioasă prin ziduri vrea să zboare
Izbind năuc cu capul tavanul putrezit;

Cînd ploaia cade-n grele perdele nesfîrșite,
Zăbrelele-i o largă întemnițare par,
Și cînd se strîng păianjeni în mișunări mocnite
Ca să ne țeasă-n creieri năvodul lor murdar,

Cu furie deodată bat clopotele toate
Și către cer înalță un zvon chinuitor,
Ca sufletele fără de patrie lăsate
Cînd gem înverșunate după azurul lor.

– Și lungi sicrie, fără de trîmbițe și tobe,
Îmi trec încet prin suflet; speranța mi-a murit
Plîngînd învinsă; spaima, despotică și cobe,
În țeasta mea împlintă drapelul ei cernit.

Șerban Bascovici

SPLEEN

Cînd bolta înnorată greoaie trist apasă
Pe spiritul ce geme în gheare de «urît»,
Și zarea-mbrățișîndu-l întreagă, ea ne varsă
O zi făr-de lumină, cu cerul mohorît;

Cînd firea e schimbată în umedă-nchisoare,
În care doar speranța, în chip de liliac,
Atinge-n negre ziduri cu aripe sfioase
Și capul și-l izbește de grinzi ce-n umbră zac;

Cînd ploaia se revarsă în fire lungi și dese
Întocmai ca zăbrele din tainice-nchisori,
Și-n cete fără număr păianjeni vin să țese
Scirbosul tort în mintea cuprinsă de fiori,

Atunci cu-nverșunare, de groază plin, spre ceruri
Urlînd, începe-un clopot să sune lung, dogit,
Cum fără de-ncetare gem duhuri rătăcite,
Ce fără de odihnă jelesc neconținut.

Iar șiruri lungi de ciocli, tăcuți și fără zgomot,
Cu-ncetul se strecoară în sufletu-mi pribeag;
Speranța-nvinsă plînge, iar groaza nemiloasă
În țeasta mea plecată înfige negru-i steag.

Vladimir Chardin

SPLEEN

Cînd cerul greu coboară, căzînd ca o cortină
Pe nesfîrșita jale din inima-ntristată;
Cînd zarea se încinge cu-o palidă lumină,
Mai tristă decît umbra de noapte-ntunecată;

Cînd e întreg pămîntul o umedă-nchisoare,
Și firava Speranță cu aripi ostenite,
La fel ca liliacul ce-ar încerca să zboare,
Cu fruntea se izbește de ziduri mucezite;

Cînd ploaia-n revărsare fișiile-și destramă
Și uriașei temniți îi pune lungi zăbrele;
Cînd sute de păianjeni, cu gura lor infamă
Își țes în mintea noastră perfidele rețele;

Deodată-un glas de clopot, în pacea funerară,
Spre ceruri își azvirle cumplita lui strigare,
Ca o rătăcitoare fantomă fără țară,
Ce-și geme deznădejdea, din zare pînă-n zare.

– Și dricuri, fără tobe și muzică pioasă,
Îmi trec tîrîș prin suflet; Speranța plînge-nfrîntă,
Și pe-nclinatul creștet, o Spaimă nemiloasă
Drapelul ei cel negru despotic mi-l împlîntă.

Al. Hodoș

SPLEEN

Cînd bolta plumburie ca un pietroi apasă
Pe cugetul ce geme de grijă covîrșit,
Și cuprinzînd văzduhul peste-orizont se lasă
Turnînd o zi, mai tristă ca-al nopții vâl cernit;

Cînd lumea ni se pare o umedă-nchisoare,
Ținînd în ea Nădejdea, biet liliac stîrnit
Ce se repede-n ziduri, cu-aripi cercetătoare
Izbînd mereu cu capul tavanul putrezit,

Cînd dungile imense, de ploaie, desfăcute,
Închipuiesc aieva zăbrele de-nchisori,
Și cînd mișei păianjeni, în lungi convoaie mute,
Urzesc, în țeasta noastră, întinsă, pînza lor,

Zbucnesc deodată glasuri de clopot, ascuțite,
Și fiorosul urlet spre ceruri și-l împung,
Asemeni unor umbre hoinare, rătăcite,
Gemîndu-și, fără tihnă, grozavul geamăt, lung;

Și dricuri, fără muzici, nici tobe, se perindă
Prin suflet, cînd Nădejdea, înfrîntă-a lăcrămat;
Iar spaima fioroasă, voind să mă cuprindă,
Înfîge steagu-i negru pe craniul meu plecat.

Lazăr Iliescu

SPLEEN

Cînd cerul scund și negru ca un capac se lasă
Pe sufletul dat pradă uritului și cînd
Ne toarnă-o zi mai tristă ca noaptea și cețoasă
Întinsul cerc al zării întregi îmbrățișînd;

Cînd lumea se preschimbă-ntr-o umedă-nchisoare
În care-n van Speranța, biet liliac, se zbate
Lovindu-se de ziduri cu-aripi șovăitoare
Și dînd mereu cu capu-n tavanele surpate;

Cînd ploaia își întinde șiroaiele ei dese
Ca gratiile unei imense pușcării
Și-o hoardă ticăloasă de mari păianjeni țese
În creierele noastre rețele fumurii;

Deodată, minioase, prind clopote să sară
Și către cer s-aruncă și urlă-ngrozitoare
Ca niște duhuri fără stăpîn și fără țară
Care scîncesc într-una cu încăpăținare.

– Și lungi și nesfîrșite convoaie mortuare
Încet și fără muzici prin suflet trec mereu;
Speranța-nvinsă plînge; și, rea, dominatoare,
Înfige Spaima negrul ei steag în craniul meu.

Al. Philippide

SPLEEN

Cînd cerul greu se lasă și-apasă ca un tol
Pe duhul care geme de lung urît și trist e;
Din orizont cînd face pămîntului ocol,
Vărsînd lumini mai negre ca noaptea și mai triste;

Cînd lumea se preface în ocnă fioroasă,
Și cînd Speranța trece în zbor de lilieci
Și se lovește-n ziduri cu aripa fricoasă,
Cu capul în tavane de mucegaiuri reci;

Cînd firele de ploaie se prelungesc în spațiu
Ca desele zăbrele din temniți la ferestre
Și-un mut norod de groaznici păianjeni cu nesațiu
În ereieri ne întinde urzirile măiestre;

Sar clopote din turla cu îndîrjiri de fiară
Și urlete grozave azvîrle către cer,
Ca duhuri rătăcite, pribege, fără țară,
Bocînd înnebunate cu vocea lor de fier.

– Și dricuri, fără tobe și muzici, defilează
În mine; și Speranța, plîngînd neconținut,
E-nvinsă; iar Durerea despotică aşază
Pe țeasta mea plecată drapelul ei cernit.

Nicolae Țimiraș

SPLEEN

Cînd cerul scund și sumbru ca un capac se lasă
Pe sufletul ce geme de plictiseală frînt,
Cînd scaldă cercul zării o zi întunecoasă,
Mai neagră și mai tristă ca noaptea pe pămînt;

Cînd lumea-i preschimbată în umedă-nchisoare
În care doar Speranța, biet liliac, în van
Cu aripa plăpîndă vrea ziduri să doboare
Și capul și-l lovește de mucedul tavan;

Cînd ploaia dîre-nalte și dese desfășoară
Asemeni unor gratii de pușcării și cînd
Infami și muți păianjeni țes pînza lor ușoară
Prin craniile noastre în cîrduri alergînd,

Deodată furioase prind clopote să sară
Și înspre cer un urlet îngrozitor abat,
Ca niște duhuri care aleargă fără țară,
Și care ar începe să geamă-nversunat.

– În sufletu-mi trec dricuri și nimenea nu cîntă
Speranța doar învinsă se vaietă mocnit,
Cînd Spaima fîroasă despotice îmi împlintă,
Pe craniul ce se pleacă drapelul ei cernit.

C.D. Zeletin

LXXIX

OBSESSION

*Grands bois, vous m'effrayez comme des cathédrales;
Vous hurlez comme l'orgue; et dans nos cœurs maudits,
Chambres d'éternel deuil où vibrent de vieux râles,
Répondent les échos de vos De profundis.*

*Je te hais, Océan! tes bonds et tes tumultes,
Mon esprit les retrouve en lui; ce rire amer
De l'homme vaincu, plein de sanglots et d'insultes,
Je l'entends dans le rire énorme de la mer.*

*Comme tu me plairais, ô nuit! sans ces étoiles
Dont la lumière parle un langage connu!
Car je cherche le vide, et le noir, et le nul!*

*Mais les ténèbres sont elles-mêmes des toiles
Où vivent, jaillissant de mon œil par milliers,
Des êtres disparus aux regards familiers.*

OBSESIUNE

*Mă-nfiorați, o, codri, ca niște catedrale!
Urlați cum urlă orga – și-n inimi în abis
– Cămări de veșnic doliu, de plinset și de jale –
Aud cu larg răsunet vibrînd *De profundis*.*

*Ocean! urăsc a tale furtuni și valuri multe,
Căci le găsesc și-n suflet. Și risetul amar*

A-nvinsului nemernic, cu hohote, insulte,
L-aud și-n rîsul mării, în rîsul ei barbar.

Cum mi-ai plăcea, o, noapte, de-ai stinge-a tale stele,
Al căror foc vorbește un grai știut de-ajuns,
Căci caut vidul, negrul și golul nepătruns!

Dar negurile-ți negre sînt pînze mari și ele.
Pe care apar din ochii mei triști, întunecoși,
Ființe dispărute cu ochi prietenoși!

C.Z. Buzdugan

OBSESIE

Tu mă-nspăimînți, pădure, asemeni catedralei
Cu urlate de orgă; în veșnicul cavou
Al urgisitei inimi, prin gemetele jalei,
Răsună-un *De profundis* prelung ca un ecou.

Îți port adîncă ură, o, zbuciumată mare!
În valurile tale mi-e sufletul răsfrînt,
Și-n rîsul tău gigantic sînt lacrimile-amare,
Din rîsul cu blesteme al omului înfrînt.

O, cît mi-ar fi de dragă o noapte fără stele!
Mereu e-același cîntec în strălucirea lor,
Iar eu vreau negrul haos și de neant mi-e dor.

Pe toate-acele pînze, ascunse-n întuneric,
Răsar în mii de chipuri, sub ochiul meu feeric,
Ființele iubite ale-amintirii mele.

Al. Hodoș

OBSESIE

Mă-nspăimîntați, o, codri, ca negre catedrale!
Cu urlete de orgă și aspre răbufniri,
În inima ce-ascunde vechi gemete și jale,
Dezlănțuiți ecouri de triste prohodiri.

Cum te urăsc, o, mare! Tumulturile tale
Trăiesc aieva-n mine; și hohotul amar
Al inimilor frînte, batjocorite, goale,
Eu îl aud în risul enorm al mării, iar.

Cît te-aș iubi, o, Noapte adîncă, fără stele
Al căror foc vorbește un grai ce prea îl știu,
Eu caut vidul, hăul, tăcerea de sicriu!

Dar beznele sînt parcă tot pînze mari, și ele,
Pe care-s mii de chipuri ce-n vremuri le-am iubit,
Și-acum, pe pînza neagră, din ochi-mi au țîșnit!

Lazăr Iliescu

OBSESIE

Păduri, ca niște domuri mă copleșiți de groază;
Cu tunete de orgă în glas urlați profund
Și-n inimi, hrube-n care vechi gemete vibrează,
Ecourile voastre ca un prohod răspund.

Crunt Ocean sălbatic, eu te urăsc! În mine
Găsesc întregu-ți vuiet și zbucium! Risul crud

Al omului ce-ndură ocară și rușine
În hohotul năprasnic al mării îl aud.

Ce dragă mi-ai fi, Noapte, cînd stelele s-ar stinge:
Lumina lor îngînă un cîntec cunoscut;
Iar eu vreau tot ce-i negru și gol și șters și mut!

Dar chiar întunecimea e-o pînză ce resfrînge
Ființe-apuse care răsar din amintiri
Și mă țintesc statornic cu galeșe priviri!

Al. Philippide

OBSESIE

Voi mă-ngroziți, mari codri cu voci de catedrale;
Urlați mereu ca orga; și-n inimi blestemate,
Chilii de veșnic doliu, cu horcăieli de jale
Vă auzim prohodul în zvonuri repetate.

Eu te urăsc, o, mare! Zvîcnire și tumult,
Le am și eu în suflet! Iar rîsul meu amar
De om învins, cu plîngerii, injurii, îl ascult
În rîsul larg al mării răsunător și clar.

Cum te-aș iubi, o, Noapte! dar fără-aceste stele;
Lumina lor vorbește un grai de toți știut!
Eu vreau nimicul, bezna și golul absolut!

Căci nopțile, și ele, sînt niște pînze grele
Pe care ochiu-mi naște ființe, mii și mii,
Ce ne-au privit odată cu ochi atît de vii!

Nicolae Țîmiras

LXXX

LE GOUT DU NÉANT

Morne esprit, autrefois amoureux de la lutte,
L'Espoir, dont l'éperon attisait ton ardeur,
Ne veut plus t'enfourcher! Couche-toi sans pudeur,
Vieux cheval dont le pied à chaque obstacle butte.

Résigne-toi, mon cœur; dors ton sommeil de brute.

Esprit vaincu, fourbu! Pour toi, vieux maraudeur,
L'amour n'a plus de goût, non plus que la dispute;
Adieu donc, chants du cuivre et soupirs de la flûte!
Plaisirs, ne tentez plus un cœur sombre et boudeur!

Le Printemps adorable a perdu son odeur!

Et le Temps m'engloutit minute par minute,
Comme la neige immense un corps pris de roideur;
Je contemple d'en haut le globe en sa rondeur
Et je n'y cherche plus l'abri d'une cahute.

Avalanche, veux-tu m'emporter dans ta chute?

DOR DE NEANT

Trist suflet, cald odată în lupta începută,
Speranța, ce c-un pinten avîntul ți-a-nțetîț,
Ne-ncălecat te uită! Poți adormi trudit,
Cal gîrbov, azi de cioturi copita ți-e durută.

Taci inimă-mpăcată; dormi somnul tău de brută.

Învins și searbăd suflet, cîndva nestăvilit,
Iubirea-ți pare astăzi ca și gîlceava slută;
Adio, cînt de trîmbiți și plîns de alăută!
Plăceri, ursuzu-mi suflet la voi n-a mai rîvnit!

Mireasma primăverii slăvite a pierit!

Și Timpul mă înghite minută cu minută,
Cum troienește neaua un trup înțepenit;
Privesc de sus pămîntul de zare rotunjit,
Și nu mai văd colibă în calea mea pierdută!

Nămeților, mă duceți în prăbușirea mută?

Șerban Bascovici

PRĂVĂLIREA ÎN GOL

Gîndirea mea, ce-n luptă porneai, neîntrecută,
Te-a părăsit Speranța și nu-ți mai dă avînt;
Bătrîn fugar, te culcă cu burta la pămînt,
Te-mpiedici la tot pasul pe calea începută.

Dormi, inimă zdrobită, adîncul somn de brută!

Grădinile din care furaseși, nu mai sînt,
Nici farmecul iubirii, nici crîncena dispută;
Adio, glas de trîmbiți și cîntec de lăută!
Orice plăceri sînt stinse în sufletul înfrînt.

Și-a risipit mireasma, al primăverii vînt!

Mă-nghite Timpul lacom, minută cu minută,
Cum iarna și-ar așterne zăpada pe-un mormînt.
Privesc rotundul lumii în largul ei veșmînt,
Și nu-mi zăresc niciunde coliba dispărută.

Mă du, torent, cu tine, spre-o lume neștiută!

Al. Hodoș

DORUL DE NEANT

Biet cuget, altădată luptai cu îndîrjire;
Dar azi, Nădejdea, care în pîteni te juca,
S-a săturat de tine! Te poți de-acum culca,
Mîrtoagă poticnită la fiece pornire.

Dormi, suflet, ca o brută, și uită ce-i iubire.

O, cuget frînt și singur! Sătul de-a mai prăda,
Disputa și amorul nu te mai scot din fire;
Adio, cînt de trîmbiți și flaute-n doinire!
Nimic nu te mai poate uimi și desfăta!

O, timp primăvărat, s-a dus mireasma ta!

Neantul mă înghite cu fiece clipire,
Cum prinde neaua trupul ce-ncepe-a degera;
Privesc de sus pămîntul în rotunjimea sa,
Dar nu încerc să caut în jur adăpostire.

Vrei să mă duci cu tine, lavină-n prăvălire?

Lazăr Iliescu

LXXXI

ALCHIMIE DE LA DOULEUR

*L'un t'éclaire avec son ardeur,
L'autre en toi met son deuil, Nature!
Ce qui dit à l'un: Sépulture!
Dit à l'autre: Vie et splendeur!*

*Hermès inconnu qui m'assistes
Et qui toujours m'intimidas,
Tu me rends l'égal de Midas,
Le plus triste des alchimistes;*

*Par toi je change l'or en fer
Et le paradis en enfer;
Dans le suaire des nuages*

*Je découvre un cadavre cher,
Et sur les célestes rivages
Je bâtis de grands sarcophages.*

ALCHIMIA SUFERINȚEI

*Văd unii lumini de avînt,
Iar alții văd giulgiu-n natură!
Splendoare! va spune o gură,
Iar alta: Ce-i viața? Mormînt!*

*O, Hermes ascuns, îmi ești vraci;
În preajmă-ți mă pierd totdeauna, –*

Cu regele Midas totuna,
În trist alchimist mă prefaci.

Prin tine, fier vechi fac din aur,
Fac iad dintr-al raiului plaur;
Apoi, în lîntolii de nori,

În leşuri descopăr comori,
Pe ţărmuri de ceruri trufaşe
Durez sarcofage uriaşe!

N. Argintescu-Amza

ALCHIMIA DURERII

Unul, lumina lui ți-o-mparte,
Natură! Altul, jalea-ți dă!
Ce este pentru unul «Moarte»,
Senin și viu în altul stă!

Tu, Hermes neștiut, de care
Mă tem, cînd harnic mă asîști,
Nu faci din mine-un Midas oare,
Cel mai urît dintre-alchimiști?

Schimb aurul în fier și-aștern
În locul raiului, infern;
În giulgiul norilor, îmi pare

Că scumpe moaște odihnesc,
Și-n rîvna mea, pe cer zidesc
Mari sarcofagii călătoare.

Lazăr Iliescu

ALCHIMIA DURERII

În tine unu-și pune focul,
Natură! altul chinu-și pune.
Ce-i pentru unu-ngropăciune
Pentru-altu-i viața și norocul.

O, Hermes tainic ce-n restriști
M-ajută, dar teamă-n mine semeni,
Lui Midas tu mă faci asemeni,
Celui mai trist dintre-alchimiști.

Cu ajutorul ce mi-l dai
Fac fier din aur, iad din rai;
În giulgiul norilor din zare

Descopăr un cadavru drag
Și pe cereștile ponoare
Clădesc un mare sarcofag.

Al. Philippide

ALCHIMIA DURERII

Te luminează unul cu căldură
Și altu-ți pune doliul, Natură!
Ceea ce unuia Mormînt îi pare
E pentru altul: Viață și Splendoare!

Necunoscute Hermes, ce-mi stai față
Și totdeauna m-ai înfiorat,

Aidoma lui Midas, fă-mi o viață,
Tu, alchimistul cel mai întristat;

Prin tine pot să fac din aur fier,
Precum și paradisul în infern;
În giulgiul norilor prea vag,
Descopăr un cadavru-atît de drag,
Iar peste al tărîmurilor cer,
Întruchipez un mare sarcofag.

Constantin Stelian

LXXXII

HORREUR SYMPATHIQUE

*De ce ciel bizarre et livide,
Tourmenté comme ton destin,
Quels pensers dans ton âme vide
Descendent? réponds, libertin.*

*– Insatiablement avide
De l'obscur et de l'incertain,
Je ne geindrai pas comme Ovide
Chassé du paradis latin.*

*Cieux déchirés comme des grèves,
En vous se mire mon orgueil;
Vos vastes nuages en deuil
Sont les corbillards de mes rêves,
Et vos lueurs sont le reflet
De l'Enfer où mon cœur se plaît.*

ÎNCÎNTĂTOAREA GROAZĂ

*Din cerul straniu și livid,
La fel de chinuit ca tine,
Ce gând, în sufletul tău vid,
Își taie cale, libertine?*

*– De umbra nopților avid,
Nu-mi plîng aleanul în suspine,*

Cum, izgonit, jelea Ovid
Edenul patriei latine.

Tu, cer brăzdat ca țărmul mării,
Oglindă ești mîndriei mele;
Îmi porți pe nori, în dricuri grele,

Cenușa rece a visării,
Și-n fulger, flacăra răsfrîntă
A Iadului care mă-ncîntă.

Al. Hodoș

GROAZĂ PLĂCUTĂ

«Din acest vînat cer ciudat,
Plin, ca și soarta-ți, de blesteme,
Ce gînduri, om destrăbălat,
Coboară-n tine să te cheme?»

– Iubind tot ce-i întunecat,
Greu de-așezat în loc și vreme,
Eu ca Ovidiu alungat
Din raiul Romei, nu voi geme.

Cer sfișiat, plin de ruine,
Mîndria-mi se-oglindește-n tine!
Ți-s norii dricuri care-n ele

Duc toate visurile mele
Și în lumină-ți prind să joace
Luciri din Iad, și Iadu-mi place.

Al. Philippide

GROAZĂ PLĂCUTĂ

Din acest straniu cer livid
Ce seamănă cu-al tău destin,
Ce gânduri, într-un suflet vid,
Om uşuratic, îţi mai vin?

– Mereu setos, mereu avid
De tot ce-i tulbure, străin,
Eu nu voi geme ca Ovid
Gonit din raiul său latin.

O, ceruri rupte şi rebele,
În voi mîndria-mi s-a răsfrînt;
Cerniţii nouri dricuri sînt

Ce poartă visurile mele,
Iar licărirea voastră-nvie
Infernul care-mi place mie.

C.D. Zeletin

LXXXIII
L'HÉAUTONTIMOROU MÉNOS

A J. G. F.

*Je te frapperai sans colère
Et sans haine, comme un boucher,
Comme Moïse le rocher!
Et je ferai de ta paupière,*

*Pour abreuver mon Sahara,
Jaillir les eaux de la souffrance.
Mon désir gonflé d'espérance
Sur tes pleurs salés nagera*

*Comme un vaisseau qui prend le large,
Et dans mon cœur qu'ils souleront
Tes chers sanglots retentiront
Comme un tambour qui bat la charge!*

*Ne suis-je pas un faux accord
Dans la divine symphonie,
Grâce à la vorace Ironie
Qui me secoue et qui me mord?*

*Elle est dans ma voix, la criarde!
C'est tout mon sang, ce poison noir!
Je suis le sinistre miroir
Où la mégère se regarde.*

*Je suis la plaie et le couteau!
Je suis le soufflet et la joue!
Je suis les membres et la roue,
Et la victime et le bourreau!*

*Je suis de mon cœur le vampire,
– Un de ces grands abandonnés
Au rire éternel condamnés,
Et qui ne peuvent plus sourire!*

HEAUTONTIMORUMENOS

Lui J.G.F.

Te voi lovi fără mînie
Și fără ură, de aproape,
Ca Moise stîncă din pustie!
– Și voi sili a tale pleoape,
Ca să adap a mea Sahară,
Să-și stoarcă apa lor bolnavă.
Pe ea dorința mea amară
Plutește molcom ca o navă.

Și ale tale lacrimi clare,
Ce-mbată inima-mi, răsună
Precum asaltul de fanfare
În luptă crîncenă detună.

Dumnezeiasca simfonie
O stric cu notele-mi neroade
Împins de eterna ironie
Care mă mușcă și mă roade.

Ea e în glasu-mi, strigătoare,
Otrava asta mi-e în sînge;

Eu sînt oglinda-ucigătoare
În care dînsa se răsfrînge!

Eu sînt și rana și cuțitul
Eu sînt și palma și obrazul
Eu crucea sînt, și răstignitul
Eu sînt durerea și extazul!

Eu sînt din cei ce totdeauna
Își sînt lor înșile un gîde
Eu sînt din cei ce rîd într-una
Dar care nu mai pot surîde.

Mihail Bantaș

HEAUTONTIMORUMENOS

Lui J. G. F.

Te voi lovi fără minie
Și ură – ca un măcelar!
Ca stîncă Moise – și, amar,
Voi face din pleoapa-ți vie,

Ca să-mi adăp Sahara mea,
Să curgă apa suferinții.
Și doru-n vîntul năzuinții
Săratu-ți plîns mi-l va purta

Precum o navă-nfruntă marea;
Și-n inima-mi ce-o vor răzbi
Suspinele-ți vor urui
Ca într-o toabă dînd plecarea!

Nu-s oare un acord greșit
În minunata simfonie,
Cînd nesătula ironie
Sub mușcături m-a îndirjit?
Ea țipă-n glasu-mi dezvățată!
Otrava-i neagră-n sînge-o am!
Sînt ca oglinda de haram
În care-o vrăjitoare cată!
Sînt rana și cuțitul crunt!
Obraz și palmă totodată!
Sînt brațele, dar sînt și roată,
Victima și călăul sînt!
Storc inima-mi ca și un gîde,
Și stau ca mării părăsiți
La rîsul veșnic osîndiți,
Cînd nu mai pot de mult suride!

Șerban Bascovici

HEAUTONTIMORUMENOS

Lui J.G.F.

Te voi lovi ca un călău,
Lipsit de ură și minie,
Ca Moise stîncă din pustie.
Voi potoli cu plînsul tău
Pojarul unei lungi Sahare,
Și cu Speranța pe catarg,

Porni-voi călător în larg,
Pe lacrimile tale-amare.

Sub bolta cerului înalt,
Îmbătătoarele-ți suspine
O să le-ascult sunînd în mine,
Ca ritmul tobei la asalt.

În minunata simfonie
Eu sînt un glas dezacordat,
Un sunet rupt și sfîșiat
De mușcătoare ironie,
Ce țipă-n pieptul meu rănit,
Și-mi varsă-otrava ei în sînge;
Eu sînt oglinda, ce răsfrînge
Un chip de scorpie, pocit.

Eu sînt și rana și cuțitul,
Eu sînt și palmă și obraz;
Sînt funie și sînt grumaz,
Și gidele și osînditul.

Vampir al sufletului meu,
Eu sînt din tagma blestemată
Să nu zîmbească niciodată,
Și știu atît: să rîd mereu!

Al. Hodoș

HEAUTONTIMORUMENOS

Lui J.G.F.

Netulburat, lipsit de ură,
Casap tăcut, te voi lovi!
Ca Moise dînd în stîncă dură,
– Şi din pleoapele-ţi voi şti,

Pustiul ca să mi-l adape,
Să scot ţîşnind durerea ta.
Dorinţa-mi cu nădejdi pe ape,
Amare de-al tău plîns, va sta

Ca vasul avîntat spre larg,
Şi inima o să se-mbate
De lacrimi dragi, care se sparg
Pe-o tobă ce asalturi bate!

Nu-s eu acordul fals, picat
Într-o divină simfonie,
Înfometata Ironie
De cînd de suflet m-a muşcat?

Cu glasul-mi ţipă ea strident!
Otrava-i neagră-o port în sînge!
Oglinda sînt, în care lent
Sluţia chipului îşi frînge!

O rană sînt şi sînt cuţitul!
Sînt faţa şi sînt palma dată!
Sînt braţe rupte şi sînt roată!
Călăul sînt şi osînditul!

Strigoi, pe propria-mi urgie,
— Sînt dintre mării blestemați,
La rîsul veșnic condamnați,
Ce zîmbetul nu pot să-nvie!

Ion Pillat

LXXXIV

L'IRRÉMÉDIABLE

I

*Une Idée, une Forme, un Être
Parti de l'azur et tombé
Dans un Styx bourbeux et plombé
Où nul œil du Ciel ne pénètre;*

*Un Ange, imprudent voyageur
Qu'a tenté l'amour du difforme,
Au fond d'un cauchemar énorme
Se débattant comme un nageur,*

*Et luttant, angoisses funèbres!
Contre un gigantesque remous
Qui va chantant comme les fous
Et pirouettant dans les ténèbres;*

*Un malheureux ensorcelé
Dans ses tâtonnements futiles,
Pour fuir d'un lieu plein de reptiles,
Cherchant la lumière et la clé;*

*Un damné descendant sans lampe,
Au bord d'un gouffre dont l'odeur
Trahit l'humide profondeur,
D'éternels escaliers sans rampe,*

*Où veillent des monstres visqueux
Dont les larges yeux de phosphore*

*Font une nuit plus noire encore
Et ne rendent visibles qu'eux;*

*Un navire pris dans le pôle,
Comme en un piège de cristal,
Cherchant par quel détroit fatal
Il est tombé dans cette geôle;*

*– Emblèmes nets, tableau parfait
D'une fortune irrémédiable,
Qui donne à penser que le Diable
Fait toujours bien tout ce qu'il fait!*

II

*Tête-à-tête sombre et limpide
Qu'un cœur devenu son miroir!
Puits de Vérité, clair et noir,
Où tremble une étoile livide,*

*Un phare ironique, infernal,
Flambeau des grâces sataniques,
Soulagement et gloire uniques,
– La conscience dans le Mal!*

FĂRĂ IZBĂVIRE

I

*Gînd, Formă, Făptură, din unde
De-azur se rostogole-n gol
În Styxul de plumb și nămol
Ce ochiul din cer nu-l pătrunde;*

Un înger, drumeț rătăcit
Atras să iubească slutenii,
Prin valuri de negre vedenii
Vislaș dintr-un zbor prăbușit,

Se luptă – de spaimile morții!
Cu reci și-uriaeșe viltori,
Cîntînd ca atîți visători
Ce zburdă prin beznele sorții;

Muncitul de vrăji, încercînd
Zadarnic, cînd dibuie-agale,
Să fugă de șerpîi din cale,
Lumina și cheia cătînd;

Hulitul mergînd fără lampă,
Pe marginea rîpei adînci
Duhnînd de-umezeală, și-n brînci
Pe veșnice scări făr-de rampă,

Vegheat de monștrii vîscoși
Ce cu-ochii lor mari de jeratic
Văzduhul îl fac mai noptatic,
Părînd numai ei luminoși;

O navă sub ceturi polare,
În lanțuri de gheață zăcînd,
Ce cată strîmtoarea de cînd
Cazut-a-n această-nchisoare;

– Embleme, tablou întregit
Al soartei ce nu-și află leacul,
Ne fac să gîndim toți că Dracul
Prea bine-a făcut ce-a urzit!

II

Pătrunsă e bezna de-o rază,
Un suflet de-un gînd reflector!
Un negru-adevăr e-un izvor
În care-o stea rece veghează,

Un far care scapără-n hău,
Făclie satanică-i gluma-i,
Scăpare și slavă e numai
– Încrederea noastră în Rău!

Șerban Bascovici

IREMEDIABILUL

I

– Un Gînd, o Formă ce trăiește,
S-a prăvălit din cerul clar
În apa Styxului murdar,
Și cerul nu se mai zărește.

– Un Înger prea cutezător,
Îndrăgostit de urîtenii,
În prada groaznicei vedenii,
Primejduit înotător,

Se zbate-n volbura furtunii,
De spaima morții-nlănțuit,
Pe-un val gigantic, ce-a pornit
Să cînte-n noapte, cu nebunii.

– Un biet drumet nepriceput
Încearcă în zadar să scape
De șerpii ce-l pîndesc de-aproape,
În cîmpul unde s-a pierdut.

– Un osîndit, pe stînci abrupte,
Fără lumină, orbecînd,
Cu umedul adînc luptînd,
Coboară scări cu trepte rupte,

În lumea monștrilor spurcați,
Făcuți din negură viscoasă,
Mărind genunea-ntunecoasă
Cu ochii lor incendiați.

– O navă prinsă-n mări polare,
Într-o capcană de cristal,
În drumul ei spre-un țarm fatal,
A-ncremenit ca-ntr-o-nchisoare...

Cît e de bine zugrăvit
Tabloul soartei ne-ndurate;
Dovadă că Satan, în toate,
E un artist desavîrșit!

II

În clar și-n sumbru se zărește,
Cînd inima privește-n ea
Ca-ntr-o fîntînă, alba stea
În Adevăr se oglindește,

Un far ironic al căinței,
O faclă-n iadul primitor,

Un nimb și-un gând alinător,
– În Rău, lumina conștiinței.

Al. Hodoș

IREMEDIABILUL

I

O formă, o ființă, o idee,
Căzute din azurul luminos
În vreun Styx de plumb și mocirlos,
În care-albastrul bolții nu scîntee:

Un înger, calător nesocotit,
Pe care-n vis l-a ispitit Urîtul,
Luptînd să-și ție peste apă gîtul;
Un biet înotător, înnebunit

Zbătîndu-se, cu presimțiri funebre,
Într-un vârtej gigantic și hain,
De urlet nebunesc și vaier plin,
Rostogolindu-se în funduri de tenebre;

Un muritor, de-un diavol descîntat,
Ce bijbăie zadarnic, nopți și zile,
În văgăuna plină de reptile,
Nedibuind oblonul luminat;

Un biet dezmetic, fără lumînare,
Umblînd pe muchea hăului profund,
Cu mucegaiuri reci, ce te pătrund,
Pe scări înguste, fără pălimare,

Spre gropi în care monștri mari, viscoși,
Ai căror ochi de fosfor te îmbie,
Și noaptea și mai neagră-o fac să fie,
Lucind în nopți singuri fioroși;

O navă prinsă-n gheața solitară
Ca-ntr-o capcană albă de cristal
Cercînd să afle care drum fatal
A-mpins-o-aici, în temnița polară
– Sînt semne și embleme, dovedind
Că soarta nu se schimbă niciodată;
Că diavolul, tot ce-a făcut odată,
Cu grijă l-a făcut, și chibzuind.

II

O inimă, ce-n sine se-oglindește,
Să-și vadă chipul vesel sau amar,
E ca un puț curat, cernit și clar,
În care-o stea, pălită, mai lucește.

E-un far ironic, infernal, căscat
De diavol, cu văpăi amăgitoare;
E glorie și-adîncă ușurare;
– E conștiința vie în Păcat!

Lazăr Iliescu

IREMEDIABILUL

I

O Ființă, o Formă,-un Gînd
Din 'nalt azur s-a prăbușit
În Styx de plumb împotmolit
În care cer nu vezi nicicînd;

Un Înger, călător netot
Momit de tot ce-i strîmb și slut,
Într-un coșmar afund căzut,
Zbătîndu-se prin el înot,

În luptă dă din braț și gleznă,
Prins de vîltoarea colosală
Ce-și urlă tragică sminteală,
Tot învîrtindu-se prin beznă;

Un biet năuc, vrăjit de soartă,
Cu oarbele lui pipăiri
Să fugă vrea de-ncolăciri
De șerpi, cătînd lumină, poartă;

Un blestemat, ce n-are lampă,
Simțind adînci genuni aproape
Doar din miros clocit de ape,
Coboară-n veci scări fără rampă.

În jur, jivine îmbălate
Al căror ochi învăpăiat
Dă negrul nopții mai-noptat
Cînd ele doar se văd din toate;

O navă-n sloi de gheață prinsă
Ca-ntr-o capcană de cleștar,
Scurmînd prin ce strîmtoare ar
Putea să-și spargă hruba-nchisă;

– Prin ăst tablou prea cunoscut
Destinului ce nu se schimbă,
Ne-ndeamnă Dracul pe-a sa limbă
Că face bine ce-a făcut!

II

Ce întîlnire limpezită,
Un dor ce singur se-oglindește!
Fîntini, din care-o stea pîndește
Livid Dreptatea adumbrită,

Un far ironic, blestemat,
O torță, rea înflăcărare,
Unică slavă și-alinare...
– Tu, cunoștință în Păcat!

Ion Pillat

LXXXV
L'HORLOGE

*Horloge! dieu sinistre, effrayant, impassible,
Dont le doigt nous menace et nous dit: «Souviens-toi!
Les vibrantes Douleurs dans ton cœur plein d'effroi
Se planteront bientôt comme dans une cible;*

*Le Plaisir vaporeux fuira vers l'horizon
Ainsi qu'une sylphide au fond de la coulisse;
Chaque instant te dévore un morceau du délice
A chaque homme accordé pour toute sa saison.*

*Trois mille six cents fois par heure, la Seconde
Chuchote: Souviens-toi! – Rapide, avec sa voix
D'insecte, Maintenant dit: Je suis Autrefois,
Et ja'i pompé ta vie avec ma trompe immonde!*

*Remember! Souviens-toi, prodigue! Esto memor!
(Mon gosier de métal parle toutes les langues.)
Les minutes, mortel folâtre, sont des gangues
Qu'il ne faut pas lâcher sans en extraire l'or!*

*Souviens-toi que le Temps est un joueur avide
Qui gagne sans tricher, à tout coup! c'est la loi.
Le jour décroît; la nuit augmente, souviens-toi!
Le gouffre a toujours soif; la clepsydre se vide.*

*Tantôt sonnera l'heure où le divin Hasard,
Où l'auguste Vertu, ton épouse encor vierge,
Où le Repentir même (oh! la dernière auberge!),
Où tout te dira: «Meurs, vieux lâche! il est trop tard!»*

CEASORNICUL

Ceasornic! zeu amarnic, nepăsător, c-un deget

Pe fiecare-ameninți, spunîndu-i: *Nu uita!*

Durerile în freamăt curînd s-or împlînta

În inima-ți ca-n țînta ochită fără preget;

Plăcerea ca un abur în zare va pieri

Cum în culise-și pierde silfida legănarea;

Oricare clipă soarbe un strop din desfătarea

Ce tuturor ni-e dată cît timp vom mai trăi.

De trei mii șase sute de ori pe ceas, Secunda

Șoptește: *Ține minte!* – Cu glasul lui mărunț

De greier, spune-Acuma: Tot Altădată sînt,

Sugînd cu trompa-i hîdă viața ta ca unda!

Remember! Esto memor! Tu Mîină-spartă! *Vezi!*

(Vorbește-n orice limbă gîtleju-mi de metal.)

Minutele sînt scumpe, nebune!, – mineral

Al cărui dram de aur se cade să nu-l pierzi!

Adu-ți aminte: Timpul ce tot mai lacom joacă,

Nemăsluînd, cîștigă oricînd! e scris așa.

Dar ziua scade; noaptea e mare; *Nu uita!*

Genunea e-nsetată; clepsidra tot mai seacă.

Curînd suna-va ceasul cînd și Norocul viu,

Și vrednica Virtute, soția ta fecioară,

Și chiar Căința (hanul de cea din urmă oară!)

Ți-or spune: «Mori, bătrîne mișel! e prea tîrziu!»

Șerban Bascovici

CEASORNICUL

Ceasornic, zeu sinistru, grozav neînduplecat!
Tu ne-ameninți în graiu-ți mereu: «*Îți adă aminte!*
Curînd, curînd veni-vor ca jalea pe morminte,
Dureri nemaisfîrșite în pieptu-ți sfișiat.

Plăcerea, dulce umbră, s-a pierde-n infinit
Și numa-n amintire găsi-vei mîngierea;
Orice clipită soarbe o parte din plăcerea
Ce fiecui pe-o-ntreagă viață s-a menit.

De trei mii șase sute de ori neînterupt,
Pe ceas, Secunda spune: *Veghează, vremea zboară!*
Acum, trecînd, șoptește: Eu sînt *Odinioară*
Și-n zbor cu dinții lacomi din tine-o parte am rupt.

Remember! Ți-adă aminte mereu! Esto memior!
În orice grai vorbește gîtleju-mi de metal;
Minutele sînt scumpe bucăți de mineral.
Extrage tot ce-i aur: plăcere, vis, amor!

Îți adă aminte! Timpul i-un cartofoar avar
Pe care niciodată norocul nu-l dezmințe;
Vai, ziua scade! Noaptea e-adîncă! *Ți-adă aminte!*
'Nainte-ți se deschide mormîntul solitar.

Curînd va bate ceasul a jale și-a pustiu
Cînd sora ta Virtutea, cînd oarba Întîmplare,
Cînd însăși Pocăința (o, ultima-ți scăpare!)
Ți-or zice: *Mori, nemernic bătrîn! E prea tîrziu.*»

C.Z. Buzdugan

OROLOGIUL

Sinistru orologiu! zeu crud, nepăsător,
Cu degetul ne-ameninți și spui: *Adu-ți aminte!*
Dureri în pieptu-ți rece mușcat de-al groazei dinte
Curînd ca într-o țintă adînc înfige-s-or.

Va alerga Plăcerea cețoasă spre-orizont
Precum o diafană silfidă în culise.
Nu-i clipă să nu roadă zănaticele vise
Ce-s puse fiecărui pe toată viața-n cont.

De mii de ori pe oră volubila Secundă
Șoptește: *Amintește-ți!* și vocea ei ușoară,
Ca de insectă, zice: Eu sînt Odinioară
Și lacom ți-am supt viața cu trompa mea imundă.

Remember! Amintește-ți! o, fante! *Esto memor!*
(Gîtlejul meu metalic vorbește, limbi, pe toate.)
Minutele, nebune, sînt minereu, deci scoate
Din ele aur și-apoi le-aruncă fără zor.

Adu-ți aminte. Timpul la joc cînd se întartă,
Făr'a trișa – e lege – cîștigă totdeauna!
Și *ține minte*, vremea se macină într-una,
Te soarbe-n el neantul; clepsidra se deșartă.

Curînd va bate ceasul cu glasu-i arămiu
Cînd și Hazardul sacru și candida Virtute
Și însăși ea, Căința (vechi han la căi pierdute)
Ti-or spune: «Mori, bătrîne mișel! e prea tîrziu!»

Leonard Gavrilu

OROLOGIUL

Sinistru orologiu! Zeu încrunțat și rău,
Cu degetul ne-ameninți și spui: «Adu-ți aminte!»
Dureri sfișietoare, ca-n cercul unei ținte,
Se vor înfige-odată, pe rînd, în pieptul tău.

Plăcerea se destramă ca pînza rară-a cetei,
Ca o silfidă zveltă fugind după-o perdea,
Și orice clipă smulge, ducîndu-le cu ea,
Fișii din desfătarea ce i-a fost dată vieții.

De trei mii șase sute de ori, neîntrerupt,
Ceas după ceas, Secunda se-oprește-n loc să bată,
Șoptind: – «Adu-ți aminte! Eu sînt *A fost odată*,
Și trompa mea imundă timpul trăit ți-a supt!

– *Souviens-toi! Esto memor! Remember!* Și mai încă...
(Vorbește-n orice limbă metalic glasul meu.)
Minutele sînt scumpe frînturi de minereu,
Tu scoate-ntregul aur din bulgării de stîncă!

Adu-ți aminte! Timpul e-un jucător cumplit,
Și fără să înșele, cîștigă orice carte.
Adu-ți aminte! Noaptea e-aici, ziua-i departe,
Neantului i-e sete, clepsidra s-a golit.

Curînd suna-va clipa supremă, cînd Norocul,
Soția ta fecioară, Virtutea, într-un glas
Cu neagra Remușcare, la ultimul popas:
– «Mori, laș bătrîn, vor spune, ți s-a-mplinit sorocul!»

Al. Hodoș

CEASORNICUL

Ceasornic! zeu sinistru, necruțător și rece!
Ne spune: «Ține minte!», c-un deget ridicat.
Dureri răscolitoare, prin pieptu-ți, spăimintat,
Luînd inima ca țintă, curînd, curînd vor trece;

Plăcerea, ca un abur, spre zări se va-ndrepta,
Ca-n funduri de culise silfida speriată;
Cu clipa care trece, se sfișie-o bucată
Din desfătarea care pe-o viață ți s-a dat.

De trei mii șase sute de ori pe ceas îți spune
Secunda: «Ține minte!» – Cu glas ca de gîndac,
«Acum» șoptește grabnic: sînt «Ieri» – și-al meu tic-tac
Viața ta cu trompa-i murdară ți-o răpune!

Esto memor? Remember! O, tu, risipitor!
(În glasul meu se-ngîină al limbilor tezaur),
Vezi, muritor zburdalnic, minuta e de aur
N-o zvirlî cît mai e-ntr-însa un bob strălucitor!

Adu-ți aminte! Timpul la joc se lăcomește!
Nu-nșală, dar e lege: cîștigă orișicînd!
Cînd ziua scade, noaptea se-adauge crescînd;
E însetat abisul; clepsidra se golește.

Curînd va bate ceasul cînd sorții-ntîmplători,
Virtutea maiestuoasă (ea, soața ta virgină),
Și, (ó, popas din urmă), Căința cea divină,
Vor spune: prea tirziu e, bătrîn mișel, – hai, mori!

Lazăr Iliescu

CEASORNICUL

Ceasornic! zeu sinistru, ne-ndurător și groaznic,
Cu degetul ne-ameninți și spui: Aminte ia!
Durerile vibrînde în inimă ți-or sta
Curînd, ca într-o țintă-nfigîndu-se năpraznic.

În zare voluptatea de abur va fugi
Așa cum o silfidă în fundul grotei pierе;
Fiece clipă-ți mușcă-o fărîmă de placere
Oricărui om sortită cît timp va dăinui.

De trei mii șase sute de ori pe ceas, Secunda
Aminte ia! șoptește: – Și iute, cu zvon frînt
De gîză, spune-Acuma: Eu Altădată sînt,
Și viața ta am supt-o cu trompa mea, imunda!

Remember! Esto memor!, mîini-sparte! – Aminte ia!
(Vorbește-n orice limbă gîtleju-mi de oțel)
Minutul, o, nebune,-i filon de preț, din el
Tu nici un bob de aur să-ți scape nu lăsa!

Aminte ia că Timpul cu lăcomie joacă
Fără-a trișa, cîștigă oricînd! e legea sa.
Iar ziua scade; noaptea sporește; – Aminte ia!
Genunii îi e sete; clepsidra-n schimb e seacă.

Curînd va bate ceasul cînd el, Norocul viu,
Cînd augusta Virtute, soție tot virgină,
Cînd Pocăința însăși (han ultim în lumină!)
Ți-or spune: «Mori bătrînul meu laș, e prea tîrziu!»

Ionel Marinescu

OROLOGIUL

Ce zeu e orologiul! Spăimîntător și rece,
Amenință c-un deget și spune: «Ia aminte!
Curînd Durerea crudă va săgeta fierbinte
În inimă, ca glonțul prin ținta lui cînd trece;

Plăcerea vapoasă fugi-va către zare,
Ca o silfidă iute în funduri de culise;
Cu fiecare clipă călătorită ți se
Răpește o fărîmă din marea desfătare.

Aminte ia! ca gîza șoptește-orice secundă
De trei mii șase sute de ori pe ceas, mereu,
Prezentul spune: «Iată, eu sînt *Trecutul* tău,
Și eu ți-am supt viața cu trompa mea imundă!»

Remember! Esto memor! Urechea mai aproape!
(Gitleju-mi orice limbă o poate cuvînta.)
E-un minereu minutul și stă în fața ta:
Ia seama, nici o boabă de aur să nu-ți scape!

Aminte ia, că Timpul e-un jucător: nu-nșeală,
De fiecare dată cîștigă înainte...
Descrește ziua, noaptea se lasă; *ia aminte!*
Vîltoarea-i însetată, clepsidra-i tot mai goală!

Curînd va bate ora: măria-sa Virtute,
Soția ta fecioară, sau sfînta Întîmplare,
Sau chiar Căința însăși (ea, ultima-ți scăpare!),
Vor zice: «Mori, bătrîne mișel, e vremea, du-te!»

C.D. Zeletin

LXXXVI
PAYSAGE

Tableaux parisiens

Je verrai l'Arcueil qui chante et qui battra
ses toitures, les clochers, ces mâts de la cité,
et les grands cils qui font rêver d'éternité.

C'est doux, à travers les brumes, de voir naître
l'aube dans l'azur, la lampe à la fenêtre,
les feux de charbon mêlés au firmament
et la lune verser son pâle enchantement
à travers les printemps, les étés, les automnes,
et quand viendra l'hiver aux neiges éphémères,
je serai partout portier et soldat
pour bâtir dans la nuit mes féeriques palais
et me réveiller des horizons bleudâtres,
des jardins, des jets d'eau pleurant dans les allées,
des balcons, des oiseaux chantant soir et matin,
tout ce que l'idylle a de plus enfantin.

Enfin, trempant vaillamment à ma vitre,
je ferois pas lever mon front de mon pupitre
pour me plonger dans cette vapeur
et quand le jour se lèverait,
je ferois un soleil d'été, et de faire
mon premier brin d'une tiède atmosphère.

LXXXVI

PAYSAGE

*Je veux, pour composer chastement mes églogues,
Coucher auprès du ciel, comme les astrologues,
Et, voisin des clochers, écouter en rêvant
Leurs hymnes solennels emportés par le vent.
Les deux mains au menton, du haut de ma mansarde,
Je verrai l'atelier qui chante et qui bavarde;
Les tuyaux, les clochers, ces mâts de la cité,
Et les grands ciels qui font rêver d'éternité.*

*Il est doux, à travers les brumes, de voir naître
L'étoile dans l'azur, la lampe à la fenêtre,
Les fleuves de charbon monter au firmament
Et la lune verser son pâle enchantement.
Je verrai les printemps, les étés, les automnes;
Et quand viendra l'hiver aux neiges monotones,
Je fermerai partout portières et volets
Pour bâtir dans la nuit mes féeriques palais.
Alors je rêverai des horizons bleuâtres,
Des jardins, des jets d'eau pleurant dans les albâtres,
Des baisers, des oiseaux chantant soir et matin,
Et tout ce que l'Idylle a de plus enfantin.*

*L'Émeute, tempêtant vainement à ma vitre,
Ne fera pas lever mon front de mon pupitre;
Car je serai plongé dans cette volupté
D'évoquer le Printemps avec ma volonté,
De tirer un soleil de mon cœur, et de faire
De mes pensers brûlants une tiède atmosphère.*

PEISAJ

Pentru-a-mi cînta poemul, mă arde-un dor enorm,
Sub cerul liber, vara – un astrolog – să dorm
Vecin să fiu c-un clopot, – aş asculta, visînd,
Solemnele lui imnuri înspre senin zburînd; –
Sau, din mansarda-mi, capul de mînă sprijinindu-mi,
Vedea-voi pe fereastră, privirea-nseninîndu-mi,
Mişcarea zgomotoasă a sprintenei cetăţi...
Şi ceruri largi privi-voi, visînd eternităţi!

E dulce printre neguri să-ntrezăreşti, arar,
Sfioase şi cu teamă, cum stelele răsar
Înflăcărînd azurul tot una cîte una...
Şi cum s-arată-n urmă, încîntătoare, Luna! ...
Şi primăveri... şi toamne... şi veri din goluri scoase
Vedea-voi pîn-ce iarna cu zile plicticoase,
Închide-voi fereastra şi stolu-n jos voi da
Feerice palate în umbră spre-a-nălţa.
Vedea-voi, orizonturi albastre străbătînd,
Aruncături de ape pe marmora plingînd,
Săruturi şi grădine şi păsări, ce-or cînta
Din zori şi pînă-n noapte, – tot ce-ar putea visa
Mai dulce şi mai vesel şi mai copilăresc
O sprintenă idilă, în umbră-o să zidesc.
Iar să-mi ridice fruntea zadarnic va-ncerca,
Furtuna, ce-n afară smintită va urla,
Căci îneca-voi gîndul în calda voluptate,
Din gol, o primăvară cu-a mea voinţă-a scoate,
Din sufletu-mi un soare crea-voi, întrupînd
O atmosferă caldă din arzătoru-mi gînd! ...

Mihai Codreanu

PEISAJ

Voinđ s-aștern în versuri un gînd neîntinat,
Sub cer, ca astrologii, îmi voi așterne pat,
Vecin să fiu cu turla, și-mbrățișînd pămîntul,
S-ascult solemna odă pe care-o spune vîntul,
Prelungul zvon de glasuri și cîntecul stingher;
Privind de la mansardă imensul șantier,
Să văd, cu fruntea-n palme, catargele cetății,
Și să visez sub cerul deschis eternității.

Cît de plăcut e ceasul cînd în amurg răsar
O lampă la fereastră și-o stea pe cerul clar;
Cînd se înalță fumul în văluri de cărbune
Și se revarsă albul seducătoarei lune.
Trăi-voi veri și toamne, tot alte primăveri,
Iar cînd veni-va iarna cu tristețe-i poveri,
Voi căptuși odaia cu storuri și perdele,
Să-mi pot clădi în noapte vrăjitele castele.
Visa-voi peste vreme grădini cu cer albastru,
Fintîni strîngîndu-și plînsul în cupe de-alabastru,
Săruturi, glas de păsări cîntînd din noapte-n zori:
Idila tinereții cu ochi surîzători!

Zadarnic la fereastră striga-va Răzvrătirea,
Pe masa mea de lucru îmi voi culca privirea,
Lăsîndu-mă în voia fantasticei plăceri
De-a-mi înflori eu singur eterne primăveri,
Și aprinzînd în suflet a soarelui văpaie,
Voi încălzi cu visuri săraca mea odaie.

Al. Hodoș

PRIVELIȘTE

Aș vrea, ca să pot scrie, neprihănit, eglogii,
Să dorm cît mai aproape de cer, ca astrologii.
Și-acolo,-ntre clopotniți, s-ascult mereu, visînd,
Solemna lor cîntare, pe ăripe de vînt.
Cu fruntea sprijinită în palme, din mansardă,
Să văd atelierul cum cîntă și dezmiardă,
Clopotniți și burlane – catarge de cetăți –
Și ceruri care-arată în vis eternități.

Ce bine e, prin neguri, să vezi cum licărește
O lampă la fereastră și-o stea cum se ivește;
Cum fluvii de cărbune aduc întunecări,
Cum, palidă, sus, luna presară încîntări.
Vor trece veri și toamne și primăveri în floare
Și, cînd vor fi în iarnă zăpezi plictisitoare,
Voi fereca obloane la uși și la ferești,
Și-mi voi zidi, în noapte, castele din povești.
În vis îmi va apare un orizont albastru,
Grădini și jocuri de-ape plîngînd pe alabastru,
Săruturi, păsărele ce sar și ciripesc,
Și tot ce-ntr-o idilă e mai copilăresc.
Cînd Răzvrătirea-n geamuri va încerca să-mi bata,
La masă voi rămîne, cu fruntea aplecată,
Pierdut în voluptatea de-a fi putut crea
O primăvară nouă, aici, cu vrerea mea;
De-a fi făcut să-mi iasă din inimă un soare,
Și, din văpaia minții, căldură-mbietoare.

Lazăr Iliescu

PEISAJ

Ca să compun în tonul idilic al eglogii,
Aș vrea s-adorm aproape de cer, ca astrologii,
Și-aproape de clopotniți s-ascult cu gânduri duse
Solemnele lor imnuri de vînt departe duse;
Din creștetul mansardei, cu pumnii sub bărbie,
Să văd atelierul cu cînt și vorbărie,
Hogeacuri și clopotniți – catarge-ale cetății –
Și ceruri largi cu pragul deschis eternității.

Plăcut ce e, prin neguri, să vezi cum se desprinde
O stea-n azur, o lampă la geam cum se aprinde,
Talazuri de cărbune cum urcă-a bolții plajă
Și luna ce-și revarsă paloarea ei de vrajă.
Vedea-voi primăvere, și veri, și toamne-atone,
Iar cînd o-ncepe iarna cu-omături monotone
Voi căptuși tot locul cu-obloane și perdele,
Ca să-mi durez, în noapte, feerice castele.
Și voi visa atuncea un orizont albastru,
Grădini, fîntini ce plîng în bazinuri de-alabastru,
Săruturi, păsărele ce-n zori și seara cîntă
Și nevinovăția idilei ce încîntă.
Vifornița urlîndu-mi, zadarnic, la fereastră
Nu mi-o clinti privirea din masa mea măiastră,
Căci mă voi da cu totul plăcerii aste, rară,
De-a evoca, cu vrere, senina primăvară,
De-a face să răsară, din inima-mi, un soare,
Și-o caldă atmosferă din gânduri arzătoare.

Perpessicius

PEISAJ

Vreau, hărăzindu-mi scrisul, neprihănit, eglogii,
Să-mi fac culcușu-alături de cer, ca astrologii;
Vecinele clopotniți spre visuri să mă-ndemne
Cînd își trimit pe vînturi cîntările solemne;
Bărbia-n mîini proptindu-mi, din foișorul meu,
Să văd atelierul ce zumzăie mereu
Și hornuri și catarguri de turlă înălțate
Spre cerul larg ce toarnă în noi eternitate.

Plăcut e cînd prin ceață vezi cum se-aprinde-albastră
O stea-n azur și lampa de veghe la fereastră,
Cum valuri de cărbune în aer prind să zboare
Și cum revarsă luna vrăjita ei paloare.
Vedea-voi veri și toamne cum se perindă pînă
Cînd iarna monotonei ninsori e iar stăpînă.
Și-atunci lăsînd s-atîrne obloane și perdele,
Am să clădesc în noapte feerice castele;
Și-am să visez departe un orizont albastru
Și ape țîșnitoare plîngînd pe alabastru
Și sărutări și păsări cîntînd din zorii zilei
Și toată bucuria naivă a Idilei.
Vuind cumplit afară Răscoala n-o să poată
Cu larma-i de la masa de lucru să mă scoată,
Fiindcă mie tocmai atunci îmi va plăcea,
În voie, Primăvara s-o chem în preajma mea,
Să scot cu voluptate din inimă un soare
Și-un aer cald să-mprăștiu din gînduri arzătoare.

Al. Philippide

PRIVELIȘTE

Vreau, ca să pot compune, cast, versurile-eglogii,
Să stau întins sub ceruri la fel cu astrologii,
Și-aproape de clopotniți, s-ascult tăcut, visînd,
Solemnele lor imnuri răpite lin de vînt.
Cu palma sub bărbie, dintr-o mansardă mică,
Voi prinde atelierul ce cîntă, rîde, strigă.
Și coșuri și clopotniți, catarge pe cetate,
Și ceruri fără margini chemînd eternitate.

E dulce, printre neguri, ivindu-se să vezi
Sus, în azur, luceferi și lămpi în geamuri verzi,
Cum urcă-n ceruri fluvii opace de cărbune
Și cum își varsă vraja lumina albei lune.
Venind, vedea-voi, vara și toamna îndărăt,
Și cînd va cade iarna cu molcumul omăt,
Voi sta cu-obloane trase și porțile-ncuiate
Ca să-mi clădesc în noapte feerice palate.
Atunci, visa-voi pașnic de zările albastre,
Grădini cu joc de ape plîngînd în albastre,
Săruturi, păsări mîndre cîntînd prin zori pustii
Și tot ce-ascunzi, Idilă din vechi copilării.
Răscoala cu furtună mi-o da asalt la casă
În van, n-o să-mi ridice ea fruntea de pe masă;
Căci voi fi prins cu totul de voluptatea rară
Cu singura-mi voință să scol o primăvară,
Să scot din suflet soare și gîndul cald să-mi fie,
Pe zări îmbobocite, zefirul ce adie.

Ion Pillat

PEISAJ

Spre-a scrie în măsura curată a eglogii,
Aş vrea s-adorm aproape de cer ca astrologii,
Şi-alături de clopotniţi, de sus, s-aud visînd
Solemnele lor imnuri călătorind pe vînt,
Şi tocmai din mansardă, cu mîna sub bărbie,
Să văd atelierul în cînt şi vorbărie
Şi hornuri şi clopotniţi – pilaştri ai cetăţii –
Şi cerul larg cu visul trimis eternităţii.

Îmi place printre neguri să văd cum se arată
Lumina-ntr-o fereastră, o stea-n azur deodată,
Şi fumul ca un fluviu cu apele-i domoale
Urcîndu-se spre boltă, şi vraja lunii pale.
Vedea-voi veri şi toamne de-acolo, primăveri,
Şi-n iarna monotonă cu albele poveri,
Trăgîndu-mi pretutindenii obloane şi perdele,
O să-mi clădesc în noapte feerice castele.
Un orizont albastru vedea-voi iar şi iar,
Grădini cu ape care plîngînd din piatră sar,
Neobosite păsări, săruturi, tot ce are
Copilăresc şi dulce Idila trecătoare.
În van vor bate-n geamuri viforniţă şi zloată:
De pe pupitru fruntea-mi s-o mişte n-or să poată,
Căci scufundat ca-n mare în apele plăcerii
De-a evoca din vrere splendoarea Primăverii,
Din piept voi scoate-un soare, şi-n zarea blindei minţi,
O caldă atmosferă de cugetări fierbînti.

C.D. Zeletin

LXXXVII LE SOLEIL

*Le long du vieux faubourg, où pendent aux masures
Les persiennes, abri des secrètes luxures,
Quand le soleil cruel frappe à traits redoublés
Sur la ville et les champs, sur les toits et les blés,
Je vais m'exercer seul à ma fantasque escrime,
Flairant dans tous les coins les hasards de la rime,
Trébuchant sur les mots comme sur les pavés,
Heurtant parfois des vers depuis longtemps rêvés.*

*Ce père nourricier, ennemi des chloroses,
Éveille dans les champs les vers comme les roses;
Il fait s'évaporer les soucis vers le ciel,
Et remplit les cerveaux et les ruches de miel.
C'est lui qui rajeunit les porteurs de béquilles
Et les rend gais et doux comme des jeunes filles,
Et commande aux moissons de croître et de mûrir
Dans le cœur immortel qui toujours veut fleurir!*

*Quand, ainsi qu'un poète, il descend dans les villes,
Il ennoblit le sort des choses les plus viles,
Et s'introduit en roi, sans bruit et sans valets,
Dans tous les hôpitaux et dans tous les palais.*

SOARELE

Prin mahalaua veche în care zac cocioabe
Cu-obloane trase peste ascunsele podoabe,
Cînd crudul soare azvîrle cu sulîți tot mai des,
Pe străzi și peste holde, pe turnuri și în șes,
Merg singur, înfruntîndu-l cu-a mea ciudată spadă,
Cătînd în jur o rimă întimplător să-mi cadă,
Și-alunec pe cuvinte ca peste pietre-n mers,
Ciocnindu-le adunate în multvisatul vers.

Acest părinte-al hranei, dușman al lîncezirii,
Trezește-n pajiști viermii la fel cu trandafirii;
Spre cer înalță-n aburi durerile fierbînd,
De mierea lui toți stupii și creierii-mbibînd.
Ologilor din raze le face cîrji ușoare
Și-i dezmoștește-asemeni zglobiilor fecioare,
Și dă porunci la holde să crească aurînd
Din sînul veșniciei de-a pururi înflorînd!

Ca un poet coboară prin străzile murdare,
Înnobilînd ce-i josnic, și ca un rege mare
Pătrunde-n reci spitale fără valeti și zvon,
Și-n orișice palate găsînd în toate-un tron.

Șerban Bascovici

SOARELE

Cutreierînd foburgul cu ziduri mucezite,
Ce-ascund după perdele plăceri neîngăduite,
Cînd soarele-și revarsă învăpăiatul rîu,
Îmbrățișînd orașul și holdele de griu,
M-avînt de-a lungul străzii să prind din zbor o rimă,
Încerc de unul singur fantastica mea scrimă,
Mă-mpiedic în cuvinte și mă-ntîlnesc în mers
Cu forma ce visasem, închipuind un vers.

Preabunul tată, dîșman al chipurilor pale,
Și flori și viermi nutrește pe cîmpurile sale,
Cu miere umple stupii și gîndul limpezit,
Înseninează cerul și sufletul mîhnit,
Ologilor le pune putere-n mădulare,
Făcîndu-i blînzi și veseli ca fetele sprintăre,
Sub voia lui rodește pe lanuri spicul greu
Și inima, dorită de-a înflori mereu.

Coboară peste oameni, și-ntocmai ca poezii
Îmbracă murdăria în haina frumuseții,
Și ca un rege singur, cu-același gest egal,
Pătrunde în palate și-n fiecă spital.

Al. Hodoș

SOARELE

Prin mahalaua veche, cu casele ei scunde,
În care, sub obloane, desfriul se ascunde,
Cînd soarele-și înfige crunt razele-aurii,
Pe ulițe și case, prin curți și bălării,
Încerc, de unul singur, fantastica mea scrimă,
Adulmecînd oriunde privesc cîte o rimă.
Mă-mpiedic de cuvinte și, cînd mă poticnesc,
Culeg vreun vers pe care de mult îl dibuiesc.

Părinte-al sănătății și al tămăduirii,
Tu faci să crească viermii cum cresc și trandafirii,
Prefaci în fum durerea și grijile fierbinți
Și miere torni în stupii albinelor și-n minți.
Ologilor în cîrje le dai iar tinerețe
Și-i faci zglobii și veseli, ca fetele iubete.
Dai rodului poruncă spic plin și greu să dea
În inima ce veșnic să înflorească vrea.

Asemeni cu poetul, pe ulițe cînd trece,
Împodobești cu aur tot ce-i urît și rece,
Și intri, ca un rege, de nimeni întreat,
În orișice cocioabă și-n orișice palat.

Lazăr Iliescu

SOARELE

Prin cartierul unde se văd perdele trase
Ce-ascund, prin mici cocioabe, plăceri misterioase,
Cînd încruntatul soare cu întetite sulii
Izbește-n tîrg și-n cîmpuri, pe grîne și pe uliți,
Eu merg exercitîndu-mi fantastica mea scrimă,
Adulmecînd oriunde norocu-mi dă o rimă,
Mă împiedic de cuvinte ca-n uliți rău pavate
Și mă izbesc de versuri de mult, de mult visate.

Părinte ce hrănește, ăst dușman al clorozei,
Dă viață în cîmpie și viermilor, și rozei;
Alungă către ceruri necazurile, împle
Știubeiele cu miere și-ncarcă gînd sub tîmple.
Tot el întinerește bolnavii de picioare
Și-i veselește-asemeni vioaielor fecioare,
Și lanurilor zice să iasă, să rodească
În sînul Firii care vrea-ntr-una să-nflorească.

Cînd, astfel cu poetul, descinde în orașe,
Înnobilează soarta la lucruri cît de joase,
Și intră ca un rege, chiar pe neanunțate,
În orișice spitale și-n orișice palate.

Perpessicius

SOARELE

Prin vechi foburguri unde, pitit după obloane,
Desfriul se desfată în tainice cotloane,
Cînd soarele-și aruncă cumplita lui dogoare
Pe-orașe și pe sate, pe case și pe-ogoare,
De treburile-mi stranii îmi văd cu agerime,
Adulmec pretutindenii neprevăzute rime,
Prin vorbe ca prin pietre pășesc împiedicat
Și-n calea mea descopăr vrhun vers demult visat.

Acest părinte darnic, disprețuind cloroze,
Trezește din țărîină la fel și viermi și roze,
Preface orice grijă în abur care pierе
Și spornic umple stupii și mințile cu miere.
Întinerind ologii ce-și duc amare zile
Îi face blînzi și veseli ca sprintene copile
Și viu belșug de roade mărinimos așterne
În inima setoasă de înfloriri eterne.

Pe stradă cînd coboară, ca un poet, el pune
În lucrurile cele mai rele raze bune;
Regește, fără larmă și făr' alai, străbate
În orișice spitale și-n orișice palate.

Al. Philippide

SOARELE

Prin vechile foburguri cu ziduri coșcovite,
Păzind ascunse viții sub geamuri oblonite,
Cînd soarele lovește crud razele-i stăpîne
Pe cîmp și pe cetate, pe țigle și pe grîne,
Mă duc să-mi încerc singur fantastica mea scrimă,
Urmînd-o prin unghere, neașteptata rimă.
Și poticnind de-o vorbă ca de-o pavea stricată,
Dau de un vers, pe care-l visam de mult, deodată.

Părintele acesta, dușmanul de cloroze,
Deșteaptă pe cîmpie la fel și viermi și roze;
El face că, în ceruri, îngrijorarea pierе.
Și creierii mi-i umple, și fagurii de miere.
Schilozilor în cîrje le dă întinerire
Și blind îi dăruiește cu-a fetelor zîmbire;
Pe lanuri dă poruncă și rod e pînă-n zare
În inima eternă, ce pururi cere floare!

Ca un poet, cînd singur pe stradă se coboară,
Înnobilează soarta umilă și murdară,
Și ca un rege, fără alai de slugi plecate,
Pătrunde în spitale și intră în palate.

Ion Pillat

SOARELE

Pe străzile bătrîne, unde-n mizere case
Desfriul se ascunde după obloane trase,
Cînd soarele-și aruncă săgețile bogate
Peste clădiri și cîmpuri, peste cetăți și sate,
Eu merg să mă consacru ciudatei mele scrime...
Și-adulmecînd prin colțuri norocul vreunei rime,
Mă-mpiedic de cuvinte ca pe un drum stricat,
Ori dau, cîteodată, de-un vers demult visat.

Acest părinte-al vieții, potrivit ofilirii,
Trezește-n cîmp și viermii obscuri și trandafirii;
El face să dispară-n neant orice durere
Și umple cugetarea și stupii grei de miere.
Tot el, pe cei ce-n cîrje pășesc pe îndelete
Îi face tineri, veseli, gingași ca niște fete,
Și pline poruncește recoltelor să crească
În inima eternă ce-n veci vrea să-nflorească.

Iar cînd, precum poetul, descinde prin văzduhuri,
Înnobilează soarta celor mai șterse lucruri
Și fără soli și larmă pătrunde-n mers regal
În orișice palate, în fiecă spital.

Aurel Rău

SOARELE

Prin cartiere-n care cocioabe sub perdele
Ascund o tăinuită destrăbălare-n ele
Cînd soarele izbește cu sulitele-i vii
Acoperișuri, grîne, orașe și cîmpii,
Trec singur exersîndu-mi fantastica mea scrimă,
Adulmecînd oriunde întîmplătoarea rimă,
Mă-mpiedic de cuvinte ca-n drumuri rău pavate,
Și mă lovesc de versuri timp îndelung visate.

Părinte ce dă hrană, dușman al vestejirii,
La fel deșteaptă viermii și crește trandafirii,
Și grijile alungă c-o tainică putere;
El iscă-n creieri gînduri și-n stupi adună miere.
Re-ntineriți, ologii prind zîmbet de fecioară
Zvîrlindu-și cîrja care îi roade-n subsuoară,
Și tot el dă prin holde porunca pîrguirii,
În veșnica-nflorire a sufletului firii!

Cînd, astfel cu poetul, orașele pătrunde,
Înnobilează soarta făpturilor mărunte,
Și-asemeni unui rege fără valeți, s-abate
În orișice spitale și-n orișice palate.

C.D. Zeletin

LXXXVIII
A UNE MENDIANTE ROUSSE

*Blanche fille aux cheveux roux,
Dont la robe par ses trous
Laisse voir la pauvreté
Et la beauté,*

*Pour moi, poète chétif,
Ton jeune corps maladif,
Plein de taches de rousseur,
A sa douceur.*

*Tu portes plus galamment
Qu'une reine de roman
Ses cothurnes de velours
Tes sabots lourds.*

*Au lieu d'un haillon trop court,
Qu'un superbe habit de cour
Traîne à plis bruyants et longs
Sur tes talons;*

*En place de bas troués,
Que pour les yeux des roués
Sur ta jambe un poignard d'or
Reluise encor;*

*Que des nœuds mal attachés
Dévoilent pour nos péchés
Tes deux beaux seins, radieux
Comme des yeux;*

Que pour te déshabiller
Tes bras se fassent prier
Et chassent à coups mutins
Les doigts lutins,

Perles de la plus belle eau,
Sonnets de maître Belleau
Par tes galants mis aux fers
Sans cesse offerts,

Valetaille de rimeurs
Te dédiant leurs primeurs
Et contemplant ton soulier
Sous l'escalier,

Maint page épris du hasard,
Maint seigneur et maint Ronsard
Épieraient pour le déduit
Ton frais réduit!

Tu compterais dans tes lits
Plus de baisers que de lis
Et rangerais sous tes lois
Plus d'un Valois!

— Cependant tu vas gueusant
Quelque vieux débris gisant
Au seuil de quelque Véfour
De carrefour;

Tu vas lorgnant en dessous
Des bijoux de vingt-neuf sous
Dont je ne puis, oh! pardon!
Te faire don.

*Va donc, sans autre ornement,
Parfum, perles, diamant,
Que ta maigre nudité,
Ô ma beauté!*

CERȘETOAREI CU PĂR ROȘCAT

Copilă, suflet întristat,
Cu umeri albi și păr roșcat,
Tu, care-n zdrențe îți ascunzi
Sinii rotunzi,

Bolnavul tău obraz slăbit,
Și trupul cu pistrui stropit,
Trezesc poetului plâpînd
Un gingaș gînd;

Atît de grațios păsești,
Ca o regină din povești,
Că-ntrec saboții tăi cei grei,
Condurii ei.

Nu-n zdrențe mi te-nchipuiesc,
Ci-n strălucit viesmînt domnesc,
Cu falduri fluturînd în vînt,
Pînă-n pămînt.

Nu cu ciorapii găuriți,
Ci-ntr-un alai de-ndrăgostiți
Purtînd la coapsă un jungher
Cu scump mîner.

În panglici sinii să ți-i prinzi
Și patima din noi s-aprinzi
Cu minunatele văpăi
Din ochii tăi.

Întârziind să te dezbraci,
Un scut din brațul tău să faci,
Și să se roage să-i înveți
Pe îndrăzneți.

Să-ți dea robii fanți în dar
Șiraguri de mărgăritar,
Sonetele pe care-n vis
Belleau le-a scris.

Poeți cu glasul rugător
Te-ar preamări în versul lor,
Privind pantofii tăi, cu jind,
Pe scări suind.

Cîți paji visîndu-te, cîți barzi,
Cîți mari seniori și cîți Ronsarzi,
În dulcea-apropiere a ta
S-ar desfăta!

Ai ști din patul tău s-anini
Iubiri mai multe decît crini,
Să ții sub ale tale legi
Un șir de regi...

– Dar tu, vagabondînd, te duci
Culcuș să-ți cauți la răscruci,
Într-un cotlon de cerșetori
Rătăcitori.

Rîvnești în bilci, printre golani,
Brățări de șaptezeci de bani,
Iar eu nu pot, iertare-ți cer,
Să ți le-ofer.

Și n-ai să te-nsoțească-n drum
Briliante, perle și parfum,
Ci numai nudul trup de nea,
Frumoasa mea!

Al. Hodoș

UNEI CERȘETOARE ROȘCOVANE

Roșcovană-a cărei rochi,
Prin al găurilor ochi,
Lipsa ți-o trădează, și
Farmecele vii,

Mie, biet poet hai-hui,
Trupul tău, plin de pistrui,
Slab, îmi pare nimerit,
Vrednic de iubit.

Decît zîna din povești,
În pantofi de-atlaz, crăiești
Tu-n galenții grei și tari,
Mai frumoasă pari.

Zdrența scurtă, dac-ai vrea
Să o schimbi, cum ți-ar șede
Un bogat și larg veșmînt,
Pînă la pămînt.

Dacă, nu ciorapul rupt,
Ci, de aur, dedesubt,
Un pumnal ar fi să-l ai,
Pentru fanți și crai,

Dacă, hoț, vreun șiret
Nodul și-ar desface-ncet,
Dezvelind doi ochi frumoși –
Sîinii-ți luminoși,

Dacă, brațul ne-ndurat,
S-ar lăsa mai mult rugat,
Dacă peste miini le-ai da,
De te-ar dezbrăca,

Ce mărgăritare, o,
Ce sonete de Belleau,
Ți-ar pune, măi,
Amorezii tăi,

Scribi ți-ar închina cîntări,
Jinduind, de după scări,
Cînd pe trepte ți-i ridici
Pantofiorii mici;

Paji, de neam vestit și rar,
Mulți seniori și mulți Ronsard,
Și-ar da tot, să fie, zău,
În iatacul tău;

Ai avea în pat, din plin,
Sărutări și flori de crin,
Și, supuși, te-ar asculta
Mulți dintre Valois!

Totuși, tu cerșești, umblind,
Prin vreo cârciumă de rînd,
Cîte-o rămășiță de
Cine știe ce;

Ochii-ți, citeodată, cer
Prin dugheni vreun giuvaer
De nimic – dar și să vreau,
Nu pot să ți-l iau.

Umblă deci, ca și acum,
Fără perle, nici parfum,
Goală numai, ca o stea,
Frumusețea meal

Lazăr Iliescu

UNEI CERȘETOARE CU PĂR ROȘ

Albă cu păr roșu fată,
Rochia ta ruptă-arată
Cît ești de sărăcăcioasă
Și de frumoasă!

Pentru mine, bard sfios,
Trupul tău bolnăvicios
Are, deși cu pistrui,
Farmecul lui.

Porți cu grație deplină,
Mai nurliu ca o regină
De roman, pantofii ei,
Saboții grei.

Dacă-n loc de zdrențe ai
Îmbrăca un falnic strai
Și o trenă ai purta
În urma ta;

În loc de-un ciorap plesnit
Dacă, fin și aurit,
Un pumnal pe pulpă ți-ar
Străluci iar;

Dacă-un șnur mai slab legat
Ți-ar dezveli spre păcat
Sinii veseli și sprintări
Ca doi ochi mari;

Dacă pentru dezbrăcat
Brațul s-ar lăsa rugat
Și s-ar apăra alene
De mîini viclene;

– Perle mari ți s-ar trimite
Și sonete măiestrite
De Belleau s-ar tot ivi
Și te-ar slăvi;

Robi ai farmecelor tale,
Cu rimate trufandale
Cîți poeți n-ar aștepta
La scara ta!

Mulți paji întreprinzători
Mulți Ronsari și mulți seniori
Pofticioși ar da tîrcoale
Odăii tale!

N-ai avea la pat blazoane
Dar săruturi milioane
Și în lanțuri ai lua
Chiar pe-un Valois!

– Acum însă, cerșetoare,
Cauți resturi de mîncare
La vreo biată cafenea
De mahala;

Pe furiș te uiți visînd
La vreun juvaer de rînd;
Dar, vai! să ți-l dăruiesc
Nu izbutesc.

Perlă, diamant, parfum,
N-ai nici o podoab-acum
Decît goliciunea ta,
Frumoasa mea!

Al. Philippide

LXXXIX

LE CYGNE

A Victor Hugo

I

*Andromaque, je pense à vous! Ce petit fleuve,
Pauvre et triste miroir où jadis resplendit
L'immense majesté de vos douleurs de veuve,
Ce Simoïs menteur qui par vos pleurs grandit,*

*A fécondé soudain ma mémoire fertile,
Comme je traversais le nouveau Carrousel.
Le vieux Paris n'est plus (la forme d'une ville
Change plus vite, hélas! que le cœur d'un mortel);*

*Je ne vois qu'en esprit tout ce camp de baraques,
Ces tas de chapiteaux ébauchés et de fûts,
Les herbes, les gros blocs verdis par l'eau des flaques,
Et, brillant aux carreaux, le bric-à-brac confus.*

*Là s'étalait jadis une ménagerie;
Là je vis, un matin, à l'heure où sous les cieux
Froids et clairs le Travail s'éveille, où la voirie
Pousse un sombre ouragan dans l'air silencieux,*

*Un cygne qui s'était évadé de sa cage,
Et, de ses pieds palmés frottant le pavé sec,
Sur le sol raboteux traînait son blanc plumage.
Près d'un ruisseau sans eau la bête ouvrant le bec*

*Baignait nerveusement ses ailes dans la poudre,
Et disait, le cœur plein de son beau lac natal:*

«Eau, quand donc pleuvras-tu? quand tonneras-tu, foudre?»
Je vois ce malheureux, mythe étrange et fatal,

Vers le ciel quelquefois, comme l'homme d'Ovide,
Vers la ciel ironique et cruellement bleu,
Sur son cou convulsif tendant sa tête avide,
Comme s'il adressait des reproches à Dieu!

II

Paris change! mais rien dans ma mélancolie
N'a bougé! palais neufs, échafaudages, blocs,
Vieux faubourgs, tout pour moi devient allégorie,
Et mes chers souvenirs sont plus lourds que des rocs.

Aussi devant ce Louvre une image m'opprime:
Je pense à mon grand cygne, avec ses gestes fous,
Comme les exilés, ridicule et sublime,
Et rongé d'un désir sans trêve! et puis à vous,

Andromaque, des bras d'un grand époux tombée,
Vil bétail, sous la main du superbe Pyrrhus,
Auprès d'un tombeau vide en extase courbée;
Veuve d'Hector, hélas! et femme d'Hélénus!

Je pense à la négresse, amaigrie et phtisique,
Piétinant dans la boue, et cherchant, l'œil hagard,
Les cocotiers absents de la superbe Afrique
Derrière la muraille immense du brouillard;

A quiconque a perdu ce qui ne se retrouve
Jamais, jamais! à ceux qui s'abreuvent de pleurs
Et tettent la Douleur comme une bonne louve!
Aux maigres orphelins séchant comme des fleurs!

*Ainsi dans la forêt où mon esprit s'exile
Un vieux Souvenir sonne à plein souffle du cor!
Je pense aux matelots oubliés dans une île,
Aux captifs, aux vaincus! ... à bien d'autres encor!*

LEBĂDA

Lui Victor Hugo

I

La tine Andromaca gîndesc! un rîu din vale

Oglindă mică, tristă în care se căta

Măreța maiestate a văduviei tale,

Simois mincinosul faimos prin jalea ta

Mi-a încolțit în minte și mi-a venit pe limbă

Trecînd sub Caruselul cel nou zidit mai an.

Parisul vechi se duce (mai repede se schimbă,

Vai, capitala noastră, ca un parizian!)

Frontoane-abia scobite culcate,-ncolo-ncoace,

Stilpi, ierburi și cocioabe pe-aicea le știam,

Mari blocuri înverzite de ape din băltoace

Și vechituri, mormane lucind în praf la geam.

Era menajerie aici al'dată parcă;

Aici-ntr-o dimineată de iarnă am văzut,

Cînd se deșteaptă munca și gunoierii-ncarcă

Gunoaiele cu zgomot în aerul tăcut,

O lebădă fugită de cușcă și obidă,
Cu tălpile ei late bătînd asfalt, uscat,
Își tîrîia prin gloduri curata ei hlamidă,
Căscînd din cioc pe lingă un pîrîiaș secăt.

Își plescăia-n țărînă aripile ca-n baie
Și tot zbura cu gîndul la lacul său natal:
«Cînd ai să tuni tu, fulger, cînd ai să cazi tu, ploaie?»
În lebăda sărmană, mit straniu și fatal,

Ca omul lui Ovidiu, eu văd pe orișicine,
Spre cerul care rîde de om, senin mereu,
Pe gîtu-ntins ținîndu-și un cap cu gînd de bine,
Ar dojeni într-astfel pe bunul Dumnezeu!

II

Parisul se preface. Tristețea lui adîncă
Nu s-a schimbat. Palate noi, schele și granit
Sînt o rostire nouă, dar amintirea încă
Chiar și decît granitul mai grea a devenit

În fața Luvrului un negru gînd mă-nvinge,
Gîndind la lebăda ce și-a ieșit din minți
Ca surghiuniții, mîndră, de rîs încet se stinge
Și fără încetare, străpunsă de dorinți.

La tine Andromaca gîndesc, ca și la Pirus,
În ale cărui gheare fuși gata pentru junghi,
Și văduva lui Hector, și soața lui Helenus,
De jale frîntă peste mormîntul fără trunchi.

Gîndesc și la negresa slăbită, ofticoasă,
Cătînd înpăimîntată, tîrîtă prin noroi

Cocotierii lipsă, din Africa focoasă,
De dincolo de zidul înalt de dese ploii;

Și la cei ce pierdură ce sufletul le cere
În veci! și la aceia ce lacrimile-și ling
Și sug ca la o bună lupoaică de Durere!
Și la orfanii care ca florile se sting!

În codrul unde duhul meu surghiunit tresare
O veche amintire mai sună și-azi din corn!
Gîndesc la marinarii uitați pe-un țărm de mare,
La-nvinși, la robi... și încă la mulți alți mintea-ntorn...

Petre Dorin

LEBĂDA

Lui Victor Hugo

I

La tine, Andromaca, mi-e gîndul! Văd ca-n vis
Săracul rîu în care ți-ai plîns imensa jale
A mîndrului tău doliu, și tristul Simoïs
Ce-amăgitor crescuse din lacrimile tale,
Spre alte vremi mă cheamă, cînd pașii mei se plimbă,
Purtîndu-mă alene prin noul Carusel.
Parisul vechi se duce... (Orașul, vai! se schimbă,
Dar inimile noastre se-nnoiesc la fel.)
Mi-aduc aminte cîmpul cu ierburi și scursuri,
Fișii de apă verde rămase după ploaie,

Întrezăream prin geamuri grămezi de vechituri,
Între barăci de scînduri și turnuri de butoaie.

Revăd menajeria din mijlocul pieții
Și retrăiesc o clipă de-atunci... Era în zori,
Cînd Munca se trezește în frigul dimineții
Și trec măturătorii stîrnind un val de nori.

O lebadă scăpase din închisoarea ei
Și se tîra pe labe în praful de pe stradă,
Spre-o baltă-nchipuită ducîndu-și pașii grei,
În alba ei podoabă cu aripi de zăpadă.

Lovea pămîntul aspru, parc-ar fi vrut să spună
Tot dorul care-o-ncearcă de lacul ei natal:
– «De ce nu cazi, tu, ploaie? De ce nu vii, furtună?»
Mereu o vei vedea-o, mit straniu și fatal,

Cum își ridică ochii, ca omul lui Ovid,
Spre-a cerului senină și-albastră nepăsare,
Și, tremurînd din aripi, cum gîtul ei avid
Spre Dumnezeu l-îndreaptă, întins ca o muștrare!

II

Parisul se-nnoiește! Dar toate-s neschimbate
În inima mea tristă! Și-mi par închipuiri
Bătrînele foburguri, înaltele palate;
Mai trainice ca piatra sînt scumpele-amintiri!
Privesc în fața Luvrului, dar ochii-mi tulburați
Văd lebăda cea albă zbătîndu-se de moarte,
Ridicolă și mîndră ca mării exilați,
De-un aprig dor rănită... Te văd apoi, departe,

Pe tine, Andromaca, de-un soț viteaz lipsită,
De-nfumuratul Pyrus vîndută-n trist negoț,
Mormîntul gol plîngîndu-l, de soartă osîndită
Helenus să te aibă, cînd Hector ți-a fost soț.

Văd, prin noroi tîrîndu-și bolnavul trup plăpînd,
Negresa chinuită de-aleanul ce-o apasă,
Cu ochii arși de friguri, în ceață căutînd
Pierduții nuci de cocos din Africa, de-acasă,

Îi văd pe cei ce-n lacrimi își duc o grea osîndă,
Pe-un drum fără întoarceri mereu rătăcitori,
Durerea-i alăptează ca o lupoaică blîndă.
Văd pe orfanii firavi tînjind ca niște flori,

Și cornul amintirii, cu lungul lui suspin,
În sufletul meu sună ca-ntr-o pădure-adîncă...
Îmi vin în gînd luntrașii uitați pe-un țărm străin,
Ostatecii, învinșii, și-atîția alții încă!

Al. Hodoș

LEBĂDA

Lui Victor Hugo

I

Te văd, o, Andromaca! Acest biet rîu, agale.
Oglindă tristă unde pe vremuri ți-ai privit
Durerea maiestuoasă a văduviei tale,
Acest rîu care minte, de plînsul tău hrănit,

A deșteptat în mine o veche amintire,
Cînd hoinăream pe unul din podurile noi,
Parisul vechi se stinge. (Ce tristă, vai, menire, –
Orașele se schimbă mai iute decît noi!)

Abia mai văd, prin minte, barăcile scăzute,
Grămezi de var și ipsos, butoaie, bălării,
Și pietrele-nverzite de apele stătute –
Și, după geamuri, poze și fleacuri și hîrtii.

Treceam acum alături de o menajerie;
– Era o dimineată cu cer strălucitor
Cînd munca se deșteaptă – și, ca o vijelie,
Vin care și căruțe cu vuietele lor.

O lebădă, din cușca-i văzusem cum scăpase
Și rîciia cu laba pămîntul îndesat,
Tîrîndu-și triste, albe, aripile frumoase
Prin riul mort, cu pliscul deschis și însetat.

Purtînd în gînd icoana și dulcea legănare
A lacurilor unde pe vremuri luneca,
Gemea: «Cînd vii, o, ploaie? Și cînd tu fulger, oare?»
O văd – mit ce mă ține haîn în gheara sa –,

Ca pe-nsetatul care Ovid îl pomeneste
Și care spre-un cer vitreg își întindea mereu
Gitlejul lung, subțire, ce tot mai sus tinjește,
Voind să-l certe parcă și el pe Dumnezeu.

II

Parisul meu se schimbă! Dar, în tristețea-mi, mie,
Mereu îmi pare-același! Binale, porți, clădiri,

Palate, se perindă ca o alegorie.
Mai grele decît stîncă sînt scumpele-amintiri!

Vedenii negre-aicia, la Luvru, mă apasă:
Văd lebăda mea-n minte, cu groaznicu-i suspin,
De doruri frămîntată, sublimă, caraghioasă –
Și mă gîndesc la tine, la jalnicu-ți destin,

O, mîndră Andromacă, pe drumuri lungi purtată,
În mîinile lui Pyrrus zălog îmbietor
În fața gropii goale stînd tristă-ncovoiată,
Soție-a lui Helenus, jelindu-l pe Hector;

La tine-apoi, negresă bolnavă, prăpădită,
Ce cauți, printre smîrcuri, bătrînul cocotier,
Pe care-l știi departe, în Africa iubită,
Ascunsă după zidul de neguri de pe cer;

La cei ce vor să afle ce-a fost și niciodată
Nu va mai fi; cei care, statornici visători,
Din țîțele durerii bînd lacrimi, se desfată;
La toți orfanii care se sting ca biete flori.

În codrul unde mintea-mi de oameni se desparte,
Ascult cum cornul sună al amintirii cînt.
Gîndesc la marinarii pe-o insulă, departe
La-nvinșii, la captivii... și-atîția cîți mai sînt!

Lazăr Iliescu

LEBĂDA

Lui Victor Hugo

I

Sărmană Andromaca, acest pîriu învie
oglanda tremurată în care strălucise
pierduta maiestate și trista-ți văduvie
– vag Simois urzit din plîns amar și vise!

Se-naltă amintirea ca și o mîngiere
în cartierul greu de identificat.
Parisul meu dispare (aceste cartiere
se schimbă – biete inimi – în ritm exasperat).

Rămîne-un gînd să cate din orișice baracă
pilaștri poleiți ostentativ și zdrențe,
mocnind pe mușchiul pietrei sau apa din băltoacă
și-mpestrîtînd bazarul endemiceii carențe.

Aci – îmi amintesc – găsii menajeria.
Era o dimineată cu cerul clar și rece
la ceasul cînd i-e dragă zidarului mistria
și azuru-i mai tăcut sub vîntul care trece.

O lebădă scăpase din cușca ei și-acum
multiplicîndu-și urma picioarelor palmate,
își hîrșîia podoaba penelor pe drum,
purtînd în plisc mirajul apelor secate.

Zbătînd aripi de sete în prafuri cenușii
spre-a regăsi o clipă lacul ei natal

se tînguia: «Tu, ploaie dragă, ai să mai vii?»
Sfîșietoare-n mitu-i aprig și fatal,

Spre cer ca altădată Ovidiu în exil,
spre un cer de ironie și groaznic de senin,
își ridică a spaimă grumazul ei subtil
ca un protest în contra oprobriului divin.

II

Parisul s-a schimbat, dar nu melancolia
ce mă cuprinde-ades cu amintiri și-amurguri.
Pe străzile absente trăiesc alegoria
peisajului de fum al vechilor foburguri.

Aicea, lîngă Luvru, un gînd stăruitor
la chinul lebedei cîndva mă reținu,
și-mi aminti convoiul ciudat și-ngrozitor
de exilați alături de cari veneai și tu;

Căci ție, Andromaca, iubind un soț ucis,
ți s-a sortit să fii tovarășă de pat
lui Pyrrhus, ispășind pe un sarcofag închis
rușinea necesară de-a te fi măritat.

Îmi vine-n gînd negresa slăbită de ftizie
cătînd cu mintea-aiurea pe uliți de noroi
superbii palmieri din calda colonie
mult dincolo de zidul compactei noastre ploi.

Gîndesc la tot ce a fost și n-are să mai fie
de acuma niciodată. La cei ce se adapă
din șipotul durerii și nimenea nu-i știe
– orfani predestinați ca floarea fără apă.

Pădurea amintirii îmi trece în şiraguri
de-o clatină ceva în pacea ei adîncă
cu marinari uitaţi şi vagi arhipelaguri
cu prizonieri, cu-nvinşi şi cu mulţi alţii încă.

Neculai Roşca

XC

LES SEPT VIEILLARDS

A Victor Hugo

*Fourmillante cité, cité pleine de rêves,
Où le spectre en plein jour raccroche le passant!
Les mystères partout coulent comme des sèves
Dans les canaux étroits du colosse puissant.*

*Un matin, cependant que dans la triste rue
Les maisons, dont la brume allongeait la hauteur,
Simulaient les deux quais d'une rivière accrue,
Et que, décor semblable à l'âme de l'acteur,*

*Un brouillard sale et jaune inondait tout l'espace,
Je suivais, roidissant mes nerfs comme un héros
Et discutant avec mon âme déjà lasse,
Le faubourg secoué par les lourds tombereaux.*

*Tout à coup, un vieillard dont les guenilles jaunes
Imitaient la couleur de ce ciel pluvieux,
Et dont l'aspect aurait fait pleuvoir les aumônes,
Sans la méchanceté qui luisait dans ses yeux,*

*M'apparut. On eût dit sa prunelle trempée
Dans le fiel; son regard aiguisait les frimas,
Et sa barbe à longs poils, roide comme une épée,
Se projetait, pareille à celle de Judas.*

*Il n'était pas voûté, mais cassé, son échine
Faisant avec sa jambe un parfait angle droit,*

*Si bien que son bâton, parachevant sa mine,
Lui donnait la tournure et le pas maladroit*

*D'un quadrupède infirme ou d'un juif à trois pattes.
Dans la neige et la boue il allait s'empêtrant,
Comme s'il écrasait des morts sous ses savates,
Hostile à l'univers plutôt qu'indifférent.*

*Son pareil le suivait: barbe, œil, dos, bâton, loques,
Nul trait ne distinguait, du même enfer venu,
Ce jumeau centenaire, et ces spectres baroques
Marchaient du même pas vers un but inconnu.*

*A quel complot infâme étais-je donc en butte,
Ou quel méchant hasard ainsi m'humiliait?
Car je comptai sept fois, de minute en minute,
Ce sinistre vieillard qui se multipliait!*

*Que celui-là qui rit de mon inquiétude,
Et qui n'est pas saisi d'un frisson fraternel,
Songe bien que malgré tant de décrépitude
Ces sept monstres hideux avaient l'air éternel!*

*Aurais-je, sans mourir, contemplé le huitième,
Sosie inexorable, ironique et fatal,
Dégoûtant Phénix, fils et père de lui-même?
— Mais je tournai le dos au cortège infernal.*

*Exaspéré comme un ivrogne qui voit double,
Je rentrai, je fermai ma porte, épouvanté,
Malade et morfondu, l'esprit fiévreux et trouble,
Blessé par le mystère et par l'absurdité!*

*Vainement ma raison voulait prendre la barre;
La tempête en jouant déroutait ses efforts,
Et mon âme dansait, dansait, vieille gabarre
Sans mâts, sur une mer monstrueuse et sans bords!*

CEI ȘAPTE BĂTRÎNI

Lui Victor Hugo

Cetate-nvolburată, cetate de mistere,
În care-ți ies nainte fantome-n plin oraș!
Pe strîmtele canale, ca singele-n artere,
Curg tainele acestui puternic uriaș.

Treceam în zori pe strada cu ziduri întristate,
Ce-și prelungeau în ceață înalta frunte-a lor,
Ca digul unui fluviu cu ape revărsate.
Într-un decor asemeni mîhnitului actor,

Se răspîndise-n aer o negură murdară,
Iar eu, eroul scenei, strunindu-mi nervii toți,
Întîrziind la vorbă cu inima-mi amară,
Cutreieram foburgul în larma grea de roți;

Cînd un bătrîn în cale-mi ieși, ca din vedenii,
În zdrențe rupte parcă din cerul mohorît;
I-ar fi plouat în mînă prisos de milostenii,
De n-ar fi fost veninul din ochiul lui urît.

Avea, muiată-n fiere, o uitătură crudă,
Ce îngheța pămîntul cu pale de polei;

Purta o barbă lungă și țeapănă de Iudă,
Asemeni unei spade, cu ascuțișul ei.

Nu girbovit de umeri, ci frînt era de șale,
Ca un unghi drept, în care mergînd s-ar fi-ndoit;
Se sprijinea în cîrje și se tîra agale,
Cu pasul șovăielnic și mers împleticit.

Se bălăcea prin zloată – cum mi-l aduc aminte –
Evreu în trei picioare, sau patru ped olog.
Cu grelele-i ciubote călcînd ca pe morminte,
Mai mult vrăjmaș al lumii, decît un biet milog.

În urmă venea altul! Ochi, barbă și spinare,
Îl arătau, în zdrențe, de-același iad născut;
Și centenarii gemeni, fantomele bizare,
Mergeau tîrșindu-și pașii spre-un țel necunoscut.

Ce uneltiri infame mă prigoneau, cu gîndul
Să-și bată joc de mine? Ce-ascuns dușman al meu? –
De șapte ori, cu groază, am numărat de-a rîndul
Pe-acest bătrîn sinistru, ce se-nmulțea mereu!

Dar cei ce rîd de mine, voind să mă-nfioare,
Străini de duioșia oricărui gînd fratern,
Nu știu că cele șapte făpturi dezgustătoare,
În trista lor ruină aveau ceva etern.

Aș fi-nfruntat și-a opta stafie încă-odată,
Privind în față monstrul ironic și fatal,
Mai rodnic decît Fenix, lui însuși fiu și tată, –
Dar am lăsat în urmă alaiul infernal,

Și m-am întors în casa cu ușa zăvorîtă,
Ca un om beat ce-i pare că-s două luni pe cer,

Bolnav, cuprins de friguri, cu mintea rătăcită,
Adînc rănit în suflet de-absurd și de mister.

În van voia gîndirea să țină cîrma-n mină,
Furtuna, ca pe-o frunză, mă azvîrlea în larg,
Iar inima mea, biata corabie bătrînă,
Pe-o mare monstruoasă juca fără catarg!

Al. Hodoș

CEI ȘAPTE MOȘNEGI

Lui Victor Hugo

O, furnicar de lume, o, străzi de visuri pline,
Cu stafii, ce-n amiază opresc pe trecător!
Curg tainele pe uliți, ca seva prin tulpine,
În strîmtele canale din tîrgul vuitor.

Miergeam în zori, pe strada întunecată, sumbră,
Și, casele în neguri, păreau că urcă, trist
Spre cer, ca două maluri de rîu umflat, în umbră;
Culise mohorite, ca sufletul de-artist.

Mă sîciia o ceață, grea, galbenă, murdară;
Și, cercetînd în silă, sus, norii de pe cer,
Tot blestemam, în mine, cu vorbe de ocară,
Întreaga hărmălaie a droagelor de fier.

Un biet moșneag, pe stradă, în zdrențe peticite,
Ce semănau aievea cu nourii gălbui,
Moșneag ce-ar stoarce mila din inimi împietrite,
De n-ar fi fost cruzimea zvîcnind în ochii lui.

Mă-ntîmpină! Văzîndu-i pupilele, ai zice
Că sînt muiate-n fiere; privea tăios, brutal,
Și barba lui prelungă, cu ascuțite spice,
Țîșnea în vînt, ca barba lui Iuda, un pumnal.

Spinarea lui, adusă ca o cocoasă, frîntă,
Îl despărțea în două, tăindu-l din mijloc!
Cînd îl vedeai, pe cîrjă, stîngaci, cum se împlintă,
Proptindu-se din șale, ca să o ia din loc,

Părea, în patru labe, încovoiat, o vită,
Prin hlisă și zăpadă tîrîndu-se abia;
Și care, peste hoituri, cu groaznica-i copită
Călcînd, dă omenirii întreagă ura sa.

Un alt moșneag urmează: veșmînt, toiag, spinare,
Și ochi și barbă, parcă de-același iad născut;
Acele umbre ninse, baroce și bizare,
De gemeni, merg alături, spre-un țel necunoscut.

În ce genune mintea îmi rătăcea, pierdută?
Ce cruntă întîmplare aici mă umilea?
De șapte ori la număr, minută cu minută,
Moșneagul ăsta groaznic mereu se înmulțea.

Nu rideți de această neliniște adîncă;
Chiar dacă nu vă mină un sentiment fratern,
Gîndiți că, strîmbi și jalnici, și cocoșați și încă,
Cei șapte monștri parcă aveau ceva etern.

Puteam eu oare-n tihnă, pe-al optulea, cum vine
Să-l văd, leit cu ceilalți, ironic și fatal,
Născîndu-se, ca Phoenix, din sine și pe sine?
– M-am depărtat de tristul cortegiu infernal,

Ca un bețiv ce vede de două ori cărarea,
Și m-am închis în casă, bolnav și-nspăimântat;
Simțeam cum mă frământă adînc înfrigurarea
Absurdității însăși ce mi s-a arătat!

Zadarnic biata minte căta o cîrmă. Parcă
Zvîrlită de furtună, se zvîrcolea-n odăi;
Și cugetu-mi, pe valuri, o putrezită barcă,
Juca pe-o mare cruntă și fără căpătîi!

Lazăr Iliescu

CEI ȘAPTE BĂTRÎNI

Lui Victor Hugo

Un furnicar i-orașul, orașul plin de vise,
Năluca-n faptul zilei se-agață de drumet!
În strîmtele canaluri curg tainele închise,
Curg toate prin mijlocul colosului semeț.

Dar într-o dimineată, prin uliți depărtate,
Cînd casele, de brumă, mai-nalte se păreau,
Ca două maluri drepte de rîuri revărsate,
Și cînd, decor, sub care atîtea dispăreau,

Se așternea o ceață gălbuie și murdară,
Eu, stăpinindu-mi firea, ca un viteaz vestit,
Vorbeam cu bietul suflet, căzut sub grea povară,
Și colindam orașul, de care zguduit;

Cînd, un bătrîn deodată 'naintea mea apare,
În zdrențele-i gălbuie, ca cerul cel gălbui;

Ar fi plouat deasupra-i pomeni și îndurare,
De n-ar fi fost atîta cruzime-n ochii lui.

Părea muiată-n fiere a ochilor lumină,
Iar bruma, sub privirea-i de gheață, scînteia;
Ca sabia de dreaptă, o barbă, lungă, plină,
Atît de mult cu barba lui Iuda semăna.

Părea că-i frînt de mijloc; piciorul cu spinarea
Erau aduse tocmai în formă de unghi drept;
Se sprijinea-n toiagul ce-i da înfățișarea
Atîta de stîngace, cu barba-i pîn-la piept,

Că semăna c-o vită schiloadă. Și în cale,
Prin glod și prin zăpadă se-mpiedica în mers;
Părea strivind cadavre sub vechile sandale,
Purtînd război de moarte cu-ntregul univers.

În urma lui, un altul: ochi, barbă și spinare
La fel; păreau dintr-unul și-același iad ieșiți;
Moșnegii ăștia gemeni, năluci îngrozitoare,
Mergeau spre-aceeași țintă, cu aceeași pași grăbiți.

În ce grozavă cursă, în ce complot intrat-am?
Sau ce-ntîmplare oarbă m-a umilit astfel?
De șapte ori, din clipă în clipă, numărat-am
Pe-acel bătrîn sinistru cum se-nmulțea pre el!

Acela care rîde de-adîncă-mi tulburare,
Și care n-o să simtă tot astfel de fiori,
Gîndească-se că, totuși, sub zdrențele murdare,
Cei șapte monștri gemeni păreau nemuritori!

Ne-nduplecată umbră, fatală și ciudată,
N-aș fi murit văzîndu-l pe-al optulea apoi?

Copilul său el însuși, și propriul său tată! –
Dar am fugit în grabă de-acest drăcesc convoi!

Ca un bețiv când are vederea îndoită,
Intrat-am în chilie și ușa-am încuiat,
Rănit de-această taină grozavă și smintită,
Bolnav și prins de friguri, cu gândul tulburat.

Zadarnic biata minte cerca să-și vie-n fire,
Furtuna-n întuneric mereu o arunca;
Iar sufletu-mi, o luntre pierdută în neștire,
Pe-o mare-nfuriată, sălta, sălta, sălta...

G.D. Pencioiu

CEI ȘAPTE BĂTRÎNI

Lui Victor Hugo

Oraș de agitații și fantasmagorii
cu spectre ce surprind ades pe trecător!
Misterele-ți cresc zvonul de ape cenușii
pulsate-n subterane, surd și clocotitor.

În zori, pe strada goală, zării cândva mirat
clădiri cu mult mai mari prin ceața dimprejur
ca malurile unui fluviu ce-a secăt.

Decor pentru un suflet de-asemenea impur,

O ploaie istovită agoniza în spații,
brutalizându-mi nervii, păseam răzleț și-agale.

Interpelînd plictisul blazatelor senzații
foburgul tresărea sub grelele rapale.

Deodată-mpeticit de vremuri și bejenii
mai dubios ca cerul mahmur și-nnegurat
cu-aspect care ar fi stors potop de milostenii
de n-ar fi fost răutatea ochiului căscat,

îmi apăru bătrînul spectral în plină stradă.
Privirea lui de ură fixa pătrunzător,
iar barba-i ridicată, țepoasă ca o spadă,
părea a unui jidov crunt și rătăcitor.

Mai mult decît ghebos, i se pleca spinarea
în unghi rectangular picioarelor oloage.
Bastonul terminîndu-i hilar înfățișarea
îi da un pas nesigur de pripor și viroage.

Părea un patruped infirm, lipsit de-o labă,
ce tîrîia noroiul toamnelor absent,
strivind sub talpă morții și parcă mai degrabă
ostil întregii lumi decît indiferent.

Tovarășu-i urma – atît de mult la fel,
că nu puteai pricepe de unde-au apărut
aceste rable hîde cu encefalul chel
pornite spre același țel necunoscut.

Vreo farsă ce mi-o joacă hazardul uneori
sau poate mi-o pusese la cale cineva?
Căci revăzui apoi, pe rînd, de șapte ori,
acel bătrîn sinistru ce se multiplica.

Nu pot să spun. Dar cel ce-o va lua în glumă
și nu va înțelege coșmarul meu dement,
să știe că bătrînii sub masca lor de humă
aveau în ei ceva profund și permanent.

Simțind în fantezia mea exasperată
pe-al optulea cu spectru-i ironic și fatal,
trist Fenix în același și fiu și tată
fugii să nu mai văd cortegiul infernal.

Nesigur ca bețivul lihnit în zori de zi,
Închisei poarta-n urma mea halucinat,
crezînd în prima clipă că voi înnebuni
răzbit de-acest spectacol absurd și detracat.

Zadarnic biata-mi minte confuză și bolnavă
câta un punct de reazim pe-nșelătoare valuri,
căci sufletu-mi juca pierdut ca o epavă
lipsită de catarg pe-o mare fără maluri.

Neculai Roșca

XCI

LES PETITES VIEILLES

À Victor Hugo

I

Dans les plis sinueux des vieilles capitales,
Où tout, même l'horreur, tourne aux enchantements,
Je guette, obéissant à mes humeurs fatales,
Des êtres singuliers, décrépits et charmants.

Ces monstres disloqués furent jadis des femmes,
Éponine ou Laïs! Monstres brisés, bossus
Ou tordus, aimons-les! ce sont encor des âmes.
Sous des jupons troués et sous de froids tissus

Ils rampent, flagellés par les bises iniques,
Frémissant au fracas roulant des omnibus,
Et serrant sur leur flanc, ainsi que des reliques,
Un petit sac brodé de fleurs ou de rébus;

Ils trottent, tout pareils à des marionnettes;
Se traînent, comme font les animaux blessés,
Ou dansent, sans vouloir danser, pauvres sonnettes
Où se pend un Démon sans pitié! Tout cassés

Qu'ils sont, ils ont des yeux perçants comme une vrille,
Luisants comme ces trous où l'eau dort dans la nuit;
Ils ont les yeux divins de la petite fille
Qui s'étonne et qui rit à tout ce qui reluit.

— Avez-vous observé que maints cercueils de vieilles
Sont presque aussi petits que celui d'un enfant?

*La Mort savante met dans ces bières pareilles
Un symbole d'un goût bizarre et captivant,*

*Et lorsque j'entrevois un fantôme débile
Traversant de Paris le fourmillant tableau,
Il me semble toujours que cet être fragile
S'en va tout doucement vers un nouveau berceau;*

*A moins que, méditant sur la géométrie,
Je ne cherche, à l'aspect de ces membres discords,
Combien de fois il faut que l'ouvrier varie
La forme de la boîte où l'on met tous ces corps.*

*— Ces yeux sont des puits faits d'un million de larmes,
Des creusets qu'un métal refroidi pailleta...
Ces yeux mystérieux ont d'invincibles charmes
Pour celui que l'austère Infortune allaita!*

II

*De Frascati défunt Vestale énamourée;
Prêtresse de Thalie, hélas! dont le souffleur
Enterré sait le nom; célèbre évaporée
Que Tivoli jadis ombragea dans sa fleur,*

*Toutes m'enivrent; mais parmi ces êtres frêles
Il en est qui, faisant de la douleur un miel,
Ont dit au Dévouement qui leur prêtait ses ailes:
Hippogriffe puissant, mène-moi jusqu'au ciel!*

*L'une, par sa patrie au malheur exercée,
L'autre, que son époux surchargea de douleurs,
L'autre, par son enfant Madone transpercée,
Toutes auraient pu faire un fleuve avec leurs pleurs!*

III

Ah! que j'en ai suivi de ces petites vieilles!
Une, entre autres, à l'heure où le soleil tombant
Ensanglante le ciel de blessures vermeilles,
Pensive, s'asseyait à l'écart sur un banc,

Pour entendre un de ces concerts, riches de cuivre,
Dont les soldats parfois inondent nos jardins,
Et qui, dans ces soirs d'or où l'on se sent revivre,
Versent quelque héroïsme au cœur des citadins.

Celle-là, droite encor, fière et sentant la règle,
Humait avidement ce chant vif et guerrier;
Son œil parfois s'ouvrait comme l'œil d'un vieil aigle;
Son front de marbre avait l'air fait pour le laurier!

IV

Telles vous cheminez, stoïques et sans plaintes,
A travers le chaos des vivantes cités,
Mères au cœur saignant, courtisanes ou saintes,
Dont autrefois les noms par tous étaient cités.

Vous qui fûtes la grâce ou qui fûtes la gloire,
Nul ne vous reconnaît! un ivrogne incivil
Vous insulte en passant d'un amour dérisoire;
Sur vos talons gambade un enfant lâche et vil.

Honteuses d'exister, ombres ratatinées,
Peureuses, le dos bas, vous côtoyez les murs;
Et nul ne vous salue, étranges destinées!
Débris d'humanité pour l'éternité mûrs!

Mais moi, moi qui de loin tendrement vous surveille,
L'œil inquiet, fixé sur vos pas incertains,

*Tout comme si j'étais votre père, ô merveille!
Je goûte à votre insu des plaisirs clandestins:*

*Je vois s'épanouir vos passions novices;
Sombres ou lumineux, je vis vos jours perdus;
Mon cœur multiplié jouit de tous vos vices!
Mon âme resplendit de toutes vos vertus!*

*Ruines! ma famille! ô cerveaux congénères!
Je vous fais chaque soir un solennel adieu!
Où serez-vous demain, Êves octogénaires,
Sur qui pèse la griffe effroyable de Dieu?*

BĂTRÎNELELE

Lui Victor Hugo

I

În vechile orașe cu străzi întortocheate,
Pe unde chiar uritul suride-ncîntător,
Pîndesc, purtat de toane fatale, cum ciudate
Făpturi trec gîrbovite, c-un ce fermecător.

Aceste hîde cioturi au fost femei odată,
Lais ori Eponina! – Gheboase, hîrburi seci
Ori strîmbe, tot au inimi, să le lăsăm să bată!
În rochii destrămate și sub marame reci
Se-agață biciuite de vînturi nemiloase,
Cu pasu-n uruitul de roți, cutremurat,

Strângînd ca pe-o relicvă la şoldul lor, fricoase,
Un săculeţ cu-o floare sau ghicitori brodat;

Cînd trepădă, le-asemeni păpuşilor pe toate;
Cînd se tirăsc, jivine rănite parc-ar fi,
Ori, ca-ntr-un joc în care n-au vrut să fie luate,
Par clopoţei ce-un Demon hain i-ar zornăi!

Dar hîrcile-au burghie în ochi, sfredelitoare,
Sau gropi cu lucii ape ce-n noapte-au adormit;
Au ochi divini asemeni naivelor fecioare
Ce rid şi par uimite de tot ce-i strălucit.

– Nu aţi văzut atîtea sicrie de bătrîne
Că sînt la fel aproape cu cele de copil?
Tot ştiutoarea Moarte în racle mici rămîne
Un simbol ce te-nclină în faţa ei umil,

Şi cînd zăresc departe o şubredă-arătare
Ades prin furnicarul Parisului trecînd,
C-o văd mereu pe-această nevolnică îmi pare
Spre-un leagăn nou cu pasu-i domol alunecînd;

Dar măsurînd cu gîndul sicrie de tot felul,
Nu ţin să ştiu, la văzul acestor oase reci,
De cîte ori dulgherul o să-şi încerce zelul
Schimbînd cutia-n care s-or legăna pe veci.

– Un milion de lacrimi în ochi fîntîni le sapă,
Ulcele-n cari metalul în fluturi a-ngheţat...
De vrăjile ne'nvinse din ochii lor nu scapă
Cel care de-o avară ursită-i alăptat!

II

Vestală-ndrăgostită era-n Frascati-odată,
Ori Thaliei slujindu-i, dar numele-i uitat
Pieri cu regizorul; ori alta zvăpăiată
Ce-n Tivoli pe vremuri în flori s-a răsfațat,

De toate-s prins în vrajă! dar multe dintre ele
Făcîndu-și din durere un strop de miere-ascuns,
Au spus jertfirii care le dase aripi grele:
«Cal năzdrăvan, o, du-ne spre cerul nepătruns!»

Și una-n țara-i scumpă la pătimiri ajunsă,
O alta cărei soțul prea mari dureri i-a strîns,
Și alta, ca Madona de pruncul ei străpunsă,
Toate-ar putea să facă un fluviu cu-al lor plîns!

III

Ah, am urmat adesea pe-aceste bătrînele!
O văd și azi pe una, cînd soarele-n apus
Însîngerase cerul cu răni de purpur grele,
Pe-o bancă stînd retrasă cu gîndul tot mai dus,

S-asculte unul dintre concertele de goarnă
Ce prin grădini revarsă un marș cuceritor,
Și care în seri de aur învietoare, toarnă
Un val eroic parcă în pieptul tuturor.

Bătrîna dreaptă încă și mîndră sta deoparte,
Și cîntecul războinic și viu l-adulmeca;
Cu ochii-i de acvilă clipind privea departe;
De marmur fruntea-i parcă spre lauri se-nălța!

IV

Astfel vă duceți toate, răbdînd și fără plingeri,
Prin hăul din orașe, voi, mame ce-ați trăit
Cu inimi sîngerate, voi, curtezane-ori îngerî,
Al căror nume-odată de toți era rostit.

Voi ce-ați trecut prin glorii, făcînd din grații jocuri,
Nu vă mai știe nimeni! Cheflii neomenoși
V-aruncă-n treacăt vorbe de dragoste-n batjocuri;
Pe-ai voștri pași fac schime copiii ticăloși.

De soartă rușinate, voi, umbre scorojite,
Ce-n tremur mergeți frînte, lungi ziduri dibuind,
Nu vă salută nimeni, amarnice ursite!
Umane vreascuri doară-n vecie înflorînd!

Dar eu, eu de departe, cînd vă păzesc cu bune
Priviri îngrijorate, atunci cînd șovăiți,
Ca un părinte care v-așteaptă, o, minune
Am o plăcere-ascunsă ce nici n-o bănuîți:

Vă văd înmugurirea întîilor capricii;
Simt zilele cernite ori de-aur ce-ați trăit;
Îmi bat mai multe inimi cu ale voastre vicii!
Mi-e sufletul, de-a voastră virtute, strălucit!

Ruini! sîntem un singe! și-n gînd o-ngemănare
Solemn, în orice seară vă spun adio, eu!
Dar unde veți fi mîine, voi, Eve-octogenare,
Pe cari cu mîna-i cruntă v-apasă Dumnezeu?

Șerban Bascovici

BĂBUTELE

Lui Victor Hugo

I

Pierdut în labirintul bătrânei capitale,
În care și urîtul ades e-atrăgător,
Stau și privesc, sub vraja unei porniri fatale,
Făpturi încântătoare în decăderea lor.

Ruinele acestea au fost femeii odată,
Lais sau Eponina! Iubiți-le cum sînt,
Gheboase, slute, strîmbe... în carnea-nfrigurată
Mai tremură un suflet sub jalnicul veșmînt.

În asprul vînt al iernii, cu teamă se strecoară
Prin vuiet de-omnibuze și larmă de trăsuri,
La sînul lor cel firav strîngînd ca pe-o comoară
Un săculeț de mîină brodat cu-nflorituri.

Pășesc, păpuși stricate, pe marginea aleii,
Cum se tîrește-n iarbă un animal rănit,
Sau joacă fără voie, cum joacă clopoței
În care-atîrnă-o limbă de diavol înrăit.

Au, tristele epave, priviri pătrunzătoare,
Lucind ca niște ape sub cerul înnoptat;
Au ochii de madonă ai tinerei fecioare,
Și tot ce strălucește le pare minunat.

– Văzut-ați că sicriul bătrânei răposate
Nu-i uneori mai mare decît al unui țînc?

Le potrivește Moartea coșciuguri măsurate,
Cu pricepută artă și înțeles adînc.

Iar cînd zăresc o umbră din locul meu de pîndă,
Parisul străbătîndu-l ca-ntr-un imens tablou,
Îmi pare că ființa puțină și plătîndă
Cu pași domoli se-ndreaptă, încet, spre-un leagăn nou.

M-a învățat mormîntul să fac geometrie,
Și-atîtea trupuri strîmbe văzînd, mă-ntreb uimit,
Cu cîtă iscusință dulgherul meșter știe
Să le croiască-n scînduri sicriul potrivit?

– Sînt ochi în care plîrisul a strîns fîntîni amare,
Cuptoare-n care zgura mai scapără scînteii,
Ochi tainici care-ncîntă pe cel ce-n disperare
L-a alăptat durerea la asprul sîn al ei.

II

A stinsului Frascati vestală-namorată,
A Taliei podoabă, al cărei nume, vai!,
L-a dus cu el suflerul murînd; tu, care-odată,
La Tivoli, în umbra grădinilor tronai,

Îmi încîntați privirea cu gingășia voastră...
Ades, voi chinul vostru în miere l-ați schimbat,
Și-ați pus Credinței aripi de Pasăre-Măiastră
Cerîndu-i să vă poarte spre cerul luminat.

Tu, jertfă osîndită a patriei haîne,
Madonă spintecată de pruncul ce-ai născut,
Tu, inima zdrobită de-un soț fără rușine, –
Din lacrimile voastre un rîu ar fi crescut!

III

Le ies mereu în cale bătrinelor uitate;
Țiu minte, era una, cînd soarele murind
Împurpurează zarea cu răni însîngerate,
Pe-aceeași bancă-n umbră se așeza, sorbind

Concertul cu răsunset de-alămuri al fanfarii,
Pe care cîteodată, în calmele grădini,
Însuflețirii noastre le-oferă militarii,
Trezind avînt eroic în bravii citadini.

Băbuța, încă dreaptă, c-un aer de stăpînă
Părea c-așcultă-un cîntec din trîmbițe de aur,
Își ascutea privirea de acvilă bătrînă,
Și fruntea-i de statuie visa cununi de laur!

IV

Așa cum, resemnate, vă pierdeți fără plingeri,
Prin haosul cetății în care-ați strălucit,
Îndurerate mame, mari curtezane, îngeri,
Femei al căror nume de toți era rostit,

Voi, frumusețea lumii, regine adorate,
Azi nu vă știe nimeni... Obraznic, un om beat
La dragoste vă-mbie cu gesturi dezmățate
Și-n drum vă dă cu tifla un puști nerușinat.

Eu singur stau de veghe, privind cu-nduioșare
Cum treceți prin mulțime cu pași neliniștiți,
Și, ca un tată-al vostru, culeg cu desfătare
Plăceri hoțeste, pe care voi nu le bănuiti!

Trăiesc trecutul vostru de glorii și dezastre,
Privesc în ochii voștri cum ard dorințe noi,

Mi-e inima-ncintată de patimile voastre
Și-n suflet port, lumină, tot ce-i curat în voi.

Ruine! voi, de care mă leagă-aceeași soartă,
Mă voi întoarce miine în colțul meu stingher;
O, Eve-octogenare, spre care țarm vă poartă
Ne-nduplecata mină a Domnului din cer?

Al. Hodoș

BUNICUȚELE

Lui Victor Hugo

I

Prin uliți șerpuite, în mari și vechi orașe,
Pe unde chiar uritul îți pare minunat,
Pindesc, mînat adesea de toane pătimase,
Făpturi duioase, stranii, cu trup încovoiat.

Frînturile acestea au fost femei; e poate
Eponina, sau Lâis! Azi, monștri strîmbi și hîzi!
Iubiți-le! Au încă o inimă ce bate.
În fuste aspre, rupte, le deslușești pe străzi,

Abia mergînd, sub bice de vînt, necruțătoare,
Prin larma de-omnibuze și oameni și trăsuri,
Strîngînd, ca niște moaște, la piept, cu-nfrigurare,
Vreun săculeț de ată, cu flori și cu figuri.

Pe ulițe aleargă cu pași de marionete;
Părînd niște jivine betege, pe pămînt;

Sau dănuie în silă, bieți zurgălăi cu bete,
De care trage-un demon! Dar, frînte-așa cum sînt,

Au sfredele-n privire, adînci, misterioase,
Ca-n apele ce-n noapte străfulgeră ușor;
Și-n zbenguiele divine, copile par voioase,
Uimite, bucurate, de tot ce-i sclipitor.

Văzut-ați cum, adesea, bătrînele-n sicrie,
Abia de mai arată măsura unor prunci?
Isteață, moartea parcă le-a potrivit, să fie
Un simbol al bizarei și grelei ei porunci.

Cînd în Paris, plăpîndă, vreo astfel de nălucă,
Zăresc trecînd sfioasă prin negrul furnicar,
În minte îmi închipui că-ncearcă să se ducă
Spre-un leagăn nou, în care vrea să se culce iar.

Sau, dacă geometria în mreșile-i mă prinde,
Văzînd aceste oase, îmi vine-a socoti
În cîte mii de forme de racle ar cuprinde
Dulgherul toate-aceste sărmane trupuri vii?

Ochi plini de milioane de lacrimi, voi, izvoare,
Ceaune-n care smaltul de aur s-a răcit,
Cum fermecați cu vraja din voi, biruitoare,
Pe omul, de năpastă, cu laptele-i hrănit!

II

Vestală din pieritul Frascați,-ndrăgostită,
Actriță-al cărei nume cu morții s-a pierdut,
Vestită curtezană, frumoasă și iubită,
Ce-n Tivoli în umbră de floare ai crescut,

Mă fermecați, ființe firave! Dar în minte,
Pe voi vă chem, ce-n miere schimbați orice dureri
Și jertfei, ce vă-ntinde aripile-nainte,
Îi spuneți: Hippogrife, înalță-ne la cer!

Pe tine, din căminu-ți, sălbatic alungată,
Pe tine, cărei soțul dureri i-a hărăzit,
Tu, care-ți plingi copilul, madonă sfișiată,
Din lacrimile voastre un fluviu-ar fi țîșnit!

III

O, cîte bătrînele am urmărit! Ce multe!
Îmi amintesc de una: cînd soarele-asfințea,
Turnînd văpăi de sînge pe cer, venea s-asculte
Pe-o bancă, gînditoare, deoparte; urmărea
Concertele de trîmbiți și tobe, zgomotoase,
Pe cari le dau prin parcuri soldații, uneori;
Și, care-n seri de aur, cu brize răcoroase,
Îmbie cetățenii cu cîntecele lor.

E mîndră; femeiescu-i parfum și-acum mă-mbie,
O văd cum soarbe cîntul în vînt împrăștiat,
Un ochi de vultur gîrbov deschide cu trufie
Iar capul ei cu lauri se cere-ncununat.

IV

Și astfel, răbdătoare, pășiți mereu în lume,
Prin țipătorul haos al țărgurilor vechi,
Voi, curtezane, sfinte, sau răstignite mume,
Al căror nume-odată ne răsuna-n urechi.

Voi, grații, frumusețe, mîndrii de-odinioară,
Au cine vă mai știe? Cîte-un bețiv greoi

În treacăt vă șoptește o vorbă de ocară,
San vreun ștregar obraznic se ține după voi.

Pe lingă zid, plecate, fugiți, zbîrcite umbre,
Fricoase, rușinate că sinteți încă vii;
Și nimeni nu vă știe, făpturi ciudate, sumbre,
Voi, drojdie-a omenirii menită-n veșnicii!

Dar ochiu-mi, de departe, mereu vă priveghează
Și pasul șovăielnic mereu vi-l urmăresc.
Sînt tatăl vostru parcă, ce-n drum se minunează
Ce bucurii ascunse copiii îi trezesc.

Plăpîndă, văd pasiunea din voi cum licărește
Și zilele pierdute de voi iar le cuprind;
Păcatul vostru-n mine de mii de ori trăiește,
Virtuțile ce-ascundeți în mine se aprind!

O, neam al meu. Ruine! Minți asemănătoare!
Solemn, vă spun adio, cu ziua ce s-a dus!
Pe unde veți fi mîine, voi Eve-octogenare,
Ce stați sub pumnul groaznic al Celuia de Sus?

Lazăr Iliescu

BĂBUȘTELE

Lui Victor Hugo

I

Pe-ntortochete uliți din vechea capitală
pe unde și uritul devine-atrăgător,
pîndesc dintr-o pornire ciudată și fatală
ființe decrepite c-un ce fermecător.

Aceste arătări au fost femei și ele,
Laïs sau Eponine! – Azi, babe gîrbovite,
Eu le iubesc căci poate mai poartă-n suflet stele
sub zdrențele murdare și împeticite.

Împinse de un bici ce nu-l mai pot cunoaște,
tresar cînd uruiește alături vreo dîrdală,
stringînd cu pietate la piept ca niște moaște
un săculeț brodat cu ață sau beteală.

Cu pasul lor mecanic de biete jucării,
se tîrîie-n sincope de animal rănit,
rotindu-se de parcă Duc'se pe pustii
le-ar prinde de-un picior perfid și mucalit.

Din fața lor diformă, doi ochi sfredelitori
lucesc cu adîncimi de înnoptate iazuri,
plini de mirări naive și pure uneori
aduc copilăria lipsită de zăgazuri.

Ați observat vreodată sicriile micuțe
ce li se pregătesc, sicrie de copil?
Isteața moarte ascunde-n aceste cutiuțe
esența unui gust fantastic și subtil.

De-aceea, cînd zăresc făpturile firave
ce trec ca umbra morții prin cartierul viu,
îmi pare-n limpezimea privirilor suave
că merg să cate-un leagăn mai cald într-un sicriu.

Deși cunosc în treacăt puțină geometrie
n-aș ști să spun de cîte ori va trebui
să schimbe lucrătorul mărimea de sicrie
spre a cuprinde trupul ce vremea-l închirici.

Bieți ochi cu mii de lacrimi, adînci ca o fîntînă,
– găoace lustruită de-un plîns ce se opri,
ochi de mister, ce cheamă frățește ca o mînă
pe cel ce numai lutul durerii îl hrăni.

II

Vestala lui Frascati și-a Taliei, pierdută
adeptă ca un nume și el uitat de-atunci
la noi pe totdeauna, celebra dispărută
ce stăruie-n legenda peisajului de lunci,

Din Tivoli mă cheamă; dar, mai presus de toate,
ființele ce schimbă durerea-n voluptate
și-a căror duioșie nețărnută poate
să-nalțe cu o vorbă castele fermecate.

Pentru una jalea patriei lăsate,
pentru alta moartea soțului iubit,
miile de lacrimi toate-ntrolocate
ar putea s-adape un fluviu nesfîrșit.

III

Pe cîte dintre ele eu nu le urmării!
Dar, mai ales, pe una cînd se lăsa amurgul
– însîngerînd un soare pe ceruri sinilii –
ce se oprea pe-o bancă, privind absent foburgul,

Și asculta concertul alămurilor pline
ce împînzesc adesea superbele grădini
în serile-aurite de retrăiri depline
trezind un sens eroic în bieții citadini.

Ea dreaptă încă, dîrză-n severele cadente
gusta cu lăcomie-a volutelor am ploare,

iar ochiul ei de vultur și vagi reminiscențe
chema pe fruntea mîndră cununi biruitoare.

IV

C-un aprig stoicism voi treceți înainte
prin haosul imens și tînăr din cetate,
îndurerate mame sau curtezane sfinte,
celebre altădată, dar, azi, de mult uitate.

Voi, ce-ați avut din plin și grație și gloriei,
 trăiți anonimatul pe care vreun bețiv
îl mai jignește rar cu poște derizorii
sau vreun ghiduș obraznic, murdar și guraliv.

Ruşinea de-a mai fi vă schimbă-n niște umbre
cu ticul sprijinirii continue de zid.

Nu vă cunoaște nimeni, ființe vagi și sumbre,
doar porțile veciei de-acum vi se deschid.

Iar eu cînd vă privesc pătruns de-nduioşare
cum treceți cu un pas de crîncene suplicii
vă simt adăpostite sub marea-ngrijorare
de tată ce mă umple de tainice delicii.

Simt dorurile voastre deşarte și fierbînti,
trăiesc cu voi lumina minutelor pierdute,
în inima-mi multiplă port pentru voi dorinți
și-n sufletu-mi curat, tot pentru voi, virtute.

Familie vetustă, surori îngemănate,
vă las în orice seară c-o jale de nespus
căci peste voi apasă mai grea ca o cetate
neînduplecata mîină a Celuia-de-Sus.

Neculai Roşca

XCII

LES AVEUGLES

*Contemple-les, mon âme; ils sont vraiment affreux!
Pareils aux mannequins; vaguement ridicules;
Terribles, singuliers comme les somnambules;
Dardant on ne sait où leurs globes ténébreux.*

*Leurs yeux, d'où la divine étincelle est partie,
Comme s'ils regardaient au loin, restent levés
Au ciel; on ne les voit jamais vers les pavés
Pencher rêveusement leur tête appesantie.*

*Ils traversent ainsi le noir illimité,
Ce frère du silence éternel. Ô cité!
Pendant qu'autour de nous tu chantes, ris et beugles,*

*Éprise du plaisir jusqu'à l'atrocité,
Vois! je me traîne aussi! mais, plus qu'eux hébété,
Je dis: Que cherchent-ils au Ciel, tous ces aveugles?*

ORBII

*O, suflète, privește-i și plîngi de mila lor,
Cum trec ca somnambulii cu mersul lor ciudat,
Cu ochii triști în care lumina a secat,
Aspectul lor e jalnic și înspăimîntător.*

*Cu ochii stinși și tulburi spre ceruri ridicați,
Ei parcă, fără țintă, privesc în depărtări.*

În inimi nu mai poartă nici doruri, nici visări,
De veșnica povară a nopții apăsări.

Prin bezna fără margini, prin negurile reci,
Ei parcă merg spre locul tăcerilor de veci,
Și-n jurul lor, orașul, cu viața lui, se zbate.

Tîrît și eu ca dinșii de-al vieții val cumplit,
Mergînd fără vreo țintă, îmi zic nedumerit:
Ce caută ei, orbii, în ceruri luminate?

Dimitrie Albota

ORBII

Contemplă-mi-ți-i, suflet, că sînt respingători,
Par manechini ridiculi, de ceruri nesătuli
Ca cei mai singuratici și groaznici somnambuli, –
Pîndind cu-orbire oarbă spre nu știu ce splendori.

Sînt ochi în cari cenușă e flacăra divină,
Parcă-ai avea, spre ceruri, ceva frumos de spus.
Și n-o să-i vezi vreodată cum, revenind de sus,
Se-ncumetă să-și plece obrazul către tină.

Cutreieră deci orbii prin zări nemăsurate
Ca frați întru muțenii eterne. Tu, cetate,
În vreme ce te lauzi, ademenеști și-absorbi,

Eu intru cu desfrîul pînă-n dobitocire
Și-n mers de orbi voi pune-ntrebarea de uimire:
Ce descifrează-n ceruri întunecații orbi?

Al. Andrițoiu

ORBII

O, suflete, privește-i trecînd; sînt urîcioși!
Sperietori ce umblă; hazlii cînd nu cutează;
Grozavi, ciudați cum numai lunaticii visează;
Nu știi pe unde ochii-și înfing întunecoși.
Căci ochii lor din care divina rază-i dusă,
Cum ar privi departe, în cer s-au pironit;
Și nu le vezi vreodată pe drumul pietruit,
Plecîndu-li-se fruntea visărilor supusă.

Ei trec astfel prin negrul ce-i strînge nesfîrșit,
Bun frate cu tăcerea de veci. Oraș cumplit!
Cînd tu în jurul nostru cînți, rîzi și strigi amarnic,
Prea lacom de plăcerea de care ești muncit,
Vezi, mă tîrăsc ca dinșii! mai mult ca ei uimit,
Și-mi spun: Ce cată orbii în largul cer zadarnic?

Șerban Bascovici

ORBII

O, suflete, privește-i: E înfiorător!
Ca niște manechine, ciudați și singuratici.
Spăimîntători, asemeni sărmanilor lunatici,
Țintesc în goluri – golul adînc din ochii lor.

Privirea lor, din care scînteia-n veci s-a stins,
Spre ceruri stă ținută, parc-ar privi departe,

Și nu le vezi vreodată orbitele deșarte
Plecate-n jos, spre țință, din largul necuprins.

Așa ei trec prin negrul, adîncul întuneric,
Bun frate cu tăcerea – pe cînd în jur, feeric,
Tu rîzi și cînti și cupa plăcerilor o sorbi,
Oraș cuprins de patimi, de zvonul cel cumplit!
... Eu ca și ei duc pașii, dar, mai nedumerit,
Mă-ntreb: ce cată oare spre ceruri, bieții orbi?

C.Z. Buzdugan

ORBII

O, suflețe, privește-i! sînt triști și singuratici
Ridicoli fără voie, sinistre manechine,
Țintind spre nicăierea priviri de umbră pline,
Neștiutori de lume, cu umblet de lunatici.

Pe fața lor se stinge a cerului lumină!
Ei ochii și-i îndreaptă spre larga depărtare,
Și-așa cum trec pe stradă spre-o-nchipuită zare,
Oricît de greu li-e gîndul, ei fruntea nu și-o-nclină.

Se pierd prin noaptea soră cu veșnica tăcere...
Tu rîzi și cînti, cetate de lacomă plăcere,
Și voluptatea vieții cu frenezie-o sorbi.

Mă vezi numai pe mine, mai jalnic decît ei,
Iar inima mă-ntreabă, cînd trec cu pașii grei:
– De ce-și ridică ochii spre cer, sărmanii orbi?

Al. Hodoș

ORBII

O, suflete, privește-i: sînt înspăimîntători!
Păpuși de ceară parcă, și caraghioși aproape;
Cumpliți, ciudați lunateci, cu dezgolate pleoape,
Țintind, neștiutoare, în vag, pupila lor.

Privirile, lipsite de scînteieri divine,
Plutesc în depărtare, spre înălțimi cătînd;
Și niciodată, fruntea greoaie, spre pămînt,
N-o lasă, visătoare, în jos, să li se-ncline.

Așa străbat, prin bezna imensului pustiu
Bun frate cu tăcerea eternă. Și cînd tu,
Oraș, sorbind plăcerea cu lacomă cruzime,
În jurul nostru, urli și rizi și cîinți mereu,
Mai năucit ca dînșii, îmi tîrîi trupul meu
Și-ntreb: Ce cată orbii să vadă-n Înălțime?

Lazăr Iliescu

ORBII

Privește-i pe-ndelete, o, suflete; sînt groaznici;
Ca niște manechine, ridicoli oarecum,
Pășesc cumpliți și stranii, ca somnambuli, pe drum,
Țintindu-și ochii-n zare, întunecați, năprasnici,

Ce fără sfîntul licăr, ca niște globuri crunte,
Rămîn spre cer într-una, ca spre un alt tărîm,

Și nu e chip vreodată să-i vezi spre caldarîm
Că, visători, își pleacă îngreunata frunte.

Așa străbat, sărmanii, nețăr murita beznă
– O soră a tăcerii în care toate pier –
În timp ce tu, Cetate, cu smîrcul pînă-n gleznă,
Mugești și cînti, nebună, și chiuiești și rîzi, –
Tîrindu-mă pe drumuri năuc, ca orbii hîzi,
Mă-ntreb, privind la dinșii: – Ce-or căuta în Cer?

Aurel Tîta

ORBII

Privește-i, suflet; orbii sînt chiar îngrozitori!
Ca niște manechine și caraghioși aproape,
Spăimîntători și stranii, mergînd ca somnambulii,
Cu globii de-ntuneric înfipti la întimplare.

Și ochii lor, din care s-a dus scînteia sfîntă,
Parc-ar privi departe, sînt veșnic ridicăți
La cer; nu-i vede nimeni că la pămînt se pleacă
Cu capul spre visare lăsîndu-se greoi.

Străbat astfel întregu-ntuneric fără margini,
Un frate al tăcerii eterne. O, cetate,
Cînd cînti în jurul nostru, și rîzi, și te răsfeți,

Răpită de plăcere pîn-la sălbăticie,
Vezi, că și eu mă tîrîi! dar, mai stupid ca ei,
Mă-ntreb: de ce toți orbii se uită către cer?

Nicolae Țimîraș

ORBII

O, suflate, privește-i; ei sînt îngrozitori!
Ridicule paiațe ce trec nelămurite;
Ciudați ca somnambulii, ei trec rătăcitori,
Rotind la întîmplare pupilele umbrite.

În ochii lor pălit-au divinele scînteii.
Parc-ar privi în zare spre-un țărm îndepărtat
Privirea lor se-ndreaptă spre ceruri; fiindcă ei
Cu capul spre țărîină nicicînd nu s-au plecat.

Și-așa străbat prin negrul imens, nemărginit,
Ăst frate al tăcerii eterne. O mulțime!
În timp ce-n jurul nostru, rîzi, urli, nesfîrșit,

În mrejele plăcerii ce duce la cruzime,
Privește cum mă tîrîi, mai mult ca ei, prostit,
Și-mi zic: Ăști orbi ce cată spre cer necontenit?

Al. Westfried

XCIII

A UNE PASSANTE

*La rue assourdissante autour de moi hurlait.
Longue, mince, en grand deuil, douleur majestueuse,
Une femme passa, d'une main fastueuse
Soulevant, balançant le feston et l'ourlet;*

*Agile et noble, avec sa jambe de statue.
Moi, je buvais, crispé comme un extravagant,
Dans son œil, ciel livide où germe l'ouragan,
La douceur qui fascine et le plaisir qui tue.*

*Un éclair... puis la nuit! – Fugitive beauté
Dont le regard m'a fait soudainement renaître,
Ne te verrai-je plus que dans l'éternité?*

*Ailleurs, bien loin d'ici! trop tard! jamais peut-être!
Car j'ignore où tu fuis, tu ne sais où je vais,
O toi que j'eusse aimée, ô toi qui le savais!*

UNEI TRECĂTOARE

*Asurzitoare strada curgea în jur vuind.
Înaltă, în mare doliu, cu-o mîndră-ndurerare
Trecu-o femeie – faldu-i în mîna-i sclipitoare
Se legăna cu-o jerbă de flori, dezvăluind
Picioru-i de statuie, și zveltă și trufașe.
Eu, încleștat și fără de cumpăt stam sorbind*

Din ochiul ei, cer vînat furtuna prevestind,
Uluitorul farmec, dorința ucigașe.

Un fulger și-apoi noaptea! – Frumoaso, ce-ai pierit,
Cu-a ta privire care m-a renăscut deodată,
N-or să te vadă ochii-mi decît în nesfîrșit?

Aiurea! prea departe! tîrziu! ori *niciodată*;
Nu știu ce drumuri vînturi, de mine veste n-ai;
Te-aș fi iubit de-a pururi, o, tu care știai!

Serban Bascovici

UNEI TRECĂTOARE

Vuia în juru-mi strada... În doliu-nveșmîntată,
Cu ochi, comori de vise, și-obrajii ca de ceară,
Trecu pe lîngă mine în tainic fapt de seară,
Femeia cea mai mîndră ce-am întilnit vr'odată.

Trecu așa, pe gînduri, mlădie și ușoară...
Și cum trecea, sorbit-am, nebun ca-ntotdeauna,
Din ochii ei, în care se'nfăptuie furtuna,
Blîndețea ce orbește și vraja ce omoară.

Un fulger... apoi noapte!... Pribeagă frumusețe
Ce-ai renăscut în mine pierduta tinerețe,
În viața mea stingheră te-oi mai vedea vr'odată?

Aiurea, cine știe? Tîrziu, sau *niciodată*...
Căci, vai, nu știm, nici unul de soarta-ne haînă:
Nici eu, nici tu, ce-n suflet mi-ai fi turnat lumină!

Ștefan Braborescu

UNEI TRECĂTOARE

Năucitoare strada, huind îmi dă tîrcoale,
Subțire și înaltă, în doliu, maiestuoasă,
Agale, o femeie trecea, săltînd sfioasă
C-o mină elegantă dantela-i de pe poale.

Picioare de statuie, mers nobil, ea ușoară,
M-a fulgerat năluca și-am supt opioman
Din ochii ei – cer vînat cuprins de uragan –
Doar farmec ce robește și poftă ce omoară.

Un licăr... și-apoi Noaptea. Fugară zeitate,
Ai cărei ochi făcut-au să mai mă nasc o dată,
Ne-om revedea aeve doar în eternitate?

Departe... poate-aiure! tîrziu! ori *niciodată!*
Căci unde ești eu nu știu și nici tu ce-i cu mine,
Ce fi-mi-ai fi fost dragă – și o știuseși bine!

Ion Caraion

UNEI TRECĂTOARE

Asurzitoare strada în jurul meu urla.
Înaltă și subțire, în negru îmbrăcată,
Trecu pe lîngă mine o tînă-ră-ntristată
Cu degetele-i roze ținîndu-și haina sa.

Era ușoară; pulpa-i părea a fi sculptată.
Sorbeam din ochiu-i negru și-adînc, ce scînteia,

Și-n care o furtună grozavă clocotea,
Nectarul fericirii, plăceri ce ne îmbată.

Un fulger... și-apoi noapte! – O, tu, care-ai trecut
Și m-ai lăsat în urmă-ți așa de abătut,
Ne-om întâlni noi numai în ceialaltă lume?

În alt loc! alte timpuri! ori poate-n infinit,
Căci cine sînt, tu nu știi; eu nu știu al tău nume.
Frumoasă trecătoare, o, cît te-aș fi iubit!

Ludovic Daus

UNEI TRECĂTOARE

În jurul meu orașul urla asurzitor. –
Învieșmîntată-n doliu, înaltă și senină,
O tină ră femeie trecea ca o regină,
Și marginile rochiei le ridica ușor.

Avea în trup noblețea unei cariatide;
Iar eu, din ochii palizi, pierduți în depărtări,
Ca cerul care-ascunde furtunile pe mări,
Sorbeam îmbătătoarea plăcere ce ucide.

Un fulger... apoi noapte! Frumoasă trecătoare,
Tu, care pentru-o clipă mi-ai fost mîngîietoare,
Te voi vedea vreodată din nou? În care rai?

Departe, cine știe? Sau *niciodată*, poate!
O, tu, necunoscută, femeia între toate
Pe care-aș fi iubit-o... O, tu, care știai!

Al. Hodoș

UNEI TRECĂTOARE

Asurzitoare, strada în jurul meu urla,
Cînd, o femeie 'naltă, cernită, triumfală,
Trecu îndurerată; și mîna-i sculpturală
Din faldurile rochii, în mers le unduia.
Ce sprintene picioare, ca-n marmură cioplite!
Din ochiul ei, cer vînat, dospind în el furtuni,
Sorbeam ca un bezmetic, cu ochi aprinși, nebuni,
Plăceri ucigătoare și mîngîieri vrăjite.

Un fulger... apoi noapte! – Fugar chip minunat
Ce-o tinerete nouă mi-ai dat, cu o privire.
Abia-n eternitate iar să te văd mi-i dat?

Altundeva, departe, tîrziu, sau *nicăire*...
Căci drumul tău eu nu-l știu, iar tu pe-al meu nu-l ai,
Tu, ce-mi puteai fi dragă, o, tu, care știi!

Lazăr Iliescu

UNEI TRECĂTOARE

Ticsită-n juru-mi strada urla, asurzitor,
Înaltă, -n doliu mare, durere maiestuoasă,
O palidă femeie trecu insidioasă,
Dezvăluind, în mersu-i, un sculptural picior.

Eu, pironit sub mreaja vrăjitelor fluide,
Zănatic, rob al unei extatice beții,

Din ochii ei, cer sumbru, izvor de vijelii,
Sorbeam, cu-nfiorare, plăcerea ce ucide.

Un fulger... apoi noapte! Nălucă de ne-nvins
Și care, cu-o privire, m-ai renăscut deodată,
N-am să te văd de-acuma decît în necuprins?

Aiurea,-n depărtare, tîrziu sau *niciodată*:
Căci nu-ți cunosc cărarea, ți-e drumul meu ascuns,
O, dragoste fugară, ce taina mi-ai pătruns!

I.Gr. Periețeanu

UNEI TRECĂTOARE

Asurzitoare, strada în jurul meu mugea.
Înaltă și subțire, durere maiestuoasă
În voalurile-i negre de doliu fastuoasă
Și mîndră, o femeie trecu prin fața mea

Cu sprinten mers și zvelte picioare statuale.
Eu mă-mbătam privind-o și beam, ca pe-un venin,
Din ochiul ei, cer vînat de uragane plin,
Plăcerea ce ucide și vraja care doare.

Un fulger... apoi noaptea! - Făptură fără drum,
Tu care cu-o privire m-ai renăscut deodată,
Abia în veșnicie te voi vedea de-acum?

În alte părți, departe! tîrziu! sau *niciodată*!
Căci nu-mi cunoști cărarea, nu știi spre ce mergeai,
O, tu zadarnic dragă, o, tu care știai!

Al. Philippide

UNEI TRECĂTOARE

Asurzitoare strada urla în jurul meu.
Înaltă, zveltă, mîndră – impunătoare-n doliu –
Trecu o trecătoare – și mîna-i cu orgoliu
Prindea în falduri rochia în legănatu-i greu
Lăsînd să se-ntrevadă piciorul statuar...
Eu ca nebun, în ochii-i, cer vînat care-nchide
Sămînța vijeliei, sorbeam – divin nectar –
Blîndețea ce vrăjește, plăcerea ce ucide...

Un fulger... apoi, noapte... Fugară frumusețe,
Îmi va fi dat vreodată să te revăd? – Să-nvețe
Cîndva, în veșnicie, privirea-mi să te prindă?

Tîrziu?! Departe?! Poate *nicicînd*, căci tu nu stai –
Dispari și nu știi unde nici pașii mei colindă,
O, tu, cea mult dorită, o, tu, care știai.

Barbu Solacolu

UNEI TRECĂTOARE

Asurzitoare, strada în jurul meu urla. –
În doliu și durere măreață-nveșmîntată,
O falnică femeie trecea. Cu-o delicată
Mișcare-a mîinii faldurile rochii legăna.

Întrețăream picioru-i de-o formă statuară –
Prins de fiorul unei ciudate nebunii,

Sorbeam din ochii-i cerul, ce-ascunde vijelii,
Ademeniri de vrajă, plăceri care omoară.

Un fulger... apoi, noaptea! Frumoasă arătare
A căreia ființă m-a renăscut deodată,
În lumea cealaltă am să te mai văd, oare?

Departe de aicea! Aiurea! *Niciodată!*
Căci nu știu a ta țintă; nici tu a mea cărare,
Tu ce-mi ghiciși iubirea – și ți-aș fi dat-o toată!

Constantin Stelian

UNEI TRECĂTOARE

Vuia în jur mulțimea prin vadul străzii-nguste,
Cînd, zveltă,-n mare doliu, pășind maiestuoasă,
Trecu pe lînga mine. Iar mîna-i fastuoasă
Își legăna ghirlanda din tivul mîndrei fuste.

Ce sprintenă și demnă, cu pas împărătesc!
Iar eu sorbeam, sărmanul – cu ce priviri avide! –
Din ochii ei, în care furtunile-ncolțesc,
Blindețea ce răpește, plăcerea ce ucide.

Un fulger... apoi noaptea! – Năluca trecătoare,
M-a readus la viață privirea-ți fermecată.
Te-oi mai vedea vreodată pe lumea asta, oare?...

Altundeva, departe!... Tîrziu!... Sau *niciodată!*
Nici eu nu-ți știu cărarea, nici tu nu știi de mine.
Te-aș fi iubit din suflet – și o știai prea bine!

Aurel Tita

UNEI TRECĂTOARE

Mulțimea-asurzitoare în juru-mi fremăta.
Înaltă-ndoliată, durere maiestuoasă,
Pe stradă o femeie trecu și fastuoasă,
În gesturi legănate, ea trena și-o purta.
Zglobie și ușoară, cu formă statuară,
Sorbeam crispat în spasme zănatice și vane,
În ochiul ei, cer palid ce-ascunde uragane,
Blîndețea ce încintă și pofta ce omoară.

Un fulger... și-apoi noaptea! – Frumoasă-naripată
Ai cărei ochi știură să mi-o-nvie,
Te-oi mai vedea vreodată în sumbra veșnicie?
Departe, prea departe! tîrziu! sau *niciodată!*
Unde te duci eu nu știu, nici tu unde pornesc,
Tu ce-ai fi fost iubirea-mi și-ai știut că te iubesc.

Al. Westfried

XCIV LE SQUELETTE LABOUREUR

I

*Dans les planches d'anatomie
Qui traînent sur ces quais poudreux
Où maint livre cadavéreux
Dort comme une antique momie,*

*Dessins auxquels la gravité
Et le savoir d'un vieil artiste,
Bien que le sujet en soit triste,
Ont communiqué la Beauté,*

*On voit, ce qui rend plus complètes
Ces mystérieuses horreurs,
Bêchant comme des laboureurs,
Des Écorchés et des Squelettes.*

II

*De ce terrain que vous fouillez,
Manants résignés et funèbres,
De tout l'effort de vos vertèbres,
Ou de vos muscles dépouillés,*

*Dites, quelle moisson étrange,
Forçats arrachés au charnier,
Tirez-vous, et de quel fermier
Avez-vous à remplir la grange?*

*Voulez-vous (d'un destin trop dur
Épouvantable et clair emblème!)
Montrer que dans la fosse même
Le sommeil promis n'est pas sûr;*

*Qu'envers nous le Néant est traître;
Que tout, même la Mort, nous ment,
Et que sempiternellement,
Hélas! il nous faudra peut-être*

*Dans quelque pays inconnu
Écorcher la terre revêche
Et pousser une lourde bêche
Sous notre pied sanglant et nu?*

SCHELETUL PLUGAR

I

*Prin rafturi lungi de cărți uitate
Ce dorm cu somnuri de mumie
De-a lungul cheiurilor goale,
Stau planșe de anatomie,*

*Desenuri vechi pe care mîna
Vreunui filozof artist
Le-a-nvăluit în frumusețe
Cu toate că subiectu-i trist,*

*Și-n care vezi, cuprins de groază,
Lucrînd ogoarele rebele,*

O ceată de plugari schelete
Și oameni jupuiți de piele.

II

Din huma asta ce o stoarceți,
Fantome triste și funebre,
Cu munca mușchilor în zdrențe
Și-a obositelor vertebre,

O, spuneți, ce recoltă nouă
Va crește-n bogății bizare
Și pentru ce stăpîn sălbatic
O veți închide în hambare?

Sau poate vreți să dați dovadă
Că, stăpînit de-o cruntă soartă,
Făgăduitul somn al păcii
Nu-i sigur nici în groapa moartă,
Că și neantul ne înșeală,
Că însăși moartea, vai, ne minte,
Și că în veci de veci, de-a pururi
Va trebui, ca mai-nainte,

În vre o țară neștiută
Să sfărîmăm pămîntul crud
Zdrobindu-ne, pe sapă, talpa
Piciorului de sînge ud?

D. Iacobescu

SCHELETUL PLUGAR

I

În planșe vechi, de-anatomie,
Ce-și dorm, pe cheiul prăfuit
În cite-un tom mucegăit
Uitat, un somn ca de mumie,
Desene uneori vedeți
Înfățișînd subiecte triste
Dar căror, grave miini, artiste,
Le-au dat înalte frumuseți.
Cumplite-adesea, printre ele,
Cu sapa-n miini trudind, apar
Schelete-n chipuri de plugari
Sau trupuri hîde, fără piele.

II

Din răvășitul, trist ogor,
Bieți robi cu-apucături funebre,
Cu truda frîntelor vertebre,
Sau cu puterea mușchilor,
Ce roade vreți să scoateți, oare,
Ocnași, din gropnițe răpiți,
Și pentru cine robotiți,
Să-i umpleți goalele hambare?

Nu vreți, cumva, să ne-arătați,
(Embleme ale soartei crude),

Că nici în gropnițele ude,
Nu stăm în liniște, culcați?

Că pînă și Neantul minte?
Că însăși moartea ne-a trădat,
Și că, mereu și necurmat,
Va trebui, tot înainte,

Pămîntul să-l scurmăm, lucrînd
În vreo țară neștiută,
Să-nfigem săpăliga mută,
Sub talpa noastră, singerînd?

Lazăr Iliescu

SCHELETUL CARE SAPĂ

I

În planșele de-anatomie
De pe tarabe hodoroage
Cu cadaverice hîrtoage
Dormindu-și somnul de mumie,

Desene cărora noblețea
Și harul vreunui vechi artist,
Cu toate că subiectu-i trist,
Le-au dat pe vremuri frumusețea,

Se văd – făcînd și mai cumplite
Acestre stranii grozăvii –
Săpînd ca niște oameni vii
Schelete, trupuri jupuite.

II

Din țarina ce-o scormoniți,
Bieți inși ai unei lumi hidoase,
Greu opintindu-vă diu oase
Sau încordînd mușchi dezgoliți,

Ce roade prea ciudate oare,
O, smulși din gropnițe ocași,
Culegeți? Căror arendași
Le umpleți largile hambare?

Vreți voi (simbol cumplit și clar
Al unui crud destin mișelnic!)
Să arătați că-i îndoielnic
Promisul somn și-n groapă chiar;

Că și Neantul ne trădează,
Că tot, chiar Moartea ne înșeală,
Că poate, prinși de-o rea tocmeală,
Pe veci vom fi siliți, cu groază,

În vreun necunoscut tărîm
Să apăsăm o grea lopată
Cu talpa noastră-nsingerată
Și-un dur pămînt să scociorîm?

Al. Philippide

SCHELETUL CARE TRUDEȘTE

I

În planșele de anatomie
Pe bănci prăfoase înșirate
Cu cadaverice tratate
Dormind ca antica mumie,
Desene cărora odată
Știința unui vechi artist,
Cu toate că subiectu-i trist,
Le dase Frumusețea toată,

Se văd, făcînd și mai cumplite
Aceste tainice orori,
Săpînd ca niște muncitori,
Schelete, trupuri jupuite.

II

Din țarină ce scormoniți
Funebre chipuri resemnate,
Fortînd încovoaiatul spate
Și mușchii voștri dezgoliți,
Spuneți-mi ce recolte oare
Voi, smulși din adîncimi, ocnași,
Culegeți? Căror arendași
Le umpleți marile hambare?
Vreți oare voi (simbol cumplit
Al unei mult prea aspre soarte)

Să arătați că și în moarte
Promisul somn nu-i liniștit;
Că și Neantul ne-ar trăda,
Că totul, Moartea chiar ne minte,
Și că-n eternul înainte
Va trebui, vai, undeva,
Săpînd posomoritul sol
Din țara încă neaflată,
Să apăsăm pe-o grea lopată
Piciorul sîngerînd și gol?

C.D. Zeletin

XCV

LE CRÉPUSCULE DU SOIR

*Voici le soir charmant, ami du criminel;
Il vient comme un complice, à pas de loup; le ciel
Se ferme lentement comme une grande alcôve,
Et l'homme impatient se change en bête fauve.*

*Ô soir, aimable soir, désiré par celui
Dont les bras, sans mentir, peuvent dire: Aujourd'hui
Nous avons travaillé! – C'est le soir qui soulage
Les esprits que dévore une douleur sauvage,
Le savant obstiné dont le front s'alourdit,
Et l'ouvrier courbé qui regagne son lit.
Cependant des démons malsains dans l'atmosphère
S'éveillent lourdement, comme des gens d'affaire,
Et cognent en volant les volets et l'auvent.
A travers les lueurs que tourmente le vent
La Prostitution s'allume dans les rues;
Comme une fourmilière elle ouvre ses issues;
Partout elle se fraye un occulte chemin,
Ainsi que l'ennemi qui tente un coup de main;
Elle remue au sein de la cité de fange
Comme un ver qui dérobe à l'Homme ce qu'il mange.
On entend çà et là les cuisines siffler,
Les théâtres glapir, les orchestres ronfler;
Les tables d'hôte, dont le jeu fait les délices,
S'emplissent de câtins et d'escrocs, leurs complices,
Et les voleurs, qui n'ont ni trêve ni merci,
Vont bientôt commencer leur travail, eux aussi,
Et forcer doucement les portes et les caisses
Pour vivre quelques jours et vêtir leurs maîtresses.*

*Recueille-toi, mon âme, en ce grave moment,
Et ferme ton oreille à ce rugissement.
C'est l'heure où les douleurs des malades s'aigrissent!
La sombre Nuit les prend à la gorge; ils finissent
Leur destinée et vont vers le gouffre commun;
L'hôpital se remplit de leurs soupirs. – Plus d'un
Ne viendra plus chercher la soupe parfumée,
Au coin du feu, le soir, auprès d'une âme aimée.
Encore la plupart n'ont-ils jamais connu
La douceur de foyer et n'ont jamais vécu!*

ASFINȚIT DE SEARĂ

Tiptil ca o lupoaică se-apropie din zare
Ocrotitoarea crimei, duioasa înserare;
Se-nchide cerul vînăt ca un imens iatac,
Și spiritele sumbre în fiare se prefac.

Liman de pace, seară, pe care o așteaptă
Cei ale căror brațe pot spune, după faptă:
Azi am lucrat! La ceasul acesta se alină
Atîtea inimi roase de-o tainică vermină,
Savantul istovit de-al gîndului avînt
Sau muncitorul care-n culcușu-i cade frînt.

Prin aer, duhuri rele, la adierea serii,
Tresar și se deșteaptă alene, ca boierii,
Și se izbesc de streșini cu aripile lor...
Sub lămpi, legănătoare în vîntul vuitor,
Roiește depravarea pe străzile-nțesate:

Un furnicar cu gheare și guri nenumărate,
Croindu-și pretutindenii, în taină, un făgaș
Pieziș – ca lovitura vicleanului vrăjmaș;
În inima cetății infame ea zvicnește
Ca viermele, ce vlaga ți-o suge tîlhărește.
Auzi ici-colo cina pe sobe clocotind,
Chelălăit de teatre, orchestre sforăind,...
Patronii de tripouri și-adună iar complicitii,
Măsluitori și curve îmbătrânite-n vicii.
Pe cînd borfașii, veșnic o pradă-adulmecînd,
Stau să-și înceapă slujba nocturnă, în curînd,

Și să zdrobească gingaș lăcate și zăvoare
Pentr-un huzur de-o clipă-n spelunci și lupanare.

O, suflete, veghează în ceasu-acesta grav,
Și-ți ferecă auzul la freamătul bolnav!
E vremea cînd sărmanii la patul suferinții
Simt cum suflarea nopții le încleștează dinții
Și-n gropile comune alunecă treptat;
Spitalele răsună de-un vaiet necurmat.
Cîți dintre-aceștia n-or mai veni să se așeze
Lîngă ai lor, la masă, cînd prinde să-nserereze

Dar cei mai mulți, desigur, nici n-au simțit vibrînd
Căldura unei inimi - și n-au trăit nicicînd!

Dan Deșliu

CREPUSCUL VESPERAL

Vrăjita seară iat-o, amică de-ucigaș;
Ca un complice vine, cu pași de lup; pe-orăș
Se-nchide tainic cerul ca un imens alcov,
O fiară pare omul în zbucium de istov.

O, seară, dulce seară, cum te doresc să cazi
Acei a căror brațe pe drept pot spune: Azi
Noi am muncit! – Blîndețea alinătoarei seri
O simt și-acei ce-s prada unei adînci dureri,
O simte și savantul pe fruntea-i, obstinat,
Și muncitorul gîrbov urcîndu-se în pat.

În timpu-acesta demoni în liota de nori
Cu greu își crapă ochii, ca niște negustori,
Și-n zbor lovesc în streșini, izbesc în vreun oblon.
Pe străzi pe care sună al vîntului trombon
Pierzania și-aprinde fanalul ei, fățiș;
Așa ca mușuroiul dă ghes la urdiniș
Și peste tot, abilă, croiește-un drum ocult,
Cum un dușman isprava ce-a cumpănit-o mult,
Și mișună-n adîncul cetății de noroi
Ca viermele ce sapă și devorează-n noi.
Pe ici pe colo-n birturi s-aude țiuit,
Se urlă pe la teatre, se sforăie cumplit;
La mese, unde gazda la joc află plăceri,
S-adună laolaltă excroci și pișicheri,
Iar hoții care veșnic nu au pic de răgaz
Și-ncep de-asemeni lucrul ce-aduce des necaz,
Spărgînd cu grijă broaște la casele de bani
Gagici să înțolească, s-o ducă doi-trei ani.

E grav momentul, tare fii suflete al meu,
Acoperă-ți urechea, e-un muget ca de leu.
E ora cînd în chinuri bolnavi se zvîrcolesc!
De gît i-apucă Noaptea cea sumbră; ei sfîrșesc
Al lor destin în groapa abisului comun;
Spitalu-ntreg suspină. – Desigur că nici un
Drumet în veșnicie-ndărăt nu mai pășește
Să-și soarbă supa lîngă ființa ce iubește.

Dar cei mai mulți, în chinuri pe lume de-au venit,
Nu știu ce-i fericirea, ei încă n-au trăit!

Leonard Gavriliu

AMURG

Tovarăș de hoție și chef cu asasinul,
Tiptil, coboară seara, cu pași de lup; seninul,
Ca un alcov, deasupra, perdelele-și desface,
Iar omul, ros de patimi, în fiară se prefăce.

Amurg, amurg de vrajă, atît de mult dorit,
De cei a căror brațe pot spune: am muncit!
Amurgul cînd sosește aduce alinare
Gîndirii, chinuită de lunga-i căutare,
Savantului ce-și pleacă, grea, fruntea la pămînt,
Și, după muncă, celui ce-și culcă trupul frînt.

Ciumații demoni însă, ce-așteaptă umbra serii,
Încep să se deștepte, greoi, precum bancherii.
Și-acum izbesc obloane și streșine în zbor.
Printre lumini, bătute de vînt, în urma lor,

Pe uliți desfrînarea și-aprinde felinarul
Și își deschide lumii, în noapte, lupanarul.
Croindu-și nevăzute cărări, ca un dușman,
Ce-așteaptă să pătrundă în tabără, viclean,
Ea zburdă prin noroiul orașului și crește,
Ca viermele ce sugă din om tot ce-l nutrește.
Auzi pe ici și colo grătare sfîrîind
Sforăituri de muzici, și-artiști chelălăind.
În birt și-n cafenele, la jocuri, plini de vicii,
Vin șarlatani și tirfe adăpostind complicitii,
Și hoții și tilharii pîndind, neobosiți,
Să le sosească ceasul prielnic, pregătiți
Să spargă porți și case și, deșertînd sertare,
Să-și pricopsească bine, un timp, vreo țiuțoare

În clipa asta, suflet, rămîi netulburat!
Urechea ta închide-o la răcnetul turbat!
E ceasul cînd durerea bolnavilor se-aprinde;
Cînd noaptea, fără milă, îi ia de gît și-i prinde;
Cînd, spre aceeași groapă, sînt duși de-același val;
Cînd sălile răsună de vaiet, în spital.
– Iar, lingă vatră, seara, din ciorba aromată,
Cu draga lor, cîți, oare, vor mai mîncă vreodată?
Și-atîți din ei, sărmanii, nu știu ce-i un cămin,
Și niciodată viața nu și-au trăit din plin!

Lazăr Iliescu

AMURGUL

Și iat-amurgul molcom, amic cu ucigașii;
Ca un complice vine înăbușindu-și pașii;
Ca un alcov se-nchide înaltul cer de seară;
Și omul, de neliniști împins, se face fiară.

Amurg, amurg prieten, dorit cu voie bună
De cel a cărui brațe cinstite pot să spună:
Azi am lucrat! – Amurgul aduce mîngiere
În spiritele roase de-o crîncenă durere,
Și-alină pe savantul ce-și simte fruntea grea,
Pe muncitorul care, trudit, să doarmă vrea.

În vremea asta demoni porniți pe stricăciune
Încep, ca niște oameni de-afaceri, să se-adune
Și bat din zbor cu-aripa în geam și-n jaluzele.
Lucesc lumini lovite de vînt și, printre ele,
Foind pe străzi Curvia își întetește jarul
Și își deschide, poartă cu poartă, furnicarul;
Ea-și face pretutindeni, pe nesimțite, cale
Ca un dușman ce pune blestemății la cale,
Și colcăie-n mocirla orașului, adîncă,
Ca viermele ce fură din om tot ce mănîncă.
Bucătării răsună de sfîrșială, teatre
Încep să hăulească, orchestre-ncep să latre;
În pensiuni cu oaspeți gustînd la cărți delicii,
Printre coțcari își află cocotele complicitii:
Și tot așa pungașii se pregătesc și ei
Să-și facă meseria și lucrul cu temei,
Să spargă uși, casete și-ncuietori subtile,
Cu-amantele să aibă de trai cîteva zile.

În clipa asta gravă fii, suflet, fără teamă
Și zbieretele-acestea nu le lua în seamă.
E ceasul cînd durerea pe cei bolnavi îi scurmă!
De gît îi strînge Noaptea; destinul lor se curmă;
Se-ndreaptă spre obșteasca prăpastie finală;
De-oftatul lor spitalul e plin. – Fără-ndoială
Că mulți acasă, seara, nicicînd n-au să mai vină
Să afle lîng-un, suflet iubit, gustoasa cină.

Și mulți căminul pașnic nici nu l-au bănuit
Și niciodată poate că-n viață n-au trăit.

Al. Philippide

SFÎRȘIT DE SEARĂ

Cu vrăji amurgul iată-l, prieten cu-asasinul;
Părtaș cu dînsul vine, cu pași de lup; seninul
Se-nchide fără grabă ca un alcov de-o seară,
Și omu-n nerăbdare se schimbă iar în fiară.

Amurg, amurg prielnic aceluia care poate
Să spună drept: Eu astăzi cu două palme late
Am tot muncit! – E seara ce gîndurile-alină.
Pe ele ce le mușcă durerea ei haină,
Și pe savant în veghe cu cap împovărat,
Și pe hamal de trudă înfrînt căzut pe pat.

Spurcații demoni totuși prin aerul ticsit,
Ca și zarafi, se scoală din somnul îmbîcsit
Și se lovesc în zboruri stîngace de obloane.
Prin pîlpîiri muncite de crivățul cu toane,

Se-aprinde Prostituția pe străzi și fundături,
Și furnicarul-i află tot noi deschizături;
Tutindenii, pe ascunse ea drumul și-l croiește,
Ca un dușman se-ncearcă, dă buzna și lovește;
Ea mișună în sinul cetății de noroi
Ca viermele ce hrana își trage doar din noi.
Ici-colo-auzi grătare de cuhnii sfiriind,

Chelălăind teatre, orchestre sforăind;
La mese cu joc mare și consumații mici
Se-ndeașă numai tîrfe, escroci, străvechi complici;
Pungași, ce nu-și găsiră nici pace, nici iertare,
Își vor începe lucrul curînd, cu-ndemînare
Vor sparge pe-ndelete cămară, poartă, safe,
Să-mbrace-o țiiitoare, să tragă cîte-un chef.

Te reculege, suflet, în clipa-aceasta gravă,
Urechea ți-o închide la larma ei grozavă.
E ceasul cînd durerea bolnavilor se-acrește!
De beregată Noaptea i-apucă; le-implinește
Destinul și îi mîină spre groapa tuturor.
Cu-oftatul lor se umple spitalul. – Oare or
Să vină să mai iee din ciorba încălzită,
La colțul vetrei, lîngă o inimă iubită?

Și încă dintre dînșii mai toți n-au întîlnit
Căminul cald vreodată, deplin să fi trăit.

Ion Pillat

XCVI LE JEU

*Dans des fauteuils fanés des courtisanes vieilles,
Pâles, le sourcil peint, l'œil câlin et fatal,
Minaudant, et faisant de leurs maigres oreilles
Tomber un cliquetis de pierre et de métal;*

*Autour des verts tapis des visages sans lèvre,
Des lèvres sans couleur, des mâchoires sans dent,
Et des doigts convulsés d'une infernale fièvre,
Fouillant la poche vide ou le sein palpitant;*

*Sous de sales plafonds un rang de pâles lustres
Et d'énormes quinquets projetant leurs lueurs
Sur des fronts ténébreux de poètes illustres
Qui viennent gaspiller leurs sanglantes sueurs;*

*Voilà le noir tableau qu'en un rêve nocturne
Je vis se dérouler sous mon œil clairvoyant.
Moi-même, dans un coin de l'autre taciturne,
Je me vis accoudé, froid, muet, enviant,*

*Enviant de ces gens la passion tenace,
De ces vieilles putains la funèbre gaieté,
Et tous gaillardement trafiquant à ma face,
L'un de son vieil honneur, l'autre de sa beauté!*

*Et mon cœur s'effraya d'envier maint pauvre homme
Courant avec ferveur à l'abîme béant,
Et qui, soûl de son sang, préférerait en somme
La douleur à la mort et l'enfer au néant!*

JOCUL

În veștede fotolii bătrîne curtezane,
Firave și vopsite, cu-ochi galeși iscodind,
Își arătau cu ifos urechile-n zorzoane,
Ce le-atirneau din pietre și aur zornăind;

La masa verde toate, cu mutre fără gură,
Cu guri fără culoare, fălci strinse fără dinți,
Și degete-nclăștate de friguri și de ură,
Își scotoceau pungi goale ori sinii-n suferinți;

Un șir de policandre sub negre bolți pâlise
Și-nalte lămpi din umbră cu raze-au înșelat
Frunți negre de iluștri poeți ce-aici venise
Să-și risipească truda în care-au sîngerat;

— Acesta e tabloul ce-n visu-mi dintr-o noapte
Se perinda, privindu-l c-un ochi pătrunzător,
Eu însumi, deoparte în hruba fără șoapte,
Stam rezemat, mut, rece și totuși rîvnitor,

Rîvnind la toți plăcerea nezdruccinată-n viață,
La tîrfele bătrîne, un rîs întristător,
La toți ce cîndrăzneală își tîrguiau pe față,
Ori cîntea de-altădată, ori frumusețea lor!

Și mă-ngrozii c-o clipă rîvnisem la silința
Acestor inși ce-aleargă spre rîpa unde cad,
Și cari, beți de-al lor sînge, le place suferința,
Nu moartea, iar în locul neantului, un iad!

Șerban Bascovici

JOCUL

În jețuri vlăguite, bătrîne curtezane,
Palori cu fardul proaspăt și leneș ochi fatal,
Făcînd să le răsune, cu lîncede fasoane,
În clinchete, cerceii de piatră și metal;

Sînt mutre fără buze și buze văruițe
Și fălci fără dantură, la verdele postav,
Și degete în friguri de iad, umblind pripite
În golul din poșetă și-n bietul sîn hulpav;

Și lustrele-n tavanul murdar al spelbei ceți,
Enorme lămpi vărsîndu-și lumina ca o pată
Pe fruntea mohorîtă a marilor poeți
Veniți să-și risipească sudoarea-nsîngerată –

Era tabloul negru ce-n visul meu nocturn
Se desfăcea, sub văzul puternic, înainte,
Eu însumi stînd alături, în golul taciturn,
În coate, mut și rece, dar pizmuind fierbinte

Adîncă-mpătimire și neclintirea ei,
Funebra bucurie de tîrfă îmbătrînită,
Negustorînd pe față, aici, sub ochii mei,
Și numele și vraja pe pulpe pipăită.

Și-n fața pizmei, groaza mi se păru firească
Văzînd sărmanii oameni, în zelul lor cupid,
Sătui de propriul sînge, luptînd ca să găsească
Durerea-n loc de moarte, gheena-n loc de vid.

G. Georgescu

JOCUL

În jețuri spălăcite, cu genele vopsite,
Bătrîne curtezane, cu ochi dulceag, fatal,
Fac nazuri și își mișcă urechi învinețite,
Din care scot un clinchet de piatră și metal.

Și chipuri, fără buze, pe lingă masa verde,
Și buze fără sînge, și fălci fără de dinți,
Și degete crispate, al căror drum se pierde
Prin buzunare goale, sau printre sîni fierbinți;

Un rînd de lămpi îmbracă tavanele murdare;
Și palizi candelabre trimit lumini de foc
Pe frunți întunecate de mari poeți, și care
Își pierd sudori de sînge la mesele de joc.

Priveliștea aceasta, ciudată și nocturnă,
În văgăuna asta, prin visu-mi o treceam;
Eu însumi, stînd în trista speluncă taciturnă,
M-am pomenit cum, galben și rece, pizmuiam
Făpturile acestea, cu patima-ndîrjită,
Funebra veselie a tîrfelor de rînd,
Văzîndu-și, unul, cînstea de veacuri moștenită,
Iar alta, frumusețea, norocul încercînd.

Și am simțit în mine cum inima-mi se strînge,
Văzînd aceste umbre gonind spre un etern
Abis – și parcă bete de propriul lor sînge,
În locul nimicirii, rîvnindu-și un infern!

Lazăr Iliescu

JOCUL

Cucoane sclivisite umpleau fotolii vechi.
Privirea lor ascunsă avea ceva fatal.
Cînd se mișcau, podoaba bogată din urechi
pornea un zornăit de sticlă și metal.

În jurul mesei verzi cu masca lor spectrală
de buze incolore și gingii fără dinți
purtau falange prinse de-o febră infernală
cînd la poșeta goală, cînd peste frunți fierbinți.

Plafon străvechi, oglinzi suspecte în pereți
multiplicau confuz lumina prea lividă
și o vărsau pe fruntea ilustrațiilor poeți
ce-și risipeau în joc o vreme insipidă.

Acesta e tabloul pe care-un vis nocturn
îl perindă sub ochiul meu ager și tăios.
Stam într-un colț al sălii visate, taciturn
și eu uscat ca dinșii, închis, invidios,

Invidiam pasiunea lor aprigă la joc,
macabra veselie a potului luat
și graba lor cu care toți traficau pe loc
onoarea ruginită sau trupul consumat.

Dar aș invidia mai mult pe cineva
ce ar păși lucid pe margini de abise
– sfîrșit în lut și sînge – și care-ar prefera
neantului o viață de chinuri nedescrise.

Neculai Roșca

XCVII

DANSE MACABRE

A Ernest Christophe

*Fière, autant qu'un vivant, de sa noble stature,
Avec son gros bouquet, son mouchoir et ses gants,
Elle a la nonchalance et la désinvolture
D'une coquette maigre aux airs extravagants.*

*Vit-on jamais au bal une taille plus mince?
Sa robe exagérée, en sa royale ampleur,
S'écroule abondamment sur un pied sec que pince
Un soulier pomponné, joli comme une fleur.*

*La ruche qui se joue au bord des clavicules,
Comme un ruisseau lascif qui se frotte au rocher,
Défend pudiquement des lazzi ridicules
Les funèbres appas qu'elle tient à cacher.*

*Ses yeux profonds sont faits de vide et de ténèbres,
Et son crâne, de fleurs artistement coiffé,
Oscille mollement sur ses frêles vertèbres.
Ô charme d'un néant follement attifé!*

*Aucuns t'appelleront une caricature,
Qui ne comprennent pas, amants ivres de chair,
L'élégance sans nom de l'humaine armature.
Tu réponds, grand squelette, à mon goût le plus cher!*

*Viens-tu troubler, avec ta puissante grimace,
La fête de la Vie? ou quelque vieux désir,*

Éperonnant encor ta vivante carcasse,
Te pousse-t-il, crédule, au sabbat du Plaisir?

Au chant des violons, aux flammes des bougies,
Espères-tu chasser ton cauchemar moqueur,
Et viens-tu demander au torrent des orgies
De rafraîchir l'enfer allumé dans ton cœur?

Inépuisable puits de sottise et de fautes!
De l'antique douleur éternel alambic!
A travers le treillis recourbé de tes côtes
Je vois, errant encor, l'insatiable aspic.

Pour dire vrai, je crains que ta coquetterie
Ne trouve pas un prix digne de ses efforts;
Qui, de ces cœurs mortels, entend la raillerie?
Les charmes de l'horreur n'enivrent que les forts!

Le gouffre de tes yeux, plein d'horribles pensées,
Exhale le vertige, et les danseurs prudents
Ne contempleront pas sans d'amères nausées
Le sourire éternel de tes trente-deux dents.

Pourtant, qui n'a serré dans ses bras un squelette,
Et qui ne s'est nourri des choses du tombeau?
Qu'importe le parfum, l'habit ou la toilette?
Qui fait le dégoûté montre qu'il se croit beau.

Bayadère sans nez, irrésistible gouge,
Dis donc à ces danseurs qui font les offusqués:
«Fiers mignons, malgré l'art des poudres et du rouge,
Vous sentez tous la mort! O squelettes musqués,

Antinoüs flétris, dandys à face glabre,
Cadavres vernissés, lovelaces chenus,

*Le branle universel de la danse macabre
Vous entraîne en des lieux qui ne sont pas connus!*

*Des quais froids de la Seine aux bords brûlants du Gange,
Le troupeau mortel saute et se pâme, sans voir
Dans un trou du plafond la trompette de l'Ange
Sinistrement béante ainsi qu'un tromblon noir.*

*En tout climat, sous tout soleil, la Mort t'admire
En tes contorsions, risible Humanité,
Et souvent, comme toi, se parfumant de myrrhe,
Mêle son ironie à ton insanité!»*

DANS MACABRU

Lui Ernest Christophe

Cu flori, mănuși, batistă, – ființă omenească,
Asemeni ei de mîndră, cu bustul statuar,
Nepăsătoare, suplă, cu grație firească,
Ea pare-o curtezană cu aerul bizar.

S-au mai văzut la baluri mai strîmte talii, oare?
O rochie regală, prisos îmbelșugat,
Se surpă pe piciorul uscat, în încheștare,
De un pantof cu ciucuri frumos înzorzonat.

Dantela ce spre osul claviculei se-nspumă,
Frecîndu-se lascivă, ca un pîrîu de stînci,
Încearcă de ridicol, batjocură și glumă,
Să apere, funebre, momelile-i adînci.

Mari, ochii ei făcuți sînt din goluri și tenebre,
Și țeasta-ncununată cu flori, meșteșugit,
Se clatină pe șirul plăpîndelor vertebre,
– O, vrajă nebunească, neant împodobit!

Vei trece pentru unii, drept o caricatură, –
Amantî de gloată, josnici, de carne beți mereu,
Ce n-au gust pentru zvelta, umana armătură.
Dar mie-mi pari, schelete, croit pe placul meu!

Tu vii, schimonosită, să tulburi Vieții cîntul?
Sau poate vechi dorințe, arzînd încă nestins,
Mormanul tău de oase cu pintenii bătîndu-l,
Credulă, spre sabatul Plăcerii te-au împins?

În sunet de vioară, în sala luminată,
Speri să-ți alungi coșmarul tău batjocoritor,
Și inima,-n torentul orgiei cufundată,
De chin să-și răcorească infernul arzător?

Fîntînă de prostie și de greșeli, adîncă,
Și alambic străbunei dureri, neîncetat!
Pe zăbrelita-ți coastă mai rătăcește încă,
Nesățios, la pîndă, un șarpe-nveninat.

La drept vorbind, silința ce-ți dai, cochetăria,
Nu vor găsi răsplata dorită, e-n zadar;
Ce inimi sînt în stare să-ți guste ironia? ~
O, grozăvia-mbată pe cei puternici doar!

De ochii tăi cu-abisuri sinistru-amețitoare
Se tem toți dansatorii, prudenți și preacumînți,
Și nu-ți vād fără spasmuri de greață și oroare
Surîsul mort al celor treizeci și doi de dinți.

Și totuși, cine-n brațe n-a strâns schelete, oare,
Hrănindu-se cu zvonul mormintelor, de jos?
Ce mai înseamnă haine, parfumuri și odoare?
Cel dezgustat, desigur, se-nchipuie frumos.

Dar spune-acestor tineri ce fac pe supărații,
Cuceritoare cîrnă cu dinții dezveliți:

«Voi, mărunței, în pudre muiiați și plini de grații,
Cu tot dichisul vostru, a moarte mirosiți!

Voi, Antinouși veștezi, crai spîni, cu fața pală,

Voi, hoituri lustruite, cărunți seducători,

A dansului macabru mișcare-universală

Spre locuri neștiute vă spulberă, ușori!

Din malurile Senei la Gangele ce arde,

Sar veșnic muritorii, în turme, și se zbat,

Trompeta îngerească n-o văd, prin ziduri sparte,

Căscată-asemeni puștii cu ochi întunecat.

Te-admiră veșnic Moartea, o, lume caraghioasă,

În zvîrcolirea-ți timpă, sub orice soare-ai sta,

Și-ades, asemeni ție, în smirnă se-mbăiază,

Mijindu-și ironia în nebunia ta.»

Grigore Hagiu

DANS MACABRU

Lui Ernest Christophe

Priviți! Trăiește-aievea! Cu mîndra ei statură,
Cu lungi mânuși pe mînă, batistă, și cu flori,

Cochetă uscățivă, dar plină de măsură,
Prin sală se avîntă zîbind, cu pași ușori.

Vreo talie mai zveltă, la bal, văzut-ați oare?
Veșmîntul ei, cu falduri, măreț și larg, umflat,
Sărută-n mers pantoful cu ciucuri, care pare
O biată floricea pe un picior uscat.

Dantelele, pe oase, ce flutură semețe
Ca un pîrîu șagalnic ce saltă peste stînci
Să apere încearcă, de glume îndrăznețe,
Funebrele podoabe, ascunse și adinci.

Străfunzii ochi, făcuți sînt din vid și din tenebre;
Și înfloritul craniu, cu artă pieptănat,
Se leagănă molatec pe hîdele vertebre.
Neant pătruns de farmec nebun și-nzorzonat!

Au să te socotească drept o caricatură,
Amanții, beți de carne, și care nu-nțeleg
Ce eleganță-ascunde a trupului armură.
Dar mie-mi plăci, schelete, așa cum ești, întreg!

Cu rînjetul puternic, îmi vii să tulburi poate
A vieții sărbătoare? Sau vreun dor uitat,
Ce-n oase, fără milă, cu pîntenii te bate,
Credulă, te împinge spre-al poftelor sabat?

Cu cîntec de vioară, și facile și lumină,
Vrei să-ți înlături visul urît, ce te-a cuprins?
Sau poate vrei șuvoiul orgiilor să vină,
Să-ți răcorească iadul din inimă, aprins?

Puț fără fund, de patimi, greșeli și de prostie,
Al vechii suferințe, tu, veșnic alambic,

Prin coastele-ți aduse, vād, ca-ntr-o colivie,
Aspidele sucindu-și flămînde capul mic.

La drept vorbind, silința ce-ți dai, nu cred vreodată
Să-ți fie răsplătită, cocheto; căci, oricînd,
Vezi tu, cu vraja Groazei, doar cei mai tari se-mbată!
Nu-ți înțelege gluma un muritor de rînd!

Privirea-ți, o prăpaste de groază împlinită,
Împrăstie-amețeală; și, dansatori cumînți,
Vor contempla, cu greată amară și scîrbită,
Eternul zîmbet acru rînjindu-ți printre dinți.

Și totuși, cine oare n-a-mbrățișat schelete?
Și inima sa, cine cu morți nu și-a hrănit?
Ce-ți pasă de miresme, veșminte și buchete?
Cel care-și strîmbă nasul e un închipuit!

Tu, Baiaderă cîrnă, tu, tîrfă găunoasă,
O, spune-acestor tineri, jigniți și-nfumurați:
«Drăguților, pe chipuri v-ați uns cu pudră groasă,
Dar mirosiți a moarte, strigoi împarfumați!»

Voi, Antinouși veștezi, voi, fanți cu fața goală,
Voi, hoituri lustruite, voi, crai cu păr albit,
A dansului macabru eternă-nvălmășeală
Vă ia și vă tîrăște pe unde n-ați gîndit!

Din Sena pînă-n Gange, cireada muritoare,
Se-nghesuie și zburdă în iureșu-i nebun,
Nebănuind, în casă, trompeta vestitoare,
Sinistră și căscată, ca gura unui tun.

Nătingă omenire, pe orișicare drumuri,
În zvîrcolirea-ți, moartea te-admiră, dar te ia;

Și cînd își unge trupul, ca tine, cu parfumuri,
Își leagă ironia de neghiobia ta!

Lazăr Iliescu

XCVIII

L'AMOUR DU MENSONGE

*Quand je te vois passer, ô ma chère indolente,
Au chant des instruments qui se brise au plafond,
Suspendant ton allure harmonieuse et lente,
Et promenant l'ennui de ton regard profond;*

*Quand je contemple, aux feux du gaz qui le colore,
Ton front pâle, embelli par un morbide attrait,
Où les torches du soir allument une aurore,
Et tes yeux attirants comme ceux d'un portrait,*

*Je me dis: Qu'elle est belle! et bizarrement fraîche!
Le souvenir massif, royale et lourde tour,
La couronne, et son cœur, meurtri comme une pêche,
Est mûr, comme son corps, pour le savant amour.*

*Es-tu le fruit d'automne aux saveurs souveraines?
Es-tu vase funèbre attendant quelques pleurs,
Parfum qui fait rêver aux oasis lointaines,
Oreiller caressant, ou corbeille de fleurs?*

*Je sais qu'il est des yeux, des plus mélancoliques,
Qui ne recèlent point de secrets précieux;
Beaux écrins sans bijoux, médaillons sans reliques,
Plus vides, plus profonds que vous-mêmes, ô Cieux!*

*Mais ne suffit-il pas que tu sois l'apparence,
Pour réjouir un cœur qui fuit la vérité?
Qu'importe, ta bêtise ou ton indifférence?
Masque ou décor, salut! J'adore ta beauté.*

MINCIUNA

Cînd te zăresc cum luneci, alene, vaporeasă,
În sunetele-orchestrei ce de plafon se frîng
Și, caldă arătare, domoală, armonioasă,
Îți plimbi în prag plictisul din ochiul tău adînc;

Cînd văd în flăcăriuia de gaz strălucitoare,
Înalta frunte pală, cu farmecu-i bolnav,
Pe care torța serii stă zorii să doboare
Și ochii ca ai unui portret de-un bun zugrav,

Îmi spun: «Cît de frumoasă-i și cît de straniu vie!»
Masiva-i amintire e ca un turn gigant,
Iar inima-i strivită ca piersica tîrzie,
E, ca și trupul, coaptă pentru-un amor savant.

Ești oare rodul toamnei acesteia regale,
Ești urna funerară cu-ai lacrimilor nori,
Mireasma ce ne duce prin oaze-orientale,
Îmbietoarea pernă sau coșul plin de flori?

Cunosc ochi pradă unei melancolii mai grele,
Ce n-ascund vreo taină de preț în globii goi,
Ci, triste medalioane, deșarte besactele,
Sînt mai pustii, o, ceruri înalte, chiar ca voi!

Dar nu ajunge oare să fii doar aparența,
Cînd sufletu-adevărul de voie și-a pierdut?
Nu-ți strică mîrginirea și nici indiferența,
Ți-ador doar frumusețea! Decor, mască, salut!

Tudor Bogdan

DRAGĂ MINCIUNĂ IUBIREA MINCIUNII

Și cînd te văd purtîndu-ți superba nepăsare
În cîntec de vioară ce năvălește-n unde,
Oprind alene pasul, în dulce legănare,
Molcom rotind privirea-ți ce-atît de-adînc pătrunde,

Sau cînd îți admir fruntea, cu bolnava-i paloare,
Pe care joacă-n focuri luminile de lampe
Și torța serii pune un răsărit de soare...
Ori ochii tăi, mai gingași ca ochii din vechi stampe,

Îmi spun: «Cît de frumoasă-i, ce straniu-nfrăgezită!»
Bogata amintire, coroană de crăieșe,
O însorește..., coaptă ca fructa, pîrguită
E inima-i, și trupu-i cere iubiri alese.

Ești oare fruct de toamnă cu-arome minunate?
Ești tristă urna morții ce-așteaptă lăcrimare,
Parfum ce ne dai vise de oaze-ndepărtate,
O pernă ce mîngîie, ori coșul cu flori rare?

Eu știu că sînt pe lume atîți ochi plini de vise,
Cari n-ascund nici o taină și nu știu ce-i misterul,
Gingașe cutiuțe, fără odoare-nchise,
Sicrie fără moaște... goale și-adînci ca cerul!

Ești forma-nșelătoare și-n tine porți minciuna,
Dar sufletul mi-l mîngîi și de-adevăr nu-mi pasă;
Că ești nepăsătoare ori rea..., îmi e totuna,
Decor sau mască goală..., te-ador căci ești frumoasă.

Gh. Hilt

MINCIUNA

Cînd treci pe lingă mine, molatecă iubită,
Și strune tremurate, lin, pașii ți-i ascund,
Făptura cînd îți luneci ușor, ca o ispită,
Și-ți legeni plectiseala din ochiul tău profund,

Cînd, lung, privesc la fruntea, de lampă luminată,
Cu palidele umbre lucind bolnăvicios,
În care torța serii zvîcnește-nfrigurată,
Și ochii ți-i aprinde, ca-ntr-un portret frumos,

Îmi spun: e-ncîntătoare! Un snop de raze frînge
Pe capu-i o cunună de grele amintiri;
Iar inima și trupul – o piersică în singe –
Sînt coapte, pentru ritul savantelor iubiri.

Ești oare-un rod al toamnei, cu carnea purpurie?
O urnă, pentru lacrimi, din ochi scînteietori?
Parfum al unei oaze vrăjite, din pustie?
Alintătoare pernă? Un coș, poate, cu flori?

Știu că sînt ochi în care tristețea viu irumpe,
Ce poartă-n ei neantul, și sînt de taine goi;
Cutii de preț, lipsite de giuvaeruri scumpe,
Mai goale, mai profunde, o, ceruri, decît voi!

Cînd inima îmi fuge de adevăr, ce-mi pasă
De ești o umbră numai, ce mi-o închipuiesc?
Nepăsătoare? Rece? Destul că ești frumoasă!
Decor sau mască, vino! Pe tine te iubesc.

Lazăr Iliescu

DRAGOSTEA PENTRU MINCIUNĂ

Cînd te privesc cum luneci, iubita mea felină
În cîntecul orchestrei ce parcă ne pătrunde
Oprindu-ți pentru-o clipă alunecarea fină
Și-n schimb plimbînd plictisul privirilor profunde,

Cînd la lumina lămpii contemplan uneori
Cum viciul pe frunte ți-aprinde-un licăr nou
Așa cum torța serii ți-aprinde aurori,
Cînd ochii tăi mă cheamă, ca cei dintr-un tablou,

Spun: «Cît e de frumoasă și cît e de bizară!»
Masiva amintire-i turn greu din alte zile,
Și inima-i regească e coaptă ca o pară
Întocmai ca și trupul la mîngîieri subtile.

Ești oare-un fruct de toamnă cu-arome delicate?
Ești oare-un vas funebru ce-așteaptă lacrimi mute?
Parfum ce duce gîndul spre oaze-ndepărtate?
Corbelie bogată cu flori necunoscute?

Știu că există-n lume ochi triști plini de uimire
Ce n-ascund în străfundul lor nici o taină grea,
Sau vechi medalioane lipsite de-amintire
Întocmai ca și tine de goale, draga mea.

Dar nu-mi ajunge oare să fii doar aparență
Ca să-mblinzești un suflet ce caută uitarea?
Ce-mi pasă de prostie și de indiferență?
Salut decor sau mască. Eu îți ador splendoarea.

Mircea Pavelescu

DE DRAGUL MINCIUNII

În fața mea cînd luneci, o, scumpă lenevoasă,
În cîntece de-arcușuri ce de tavan se frîng,
Plutind cu o mișcare domol armonioasă,
Plimbîndu-ți plectiseala din ochiul tău adînc;

Cînd tot privesc, sub focul de gaz ce-i dă viață,
Și fruntea-ți pală, plină de-un vino-ncoa morbid,
Pe care facla serii aprinde-o dimineată,
Și ochii tăi ca ochii icoanei de pe zid,

Îmi spun: Cît de frumoasă! Ce gingașă și dreaptă!
Cunună, amintirea îi stă, domnesc pridvor,
Și inima, pătată ca piersica prea coaptă,
I-așteaptă, ca și trupul, un încercat amor.

În toamnă, ești tu rodul desăvîrșit de raze?
Ești urna funerară cu plîns aromitor,
Parfumul ce ne fură spre depărtate oaze,
Mîngîietoarea pernă sau coșul plin de flori?

Știu gene încărcate de lacrimi suverane,
Ce nu ascund secrete și tăinuiri nu au;
Sînt scrinuri fără pietre, pustii medalioane,
Mai goale-n adîncire ca voi, o, Ceruri, stau!

Dar ca să-ncînti un suflet setos de înșelare,
I-ajungi tu, lui ce fuge de adevăr lumesc,
Prostia ta nu-mi pasă, nici greaua-ți nepăsare!
Salut, decor sau mască! Iubirea ți-o slăvesc.

Ion Pillat

*Je n'ai pas oublié, voisine de la ville,
 Notre blanche maison, petite mais tranquille;
 Sa Pomone de plâtre et sa vieille Vénus
 Dans un bosquet chétif cachant leurs membres nus,
 Et le soleil, le soir, ruisselant et superbe,
 Qui, derrière la vitre où se brisait sa gerbe,
 Semblait, grand œil ouvert dans le ciel curieux,
 Contempler nos dîners longs et silencieux,
 Répandant largement ses beaux reflets de cierge
 Sur la nappe frugale et les rideaux de serge.*

(EU N-AM UITAT...)

*Eu n-am uitat, aproape de orășel, pitită,
 Căsuța noastră mică și-atît de liniștită;
 Cu-o Venus și-o Pomonă de ghips, care luceau,
 Și trupurile goale, prin frunze-și ascundeau,
 Nici soarele-n amurgul măreț, cum se înclină,
 Frîngîndu-și, după geamuri, buchetul de lumină,
 Pe bolta curioasă, pîrînd un ochi deschis,
 Ce ne privea la cină, cum stam tăcuți, ca-n vis,
 Și risipea reflexe de lumînări, în glastră,
 Pe masa cumpătată și pînza din fereastră.*

Lazăr Iliescu

(EU N-AM UITAT-O ÎNCĂ...)

Eu n-am uitat-o încă, în marginea cetății,
Căsuța noastră albă, sălaș singurătății,
Pomona ei de ipsos și Venera-nvechită,
Ferindu-și după ramuri făptura-i dezgolită;
Nici soarele, spre seară, în mantie superbă,
Cum își sfărma pe sticlă a razelor lui jerbă,
Părînd – un ochi la pîndă în cerul curios –
Că ne contemplă prînzul tăcut și tacticos
Și răspîndind frumoase reflexe de făclii
Pe masa-ne frugală și peste draperii.

Perpessicius

(EU N-AM UITAT-O ÎNCĂ...)

Căsuța noastră albă, cu pacea ei adîncă,
Și mărginașă foarte, eu n-am uitat-o încă –
Nici vechile Pomone ascunse prin răchite,
Alături de-o Veneră cu coapse dezvelite.
Nici soarele, spre seară, plecîndu-se-n genunchi,
Spărgîndu-și de vitralii superbul său mănunchi;
Părînd un ochi anume, de după o cortină,
Părtaș tăcerii noastre, pîndindu-ne la cină,
Și revărsînd topaze de raze viorii,
Răsfrînte-n fața mesei, jucînd pe draperii.

Victor Tulbure

(EU NU AM DAT UITĂRII...)

Eu nu am dat uitării, oraşului vecină,
Căsuţa noastră albă, mărunţă dar senină,
Pomona ei de ipsos şi vechea Venus care
Se ascundea-n boschete, cu nude mădulare,
Nici vespéralul soare, şiroi măreţ prin ramuri,
Cu jerbele de raze sfărîmîndu-se de geamuri,
Părînd un ochi de veghe pe bolta curioasă
Şi contemplînd în voie tihnită noastră masă,
Vărsînd îmbelşugarea luminii lui scăzute
Peste frugala cină şi-ale perdelei cute.

· C.D. Zeletin

Serban Bascovici

La servante au grand cœur dont vous étiez jalouse,
 Et qui dort son sommeil sous une humble pelouse,
 Nous devrions pourtant lui porter quelques fleurs.
 Les morts, les pauvres morts, ont de grandes douleurs,
 Et quand Octobre souffle, émondeur des vieux arbres,
 Son vent mélancolique à l'entour de leurs marbres,
 Certes, ils doivent trouver les vivants bien ingrats,
 A dormir, comme ils font, chaudement dans leurs draps,
 Tandis que, dévorés de noires songeries,
 Sans compagnon de lit, sans bonnes causeries,
 Vieux squelettes gelés travaillés par le ver,
 Ils sentent s'égoutter les neiges de l'hiver
 Et le siècle couler, sans qu'amis ni famille
 Remplacent les lambeaux qui pendent à leur grille.

Lorsque la bûche siffle et chante, si le soir,
 Calme, dans le fauteuil je la voyais s'asseoir,
 Si, par une nuit bleue et froide de décembre,
 Je la trouvais tapie en un coin de ma chambre,
 Grave, et venant du fond de son lit éternel
 Couvrir l'enfant grandi de son œil maternel,
 Que pourrais-je répondre à cette âme pieuse,
 Voyant tomber des pleurs de sa paupière creuse?

Victor Tuluze

(... (PREABUNEI SLUJITOARE...)

Preabunei slujitoare pe care-ai fost geloasă,
Și care-și doarme somnul sub pajiștea miloasă,
Ar trebui cu tine la groapă flori să-i pun.
O, mortii, mortii, marea durere nu și-o spun,
Și cînd Octomvre vine și scutură platanii
Sub vîntul ce le plînge pe lespezi în toți anii,
Ei știu că noi de-afară cu toții i-am uitat,
Cînd ne-odihnim fătarnici în caldul nostru pat,
Atunci cînd ei, în neagra visare ce-i sfișie,
N-avînd nici un tovarăș de vorbă să-i mai ție,
Schelete vechi ce roase de viermi au înghețat,
Simt fulguind zăpada cînd zilele-au iernat
Și-un veac curgînd, ca fără să vie-amici sau rude
Cu panglici, cînd le-atîrnă de gratii zdrențe ude.

Cînd șuieră butucii și cîntă, pe-nserat,
De-aș mai vedea-o calmă în jețu-n care-a stat,
Și dacă, într-o noapte de iarnă-albastră-n stele,
Aș mai vedea-o ascunsă în colțu-odăii mele,
Cum gravă, din adîncu-i pat veșnic a venit,
Să soarbă cu-ochi de mamă copilul cărunțit,
Piosului ei suflet, ce-aș mai putea răspunde,
Văzînd că-i pică lacrimi din pleoapele afunde?

Șerban Bascovici

(SĂRMANEI SLUGI, DE CARE...)

Sărmanei slugi, de care erai mereu geloasă,
Și care-și doarme somnul, sub pajiștea stufoasă,
S-ar cuveni o floare să-i ducem, la mormînt.
Nici bieții morți n-au pace, acolo, sub pămînt.
Cînd vîntul melancolic de-Octomvrie îndoiaie
În cimitir copacii bătrîni și îi despoaie,
Ei cred, de bună seamă, că oamenii-s ingrați,
De pot să doarmă-n casă, în lină-nfășurați,
Pe cînd, pierduți și singuri, în patul lor de scînduri,
Și răscoliți în groapă de-ntunecate gînduri,
Schelete ciugulite de viermi, ei deslușesc,
Cum iernile, deasupra, zăpezile-și topecs,
Cum anii trec și nimeni nu-și mai aduce-aminte,
Vechi, panglicile rupte să ia de pe morminte.

Cînd seara cîntă-n vatră butucul de stejar,
Dac-aș vedea-o iarăși, pe scaun, lîngă jar,
Sau, într-o noapte rece de iarnă grea și sumbră,
La mine în odaie, ar sta pitită-n umbră
Venită de departe, din patul ei etern,
Să-și privegheze puiul crescut, cu ochi matern,
Acestei inimi sfinte, ce i-aș putea răspunde,
Cînd aș vedea în lacrimi orbitele-i străfunde?

Lazăr Iliescu

(DĂDACEI INIMOASE
CE NU ȚI-ERA PE PLAC...)

Dădacei inimoase ce nu ți-era pe plac
Și care-și doarme somnul sub un răzor sărac
Va trebui să-i ducem odată niște flori –
Și bieții morți simt poate durerea uneori.
Octombrie cînd suflă prin pomii plin de-ndîrjire,
Cu vîntul melancolic prin cruci de cîmîtire,
Ei socotesc desigur că viii sînt ingrați
Cînd dorm în paturi calde de geruri apărați,
În timp ce dînșii, pradă visărilor trecute,
N-au, singuri în sicrie, cu cine să discute.
Schelete vechi, culcușuri de viermi, zac rebegite
Udate de scursoarea zăpezilor topite
Și simt, în zborul vremii, cum nici amici, nici rude,
Nu schimbă zdreanța veche a panglicilor ude.

Cînd focul cîntă seara în vatră, subțirel,
De-aș mai vedea-o, calmă, lucrînd într-un fotel,
Și dacă într-o seară de iarnă și de ger,
În cameră la mine ar sta într-un ungher
Și, gravă, coborîtă din patul său etern,
Ca să mă ocrotească cu ochiul ei matern,
Ce i-aș putea răspunde acestui suflet sfînt
Văzînd cum îi cad lacrimi din ochi ce nu mai sînt?

Mircea Pavelescu

(MAI ȚI-AMINTEȘTI, MĂICUȚĂ...)

Mai ți-amintești, măicuță, de buna mea dădacă,
Rivala ta, ce doarme sub pajiștea săracă?
S-ar fi căzut să-i ducem vreo două flori la groapă.
Cei răposai, sărmanii, de chin în veci nu scapă
Și cînd octombre-ncinge, plivind crengi veștejite,
Cu vîntul lui de jale, mořmintele cernite,
Cei vii le par, desigur, ingrati peste măsură
Cum dorm în așternuturi, la molcomă căldură,
În timp ce roși de visuri și negre meditații,
Fără de soț în paturi și fără conversații,
Schelete înghețate, muncite de toți viermii,
Ei simt cum se destramă omăturile iernii
Și veacul cum se scurge și nici o rudă bună
Nu vine să le pună pe cruci altă cunună.

Cînd șuieră buștenii în sobă și-nserează,
Dac-aș vedea-o calmă, în jilt cum se așează
Sau dacă în decembrie pe-o noapte prea geroasă
Aș da de ea, pitită, în vre un colț prin casă,
Tăcută și venind din culcușul ei etern
Să apere, pe tînăr, cu-același ochi matern,
Ce i-aș putea răspunde acestei vieți smerite,
Văzînd că-i pică lacrimi din goalele-i orbite?

Perpessicius

(BĂTRÎNEI SLUJITOARE...)

Bătrînei slujitoare de care-ai fost geloasă,
Și care-și doarme somnul umil sub iarba joasă,
S-ar cuveni să-i ducem în dar cîteva flori.
Cei morți, și ei, sărmanii, își au durerea lor,
Și cînd Brumarul suflă, rupînd din crengi uscate,
Lung crivățul său jalnic prin marmure șurpate,
Ei judecă pesemne că viii sînt ingrați
Să doarmă la căldură, cum fac, împăturați,
Pe cînd cadavre roase de negre reverii,
În pat făr-de tovarăș, nemaiputînd grăi,
Schelete vechi muncite de viermi, de ploi pătrunse,
Simt iernile trecute tot picurînd ascunse,
Cum veacul li se scurge, cum nimeni n-o să vie
Să schimbe zdreanța prinsă de piatra lor pustie.

Cînd șuieră căminul și cîntă, de-nserează,
Dacă-aș vedea-o, calmă, pe scaun că s-așază,
Dacă-ntr-o noapte-albastră și rece de Ghenar,
Pitășă aș găsi-o în camera mea iar,
Tăcut venind, din fundul culcușului etern,
Copilul să-l vegheze cu ochiul ei matern,
Cucernicului suflet ce i-aș putea răspunde
Privind cum lasă lacrimi pleoapele-i profunde?

Ion Pillat

(ACELEI SLUJNICI BUNE...)

Acele slujnici bune de care-ai fost geloasă
Și care-și doarme somnul în groapa-ntunecoasă,
Se cuvenea să-i ducem un mic mănunchi de flori,
Căci morții au, sărmanii, și ei durerea lor.
Octombrie cînd vine, lovind copacii goi,
Cînd vîntul trist se pierde prin veștedele foi
Desigur lor le pare că oamenii-s ingrați,
În caldele culcușuri, dormind netulburați.
În timp ce ei, în prada visării de durere,
N-au nici tovarăși, nici-un cuvînt de mîngîiere,
Sărmane stîrvuri roase de negrii viermi, ei sînt
Și simt zăpada iernii, cum trece prin pămînt,
Cum secolele zboară, dar nu apare nime
Să schimbe-al lor lînțoliu și-a lor întunecime.

Cînd focul se-ntetește și cîntă, într-o seară,
Stînd calmă în fotoliu eu aș vedea-o iară
Și dacă într-o noapte de iarnă tristă, grea,
Eu aș găsi-o iarăși, intrînd în casa mea,
Venind din depărtarea eternului mormînt,
Privind copilul, mare, cu ochiul ei cel sfînt
Și de-aș vedea din ochii acestui suflet bun,
Cum lacrimi curg șiroaie, ce-aș mai putea să-i spun?

Al. Westfried

CI

BRUMES ET PLUIES

*Ô fins d'automne, hivers, printemps trempés de boue,
Endormeuses saisons! je vous aime et vous loue
D'envelopper ainsi mon cœur et mon cerveau
D'un linceul vaporeux et d'un vague tombeau.*

*Dans cette grande plaine où l'autan froid se joue,
Où par les longues nuits la girouette s'enroue,
Mon âme mieux qu'au temps du tiède renouveau
Ouvrira largement ses ailes de corbeau.*

*Rien n'est plus doux au cœur plein de choses funèbres,
Et sur qui dès longtemps descendent les frimas,
O blafardes saisons, reines de nos climats,*

*Que l'aspect permanent de vos pâles ténèbres,
– Si ce n'est, par un soir sans lune, deux à deux,
D'endormir la douleur sur un lit hasardeux.*

CETURI ȘI PLOI

*Sfirșituri lungi de toamnă, de ierni, de primăvară,
Cu zloată și-amăgire! Mult vă am dragi, că iară
Mi-nvăluți și minte, și inimă, și drumuri,
C-un giulgi de mucegaie, c-un vag mormînt de fumuri...*

*Pe cîmpuri unde vîntul se zbenguie ori zbiară,
Sau răgușesc în noapte moriști, de frig, afară,*

Își va desface gîndu-mi, mai cald ca sub parfumuri
De primăvară,-aripa-i de corb: un corb de scrumuri.

Căci inima în doliu și ninsă lung de brume,
O! palide-anotimpuri, din toate mai auguste,
Nimic nu îndrăgește cu-atît nesaț să guste

Ca molcomele bezne ce-ați tot întins pe lume
– Decît, în doi, să-și doarmă, sub naltul fără lună»
Pe-un pat, în noapte, toată durerea sa neună.

Ion Caraion

NEGURI ȘI PLOI

Sfîrșit de toamnă, iarnă și primăveri ploioase,
Adormitoare zile, cît sînteți de frumoase!
Mă-nfășurați c-un giulgiu de aburi, străveziu,
Și creierul mi-l prindeți în el, ca-ntr-un sicriu.

Cînd crivățul aleargă pe cîmpuri viforoase,
Cînd răgușește noaptea morișca sus pe case,
Atunci mi-e cald, și-i soare în tristul meu pustiu,
Iar sufletu-mi se-avîntă pe-aripi de corb, zglobiu.

În inimile roase de gînduri reci și sumbre
Pe care-atîtea brume și neguri au căzut,
O, umede-anotimpuri, nimic nu-i mai plăcut,

Decît lumina voastră cu palidele-i umbre...

– Afară numai dacă, de grijile din noi
Pe-un pat străin, în beznă, uităm, doi cîte doi.

Lazăr Iliescu

NEGURI ȘI PLOI

Sfârșit de toamnă, iarnă. Prier plin de noroi,
Voi, zile-adormitoare! vă laud cu iubire
Că înveliți și creier și inimă din noi
În groapă vaporeasă, cu giulgiul prea subțire.
Pe cîmpuri reci, pe care trec vînturile roi,
Și unde-aud în noapte pe coșuri scîrțîire,
Vezi, sufletul, mai bine ca primăvara-n toi,
Își 'naltă larg aripa de corb în părăsire.

Nimic nu e mai dulce în inime funebre,
Pe cari de mult coboară și ploaie și ninsoare,
Închise anotimpuri, pe vremuri domnitoare,

Decît aspectul vostru de palide tenebre,
– Sau poate într-o seară cernită, cite doi,
Să ne-adormim durerea pe paturi de nevoi.

Ion Pillat

CETURI ȘI PLOI

O, toamne prelungite, ierni, primăveri murdare,
Vă laud, anotimpuri la somn îmbietoare,
Că inima și mintea-mi învăluți mereu
Într-un cetos lîntoliu și-un vag mausoleu.

În șesu-acesta, pradă amarnicei vîntoase
Ce tot sucește noaptea sfirleaza de pe case,

Mai lesne al meu suflet, decît în primăvară,
Își va desface slobod aripile de cioară.

Nimic nu-ncîntă-atîta un suflet funerar
Și bîntuit de neguri, – o, anotimpuri sure,
Regine-ale acestor tărîmuri reci, obscure –

Decît întunecimea din voi, – afară doar
De-o noapte fără lună, cînd își adoarme-n doi,
În vreun culcuș, durerea ce-l macină sub ploi.

Petre Solomon

CII.

RÊVE PARISIEN

A Constantin Guys

I

*De ce terrible paysage,
Tel que jamais mortel n'en vit,
Ce matin encore l'image,
Vague et lointaine, me ravit.*

*Le sommeil est plein de miracles!
Par un caprice singulier,
J'avais banni de ces spectacles
Le végétal irrégulier,*

*Et, peintre fier de mon génie,
Je savourais dans mon tableau
L'enivrante monotonie
Du métal, du marbre et de l'eau.*

*Babel d'escaliers et d'arcades,
C'était un palais infini,
Plein de bassins et de cascades
Tombant dans l'or mat ou bruni;*

*Et des cataractes pesantes,
Comme des rideaux de cristal,
Se suspendaient, éblouissantes,
A des murailles de métal.*

*Non d'arbres, mais de colonnades
Les étangs dormants s'entouraient,*

Où de gigantesques naïades,
Comme des femmes, se miraient.

Des nappes d'eau s'épanchaient, bleues,
Entre des quais roses et verts,
Pendant des millions de lieues,
Vers les confins de l'univers;
C'étaient des pierres inouïes
Et des flots magiques; c'étaient
D'immenses glaces éblouies
Par tout ce qu'elles reflétaient!

Insoucians et taciturnes,
Des Ganges, dans le firmament,
Versaient le trésor de leurs urnes
Dans des gouffres de diamant.

Architecte de mes féeries,
Je faisais, à ma volonté,
Sous un tunnel de pierreries
Passer un océan dompté;

Et tout, même la couleur noire,
Semblait fourbi, clair, irisé;
Le liquide enchâssait sa gloire
Dans le rayon cristallisé.

Nul astre d'ailleurs, nuls vestiges
De soleil, même au bas du ciel,
Pour illuminer ces prodiges,
Qui brillaient d'un feu personnel!

Et sur ces mouvantes merveilles
Planait (terrible nouveauté!

Tout pour l'œil, rien pour les oreilles!)
Un silence d'éternité.

II

En rouvrant mes yeux pleins de flamme
J'ai vu l'horreur de mon taudis,
Et senti, rentrant dans mon âme,
La pointe des soucis maudits;
La pendule aux accents funèbres
Sonnait brutalement midi,
Et le ciel versait des ténèbres
Sur le triste monde engourdi.

VIS PARIZIAN

Lui Constantin Guys

I

Acea priveriște cumplită
Ce nici un ochi n-a mai zărit,
Chiar de-o revăd în zori umbrită
Din depărtarea-i, m-a vrăjit,
Căci somnu-i plin de-nminunare!
Din toți, de toane răzlețit,
Ștergeam din jur și pînă-n zare,
Frunzișul verde răvășit,
Și cu-al meu geniu, pictor mare,
Sorbeam ca-ntr-un tablou fatal

Amețitoare neschimbare
De marmur, apă și metal.

Babel de scări și de arcade,
Ca un palat nemărginit,
Plin de havuzuri și cascade
Căzînd în aur măestrit;

Și ape grele-n vuiet mare,
Ca reci perdele de cristal,
Se prăvăleau strălucitoare
De peste ziduri de metal.

Nu plopi, ci numai colonade
În jur de bălți dormind vegheau,
Cînd uriașele naiade
Păreau femei ce se-oglindeau.

Albastre unde-n lungi alaiuri
Fugeau de țărmul solitar,
Durînd un milion de plaiuri
Spre-al universului hotar;

Erau și stînci nemaizărite
Și valuri magice; erau
Mărețe-oglinzi părădînd orbite
De tot ce-n ele reflectau!

Nepăsător, cu mute maluri,
Un Gange-n zarea fără nori,
Turna din urnele-i de valuri
Ca-ntr-un sclipind abis comori.

Și-n feeriile-mi create,
Vedeam, așa cum am voit,

Sub un tunel de nestemate
Trecînd oceanul îmblinzit;

Și tot, chiar negru-adînc rămase
Clar, lucitor și irizat;
Căci apa gloria-i furase
Și-n raze la cristalizat.

Nici stropi de soare și nici stele
Pe geana zării nu luceau,
Să lumineze-aceste grele
Minuni ce-n ele străluceau!

Pe mișcătoarea măreție
Plutea (grea veste pentru vii!
Să vadă doar, dar surzi să fie!)
Tăcerea unei veșnicii.

II

Și-n flăcări ochii-mi revăzură
Cocioaba-mi groaznic ascunziș,
Și-n sufletu-mi intrînd, cu ură
Simții al grijilor tăiș;

Pendula jalnic se rostise
Sunînd de-amiază cobitor,
Și ceru-n umbre împînzise
Al lumii trai nepăsător.

Șerban Bascovici

VIS PARIZIAN

Lui Constantin Guys

I

Acea priveliște cumplită
Cum nimeni n-a putut vedea,
Departa și nedeslușită,
Mai stăruie în mintea mea.

Ce plin e somnul de miracol!
Printr-un capriciu-al meu, ciudat,
Înlăturasem din spectacol,
Frunzișul tot, întortocheat.

Mă îmbătam, privind de-aproape,
Artist, de harul meu, vrăjit,
Peisajul monoton, de ape,
Metal, și marmuri, făurit.

Cu mii de scări și de arcade,
Palatul, Babel necuprins,
Avea havuzuri și cascade,
Căzînd pe aur viu sau stins.

Și grele ape, atîrnate,
Ca lungi perdele de cristal,
Se agățau, învăpăiate,
De zidurile de metal.

În loc de arbori, lîngă maluri
Mari colonade străjuiau,

Și-n irizatele opaluri
Imense nimfe se-oglindeau.

Albastre ape, lin, colindă
Prin maluri verzi și de mărgean,
Și, fără tihnă, se perindă
Spre-al veșnicilor liman.

Ce pietre nemaiîntilnite;
Ce valuri magice, părînd
Oglinzi imense, ametite,
De tot ce-n ele s-a resfrînt.

Nepăsătoare, taciturne,
Imense fluvii, în neant,
Vărsau tezaure din urne,
În văgăuni de diamant.

Zidar al feeriei mele,
Făceam să treacă, liniștit,
Sub pietre scumpe și tunele,
Un ocean domesticit.

Chiar și culoarea neagră, toată,
Sclipea deschis și irizat;
Lichidul gloria-și arată
În licărit cristalizat.

Pe cer, nici soare și nici stele,
Și nici un astru lucitor...
Toate minunile acèle,
Luceau doar prin lumina lor.

Și (o, vedenii noi, cumplite)
Peste minuni simțeam plutind

Văzute, dar neauzite
Tăceri din veșnicii venind.

II

Cînd mi s-a dezlipit privirea,
M-a-nspăimîntat cocioaba mea;
Și grija, sfredelindu-mi firea,
Se-nfipse iar în mine, grea.

Pendula, cu bătaii funebre,
Suna brutal amiaza, și
Pe-orașul amorțit, tenebre
Se revărsau, sus, din stihii.

Lazăr Iliescu

VIS PARIZIAN

Lui Constantin Guys

I

Acea priveliște ciudată,
Cum nimeni n-a putut vedea,
În dimineța asta, iată,
Vrăjește încă mintea mea.

Ce plin e somnul de miracol!
Dintr-un capriciu-original
Gonisem din acel spectacol
Iregularul vegetal,

Și-acum vedeam, plin de mîndrie,
Cum în tabloul meu încape
O molcomă monotonie
De marmură, metal și ape.

Un Babilon de scări și-arcade
Se întindea la nesfîrșit;
Havuzuri improșcau cascade
Pe aur mat sau șlefuit;

Și mari șuvoaie-apăsătoare,
Ca lungi perdele de cristal,
Se povîrneau, strălucitoare,
Pe niște ziduri de metal.

Nu arbori, albe colonade
Domoale lacuri îngrădeau,
Unde gigantice naiade,
Ca niște fete, se-oglindeau.

Pe lingă maluri viorii
Albastre pînze de-apă mare
Se așterneau în zări pustii
Către-ale lumilor hotare;

Erau comori nebănuite
Și valuri magice; erau
Nemăsurate-oglinzi orbite
De tot ce ele răsfrîngeau!

Gangi taciturni, cu nepăsare,
Pe coama cerului gigant,
Turnau din urna lor în zare
În văgăuni de diamant.

Zidar de visuri minunate,
Călăuzeam meșteșugit
Printr-un tunel de nestemate
Un ocean domesticit;

Lucios și clar se-nfățișa
Orice, chiar cele-ntunecate;
Lichidul slava-și încrusta
În razele cristalizate.

Dar nici un soare și nici stele
De nicăieri nu se-arătau
Minunățiilor acele
Care din ele luminau!

Și peste-acest tărîm vrăjit
Plutea (cumplită noutate!
Vis de văzut, nu de-auzit!)
O pace de eternitate.

II

În păătoasa-mi locuință
Din nou cu groază m-am trezit,
Cu blestemata suferință
În inimă ca un cuțit;
Un ornic cu rostiri funebre
Suna amiaza, îndîrjit,
Și ceru-mprăștia tenebre
Peste pămîntul amorțit.

Al. Philippide

VIS PARIZIAN

Lui Constantin Guys

I

Acest alegoric peisaj
nimenea nu-l mai zări.

Fantasticu-i ecarisaj
astăzi în zori mă trezi.

Somnul suit în miracol
și plin de capricii ciudate
goni din vastul spectacol
Plantele neregulate.

Găsii străbătut de mândrie
tabloul meu genial,
euforică monotonie
de marmoră și de metal.

Pilaștri, terase, arcade,
păreau un cuprins nesfirșit.
Torente-n imense cascade
sporeau un cuprins aurit.

Pînze de apă bizare
ca o perdea de cristal
urcau tăcuta splendoare
pe ziduri de cvartș și metal.

Pădurile de colonade
țineau tăinuit heleșteie

în care enorme naiade
priveau ca-n oglinzi o femeie.

Piraie cu mii de nuanțe
aprinse-n panopticul spumii
veneau din albastre distanțe
trecînd spre capătul lumii.

Iar pietrele neprețuite
sub unda prea străvezie
pe funduri de gheață, orbite,
formau un decor de magie.

Pe vastele ceruri diurne,
curgea azurul vibrant
vărsînd comoara din urne
În rîpele cu diamant.

Autor al ciudatului vis,
făceam să curgă în sus
pe drumul în pripă deschis
oceanul întins și supus.

Culoarea era o lumină
trecută prin lucruri egal
și ziua cu mult mai deplină
ținutului meu aural.

Pe cer, nici soare, nici stea
s-o tulbure-n treacăt vreun nor.
Minunea lumii venea
din propriul lor interior.

Pe-ntinderea crepusculară
de liniște și frenezie

vioară unică doară,
tăcerea, suna a vecie.

II

Trezit din fantasticul vis,
odaia murdară-mi rînji,
iar sufletul mi s-a deschis
grijii de fiecă zi.

Pendula cu vagi adîncimi
bătu amiaza îndată
iar cerul vărsa-ntunecimi
pe lumea demult înghețată.

Neculai Roșca

VIS PARIZIAN

Lui Constantin Guys

I

În zori priveliștea ciudată
Ca vraja-n mine s-a întins,
Confuză și îndepărtată,
Cum n-a văzut nicicînd vreun ins.

Ce plin mi-i somnul de miracol!
Dintr-un capriciu-original,
Gonisem din acest spectacol
Dezordonatul vegetal,

Și ca un pictor cu mîndrie
Sorbeam tabloul sub pleoapă,
Cu strania-i monotonie
De marmoră, metal și apă.

Un Babilon de scări și-arcade,
Era un nesfîrșit palat,
Plin de bazine și cascade
Căzînd pe aur brun sau mat;

Și cataracte-apăsătoare
Ca mari perdele de cristal,
Se suspendau strălucitoare
Pe ziduri groase de metal.

Nu arbori, însă colonade
Dorminde lacuri străjuiau,
Unde gigantice naiade
Ca niște fete se-oglindeau.

Albastre, pînzele de ape
Din cheiul roz și înverzît,
Se răspîndeau pînă aproape
De-al universului sfîrșit.

Erau străine nestemate,
Talazuri magice, erau
Oglinzi imense fulgerate
De tot ce-n ele reflectau!

Și Gangi tăcuți, nepăsători,
Curgeau în bolta de lumină
Umplînd cu valuri de comori
Prăpastia diamantină.

Zidar de feerii, cu vrere,
Făceam s-alunece ușor,
Printr-un tunel de giuvaieră
Imens ocean ascultător;

Culoarea neagră chiar, curată
Și sclipitoare s-arăta;
În raza viu cristalizată
Lichidul slava-și închea.

Nici soare-n înălțimi celeste
Nici aștri nu vedeai căzînd
Peste minunile aceste
Din miezul propriu luminînd!

Și peste vasta strălucire
Plutea (cumplită noutate!
Nu pentru-aur, pentru privire!)
Tăcere de eternitate.

II

Cînd m-am trezit plin de văpaie,
Adînc în piept m-a săgetat,
Sărăcăcioasa mea odaie
Și acul grijii blestemat;

Pendula cu bățai funebre
Brutal amiaza a vestit,
Iar cerul revărsa tenebre
Peste pămîntul amorțit.

C.D. Zeletin

CIII

LE CRÉPUSCULE DU MATIN

*La diane chantait dans les cours des casernes,
Et le vent du matin soufflait sur les lanternes.*

*C'était l'heure où l'essaim des rêves malfaisants
Tord sur leurs oreillers les bruns adolescents;
Où, comme un œil sanglant qui palpite et qui bouge,
La lampe sur le jour fait une tache rouge;
Où l'âme, sous le poids du corps revêche et lourd,
Imite les combats de la lampe et du jour.
Comme un visage en pleurs que les brises essuient,
L'air est plein du frisson des choses qui s'enfuient,
Et l'homme est las d'écrire et la femme d'aimer.*

*Les maisons çà et là commençaient à fumer.
Les femmes de plaisir, la paupière livide,
Bouche ouverte, dormaient de leur sommeil stupide;
Les pauvresses, traînant leurs seins maigres et froids,
Soufflaient sur leurs tisons et soufflaient sur leurs doigts.
C'était l'heure où parmi le froid et la lésine
S'aggravent les douleurs des femmes en gésine;
Comme un sanglot coupé par un sang écumeux
Le chant du coq au loin déchirait l'air brumeux;*

*Une mer de brouillards baignait les édifices,
Et les agonisants dans le fond des hospices
Poussaient leur dernier râle en hoquets inégaux.
Les débauchés rentraient, brisés par leurs travaux.*

*L'aurore grelottante en robe rose et verte
S'avanc'ait lentement sur la Seine déserte,
Et le sombre Paris, en se frottant les yeux,
Empoignait ses outils, vieillard laborieux.*

ZORI DE ZIUĂ

Suna-n cazărmi din goarne aceeași deșteptare,
Și vîntul dimineții sufla în felinare.

Era un ceas de visuri ce-n roi înțepător
Întorc pe brunii tineri în așternutul lor;
Cînd, ca un ochi ce-n sînge se-nchide și clipește,
În albul zilei lampa mai roșie mocnește;
Cînd sufletul, de trupul ursuz împovărat
Se luptă ca o lampă cu-al zilei revărsat.

Ca și un chip în lacrimi de vînturi reci zbicite,
Văzduhu-i plin de vraja nălucilor pierite,
Și frînt de scris e omul, femeia de iubiri.

Suia ici-colo fumul pe case în rotiri.
Femeile plăcerii cu-ochi vineți adormite,
Păreau de somn, cu gura deschisă, năucite;
Sărmanele, cu sînii tîrîndu-i reci și-nvinși,
Suflau în pumni zadarnic și în cărbunii stinși;
Era un ceas cînd frigul și aspra calicie,
Durerea la lehuze o fac mai grea să fie;
Ca geamătul de-o tuse cu sînge-ntretăiat,
Cîntînd, cocoșul ceața departe-a sfîșiat;

Și negurile-n valuri pluteau pe edificii,
Pe cînd murinzii-n fundul tăcutelor ospicii,
Scoteau printre suspine un horcăit, sîrșiți.
Destrăbălații-acasă intrau de munci zdrobiți.

Dar aurora-n tremur cu-o rochie viorie
Venea domol pe Sena ce șerpuia pustie,
Pe cînd posac Parisul, ștergîndu-și ochii treaz,
Uneltele-și luase, bătrîn făr-de răgaz.

Serban Bascovici

REVĂRSAT DE ZORI

De prin cazărmi se-aude a goarnei deșteptare,
Iar vîntul dimineții dă buzna-n felinare.
E ceasul cînd, în gheara visărilor, nebuni,
Se răsucesc în paturi adolescenții bruni;
Cînd, ca un ochi de sînge, clipind în dimineată,
Lumina lămpii pare o pată de roșeață;
Cînd trupul îndărătnic și sufletul senin
Se-ncaieră, ca lampa cu zorile ce vin.
Ca un obraz în lacrimi, pe care-o boare-l zvîntă,
Văzduhu-i plin de duhuri ce fug și-n zări se-avîntă.
Poetul lasă scrisul; de dragoste, acum,
Femeia e sătulă. Din hornuri iese fum.
Femeile de stradă, în somn lipsit de vise,
Au vinete pleoape și buze-ntredeschise;
Iar cele nevoiașе, tîrînd muncii sîni,

Aprind tăciunii-n vatră, suflîndu-și peste mîni.
E ceasul cînd lehuza, în frig și sărăcie,
Durerea-și simte-n pîntec mai aprigă, mai vie.
Asemeni unui geamăt în singe înecat,
Se-aud cîntînd prin ceață cocoșii, depărtat;
Un ocean de neguri e-ntins pe edificii;
Cei care stau să moară prin funduri de ospicii
Își dau, în chin și spasme, obștescul horcăit;
Destrăbălatul vine acasă obosit.

În timp ce aurora se-așterne zgribulită,
În rochia-i viorie, pe Sena adormită,
Bătrîn, Parisul harnic și dîrz, trezit, își ia
Uneltele pe umăr și-ncepe munca-i grea.

Lazăr Iliescu

ZORII ZILEI

Sunase deșteptarea pe la cazărmi, și-o boare
Din vîntul dimineții sufla în felinare.

La vremea asta visuri cu jocul lor drăcesc
Pe-adolescenții oacheși în pat îi răsucesc;
Și lampa, ochi cu rană, începe să se zbată,
Punînd pe luciul zilei o sîngerie pată,
Iar sufletu-n robie dat trupului și silei
Imită lupta lămpii cu strălucirea zilei.
Cum un obraz în lacrimi e șters de vînt, văzduhul
E-nfiorat de lucruri ce-și dau în umbră duhul,
Și-i frînt de scris bărbatul, femeia de iubit.

Prindeau ici, colo, hornuri să fumege grăbit.
Femeile de stradă cu-nvinețite pleoape,
Plecaseră în somnul lor timp să se îngroape,
Calicele, tirîndu-și uscații, recii sîni,
Suflau s-ațițe focul și își suflau în mîini.
Sosise ceasu-n care de frig și griji hursuze
Se-nrîncenă durerea femeilor lehuze;
Ca un oftat ce-l curmă un val de sînge roș
Tăia departe pîcla un cîntec de cocoș;

Mormane mari de ceață zăceau pe edificii,
Și muribunzii jalnici prin funduri de ospicii
Își horcăiau suflarea din urmă-necăcioasă.
Stricații, frînți de munca lor grea, veneau acasă.

Și-n timp ce aurora, de-a lungul Senei goale,
În rochie roză-verde, prin frig pășea agale,
Sărind din somn Parisul își aduna în grabă
Uneltele și, harnic bătrîn, pornea la treabă.

Al. Philippide

CREPUSCUL MATINAL

Ziua izbucnește-n cazarme cu fanfare
iar vîntul dimineții suflă-n felinare.

Începe-acum momentul coșmarului nebun
se zvîrcolește-n perne adolescentul brun
și cu un ochi bizar ce tremură și plînge
lumina lămpii pare o gaură de sînge,
cînd sufletul strivit de-un trup apăsător

imită pîlpîirea din urmă a lămpilor.
Ca un obraz în lacrimi uscat de-o adiere
mai dăinuie fiorul fantomei care pierе.
Poetu-i trist de veghe, amanta, de iubire.

Pe-acoperişuri fumul pluteşte în neştire.
Femeile de stradă, cu chipul mai livid
şi gura-ntredeschisă, dorm somnul lor stupid.
Săracele-nvelindu-şi sînii lor bătrîni
suflă-nfrigate-n jeratic şi în mîni.

E clipa cînd pe frigul zorilor brumate
se înteteşte junghiul femeii-nsărcinate
şi ca un tipăt aprig curmat de-un val de sînge
un cîntec de cocoş în aer se răsfrînge.

Palele de ceaţă inundă edificii,
iar muribunzii scot, în funduri de ospicii,
un geamăt de refuz şi amploare inegală.
De-acum se-ntorc şi craii răpuşi de oboseală.

Zglobia Auroră porneşte de departe
pe ţărmurile Senei, superbe şi deşarte.
Frecîndu-şi ochii tulburi, Parisul meu posac
se pune iar pe muncă, bătrîn şi maniac.

Neculai Roşca

CREPUSCULUL DIMINEŢII

Suna-n cazarme goarna stridentă deşteptare
Şi vîntul dimineţii sufla în felinare.

E ceasu-n care roiuri de vise răsucesc
Pe pernă-adolescenții și somnu-l chinuiesc;
Cînd ca un ochi de singe, clipind din pleoape-n ceață,
Pe zi așază lampa o pată de roșată;
Cînd mintea doborîtă de-a' trupului robii
Imită și ea lupta dintre lampă și zi.
Așa cum briza șterge, încet, obrazul plîns,
Se simt prin vînt florii de lucruri ce s-au stîns,
Și-omu-i sătul de-a scrie, femeia de-a iubi.

Din case fumu-ncepe, pe-alocuri, a ieși.
Cu gurile căscate, cu pleoapa lor lividă
Își dorm doamnele tîrfe torpoarea lor stupidă.
Afară, cerșetoare cu sînii triști și reci
Suflă-n cărbuni și suflă în degetele seci.
E ora cînd femeii, prin frig și sărăcie,
I se-ntetește chinul de faceri ce-au să vie;
Ca hohotul ce-l taie un singe înspumat,
Cocoșul rupe-n două văzduhu-nnegurat;
Un ocean de ceturi se lasă pe edificii,
Iar muribunzii, singuri, prin funduri de ospicii,
Își horcăie sfîrșitul în iambe sughițări.
Domnii cheflii se-ntoarnă zdrobiți de-a lor lucrări.

Aurora rebegită, în rochie roz și verde,
Pe Sena cea pustie încet-încet se pierde;
Iară Parisul sumbru, frecîndu-și ochii-n zor,
Înșfacă-a lui unelte, moșneag sirguitor.

D.I. Suchianu

ÎN ZORI

În curte la cazarmă sunase-a deșteptare
Și vîntul dimineții sufla în felinare.

Atunci în perna moale adolescenții bruni
Înveninați de visuri se răsuceau nebuni,
Și, ca un ochi de sînge, clătinătoarea lampă
Clipind, rănea a zilei abia-ngăimată stampă,
Cînd sufletul, sub trupul ursuz, care-l apasă,
Imită lupta lămpii cu ziua tot mai deasă.
Ca un obraz ce plînsul sub vînt i se usucă,
Văzduhu-i sub fiorul fantasmelor pe ducă.
E frînt de scris bărbatul, femeia, de iubire.

Se înălța ici-colo din hornuri fum subțire.
Femeile ușoare dormeau încercănate,
În somn stupid căzute cu gurile căscate.
Calicele tîrîndu-și slăbiții, recii sîni,
Suflau deopotrivă-n tăciunii stinși și-n mîini.
Venise ora-n care, în frig și sărăcie,
Lehuzele durerea o simt cu mult mai vie.
Ca un suspin, de sînge oprit, spre dimineață,
A sfișiat cocoșul perdelele de ceață,
Și mări de neguri grele cădeau pe edificii,
În timp ce muribunzii în funduri de ospicii
Pierdeau în horcăire suflarea cea din urmă...
Se întorceau stricații simțind că truda-i curmă.

Tremurătoare-n voalul roz-verde, aurora
Urca pe Sena goală... Se-nfiripase ora
Cînd se trezește harnic și-ntunecat Parisul,
Bătrîn pornind la treabă și scuturîndu-și visul.

C.D. Zeletin

CIV
L'ÂME DU VIN

Le vin

Je sais comment la chaleur du jour
De peine, de sueur et de soleil cuisant
Pour engendrer ma vie et pour me donner l'âme
Mais je ne serai point ingrat ni malfaisant.

Car j'éprouve une joie immense quand je tombe
Dans le gosier d'un homme usé par ses travaux,
Et sa chaude poitrine est une douce tombe
Où je me plais bien mieux que dans mes froids caveaux.

Attends-tu résigner les refrains des dimanches
Et l'espoir qui gazouille en mon sein palpitant
Les coudes sur la table et retraçant tes manches,
Tu me glorifieras et tu seras content.

J'allumerai les yeux de ta femme ravie
A ton fils je rendrai sa force et ses couleurs
Et serai pour ce frère athlète de la vie
L'huile qui raffermir les muscles des lutteurs.

En toi je tomberai, végétale ambrosie,
Grais précieux jeté par la nature
Pour que de notre amour la poésie
Qui jaillira vers Dieu comme une rare fleur

CIV

L'ÂME DU VIN

Un soir, l'âme du vin chantait dans les bouteilles:
«Homme, vers toi je pousse, ô cher déshérité,
Sous ma prison de verre et mes cires vermeilles,
Un chant plein de lumière et de fraternité!

Je sais combien il faut, sur la colline en flamme,
De peine, de sueur et de soleil cuisant
Pour engendrer ma vie et pour me donner l'âme;
Mais je ne serai point ingrat ni malfaisant,

Car j'éprouve une joie immense quand je tombe
Dans le gosier d'un homme usé par ses travaux,
Et sa chaude poitrine est une douce tombe
Où je me plais bien mieux que dans mes froids caveaux.

Entends-tu retentir les refrains des dimanches
Et l'espoir qui gazouille en mon sein palpitant?
Les coudes sur la table et retroussant tes manches,
Tu me glorifieras et tu seras content;

J'allumerai les yeux de ta femme ravie;
A ton fils je rendrai sa force et ses couleurs
Et serai pour ce frêle athlète de la vie
L'huile qui raffermir les muscles des lutteurs.

En toi je tomberai, végétale ambroisie,
Grain précieux jeté par l'éternel Semeur,
Pour que de notre amour naisse la poésie
Qui jaillira vers Dieu comme une rare fleur!»

SUFLETUL VINULUI

Cînta-n garafe-al vinului suflet într-o seară:

«Om, către tine suie, o, scump dezmoștenit,
Din temnița-mi de sticlă pecetluită-n ceară,
Un cîntec de lumină cu el să fii-nfrățit!

Știu bine cîtă caznă pe dealuri, în ogoare,
Ai suferit în lacrimi sub soarele-arzător,
Cu suflet să mă dăruie, în trudnică născare,
Dar nu voi fi nevrednic, nerecunoscător,

Căci am o bucurie prea mare cînd alunec
Pe gîtul tău, om care de grele munci te treci,
Și pieptu-ți cald e-o groapă în care nu mă-ntunec
Și-n el mă simt mai bine ca-n beciurile-mi reci.

N-auzi cîntînd refrenul duminicilor toate
Și ciripind speranța în sinu-mi palpitînd?
Cu coatele pe masă și mîneci suflecate,
Vei fi voios și-n slavă mă vei sui cîntînd;

Aprinde-voi în ochii soției tale-ndemnul;
Voi da odraslei tale puteri și vii culori,
Lui, slab atlet al vieții, voi fi ca untdelemnul
Ce întărește mușchii la marii luptători.

Voi spumega în tine, crescînd ca ambrozia
Dintr-un răsad de sfîntul Semănător zvîrlit,
Ca din iubirea noastră să nască poezia
Ce va țîșni spre Domnul ca lujeru-nflorit!»

Șerban Bascovici

DUHUL VINULUI

Cînta-n carafă duhul licoarei care-i vinul:

«Biet om, dezmoștenitul meu drag, vreau să-ți închin,
Din temnița de sticlă în care-mi duc destinul,
Un cîntec de frăție și de lumină plin!

«Știu doar cîtă sudoare și-osîrdie se cere,
Pe măgura în flăcări, pe soarele-arzător,
Cu viață să mă dărui, cu suflet și putere;
Și nu voi fi netrebnic și nici răufăcător,

«Căci simt o bucurie nemăsurat de mare,
Să lunec pe gîtlejul de om trudit și frînt,
Iar sinu-i cald e-o groapă atotcuprinzătoare,
În care dorm mai bine ca-n recele-mi mormînt.

«Auzi, sărbătorește, cum isonu-i se țese
În pieptul tău nădejdea o simți tu ciripind?
Ci rezemat în coate, cu mînece sumese,
Îmi vei slăvi nectarul, licoarea-mi prețuind:

«Stirni-voi soaței tale văpaie în privire,
Odraslei tale da-voi putere și bujori,
Și pentru atletu-n trîntă cu viața, slab din fire,
Voi fi ce e uleiul la mării luptători.

«Voi coborî în tine cum crește ambrozia,
Neprețuit grăunte de Ceruri semănat,
Ca din iubirea noastră să nască Poezia,
Fir rar de floare rară, potir îmbălsămat.»

Tudor Bogdan

SUFLETUL VINULUI

Cînta-ntr-o seară vinul în sticle prăfuite:

«Om, către tine urcă, tu drag dezmoștenit,
Din cușca mea de sticlă, sub dopuri ceruite,
Un cînt plin de lumină cu tine înfrățit.

Știu cîtă străduință, pe coastele-nsorite,
S-a pus, cît chin, sudoare, cît soare arzător
Ca să pot lua ființă și ca să capăt suflet,
Dar nu sînt rău și nu sînt nerecunoscător,

Căci simt o bucurie imensă cînd alunec
Pe-un gît uscat, în omul căznit de muncă grea,
Și pieptu-i pentru mine e un mormînt mai dulce
Ca pîmînta în care ființa mea dormea.

N-ascuți tu, în duminici, refrenurile mele,
Și ciripind nădejdea în sînul încălzit?
Cu coatele pe masă, cu mîneci suflecate,
Îmi vei cînta virtutea și fi-vei mulțumit;

Pun scînteieri în ochii soției fermecate,
Feciorului dau forțe și în obraji bujori,
Și fi-voi pentru dînsul, plătînd atlet al vieții,
Uleiul care curge pe mușchi de luptători.

Voi picura în tine ambrozie vegetală,
Grăunță aruncată de-un sfînt semănător,
Și din unirea noastră va naște poezia,
O floare care urcă spre domnul creator!»

N. Budurescu

SUFLETUL VINULUI

Cînta, prin sticle, vinul de aur, într-o seară:

– «Spre tine-nalt, sărmane Cain dezmoștenit,
Prin închisoarea sticlei cu dopul plins de ceară,
Lumina unui cîntec puternic de-nfrățit.

«Cunosc ce greutate-i pe coasta calcinată,
Și ce sudoare, trudă, sub soarele-arzător,
Să-mi înjghebezi viață și suflet; însă iată
Că-n schimb, și eu, sînt darnic și recunoscător.

«Mi-e mare bucuria și ne-nfrînat avîntul
Să cad pe-o beregată uscată de nevoi,
Și, pe-un mormînt de piepturi de om, să-mi schimb mormîntul
Din pivnițele negre și recele butoi.

«Auzi tu ce refrenuri adinci de sărbătoare
Și ce speranțe-n murmur prin sînu-mi s-au stîrnit?
Așază-te pe coate la masa rizătoare
Și, bîndu-mă, mă binecuvîntă mulțumit.

«Cărbuni etern voi pune, în ochi, femeii tale,
Voi da puteri și sînge copilului micșor
Și, pentru frăgezimea-i, într-a vieții cale,
Voi fi ca untdelemnul pe mușchi de luptător.

«Voi gîlgîi în tine căzînd ca ambrozia,
Sămînță aruncată de-n veci Semănătorul,
Ca să ridice veșnic, spre dînsul, poezia
În care se frămîntă nădejdea și amorul.»

N. Davidescu

SUFLETUL VINULUI

Cînta-ntr-o seară vinul din sticle-nsufletit:
«Hei, omule, spre tine înalt plin de uimire,
Din carcera-mi de sticlă, în care-s ceruit,
Un cîntec de lumină, un cîntec de-nfrățire.

Eu știu cită sudoare se varsă pe coline,
Cît foc se risipește, cît soare arzător,
Ca să creeze viața și sufletul din mine
Și n-am să fiu nemernic și nici răufăcător,

Că prea e nesfîrșită plăcerea cînd alunec
La oameni stinși de muncă, pe gîturile seci;
Și-n pîntecul fierbinte, în care mă întunec,
Cu mult mai mult îmi place decît în sticle reci.

Auzi tu melodia din calmele dumineci
Și, gîlgîind, nădejdea din sinul meu fierbinte?
Cu coatele pe masă și suflecat la mîneci,
Tu-mi vei aduce slavă de cîntec și cuvinte.

În ochii dragei tale lumini voi înflori
Iar fiului tău firav i-oi dărui putere
Și pentru-a lui faptură prea slabă eu voi fi
Ulei care-ntărește tot sîngele-n artere.

M-oi scufunda în tine, să caut veșnicia,
Un bob zvîrlit de mîna a toate creatoare,
Ca din iubirea noastră să nască poezia,
Tîșnind spre'nalte piscuri ca o superbă floare.»

D. Florea-Rariște

DUHUL VINULUI

Dezmoștenit al soartei, biet om – cînta-ntr-o seară
A vinului făptură – cu dragoste-ți închin
Din închisori de sticlă, cu lacăte de ceară,
Un cînt de voioșie, frățesc, de soare plin.

Știu cît se risipește, pe-aprinsele coline,
Sudoare și necazuri și soare arzător,
Spre-a plămădi viața și sufletul din mine;
Dar nu vreau să mă credeți nerecunoscător.

Căci e o bucurie nemărginit de mare,
S-aluneci prin gîtlejuri trudite, și să treci
Spre-nfierbîntate piepturi – morminte-odihnitoare –
În care dormi mai bine ca-n pivnițele reci.

Auzi din mine cîntec duminical cum iese?
Și-n sînul meu auzi tu Nădejdea ciripind?
Cu coatele înfipte și mînece sumese,
Mă vei slăvi pe mine, de-a pururi mulțumind.

Femeii tale flăcări îi voi turna-n privire;
Copilului, putere și sînge și culori.
Voi fi, pentru atletul acesta, slab din fire,
Uleiul ce-ntărește mereu pe luptători.

Ambrozie vegetală, sămînță scumpă, ție,
Semănătorul veșnic, mă dăruie mereu;
Ca din iubirea noastră să nască poezie,
Și să țîșnească – floare de preț – spre Dumnezeu.

Lazăr Iliescu

SUFLETUL VINULUI

Odată, într-o seară cînta-n butelii vinul:
«Spre tine, om nevolnic, îndrept pe înserate
Din cușca mea de sticlă ce-mi sigilează plinul
Un cîntec de lumină și de frățietate.

Știu cît te zbați pe dealul incendiat de soare
Și cîtă oboseală-n văzduhul arzător
Depui ca să-mi dai viață, prin rîuri de sudoare,
Dar nu voi fi cu tine nerecunoscător.

Sînt plin de bucurie în noapte cînd m-avînt
Pe gîtul celui care trudește-n veci de veci,
Gîtlejul lui fierbinte e-un mai plăcut mormînt
Mai bun decît acela din beciurile reci.

Asculți atent refrenul duminical sau poate
Speranța ce ți-o dăruie – subțire zumzăit –?
Cu coatele pe masă, cu mîneci suflecate
Bea, laudă-mi licoarea ș-apoi fii fericit.

Îi voi aprinde ochii nevestei tale și
Ți-oi dăruie feciorul cu forță și culori
Și pentru pruncul fraged și slab voi deveni
Uleiul ce-ntărește pe mîndrii luptători.

Și voi cădea în tine ca bobul de-ambrozie,
Grăunte de lumină căzut din Empireu,
Ca din iubirea noastră să nască poezie
Această floare rară crescînd spre Dumnezeu.»

Mircea Pavelescu

SUFLETUL VINULUI

Cînta-n butelii vinul, duh pașnic, într-o seară:

«Om urgisit, eu ție cu dragoste-ți închin,

În temnița-mi de sticlă cu-acoperiș de ceară,

Un cîntec, de lumină și de frăție plin.

Știu truda, știu sudoarea, știu arzătorul soare

De care e nevoie pe-un dogorit colnic

Ca eu să capăt viață și suflet și vigoare;

De-aceea nu-s mișelnic cu tine, ci amic.

Cad în gitlejul unui biet om, de muncă frînt,

Și-o bucurie fără de margini mă petrece,

Și pieptu-i cald e-un molcom și minunat mormînt

Ce-mi place mult mai tare decît o hrubă rece.

Auzi tu cum răsună refrene de dumineci,

Cum ciripind Speranța în pieptul meu zvicnește?

Slăvindu-mă, te bucuri cu mine să cumineci,

Cu coatele pe masă proptit prietenește.

Soției fermecate vreau ochii să-i aprind,

Pe fiul tău cel firav să-l fac voinicul vieții,

Să-i rumenesc obrajii, cu vlaga să-l deprind,

Cum își mlădie mușchii cu untdelemn atletii.

Semănătorul veșnic, știindu-mi frenezia,

Ca pe-o sămînță scumpă în tine mă strecoară,

Din dragostele noastre să iasă Poezia

Și-naltă către Ceruri să crească, floare rară!»

Al. Philippide

SUFLETUL VINULUI

Cînta cu suflet vinul din sticle, într-o seară:
«Eu îți trimit de-aicea, biet om dezmoștenit,
Din umbra sticlei negre, de sub peceti de ceară,
Un cîntec bun și vesel, un zîmbet fericit.

Știu, cît se cere – muncă și soare și sudoare
Pin'ce pe dealuri calde bobitele se coc
Și rumene se umflă și însufletitoare, –
De-aceea nu cu jale m-arăt – ci cu noroc.

Căci sînt nespus de dornic s-alunec lin pe gîtul
Vreunui biet om ce-și plînge amarul gurii seci;
În pieptu-i cald mi-e bine și îmi gonesc urîtul
Ce-ndur atîta vreme în pivnițele reci.

N-auzi cum sună cîntul frumoaselor duminici,
Speranța cum vibrează născută-n sinul meu?
Sus coatele, pe masă, cu suflecate mîneci,
De vrei să uiți o clipă în cîntec traiul greu.

Eu dau femeii tale priviri scînteietoare,
Odraslei – sănătate și înflorit obraz,
Iar fără mine-atletul cu brațe luptătoare
Își irosește vlaga – ca lampa fără gaz.

Eu sînt, oricui mă soarbe, divină ambrozie, –
Sămîntă azvirlită din ceruri pe pămînt!
De mă-ndrăgește omul, țîșnește poezie
Și ea se-nalță, floare și imn spre cerul sfînt!»

Tristis – A. Steuermań-Rodion

CV

LE VIN DES CHIFFONNIERS

*Souvent, à la clarté rouge d'un réverbère
Dont le vent bat la flamme et tourmente le verre,
Au cœur d'un vieux faubourg, labyrinthe fangeux
Où l'humanité grouille en ferments orageux,*

*On voit un chiffonnier qui vient, hochant la tête,
Buttant, et se cognant aux murs comme un poète,
Et, sans prendre souci des mouchards, ses sujets,
Épanche tout son cœur en glorieux projets.*

*Il prête des serments, dicte des lois sublimes,
Terrasse les méchants, relève les victimes,
Et sous le firmament comme un dais suspendu
S'enivre des splendeurs de sa propre vertu.*

*Oui, ces gens harcelés de chagrins de ménage,
Moulus par le travail et tourmentés par l'âge,
Éreintés et pliant sous un tas de débris,
Vomissement confus de l'énorme Paris,*

*Reviennent, parfumés d'une odeur de futailles,
Suivis de compagnons, blanchis dans les batailles,
Dont la moustache pend comme les vieux drapeaux.
Les bannières, les fleurs et les arcs triomphaux*

*Se dressent devant eux, solennelle magie!
Et dans l'étourdissante et lumineuse orgie
Des clairons, du soleil, des cris et du tambour,
Ils apportent la gloire au peuple ivre d'amour!*

*C'est ainsi qu'à travers l'Humanité frivole
Le vin roule de l'or, éblouissant Pactole;
Par le gosier de l'homme il chante ses exploits
Et règne par ses dons ainsi que les vrais rois.*

*Pour noyer la rancœur et bercer l'indolence
De tous ces vieux maudits qui meurent en silence,
Dieu, touché de remords, avait fait le sommeil;
L'Homme ajouta le Vin, fils sacré du Soleil!*

VINUL ZDREŢĂRILOR

La roşia flăcăruie zvîcnind în felinare,
Prin care vîntul trece suflînd fără cruţare,
Prin mahalale negre şi pline de noroi,
Dospind în ele-o lume căznită de nevoi,

Cîte-un zdrenţar, adesea, zăreşti cum se loveşte
De ziduri, ca poetul ce-n mers se poticneşte,
Nu-i pasă de iscoade, nici de pîrîşi, ci, bînd,
El inima-şi revarsă şi tot ce poartă-n gînd:

Vesteşte legi sublime şi face jurăminte,
Drept, pedepseşte furii, slăvind pe cel cuminte,
Şi înălţîndu-şi ochii spre zările de sus,
Se-mbată singur parcă de cele ce a spus.

Fiinţele acestea, de grijă frămîntate,
De vîrstă răvăşite, de muncă măcinată,
Ce scotocesc în miezul gunoiului deschis,
Confuza vărsătură a marelui Paris,

Aduc cu ei un miros de butii răscolite,
Urmați de alți tovarăși cu creștetele-albite
Și lungi mustăți ce-atîrnă ca un stindard rănît;
Și arcuri triumfale, urări de bun-venit,

I-întîmpină cu nalta, solemna lor magie!
Și strigăte, și soare, și cînt de bucurie,
Împart, în jur, prinosul de glorie, curat,
Poporului ce-adastă de dragoste-mbătat.

În lumea ce-și trăiește nepăsător destinul,
Un rîu adînc de aur strălucitor e vinul.
El cîntă prin gîtlejuri mărețe vitejii
Și ca un rege-mparte în juru-i bogății.

Spre-a îneca durerea și deznădejdea, Domnul,
Cuprins de remușcare, ne-a dat din ceruri somnul;
Iar omul, să-l ajute, aicea pe pămînt,
Îi puse-alături vinul, al soarelui prunc sfînt!

Lazăr Iliescu

VINUL PETICARILOR

În inima vreunui vechi cartier murdar,
Ades, la raza pală a unui felinar,
Pe care-l bate vîntul și sticla-i chinuiește,
Pe unde omenirea cu murmur forfotește,

Vezi un zdrențos ce vine, din cap tot clătînînd,
Netemător de straja poliției, mergînd,
Lovindu-se de ziduri, ca un poet, și care
Își face-un plan în minte, din ce în ce mai mare.

Prestează jurăminte, dictează legi sublime,
Învinge pe toți răii, ridică pe victime,
Sub cerul ca pologul de pînă atîrnată,
De-a lui înțelepciune el însuși se îmbată.

Înși ce mereu de grija de-acasă-s hărțuiți,
Zdrobiți de munci și aprig de vremi năpăstuiți,
Sub mari poveri de resturi, tîrîndu-se, năvală,
Gunoaie revărsate de marea Capitală,

Venind cu o duhoare de butii parfumați,
De-ncărunțiți tovarăși din bătălii urmați
Și-a căroră mustață străvechi drapel îți pare;
Iar arcul de izbîndă și fiecare floare

Li se impune-n față drept fermecată fală!
Și în lumina beată de-atîta zăpăceală,
De trîmbițe, de tobe, de strigăte și soare,
Ei poartă măreția mulțimii iubitoare!

Așa și-n Omenire, cu sufletul ei gol,
Din vin se scurge aur, amețitor Pactol;
Prin gît la fiecare isprăvile-au cîntat,
Prin darurile sale, fiind rege-adevărat.

Să-nece nepăsarea și ciuda-n mîngiere,
Bătrînului Procleto, ce piere în tăcere,
Prea-Naltu-i dete somnul, să n-aibă remușcare;
Iar Omul i-a adaos Vin, fiu născut din Soare!

Constantin Stelian

VINUL PETICARILOR

În mahalaua veche, un labirint de glod,
Unde-ncolțesc grăunții răscoalei în norod,
Sub roșia lumină a unui felinar
Smucit de vînt, răsare, ades, un peticar

Mișcînd din cap, cu mersul șovăitor și-ncet,
Izbindu-se de ziduri mereu, ca un poet,
Și fără să-i mai pese de vreun vardist, în gînd
Își varsă focul, planuri mărețe depănînd.

Legi noi înscăunează, cu jurămînt, pe cei
Năpăstuiți i-alină, doboară pe mișei,
Și sub cereasca boltă cu naltu-i baldachin,
Îl ametește fala puterii, ca un vin.

Da, oamenii aceștia, sărmani printre sărmani,
Și deșelați de trudă, împovărați de ani,
Sub maldărul de zdrențe cu trupul frînt, diform,
Murdară vărsătură-a Parisului enorm,

Se-ntorc duhnînd a doagă și a balerci din vie
Cu frații lor de arme albiți în bătălii, –
Le spînzură mustața ca un străvechi stindard.
Flori, arcuri triumfale și prapure ce ard,

Ca-ntr-o solemnă vrajă, răsar în fața lor.
Și prin vîrteju-acesta pestrîț, amețitor,
De surle, tobe, soare și strigăte, aduc
Poporului izbînda, de dragoste năuc!

Precum Tot astfel, aur cară spumegătorul vin
Invat Prin vana Omenire, tezaur pururi plin;
Sub Gitlejuri faima-i cîntă, vădind-o lumii-ntregi,
De Prin harul său domnește ca cei mai falnici regi.

Ca să aline ciuda acestor blestemați
Zădărnici Bătrîni și-n neputință, care se sting uitați,
Sul Cel Veșnic le-a dat somnul, căindu-se amar;
Gașă Și Omul le-a dat Vinul, sfințitul fiu solar!

Virgil Teodorescu

Venind, și-o dată, într-o clipă, din
Debut, și-o dată, într-o clipă, din
Și-a cărbunului, și-a cărbunului, și-a
Iar arcu de lăută, și-o dată, într-o clipă, din
Legi noi înscăunază, cu jurămînt, pe cei
Li se impun, și-o dată, într-o clipă, din
Și sub cerul, și-o dată, într-o clipă, din
De trimite, și-o dată, într-o clipă, din
Ei poartă, și-o dată, într-o clipă, din
Iar omenii, și-o dată, într-o clipă, din
Și deslăsat, și-o dată, într-o clipă, din
Sub maldacii de război, și-o dată, într-o clipă, din
Mădulară, și-o dată, într-o clipă, din
Prin gît la, și-o dată, într-o clipă, din
Se-nvârt, și-o dată, într-o clipă, din
Să-nceapă, și-o dată, într-o clipă, din
Le spînzură, și-o dată, într-o clipă, din
Flori, și-o dată, într-o clipă, din
Iar Omul, și-o dată, într-o clipă, din
Ca-ntr-o solemnă vîrstă, și-o dată, într-o clipă, din
Și prin stîncă, și-o dată, într-o clipă, din
De surle, tobe, soare și strigăte, și-o dată, într-o clipă, din
Poporului izbinda, de dragoste născu

CVI

LE VIN DE L'ASSASSIN

*Ma femme est morte, je suis libre!
Je puis donc boire tout mon soûl.
Lorsque je rentrais sans un sou,
Ses cris me déchiraient la fibre.*

*Autant qu'un roi je suis heureux;
L'air est pur, le ciel admirable...
Nous avions un été semblable
Lorsque j'en devins amoureux!*

*L'horrible soif qui me déchire
Aurait besoin pour s'assouvir
D'autant de vin qu'en peut tenir
Son tombeau; – ce n'est pas peu dire:*

*Je l'ai jetée au fond d'un puits,
Et j'ai même poussé sur elle
Tous les pavés de la margelle.
– Je l'oublierai si je le puis!*

*Au nom des serments de tendresse,
Dont rien ne peut nous délier,
Et pour nous réconcilier
Comme au beau temps de notre ivresse,*

*J'implorai d'elle un rendez-vous,
Le soir, sur une route obscure.
Elle y vint! – folle créature!
Nous sommes tous plus ou moins fous!*

Elle était encore jolie,
Quoique bien fatiguée! et moi,
Je l'aimais trop! voilà pourquoi
Je lui dis: Sors de cette vie!

Nul ne peut me comprendre. Un seul
Parmi ces ivrognes stupides
Songea-t-il dans ses nuits morbides
A faire du vin un linceul?

Cette crapule invulnérable
Comme les machines de fer
Jamais, ni l'été ni l'hiver,
N'a connu l'amour véritable,

Avec ses noirs enchantements,
Son cortège infernal d'alarmes,
Ses fioles de poison, ses larmes,
Ses bruits de chaîne et d'ossements!

— Me voilà libre et solitaire!
Je serai ce soir ivre mort;
Alors, sans peur et sans remords,
Je me coucherai sur la terre,

Et je dormirai comme un chien!
Le chariot aux lourdes roues
Chargé de pierres et de boues,
Le wagon enragé peut bien

Écraser ma tête coupable
Ou me couper par le milieu,
Je m'en moque comme de Dieu,
Du Diable ou de la Sainte Table!

BETIA ASASINULUI

E moartă,-s slobod și nu-mi pasă,
Pot dar să-mi beau toți banii mei,
Mă năucea minia ei
Cînd mă-ntorceam afif acasă! ...

Ca regii fericit trăiesc! ...
Și ce frumoasă-i noaptea asta...
Era-ntr-o vară ca și-aceasta
Cînd începusem s-o iubesc! ...

Grozava sete ce mă frînge
S-o liniștesc, de-atîta vin
Nevoie am – și nu-i puțin –
Pe cît în groapa ei s-ar strînge! ...

Și pietrile deasupra sa
Zvirlit-am în fîntină-n fund,
Da pe ghizdale, – s-o ascund! –
Aș vrea s-o uit, dac-aș putea! ...

A dragostelor jurăminte
Ce ne legau, le invocăi
Ca-n timpul fericit de-ntăi
Ca să ne sărutăm fierbinte! ...

Veni, la fel unei minuni,
În nepătrunsă nopții zare...
Nebuna! – toți sîntem, îmi pare,
Mai mult sau mai puțin nebuni! –

Da și lipsită de avînt,
Dar tot frumoasă era încă! ...

Pătruns de-o dragoste adîncă,
I-am zis: «Te du de pe pămînt!» ...

Dar care din voi mă-nțelege...
Gîndit-a-n vreo noapte morbidă,
Vreunul din gloata stupidă,
Din vin, un lîntoliu să-nchege?! ...

Pe-acești bețivi nepăsători,
Cu bulgări de fier semănînd,
Nici iarna, nici vara, nicicînd
Nu-i arde-a iubirii fiori,

Cu-alarme haotice scoase
Din iaduri, cu negrele-i patimi,
Flacoane de-otravă și lacrimi,
Cu zgomot de lanțuri, de oase! ...

Iată-mă-s liber, solitar,
De teamă, remușcări, scutit;
M-oi tăvăli, pe jos trîntit,
Voi fi mort-beat! – dar n-am habar!.

Și voi dormi – un ciine-n drum! –
Iar vinovatu-mi cap strivească-l
Vagonul... și trupu-mi zdrobească-l, –
Nimic nu-mi mai pasă de-acum! ...

De m-ar strivi acea mașină,
Să-mi bat eu joc nu-mi vine greu,
Întocmai ca de Dumnezeu,
De dracu și de Sfînta Cină! ...

Mihai Codreanu

VINUL ASASINULUI

Sînt liber, mi-a murit nevasta!

Pot trage-n voie la măsea.

Cînd mă-ntorceam fără-o pară,

Tipa de sta să-mi crape teasta.

Un rege nu-i mai fericit;

E soare, e frumos afară...

La fel era și-atunci, în vară,

De ea cînd m-am îndrăgostit!

Ca setea asta rea să-mi treacă,

Ar trebui să mi se dea

Vin mult, cam cît ar încăpea

În groapa ei; – și nu-i de joacă!

I-am dat brînci într-un puț, ba chiar

I-am prăvălit apoi în spate

Pietroaiele din ghizduri, toate.

– Aș vrea s-o pot uita, măcar!

De dragu-atîtor jurămintе,

De care nu ne-om dezlega,

Și pentru a ne împăca

Așa, ca-n vremea dinainte,

I-am spus să iasă pe-nserat

În drumul vechi, ferit de lună.

Și a venit! – dacă-i nebună!

– Cam toți sîntem buni de legat!

Tot mîndră arăta la față,

Deși muncită de corvezi!

Prea o iubeam! și de-asta, vezi,
I-am spus: Desparte-te de viață!
Nu-s înțeles, cît de puțin,
Din toți bețivii, stînd de snoave, –
Visat-a vreunu-n nopți bolnave
Să facă-un giulgiu chiar din vin?
Golaniî ăștia, tari din fire
Cum sînt mașinile de fier,
Niciicînd, în ierni sau blînde veri,
N-au înțeles ce-i o iubire,
Cu tot întunecatu-i sbanț
Și-alaiul ei drăcesc de spaimă,
Otrăvi și lacrimi ce îngaimă
Cu zvon de oase și de lanț!
– Acum sînt liber – eu, cu mine!
Voi fi diseară mort de beat;
Nepăsător și ne-nfricat,
Atunci m-oi tolăni, în fine,
Ca un dulău, pe vreun maidan!
Și carul, cu-a lui roate grele,
Împovărat de toate cele,
Vagonul năpustit avan,
De-mi crapă capul greu de ură,
Sau de mă taie-n două, eu
Oi rîde ca de Dumnezeu,
De Drac sau Cuminecătură!

Vladimir Colin

VINUL UCIGAȘULUI

Muierea mi-a murit! E bine!
De-acum, beau pînă m-oi umfla!
Cînd n-aveam bani, mă-ntîmpina
Țîpînd, de mă scotea din mine.

Sînt ca un rege fericit;
Ce cald și-albastru e afară...
La fel era și-atunci, în vară,
Pe cînd eram îndrăgostit.

Grozavă sete mă sfișie!
Ca să o sting, mi-ar trebui
Atîta vin, cît ar primi
Mormîntul ei: – nu-i jucărie!

Am dat în fund de puț cu ea
Și-am prăvălit, de sus, o droaie
De pietre grele, ca o ploaie.
– Am să o uit dac-oi putea!

Tot amintind de jurămintे
De-amor, ce nu le poți călca,
Și, pentru a ne împăca
Precum făceam și mai-nainte,

O întîlnire i-am cerșit,
Spre seară, într-o fundătură.
Veni, smintita creatură!
– Tot omul e puțin trăsnit!

Deși părea greu istovită,
Era frumoasă, și-o iubeam.
Și-atunci i-am spus, nu știu ce-aveam:
Viața ta-i de-acum sfârșită!

Nu mă-nțelege nimeni. Cin'
În nopți gîndit-a, de beție,
Că mintea poate să-l îmbie
Să facă giulgiu chiar din vin?

O, hîda, nesimțita gloată!
Ca și mașinile de-oțel,
Cînd cunoscut-a ea-n vreun fel
Ce-i dragostea adevărată,

Cu-ascunse, negrele-i plăceri,
Cu temerile ei geloase,
Cu lanțuri ce scrișnesc și oase,
Cu-otrăvi și lacrimi și dureri?

Sînt singur, slobod, iar deseară,
Beat mort, mă voi tîrî pe scări,
Și, fără teamă, nici muștrări,
Pe jos mă voi întinde iară.

Și ca un ciine voi dormi!
Căruța cea cu roți greoaie,
Cu bolovani și cu gunoaie,
Turbatul car poate veni

Să-mi sfarme țeasta păcătoasă,
Să rupă-n două trupul meu,
Nu-mi pasă, ca de Dumnezeu,
De diavol, sau de Sfînta Masă!

Lazăr Iliescu

VINUL ASASINULUI

Sint liber! căci femeia mi-a murit!
Deci voi putea să beau chiar punga toată;
De glasu-i n-oi mai fi iar asurzit
De m-ar vedea fără-o pară, c-al'dată.

Mai mult decît un rege-s fericit;
E-un aer pur și cerul de minune;
Era un timp de vară-asemuit
Cînd de amor pornisem a ne spune.

Zăduful groaznic care mă răpune
Ar trebui neapărat înfrînt,
Tot cu atîta vin – orice s-ar spune –
Cît ar putea cuprinde-al ei mormînt.

Am aruncat-o-n fundul unui puț
Și-am azvîrlit îndată peste ea
Toți bolovanii ghizdului, s-o cruț;
O voi uita-o, dacă voi putea?!

Și pentru-ale iubirii jurăminte,
Din care-a ne desprinde n-o să poată
Nimic, pentru-a le face și mai sfinte
– Beție de plăceri ca altădată –

Eu o rugai să-mi dea o întîlnire
Mai pe-nserat, pe-un drum de beznă plin;
Și ea veni! O, ce naivă fire!
Sîntem nebuni, mai mult sau mai puțin!

Era frumoasă, chiar fiind firavă;
Și o iubeam cît nu se poate spune;

Iată de ce o ridicam în slavă
Și îi spuneam: Dispari din astă lume!
Să mă-nțeleagă nimeni n-o să poată –
Gîndit-a-ntre bețivi, cit de puțin,
Vreunul, ca în noaptea-mpătimată,
Să poți să faci lințoliul din vin?
Asemenea mașinilor de fier,
Invulnerabila mea desfrînare,
Nici vara și nici iarna – ce mister! –
N-a cunoscut a dragostei chemare,
Cu-ncîntătoarele-i umbre noroase,
Cu-al ei cortej de lacrimi infernale,
Otrava ei și multe osanale,
Cu străluciri de carne și de oase.
– Iată-mă-acuma liber, solitar!
Neînfricat și fără remușcare,
Deseară, mort de beat, fără habar,
Mă voi culca de-a lungul pe cărare.
Și tolănit dormi-voi ca un ciine;
Căruțele trecînd în lung convoi,
Ducînd în ele piatră și noroi,
Cu roatele putea-vor foarte bine
Să frîngă-n două trupu-mi de ateu
Sau vinovata-mi tidvă; nu-mi mai pasă
Atunci nimica, nici de Sfînta masă,
Nici de Satana, nici de Dumnezeu!

Constantin Stelian

CVII

LE VIN DU SOLITAIRE

*Le regard singulier d'une femme galante
Qui se glisse vers nous comme le rayon blanc
Que la lune onduleuse envoie au lac tremblant,
Quand elle y veut baigner sa beauté nonchalante;*

*Le dernier sac d'écus dans les doigts d'un joueur;
Un baiser libertin de la maigre Adeline;
Les sons d'une musique énervante et câline,
Semblable au cri lointain de l'humaine douleur,*

*Tout cela ne vaut pas, ô bouteille profonde,
Les baumes pénétrants que ta panse féconde
Garde au cœur altéré du poète pieux;*

*Tu lui verses l'espoir, la jeunesse et la vie,
– Et l'orgueil, ce trésor de toute gueuserie,
Qui nous rend triomphants et semblables aux Dieux!*

BEȚIA UNUI SOLITAR

*Femeile galante au stranie privire
Ca razele de lună ce gîndurile-mpac;
Cînd zeia nopții scaldă-n tremurătorul lac
Splendida nepăsare ce-mbracă-ntreaga-i fire;*

*Parălele din urmă a' unui cartofoar,
Săruturile calde a' slabei Adeline*

Și melodii nervoase de-acorduri calde, pline,
Ca strigătul durerii din pieptul tuturor, –

Au farmec toate-acestea... dar n-ar putea să-ntreacă
Pătrunzătoru-ți balsam ce-n reverii înecă,
Butelie-adorată, pe-orice poet pios...

Se simte plin de viață, speranțe, -i viguros,
– Și-orgoliul, comoară a oricărei beții,
Îi joacă-n ochi fantastic tablouri aurii!...

Mihai Codreanu

VINUL SINGURATICULUI

Privirea-ncântătoare a unei curtezane
Ce-n suflet ne pătrunde, ca razele-argintii
De lună, când aceasta, de sus, de prin stihii
Își scaldă frumusețea în ape diafane,
Bănuții cei din urmă ai unui jucător,
O sărutare-aprinsă a slabei Adeline,
Un cântec de vioară, sîciitor, ce-n tine
Se-nfinge ca un țipăt din zări, răscolitor,

Nimic din toate-acestea, o, plosca mea profundă,
Nu face cît mireasma din pîntecu-ți, fecundă,
Cu care-ți mîngîi pururi poezii credincioși;

Le torni nădejdi și viață și mai ales mîndrie,
Comoara celor care trăiesc în sărăcie,
Și-i faci să fie asemeni cu zeii victorioși.

Lazăr Iliescu

VINUL SINGURATICULUI

Privirea care-o lasă femeile ușoare
E-atîta de ciudată ca raza lunii pale
Ce picură molatec pe-un lac în tremurare
În care vrea să-și scalde calm farmecele sale;

Sărutu-n desfrînare al Sfintei Adeline,
Paraua de pe urmă din miini de cartofor,
O arie de cîntec duios, plictisitor
Ca strigătul durerii ce din departe vine, –

Nu prețuiesc nici una, o, sticlă pîntecoasă,
Cît leacurile tale, de burtă roditoare,
Pe cari le vrea poetul cu inima-i pioasă;

Tu-i dai nădejdi, viață și tinerețe-n floare;
– Și îi mai dai mîndria, comori de calicii,
Prin care ca și zeii putem a deveni.

Constantin Stelian

VINUL SINGURATICULUI

Ocheadele femeii ce pururea te-mbie
Ca alba rază-a lunii alunecînd spre noi,
Cînd vrea să-și scalde-n lacul cu văturele moi,
Trufașa frumusețe trîndavă, din tărie;

Sărutul Adelinei plăpînde, dezvățat;
În palma năvălită la joc, un gologan;

Tulburătorul cîntec de dor și de alean
Ca omenescul strigăt de chin îndepărtat;

O, șip adînc, n-au prețul balsamului aprins
În inima-nsetată-a poetului, prelins
Din rodnicul tău pîntec rotund, adeseori;

Tu, viață, tinerețe, nădejdi îi dai și-un pic
De tainică mîndrie – comoară de calic,
Care ne face-asemeni cu zeii-nvingători.

Virgil Teodorescu

CVIII

LE VIN DES AMANTS

*Aujourd'hui l'espace est splendide!
Sans mors, sans éperons, sans bride,
Partons à cheval sur le vin
Pour un ciel féérique et divin!*

*Comme deux anges que torture
Une implacable calenture,
Dans le bleu cristal du matin
Suivons le mirage lointain!*

*Mollement balancés sur l'aile
Du tourbillon intelligent,
Dans un délire parallèle,*

*Ma sœur, côte à côte nageant,
Nous fuirons sans repos ni trêves
Vers le paradis de mes rêves!*

BETIA AMANȚILOR

*Azi spațiul e neasemuit;
Fără pinteni, fără friu, nestrunit,
Să plecăm călare pe vin
Către cerul feeric, divin!*

*Precum doi îngeri torturați,
De crude febre sfișiți,*

Într-al zării albastru cleștar
Urma-vom mirajul hoinar,

Molatec pe aripi plutind
În volbura marelui gând;
Delir paralel ni-i deschis:

Alături să-mi fii, sora mea,
Fără preget, zorind, vom zbura
Spre raiul înaltului vis!

N. Argintescu-Amza

VINUL AMANȚILOR

Azi aerul lucește! Sprinteni,
Fără de friu, zăbală, pinteni,
Călare să plecăm pe vin
Spre-un cer feeric și divin!

Și ca doi îngeri strînși în gheare
De friguri neîndurătoare,
Spre zorii-albaștri de cleștar
Să prindem un miraj fugar!

Și molcom legănați în zborul
Virtelui ce-l cumpănim,
Ne-ngemănăm pierduți fiorul,

Și-alături, scumpa mea, plutim,
Răgazul fără să ne-nșele,
Spre raiul visurilor mele!

Șerban Bascovici

BETIA AMANȚILOR

Frumos e azi văzduhul! Sprinteni.

Fără căpăstru, fără pinteni,

Să ne-avîntăm călări pe vin

Spre-un cer feeric și divin!

Ca unor îngeri arși de jarul

Lungoarei, iată, în cleștarul

Albastru-al dimineții vraja

Mirajului ne-aruncă mreața!

Domol alunecînd împinși

De mult isteța volburare,

De-un paralel delir cuprinși,

O, sora mea, fără-ncetare

Vom alerga, scăpați de rele,

Spre raiul visurilor mele.

Al. Philippide

VINUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Azi cerul e-o limpede cale!

Pornim, fără frîu, nici zăbale,

Nici pinteni, călare pe vin,

În zbor, spre văzduhul divin.

Doi îngeri sîntem, prinși în clește,

De-un demon ce, crunt, ne gonește

Spre-albastrul miraj, de cristal,
Departe, mînați de un val.

Virtejul, cu-arîpa-i ușoară,
Ne duce, ne leagănă-n vînt,
Cu-aceleași dorinți, surioară,

Și-același adînc simțămînt.
Plutind, fără tihnă, nici vele,
Spre raiul visărilor mele.

Lazăr Iliescu

BETIA AMANȚILOR

Văzduhu-i limpede-așadară,
Fără zăbală, pîteni, scară,
Să alergăm călări pe vin,
Spre-un cer feeric și divin!

Ca îngerii îndrăgostiți,
De foc lăuntric mistuiți,
Să trecem prin cristalul zării,
Chemați de vraja depărtării!

Pe aripă, soră, legănați
De iscusita volburare
Și-ntr-un delir îngemănați,

Să mergem fără încetare
Și fără de răgazuri grele,
Spre raiul visurilor mele!

C. D. Zeletin

On peut voir que la limite

Stăd ca asta mi-ea importantul vä

CIX

LA DESTRUCTION

*Sans cesse à mes côtés s'agite le Démon;
Il nage autour de moi comme un air impalpable;
Je l'avale et le sens qui brûle mon poumon
Et l'emplit d'un désir éternel et coupable.*

*Parfois il prend, sachant mon grand amour de l'Art,
La forme de la plus séduisante des femmes,
Et, sous de spécieux prétextes de cafard,
Accoutume ma lèvre à des philtres infâmes.*

*Il me conduit ainsi, loin du regard de Dieu,
Haletant et brisé de fatigue, au milieu
Des plaines de l'Ennui, profondes et désertes,*

*Et jette dans mes yeux pleins de confusion
Des vêtements souillés, des blessures ouvertes,
Et l'appareil sanglant de la Destruction!*

NIMICIREA

*În preajmă, fără preget simt diavolul pîndind,
Plutește-n jur ca duhul ce-n aer scapă miinii,
Dar în gîtlej pătrunde, și-mi mistuie plămîinii
Cu potfe vinovate, de-a pururea rîvnind.*

*Știind că arta mi-este împătimitul vis,
Ia chipuri de femeie urzind nespusa vrajă,*

Din ticăloase droguri înfiripîndu-și mreață,
Viclean îmbrobodește ciudatul meu plictis.

Prin el privirea-mi fuge de cea dumnezeiască
Cînd sînt sleit și searbăd; el vrea să mă-nsoțească
Pe cenușii tărîmuri, spre-ntreg deșertul firii

Și-n ochi mi-azvîrlă, – tulburi, grei de-ndoieli tîrzii
Veșminte pîngărite și răni adînci și vii,
Și, picurînd de sînge, unealta Nimicirii!

N. Argintescu-Amza

PRĂPĂDUL

De mine-alături Dracul se zbate neîncetat;
Nepipăit ca vîntul în jurul meu înoată;
Îl sorb și-l simt că-mi arde plămînul însetat
Și-l umple de-o eternă dorință vinovată.

Adesea, cunoscîndu-mi iubirea de-artă, ia
Din farmecele unei femei ademenite,
Și cu fătărnicia că m-a-nvățat ceva
Îmi însetează buza de filtre-afurisite.

Mă duce-astfel departe de bunul Dumnezeu,
Zdrobit de oboseală și gîfîind mereu
Prin șesurile silei, adînci și pustiite,

Și cu-ochii-n rătăcire mă chinuie să văd
Tot răni întredeschise, veșminte năclăite,
Și goana-nsîngerată a marelui prăpăd!

Șerban Bascovici

PIERZANIA

În jurul meu într-una se-nvîrte Necuratul;
Mă-mprejmuie ca boarea ce nu se poate prinde;
Îl sorb și simt în pieptu-mi, ca jarul, cum aprinde,
Umplîndu-mă cu pofte de neînvins, păcatul.

Adesea, cunoscîndu-mi iubirea pentru artă,
Mi-apare-n chipul unei femei ispititoare,
Și, născocind fățarnic vreo pricină deșartă,
Îmi năvălește buza cu zămi otrăvitoare.

Depart de privirea lui Dumnezeu, mă duce
Astfel, răpus de trudă și gîfîind, pe unde
Uritul își desface cîmpiile profunde,

Și-mi zvîrle înaintea privirilor năuce
Veșmintele pătate, grea tăietura răni
Și scula sîngerîndă a veșnicei pierzării!

Mihai Beniuc

PIEIREA

Un Diavol îmi dă veșnic tîrcoale tîlhărește.
Suflarea lui se-abate asupra-mi necurmat;
Sub flăcări mari pămîntul îl simt cum dogorește
De-o pururi vinovată dorință săgetat.

Adeseori, știindu-mi iubirea pentru Artă,
Ia chipul unei fine și splendide femei,

Ori îmi deschide calea spre viții ce nu iartă
Cu-același fără scuză și mincinos temei.

Așa m-a dus departe de-a Domnului privire,
Sfârșit de oboseală, de ciudă și mîhnire,
În plaiurile Silei profunde și pustii.
Și îmi azvîrle-n ochii deschiși larg năruirii
Posomorite zdrențe, răni triste, purpurii,
Întreaga-mperechere de sînge a Pieirii.

Tudor Bogdan

NIMICIREA

Un demon fără preget, mereu, îmi dă tîrcoale;
În aerul din preajmă plutește ca o pată;
Îl sorb și-mi arde pieptul cu flăcările sale,
Umplîndu-mi-l, eternă, o sete vinovată.

Cum patima de Artă mi-o știe, se preface
În cea mai vrăjitoare femeie dintre toate;
Și, meșter în tertipuri din cele mai dibace,
Aprinde-n mine pofta de filtre blestamate.

Ducîndu-mă departe de Ochiul cel de sus,
Sufîind și rupt de truda, mă tîrîie supus
În Țara Plictiselii, adîncă și pustie,

Și-n ochi îmi zvîrle, pradă cum stau nedumeririi,
Mustite zdrențe negre, zdrobită carne vie
Și-n sînge bălăcită, unealta Nimicirii.

G. Georgescu

CX

UNE MARTYRE

Dessin d'un maître inconnu

Au milieu des flacons, des étoffes lamées

Et des meubles voluptueux,

Des marbres, des tableaux, des robes parfumées

Qui traînent à plis somptueux,

Dans une chambre tiède où, comme en une serre,

L'air est dangereux et fatal,

Où des bouquets mourants dans leurs cercueils de verre

Exhalent leur soupir final,

Un cadavre sans tête épanche, comme un fleuve,

Sur l'oreiller désaltéré

Un sang rouge et vivant, dont la toile s'abreuve

Avec l'avidité d'un pré.

Semblable aux visions pâles qu'enfante l'ombre

Et qui nous enchaînent les yeux,

La tête, avec l'amas de sa crinière sombre

Et de ses bijoux précieux,

Sur la table de nuit, comme une renoncule,

Repose; et, vide de pensers,

Un regard vague et blanc comme le crépuscule

S'échappe des yeux révulsés.

Sur le lit, le tronc nu sans scrupules étale

Dans le plus complet abandon

*La secrète splendeur et la beauté fatale
Dont la nature lui fit don;*

*Un bas rosâtre, orné de coins d'or, à la jambe,
Comme un souvenir est resté;
La jarretière, ainsi qu'un œil secret qui flambe,
Darde un regard diamanté.*

*Le singulier aspect de celte solitude
Et d'un grand portrait langoureux,
Aux yeux provocateurs comme son attitude,
Révèle un amour ténébreux,*

*Une coupable joie et des fêtes étranges
Pleines de baisers infernaux,
Dont se réjouissait l'essaim de mauvais anges
Nageant dans les plis des rideaux;*

*Et cependant, à voir la maigreur élégante
De l'épaule au contour heurté,
La hanche un peu pointue et la taille fringante
Ainsi qu'un reptile irrité,*

*Elle est bien jeune encor! – Son âme exaspérée
Et ses sens par l'ennui mordus
S'étaient-ils entr'ouverts à la meute altérée
Des désirs errants et perdus?*

*L'homme vindicatif que tu n'as pu, vivante,
Malgré tant d'amour, assouvir,
Combla-t-il sur ta chair inerte et complaisante
L'immensité de son désir?*

*Réponds, cadavre impur! et par tes tresses roides
Te soulevant d'un bras fiévreux,*

*Dis-moi, tête effrayante, a-t-il sur tes dents froides
Collé les suprêmes adieux?*

*– Loin du monde railleur, loin de la foule impure,
Loin des magistrats curieux,*

*Dors en paix, dors en paix, étrange créature,
Dans ton tombeau mystérieux;*

*Ton époux court le monde, et ta forme immortelle
Veille près de lui quand il dort;*

*Autant que toi sans doute il te sera fidèle,
Et constant jusques à la mort.*

UNEI MARTIRE

Desen al unui maestru necunoscut

*Într-un iatac cu stofe scumpe, minunate,
Cu mobile, cu perne moi,
Cu marmuri, cu picturi și rochii parfumate,
Tirindu-și cutele, greoi,*

*Într-un iatac, asemeni unei sere, plină
De-un aer stins și otrăvit,
Cu veștezi flori, ce-n racle de cristal se-nclină,
Și duhul lor și-l dau, mocnit,*

*Cu capul retezat, un trunchi, pe-o pernă-și varsă
Un lung șuvoi, însîngerat,
Pe care-l bea, asemeni unei țarini, arsă
De foc, cearșaful însetat.*

Ca o nălucă, răsărită șters în umbră,
Privirea noastră subjugînd,
Desprins, pe-un dulăpior, un cap, în coama-i sumbră
Podoabe scumpe ascunzînd,
Stă, unei flori asemeni, dezbrăcat de visuri,
Și-un licărit abia cuprins,
Ca un crepuscul vag, din adîncimi de-abisuri,
Sticlește-n ochiu-ntors și stins.
Zvîrlit pe pat, și arătîndu-și carnea goală,
Mărețul trunchi, nestîjnenit,
Își desfășoară frumusețea lui fatală
Și tot ce i s-a hărăzit.
Ciorapii roz, tiviți cu colțuri aurite,
Au mai rămas, vagi amintiri,
Pe cînd jartiera, ca un tainic ochi, trimite
Indiamantatele-i priviri.
Această liniște profundă, curioasă,
Și-un larg portret îmbietor,
Cu-nfățișarea și privirea voluptuoasă,
Vorbesc de-un tenebros amor,
De jocuri, bucurii, de vinovate clipe,
Săruturi pline de păcat,
Ce încîntau un stol de diavoli, cu aripe,
Brodați pe vâlul de la pat.
Și totuși, cînd privești făptura subțirică,
Conturul umărului șters,
Cu șoldul fremătînd, cu talia lui mică,
Un șarpe îndîrjit, în mers,

Zici: e-un copil! În zbuciumatu-i suflet, oare
Străvechi dorinți să fi pătruns,
Și-un cîrd flămînd de poște neîndurătoare,
În trupu-i să se fi ascuns?

Bărbatul crunt, pe care n-ai putut în viață
Să-l sature cu iubirea ta,
Să-și fi-mplinit pe carnea-ți moartă și de gheață
Imensul dor, ce-l mistuia?

Tu, cap hidos, în țepenele tale plete
Și-a prins el brațu-nfrigurat?
Răspunde: nu cumva, pe dinții reci, îți dete
Apoi, un ultim sărutat?

– Departe de-orice glumă rea, de clevetire,
De orice magistrat curios,
Dormi, dormi în pace, tu, neînțeleasă fire,
În giulgiul tău misterios.

În somn, pe soțul tău hoinar, din neființă,
Eterna-ți formă-l va păzi;
Asemeni ție-ți va păstra și el credință,
Neîndoios, cît va trăi.

Lazăr Iliescu

O MARTIRĂ

Desen de un maestru necunoscut

Printre flacoane, stofe cu horbote-argintate
Și mobile voluptuoase,

Printre statui, tablouri și rochii parfumate
Zvirlite-n falduri somptuoase,
Într-o odaie caldă, ca într-o seră, unde
Văzduhu-i neprielnic și fatal
Și-n racla lor de sticlă buchete muribunde
Împrăștie suspinul lor final,
Zace-un cadavru decapitat din care curge
Ca un șuvoi pe pernele-mbibate
Un sînge viu și roșu pe care pînza-l suge
Cu setea unei pajiște uscate.
Ca palele vedenii care se nasc din umbră
Înlănțuind privirile zglobii,
Lăsat deoparte, capul, trudit de coama-i sumbră
Și de bogatele-i bijuterii,
Ca un bujor pe masa de noapte s-odihnește;
Și o privire de gîndiri golită
Din ochii cu pupile umflate se ivește
Ca zorii albă și nelămurită.
Gol, trunchiul își întinde pe pat cu nepăsare
Și-și desfășoar-acum nestingherit
Fatala frumusețe și tainica splendoare
Pe care firea i le-a dăruit.
Un ciorap roz, cu tivuri de aur, pe picior
Întins rămîne ca o amintire,
Și jartiera ca un ochi tainic, arzător,
Arunc-o diamantică privire.
Singurătatea asta ciudată și obscură
Și un portret înalt și visător,

Cu ochi plini de sfidare ca-ntreaga lui făptură,
 Destăinuiesc un tenebros amor,
 Niște petreceri stranii, o poftă vinovată,
 Și infernale sărutări de care
 Se bucura tot roiul de îngeri răi ce-noată
 Printre perdelele fâlduitoare;
 Și totuși, privind forma firavă, delicată,
 A umărului cu conturul frînt,
 Coapsa cam ascuțită și talia-ncordată
 Ca o reptilă gata să-și ia vînt,
 O vezi ce crudă-i încă! – Inima-i răzvrătită
 Și simțurile de urît mușcate
 Deschisu-s-au vreodată spre haita îndîrjită
 A poftelor mereu nesățurate?
 Bărbatul crunt pe care în viață n-ai putut
 Să-l sature cu întreaga ta iubire
 Și-a împlinit pe trupul tău răbdător și mut
 Dorința lui, imensă peste fire?
 Răspunde, hoit impudic! Și spune, cap cumplit,
 Dacă te-a ridicat cu-nfrigurare
 De buclele rigide și dacă și-a lipit
 Pe dinții reci suprema sărutare!
 – Departe de mulțimea glumeată și impură,
 Departe de-orice magistrat curios,
 În pace dormi, în pace, ciudată creatură,
 Dormi în mormîntul tău misterios;
 Fugar îți umblă soțul; eterna ta ființă
 Veghează lîngă el prin somn, departe;

Și el fără-ndoială îți va păstra credință,
Statornic ca și tine, pîn-la moarte.

Al. Philippide

O MARTIRĂ

Desenul unui pictor necunoscut

Printre sticlute, stampe-agățate pe pereti,
Covoare moi, perdele,
Îmbălsămate rochii și țesături de preț
Câzînd în falduri grele,

În aerul de seră, mocnit, ucigător,
Din calda încăpere,
Unde-n sicrie scumpe de sticlă, jerbe mor,
Pălite, prin unghere,

Un leș, lipsit de țeastă, revarsă pe sofa,
Ca un izvor, într-una,
Un sînge crud și roșu, iar pînza-l soarbe-n ea
Avidă ca țărîna.

Ca năluciri ce-n umbră răsar, în ochi pătrund
Și-adînc rămîn săpate,
Cu-ntunecata-i coamă de păr, morman rotund
Gătît cu nestemate,

Pe masă zace țeasta, sălbatic trandafir;
Holbatul ochi trimite,

Ca turburea lumină în asfințit, priviri
 De gânduri pustiite,
 Cu nepăsare trupul ne-nsuflețit din pat
 Și-arată, dezgolite,
 Minunile de taină, cu farmec blestemat
 De fire hărăzite;
 Ciorapul roz, cu pulberi de aur, pe picior,
 E-acum o amintire,
 Și jartiera zvîrle, ochi tainic, lucitor,
 Aprinsa ei sticlire.
 Zăcînd în părăsire pe patul răvășit
 Te cheamă și te-mbie
 Și ochilor vădește un foc nepotolit,
 Ascunsă bucurie,
 Plăcerea vinovată, neistovitul jînd,
 Ucigătoarea sete,
 Care desfată îngerii răi, ușor plutind
 Printre perdele,-n cete.
 Zărindu-i, însă, șoldul și mijlocu-ncordat –
 Reptilă ațîțată –
 Și gingașul ei umăr, sub piele sfărîmat,
 Pare-o plăpîndă fată.
 Cu răscolite simțuri, să-și fi ieșit din minți
 De lungă așteptare?
 Căzut-a pradă haitei flămînde de dorinți
 Pierdute și fugare?
 Hainul, cărui, vie, tu nu i-ai răsplătit
 A dragostei dogoare,

În carnea ta supusă, inertă, și-a-mplinit
Dorința arzătoare?

O, cap de spaimă! oare săltîndu-te în sus
De chica fără viață,
Sărutul cel din urmă, răspunde-mi, și l-a pus
Pe buzele de gheață?

Departe de mulțime, de juzi iscoditori
Și de huliri scutită,
În tihnă dormi, făptură ciudată, somn ușor,
În cripta tăinuită;

Răzleț îți este soțul și-n somnul lui vegheat
De veșnica-ți ființă,
Ca tine, pîn-la moarte, și el, nestrămutat
Îți va păstra credință.

Virgil Teodorescu

CXI

FEMMES DAMNÉES

*Comme un bétail pensif sur le sable couchées,
Elles tournent leurs yeux vers l'horizon des mers,
Et leurs pieds se cherchant et leurs mains rapprochées
Ont de douces langueurs et des frissons amers.*

*Les unes, cœurs épris des longues confidences,
Dans le fond des bosquets où jacent les ruisseaux,
Vont épelant l'amour des craintives enfances
Et creusent le bois vert des jeunes arbrisseaux;*

*D'autres, comme des sœurs, marchent lentes et graves
A travers les rochers pleins d'apparitions,
Où saint Antoine a vu surgir comme des laves
Les seins nus et pourprés de ses tentations;*

*Il en est, aux lueurs des résines croulantes,
Qui dans le creux muet des vieux antres païens
T'appellent au secours de leurs fièvres hurlantes,
Ô Bacchus, endormeur des remords anciens!*

*Et d'autres, dont la gorge aime les scapulaires,
Qui, recélant un fouet sous leurs longs vêtements,
Mêlent, dans le bois sombre et les nuits solitaires,
L'écume du plaisir aux larmes des tourments.*

*Ô vierges, ô démons, ô monstres, ô martyres,
De la réalité grands esprits contempteurs,
Chercheuses d'infini, dévotes et satyres,
Tantôt pleines de cris, tantôt pleines de pleurs,*

*Vous que dans votre enfer mon âme a poursuivies,
Pauvres sœurs, je vous aime autant que je vous plains,
Pour vos mornes douleurs, vos soifs inassouvies,
Et les urnes d'amour dont vos grands cœurs sont pleins!*

FEMEI DAMNATE

Ca vita visătoare, trîndave, pe nisipuri,
Ele-și întorc privirea spre necuprins de mări, –
Se caută cu pulpe și mîini, în lungi tertipuri,
Prin moleșeli de miere și-amare desfătări.

Iar unele, cu inimi cari se împărtășesc,
Sosesc prin lungi umbare, unde zvîcnesc izvoare,
Silabisind amorul docil, copilăresc,
Și scrijelind tulpina arbuștilor cu floare.

Au altele plimbarea, ca de surori, mai gravă
Pe stane de-nălțime, printre priveliști noi
Și unde Sfînt-Antoniou vedea, – în puls de lavă
Ispitele cu sînii împurpurați și goi.

Și, ca la focul torței cu vipii de rășini
Prin gropnițele mute și păgînești – ai zice
Că ele-n febra cărnii te cheamă să le-alini
Tu, Bachus, stingătorul delirelor antice.

Au altele, pe umeri, veșminte eremite
Însă sub pelerine prelungi dosesc un cnut
Și-amestecă-n desîșuri și-n nopți nedeslușite
Plăcerea spumegîndă cu scrișnetul durut.

Sînteți, fecioare, demoni și monștri și martiri,
Voi, spirite înalte și disprețuitoare –
Pîndind prin infinituri cu ochii de satiri
Cînd pline de strigare, cînd de înlăcrimare.

O, voi pe care-n iaduri vă urmăresc și iată
Că vă iubesc, ca frate, pe-atît pe cît vă plîng,
Pentru durerea surdă și setea nesecată
Și inimile care iubiri în urne strîng.

Al. Andrițoiu

FEMEI OSÎNDITE

Ca turma gînditoare, pe țărături tolănite,
Cînd ele-ntorc privirea spre zarea-ntinsei mări,
În coapsele-n căutare și-n mîinile găsite
Au toropeli ușoare și-amare-nfiorări.

Și unele, pornite pe mărturii nespuse,
În fundul de crînguri lîngă pîraie susurînd,
Merg îngăimînd iubirea copilăriei duse,
Și taie scoarța verde a crengilor plîngînd.

Iar altele, ca bune surori, cu pasuri grave
Trec printre stînci pe unde le-ntîmpină strigoi,
Și unde sfințu-Antoniou văzu-n țîșniri de lave
Ai ispitirii sale sîni purpurii și goi;

Dar unele-n lumina de torțe-n fumegare,
În golul mut din peșteri păgîne te-au chemat
Ca să le-adormi, tu, Bachus, o veche remușcare,
De ale cărei friguri străpunse au țipat!

Iar altele, purtîndu-și marama pocăite,
Ascund sub lungi veșminte un bici de spaimă strîns,
Învălmășind prin noapte și prin păduri cernite,
În spumele plăcerii al zbuciumului plîns.

O, voi, fecioare, demoni, martire ori dihanii,
Mari spirite, micimea din jur disprețuind,
Cînd cereți infinitul, păgîne cu metanii,
De strigăt sfîșiate, de lacrimi podidind,

Simt că-n infernul vostru alerg din suflet, biete,
Surori de cari și dorul și plînsul m-au durut,
Pentru-ale voastre chinuri, și-a voastră-adîncă sete
Și urnele iubirii ce-n inimi le-ați umplut!

Șerban Bascovici

FEMEI BLESTEMATE

Lungite pe nisipuri, cireadă gînditoare,
Își pironesc privirea pe un ocean, în zări,
Apropiîndu-și coapse și mîini, jinduitoare,
Cu moleșeli tiptile și mute-nfrigurări.

Mărturisindu-și taine, cutreieră voioase
Prin crînguri, să asculte un murmur de pîrîu,
Și buchisesc iubirea prunciei lor sfioase,
Scobind, în scoarța verde, al arborilor brîu,

Sau merg cu chibzuială, încet, ca niște sfinte,
Prin rîpe bîntuite de umbre și strigoi,
Pe unde sînt-Antoniou văzu țîșnind, fierbinte,
Ca lava, înainte-i, sîni purpurii și goi.

Sau, unele,-n lumina făcliilor aprinse,
Prin văgăuni, păgîne, cerşindu-ţi alinări,
Plîngînd, te cheamă, Bacus, de fierbinţeli cuprinse,
Tu, care faci s-adoarmă trecute remuşcări.

Iar altele, de gîturi legîndu-şi scapulare,
Sub lungi veşminte poartă un bici sfichiuitor
Amestecînd în crînguri şi-n nopţi lungi, solitare,
Plăcerea înpumată cu lacrimile lor.

Voi, demoni, voi, fecioare, voi, monştri, voi, martire,
Ce rosturile vieţii de-a pururi le-aţi hulit,
Făpturi nesăturate, pioase, ce-n neştire
Cu ţipete şi lacrimi cătaţi un infinit,

O, voi, în iadul vostru, de mine privegheate,
Vă plîng, surori sărmane, pe cît vă şi iubesc,
Căci vă cunosc şi setea şi vrerile-ntristate,
Şi urnele iubirii ce-n voi sălăşluiesc.

Lazăr Iliescu

FEMEI OSÎNDITE

Pe ţărmul mării-ntinse, îngîndurat ciopor,
Privirile-şi anină de zare şi-al lor braţ
Îşi caută pereche, picioarele se vor
Cu blîndă lincezeală şi dureros nesaţ.

Trec, unele, spre crîngul cu zvon de ape vii,
Şi-acolo, ascultîndu-şi al inimii îndemn,
Silabisesc iubirea sfioaselor pruncii
Şi scrijelesc în coaja lăstarilor un semn.

Ca maicile, solemne trec altele, domol,
Spre stîncile, pe unde vedenii dau colind,
Și unde Sfîntu-Antoni, zări, cu sînul gol
Și-mpurpurat, ispita, ca lava izbucnind.

Un cîrd, la licăritul rășinei, foc topit,
În amuțite scorburi, păgîne văgăuni,
Te-alătură, o, Bachus, zăltatului lor rit,
Tu, care-adormi păcate rămase din străbuni.

Iar altele, pe spate cu glugi, unesc ciudat,
Sub lungile veșminte ținînd gîrbaciul, strîns,
De noapte ocrotite în codru-ntunecat,
A desfătării spumă cu-al suferinței plîns.

O, voi, fecioare, monștri, martire, demoni, – voi
Care-nfrunțați natura, rîvnind spre infinit,
Asemeni cu satirii, cucernice apoi,
Cînd izbucnind în lacrimi, și cînd în chiuuit,

Pătrund în iadul vostru, surori de nenoroc
Vă plîng și dragi îmi sînteți, deopotrivă-atunci,
Pentru osînda cruntă, nepotolitul foc
Și urnele iubirii din inimile-adînci.

Virgil Teodorescu

CXII

LES DEUX BONNES SŒURS

*La Débauche et la Mort sont deux aimables filles,
Prodigues de baisers et riches de santé,
Dont le flanc toujours vierge et drapé de guenilles
Sous l'éternel labeur n'a jamais enfanté.*

*Au poète sinistre, ennemi des familles,
Favori de l'enfer, courtisan mal renté,
Tombeaux et lupanars montrent sous leurs charmillles
Un lit que le remords n'a jamais fréquenté.*

*Et la bière et l'alcôve en blasphèmes fécondes
Nous offrent tour à tour, comme deux bonnes sœurs,
De terribles plaisirs et d'affreuses douceurs.*

*Quand veux-tu m'enterrer, Débauche aux bras immondes?
Ô Mort, quand viendras-tu, sa rivale en attraits,
Sur ses myrtes infects enter tes noirs cyprès?*

DOUĂ BUNE SURORI

*Destrăbălarea, Moartea, sînt fete dulci, blajine,
Ce risipesc săruturi infame mii de mii
Și ale căror coapse, ascunse-n alb, virgine,
Nu cunoscără munca de nașteri de copii.*

*Poetului sinistru, familiei dușman,
Tovarăș bun cu iadul, părtaș cu desfrînarea,*

Morminte, lupanare, i-arată un divan
Umbrît ce nu cunoaște cîința, remușcarea.

Sicriul și alcovul, prilejuri de blesteme,
Ne dau pe rînd, ca două prea bune surioare,
Dulceți de-amaruri pline, plăceri spăimîntătoare.

– Cînd vii să-mi sapi mormîntul, Desfrîu uitat de vreme?

– Cînd vii, rivală Moarte, pe mîrții lui pătați

Să-ți altoiești cipseșii tăi triști, întunecați?...

C.Z. Buzdugan

CELE DOUĂ SURORI

Orgia și cu moartea sînt vesele surate,
Ce-mpart săruturi, darnic, întregii omeniri.
În feciorescul pîntec, sub zdrențele-mbrăcate,
N-au cunoscut ce-i munca eternei zămisliri.

Poetului ce fuge hain de cei de-acasă,
Crai fără bani și pururi de iaduri răsfățat,
Mormînt și lupanare în țarcul lor îi lasă
Un pat, unde cîința nicicînd nu s-a culcat.

Și patul și sicriul, în blesteme bogate,
Unor surori asemeni ne-mpart mărinimos,
Plăceri îngrozitoare și-alinturi nebunești.

Cînd mă îngropi, orgie cu brațe necurate?
Rivala ei, tu, moarte, cînd vii să-i altoiești
Grețoasa lămîiță cu negru-ți chiparos?

Lazăr Iliescu

CELE DOUĂ SURORI

Orgia și cu Moartea sînt două bune fete,
Prea darnice-n săruturi, cu trup de vlagă plin,
Al căror pîntec veșnic virgin, drapat în zdrențe,
N-a cunoscut vreodată al nașterilor chin.

Poetul crunt, dușmanul vieții familiare,
Favorit al gheenei, curtean cam scăpătat,
Găsește în morminte precum și-n lupanare
Un pat de remușcare în veci necercetat.

Și racla și alcovul, adînc blestemătoare,
Ne dau pe rînd, ca două amabile surori,
Plăceri îngrozitoare și gingașe orori.

Cînd mă îngropi, Orgie cu brațele murdare?
O, Moarte, cînd veni-vei și tu să-ți altoiești
Pe mirții ei scîrbelnici chiparoșii funești?

Al. Philippide

CXIII

LA FONTAINE DE SANG

*Il me semble parfois que mon sang coule à flots,
Ainsi qu'une fontaine aux rythmiques sanglots.
Je l'entends bien qui coule avec un long murmure,
Mais je me tâte en vain pour trouver la blessure.*

*A travers la cité, comme dans un champ clos,
Il s'en va, transformant les pavés en îlots,
Désaltérant la soif de chaque créature,
Et partout colorant en rouge la nature.*

*J'ai demandé souvent à des vins captieux
D'endormir pour un jour la terreur qui me mine;
Le vin rend l'œil plus clair et l'oreille plus fine!*

*J'ai cherché dans l'amour un sommeil oublieux;
Mais l'amour n'est pour moi qu'un matelas d'aiguilles
Fait pour donner à boire à ces cruelles filles!*

IZVORUL DE SÎNGE

*Îmi pare c-al meu singe adesea curge-n valuri,
Ca un izvor ritmîndu-și suspinele-ntre maluri.
L-aud cum curge-n umbră prelung, în umbra vană,
Dar în zadar mă pipăi și caut cruda rană.*

*Pe uliți el tot crește și curge-n unde grele,
Transformă-n insulițe a străzilor pavele,*

Îndestulează setea oricărei creaturi,
Și-n roșu colorează aspecte și figuri.

Am căutat adesea în vinuri tari scăpare,
S-adorm o clipă groaza ce-și face loc în mine...
Ah, vinul face văzul și-auzul mult mai fine!

Am căutat în dragoste-un somn ce dă uitare,
Dar dragostea mea este doar așternut de spini.
Nu suspina, biet suflet! Zadarnic mai suspini!

O.Z. Buzdugan

FÎNTÎNA SÎNGELUI

Din cînd în cînd, îmi pare că sîngeje din mine
Se varsă ca fîntîna cu ritmice suspine;
Aud prelungul murmur venindu-mi din tăceri,
Îmi caut rana vie, dar nu e nicăieri.

Cuprinsă e cetatea și căile sînt pline
Bolborosind în jurul ostroavelor puține;
Adapă setea lumii, și mutele vederi
Le sîngeră un roșu aprins din răsputeri.

Adeseori, în vinul cel mai subjugător,
Am năzuit să mîntui halucinantă groază;
Dar văzul și auzul mai mult se-nvioresc.

Am vrut să caut somnul uitării în amor,
Dar am găsit tortura saltelelor de ace,
Făcute pentru setea heterelor vorace.

G. Georgescu

FÎNTÎNA DE SÎNGE

Simt uneori cum fuge tot sîngele din mine,
Curgînd ca o fîntînă, cu ritmice suspine.
Aud prelungu-i murmur, în jur, cum șopotește,
Dar mîna-mi nici o rană pe trup nu deslușește.
Nestăvilit, năvalnic, prin tot orașul vine
Iar ulițele parcă de insule sînt pline.
La toți le stinge setea ce-i arde și-i muncește,
Și peste tot Natura în roșu o vopsește.

Am încercat cu vinuri dulcele-mbătătoare
S-adorm o clipă spaima ce-mi sfredelește firea;
Dar vinu-ascute numai urechea și privirea!

În dragoste, de-asemeni, am căutat uitare;
Ea-i însă pentru mine un pat cu țepi și cuie,
În care beau din mine aceste tîrfe șuie!

Lazăr Iliescu

IZVORUL DE SÎNGE

Îmi pare cîteodată că sîngele din vine
Ca un izvor țîșnește, cu ritmice suspine.
I-aud prea bine valul și murmurul prelung,
Dar în zadar mă pipăi, la rană să ajung.

Ca printr-un cîmp el trece, în taină, prin cetate,
Pavajul prefăcîndu-l în insule ciudate,

Astîmpărînd pojarul oricărui însetat
Și colorînd în roșu natura,-n lung și-n lat.

Adeseori, cerut-am vreunui vin vîrtos
Măcar o zi să-mi stingă ori să-mi adoarmă chinul, –
Dar văzul și auzul parcă se-ascut, cu vinul!
Am căutat uitarea-n iubire: ce folos!
Căci dragostea mi-e numai un pat cu spini, făcut
Să dea acestor fete cumplite de băut!

Petre Solomon

FÎNTÎNA SÎNGELUI

Cum picură fîntîna în ritmice suspine,
Așa-mi pare că sînger: molcom, șiroaie, des;
Ascult prelungul murmur lipsit de înțeles,
Dar pipăindu-mi rana n-o aflu unde vine.

Și prin oraș – prin cercul acesta – dacă ies,
Îmi pare insulițe pavajul că devine,
Că-n apa lor sting setea îndată la oricine
Și pretutindenii roșii culori naturii țes.

Mereu cercat-am vinuri cît mai îmbătătoare,
Să-mi potolesc o clipă teroarea ce m-apasă,
Căci vinul dă urechii și ochiului vigoare!

Căutat-am în iubire un somn ce dă uitare;
Dar dragostea nu-mi fuse decît saltea țepoasă,
O băutură bună de crudele fecioare !

Constantin Stelian

FÎNTÎNA SÎNGELUI

Îmi pare cîteodată că sîngele-mi din vine
Ca o fîntînă curge cu ritmice suspine.
L-aud în lungi murmure în lunecări de flaut,
Dar să descopăr rana zadarnic mă tot caut.
Ca-ntr-o cîmpie-nchisă, de-a lungul prin cetate,
În insule pavajul schimbîndu-l, lin străbate
Și-astîmpără din setea avidă-n creatură
Și pune pretutindeni un roșu în natură.

Eu am cerut adesea licorii-nșelătoare,
Teroarei ce mă surpă o zi să-i dea alinul;
Mai ager face ochiul și-ascute-auzul vinul!

Și în amor cătat-am uituca ațipire;
Dar dragostea nu-mi este decît saltea de ace,
Aceste crude fete să bea cît le va place!

Horia Zilieru

CXIV

ALLÉGORIE

*C'est une femme belle et de riche encolure,
Qui laisse dans son vin traîner sa chevelure,
Les griffes de l'amour, les poisons du tripot,
Tout glisse et tout s'émousse au granit de sa peau.
Elle rit à la Mort et nargue la Débauche,
Ces monstres dont la main, qui toujours gratte et fauche,
Dans ses jeux destructeurs a pourtant respecté
De ce corps ferme et droit la rude majesté.
Elle marche en déesse et repose en sultane;
Elle a dans le plaisir la foi mahométane,
Et dans ses bras ouverts, que remplissent ses seins,
Elle appelle des yeux la race des humains.
Elle croit, elle sait, cette vierge inféconde
Et pourtant nécessaire à la marche du monde,
Que la beauté du corps est un sublime don
Qui de toute infamie arrache le pardon.
Elle ignore l'Enfer comme le Purgatoire,
Et quand l'heure viendra d'entrer dans la Nuit noire,
Elle regardera la face de la Mort,
Ainsi qu'un nouveau-né, – sans haine et sans remord.*

ALEGORIE

*Cu-alura ei semeată femeia stă frumoasă
Și pletele-i bogate să cadă-n vin le lasă.*

Otrava din tripouri și ghearele de-amor
Peste granitul pielei i-alunecă ușor.
Ea ride lung de Moarte, nu-i pasă de Dezmăt,
Căci monștrii-aceștia gemeni ce rod cu răutăți
În jocuri surpătoare – uimiți, au dat dreptate
Acestui corp, cruțindu-i severa maiestate.
Ea are mersul ca de zeițe și sultane
Ea are, în plăcere, credinți mahomedane
Și-n brațele-i deschise cu înzestrări de sîni
Din ochi îmbie oameni de cin, să stea stăpîni.
Fecioara asta stearpă cunoaște-adînc și știe
Cum că în mersul lumii ea trebuie să fie!
Căci frumusețea cărnii e-un dar sublim prin care
Din orice josnicie poți smulge o iertare.
Infernul nu-i trezește fiori – nici Purgatorul,
Iar cînd va bate ceasul că vine, negru, Norul
Ea va privi spre moarte cu-obraz întreg și mut,
Fără reproș sau ură – ca pruncul nou-născut.

Al. Andrițoiu

ALEGORIE

E-o-nfățișare mîndră cu sîni bogați, și care
Își scaldă părul negru în vinul din pahare.
Otrava din tripouri și-al dragostei greu vin
Pe scoarța pielii sale se scurg ca un venin.
Desfriul și cu Moartea n-o fac decît să ridă;
Cruzi moștri-ai omenirii, cu mîna grea și hîdă,
În jocul lor funebru, ascuns, primejdios,
Au pregetat să muște din trupul maiestuos.

Cînd merge e-o zeiță, cînd șade, o sultană;
În dragoste se-nchină ca o mahomedană;
Și-n brațele-i deschise, la sînii alintăți,
Privirile-i îmbie și cheamă pe bărbați.
Fecioară pururi stearpă, ea crede, înțeleaptă,
Că astfel cere însăși alcătuirea dreaptă,
Și că, pe lume, trupul de vrajă i-a fost dat,
Prin el să smulgă-n ceruri iertarea de păcat.
Nu știe purgatoriu și nici infern ce este,
Și, cînd va fi să intre în noaptea din poveste,
Ea va privi la moartea descălecînd din zări,
Ca pruncul, fără ură și fără remușcări.

Lazăr Iliescu

ALEGORIE

Frumoasa mea, cu pieptul de antică sculptură,
Își moaie zilnic părul, la chef, în băutură,
Iar gheara voluptății și viciul otrăvit
Alunecă pe pielea ei dură, de granit.
Ea-și bate joc de Moarte și de Desfrîu, și-acești
Oribili monștri, care strîng omenirea-n clești
Și-n jocuri dezmățate o macină, respectă
În trupul ei splendoarea și linia perfectă.
Cu mersul de zeiță și lene de sultană,
Plăcerilor le-nchină credința musulmană
Și-n brațele-i deschise, îmbie să poftască
Spre sînii ei întreaga suflare omenească.
Ea știe,-această stearpă și falnică fecioară,
Ce pentru mersul lumii e-atît de necesară,

Că frumusețea cărnii e minunatul dar
Prin care smulgi iertarea oricărui fapt murdar.
De Iad și Purgatoriu n-a auzit, nu știe,
Și când va bate ceasul să intre-n veșnicie,
Ea va privi în față al Morții rinjet slut
Fără tristeți și ură, precum un nou-născut.

Mircea Pavelescu

ALEGORIE

E o femeie mândră ca port și lată-n spete,
Ce-și lasă prin pahare cu vin s-atîrne plete –
Și ghearele iubirii și-otrava din spelunci,
Pe pielea-i, ca pe-o piatră, alunecă atunci.
De Moarte ea își rîde, Dezmățul îl sfidează.
Doi monștri ce cu seceri de foc înaintează,
Jucîndu-și nimicirea, nîcîcînd nu s-au atins
De trupu-i plin și tare și de domnii încins.
I-e mersul de zeiță, odihna de sultană;
Plăcerilor păstrează un cult, mahomedană,
Și-n brațele-i deschise, umpluți de largii sîni,
Din ochi ea cheamă darnic vechi rase de păgîni.
Mai crede și mai știe, ea, stearpă și fecioară,
– Și totuși pentru crugul tăriei, necesară –
Că frumusețea cărnii e-un dar venit de sus,
Ce lingă-orice păcate iertarea lor a pus;
Nici Iad, nici Purgatoriu, în inimă nu are,
Și când în Noaptea neagră va fi ca să coboare,
O să privească-n față, drept, Moartea ei din zări,
Ca pruncul – fără ură și fără remușcări.

Ion Pillat

CXV
LA BÉATRICE

*Dans des terrains cendreaux, calcinés, sans verdure,
Comme je me plaignais un jour à la nature,
Et que de ma pensée, en vaguant au hasard,
J'aiguais lentement sur mon cœur le poignard,
Je vis en plein midi descendre sur ma tête
Un nuage funèbre et gros d'une tempête,
Qui portait un troupeau de démons vicieux,
Semblables à des nains cruels et curieux.
A me considérer froidement ils se mirent,
Et, comme des passants sur un fou qu'ils admirent,
Je les entendis rire et chuchoter entre eux,
En échangeant maint signe et maint clignement d'yeux:*

*— «Contemplant à loisir cette caricature
Et cette ombre d'Hamlet imitant sa posture,
Le regard indécis et les cheveux au vent.
N'est-ce pas grand'pitié de voir ce bon vivant,
Ce gueux, cet histrion en vacances, ce drôle,
Parce qu'il sait jouer artistement son rôle,
Vouloir intéresser au chant de ses douleurs
Les aigles, les grillons, les ruisseaux et les fleurs,
Et même à nous, auteurs de ces vieilles rubriques,
Réciter en hurlant ses tirades publiques?»*

*J'aurais pu (mon orgueil aussi haut que les monts
Domine la nuée et le cri des démons)
Détourner simplement ma tête souveraine,
Si je n'eusse pas vu parmi leur troupe obscène,*

– *Crime qui n'a pas fait chanceler le soleil! –*
La reine de mon cœur au regard non pareil,
Qui riait avec eux de ma sombre détresse
Et leur versait parfois quelque sale caresse.

BEATRICE

Cînd într-o zi prin arse și cenușii ponoare
Mă căinam naturii că sufletul mă doare,
Și-mi ferecam gîndirea, în drumul meu fatal,
De inimă-ascuțind-o încet ca pe-un pumnal,
Văzui în plină ziuă deasupra-mi cum se-adună
Un nour des și negru adus ca de furtună,
Și însoțit de-o turmă de diavoli ticăloși,
Dînd buzna ca piticii haini și curioși.
Nepăsători pe mine cu toții mă priviră,
Și cum drumeții-n jurul unui nebun se miră,
Îi auzii de-a valma rîzînd și chihotînd,
Cu fel și fel de schime, din ochi vicleni clipînd:

– «Să contemplăm în voie pe-această pocitură
Ce cu-a lui Hamlet umbră că seamănă se jură,
Cu-ochi rătăciți și părul de vînturi fluturat.
Cum să nu-ți fie milă de-acest destrăbălat,
De-un fleac, de-un măscărici în vacanță, de-un ușarnic,
Ce dacă-și joacă rolul dibaci se crede darnic,
Cînd cîntecul durerii ca să-i asculte, ar vrea
Și greierii, și șoimii, și apele să stea,
Și noi chiar, urzitorii poveștilor trezite,
Cînd vrea tipînd în public tirada să-și recite?»

Aş fi putut (cît munții cînd simt mîndria mea
Ce mult mai sus de norul de draci s-ar înălța)
Să-ntorc cu tot disprețul o frunte-ncoronată,
De n-ar fi fost ca-n mijloc, în turma dezvătată,
O, crimă ce mă miră că soarele n-a stins!
Pe-a inimii regină s-o văd, cum dinadins
Rîdea cu ei alături de-adîncă-mi întristare
Și-și împărțea cu dinșii mîrșava-i dezmiardare.

Șerban Bascovici

BEATRICE

În niște locuri arse, pustii, fără verdeață,
Pe cînd mă plîngeam firii de trista mea viață
Și cînd cu mintea dusă de-al întîmplării val
Îmi ascuțeam pe biata mea inimă-un pumnal,
Văzui că deodată în plină-amiază tună
Și-asupra mea coboară un nor dintr-o furtună
Ce-avea pe el o ceată de diavoli răi și mici,
Asemeni unor aprigi și neîndurați pitici.
Întîi, cu nepăsare, spre mine toți priviră.
Și-apoi, ca trecătorii ce pe-un nebun admiră,
Îi auzii în șoaptă, la rîs dîndu-și îndemn,
Cum spun, schimbînd din mîină și ochi cîte un semn:

– «Priviți caricatura aceasta uluită,
Această umbră care pe Hamlet îl imită
Și stă aici cu părul în vînt de la nămiezi,
Nu trebuie s-ai milă, pe-acest biet om de-l vezi,
Pe-acest actor ce-mbracă atîtea mii cojoace,

Și care, dacă știe frumos rolul să-și joace,
Vrea, când nici o privire să-i zvîrli nu te-nduri,
Să-nduioșeze riuri, flori, greieri și vulturi.
Și nouă chiar, ce-n rubrici scrim, oameni cumsecade,
Urlînd ne recitează smintitele-i tirade!»

Puteam – căci tu mîndrie de-a pururi ai să-nfrunți
Și-al diavolilor strigăt, și norii de pe munți –
Să-ntorc de la ei fruntea-mi trufașă, suverană,
De nu zăream în haita scîrboasă și profană
– O, soare, cum se face că nu te-ai tulburat –
Regina vieții mele, cu chipu-i adorat,
Rizînd cu ei alături de jalea mea cea mare
Și ațîțînd pe diavoli cu mîngîieri murdare.

Ioan I. Ciorănescu

BEATRICE

În sterpe, arse locuri, domeniile zgurii,
Cum rătăceam odată, plîngîndu-mă naturii,
Și-mi ascuteam, trăgîndu-l pe inimă, încet,
Strălucitoarea lamă, al gândului stilet –
Adus de o furtună, în clarul zilei pline,
Văzui un nor funebru și gros vârsînd pe mine
Destrăbălata ciurdă a unor demoni mici,
Isconditoare gloată ciînoasă de pitici.
Cu ifos, îngustîndu-și privirea să mă vadă
În felul cum nebunul e teatru pentru stradă,
Îi auzeam vorbindu-și cu chihot, pe șoptite,
Schimbînd șiret ocheade și semne diferite:

- «Priviți caricatura aceasta, în răgaz,
O copie de Hamlet, de care face caz,
Cu ochii de lunatic și pletele vilvoi.
Nu-i vrednic bețivanul, de milă, pentru noi,
O mascarà-n vacanță, golan, giumbușlucar,
Cînd vrea, știindu-și rolul perfect pe din afar',
La cîntecul durerii, mișcați auditori,
Să cheme flori și girle și greieri și condori,
Și nouă, creatorii acestor vechi tertipuri,
Chiar nouă să ne urle pompoasele-i nimicuri?»

Puteam (la fel cît munții, mîndria mea înaltă
Trecea de nori, de zarva drăcească laolaltă)
Să-ntorc, firește, capul în lături, suveran,
De nu-mi izbea privirea în trupa de măidan

- Cum nu te clatini, soare, de crima ce văzuil
Regina mea cu ochii asemeni nimănui,
Batjocorindu-mi neagra mîhnire-nsîngerată,
Și mîngîindu-și monștrii în dîrdoră, din ceată,

G. Georgescu

BEATRICE

Cum mă plîngeam Naturii, trecînd de dimineată,
Pe-un cîmp uscat și neted și fără de verdeată,
Și cum, din întîmplare, în timp ce hoinăream
Pe inimă pumnalul gîndirii mi-ascuteam,
În plină zi cu soare văzui cum se adună
Deasupra-mi nouri negri ce prevesteau furtună.

Din care mii de diavoli întunecați și mici
Se năpusteau, ca șiruri turbate de pitici.
Nepăsători, spre mine la început priviră;
Apoi cum pîn-la urmă nebun mă socotiră,
Îi auzii, în umbră, rîzînd și hohotînd,
Făcîndu-și semne-n taină și-ncet din ochi clipînd.

– «Pe caraghiosul ăsta, ia să-l vedem noi, bietul,
Cum merge, tristă umbră, și face pe Hamletul,
Cu ochii duși aiurea și pletele în vînt,
Nu-i oare o rușine să vezi pe-acest pămînt
Un plimbăreț ca ăsta, un prost, o tîrîtură,
(Și numai fiindcă știe să dea mereu din gură),
Cum face să-l îngîne, cînd plînge uneori,
Piraie, greieri, vulturi și cimpul plin de flori,
Vrînd ca și nouă, celor de veche meserie,
Urlînd, să ne repete deșarta vorbărie?»

Cum sînt și decît munții mai mîndru, mai înalt
Cum țin în mină norii și peste diavoli salt,
Mi-aș fi putut întoarce privirea-n altă parte,
De nu vedeam, în cîrdul de desfrînați, departe,
– Și soarele, o, Doamne, nu s-a întunecat! –
Regina mea iubită, cu ochiul minunat,
Rizînd de deznădejdea-mi cu cruntă nepăsare
Și-adesea bucurîndu-i cu mîngîieri murdare.

Lazăr Iliescu

BEATRICE

Într-un ținut granitic, ars, fără de verdeată,
Cum mă plingeam naturii, de sarbăda-mi viață,
Și-al gândurilor mele – în timp ce hoinăream –
Pe inimă, agale, pumnal mi-l ascuteam,
Văzui în miezul zilei, căzînd din înălțime
Un nor plin de furtună și plin de-ntunecime,
Adăpostind o turmă de demoni blestemați,
Piticilor asemeni, răi și neastîmpărați.
Să mă privească-n tihnă, atuncea, se porniră
Și, cum fac trecătorii cînd pe-un nebun admiră,
Îi auzii rîzîndu-și de mine – apoi șoptindu-și,
Făcîndu-și semne stranii și chiar din ochi clipindu-și:

– «Priviți caricatura aceasta pe încetul,
Această biată umbră ce face pe Hamletul,
Cu pletele în aer, cu ochiul a pustiu.
Nu ți-i mai mare milă să vezi pe-acest chefliu,
Pe-acest golan, pe-această paiată în vacanță,
Pentru că-și știe rolul și-l joacă cu prestanță,
Voind pătași să-și facă, la ceea ce îl doare,
Pe vulturi și pe greieri, pe flori și pe izvoare
Și nouă chiar, maștri în astfel de balade,
Urlînd, să ne declame banalele-i tirade?»

Aș fi putut – mîndria-mi cît muntele de mare
Predomina și cîrdul și-a demonilor stare –
Să-ntorc în altă parte privirea-mi suverană,
De nu zăream cu dînșii, în trupa grosolană,

- Cum poți răbda, o, soare, fărădelegi asemeni!
Pe Doamna vieții mele, cu ochii neasemeni,
Ce își rîdea cu dinșii de sumbra mea figură
Și mîngîia-n răstimpuri, pe cîte-o stîrpitură.

Perpessicius

BEATRICE

Prin locuri arse, fără verdeață, pradă zgurii,
Odată cînd în taină mă tot plîngeam naturii
Și-n vreme ce încoace și-ncolo rătăceam
Pe inimă pumnalul gîndirii ascuțeam,
Văzui namiaza mare deasupra-mi cum se-adună
Un nour des, funebru, care-asmutea furtună,
Purtînd cu el o droaie de demoni vicioși,
Iscoditori ca niște pitici răutăcioși.
Spre mine cu răceală privirea-și ațintiră,
Și-așa cum trecătorii de un nebun se miră
Tot sușoteau într-una cu chiote-nfundate,
Mereu făcîndu-și semne din ochi și dîndu-și coate:

«Uitați-vă la dînsul, e chiar caricatura
Lui Hamlet; îi imită și felul și figura,
Cu părul în răscoală și ochii în pustiu.
Să mori de rîs nu alta cînd vezi pe-acest chefliu,
Comediant pe drumuri, zevzec și mină spartă,
Fiindcă-și joacă rolul cu oarecare artă,
Că-și ia părtași în cîntec la multele-i necazuri
Pe vulturi și pe greieri, pîraie, flori și iazuri
Și chiar și nouă, maiștrii acestor rechizite,

S-apucă lungi tirade zbierînd să ne recite.»
Aş fi putut – mîndria-mi mai 'naltă ca un munte
Îşi bate joc de demoni şi-nnourări mărunte –
Doar să-mi întorc privirea şi fruntea-mi suverană,
Dar am văzut deodată în şleahta grosolană
– De crima asta cerul cuin nu s-a-n-crîncenat? –
Pe zîna vieţii mele, chip neasemănat,
Care rîdea cu dînşii de neagra mea-ntristare
Şi-i dăruia cu cîte-o murdară dezmiertare.

Al. Philippide

BEATRICEA

În nişte locuri arse şi fără de verdeată,
Cum mă plîngeam naturii de palida-mi viaţă,
Cînd hoinărea privirea-mi aşa, la întîmplare,
Şi ascuteam pumnalul de inimă, – din zare
A coborît funebru, de creştet la o palmă,
Un nour de furtună, umplînd amiaza calmă
C-o turmă de diavoli stricaţi, iscoditori,
Asemeni cu piticii de cruzi şi bîrfitori.
Îmi aruncară-n treacăt priviri nepăsătoare,
Apoi, ca de nebunul ce scapă în cărare,
S-a pus să mă vorbească demonica lor limbă,
Şi parcă văd cum semne clipind din ochi îşi schimbă:

«– Ia să privim în voie caricatura asta
Ce lui Hamlet imită purtarea şi năpasta:
O tulbure privire şi părul fistichiu,
Nu te apucă mila să vezi pe-acest chefliu,

Caraghios, netrebnic, paiată în vacanță,
Ce, dacă-și zice rolul cu artă, eleganță,
Cîntîndu-și suferința, ar vrea să-l ia în seamă
Piraie, flori și greieri și vulturi fără teamă,
Iar nouă, autorii acestor vorbe vechi,
Urlînd să ne recite tiradele-n urechi?»

Ar fi putut (mîndria-mi cît muntele de mare
Domină nori și-ntrece drăceasca frămîntare)
Privirea-mi suverană de ei să nu se-ocupe,
De nu vedeam în fruntea nerușinatei trupe
– Cum nu te clatini, soare, în fața astei crime! –
Frumoasa mea ce-n lume nu o întrece nime,
Rîzînd cu ei alături de sumbra mea durere
Și împărțînd cu dinșii murdară mîngiere.

C.D. Zeletin

CXVI

UN VOYAGE A CYTHÈRE

*Mon cœur, comme un oiseau, voltigeait tout joyeux
Et planait librement à l'entour des cordages;
Le navire roulait sous un ciel sans nuages,
Comme un ange enivré d'un soleil radieux.*

*Quelle est cette île triste et noire? – C'est Cythère,
Nous dit-on, un pays fameux dans les chansons,
Eldorado banal de tous les vieux garçons.
Regardez, après tout, c'est une pauvre terre.*

*– Ile des doux secrets et des fêtes du cœur!
De l'antique Vénus le superbe fantôme
Au-dessus de tes mers plane comme un arôme,
Et charge les esprits d'amour et de langueur.*

*Belle île aux myrtes verts, pleine de fleurs écloses,
Vénérée à jamais par toute nation,
Où les soupirs des cœurs en adoration
Roulent comme l'encens sur un jardin de roses*

*Ou le roucoulement éternel d'un ramier!
– Cythère n'était plus qu'un terrain des plus maigres,
Un désert rocailleux troublé par des cris aigres.
J'entrevois pourtant un objet singulier!*

*Ce n'était pas un temple aux ombres bocagères,
Où la jeune prêtresse, amoureuse des fleurs,
Allait, le corps brûlé de secrètes chaleurs,
Entre-bâillant sa robe aux brises passagères;*

Mais voilà qu'en rasant la côte d'assez près
Pour troubler les oiseaux avec nos voiles blanches,
Nous vîmes que c'était un gibet à trois branches,
Du ciel se détachant en noir, comme un cyprès.

De féroces oiseaux perchés sur leur pâture
Détruisaient avec rage un pendu déjà mûr,
Chacun plantant, comme un outil, son bec impur
Dans tous les coins saignants de cette pourriture;

Les yeux étaient deux trous, et du ventre effondré
Les intestins pesants lui coulaient sur les cuisses,
Et ses bourreaux, gorgés de hideuses délices,
L'avaient à coups de bec absolument châtré.

Sous les pieds, un troupeau de jaloux quadrupèdes,
Le museau relevé, tournoyait et rôdait;
Une plus grande bête au milieu s'agitait
Comme un exécuter entouré de ses aides.

Habitant de Cythère, enfant d'un ciel si beau,
Silencieusement tu souffrais ces insultes
En expiation de tes infâmes cultes
Et des péchés qui t'ont interdit le tombeau.

Ridicule pendu, tes douleurs sont les miennes!
Je sentis, à l'aspect de tes membres flottants,
Comme un vomissement, remonter vers mes dents
Le long fleuve de fiel des douleurs anciennes;

Devant toi, pauvre diable au souvenir si cher,
J'ai senti tous les becs et toutes les mâchoires
Des corbeaux lancinants et des panthères noires
Qui jadis aimaient tant à triturer ma chair.

– *Le ciel était charmant, la mer était unie;
Pour moi tout était noir et sanglant désormais,
Hélas! et j'avais, comme en un suaire épais,
Le cœur enseveli dans cette allégorie.*

*Dans ton île, ô Venus! je n'ai trouvé debout
Qu'un gibet symbolique où pendait mon image...*
– *Ah! Seigneur! donnez-moi la force et le courage
De contempler mon cœur et mon corps sans dégoût!*

O CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA

Învioratu-mi suflet ca pasărea zbura
Rotind ușor în jurul strunitelor catarguri,
Cînd sub un cer albastru corabia în larguri
Plutind ca și un înger de soare se-mbăta.

Ce insulă-i aceasta cernită și-ntristată?

– Cythera e, un cîntec e toată faima ei,
Un Eldorado, țara visată de holtei.

Dar, ia priviți-o acuma, e-o stîncă despuiată.

– O, insulă a tainei și-a marilor iubiri!

A Venerei măreață și antică fantomă

Pe marea ta plutește acum ca o aromă

Ce sufletele-ncarcă de dor și linceziri.

Culcată-n mirtul verde și-n flori visai senină,

Odinioară lumea întreagă te-a slăvit;

Suspinele din inimi ce-odată le-ai robît

Curg azi ca o tămie pe-a rozelor grădină,

Ori veșnice ca plinsul unui hulub uitat!
– Nu mai era Cythera decît cîmpii cernite,
Deșert stincos ce fierbe de strigăte-ascuțite.
Și totuși de departe zăream ceva ciudat!

Nu mai era un templu de crînguri și răcoare,
În care preoteasa Venerei, printre flori,
Trecea cu trupu-arzîndu-i de tainice vîlvori,
Și rochia-ntredeschisă de vînturi trecătoare;

Ci iată că aproape de țărnul ei stîncos,
Dînd spaima-n mii de păsări cu nava noastră-n soare,
Văzurăm furca unei spînzurători ce-n zare
Cu ramurile-i negre părea un chiparos.

Sălbaticile păsări de pradă agățate,
Rupeau din hoitul vînat al unui spînzurat,
Și fiecare pliscul ca pe-un cuțit spurcat
Și-l împlînta-n coptura de cărnuri sîngerate;

Largi gropi avea-n orbite; din pîntecu-i surpat,
Vîscoase măruntaie pe coapse-alunecase,
Și îmbuibăți călăii de îndulciri hidoase,
Tot sfîrtecîndu-l, fără cruțare l-au castrat.

O turmă de geloase jivine la picioare,
Pindea și da tîrcoale cu botul rîvnitor;
Și-o fiară mai zbîrlită rinjea-n mijlocul lor,
Asemeni unui gîde cu multe ajutoare.

Odraslă a Cytherei și-a unui cer curat,
Tu sufereai în pace aceste umilînțe,
Ca ispășire-a unor nemernice credințe,
Și-a relelor ce fără de groapă te-au lăsat.

Tu, spînzurat netrebnic, ca mine-ai chinuri grele!
Și simt, văzîndu-ți zdreanța de funie-atîrnînd,
Ca o icnire surdă, spre dinții mei urcînd
Șuvoiul lung de fiere al suferinții mele;

În fața ta, om jalnic, de amintiri legat,
Simt cum cu mii de pliscuri și dinți la sfișiere
Mi se asmut toți corbii și negrele pantere
Ce cu nesățiu carnea cîndva mi-au măcinat.

– Era un cer albastru și-o mare străvezie;
Dar îmi păreau smolite și-nsingerate-acum;
Și inima-mi ascunsă ca într-un giulgi de fum
Zăcea învăluită de-această-alegorie.

În insula ta, Venus, un simbol am găsit
Spînzurătoarea-n care năluca-mi sta urcată...
O, Doamne, dă-mi puterea și îndrăzneala toată
Ca să-mi contemplan un suflet și trupul, nescîrbit!

Șerban Bascovici

O CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA

Ca pasărea voioasă, lin, cugetu-mi zbura
Și flutura din aripi, ușor, printre catarguri;
Corabia, sub cerul senin, plutea în larguri,
Și-asemeni unui înger, de soare se-mbăta.

Pămîntul ăsta, negru și trist, ce nume are?
– Cythera e! Vestită prin frumusețea ei;
Fermecătoarea țară, visată de holtei.
Și totuși, cît de goală și de săracă pare.

O, insulă de tainici iubiri și sărbători,
În care Venus încă își vîntură fantoma,
Prin apele-ți albastre, mai stăruie aroma
Ce risipește-n inimi extaze și flori.

Tărîm de încîntare, de flori și de mirt verde,
Pămînt, pe care, veșnic, popoarele-l slăvesc,
Și unde-oftatul tainic al celor ce iubesc,
Ca o mireasmă dulce, prin trandafiri se pierde,

Sau curge-n gînguritul etern de porumbeil
– Cythera-i azi o țară de pietre prăvălite,
De stînci pustii, și păsări cu țipete-ascuțite.
Și totuși, văd acolo, ceva, pe țărmul ei.

O, nu e nici un templu păgîn, în vreo dumbravă,
A căruia vestală își filfiie în vînt
Și își desprinde largul și albul ei veșmînt,
Spre-a potoli dogoarea, ce-o arde, ca o lavă;

Ci, lunecînd aproape de țărmul nisipos,
Și risipind largi stoluri de păsări, speriate,
Sus, o spînzurătoare, cu brațe-ntunecate,
Văzurăm cum se-nalță, funebru chiparos.

Și corbi și păsări negre se repezeau, flămînde,
Scurmînd, necruțătoare, în hoitul spînzurat;
Și fiecare pliscul și-l înfigea, spurcat,
Ca un cuțit în ghemul de cărnuri sîngerînde.

Goliseră și ochii, iar mațele curgeau
Din pîntec, peste coapse, și se lipeau cleioase;
Și gîzii, iscodindu-și delicii curioase,
Îl ciuguleau cu pliscul hain, și îl scopeau.

Pe dedesupt, geloasă, nerăbdătoare, -o turmă
De patruzei, mirosul din vînt adulmeca;
Și-o lighioană, parcă mai mare, -i îndruma,
Ca un călău, ce vine cu calfele, din urmă.

Iar tu, fiu al Cytherei cu cer senin și sfînt,
Tu îndurai această hidoasă pîngărire,
Răscumpărînd păcate și rituri de iubire
Păgîne, ce-ți răpiră și dreptul la mormînt.

O, spînzurat ridicul, mă-njunghie-a ta durere!
Privindu-ți carnea smulsă, și mâtele ce curg,
Simțeam, din măruntaie spre dinți, cum mi se scurg
Vechi suferinți, vărsîndu-și șuvoaiele de fiere.

Simțeam, biet hoit, ce-atîtea scumpe-amintiri mi-ai smult,
Pantere flămînzite, și vulturi, și cățele,
Din carnea-mi sîngerîndă, rupîndu-mi bucățele
Și deșteptîndu-mi chinuri, uitate de demult.

- Ce netedă e marea, iar bolta-i viorie;
Dar pentru mine, totul cu sînge e stropit;
Și sufletu-mi adoarme învins și necăjit,
În giulgiul ce mi-l țese această-alegorie.

Pe insula ta, Venus, n-am întîlnit nimic,
Decît un stîlp simbolic, purtîndu-mă pe mine.
O, Doamne, dă-mi putere și-ncredere în tine,
Ca, fără scîrbă, ochii spre mine să-i ridic!

Lazăr Iliescu

O CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA

Înaripatu-mi suflet zbura netulburat
Și s-agăța zburdalnic de funii și catarguri;
Corabia sub cerul senin plutea în larguri
Asemeni unui înger de soare îmbătat.

– Ce-i insula aceasta așa posomorită?
– Cythera, țară veche cîntată-n poezii,
Eden banal pe placul holteilor tîrzii.
În fapt, cum vezi, e-o stîncă mîhnită și urîtă.

– Tărîm de blinde taine, domol și visător!
A Vènerii antice puternică fantomă
Pe țărmurile tale plutind ca o aromă
Fiori revarsă-n inimi de dragoste și dor.

Tărîm de flori și visuri, slăvit de-apoteoze,
Pe veci în lumea-ntreagă iubit și venerat,
În care-un molcom murmur plutește neîncetat
Ca fumul de tămîie pe-o pajiște de roze

Sau uguitul unui hulub înamorat,
– Cythera, tulburată de-un zgomot ca de ceartă,
Era doar o cîmpie pustie și deșartă...
Zăream departe, totuși, un vag obiect ciudat!

Dar nu era un templu de umbră și răcoare
În care preoteasa lui Venus, printre flori,
Se furișa cu trupul ars de fierbînti fiori,
Cu rochia desfăcută de adieri ușoare;

Ci, iată, lingă țarmuri ajunși, nepăsători
Dînd iureș printre păsări cu pinza navei noastre,
Văzurăm, ca un straniu copac în zări albastre,
Scheletul unei negre și mari spînzurători.

Sălbăticate păsări pe prada lor urcate
Rupeau cu-nverșunare un puhav spînzurat
Ca un cuțit băgîndu-și murdarul plisc turbat
În cărnurile-acestei putreziciuni spurcate.

Largi găuri erau ochii; din pîntecul scobit
Pe coapse mațe grele i-alunecau cleioase;
Călăii lui, cu pliscul, plini de plăceri scîrboase,
Făcuseră dintr-însul un straniu hoit scopit.

Jos, niște patrupeade adulmecînd delicii
Priveau spre el cu ciudă și se-nvîrteau în loc;
O fiară mai voinică se tot foia-n mijloc
La fel c-un gîde care-și strunește ucenicii.

Fiu al Cytherei sfinte, tăcut și torturat,
Tu sufereai aceste jigniri drept ispășire
A riturilor care ți-au stors întreaga fire
Și care-acum nici dreptul la groapă nu ți-au dat.

Biet spînzurat ridicol, eu îți cunosc durerea!
Văzîndu-ți trupul putred simții din nou, venin,
Cum urcă-n mine vechiul și nesfîrșitu-mi chin
Ca un sughiț de scîrbă greu și amar ca fierea.

În fața ta, sărmane ins, de-amintire plin,
Simții, cu mii de pliscuri și crîncene măsele,
Toți corbii răi și hulpavi și negrele cățele
Ce-odinioară carnea mi-o sfîșiau din plin.

– De vrajă era cerul și marea potolită;
Dar pentru mine totul era venin și scrum
Știind că în această alegorie-acum
Mi-i inima ca într-un lințoliu învelită.

În insula ta, Venus, atît doar am găsit:
Figura mea în ștreangul simbolic atîrnată.
– O, Doamne! dă-mi curajul și vlaga minunată
Să-mi pot privi și gîndul și trupul, nescîrbit!

Al. Philippide

CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA

Se avîntase gîndul ca un lăstun voios;
Jucîndu-se sprintar pe mîile de funii.
Corabia plutea pe apele minunii
Ca îngerul ce zboară pe cerul luminos.

Un țărm se profilă în zarea fumurie,
Trezind al amintirii neînfrînat alai –
Fantastic Eldorado, visat de-atîția crai!
– E Cythera antică, azi tristă și pustie.

O insulă cu taine adînci și bucurii,
Vegheată de fantoma superbeii Afrodite,
Dezlănțuind parfumul suavelor ispite
În sufletele pline de vis și nostalgii.

Ținut cu mirtul verde și flori îmbălsămate,
De-a pururi venerat de orișice popor
În care al iubirii suspin tremurător
Plutește pe grădini de trandafir, uitate,

Ca plioscătul lopeții mișcate ne-nceat!
– În Cythera de-acum, cu tristele-i ponoare
De stinci păraginite și-nsingurări amare
Întrezării ceva sinistru și ciudat.

O, nu era un templu cu umbre-mbietoare
În care preoteasa-nfloritului amor
Să vie străbătută de-al patimii fior
Cu vâlul fluturat de vânturi trecătoare,

Căci ajungînd aproape de țărmul nisipos
Văzurăm, printre stoluri de ciori împrăstiate,
Uimiți, spînzurătoarea cu brațe resfirate
Și profilată-n zare ca tristul chiparos!

Sălbaticile păsări cu gheara lor crispată
Rupeau necruțătoare din bietul spînzurat
Și înfigeau haine un plisc infometat
În hoitul cu fișii de carne-nsîngerată.

Era orbita-i goală, și pîntecul căscat,
Iar viscerele scoase afară și mîncate
De-atîția corbi cuprinși de-o crudă voluptate,
Lăsînd în urma lor un trup purificat.

Privind de jos în sus, o haită urlătoare
Cu botul ridicat se agita pe loc.
Un lup mai arătos venise la mijloc
Ca un conducător vorbind la adunare.

Biet spînzurat, copil al unui sfînt ținut,
Tu sufereai tăcut această înjosire
De-a nu avea mormîntul tihnit drept ispășire
Păcatelor sublime pe care le-ai făcut.

Durerea ta pătrunde necruțător în mine
Cînd îți privesc cu spaimă cadavrul ciugulit,
O scirbă nedescrisă în pieptul meu slăbit
Se-nalță cu torentul străvechilor suspine.

Osînda ta-mi evocă întregul meu trecut,
Atîtea pliscuri crunte și fâlci înfometate,
Atîția corbi hapsîni și pantere turbate
Deasupra cîrnii mele, pe rînd, s-au abătut.

Ce calm era azurul și marea luminată.
În sufletu-mi părea că totul a-nnoptat;
Icoana obsedantă a celui spînzurat
Zvîrlise peste lume o pînză-ndoliată.

M-am regăsit, zeiță, venind în țara ta,
În bietul spînzurat ce-ntuneca peisajul!
– O, Doamne, dăruiește-mi puterea și curajul
De-a mă privi cum sînt și-a nu mă dezgusta.

Neculai Roșca

O CĂLĂTORIE ÎN CYTERA

Înaripatu-mi suflet nu contenea să zboare
Zburdînd printre odgoane întinse de catarg;
Sub cerul fără nouri aluneca în larg
Corabia – un înger vrăjit de-atîta soare.

Ce insulă-i aceasta atît de-ntunecată?
– Cytera, ni se spune, cîntată-i faima ei,
Un Eldorado, visul bătrînilor holtei,
Dar după cît se vede, o țarină uscată.

– Ostrov de dulce taină și desfătări ușoare!
Năluca preafrumoasei Venere peste mări
Plutește-asemeni unei plăcute-nmiresmări
Și-n suflete aduce iubire și-ncântare.

O, insulă frumoasă cu flori sub bolta blîndă,
Iubită totdeauna de toți, în care curg
Suspinele iubirii, cum cade în amurg
Peste grădini cu roze tămîia fumegîndă,

Sau gînguritul dulce al unui porumbel!
– Cytera nu e însă decît un țărm pustiu,
Pietros și cîteodată tăiat de-un vaier viu.
Un lucru straniu totuși întrezării în el!

Dar nu un templu unde prin umbră nepătrunsă
O tînără vestală ce îngrijînd de flori,
Supune-mbrăcăminte zefirilor ușori
Și inima o ține în vilvătăi ascunsă;

Ci, cînd s-atingem țărmul și pînzele umflate
Stîrniră păsăretul, am și zărit sub nori
Crăcana unei negre și mari spînzurători –
Un chiparos ce urcă trei crengi îndoliate.

Mari păsări răpitoare se repezeau să lupte
Cu carnea putrezită a unui spînzurat,
Crud înfigîndu-și toate un lacom clonț spurcat,
Din toată prada-n singe rîvnind să se înfrupte.

Largi găuri erau ochii; din burta scormonită
Îi atîrnau de-a valma, curgînd pe coapse, mațe,
Se repezeau călăii să rupă și să-nhațe,
Și se-necau de poftă vrînd totul să înghită.

Sub pradă, ameteite, potăi jinduitoare
Se frământau, cu botul adulmecînd spre ea;
Mai mare, una-n mijloc, astimpăr nu găsea,
Ca un gealat în preajmă păzit de ajutoare.

Cyterian, copile crescut sub cerul sfînt,
Tu sufereai în taină insultele acële,
În ispășirea unor credinți, păcate grele,
Ce astăzi nu-ți dau voie să ai și tu mormînt.

O, spînzurat ridicul, îți știi durerea toată,
Și simt cum se revarsă, cînd atîrnat te vād,
Spre gură val de fiere bufnind ca un prăpād
Al vechii suferințe de tine tulburată!

În fața ta, biet diavol cu amintiri fierbinți,
Simțit-am pliscul, gheara înfiptă cu putere,
A corbilor sălbatici, a negrelor pantere
Ce-odinioară carnea-mi rîvneau s-o aibă-n dinți.

— Era albastră marea și bolta străvezie,
Dar pentru mine totul de-atuncea a rămas
Întunecat în sînge, iar peste suflet tras
Un giulgi ce este însăși această-alegorie,

În insula ta, Venus, atîta am aflat:
Un spînzurat în care, simbolic, mă găsesc...

— Ah, Doamne, dă-mi curajul și forța să-mi
privesc

Și sufletul și trupul, în veci, nedezgustat!

C.D. Zeletin

CXVII
L'AMOUR ET LE CRÂNE

VIEUX CUL-DE-LAMPE

L'Amour est assis sur le crâne

De l'Humanité,

Et sur ce trône le profane,

Au rire effronté,

Souffle gaiement des bulles rondes

Qui montent dans l'air,

Comme pour rejoindre les mondes

Au fond de l'éther.

Le globe lumineux et frêle

Prend un grand essor,

Crève et crache son âme grêle

Comme un songe d'or.

J'entends le crâne à chaque bulle

Prier et gémir:

— «Ce jeu féroce et ridicule,

Quand doit-il finir?

Car ce que ta bouche cruelle

Éparpille en l'air,

Monstre assassin, c'est ma cervelle,

Mon sang et ma chair!»

AMORUL ȘI CRANIUL

Pe țeasta Lumii stă amorul
De nimeni tulburat,
Și pe-acest tron neștiutorul,
Cu risul lui sfruntat,
Suflînd voios bășici rotunde
Le-nalță către cer,
Ca să ajungă-n lumea unde
Ard stele ce nu pier.

Plăpîndul glob în strălucire
Pornind în mare zbor,
Își sparge sufletul subțire
De vis nălucitor.

La orice glob, s-aude țeasta
În ruga ei gemînd:
– «Cruzimea-n jucăria asta
Va ține pînă cînd?

Căci ceea ce cu gura-ți treieri
Și-n aer tu distrugi,
Crunt ucigaș, sînt ai mei creieri,
Și singele ce-mi sugi!»

Șerban Bascovici

AMORUL ȘI CRANIUL

Amorul, așezat pe-un craniu
Al omenirii, stă, visînd;
Și, de pe tronul ăsta, straniu,
Își bate joc de el, rîzînd.

Cu gura suflă-n vînt mărgele
Rotunde, ca niște bășici,
Departe, spre-alte lumi și stele,
Pe unde ochii-abia-i ridici.

Cînd globul luminos, în slavă
Înaltă trupul lui de foc,
Își scuipă inima firavă,
Cum pierе visul de noroc.

La fiece bășică, țeasta,
Gemînd, se roagă; și-o aud:
«Cînd se va isprăvi și asta?
Și cînd va trece jocul crud?

Căci, tot ce gura ta, fierbinte,
În vînt să irosească vrea;
Tîlhar, necruțător, sînt mintea
Și sîngele, și carnea mea!»

Lazăr Iliescu

AMORUL ȘI CRANIUL

Amorul șade așezat pe țeasta
Umană,-atroce gîde,
Și-uzurpator pe-mpărăția-aceasta
Cu-obrăznicie rîde.

El suflă fericit bășici de spume
Ce zboară către cer,
Chemate parcă spre o altă lume,
În spații de eter.

Dar crapă fiecare, rînd pe rînd,
Urmîndu-și zborul viu
Și-și scuipă sufletul plăpînd
Ca visul auriu.

La fiecare bulă, țeasta – o aud –
Se roagă mai cu foc:
– «Cît va mai ține chinu-acesta crud
Și-acest sinistru joc?

Căci spuma care-n vînt o risipești,
În glumele-ți halne,
Sînt creierii și carnea ce-mi răpești,
Și sîngele din mine.»

Eugeniu Sperantia

CLXVIII
LE RENIEMENT DE SAINT-PIERRE

Révolte

Qu'est-ce que ces yeux si doux et si doux
Qu'est-ce que ces lèvres si roses et si roses
Ces yeux qui regardent et de si loin
Et ces lèvres qui sourient et de si près

Les sangsues de la vie
Sont une symphonie enivrante sans doute,
Puisque, malgré le sang que leur volupté coûte,
Les cœurs ne s'en sont point encore lassés.

— Ah! Jésus, souviens-toi du jardin des Oliviers
Dans ta simplicité tu priais à genoux
Celui qui dans son ciel riait au bruit des clous
Que d'ignobles bourreaux plantaient dans les chairs vives.

Lorsque tu vis cracher sur ta divinité
La cruche du corps de garde et des culottes,
Et lorsque tu sentis s'enfoncer les épines
Dans ton crâne où vivait l'immense Humanité.

Quand de ton corps brisé la pesanteur horrible
Allongea tes deux bras distendus, que ton sang
Et ta sueur coulaient de ton front pâissant,
Quand tu fus devant nous posé comme une cible.

Révois-tu de ces jours si brillants et si beaux
Où tu vins pour nous le premier de la prière,
Où tu foulais, mon Dieu, mon Dieu, l'herbe anisée,
Des chemins tout jonchés de fleurs et de rameaux.

CXVIII

LE RENIEMENT DE SAINT PIERRE

*Qu'est-ce que Dieu fait donc de ce flot d'anathèmes
Qui monte tous les jours vers ses chers Séraphins?
Comme un tyran gorgé de viande et de vins,
Il s'endort au doux bruit de nos affreux blasphèmes.*

*Les sanglots des martyrs et des suppliciés
Sont une symphonie enivrante sans doute,
Puisque, malgré le sang que leur volupté coûte,
Les cieus ne s'en sont point encore rassasiés!*

*— Ah! Jésus, souviens-toi du Jardin des Olives!
Dans ta simplicité tu priais à genoux
Celui qui dans son ciel riait au bruit des clous
Que d'ignobles bourreaux plantaient dans tes chairs vives,*

*Lorsque tu vis cracher sur ta divinité
La crapule du corps de garde et des cuisines,
Et lorsque tu sentis s'enfoncer les épines
Dans ton crâne où vivait l'immense Humanité;*

*Quand de ton corps brisé la pesanteur horrible
Allongeait tes deux bras distendus, que ton sang
Et ta sueur coulaient de ton front pâissant,
Quand tu fus devant tous posé comme une cible,*

*Rêvais-tu de ces jours si brillants et si beaux
Où tu vins pour remplir l'éternelle promesse,
Où tu foulais, monté sur une douce ânesse,
Des chemins tout jonchés de fleurs et de rameaux,*

Où, le cœur tout gonflé d'espoir et de vaillance,
Tu fouettais tous ces vils marchands à tour de bras,
Où tu fus maître enfin? Le remords n'a-t-il pas
Pénétré dans ton flanc plus avant que la lance?

— Certes, je sortirai, quant à moi, satisfait
D'un monde où l'action n'est pas la sœur du rêve;
Puissé-je user du glaive et périr par le glaive!
Saint Pierre a renié Jésus... il a bien fait!

LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU

Ce face Domnul oare cu valul de-anateme
Ce suie către scumpii lui îngeri zi de zi?
Ca zbirii ce de poște și vin s-ar ghiftui,
Dormind aude-n susur grozavele blesteme.

Suspinele atîtor martiri și schingiuiți
Îi par o simfonie mereu amețitoare,
Căci stropii lor de sînge vărsat în desfătare,
Nesățios e cerul să-i soarbă aburiți!

— Christ, adu-ți de grădina măslinilor aminte!
Cînd în genunchi acolo cucernic te rugai
De-acela care-n ceru-i rîdea cînd ascultai
Cum îți băteau călăii piroane-n palme sfinte.

Cînd tu vedeai că-ți scuipă făptura-n străluciri
Străjerii și rîndașii, mînjind a ta lumină,
Și cînd simțeai cum spinii se-nfig în fruntea-ți plină
De mintea-ntruchipată a-ntregii omeniri;

Cînd din a ta spinare de greutate frîntă
În lături două brațe lungesai, cînd șiroind
Curgeau sudori de sînge pe chipul tău pălind,
Și stai ca ținta-n care toți ochii răi se-mpîlîntă,

Visai atunci la ziua cu zori strălucitori,
Cînd împlinind cuvîntul ce ți-a lăsat destinul,
Mergeai călăuzindu-ți supus și blînd asinul,
Pe drumuri presărate cu ramuri și cu flori,

Cînd îți fierbeau în suflet nădejdi și vitejie,
Și negustorii josnici cu biciul i-ai gonit,
Și cînd ai fost stăpînul? Muștrarea n-a-ncolțit
În pieptu-ți mai-nainte ca lancea să-l sfișie?

– Desigur, eu pleca-voi, de-acum satisfăcut,
Din lumea-n care fapta nu-i soră cu visarea;
Putea-voi trage spada cînd spada mi-e pierzarea!
S-a lepădat și Petru de Christ... bine-a făcut!

Șerban Bascovici

LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU

Ce face oare Domnul cu multele-anateme
Ce fără preget urcă spre îngerii-i iubiți?
Ca alți tirani, de cărnuri și vinuri ghiftuiți,
Adoarme-n zarva dulce a cruntelor blesteme.

Martirii, osîndiții, oferă-o simfonie
Cumplit ametoitoare, de-ar fi să socotim,
Că cerurile nu sînt sătule de urgie,
În ciuda-atîtui sînge cu care ne plătim.

O, Crist, ții minte crîngul măslinilor, în care
Cu blîndă simplitate rugai îngenuncheat
Pe-acela ce te dase călăilor legat
Și auzea cum cuie îți bat în mădulare?

Cînd ai văzut scuipată mîrșav dumnezeirea
De toată soldățimea și glodul adunat
Și cum prin fruntea care răsfrînse omenirea,
Cununa-și viră spinii pe rînd în craniul lat,

Cînd trupul tău, frînt jalnic de groaznica-i povară,
Întinse-a tale brațe, iar oasele trosneau
Și sînge și sudoare din frunte-ți picurau,
Cînd țintă înaintea mulțimii te-nălțară,

Visai tu oare încă la zilele frumoase
Cînd, cu-o dumnezeiască menire însemnat,
Îți îndemnai asinul, cu ramuri luminoase
Și flori îmbălsămate în drum întîmpinat?

Sau cînd, plin de nădejde și bărbătească-ardoare,
Loviseși pe zarafii din templul profanat,
Cînd fuși stăpîn, în fine? Scuipat și-nsingerat,
Regretul nu te-mpunse-naintea lîncii, oare?

De-ar fi s-o rup cu-o lume în care visul tace
Și fapta nu-i e soră, aș fi satisfăcut,
De-aș ști că pier, ori lumea în țandări se prefăce, -
Cînd Petre se dezise de Crist, bine-a făcut!

Tudor Bogdan

LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU

Ce face oare Domnul cu-atîtea anateme,
Spre îngerii din ceruri urcînd necontenit?
Ca un tiran, de carne și vinuri ghiftuit,
Adoarme-n ritmul molcom al cruntelor blesteme.

O, plinsetele celor uciși și chinuiți!
E-o simfonie care pe îngeri îi îmbată;
Cu toate că-i în sînge și lacrimi scăldată,
Mereu să o asculte, mereu, s-ar lăcomi.

Îți amintești, Isuse, grădina cu măslini?
Îngenuncheat căzuseși, smerit, în fața Lui,
Iar El rîdea în ceruri de fiecare cui,
Pe care gîzii-n tine îl înfigeau haîni.

Cînd ai văzut că-ți spurcă dumnezeirea ta,
Întreaga slugărime și drojdia oștirii,
Cînd îți puneau cununa de spini a pătimirii
Pe fruntea care-o lume întreagă lumina,

Cînd, prăbușită parcă, a trupului povară
Îți atîrna pe brațe și cînd, fără să mori,
Îți picurau pe față și sînge și sudori,
Cînd ajunseseși numai o țintă de ocară,

Îți aminteai de vremea acelei străluciri,
Cînd, spre-a-mplini în lume înalta ta chemare,
Pe-o măgăriță blindă te preumblai călare
Pe ulițele pline de crengi și trandafiri?

Cînd cutezanța-n suflet îți clocotea, oriunde,
Cînd biciuiai pe vameși cu bici usturător?
Cînd tu erai Stăpînul, adînc, necruțător,
Au n-ai simțit mustrarea cum, rece, te pătrunde?

O, voi pleca de-a-icea, voios, netulburat,
Din lumea-n care fapta cu visul nu se-mpacă;
Ucigă-mă o spadă, cînd spada mea din teacă
O voi zvîcni!... Și Petru de Crist s-a lepădat!

Lazăr Iliescu

CXIX

ABEL ET CAÏN

I

*Race d'Abel, dors, bois et mange;
Dieu te sourit complaisamment.*

*Race de Caïn, dans la fange
Rampe et meurs misérablement.*

*Race d'Abel, ton sacrifice
Flatte le nez du Séraphin!*

*Race de Caïn, ton supplice
Aura-t-il jamais une fin?*

*Race d'Abel, vois tes semailles
Et ton bétail venir à bien;*

*Race de Caïn, tes entrailles
Hurlent la faim comme un vieux chien.*

*Race d'Abel, chauffe ton ventre
A ton foyer patriarcal;*

*Race de Caïn, dans ton antre
Tremble de froid, pauvre chacal!*

*Race d'Abel, aime et pullule!
Ton or fait aussi des petits.*

*Race de Caïn, cœur qui brûle,
Prends garde à ces grands appétits.*

*Race d'Abel, tu croîs et broutes
Comme les punaises des bois!*

*Race de Gaîn, sur les routes
Traîne ta famille aux abois.*

II

*Ah! race d'Abel, ta charogne
Engraissera le sol fumant!*

*Race de Caîn, ta besogne
N'est pas faite suffisamment;*

*Race d'Abel, voici ta honte:
Le fer est vaincu par l'épieu!*

*Race de Caîn, au ciel monte,
Et sur la terre jette Dieu!*

ABEL ȘI CAIN

I

*Abele, tu dormi și bea;
Domnu-ți ride-mbietor.*

*Zbate-te prin smîrc și-n grea
Lipsă, Cain – țipă, mori.*

*Jertfa-ți, Abele, desfată
Serafimi cu nasuri fine!*

Mai avea-va vreodată
Capăt chinul tău, Caine?

Griu și vite, vezi, din plin
Abele, te au stăpîn.

Foamea-n burta ta, Cain,
Urlă: un dulău bătrîn!

Abel, șezi frumos la foc
În patriarhala-ți vatră.

Dîrdie fără birlog,
Caine, prin gropi de piatră!

Fă pui, Abel, te desfoaie!
Auru-ți și el plodește.

Cain, inimă-văpaie,
Tu de pofte te ferește.

Paște, neam de Abeli, cum e
De gîndaci ros lacom ramul!

Stirpe-a lui Cain, pe lume
Tîrîie-ți, gonită, neamul!

II

Abeli morți, veți îngrășa
Tot pămîntul fumegînd.

Cain – visul, stirpea ta
Nu-s ajunse la comînd;

Abel – tu! ocara-ți iată:
Frîntă-i lancea de țepușă!

Urcă-n cer, Cain, și toată
Cloaca zvîrle-i-o-n cenușă!

Ion Caraion

ABEL ȘI CAIN

I

Neam al lui Abel, dormi, bea, mănincă,
Cu bunătate Domnu-ți zîmbește.

Neam al lui Cain, mori și-n adîncă
Mocirlă cată de te tîrăște.

Neam al lui Abel, a ta jertfire
Nasul Serafic îl mulțumește!

Neam al lui Cain, a ta cîinire
Stă scrisă-n veacuri, de nu sfîrșește?

Neam al lui Abel, grăunțe, poame
Și turme albe ai de-azi pe mîine;

Neam al lui Cain, oricînd de foame
Matele-ți urlă ca la un ciine.

Neam al lui Abel, îți încălzește
Burta la focul patriarcal;

Neam al lui Cain, învinețește
De ger în șatră, sărman șacal.

Neam al lui Abel, iubește, crește!

Auru-ți face și dinsul prunci.

Neam al lui Cain, tu, te oprește

Într-a' lor pofte să te arunci.

Neam al lui Abel, tu crești prin cute

Cum cresc în roiuri păduchi de lemn!

Neam al lui Cain, pe căi pierdute

Îți du sălașul limos, nedemn.

II

Neam al lui Abel, din al tău leș

O să se-ngrașe de-acum pământul!

Neam al lui Cain, să nu dai greș,

Mergi, și-nainte îți du avîntul!

Neam al lui Abel, cazi rușinat,

Că-nvins e fierul de parul greu!

Neam al lui Cain, în cer urcat,

Din ceruri zvîrle-l pe Dumnezeu!

Mircea C. Dimitriade

ABEL ȘI CAIN

I

Neam al lui Abel, bea și mănîncă,

Ți-e Domnul îngăduitor.

Neam al lui Cain, în groapă-adîncă
Tîrăște-te pe brînci și mori.

Neam al lui Abel, tu Serafimul
Cu jertfe mari l-ai amăgit.

Neam al lui Cain, aspru ți-e chinul,
Și-n veci nu-și va găsi sfîrșit.

Neam al lui Abel, numai spre bine
Îndeamnă-ți turma, cîmpu-arat;

Neam al lui Cain, pîntecu-n tine
Să urle, cîine-nfometat.

Neam al lui Abel, caldă ți-e vatra
Căminului patriarhal;

Neam al lui Cain, tremuri pe piatra
De peșteră, sărman șacal!

Neam al lui Abel, stirpea ți-o-ntinde,
Plodește și-auru-ți, bogat!

Neam al lui Cain, duh ce se-aprinde,
Tn fugi de pofte și păcat.

Neam al lui Abel, crești, huzurește,
Ca ploșnițele, nesfîrșit!

Neam al lui Cain, tu rătăcește,
Cu-ai tăi, pe drumuri, hăituit.

II

Neam al lui Abel, hoitul tău, glia
O s-o îngrașe-n viitor!

Neam al lui Cain, tu datorია
Nu ți-o sfîrșești așa ușor;

Neam al lui Abel, rușinea, vie,
Iată-ți-o: fierul, de țeapă-nfrînt!

Neam al lui Cain, suie-n Tărie,
Pe Domnul zvîrle-l pe pămînt!

Grigore Hagiu

CXX

LES LITANIES DE SATAN

*Ô toi, le plus savant et le plus beau des Anges,
Dieu trahi par le sort et privé de louanges,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Ô Prince de l'exil, à qui l'on a fait tort,
Et qui, vaincu, toujours te redresses plus fort,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui sais tout, grand roi des choses souterraines,
Guérisseur familial des angoisses humaines,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui, même aux lépreux, aux parias maudits,
Enseignes par l'amour le goût du Paradis,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Ô toi qui de la Mort, ta vieille et forte amante,
Engendras l'Espérance, – une folle charmante!*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui fais au proscrit ce regard calme et haut
Qui damne tout un peuple autour d'un échafaud,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui sais en quels coins des terres envieuses
Le Dieu jaloux cacha les pierres précieuses,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi dont l'œil clair connaît les profonds arsenaux
Où dort enseveli le peuple des métaux,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi dont la large main cache les précipices
Au somnambule errant au bord des édifices,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui, magiquement, assouplis les vieux os
De l'ivrogne attardé foulé par les chevaux,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui, pour consoler l'homme frêle qui souffre,
Nous appris à mêler le salpêtre et le soufre,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Toi qui poses ta marque, ô complice subtil,
Sur le front du Crésus impitoyable et vil,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue, misère!

*Toi qui mets dans les yeux et dans le cœur des filles
Le culte de la plaie et l'amour des guenilles,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Bâton des exilés, lampe des inventeurs,
Confesseur des pendus et des conspirateurs,*

Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!

*Père adoptif de ceux qu'en sa noire colère
Du paradis terrestre a chassés Dieu le Père,
Ô Satan, prends pitié de ma longue misère!*

PRIÈRE

*Gloire et louange à toi, Satan, dans les hauteurs
Du Ciel, où tu régnas, et dans les profondeurs
De l'Enfer, où, vaincu, tu rêves en silence!
Fais que mon âme un jour, sous l'Arbre de Science,
Près de toi se repose, à l'heure où sur ton front
Comme un Temple nouveau ses rameaux s'épanchent!*

LITANII CĂTRE SATAN

O, tu, cel mai de seamă și mai frumos din îngeri,
Zeu neslăvit, cu-o soartă trădată de înfrângeri,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Print exilat, ce veșnic ai fost năpăstuit,
Și care-nvins, de-a pururi te-nalți dezlănțuit,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Tu ce știi totul, rege în țări subpământene,
Lecuator al lumii-ngrozite de cangrene,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Tu care, și leprosul, și pe-un hulit proscris,
Iubindu-i le insufli un dor de paradis,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!
Tu ce cu Moartea, vechea-ți și marea țiitoare,
Născare-ai dat Speranței – nebuna-ncântătoare!

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!
Tu care-l faci să cate de sus pe osîndit
La eșafod, în juru-i norodul pedepsit,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!
Tu ce cunoști în care țărîmuri mult rîvnite
Gelos ascunde Domnul comori neprețuite,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!
Tu care-n arsenale adînci pătrunzi și vezi
Cum dorm înmormîntate metalele-n grămezi,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!
Tu ce cu larga-ți mîină ascunzi o rîpă rece
Lunaticului care visînd pe streșini trece,

Satan, să-ti fie milă de-a mea nefericire!
Tu care, magic, vechile oase le-nmlădii
Cînd e stilcit chefliul pe străzi în nopți tîrzii,

Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Tu care, pe-omul șubred ce și-a pierdut cîrmaciul,
Îl faci să-mpace praful de pușcă cu trăgaciul,

Satan, să-ti fie milă de-a mea nefericire!

Tu care-ți pui pecetea, tovarăș iscusit,
Pe fruntea unui Cresus mîrșav și ne'mblinzit,
Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Tu care-ascunzi în ochii și-n inimi de fecioare,
Iubirea-n despuiere, credința-n sîngerare,
Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Toiag de-exil și lampă lucind la născociri,
La spînzurați duhovnic ca și la uneltiri,
Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

Părinte nou al celor ce Domnul scos din fire
Îi lasă-n pămîntescul lor rai în părăsire,
Satan, să-ți fie milă de-a mea nefericire!

RUGĂ

Mărire, slavă ție, Satan, în înălțimi
De ceruri, unde rege ai fost, și-n adîncimi
De iad, în care-acuma învins, visezi în tihnă!
Ia-mi sufletul aproape de tine, spre odihnă,
Sub arborele științei, cînd fruntea-ți de erou
Sub crengile-i luci-va ca într-un templu nou!

Șerban Bascovici

LITANIILE SATANEI

O, tu, cel mai destoinic și mai frumos din Îngeri,
Lipsit de orice slavă și copleșit de-nfrîngeri,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, Prinț ce-nsotești și pe trimișii în exil
Și care te-nalți mai sus cu cit ești mai umil,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care spaima noastră cea omenească-o vindeci
Și pe pământ ești rege de-a pururi slăvit, vin, deci,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care chiar și celor leproși, blînd le-ai deschis
În suflet, tainic, gustul să intre-n Paradis,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care îi dai celui proscris la eșafod
Privirea-atît de calmă de-nfruntă un norod,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care știi în ce loc, atunci cînd pisma-l roase,
Ascuns-a Domnul aur și pietre prețioase,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care cunoști bine adîncul cel enorm
În care atît de multe metale-ascunse dorm,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

O, tu, a cărui mîină abisele profunde
Lunaticului care s-a rătăcit, le-ascunde,

Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care în chip magic bețivului îi dai
Ajutor să nu fie călcat pe drum de cai,
Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care întărind omul, înveți bolnăvicioasa
Lui minte să unească silitra cu pucioasa,
Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care îți lași semnul cel nevăzut al tău
Pe fruntea unui Cressus, tu, nemilos și rău,
Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care faci pe fete ca să le fie dragă
Și cirpa zdrențuită, și cea mai aspră plagă,
Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tu, care cu aceeași iubire ne-nfășori
Și spovedești și prinșii, și pe conspiratori,
Satano, o, ai milă de-a mea nenorocire!

Tată-adopțiv al celor ce, miniat, odată
I-a alungat de-a pururi din rai cerescul Tată,
Te-ndură de durerea-mi atît timp îndurată!

Ioan I. Ciorănescu

LITANIILE SATANEI

O, Înger fără seamăn, frumos și iscusit,
De soartă-nșelătoare în veci batjocorit.

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

O, prinț gonit din ceruri, învins, nevinovat,
Și care mai puternic te-nalți neincetat,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu, care pe sărmanii leproși disprețuiți
Îi duci în Paradisul amantilor iubiți,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care din severa și vechea ta iubită
Ai plăsmuit Speranța plăcută și smintită,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care-nflăcărate și nobile priviri
Dai mortului în fața poporului de zbiri,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care cu privirea pătrunzi vechi arsenale,
În care, învelite, dorm multele metale,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care, prin minune, moi oasele bătrîne,
Cînd omul beat pe drumuri, călcat de cai, rămîne,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care, ca să mîngii pe oamenii nedemni,
S-amestece pucioasa cu-azotul îi îndemni,

Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

O, tu, al răzbunării părtaș îndemînat,
Ce semnu-ți pui pe fruntea bogatului sălbatic,
Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu care-n blindul suflet și-n ochii de fecioare
Pui cultul de gîlcevuri și mofturi rănitoare,
Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Tu sprijinul osîndei, ce ții născocitorii
La sinu-ți, și la care vin toți conspiratorii,
Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

O, Tată al acelor pe care cu mînie,
Gonitu-i-a Eternul din Rai pe veșnicie,
Îndură-te, Satano, și plîngi de mila mea!

Oreste Georgescu

LITANIILE LUI SATAN

I

Tu, cel mai chipeș înger, zeu părăsit de soartă,
Pe care nu-l întîmpini cu cîntece la poartă,

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Prinț în surghiun, de lume în veci batjocorit,
Și care,-nfrînt, din luptă te-ntorci mai oțelit, -

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Stăpînitor al umbrei, Atoateştiutorul,
Tu, care vindeci teama şi stingi în inimi dorul,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, care iei leprosul şi robul şi le dai,
Prin dragoste, puterea de-a se simţi în rai,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, ce unit cu moartea, străvechea ta iubită,
Aţi zămislit Speranţa – frumoasă şi sucită,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere !

Tu, care torni în ochii proscrisului murind,
Dispreţul ce-njoseşte pe cei în jur privind,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, care ştii, pitite, comorile, şi unde
Pizmaşa providenţă în văgăuni le-ascunde,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere !

Tu, ce-ţi cufunzi privirea în arsenale-adînci,
Pe unde dorm metale înmormîntate-n stînci,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, care-nchizi cu mîna genunea ce pîndeşte
Lunatecul, cînd noaptea pe streşini rătăceşte,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, ce fereşti pe uliţi beţivul, care ştii
Spinarea lui stîlcită de cai să o mlădii,
Satană, fie-ţi milă de aspra mea durere!

Tu, care, ca să mîntui pe cel în suferință,
Silitra și pucioasa i-ai dat, spre cunoștință,

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Tu, ce i-ai pus lui Cresus, mîrșav și îngîmfat,
Pecetea ta pe frunte și-n veci l-ai însemnat,

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Tu, care torni în inimi și-n ochii de fecioare,
Cu dragostea găteli, și dulcea alinare,

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Toiag și tortă pentru fugari și învățați,
Duhovnic uneltirii și celor spînzurați,

Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

Părinte bun al celor ce-au fost sortiți să fie,
Din rai goniți de Domnul, în neagra lui mînie.

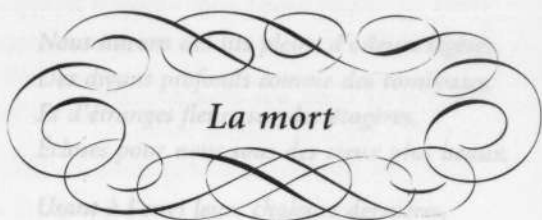
Satană, fie-ți milă de aspra mea durere!

RUGĂ

Mărire, slavă ție, Satan, în înălțimi
Unde domneai odată, și-n negre adîncimi
În care-ți depeni visul înfrînt, pe sculul minții!
Fă ca și eu o dată, sub Pomul Cunoștinții,
Cînd templul lui de ramuri te va încununa,
Să pot să stau alături, smerit, la dreapta ta!

Lazăr Iliescu

CXXI
LA MORT DES AMANTS

La mort

Nos deux cœurs seront deux vastes flambeaux,
Qui réfléchiront leurs doubles lueurs
Dans nos deux esprits, ces miroirs jumeaux.
Un soir fait de rose et de bleu mystique,
Nous échangeons un éclair unique,
Comme un long sanglot, tout chargé d'adieu;
Et plus tard un Ange, entr'ouvrant les portes,
Viendra causer, fidèle et joyeux,
Les miroirs ternis et les flambeaux morts.

MOARTEA AMANȚILOR

Vom avea calcusuri de mireasă pline,
Și-adînci divanuri cripte reci pînă,
Și umind în gîster florile străine,
Pentru noi creșterea va fi mai blînd.

Mistuinđu-și focul din ce le dă,
Înșirîndu-ne între două arziad.

CXXI

LA MORT DES AMANTS

*Nous aurons des lits pleins d'odeurs légères,
Des divans profonds comme des tombeaux,
Et d'étranges fleurs sur des étagères,
Écluses pour nous sous des cieux plus beaux.*

*Usant à l'envi leurs chaleurs dernières,
Nos deux cœurs seront deux vastes flambeaux,
Qui réfléchiront leurs doubles lumières
Dans nos deux esprits, ces miroirs jumeaux.*

*Un soir fait de rose et de bleu mystique,
Nous échangerons un éclair unique,
Comme un long sanglot, tout chargé d'adieux;*

*Et plus tard un Ange, entr'ouvrant les portes,
Viendra ranimer, fidèle et joyeux,
Les miroirs ternis et les flammes mortes.*

MOARTEA AMANȚILOR

*Vom avea culcușuri de miresme pline,
Și-adînci divanuri cripte reci pîrînd,
Și tînjînd în glastre florile străine,
Pentru noi crescute sub un cer mai blînd.*

*Mistuîndu-și focul ultim ce le ține,
Inimile noastre două torțe-arzînd,*

S-or răsfrînge-n două cugete senine
Ca-n oglinzi uitate față-n față stînd.

Și în roz-albastrul unei seri de rugă,
Doar un singur fulger vom schimba în fugă,
Încărcat de-adio, ca un lung suspin;

Și tîrziu un înger ușa dînd deoparte,
Va veni s-aprindă, vesel și blajin,
Oglindirea ștearsă, flăcările moarte.

Șerban Bascovici

MOARTEA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Noi vom avea culcușuri de mirosuri de floare
Și vom avea divanuri cu-adîncuri de morminte
Și stranii flori la geamuri, pe scări, pe policioare,
Doar pentru noi deschise, sub ceruri mult mai sfinte.

Topind în bunăvoie și ultimele-avînturi,
A noastre două inimi, ca două facile gemeni,
Răsfrînge-vor lumina lor dublă-n zvon de cînturi
În sufletele noastre, oglinzi atît de-asemeni...

Într-un amurg de roză și larg albastră zare
Schimba-vom o unică, tăcută fulgerare,
Ca un suspin ce poartă un ultim bun-rămas.

Și mai tîrziu un Înger, redeschizînd o poartă,
Va-nsufleți o clipă ritmînd ușoru-i pas
Oglinzile-amuțite și flacăra cea moartă.

C.Z. Buzdugan

MOARTEA AMANȚILOR

Avea-vom toropite divanuri de parfume,
Adînci culcușuri unde ca-n cripte vom dormi,
Și flori pe etajere cum nici nu sînt pe lume,
Ivite-n cinstea noastră sub ceruri purpurii.

Arzînd pînă la capăt în doruri fără nume,
Ca două-nalte inimi de flăcări vom vorbi,
Ce, răsturnate-n gînduri, ca-n mari oglinzi de brume,
Îngemănate-și varsă răsfrîngerile vii.

Și-ntr-o zeiască seară de trandafiri și-albastru,
Ca un suspin de-adio – ce sentiment sihastru! –
Schimba-vom, fulger unic, surîsuri care dor.

Și-un înger, mai pe urmă, prin porți abia crăpate,
Veni-va ca s-aîfîțe din nou, surîzător,
Și flăcările-apuse și-oglinzile-ncetate.

Ion Caraion

MOARTEA AMANȚILOR

Avea-vom paturi cu miresme pline,
Adînci divanuri ca niște morminte,
Pe etajere numai flori streine
Sub ceruri mai frumoase răsărinte.

Și cheltuind văpăile lor toate,
Ne vor fi inimile flăcări vaste,

Ce-n suflete – oglinzi îngemănate –
Și-or reflecta luminile lor caste.

De roz și de albastru-o seară plină,
Noi vom schimba o singură lumină,
Ca un prelung suspin de despărțire.

Și-un înger, mai târziu, prin porți deschise,
Veni-va credincios să reinspire
Oglinzi brumate și năluci ucise.

Ion Focșeneanu

MOARTEA AMANȚILOR

Noi vom avea-n culcuș arome line,
Divane-adânci și moi ca un mormint
Și stranii flori pe etajere pline,
Deschise pentru noi sub cer mai sfânt.

În voie-arzînd o ultimă dogoare,
Ca două mari făclii vom fi apoi,
Ce-or reflecta două lumini amare
În gemenele-oglinzi adânci din noi.

Și-ntr-un amurg de-un roz și-albastru magic,
Noi vom schimba un singur fulger tragic,
Ca un suspin de-adio, dureros...

Târziu, un înger, deschizînd o ușă,
Să reaprindă, va veni, pios,
Oglinzi cernite, flăcări din cenușă.

Radu Gyr

MOARTEA AMANȚILOR

Paturile noastre ne vor fi morminte,
Largi și-adînci asemeni, parfumate stîns,
Și cu flori alături, sub un cer fierbinte,
Pentru noi, ciudate, strînse dinadîns.

Torțele să-și urce inimile sfînte
Și consume, vaste, caldul lor cuprîns,
O, răsfrînte-n ele, cum se vor aprinde
Sufletele noastre, gemene oglinzi!

În extazul serii de albastru plină
Vom schimba o lungă, ultimă lumină,
Ca un plîns de-adîo, greu, hohotîtor;
Va veni un Înger, apoi, de departe,
În oglinzi și facile aprinzînd ușor,
Credincios și vesel, flăcările moarte.

Grigore Hagiu

MOARTEA AMANȚILOR

Vom dormi în paturi moi și parfumate;
Vom avea divane-adînci, ca un mormînt;
Și pe etajere flori vor fi, ciudate,
Răsărite parcă pe un alt pămînt.

Cugetele noastre, oglinzi îngemănate,
Vor răsfrînge-n ele flăcările,-arzînd

Inimile noastre torțe-nvăpăiate,
Irosind dogoarea ce-o mai au, în vînt.

Într-o seară, roză, mistică, albastră,
– Hohot greu de-adio din văpaia noastră,
Cîte-un fulger unic, lung, vom mai schimba;
Și apoi, un înger, ușa dînd deoparte,
Credincios și vesel, va redeștepta
Stinsele oglinde, flăcările moarte.

Lazăr Iliescu

MOARTEA AMANȚILOR

Vom avea divanuri molcom parfumate
Și profunde paturi largi ca un mormînt
Iar pe etajere vor fi flori ciudate
Pentru noi crescute sub un cer mai sfînt.

Inimile noastre, facile minunate,
Pîn-la fund vor arde cu suprem avînt
Și-n oglinda minții noastre-ngemănate
Focul pîn-la capăt va trăi resfrînt.

Într-o sfîntă seară roză și albastră
Vom schimba un fulger din iubirea noastră,
Încărcat de-adio, ca un lung suspin;

Și pe urmă-un înger, crainic de departe,
Va aprinde iarăși, vesel și senin,
Ștersele resfrîngeri, flăcările moarte.

Al. Philippide

MOARTEA IUBIȚILOR

Noi vom avea alcovul plin de miresme line
Și-adînc va fi divanul – o criptă de uitări;
Pe albe etajere avea-vom flori streine
Ce-au înflorit odată sub mai senine zări.

Căldura răspîndind-o în valuri de risipă,
Vai, sufletele noastre vor fi făclii de ceară
Ce reflecta-vor dubla lumină ce-nfiripă,
În gînduri obosite, îngemănata pară.

Amurgul fi-va roz și de mistere-albastru,
Vom trece fulgerarea ce-n taină ne-nfioară
De-adio-mpovărată ca un suspin sihastru;

Și, poarta deschizînd-o, un înger ce coboară
Veni-va cu credința și dragostea ce-o poartă
Să-nsuflească-oglindea și flacăra azi moartă.

G.M. Răceanu

CXXII

LA MORT DES PAUVRES

*C'est la Mort qui console, hélas! et qui fait vivre;
C'est le but de la vie, et c'est le seul espoir
Qui, comme un élixir, nous monte et nous enivre,
Et nous donne le cœur de marcher jusqu'au soir;*

*A travers la tempête, et la neige, et le givre,
C'est la clarté vibrante à notre horizon noir;
C'est l'auberge fameuse inscrite sur le livre,
Où l'on pourra manger, et dormir, et s'asseoir;*

*C'est un Ange qui tient dans ses doigts magnétiques
Le sommeil et le don des rêves extatiques,
Et qui refait le lit des gens pauvres et nus;*

*C'est la gloire des Dieux, c'est le grenier mystique,
C'est la bourse du pauvre et sa patrie antique,
C'est le portique ouvert sur les Cieux inconnus!*

MOARTEA SĂRACILOR

*E Moartea care-alină și, vai, însuflețește.
Este limanul vieții, nădejdea cea din urmă
Care ca un balsam ne-naltă, ne-amețește,
Ne dăruiește vlagă, durerile le curmă.*

*Depart, prin furtună, zăpezi și promoroacă,
În zarea-ntunecată e focul ce sclipește.*

E hanul unde gloata trudită și săracă
Găsește ospățare, adoarme, s-odihnește.

E luminosul înger ce-n miini vrăjite are
Extaticele visuri și-a somnului uitare.
E așternutul celor sărmani, goi, fără haină.

Este cereasca slavă, e roditoarea țară,
E patria străbună, e mistica comoară,
E porticul ce duce la Cer, eterna taină.

I. Botez

MOARTEA SĂRACILOR

O, Moartea-i scopul vieții, suprema consolare!
O, numai Moartea face viața-n piept să bată!
Ea-i singura nădejde ce farmecă și-mbată
Și dă curaj să mergem cînd soarele dispare.

Prin neagra vijelie, prin vifor, prin ninsoare,
Ea-i flacăra aprinsă prin neguri să străbată,
E casa-n care poate drumețul să se-abată
Și să găsească pîinea, odihna-ntremătoare.

E îngerul ce ține-n magnetica lui mînă
Divinul somn și darul visărilor. E-o zîină
Ce face patul celui sărac și umilit.

E grîul ce se-adună în tainice hambare
E-averea celor mîzeri, e patria lor mare, –
E poarta larg deschisă spre cerul infinit.

C.Z. Buzdugan

MOARTEA SĂRACILOR

În moarte, consolare: aprinde-a vieții pară
Și-i este scopul unic!... atît putem spera,
E singurul narcotic ce poate îmbăta
Dînd inimii putere din zori și pînă-n seară!...

Lumina-i vibratoare spre negrul nostru cer,
Prin gheață și furtună, zăpadă, strălucește;
E hanul ce prin neguri săracul îl zărește
Unde-o putea să doarmă, scutit de foame, ger!...

E îngerul magnetic ce-aruncă-n sînuri reci
Extaticele visuri a somnului de veci
Și-n față așternutul celor sărmani și goi!...

E-a zeilor mîndrie; iar celor căror n-au
Li-i patrie și pungă: prin poarta ei, își iau
Avînt spre larg... spre ceruri necunoscute, noi! ...

Mihai Codreanu

MOARTEA CALICILOR

O, moarte, dătătoare de mîngîieri și viață,
Ești singura nădejde și ținta ce-o rîvnim;
Ești elixirul care ne-mbată și ne-nvață,
Din zori și pînă seară, pe drum să rătăcim.

Prin vijelii, și viscol, și piclă, și prin gheață,
Tu ești lumina care prin nouri o zărim;
Vestitul han spre care se-ndeașă lumea-n piață,
Și care ne așteaptă să bem și să dormim.

Un înger ești, ce-n mîna-i magnetică ascunde
Extaticele visuri, cu somnuri lungi, profunde,
Și care pregătește culcușul celor goi;

Ești slava Celui Veșnic, ești ieslea minunată,
Ești vadul calicimii, ești țara ei, visată,
Și poarta care duce spre ceruri largi și noi!

Lazăr Iliescu

MOARTEA SĂRACILOR

Pe noi, vai! numai Moartea ne face să trăim,
Căci ea e scopul vieții și singura speranță
Ce, zilnic, ca un bălsam, ne-ncîntă și ne fură,
Și veșnic ne îndeamnă să mergem înainte;

Prin ploaie și furtună, prin viscole cumplite,
E singura lumină în zarea-ntunecată;
E scumpa noastră casă înscrisă-n cartea vieții,
Ce pururi ne așteaptă cu masa pregătită;

E Îngerul ce ține în mîna fermecată
Și somnul ca și harul de vise minunate;
E patul nostru veșnic mîngietor și dulce;

E gloria divină ca și grăinarul mistic;
E-averea noastră-ntreagă și patria străveche,
Și poarta care duce spre Zări necunoscute!

Al.T. Stamatiad

MOARTEA SĂRACILOR

E-o mîngiere moartea și viețuim prin ea!
Ea, capăt al vieții, speranței – roasă treaptă,
Vechi elixir ce-mbată și pașii ni-i îndreaptă
Și inima trudită o lasă a-nsera...

Furtuni, zăpezi și chiciuri, să le străbați te-așteaptă,
Vibrantă claritate prin funerară nea,
E hanu-nchis în scoarțe de tomuri. Vom afla
Somn bun, pat de odihnă în noaptea fără șoaptă...

E-un înger care ține-n magnetice falange
Vise vibrînd extatic și care patu-l face
Celor sărmani, umilii încremeniți sub geruri.

E glorie zeiască prin grîne tăvălită,
Avut al sărăcimii, e patria pierită,
E poartă despicață spre neștiute ceruri!

Gheorghe Tomozei

MOARTEA SĂRMANILOR

Doar moartea consolează și-ndeamnă a trăi;
E idealul vieții și e nădejdea toată,
E elixirul care ne-animă și ne-mbată
Și care dă puterea să mai trăim o zi;

Prin brumă și zăpadă, în zarea-ntunecată,
E unica lumină de raze argintii;
E cârciuma vestită în care vom găsi
Și somnul și ospățul și liniștea visată;

E îngerul ce ține în mână strins închis
Eternul somn și darul extaticului vis
Și care dă culcușul de veci sărmanilor;

E-a zeilor minie, e-un adăpost tăcut,
E avuția celor săraci, e țara lor,
E poarta-ntredeschisă spre-un cer necunoscut!

Al. Westfried

CXXIII

LA MORT DES ARTISTES

*Combien faut-il de fois secouer mes grelots
Et baiser ton front bas, morne caricature?
Pour piquer dans le but, de mystique nature,
Combien, ô mon carquois, perdre de javelots?*

*Nous userons notre âme en de subtils complots,
Et nous démolirons mainte lourde armature,
Avant de contempler la grande Créature
Dont l'inferral désir nous remplit de sanglots!*

*Il en est qui jamais n'ont connu leur Idole,
Et ces sculpteurs damnés et marqués d'un affront,
Qui vont se martelant la poitrine et le front,*

*N'ont qu'un espoir, étrange et sombre Capitoles!
C'est que la Mort, planant comme un soleil nouveau,
Fera s'épanouir les fleurs de leur cerveau!*

MOARTEA ARTIȘTILOR

*Cît va mai fi nevoie să sun din clopoței
Și fruntea să ți-o mîngîi, tristă caricatură?
Ca să ajung la tine, tu, mistică natură,
Cîte săgeți din tolă să risipesc mai vrei?*

*Ne cheltuim și inimi, și suflet, și idei,
Și ciuruim zadarnic a platoșei armură,*

Jertfindu-ți mii de lacrimi, măreață creatură,
Spre-a te vedea în clipa cînd vii ca să ne iei.

Cunosc artiști ce umblă cu-o singură dorință,
Și idolul, la față, nu l-au văzut nicicînd,
Dar care își frămîntă și inimă și gînd,

Și-abia așteaptă trista și neagra biruintă,
Cînd, ca un soare, moartea, țîșnind cuceritor
Le va deschide floarea închipuirii lor!

Lazăr Iliescu

MOARTEA ARTIȘTILOR

Cît, oare, zurgălăii să mi-i mai sun de zor
Și să-ți sărut obrazul posac, Schimonosire?
Ca să țintesc în miezul din tăinuita fire,
Săgețile din tolba-mi pieriră fără spor!

Vai, armături greoaie vom frînge, în sudori,
Vom roade-al nostru suflet în mută convorbire
Nainte să dăm ochii cu marea Plăzmuire,
Al cărei dor sălbatic ne umple de plînsori.

Sînt fauri cu pecete de-osîndă și de doliu:
Zeița niciodată lor nu li s-a ivit –
Își bat cu pumnii fruntea și pieptul chinuit,

Iar singura speranță li-e sumbrul Capitoliu!
Doar Moartea, ca un soare mai nou și mai fierbinte,
Le va deschide-n floare toți mugurii din minte.

Letiția Papu

CXXIV

LA FIN DE LA JOURNÉE

*Sous une lumière blafarde
Court, danse et se tord sans raison
La Vie, impudente et criarde.
Aussi, sitôt qu'à l'horizon*

*La nuit voluptueuse monte,
Apaisant tout, même la faim,
Effaçant tout, même la honte,
Le Poète se dit: «Enfin!*

*Mon esprit, comme mes vertèbres,
Invoque ardemment le repos;
Le cœur plein de songes funèbres,
Je vais me coucher sur le dos
Et me rouler dans vos rideaux,
Ô rafraichissantes ténèbres!»*

SFÎRȘITUL ZILEI

*Sub zarea gălbuie pălind
Se zbugiumă viața neroadă,
Impudic urlind, dănțuind,
De-ndată ce umbre se-nnoadă*

*În noapte purtînd desfătare,
Și larmă, și foame-au pierit,*

Se șterge la fel și mustrarea;
Poetul își spune: «-n sfîrșit! –

O, cuget trudit și vertebre,
Odihnă doriți arzător;
Preaplinul de vise funebre

Mi-l culc de-a lungul, ușor,
Și-n pînzele voastre-am să zbor,
Nespus răcoroase tenebre!»

N. Argintescu-Amza

SFÎRȘITUL ZILEI

Sub palidul amurg se zbate
Viața, fără de muștrări,
Cu strigăte nerușinate,
Și tot atunci, pe cînd din zări

Desfătătoare noaptea vine
Și-adoarme chiar pe flămînzit,
Ștergînd și zarvă și rușine,
Poetu-și spune: «În sfîrșit!

Tu, suflet, oase călătoare,
Odihna-mi cereți arzător;
Pătruns de-a morții grea visare,

Pe spate m-aș culca ușor,
Cu-al vostru vâl să mă-nfășor,
Întunecimi răcoritoare!»

Șerban Bascovici

ASFINȚIT

Sub palida lumină, viorie,
Cu țipete și-n joc nerușinat,
Viața se frământă și nu știe
De ce. Cînd, din apusul depărtat,
Molatec, noaptea vine-ntunecată,
Să potolească și pe cel lihnit,
Ștergînd chiar și rușinea blestemată,
Poetu-n sine-și zice: «În sfîrșit!

Gîndirea mea și oasele-ostenite
Cer un răgaz spre a se odihni;
Din suflet, negrul vis spre-a mi-l goni,

În faldurile voastre înfrățite,
Întins pe spate, lin voi adormi,
O, bezne răcoroase și-ndrăgite!»

Lazăr Iliescu

SFÎRȘITUL ZILEI

Sub o lumină mică și firavă,
Aleargă, se trudește ne-nțeleasă
Nerușinata Viață, zgomotoasă!...
Și cînd din orizont, fără zăbavă,

Cu-a' ei plăceri, pe ceruri noaptea vine
Și potolește vieți înfometate

Și-ascunde-atîtea fapte desfrîinate,
Poetul zice-atunci: «În fine...

Și căutînd mereu a lor odihnă,
Și sufletul, și-ntreaga lui ființă,
Cu inima cuprinsă de-o dorință

De-a nu mai fi, adorm în tihnă,
Învăluite-n falduri vapoase
De-ntunecimi atît de răcoroase!»

I.G. Pardos

VISUL UNUI CURIOS

Canoni, ca mine, dururi mistare,
Și faci și-ți spună lumea mereu: «Ce om ciudat!»
- Visasem că murisem. Era-a mea iubire,
Un dor mare și tăcut și răstălat,
Și-o spaimă și-o speranță răzvrătită,
Cu alt simțeam alipul din orice desartă,
Cu-atîi mi-era și chinul mai dulce-n îndrăgii,
Căci în ea se simțea plăcerea și durul
Și-i faci pe toți să spună nimic: «Ce om sacal!»

CXXV

LE RÊVE D'UN CURIEUX

A F. N.

*Connais-tu, comme moi, la douleur savoureuse,
Et de toi fais-tu dire: «Oh! l'homme singulier!»
– J'allais mourir. C'était dans mon âme amoureuse,
Désir mêlé d'horreur, un mal particulier;*

*Angoisse et vif espoir, sans humeur factieuse.
Plus allait se vidant le fatal sablier,
Plus ma torture était âpre et délicieuse;
Tout mon cœur s'arrachait au monde familial.*

*J'étais comme l'enfant avide du spectacle,
Haïssant le rideau comme on hait un obstacle...
Enfin la vérité froide se révéla:*

*J'étais mort sans surprise, et la terrible aurore
M'enveloppait. – Eh quoi! n'est-ce donc que cela?
La toile était levée et j'attendais encore.*

VISUL UNUI CURIOS

Lui F. N.

*Cunoști tu ca și mine plăcută chinuire
Și-i faci pe toți să spună uimiți: «Ce om sucit!»*

– Muream. Simțeam în firea mea plină de iubire
Dorință, dar și groază, un chin deosebit;

Și spaimă și speranță, dar fără răzvrătire.
Cu cît fatalul ornic mergea tot mai grăbit
Cu-atît simțeam în chinu-mi o aspră mulțumire
Și mă smulgeam din ceea ce-i vechi și-obișnuit.

Eram cum e copilul cînd, dornic de spectacol,
Cu ciudă vede-n pinza cortinei un obstacol...
Deodată adevărul cuprinse duhul meu:

Murisem fără veste și zorile cumplite
Mă-nvăluiau. – Cum, asta e tot? Pe nesimțite
Cortina se-nălțase; eu așteptam mereu.

Al. Philippide

VISUL UNUI CURIOS

Lui F. N.

Cunoști, ca mine, dulcea durerii mistuire,
Și faci să-ți spună lumea mereu: «Ce om ciudat!»
– Visasem că murisem. Era-n a mea iubire,
Un dor muiat în groază, un rău neașteptat,

Și-o spaimă și-o speranță, dar fără răzvrătire.
Cu cît simțeam nisipul din ornic deșertat,
Cu-atît mi-era și chinul mai dulce-n îndîrjire;
Tot sufletu-mi de lumea de-aci sta dezlegat.

Eram ca și copilul de-o comedie dornic,
Urînd cortina-n față, ca tot ce e statornic...
Dar adevărul rece îndată s-a ivit:

Murisem fără veste, și-o auroră mare
Mă-nvăluia. – Ei, ce e! atît și s-a sfîrșit!
Vedeam perdeaua trasă, și stam în așteptare.

Șerban Bascovici

VISUL UNUI CURIOS

Lui F. N.

Cunoști și tu, ca mine, durerea-mbătătoare?
S-a spus și despre tine, că ești ciudat, sucit?
Visasem că făptura-mi se zbuciumă și moare,
Și mă simțeam de doruri și frică năpădit.

Nădejdi erau și teamă, nu însă-ntăritare.
Cu cît vedeam clepsidra golindu-se pripit,
Cu-atît simțeam dulci chinuri zvîcnind sfîșietoare,
Rupîndu-mă de lumea în care am trăit.

Ca un copil la teatru, priveam cu lăcomie,
Și ură, la cortina ce-mi sta în cale mie.
Deodată, adevărul, crud, mi s-a arătat:

Murisem. Mă-nvelise a morții pace-adîncă.
Cum? Nici o altă taină? Cortina s-a-nălțat.
Dar eu, în așteptare, stam, vrînd să aflu încă.

Lazăr Iliescu

VISUL UNUI CURIOS

Lui F. N.

Cunoști tu, ca și mine, plăcuta suferință
Ce face toți să-ți spună: «O! ce bărbat ciudat!
– Eram să mor. În suflet purtam ca o dorință
Și-o scîrbă totdeodată, un rău predestinat;
Nădejde vie, teamă, de luptă nici un dor,
Cu cît curgea clepsidra golindu-și tot nisipul,
Cu-atît și chinu-mi aprig creștea încîntător;
Mi se rupea din lume și inima și chipul.

Eram cum e copilul setos de un spectacol,
Cu ciudă pe cortină, nesuferit obstacol...
În fine, adevărul se-aprinse hotărît:

Făr-de mirări, murisem și zori cumplite greu
Mă-nfășurau. - Ei, bine! Să fie doar atît?
Se ridicase pînza și așteptam mereu.

Ion Pillat

VISUL UNUI CURIOS

Lui F. N.

Cunoști și tu ca mine plăceri chinuitoare
Și faci și tu să spună pe mulți: «Ce om ciudat!»

– Muream. Un rău aparte în firea-mi iubitoare,
 Făcea un dor cu groază să-l simt amestecat,
 Și spaimă și speranță, dar nerăzvrătitoare.
 Cu cît scădea-n clepsidră nisipul destinat,
 Cu-atît tortura aspră-mi părea, și-mbietoare,
 Smuls lumilor cu care fusesem învățat.
 Eram cum e copilul ce, dornic de spectacol,
 Cortina o urăște ca pe-orîșice obstacol...
 În fine, adevărul în față îl aveam:
 Murisem fără știre și aurora crudă
 Mă-nvăluia. – Aceasta e tot? Făr-să se-audă
 Cortina se-nălțase. Eu încă așteptam...

C.D. Zeletin

Ca un copil la teatru, priveam cu lacrimă,
 Și nă, la cortina ce-mi sta în cale nă,
 Deodată...

Murisem. Mă-nvăluia pace-adîncă.
 Cum? Nici o altă vină? Cortina s-a-nălțat.

Dar eu, în așteptare, stam, vîndu-mă
 Cîntec și tu ca mine plăceri chinătoare

CXXVI LE VOYAGE

A Maxime du Camp

I

*Pour l'enfant, amoureux de cartes et d'estampes,
L'univers est égal à son vaste appétit.*

*Ah! que le monde est grand à la clarté des lampes!
Aux yeux du souvenir que le monde est petit!*

*Un matin nous partons, le cerveau plein de flamme,
Le cœur gros de rancune et de désirs amers,
Et nous allons, suivant le rythme de la lame,
Berçant notre infini sur le fini des mers:*

*Les uns, joyeux de fuir une patrie infâme;
D'autres, l'horreur de leurs berceaux, et quelques-uns,
Astrologues noyés dans les yeux d'une femme,
La Circé tyrannique aux dangereux parfums.*

*Pour n'être pas changés en bêtes, ils s'enivrent
D'espace et de lumière et de cieux embrasés;
La glace qui les mord, les soleils qui les cuivrent,
Effacent lentement la marque des baisers.*

*Mais les vrais voyageurs sont ceux-là seuls qui partent
Pour partir; cœurs légers, semblables aux ballons,
De leur fatalité jamais ils ne s'écartent,
Et, sans savoir pourquoi, disent toujours: Allons!*

Ceux-là dont les désirs ont la forme des nues,
Et qui rêvent, ainsi qu'un conscrit le canon,
De vastes voluptés, changeantes, inconnues,
Et dont l'esprit humain n'a jamais su le nom!

II

Nous imitons, horreur! la toupie et la boule
Dons leur valse et leurs bonds; même dans nos sommeils
La Curiosité nous tourmente et nous roule,
Comme un Ange cruel qui fouette des soleils.

Singulière fortune où le but se déplace,
Et, n'étant nulle part, peut être n'importe où!
Où l'Homme, dont jamais l'espérance n'est lasse,
Pour trouver le repos court toujours comme un fou!

Notre âme est un trois-mâts cherchant son Icarie;
Une voix retentit sur le pont: «Ouvre l'oeil!»
Une voix de la hune, ardente et folle, crie:
«Amour... gloire... bonheur!» Enfer! c'est un écueil!

Chaque îlot signalé par l'homme de vigie
Est un Eldorado promis par le Destin;
L'Imagination qui dresse son orgie
Ne trouve qu'un récif aux clartés du matin.

Ô le pauvre amoureux des pays chimériques!
Faut-il le mettre aux fers, le jeter à la mer,
Ce matelot ivrogne, inventeur d'Amériques
Dont le mirage rend le gouffre plus amer?

Tel le vieux vagabond, piétinant dans la boue.
Rêve, le nez en l'air, de brillants paradis;
Son œil ensorcelé découvre une Capoue
Partout où la chandelle illumine un taudis.

III

Étonnants voyageurs! quelles nobles histoires
Nous lisons dans vos yeux profonds comme les mers!
Montrez-nous les écrins de vos riches mémoires,
Ces bijoux merveilleux, faits d'astres et d'éthers.

Nous voulons voyager sans vapeur et sans voile!
Faites, pour égayer l'ennui de nos prisons,
Passer sur nos esprits, tendus comme une toile,
Vos souvenirs avec leurs cadres d'horizons.

Dites, qu'avez-vous vu?

IV

«Nous avons vu des astres
Et des flots; nous avons vu des sables aussi;
Et, malgré bien des chocs et d'imprévus désastres,
Nous nous sommes souvent ennuyés, comme ici.

La gloire du soleil sur la mer violette,
La gloire des cités dans le soleil couchant,
Allumaient dans nos cœurs une ardeur inquiète
De plonger dans un ciel au reflet alléchant.

Les plus riches cités, les plus grands paysages,
Jamais ne contenaient l'attrait mystérieux
De ceux que le hasard fait avec les nuages.
Et toujours le désir nous rendait soucieux!

— La jouissance ajoute au désir de la force.
Désir, vieil arbre à qui le plaisir sert d'engrais,
Cependant que grossit et durcit ton écorce,
Tes branches veulent voir le soleil de plus près!

Grandiras-tu toujours, grand arbre plus vivace
Que le cyprès? – Pourtant nous avons, avec soin,
Cueilli quelques croquis pour votre album vorace,
Frères qui trouvez beau tout ce qui vient de loin!

Nous avons salué des idoles à trompe;
Des trônes constellés de bijoux lumineux;
Des palais ouvragés dont la féerique pompe
Serait pour vos banquiers un rêve ruineux;

Des costumes qui sont pour les yeux une ivresse;
Des femmes dont les dents et les ongles sont teints,
Et des jongleurs savants que le serpent caresse.»

V

Et puis, et puis encore?

VI

«Ô cerveaux enfantins!

Pour ne pas oublier la chose capitale,
Nous avons vu partout, et sans l'avoir cherché,
Du haut jusques en bas de l'échelle fatale,
Le spectacle ennuyeux de l'immortel péché:

La femme, esclave vile, orgueilleuse et stupide,
Sans rire s'adorant et s'aimant sans dégoût;
L'homme, tyran goulu, paillard, dur et cupide,
Esclave de l'esclave et ruisseau dans l'égoût;

Le bourreau qui jouit, le martyr qui sanglote;
La fête qu'assaisonne et parfume le sang;
Le poison du pouvoir énervant le despote,
Et le peuple amoureux du fouet abrutissant;

Plusieurs religions semblables à la nôtre,
Toutes escaladant le ciel; la Sainteté,
Comme en un lit de plume un délicat se vautre,
Dans les clous et le crin cherchant la volupté;

L'Humanité bavarde, ivre de son génie,
Et, folle maintenant comme elle était jadis,
Criant à Dieu, dans sa furibonde agonie:
«Ô mon semblable, ô mon maître, je te maudis!»

Et les moins sots, hardis amants de la Démence,
Fuyant le grand troupeau parqué par le Destin,
Et se réfugiant dans l'opium immense!
— Tel est du globe entier l'éternel bulletin.»

VII

Amer savoir, celui qu'on tire du voyage!
Le monde, monotone et petit, aujourd'hui,
Hier, demain, toujours, nous fait voir notre image:
Une oasis d'horreur dans un désert d'ennui!

Faut-il partir? rester? Si tu peux rester, reste;
Pars, s'il le faut. L'un court, et l'autre se tapit
Pour tromper l'ennemi vigilant et funeste,
Le Temps! Il est, hélas! des coureurs sans répit,

Comme le Juif errant et comme les apôtres,
A qui rien ne suffit, ni wagon ni vaisseau,
Pour fuir ce rétiaire infâme; il en est d'autres
Qui savent le tuer sans quitter leur berceau.

Lorsque enfin il mettra le pied sur notre échine,
Nous pourrons espérer et crier: En avant!
De même qu'autrefois nous partions pour la Chine,
Les yeux fixés au large et les cheveux au vent,

Nous nous embarquerons sur la mer des Ténèbres
Avec le cœur joyeux d'un jeune passager.
Entendez-vous ces voix, charmantes et funèbres,
Qui chantent: «Par ici! vous qui voulez manger

Le Lotus parfumé! c'est ici qu'on vendange
Les fruits miraculeux dont votre cœur a faim;
Venez vous enivrer de la douceur étrange
De cette après-midi qui n'a jamais de fin!»

A l'accent familier nous devinons le spectre;
Nos Pylades là-bas tendent leurs bras vers nous.
«Pour rafraîchir ton cœur nage vers ton Électre!»
Dit celle dont jadis nous baisions les genoux.

VIII

Ô Mort, vieux capitaine, il est temps! levons l'ancre!
Ce pays nous ennuie, ô Mort! Appareillons!
Si le ciel et la mer sont noirs comme de l'encre,
Nos cœurs que tu connais sont remplis de rayons!

Verse-nous ton poison pour qu'il nous réconforte!
Nous voulons, tant ce feu nous brûle le cerveau,
Plonger au fond du gouffre, Enfer ou Ciel, qu'importe?
Au fond de l'Inconnu pour trouver du nouveau!

CĂLĂTORIA

Lui Maxime du Camp

I

Îndrăgostit de stampe și hărți, copilul crede
Un univers totuna cu nesătulu-i jind,
O, cît de mare-i lumea sub lămpi oricine-o vede!
Și cît de mică-n ochii de amintiri lucind!

Plecînd în zori odată, cu mințile-arzătoare,
Cu-amarul dor și rîvna ce-n inimi ne-au mocnit,
Pornim în ritm de valuri, ducînd în legănare
Tot nesfîrșitul nostru pe-al mărilor sfîrșit:

Unii-alungați departe de-o patrie mîrșavă;
Și alții de-al lor leagăn; iar alții înecați
Ca astrologii-n ochii unei femei, grozavă
Circeie ce-i ținuse-n mirese-mcātușați.

Nevrînd să stea nevolnici, cu toții se îmbată
De aer, de lumină, de cerul arzător;
Pe fața lor mușcată de ger, de sori bronzată
A sărutării urmă simt că se șterge-ușor.

Dar călătorii vrednici sînt doar acei ce pleacă
Să plece; duși de inimi, baloane-n lung alai, –
Ei nu pot de-a lor soartă îndepărtați să zacă,
Și fără ca să știe de ce, spun veșnic: Hai!

Acei la cari dorința se-aseamănă cu norii,
Și cari visează, – cum un recrutar visează-un tun,

Mari desfătări, ce încă nu le-au simțit fiorii,
Și căror niciodată nu știu cum li se spun!

II

Ne-asemuim, e groaznic! cu-o bilă ori sfirlează
Ce sar și dau tîrcoale; și noaptea chiar dormind
Rostogoliți ne-alungă o iscodire trează,
Ca stelele un înger hain din bici rotind.

Ciudată soartă-n care o țintă locu-și mută,
Și pururi neîntîlnind-o, ea poate-oriunde fi!
În care omu-a cărui speranță nu-i pierdută,
Ca să-și găsească pacea năuc ar tot fugi!

Un suflet ca și-o navă Icaria o cată:
Pe punte-o voce sună: «Deschide ochii-n vad!»
De pe catarguri alta ne strigă-nflăcărătă:
«Iubiri... plăcere... glorii!» E-o stîncă doar, o, iad!

Oricare-ostrov ce-n zare matrozii ni-l arată
E tot un Eldorado de cer făgăduit,
Și-nchipuirea care-l înalță desfătată
Găsește doar o stîncă în zori cînd am sosit.

O, biet îndrăgostitul de țărmiu lui himerici!
Să-l punem oare-n lanțuri, în valuri să-l zvîrlim
Pe-acest năier nemernic, născocitor de-Americi,
Că-i mai amar adîncul cînd doar le năluca?

La fel și haimanaua ce prin noroi gonește,
Cu nasu-n vînt, visează tot raiuri strălucind!
Vrăjitu-i ochi în zare o Capua găsește
În orișice colibă departe licărind!

III

O, călători ai lumii! ce nobile istorii
Citim în ochii voștri ca mărire de-adînci!
Deschideți-ne scrinul bogatelor memorii,
Cu juvaeruri scumpe, de aștri, cer și stînci.

Vrem să plutim și fără de năvi acum prin larguri!
Ne spulberați uritul din temniți peste mări.
Și sufletele-ntinse ca pinza pe catarguri,
Vintu-amintirii voastre să ni le ducă-n zări.

Tot ce-ați văzut ne spuneți?

IV

«Văzurăm multe stele

Și valuri; și nisipul din nesfîrșitul șes;
Dar chiar loviți de soartă și de primejdii grele,
Ca și aici, și-acolo ni s-a urît ades.

Și slăvile pe marea de micșunele-n soare,
Și slăvile atîtor cetăți în asfințit,
Ne aprindeau în suflet neliniști arzătoare
Cînd ne pierdeam sub cerul ce ne-a ademenit.

Dar nici cetăți de aur, nici țarmuri nesfîrșite.

Nu ne-atrăgeau în mreajă cu strălucirea lor,

Ca cele cari de neguri erau acoperite.

Și temerile toate ne izvorau din dor!

– Dor de izbîndă, numai plăcerea-ți dă tărie.

Dor, arbor vechi, plăcerea te-nalță-nfloritor,

Și cînd se-ngroașe scoarța, învalte crengi te-mbie

Spre soarele pe care tot mai aproape-l vor!

Vei crește pururi, arbor puternic, mai statornic
De cum e chiparosul? – Noi totuși, migălind,
Cules-am multe pentru albumul vostru dornic,
Frați ce-așteptați frumosul din depărtări venind!

Am preamărit în idoli credințele-nșelate;
Și tronuri ferecate în aur sclipitor;
Palate ce le-ar crede, cum sînt iluminate,
Zarafii-n lumea voastră un vis ruinator;

Veșminte strălucite ce ochii pot să-i piardă;
Femei vopsindu-și dinții și unghiile drăcești,
Și scamatori ce numai cu șerpilor se dezmiardă.»

V

Și-apoi, și-apoi ce încă?

VI

«O, minți copilărești!

Să nu uităm povestea din toate mai de seamă,
Că am văzut oriunde, chiar cînd n-am cercetat,
De sus în josul scării ce tot mai jos ne cheamă,
Priveliștea urîta a vechiului păcat:

Femeia ce, neroadă și mîndră și-n sclavie,
Nu rîde cînd se-adoră, nu se dezgustă-n pat;
Și omul, care lacom și desfrînat, se știe
Rob al robiei, rîu în hazznale revărsat;

Călăul ce rînjește, victima care cade;
Serbările-aburite de-un sînge-aromitor;
Otrava ce puterea satrapului o roade,
Și gloata-ndrăgostită de-un bici năucitor;

Religii ce, cu-a noastră la fel, se-ntrec orbește
Să scormonească cerul; Sfîntenia din zări,
Cum răsfățatu-n patu-i de puf se tăvălește,
Coboară-n spini și cuie să afle desfătări;

Și lumea guralivă de-a geniului beție,
Și-acum ca și-altădată nebună, i-a strigat
Lui Dumnezeu, c-o ține-n cumplita-i agonie:
«Stăpînul meu, o, seamăn al meu, fii blestemat!»

Cei mai puțini, vitejii iubiți ai Nebuniei,
Din turma-ncercuită de soartă au fugit,
Și s-au retras în marea uitare-a pustniciei!
– Astfel e-ntreg pămîntul de veacuri zugrăvit.»

VII

Ce gînd amar frămîntă pe-oricine cînd colindă!
O lume stearpă, mică, azi-mîine ca și ieri,
Mereu, ne-arată soarta în ea ca-ntr-o oglindă:
În stepa lîncezirii o oază de dureri!

Mai stai? sau pleci acum? Rămii de poți rămîne;
Ori pleacă. Unul fuge, cînd altul stă ascuns
Ca să înșele Timpul, dușmanul ce stăpîn e
Pe toți! Dar sînt fugarnici cari încă n-au ajuns,

Ca rătăcitul jidov și-apostolii, cei care
Nimica nu-i mai scapă, nici tren și nici vapor,
Cînd Timpul le aruncă arcanul; și-alții-n stare
Ca să-l ucidă încă din leagănele lor.

Cînd în sfîrșit genunchiu-i ne va-ndoi spinarea,
Putea-vom: Înainte! să spunem iar sperînd.
Ca-n alte dăți spre China cînd șuieram plecarea,
Cu ochii-n larg și părul de vînturi fluturînd,

Ne-om imbarca acuma pe mările de bezne
Cu-o inimă voioasă de tineri călători.
Nu auziți, suave voci triste, cît de lesne
Vă cîntă: «Pe aicea! veniți, voi, poftitori

De Lotus aromatic! aci este culesul
De fructe minunate la care-ați jinduit;
Veniți să vă pătrundeți ce dulce-i înțelesul
Acestei după-amieze ce n-are-aci sfîrșit?»

Aci-nțîlnim strigoii cu glasuri cunoscute;
Spre noi Pylazii noștri tind brațe de balsam.
«Să-ți răcorești iubirea, spre-a ta Electră du-te!»
Ne spune-aceea cărei genunchii-i sărutam.

VIII

Bătrîn corsar, o, Moarte, e timpul! du-ne nava!
Ni s-a urît în porturi, o, Moarte! Să plecăm!
Cînd negre ca cerneala sînt mările și slava,
Cu inimile noastre cărarea-ți luminăm!

Otrava ta ne toarnă, să trecem tari genuna!
Vrem, cînd ne arde dorul mereu să iscodim,
Să ne-afundăm în goluri, Infern sau Cer, totuna,
Brăzdînd Necunoscutul, ce-i nou să mai găsim!

Șerban Bascovici

CĂLĂTORIA

Lui Maxime du Camp

I

Copilul, ce cu stampe și hărți în joc se-mbată,
Închipuie-Universul cît vastele-i porniri.
Sub flăcăruia lămpii, ce mare ți se-arată
Și cît de mic e totuși văzut prin amintiri.

Pornim hoinari, departe, cu minți învăpăiate,
Cu sufletul de ură și doruri răscolit,
Și legănăm în ritmul de valuri depărtate,
Nemărginirea noastră pe-oceanul mărginit.

Se duc să scape unii de-o patrie păgînă;
De-un leagăn groaznic alții; iar alți, la rîndul lor,
Bieți astrologi cu ochii pierduți în ochi de zîină,
Să fugă vor de-o Circe cu duh otrăvitor.

Spre-a nu uita că-s oameni, pe apele amare,
Se-mbată de lumină și vînt și roșii zări;
Iar gheața care-i mușcă și arșița de soare,
Încet, șterg orice urmă pe ei de sărutări.

Adevărați drumeții sînt însă cei ce pleacă
Așa doar ca să plece; cu sufletul ușor,
Ca un balon, ursitei, neșovăind, se pleacă,
Și spun: să mergem! fără să știe rostul lor.

Cei cu dorinți, ca stoluri de nori, nelămurite,
Visînd, precum de tunuri visează un recrutar,

De voluptăți străine și nemaiîntilnite,
Pe care mintea noastră nicicînd nu le-a știut!

II

Ne zbatem ca sfîrleaza; sîntem o biată minge,
Ce topăie și saltă; și-n somnul tulburat,
Curiozitatea parcă ne-nțeapă și ne-mpinge,
Cum biciuiește aștrii un demon înfuriat.

Ciudat destin, cu ținta ce veșnic se-nvrîtește;
E poate pretutindeni, deși nu-i nicăieri,
Și unde omul care mereu nădărduește,
Ca un nebun aleargă, cercîndu-și mîntuiri.

A sufletului navă, Icaria visează;
«Fii treaz!» răsună-o voce pe apele adînci.
O alta-nspăimîntată, de pe catarg urmează:
«Iubiri, noroc și slavă...» O, iad, sînt numai stînci!

Orice ostrov, departe, în zarea necuprinsă,
Ne pare-un Eldorado făgăduit, cu flori;
Și-nchipuirea noastră, cu aripi mari, aprinsă,
O stîncă stearpă numai descoperă în zori.

Ce facem cu luntrașul ce vede munți himerici?
Să-l ferecăm pe bietul, bețivul marinar?
Sau să-l zvîrlim în mare, cînd iscodește-Americi
De vis, ce fac să pară adîncul mai amar?

Tot astfel și bătrînul hoinar ce rătăcește
Visînd printre mocirle un rai fără temei;
O Capuă privirea-i vrăjită născocoște,
Oriunde un opaiț lucește-n vreun bordei.

III

Ciudați drumeți! Ce stranii și nobile istorii
Citim în ochii voștri adinci ca niște mări!
Deschideți-ne lada bogatelor memorii,
Cu giuvaeruri scumpe de stele și de zări.

La drum, deci, fără aburi nici vele-n vînt umflate!
Începeți amintirea din voi s-o depănați.
Pe duhurile noastre, mari pînze încordate,
Din temnițele noastre urîtul ni-l luați!

Ce ați văzut?

IV

«Văzut-am puzderie de stele,
Și ape și nisipuri, ce-n drum ni s-au ivit,
Cu tot neprevăzutul ce-ntîmpinam prin ele,
Acolo ca și-aicea ades ne-am plictisit.

Pe marea violetă, un răsărit de soare,
Sau vreo cetate veche scăldată în apus,
Ne aprindeau în inimi neliniști arzătoare,
Gonindu-ne spre-albastrul ce-ademenea de sus.

Dar cele mai frumoase priveliști întîlnite
Nu cuprindeau vreo taină și nu se potriveau
Cu lumile de nouri, pe cer închipuite;
Și cruntele dorințe din noi se înteteau.

– Căci o dorință crește, de-i hărăzești plăcere!
Bătrîn copac, dorință, plăcerea-i hrana ta.
Cînd scoarța ta se-ngrașe, adăugînd putere,
De soare mai aproape tu crengile ți-ai vrea.

Mai viu decît cipresul, cît vei mai creşte oare,
Copac vînjos? Şi totuşi, cumînţi, am adunat
Pentru albumul lacom al vostru, lucruri rare,
Fraţi, căroră vă place tot ce e depărtat.

Am mai văzut şi idoli împodobiţi cu trompă,
Şi tronuri cu rubine şi aur sclipitor;
Feerice palate apoi, a căror pompă
Ar fi şi pentru Cressus un vis costisitor;

Ne-au îmbătat privirea, podoabe şi veşminte;
Femei ce-şi pun vopsele pe unghii şi pe dinţi;
Şi vraci, pe care şerpilor se-ntrec ca să-i alinte.»

V

Şi mai departe, spuneţi...

VI

«Copilăroase minţi!

Un amănunt de seamă, să nu-l uităm pe urmă:
Ne-a plictisit, oriunde mergeam, nestrămutat,
Pe treptele fatale, din vîrf pînă la urmă,
Acelaşi trist spectacol al vechiului păcat:

Femeia, roabă timpă, iubindu-se pe sine,
Stupidă, dar semeată în faţa orişicui;
Bărbatul, aspru, hulpav, curvar fără-de ruşine,
Mocirlă-ntr-o cloacă şi rob al roabei lui.

Călăul care rîde, martirul care plînge,
Otrăvile puterii, ce-aţîţă pe despot,
Petrecerea stropită şi parfumată-n sînge,
Şi gloata ce sărută smerit un bici netot.

Religii felurite, luînd cerul de pulpană
Și cotropind tăria; Sfințenia, smerit
Virită ca plăpîndul în pat de puf și-n blană,
Cătîndu-și voluptatea prin cuie și prin cit.

Flecara omenire, de geniu îmbătată,
Și pradă, ieri și astăzi, eternei nebunii,
Strigînd în agonie, la cer, înverșunată:
«Stăpîne, semen, Doamne, te blestem pe vecii!»

Cei mai deștepți, amanții viteji ai nebuniei,
Fugind de turma strînsă prin țarcuri, de destin,
În necuprinsul opiu sortindu-se beției!
– Acesta e al lumii scurt, veșnic buletin.»

VII

Călătoria-i plină de-amare-nvățăminte!
Urită, mică, lumea își bate joc de noi,
Și chipul nostru searbăd ni-l pune înainte:
Într-un pustiu de plictis, o oază de noroi!

Să mergem? Să rămînem? Rămii de poți rămîne,
Sau pleacă, de-i nevoie. Tu, fugi, altu-i pîtit,
Cercînd să-nșele timpul, dușmăn de ieri și mîine,
Ce-l paște fără milă. Atîți fug netihnit,

Ca blestematul jidov și-apostolii – și care
Se-ascund de retiarul nemernic și nebun;
Și nu le-ajung, să fugă, nici trenuri, nici vapoare;
Iar alții nu se mișcă din leagăn și-l răpun.

Cînd pe grumazul nostru îi vom simți piciorul,
Plini de nădejde: haide să mergem, vom striga;
Cu ochii-n larg, cu vîntul în plete, ne-om lua zborul,
Și, cum odinioară spre China, vom pleca

Voioși, prin bezna morții, aievea, mai departe,
Nepăsători, ca tineri drumetri, înaripați.
O, auziți ce glasuri și cîntece de moarte
Se-apropie și cheamă: «Voi, care căutați

Înmiresmatul lotus, veniți, culegeți floarea,
Și rodul după care mereu ați jinduit.
Veniți să beți nectarul ce-l toarnă încîntarea
Amurgului acesta ce nu are sfîrșit.»

Știm bine-al cui e glasul chemînd din fundul zării;
Pylazii noștri-acolo tind brațele voioși.
«Electra te așteaptă!» ne strigă-aceea cărei
Îi sărutam genunchii în alte vremi, sfioși.

VIII

Bătrîne căpitane, tu moarte, ceasul sună!
Pornește! Țara asta ne-a plictisit acum!
Și dacă nori de smoală pe cer și mări se-adună,
Văpăile din inimi ne-or lumina pe drum!

Tu picură-ne-n inimi otrava ce dă vlagă;
Nu vezi ce foc ne arde și cum ne mistuim?
Să cercetăm, vrem, cerul și iadul, firea-ntreagă,
Ca prin necunoscuturi *ceva nou* să găsim!

Lazăr Iliescu

CĂLĂTORIA

Lui Maxime du Camp

I

Copilul ce-și nutrește cu hărți și stampe-avîntul
Măsoară lumea după întinsele-i porniri.
O, la lumina lămpii ce mare e pămîntul!
Cît e de mic pămîntul văzut în amintiri!

Cîndva pornim cu mintea arzînd de idealuri,
Cu suflet plin de ciudă și crîncene chemări,
Și ducem, legănată domol în ritm de valuri,
Nemărginirea noastră pe mărginite mări:

Unii fugind să scape de patrii ticăloase;
Alții priviți cu groază de-ai lor; și alți cîțiva,
Magi înecați în ochii unei femei frumoase,
Primejdioasa Kirke ce i-a robit cîndva.

De teamă să nu fie schimbați în dobitoace
Se-mbată cu lumină, văzduh și-aprinse zări;
Vifornița ce-i bate și soarele ce-i coace
Șterg urmele lăsate pe-obraji de sărutări.

Drumetii neaoși însă sînt numai cei ce pleacă
Doar ca să plece; inimi umplute cu pustiu,
Destinul lor haotic neconținut îi joacă
Și haide! spun într-una, de ce, nici ei nu știu;

Cei cu dorinți fugare ca nourii și care
Visează, cum visează asaltul un recrut,
Plăceri necunoscute, imense, schimbătoare,
Al căror nume mintea în veci nu l-a știut!

II

Sintem, ce groaznic lucru! asemeni cu-o sfirlează
Care se-nvrte-ntr-una; ba chiar, de multe ori,
Și-n somn curiozitatea ne chinuiește, trează,
Ca un sălbatic înger ce biciuiește sori.

Ciudată soartă-n care mereu se mută țelul
Și poate fi oriunde căci nicăirea nu-i;
Și omul cu speranța mai tare ca oțelul
Tot caută odihnă umblind mereu hai-hui.

Ni-i sufletul o navă spre Utopii pornită;
«Deschide ochii!» strigă pe punte-o voce-adâncă;
Sus pe catarg o voce răsună-nnebunită:
«Noroc... iubire... slavă!» Blestem! e doar o stîncă!

O insulă pe care catargul o vestește
Ne pare-un Eldorado de soartă hărăzit;
Închipuirea care orgia-și pregătește
În zori abia o stîncă pustie a găsit.

Îndrăgostit sărmanul de țări și țărmi himerici,
De ce să-l pui în lanțuri sau să-l arunci în mare
Pe-acest bețiv fantastic născocitor de-Americi
Al căror vis sporește abisurile-amare?

Așa și vagabondul ce prin noroi păsește
Cu nasu-n vînt, visează splendori fără temei;
Privirea lui vrăjită o Capuă găsește
Oriunde lumînarea lucește-ntr-un bordei.

III

Ciudați drumeți! Ce multe și nobile istorii
Citim în ochii voștri adinci ca niște mări!
Deschideți-vă-acuma bogatele memorii
Cu stranii juvaeruri de aștri și de zări.

Vrem să purcedem fără vapori și fără vele!
Ni-s cugetele-ntinse ca niște mari năframe;
Ca să-alungăm uritul, resfringeți larg pe ele
Picturile-amintirii cu vaste zări drept rame!

Ei! ce-ați văzut pe unde-ați umblat?

IV

«Văzut-am stele
Și valuri; și nisipuri de-asemeni am găsit;
Și-n ciuda multor piedici neprevăzut de grele,
Adesea ca și-aicea la fel ne-am plictisit.

A soarelui splendoare pe marea viorie
Și în amurguri larga orașelor splendoare
În inimile noastre sădeau dorința vie
Să ne-afundăm în cerul cu-ademeniri solare.

Cele mai mari priveliști și cele mai bogate
Orașe n-aveau vraja de vis pe care-o dau
Cetățile de nouri, de vânturi alungate;
Și veșnic tot mai multe dorinți ne chinuiau!

– Dorința împlinită zbucnește tot mai tare.
Dorință, tu, vechi arbor cu voluptăți hrănit,
Cînd scoarța ta într-una se-ngroașă, către soare
Puternicele-ți ramuri se-ntind necontenit!

Mereu vei crește, arbor mai rodnic în mlădițe
Decît stejarul? – Totuși, cu grijă noi am scos
Pentru albumul vostru flămînd cîteva schițe,
Frați ce gîndiți că tot ce-i departe e frumos!

Am salutat în cale divinități cu trompă
Și tronuri înstelate cu pietre de lumină;
Palate mari a căror miraculoasă pompă
Pe bogătașii voștri i-ar duce la ruină;

Veșminte care pentru priviri sînt o beție;
Femei cu zugrăveală pe unghii și pe dinți
Și vrăjitori c-un șarpe la gît drept salbă vie.»

V

Pe urmă? Mai departe?

VI

«Copilăroase minți!

Spre-a nu uita un lucru de mare-nsemnătate,
Văzut-am pretutindeni, fără-a fi căutat,
La fiecare treaptă a scării blestемate
Eterna plictiseală a vechiului păcat;

Femeia, sclavă proastă și plină de trufie,
Slăvindu-și fără scîrbă un farmec mașinal;
Bărbatul, dеспot hulpav și spornic la curvie,
El însuși sclav al slavei, mocirlă în canal;

Călăul care rîde, martirul care plînge;
Otrăvile puterii ce-ațiță pe tiran;
Petrecerea sporită cu-adulmecări de sînge;
Mulțimea-ndrăgostită de biciul suveran;

O seamă de religii la fel cu-a noastră, toate
Năvală dînd în ceruri; Sfințenia găsind
În cuie și-n păr aspru o nouă voluptate
Așa cum delicații pe-un pat de puf se-ntind;

Flecara Omenire de-a pururi îmbătăță
De geniul ei, la ceruri strigînd spre Dumnezeu
Cu mintea rătăcită acum ca și-altădată:
«Stăpîne, seamăn mie, fii blestemat mereu!»

Și-apoi cîțiva, statornici amănți ai Nebuniei,
Fugind din marea turmă împinsă de Destin
Și-n opiul vast găsindu-și odihna veșniciei!
– Acesta este-al lumii statornic buletin.»

VII

Amară-nțelepciune scoți din călătorie!
Banală, monotonă și mică, lumea, ieri,
Azi, mîni, mereu, ne-arată oglinda noastră vie:
O tristă oază într-un deșert de neplăceri!

Să pleci? Să stai? Stai dacă poți; pleacă dacă cere
Nevoia. Unul fuge și altul stă pitit,
Să-nșele pe vrăjmașul cel care-n veci nu piere,
Timpul! Sînt însă alții ce merg neconținut,
Ca Ahasvèr pribeagul și-apostolii, și care,
Fugind de retiarul cu ticăloasa-i plasă,
Aleargă toată viața în trenuri și-n vapoare;
Iar alții îl omoară fără-a porni de-acasă.

Cînd în sfîrșit va pune picioru-n ceafa noastră,
Putea-vom iar să prindem nădejde și avînt.
Și cum plecam odată spre India măiastră
Cu ochii țintă-n larguri și pletele în vînt,

Porni-vom pe întinsa întunecimii mare,
Voioși ca niște tineri drumeți neîncercați.
Nu auziți voi glasuri zglobii și funerare
Ce spun: «Veniți voi care de mult vreți să mîncăți

Din parfumatul Lotus! Aici culegeți, iată,
Fantasticele poame pe care le-ați dorit;
Veniți să vă îmbete cu liniștea-i ciudată
Această după-amiază ce-i fără de sfîrșit!»

Am și ghicit că-s stăfii din felul întrebării;
Pilazii noștri-n zare tind brațele spre noi.
«Găsește-ți iar Electra!» ne spune-aceea cării
Îi sărutam pe vremuri genunchii amîndoi.

VIII

O, Moarte, căpitane bătrîn, e vremea, du-ne
Din țara asta unde ne plictisim, străini!
Și apele și cerul acum sînt de cărbune
Dar inimile noastre sînt pline de lumini.

Otrava ta ne-o toarnă drept bălsam și ne lasă
Să ne-afundăm în hăul cel fără de ecou!
Și dacă va fi raiul sau iadul, nu ne pasă!
Un singur gînd ne arde: să dam de ceva nou.

Al. Philippide

CĂLĂTORIA

Lui Maxime du Camp

I

Copiii-ndrăgostiți de hartă și de stampe
Văd toate pe măsura mirajului visat.
Ce mare e pământul sub globul unei lampe
Și-n ochii amintirii cât e de ne-nsemnat!

Plecarăm într-o zi, lucid și furtunatic,
Cu inimi revoltate și-un vis neîmplinit,
Ca să ne legănăm, spre alte zări, molatic,
Tot nesfârșitul nostru pe-al mărilor sfârșit.

În altă țară, unii, să-și caute fericirea
Sau plictisiți de leagăn, porniseră la drum;
Iar alții, filozofi, fugind de înjosirea
Neînduratei Circe și aprigu-i parfum,

Ca nu cumva să-i schimbe în fiare, se îmbată
De spațiul și lumina îndepărtatei zări.
Pe rînd îi arde gerul și bolta-nfierbîntată,
Ștergîndu-le stigmatul fatalei sărutări.

Dar călătorii vrednici de nume-s cei ce pleacă
Și sufletul ușor li-i de fluture de mai;
Pe soare arzător, sau rece promoroacă
Destinul lor hoinar le spune veșnic: Hai!

Dorința-le cu formă incertă de volute
Își caută evadarea, ca un recrut închis

Spre vastele plăceri, adînci și neștiute,
Pe care ceilalți oameni le află doar în vis.

II

Vom imita adesea sfirlezele și bila,
Căci nu ne lasă-n pace nici cînd am adormit,
O curiozitate ce nu cunoaște mila,
Arhanghel biciuind un soare-nnebunit.

Destin hoinar cu ținta mereu îndepărtată,
Adesea nicăierea sau poate-n orice loc,
Om blestemat, speranța ta nemăsurată
Neconținut aleargă spre-un vis fără-de noroc.

Ni-i sufletul o navă căutînd străvechi Icarii,
O voce ne încîntă: «Privește spre liman!»
Oprită de stridența neînduratei arii:
«Nu-i țara fericirii, ci bancul de mărgean!»

O insulă zărită pe dunga viorie
Ne pare-un Eldorado în care vom opri.
Fantastica speranță și-a viselor orgie
Vor întîlni doar stîncă pustie-n zori de zi.

Sărman îndrăgostit de lumi întruchipate,
Vei trebui zvirlit în mare sau închis,
Năier neistovit spre țări îndepărtate,
Care-amărăsc întinsul oceanelor abis.

Biet vagabond ce treci nepăsător prin zloate,
Visînd un paradis, imens și diafan,
Cînd ochiul tău vrăjit descoperă palate
Cu taine minunate, în fiecare han!

III

O, călători ciudați, ce sumbră povestire
Citim în ochii voștri adînci ca niște mări!
Aveți în scrinul vostru comori de amintire:
Bijuterii bizare de-azur și depărtări.

Voi ne veți duce fără lopată și vîntrele,
Ca să ne desfățați uritul nesfîrșit,
Pe-aripa fanteziei cu sutele-i de stele,
Pe care amintirea voastră le-a trezit.

IV

«Noi am văzut atîtea necunoscute astre,
Oceane și nisipuri în lungul nostru drum.
Deși am încercat primejdii și dezastre,
Ne-am plictisit amarnic adesea, ca și-acum.

Minunea unui soare pe marea violetă
Și gloria din portul luminii de apus,
Aprinseră dorința fierbinte și secretă –
De-a ispiți mirajul prăpastiei de sus.

Cetățile bogate, priveliștile rare
N-aveau nicicînd acel mister insidios
Al țărilor formate în nori, din întimplare,
Cînd bîntuia un dor tăcut și tenebros.

Distanțele ajunse își întindeau iar mreaja!
Dorința-i un copac ce crește în plăceri,
Cu cît își înăsprește și-nvîrtoșează coaja,
Mlădițele simt dorul solarei mîngîieri.

Vei crește totdeauna, o, plantă cu parfumul
De chiparos? Dar noi de-acum am adunat
Destul de multe mostre, să vă umplem albumul,
Naivi adoratori a tot ce-i depărtat!

Ne-am închinat la idoli împodobiți cu trompă,
La tronuri înstelate și pline de mister,
La mîndrele palate cu nedescrisa pompă
Ce-ar ruina pe cel mai invidiat bancher.

Am întîlnit veșminte din stofă ce orbește,
Femei cu unghii roșii și dinții mari lucioși,
Ca șarpele pe care un vraci îl mînuiește !

V

Ați mai văzut ceva?

VI

O, tineri curioși!

Dar, ca să nu uităm problema capitală,
Găsirăm pretutindeni, chiar făr' a fi căutat
Aceeși așezare imundă și fatală
Cu tragicul spectacol al vechiului păcat!

Femeia, ca o sclavă, fudulă și stupidă,
Iubindu-și fără scîrbă trupul senzual,
Iar omul, un tiran cu pofta lui avidă,
Trist rob al unei roabe, un șant într-un canal!

Călăul credincios, martirul ce scrișnește
Și sărbători sfîrșite în sînge și omor,
Despoți pe cari povara puterii îi strîvește,
Popoare ce imploră un bici amortitor!

Am cunoscut religii la fel cu cea-nvechită
Înstăpînindu-și cerul, iar omul virtuos,
Ca și acel ce-apucă pe-o cale rătăcită,
Căutînd în suferință mirajul voluptuos.

Locvacea omenire, cuprinsă de beție,
Nebună în orgoliu-i magnific și prostesc,
Nu respectă-îmboldită de crunta-i agonie
Nici numele prea sfînt al tatălui ceresc.

Doar unii, dezgustați de-atîta-nfumurare
Din partea tristei turme și-ngustul ei destin,
Se consolau cu opiu și visuri solitare!
– Acesta e al lumii amarnic buletin!»

VII

Ce triste certitudini îți dă călătoria!
O lume mult prea strîmtă și pururea banală,
Atît de-asemeni nouă, cu toată grozăvia
De oază-ntr-un pustiu imens de plictiseală.

Să pleci sau nu? Rămii de crezi că-i preferabil
Sau pleacă dacă-ți pare că e mai potrivit
Și-așa n-ai să-ți întreci dușmanul execrabil
Căci timpu-n fuga lui nu poate fi oprit.

Ca un apostol care își caută prozeliții,
Sau jidovul etern, striga-vom la vîslaș
Să-mîie spre-a-l întrece, nepricepînd, smintiții,
Că alții-l întrecură în propriul lor sălaș.

Cînd ne va fi ajuns, vom refuza hodina,
Strigînd: «Tot înainte!» cu-același viu avînt
Ca-n clipele plecării uimite pentru China
Cu ochii peste zare și pletele în vînt!

Căci ne vom imbarca pe-ntinsele tenebre
Cu sufletul voios de tînăr călător.
O voce cu nuanțe suave și funebre
Va zice: «Ia-n priviți cît e de-mbietor

Neprețuitul lotus cu floare parfumată!
De-acum gustați-i fructul atît de mult dorit
Ca să simțiți beția adincă și ciudată
A unei după-amiezi ce nu are sfîrșit!»

E-o voce care-a fost adesea auzită.
Pe cellalt mal Pylade ne cheamă-ndurerat!
«Împrospătează-ți gîndul venind spre-a ta iubită!»—
Ne zice-un glas duios și-atît de adorat.

VIII

O, moarte, vine vremea să facem socoteala
Și să pornim în larg, bătrîne căpitan!
Căci dacă-aicea cerul și marea-i ca negreala,
În suflet port lumina eternului liman!
Îngăduie-mi pocalul cu sfînta lui speranță
Ce-nviorează ochii și creierul trudit
Și să pornim oriunde, căci n-are importanță,
De dragul noutății celuiilalt infinit!

Neculai Roșca

CXXVII LES BIJOUX

*La très chère était nue, et, connaissant mon cœur,
Elle n'avait gardé que ses bijoux sonores,
Dont le riche attirail lui donnait l'air vainqueur
Qu'ont dans leurs jours heureux les esclaves des Mores.*

*Quand il jette en dansant son bruit vif et moqueur,
Ce monde rayonnant de métal et de pierre
Me ravit en extase, et j'aime avec fureur
Les choses où le son se mêle à la lumière.*

*Elle était donc couchée et se laissait aimer,
Et du haut du divan elle souriait d'aise
A mon amour profond et doux comme la mer,
Qui vers elle montait comme vers sa falaise.*

*Les yeux fixés sur moi, comme un tigre dompté,
D'un air vague et rêveur elle essayait des poses,
Et la candeur unie à la lubricité
Donnait un charme neuf à ses métamorphoses.*

*Et son bras et sa jambe, et sa cuisse et ses reins,
Polis comme de l'huile, onduleux comme un cygne,
Passaient devant mes yeux clairvoyants et sereins;
Et son ventre et ses seins, ces grappes de ma vigne,*

*S'avançaient, plus câlins que les Anges du mal,
Pour troubler le repos où mon âme était mise,
Et pour la déranger du rocher de cristal
Où, calme et solitaire, elle s'était assise.*

*Je croyais voir unis par un nouveau dessin
Les hanches de l'Antiope au buste d'un imberbe,
Tant sa taille faisait ressortir son bassin.
Sur ce teint fauve et brun le fard était superbe!*

*– Et la lampe s'étant résignée à mourir,
Comme le foyer seul illuminait la chambre,
Chaque fois qu'il poussait un flamboyant soupir,
Il inondait de sang cette peau couleur d'ambre!*

GIUVAERURI

Iubita era goală și cunoscîndu-mi firea
Păstrase, doar, asupra-i sunîndeale podoabe
Și îi dădeau bogatele scule semetîirea
Ce au în zile-albastre-ale maurilor roabe.

Cînd zvîrle-n dans vii sunete batjocoritoare,
Strălucitoarea lume de fier legat de piatră,
Extazului mă dăruî, iubesc pîn-la turbare
Amestecul de sunet cu a luminii vatră.

Era întinsă leneș și se lăsa iubită,
De pe divan zîmbindu-i cu largă mulțumire
Adîncii mele patimi ca marea unduită,
Ca spre un mal pornind către ea-n tălăznire.

Țîntindu-mă cu ochii de fiară îmblînzită,
Absentă, visătoare, schimba-n mișcare poze,
Și desfrînarea-i moale-n candoare altoită
Punea un farmec nou pe-ale ei metamorfoze;

Și brațu-i, gamba, coapsa, și torsul ei mișcă
Lucind uleiuri, lebădă-n jocuri unduite,
Îmi năluceau privirea, pătrunzătoare, clară;
Pintec și sîni, ciorchinii din via mea rodită,

Mai mîngioși ca îngerii răului, veneau
Să tulbure odihna în inima-mi durată,
Din stîncă de cristale s-o spulbere cercau
Din liniștea în care stătea însingurată.

Credeam că văd unite pentru un scop divin
Coapsele Antiopei sub piept efeb purtate,
Cum talia-i crescuse superbul ei bazin;
Pe tenu-i brun, spre roșu, ce farduri vii pictate!

Și lampa, resemnată, da flacăra-n declin;
Căminul în odaie mai răspîndea lumină,
De fiecare dată, cu-al flăcării suspin
Făcea chihlibaria ei piele, sanguină.

Radu Boureanu

PODOABELE

Preadraga era goală și, cum mă știe ea,
Păstrase doar, sonore, podoabele de aur,
Bogat dichis ce-ndată semeată o făcea
Cum par în zile bune și roabele, la Maur.

Cînd scoate-n dans un clinchet, subțire și zglobiu,
Îmi place lumea asta de pietre și metale
Și tîn cu-nversunare la ele, dacă știu,
Să-mbine scăpărare și sunete egale.

Deci se lăsa iubită, întinsă pe divan,
Și surîdea încântată-n triumfu-i de femeie
Spre dragostea-mi adîncă și blindă, ocean
Urcînd spre ea, faleză visată de maree.

Privindu-mă în față ca tigrul în răsfăt,
Alene, visătoare, mereu lua alte poze,
Iar nevinovăția și lîncedu-i dezmăt
Îmi dăruiau alese și noi metamorfoze;

Și brațul și piciorul și coapsa, unduind
Ca lebăda pe ape, cu luciu de ulei,
Se perindau și-n mine nu aprindeau vreun jind;
Și pîntecul și sînii, cei doi ciorchini ai mei,

Ca niște Duhuri rele înaintau sprintar
Să-mi spulbere iar pacea din suflet, păcatoase,
Și-n urmă să-l prăvale din piscul de cleștar
Pe care, calm și singur, cu greu se așezase.

Acum vedem cum crește ca-ntr-un desen ciudat,
Pe coapsele-Antiopei un bust de tînăr, care
Mai larg făcea să pară și pîntecu-i sculptat.
Pe pielea brună fardul era o desfătare !

– Iar, pîn-la urmă, lampa murind îndurător,
Doar focu-n încăpere mai da lumină vie
Și, cînd scotea căminul vreun geamăt sclipitor,
Scâlda în sînge pielea lucind chihlimbarie!

Vladimir Colin

PODOABELE

Iubita era goală, și după-a mea dorință
Asupra ei păstrase sonorele podoabe,
Purtîndu-le cu-n aer semet, de biruință,
Ce-l au, în zile bune, a' maurilor roabe.

Risipa de metaluri și pietre, ce se-mbină
Și-n scînteieri de raze tresar în joc și cîntă,
Îngemănarea-aceasta de sunet și lumină
Privirea mi-o vrăjește și inima mi-o-ncîntă.

Culcată între perne, ea se lăsa-ndrăgită
Și surîdea, plăcîndu-i cum se-nălța s-o scalde
Iubirea mea tăcută, ca marea liniștită
Cînd vrea să prindă țărnul în brațele ei calde.

Mă urmărea cu ochii tigroaicei îmblînzite,
Și încercînd alene atrăgătoare poze,
Dădea candoare pură lascivelor ispite
Și-un farmec nou acestor trupești metamorfoze.

Și umerii, și brațul, și pulpele rotunde,
Mi se-mbiau privirii cu luciul lor de piele;
În mlădierea lină a lebedei pe unde,
Și pîntecul, și sîinii – ciorchinii viei mele –

M-ademeneau mai dulce ca îngerii pierzării,
Smulgîndu-mi bietul suflet din liniștea adîncă,
Unde-l lăsasem singur, pe-o culme a uitării,
Să doarmă în cristalul palatului din stîncă.

Mi se părea că-n voie, un meșter desenase
Pe trunchiul Antiopei un bust ca de băiat,
Și mijlocul, pe șolduri, ușor i-l subțiasse...
Ce splendid era fardul pe chipul ei bronzat!

– Apoi cu-ncetul lampa se stinse, și-n odaie
Zăream numai căminul cum flacăra-și răsfrînge,
Iar focul, trimițîndu-și suspinul în văpaie,
Tot trupul ei de ambră i-l îmbăia în sînge.

Al. Hodoș

GIUVAERURILE

Iubita mi-era goală, și, cum mă cunoștea,
Pe trup păstrase numai sonorele podoabe,
A căror bogăție mai mîndră o făcea,
Ca-n zilele lor bune, a maurilor roabe.

Cînd clinchetu-și trimite, ironic și sonor,
În dansuri, lumea asta de aur mă domină,
Mă învelește-n vraja-i, și-atunci, clocotitor,
Iubesc lumina care cu sunetul se-mbină.

Ea mă lăsa s-o mîngîi, culcată pe divan,
Și-asupra mea privirea-i cernindu-și încîntarea,
Simțeam iubirea-mi dulce și-adîncă,-un ocean,
Spre stîncă ei cum urcă, așa cum crește marea.

Tintindu-mă cu ochii, ca tigrul îmblînzit,
Vag, visătoare-ncearcă mereu tot alte poze;
Și pofta și candoarea ce-n ea s-au întîlnit
Dădeau nou farmec unor străvechi metamorfoze

Și brațul ei, și șolduri, și coapse, și picior,
Lucind ca undelemnul, ca lebezi se mlădie,
Trecînd pe lîngă ochiu-mi senin, străbătător;
Și pîntecul și sinii, ciorchinii mei din vie,

Mă ispiteau mai dulce ca demonii și-un val
Îmi risipea odihna din sufletul meu, care,
Calm, solitar, găsise în stîncă-i de cristal,
Un adăpost, departe de orice tulburare.

Pe chipu-i brun, sălbatic lucea un fard superb,
Și, o, ce schiță nouă, unite lîngă mine!
De coapsele-Antiopei, un trup vād, de imberb
Un bust de copilandru cu niște șolduri pline.

S-a resemnat și lampa să moară, și s-a stins;
Doar flacăra din sobă lumina-și mai răsfrînge;
De cîte ori trimite cîte-un suspin aprins,
Parcă inundă pielea de chihlibar cu sînge!

Lazăr Iliescu

GIUVAERURILE

Preadraga era goală și, cunoscîndu-mi dorul,
Pe ea lăsase numai brățările să sune;
Părea sub grea podoabă, privind învingătorul,
O sclavă marocană în zilele ei bune.

Cînd zvîrlă jocu-i clinchet zglobiu în veselie,
Această lume-n luciu de piatră și metal
Mă-ncîntă, mă răpește; iubesc la nebunie
Tot ce topește cîntec și rază-n mod egal.

Sta deci întinsă, leneș lăsîndu-se-ndrăgită.
Cu mulțumire-n perini de pe divan zîmbea
Iubirii mele – mare adîncă, repezită
Înspre faleza-i'naltă, de-acuma către ea.

Nepărăsîndu-mi ochii, ca tigrul subjugat,
Cu-n aer vag, în visu-i cerca tot alte poze,
Și gestul de candoare de-un lubric dor legat
Da farmec nou acestor străvechi metamorfoze.

Și brațele, piciorul și coapsele ei line,
Cu unduiri de lebezi și lustru de ulei,
Le cîntăreau în treacăt privirile-mi senine;
Și pîntecul și sinii, ciorchini din via ei,

Veneau, mai dulci ispite ca Îngeri de prihană,
Să tulbure odihna ce-n suflet mi-a fost scut,
Și ca s-o prăbușească din stîncă suverană
Pe care, solitară și calmă, a șezut.

Mi se-arătau, unite de-o linie ciudată,
Cosița Antiopei și bustul de băiat –
Sub zveltul tors sta șoldul în curbă tot mai lată,
Superb lucindu-i fardul pe-obrazul ei bronzat.

– Și lampa pe lungi umbre sfîrșind acum să moară,
Cum în odaie vatra mai pîlpiia din jar,
De cîte ori lumina da un oftat de pară,
Acoperea cu sînge un trup de chihlibar!

Ion Pillat

CXXVIII

LE LÉTHÉ

*Viens sur mon cœur, âme cruelle et sourde,
Tigre adoré, monstre aux airs indolents;
Je veux longtemps plonger mes doigts tremblants
Dans l'épaisseur de ta crinière lourde;*

*Dans tes jupons remplis de ton parfum
Ensevelir ma tête endolorie,
Et respirer, comme une fleur flétrie,
Le doux relent de mon amour défunt.*

*Je veux dormir! dormir plutôt que vivre!
Dans un sommeil aussi doux que la mort,
J'étalerai mes baisers sans remord
Sur ton beau corps poli comme le cuivre.*

*Pour engloutir mes sanglots apaisés
Rien ne me vaut l'abîme de ta couche;
L'oubli puissant habite sur ta bouche,
Et le Léthé coule dans tes baisers.*

*A mon destin, désormais mon délice,
J'obéirai comme un prédestiné;
Martyr docile, innocent condamné,
Dont la ferveur attise le supplice,*

*Je sucerais, pour noyer ma rancœur,
Le népenthès et la bonne ciguë
Aux bouts charmants de cette gorge aiguë
Qui n'a jamais emprisonné de cœur.*

LETHE

Tu, suflet crud și surd, te chem la mine,
Tu, tigru scump, tu monstru-nșelător,
Simt degetele, tremurînd, cum vor
Cu părul coamei tale să se-mbine.

În fusta cu parfumul tău vrăjit,
Să-ngrop adînc vreau fruntea-mi chinuită;
Să sorb, ca dintr-o floare vestejită,
Al dragostei defuncte iz coclit.

Mi-e somn! Nu vreau viață! Vreau uitare!
Un somn ca moartea, dulce,-mi va-nlesni
Pe trupul tău cu umbre arămii,
Să-mpart sărutu-mi fără remușcare.

O, patul tău, abis cu-adînci chemări,
Tot plînsul mi-l înghite și-l topește;
Uitarea-n gura ta sălășluiește,
Și-a Lethei undă porți în sărutări.

De soarta, care mi-este și deliciul,
De-acum voi asculta, cum mi-e ursit;
Martir supus, zadarnic osîndit,
Ce-și biciuie cu rîvna lui supliciul,

Voi suge, ca să uit cît mai curînd,
Balsamul și cucuta, încropite,
În sinul scump, cu sfîrcuri ascuțite,
Ce-n el n-a-nchis o inimă nicicînd.

Lazăr Iliescu

UITAREA

Vin' lângă mine, suflet veninos,
Molatec monstru, fiară adorată!
Vreau să-mi înfășur mina-nfiorată
În coama părului tău greu și gros;

În rochia ta cu falduri parfumate
Vreau capu-ndurerat să mi-l scufund
Și ca pe-un stins buchet să sorb profund
Mireasma dulce-a dragostei uitate.

Nu să trăiesc, să dorm aș vrea mereu!
În somn îți voi așterne fără teamă
Pe trupul tău cu străluciri de-aramă
Un nesfârșit sărut prelung și greu.

În patul tău, abis de desfătare,
Se stinge orice gând chinuitor
Și gura ta e-un nesecat izvor
De sărutări și aprigă uitate.

Robit acestui crud și drag destin,
Voi asculta poruncile-i perfide
Și, mucenic blajin care-și deschide
El însuși rănilor, de rîvnă plin,

Voi suge-otrava binecuvîntată,
Adormitoare-a vechilor torturi,
Din vîrfu-acestor sîni rotunzi și duri
În care n-a fost suflet niciodată.

Al. Philippide

A CELLE QUI EST TROP GAIE

Ta tête, ton geste, ton air
Sont beaux comme un beau paysage;
Le rire joue en ton visage
Comme un vent frais dans un ciel clair.

Le passant chagrin que tu frôles
Est ébloui par la santé
Qui jaillit comme une clarté
De tes bras et de tes épaules.

Les retentissantes couleurs
Dont tu parsèmes tes toilettes
Jettent dans l'esprit des poètes
L'image d'un ballet de fleurs.

Ces robes folles sont l'emblème
De ton esprit bariolé;
Folle dont je suis affolé,
Je te hais autant que je t'aime!

Quelquefois dans un beau jardin
Où je traînais mon atonie,
J'ai senti, comme une ironie,
Le soleil déchirer mon sein;

Et le printemps et la verdure
Ont tant humilié mon cœur,
Que j'ai puni sur une fleur
L'insolence de la Nature.

*Ainsi je voudrais, une nuit,
Quand l'heure des voluptés sonne,
Vers les trésors de ta personne,
Comme un lâche, ramper sans bruit,
Pour châtier ta chair joyeuse,
Pour meurtrir ton sein pardonné,
Et faire à ton flanc étonné
Une blessure large et creuse,
Et, vertigineuse douceur!
A travers ces lèvres nouvelles,
Plus éclatantes et plus belles,
T'infuser mon venin, ma sœur!*

CELEI PREA-VESELE

Un peisaj încântător
E-ncântătoarea ta făptură;
Îți joacă zîmbetul pe gură
Ca boarea unui vînt ușor.

Drumețul trist ce-ți iese-n cale
Își simte sufletul vrăjit,
În clipa cînd i-a răsărit
Splendoarea sănătății tale.

În armonia de culori
Ce trupul tău îl înveșmîntă,
Poeții-închipuirii cîntă
Un grațios balet de flori.

Veșmîntul tău multicolor
Cu inima ți-l potrivești;
Nebună, tu mă-nnebunești,
Și te urăsc, cum te ador!

Tînjeam în vesela grădină,
Cînd soarele, bătîndu-și joc,
M-a sfișiat cu lănci de foc
Din arzătoarea lui lumină.

M-au umilit ca pe-un martir,
Grădina, primăvara, Firea,
Și pentru-a-mi răzbuna jignirea,
Am pedepsit un trandafir!

Ascuns în umbrele tăcerii,
Aș vrea să mă strecur la fel,
În preajma ta, ca un mișel,
La ceasul tainic al plăcerii,

Să-ți pedepsesc frumosul trup,
Să-ți sînger carnea-nspăimîntată,
Nevinovatul sîn de fată,
Și-o rană-n coapsa ta să rup,

Apoi, cu dulce voluptate,
Înfrigurat aș căuta,
În astă nouă gură-a ta,
Să torn veninul meu – de frate.

Al. Hodoș

CELEI PREAVOIOASE

Privirea, capul, mersu-ți lin,
Sint o priveliște ce-ncintă;
Pe chipul tău un zîmbet cîntă
Ca briza pe un cer senin.

Cînd mergi, de sănătate plină,
Uimești pe bietul trecător,
Cu luciul alb al brațelor,
Cu umerii țîșnind lumină.

Pe rochii tu presari culori
Deschise și răsunătoare;
Poetii văd în tine-o floare,
Jucînd într-un balet de flori.

Ca rochia ești și tu, întreagă:
Un duh împestrițat, sucit;
Nebună, care m-ai smintit!
O, te urăsc, pe cît mi-ești dragă!

Cînd prin vreun parc mi se întîmplă
Să-mi tirii inima pustie
Parcă simțeam, ce ironie,
Cum soarele mă sfișia,

Simțeam cum primăvară, soare,
Verdeață, tot, mă umilesc,
Și-atunci călcam pe cite-o floare
Natura vrînd s-o pedepsesc.

Tot astfel, într-o noapte grea,
Cînd ceasul voluptății vine,
Înspre comorile din tine,
Tiptil, să mă strecor aș vrea,

Să-ți biciui carnea ta voioasă,
Să mușc din sînul tău, cruțat,
Și-n trupul răzvrătit, mirat,
Să-ți fac o rană fîroasă;

Apoi, o, fulger scurt, divin!
Prin buzele aici croite,
Cărnoase, noi și strălucite,
Să-ți torn întregul meu venin!

Lazăr Iliescu

CXXX LESBOS

*Mère des jeux latins et des voluptés grecques,
Lesbos, où les baisers, languissants ou joyeux,
Chauds comme les soleils, frais comme les pastèques,
Font l'ornement des nuits et des jours glorieux,
Mère des jeux latins et des voluptés grecques,*

*Lesbos, où les baisers sont comme les cascades
Qui se jettent sans peur dans les gouffres sans fonds
Et courent, sanglotant et gloussant par saccades,
Orageux et secrets, fourmillants et profonds;
Lesbos, où les baisers sont comme les cascades!*

*Lesbos, où les Phrynés l'une l'autre s'attirent,
Où jamais un soupir ne resta sans écho,
A l'égal de Paphos les étoiles t'admirent,
Et Vénus à bon droit peut jalouser Sapho!
Lesbos, où les Phrynés l'une l'autre s'attirent,*

*Lesbos, terre des nuits chaudes et langoureuses,
Qui font qu'à leurs miroirs, stérile volupté!
Les filles aux yeux creux, de leurs corps amoureuses,
Caressent les fruits mûrs de leur nubilité;
Lesbos, terre des nuits chaudes et langoureuses,*

*Laisse du vieux Platon se froncer l'œil austère;
Tu tires ton pardon de l'excès des baisers,
Reine du doux empire, aimable et noble terre,
Et des raffinements toujours inépuisés.
Laisse du vieux Platon se froncer l'œil austère.*

Tu tires ton pardon de l'éternel martyr
Infligé sans relâche aux cœurs ambitieux
Qu'attire loin de nous le radieux sourire
Entrevu vaguement au bord des autres cieus;
Tu tires ton pardon de l'éternel martyr!

Qui des Dieux osera, Lesbos, être ton juge,
Et condamner ton front pâli dans les travaux,
Si ses balances d'or n'ont pesé le déluge
De larmes qu'à la mer ont versé tes ruisseaux?
Qui des Dieux osera, Lesbos, être ton juge?

Que nous veulent les lois du juste et de l'injuste?
Vierges au cœur sublime, honneur de l'Archipel,
Votre religion comme une autre est auguste,
Et l'amour se rira de l'Enfer et du Ciel!
Que nous veulent les lois du juste et de l'injuste?

Car Lesbos entre tous m'a choisi sur la terre
Pour chanter le secret de ses vierges en fleur,
Et je fus dès l'enfance admis au noir mystère
Des rires effrénés mêlés au sombre pleur;
Car Lesbos entre tous m'a choisi sur la terre.

Et depuis lors je veille au sommet de Leucate,
Comme une sentinelle à l'œil perçant et sûr,
Qui guette nuit et jour brick, tartane ou frégate,
Dont les formes au loin frissonnent dans l'azur,
Et depuis lors je veille au sommet de Leucate

Pour savoir si la mer est indulgente et bonne,
Et parmi les sanglots dont le roc retentit
Un soir ramènera vers Lesbos, qui pardonne,
Le cadavre adoré de Sapho qui partit
Pour savoir si la mer est indulgente et bonne!

De la mâle Sapho, l'amante et le poète,
Plus belle que Vénus par ses mornes pâleurs!
– L'œil d'azur est vaincu par l'œil noir que tachète
Le cercle ténébreux tracé par les douleurs
De la mâle Sapho, l'amante et le poète!

– Plus belle que Vénus se dressant sur le monde
Et versant les trésors de sa sérénité
Et le rayonnement de sa jeunesse blonde
Sur le vieil Océan de sa fille enchanté;
Plus belle que Vénus se dressant sur le monde!

– De Sapho qui mourut le jour de son blasphème,
Quand, insultant le rite et le culte inventé,
Elle fit son beau corps la pâture suprême
D'un brutal dont l'orgueil punit l'impiété
De celle qui mourut le jour de son blasphème.

Et c'est depuis ce temps que Lesbos se lamente,
Et, malgré les honneurs que lui rend l'univers,
S'enivre chaque nuit du cri de la tourmente
Que poussent vers les cieux ses rivages déserts.
Et c'est depuis ce temps que Lesbos se lamente!

LESBOS

Cuib de latine jocuri și voluptăți eline,
O, Lesbos, cu sărutul fierbinte,-mbietor,
Cu-mbrățișări domoale sau vii, de soare pline,
Ce-mpodobesc și zile și nopți cu harul lor;
Cuib de latine jocuri și voluptăți eline;

Săruturile-ți, Lesbos, sînt aprige cascade,
Vuînd, neînfrîinate, spre hăuri fără fund,
Si gilgîie și țipă sub nevăzute-arcade
Cu glas de vijelie, necunoscut, profund.
Săruturile-ți, Lesbos, sînt aprige cascade!

Lesbos, tărîm în care Phryneele se cheamă
Și, suspinînd, nasc alte suspine pe pămînt;
Sus, stelele, cu Paphos te prețuiesc de-o seamă,
Iar Venus pizmuiește pe Sapho și-al ei cînt;
Lesbos, tărîm în care Phryneele se cheamă;

Lesbos, tărîm de calde sfîrșeli și voluptate,
Pe unde, cu-ochii vineți, fecioarele-și privesc
Molaticele trupuri nubile, minunate,
A' căror roade-n pîrgă le-alintă și-ndrăgesc;
Lesbos, tărîm de calde sfîrșeli și voluptate,

Și dacă bietul Platon e supărat, ce-ți pasă?
Iertarea ta e-n însuși belșugul de-alintări.
Regină peste-aceste limanuri de mătăasă,
Cu mîngîieri subtile și-ascunse încîntări;
Și dacă bietul Platon e supărat, ce-ți pasă?

Iertarea ta e-n chinul ce necurmat pîndește
Pe cei ce se avîntă, viteji și îndrăzneți,
Spre-un chip frumos ce-n zare, duios, i-ademeneste,
Ca dintr-o altă lume, cu alte dimineți.
Iertarea ta e-n chinul ce necurmat pîndește.

Ce zei din ceruri, Lesbos, severi, îți pot da ție
Osîndă? Frunții tale, ce-n munci s-a ofilit?
Cînd pe cîntarul de-aur ai pune-n terezie
Șuvoaiele de lacrimi ce-n mări le-ai risipit?
Ce zei din ceruri, Lesbos, ți-ar da osîndă ție?

Ce-nseamnă nedreptate și drept, în lumea noastră,
Fecioare-a căror faimă cinstește-al vremii vad?
Ca orice crez, e sfântă aici credința voastră,
Iar dragostea nu știe de ceruri și de iad!
Ce-nseamnă nedreptate și drept, în lumea noastră?

Ci eu am fost de Lesbos ales, și am putere
Fecioarele-i nubile să cînt, cum se iubesc;
Și încă din pruncie știu negrele mistere
În care ris și lacrimi țîșnind se împletesc.
Ci eu am fost de Lesbos ales, și am putere.

De-atunci eu stau de veghe pe vîrful Leucatei,
O sentinelă trează ce cată împrejur
Să deslușească-n zare catargele fregatei
Ce, poate, se arată sub cerul de azur;
De-atunci eu stau de veghe pe vîrful Leucatei,

Să aflu dacă marea-i prielnică și bună
Și-n apele-i aduce, pe valul înspumat,
Prin geamătul de piatră al stîncilor ce sună,
Pe mîndra Sapho, moartă, ce-n zări s-a avîntat.
Să aflu dacă marea-i prielnică și bună

Cu bărbătoasa Sapho, poetă și iubită,
Și-atîta de frumoasă precum nici Venus nu-i, –
Ai cărei ochi albaștri se-ntunecă-o clipită,
Cînd lingă ochii negri și-ncercănați îi pui,
Cu bărbătoasa Sapho, poetă și iubită.

Mai mîndră decît Venus cînd trece peste lume
Ca să-și reverse darnic seninele culori,
Pe marea încîntată de fiica ei din spume,
Ce-și zburdă tinerețea bălaie printre nori;
Mai mîndră decît Venus cînd trece peste lume!

Cu trista Sapho, moartă în ziua blestemată,
Cînd, lepădîndu-și crezul și ritul născocit,
Își dăruise trupul frumos, necugetată,
Acelui ce păcatul, rîzînd, i-a răsplătit,
Cu trista Sapho, moartă în ziua blestemată.

Din ziua-aceea, Lesbos, nemîngîiată, plînge;
Deși o lume-ntreagă o cîntă-n melodii,
Iar noaptea se îmbată cu țipătul ce-l frînge
Spre ceruri, țărmul mării și dunele-i pustii.
Din ziua-aceea, Lesbos, nemîngîiată, plînge!

Lazăr Iliescu

LESBOS

Maică de latini iubită, rai al voluptății grece,
Lesbos, unde sărutatul, sau molatic, sau sonor,
Cald ca soarele și fraged ca un fruct suav și rece,
E a nopților podoabă și al zilelor odor;

Lesbos, unde-mbrățișarea e ca apa din cascade
Ce s-aruncă fără frică în prăpastii fără fund
Și al cui curs gîlgîiește sau suspină prin sacade,
Furios sau plin de taină, nebunatic sau profund;

Lesbos, unde vezi Frinee atrăgîndu-se-ntre ele,
Unde nici cel mai mic gemet n-a rămas nerepetat,
Tu cu Pafos de-o potrivă admirată ești de stele,
Și cu drept cuvînt pe Safo, Venus a invidiat!

Lesbos, țară cu nopți calde, delirante, languroase,
Nopți ce fac ca în oglindă, o, sterile voluptăți!

Mii de fete arzătoare, de al lor corp amoroase,
Să mîngîie încet fructul blondei lor nubilități,

Lasă-l pe bătrînul Platon să încrunte-a sa vedere!

O sublimă-mpărăție, dulce și frumos regat,

Tu obții a ta iertare din escesul de plăcere

Și din marea rafinare re-nnoită ne-ncetat!

Tu obții a ta iertare din acea lungă tortură

Ce încarcă zi și noapte orice om ambițios

Care cată-ntr-alte locuri un surîs mai pur pe-o gură

De departe-ntrevăzută sub un cer mai luminos!

Care din zei cuteza-va, Lesbos, să te osîndească

Și să-ți zică să-ți pleci capul de lucrări împovărat,

Dacă cumpăna-i de aur n-a putut să cîntărească

Toate lacrimile tale ce în mare s-au vărsat?

Ce ne pasă dacă legea vă fu justă sau injustă?

O, copile cu mari inimi, cultul vostru e etern,

Căci religia ce-avurăți ca oricare e augustă,

Și amorul joc își bate și de Cer și de Infern!

Între toți pe mine Lesbos m-a ales aci pe lume

Ca să cînt fetele sale și ghirlandele de flori,

Și am fost admis, mic încă, la misterul fără nume

Al zburdalnicelor rîsuri și al sumbrelor plînsori.

Și de-atunci veghiez într-una sus pe vîrful Leucate

Cum veghiază sentinela, al cui ochi jur împrejur

Stă pîndind făr'-ncetare bricuri, șlepuri și fregate,

Ale căror forme varii se desină pe azur.

Ciru Oeconomu

LESBOS

Locaş de fast latin şi voluptăţi eline
Cu sărutări zglobii, prelungi sau languroase,
Mai calde ca un soare, mai dulci ca un ciorchine,
Cu nopţi împodobite şi zile glorioase.
Locaş de fast latin şi voluptăţi eline!

Ținut unde amorul apare o cascadă
Ce-şi varsă bogăția-n prăpăstii fără fund
Și trece suspinînd spre nesfîrșita radă
– Sălbatic, tăinuit, frenetic și profund!
Ținut unde amorul apare o cascadă.

Ținut unde se cheamă lascivele Phrynee
Sub stele ce suspină în marginea orbitei
Ca Paphos altădată, în apele egee,
Iar Sapho înzecește misterul Afroditiei.
Ținut unde se cheamă lascivele Phrynee.

Ținut de nopți fierbinți, adinci și nedormite
Cu fetele ce-n ritmul unei plăceri sterile
De propriul lor trup profund îndrăgostite
Își mîngîie-n oglindă podoabele nubile.
Ținut de nopți fierbinți, adinci și nedormite.

Să-și întetească Plato severa lui privire,
De tine vor răspunde miimi de sărutări,
Împărăție vastă de vis și fericire
Bogată-n inedite și-aprinse desfătări.
Să-și întetească Plato severa lui privire!

De tine va răspunde neliniștea cea mare
Din sufletul sorbit de aprigul mister
Ce-l urmărește pururi perfid ca o chemare
Întrevăzută vag în marginea de cer.
De tine va răspunde neliniștea cea mare.

Nici zeii nu au dreptul suprem să te condamne,
Stigmatizîndu-ți fruntea ciudatei zbuciumări.
Balanța lor de aur n-a izbutit să-nsamne
Șuvoaiele de lacrimi împrăstiate-n mări.
Nici zeii nu au dreptul suprem să te condamne!

Nicicînd nu veți pricepe ce-i drept și ce-i nedrept.
La voi dorința are în ea ceva etern,
Iar dragostea-i un cult cu mult mai înțelept
Decît credința vagă în ceruri și infern.
Nicicînd nu veți pricepe ce-i drept și ce-i nedrept!

Da, Lesbos m-a ales să-i port cuvîntu-n lume
În versuri închinat fecioarelor în floare.
De mic am priceput misterul fără nume
Al chicotului plin și-al lacrimii amare
Căci Lesbos m-a ales să-i port cuvîntu-n lume.

Și de atunci veghez pe vîrful Leucatei,
Treaz ca o santinelă-n tăcerea dimprejur,
Pîndind și zi și noapte imaginea fregatei
Cu forme tremurate departe în azur,
Și de atunci veghez pe vîrful Leucatei,
Spre-a ști dacă-i propice și indulgentă marea
Și dacă tînguirea zeițelor marine
Va readuce-n Lesbos o dată cu iertarea
Cadavrul dispărut al anticei regine.
Spre-a ști dacă-i propice și indulgentă marea!...

Al pătimașei Sapho, amanta și poeta
Cu chip de dumnezeu în palida-i tăcere.
Zadarnic Afrodita și-a desfăcut egreta,
Splendoarea ei e-nfrîntă de apriga durere
A pătimașei Sapho, amanta și poeta.

Puțin ar ști să-mi spună zeița frumuseții
Cu bustul ei de farmec perfect și sîdefat
Și cu strălucitoarea comoară-a tinereții
Scăldată părintește-n oceanul încîntat.
Puțin ar ști să-mi spună zeița frumuseții.

O, mult mai multe Sapho cu tragicu-i final,
Cînd părăsindu-și ritul și cultul adorat
Își oferi făptura străinului brutal
Și ispăși prin moarte supremul ei păcat.
O, mult mai multe Sapho cu tragicu-i final!

Și de aceea Lesbos și astăzi mai suspină
Căci oricîtă iubire i s-ar arăta
Mai stăruie-n tristețea-i închisă și deplină
Cu țarmuri care așteaptă mereu pe cineva.
Și de aceea Lesbos și astăzi mai suspină.

Neculai Roșca

CXXXI

FEMMES DAMNÉES

Delphine et Hippolyte

*A la pâle clarté des lampes languissantes,
Sur de profonds coussins tout imprégnés d'odeur,
Hippolyte rêvait aux caresses puissantes
Qui levaient le rideau de sa jeune candeur.*

*Elle cherchait, d'un œil troublé par la tempête,
De sa naïveté le ciel déjà lointain,
Ainsi qu'un voyageur qui retourne la tête
Vers les horizons bleus dépassés le matin.*

*De ses yeux amortis les paresseuses larmes,
L'air brisé, la stupeur, la morne volupté,
Ses bras vaincus, jetés comme de vaines armes,
Tout servait, tout paraît sa fragile beauté.*

*Étendue à ses pieds, calme et pleine de joie,
Delphine la couvait avec des yeux ardents,
Comme un animal fort qui surveille une proie,
Après l'avoir d'abord marquée avec les dents.*

*Beauté forte à genoux devant la beauté frêle,
Superbe, elle humait voluptueusement
Le vin de son triomphe, et s'allongeait vers elle,
Comme pour recueillir un doux remerciement.*

*Elle cherchait dans l'œil de sa pâle victime
Le cantique muet que chante le plaisir*

Et cette gratitude infinie et sublime
Qui sort de la paupière ainsi qu'un long soupir:

– «Hippolyte, cher cœur, que dis-tu de ces choses?
Comprends-tu maintenant qu'il ne faut pas offrir
L'holocauste sacré de tes premières roses
Aux souffles violents qui pourraient les flétrir?

Mes baisers sont légers comme ces éphémères
Qui caressent le soir les grands lacs transparents,
Et ceux de ton amant creuseront leurs ornières
Comme des chariots ou des socs déchirants;

Ils passeront sur toi comme un lourd attelage
De chevaux et de bœufs aux sabots sans pitié...
Hippolyte, ô ma sœur! tourne donc ton visage,
Toi, mon âme et mon cœur, mon tout et ma moitié,

Tourne vers moi tes yeux pleins d'azur et d'étoiles!
Pour un de ces regards charmants, baume divin,
Des plaisirs plus obscurs je lèverai les voiles,
Et je t'endormirai dans un rêve sans fin!»

Mais Hippolyte alors, levant sa jeune tête:
– «Je ne suis point ingrate et ne me repens pas,
Ma Delphine, je souffre et je suis inquiète,
Comme après un nocturne et terrible repas.

Je sens fondre sur moi de lourdes épouvantes
Et de noirs bataillons de fantômes épars,
Qui veulent me conduire en des routes mouvantes
Qu'un horizon sanglant ferme de toutes parts.

Avons-nous donc commis une action étrange?
Explique, si tu peux, mon trouble et mon effroi:

*Je frissonne de peur quand tu me dis: "Mon ange!"
Et cependant je sens ma bouche aller vers toi.*

*Ne me regarde pas ainsi, toi, ma pensée!
Toi que j'aime à jamais, ma sœur d'élection,
Quand même tu serais une embûche dressée,
Et le commencement de ma perte!*

*Delphine secouant sa crinière tragique,
Et comme trépidant sur le trépied de fer,
L'œil fatal, répondit d'une voix despotique:
— «Qui donc devant l'amour ose parler d'enfer?*

*Maudit soit à jamais le rêveur inutile
Qui voulut le premier, dans sa stupidité,
S'éprenant d'un problème insoluble et stérile,
Aux choses de l'amour mêler l'honnêteté!*

*Celui qui veut unir dans un accord mystique
L'ombre avec la chaleur, la nuit avec le jour,
Ne chauffera jamais son corps paralytique
A ce rouge soleil que l'on nomme l'amour!*

*Va, si tu veux, chercher un fiancé stupide;
Cours offrir un cœur vierge à ses cruels baisers;
Et, pleine de remords et d'horreur, et livide,
Tu me rapporteras tes seins stigmatisés...*

*On ne peut ici-bas contenter qu'un seul maître!»
Mais l'enfant, épanchant une immense douleur,
Cria soudain: «— Je sens s'élargir dans mon être
Un abîme béant; cet abîme est mon cœur!*

*Brûlant comme un volcan, profond comme le vide!
Rien ne rassasiera ce monstre gémissant*

Et ne rafraîchira la soif de l'Euménide
Qui, la torche à la main, le brûle jusqu'au sang.

Que nos rideaux fermés nous séparent du monde,
Et que la lassitude amène le repos!
Je veux m'anéantir dans ta gorge profonde
Et trouver sur ton sein la fraîcheur des tombeaux!»

— Descendez, descendez, lamentables victimes,
Descendez le chemin de l'enfer éternel;
Plongez au plus profond du gouffre, où tous les crimes,
Flagellés par un vent qui ne vient pas du ciel,

Bouillonnent pêle-mêle avec un bruit d'orage.
Ombres folles, courez au but de vos désirs;
Jamais vous ne pourrez assouvir votre rage,
Et votre châtement naîtra de vos plaisirs.

Jamais un rayon frais n'éclaira vos cavernes;
Par les fentes des murs des miasmes fiévreux
Filent en s'enflammant ainsi que des lanternes
Et pénètrent vos corps de leurs parfums affreux.

L'àpre stérilité de votre jouissance
Altère votre soif et roidit votre peau,
Et le vent furibond de la concupiscence
Fait claquer votre chair ainsi qu'un vieux drapeau.

Loin des peuples vivants, errantes, condamnées,
A travers les déserts courez comme les loups;
Faites votre destin, âmes désordonnées,
Et fuyez l'infini que vous portez en vous!

FEMEI BLESTEMATE

Delfina și Ipolita

Sub palida lumină a lămpilor sfîrșite
Și printre perne-n care parfumul s-a-mbibat,
Culcată, Ipolita visa nesăbuite
Iubiri, smulgînd perdeaua din sufletu-i curat.

Ea căuta, cu ochii pătrunși de tulburare,
Al nevinovăției blind orizont, pierdut,
Ca un drumeț ce-ntoarce privirile în zare,
Să vadă iar seninul pe unde a trecut.

Și leneșele lacrimi, pe genele-i răsfrînte,
Mirarea, voluptatea, sfîrșeala ce-o-nveleau,
Și brațele învinse, ca două arme frînte,
Plăpînda-i frumusețe mai mult i-o-mpodobeau.

Delfina, bucuroasă, la poalele-i întinsă,
Sorbea făptura-i toată, adînc, cu ochii săi,
Ca fiara ce veghează la prada ei învinsă,
Pe care a crestat-o cu dinții, mai întii.

Vînjoasă frumusețe, îngenunchind umilă
În fața frumuseții firave, își sorbea
Trufașă, biruința, -ntinzînd înspre copilă
Întregu-i trup ce parcă răsplată își cerea.

În ochii jertfei sale cerca să deslușească
Tăcutul imn de slavă plăcerii închinat
Și-acea recunoștință, adîncă și cerească,
Ce iese de sub pleoape ca un prelung oftat.

– «O, spune, Ipolito! Ai înțeles tu bine?
De ce nu trebuiește, o, spune, oare știi –
S-aduci ca jertfă floarea dintii ce crește-n tine
Amarnicelor vânturi ce mi te-ar veșteji?

Săruturile mele sînt fluturi mici, de seară,
Ce-și oglindesc în lacuri senine zborul lor;
Iubitul, el, sărutul și-nfuge ca o gheară
De plug, săpîndu-și urma adînc, răscolitor,

Așa cum trec prin țarnă copite nemiloase
De boi și cai, trăgîndu-și prin brazde drumul greu...
O, Ipolito, ntoarce-ți privirile duioase,
Tu, inimă, tu, suflet, tu, trup din trupul meu,

Întoarce-ți înspre mine privirile-nstelate!
Balsam divin, c-un zîmbet de m-ai împărtăși,
Ți-aș dezveli ascunse plăceri, întunecate,
Și într-un vis ce n-are sfîrșit te-aș adormi.»

Lin, Ipolita fruntea senină și-o ridică:
– «Nu-mi pare rău, Delfino, și nu te osîndesc,
Dar parcă o văpaie mă arde, și mi-e frică,
Așa, ca după-un groaznic și trist ospaț drăcesc.

Simt spaima peste mine cum năvălesc, amare,
Și cîrduri de fantasme, ca negre remușcări,
Ce vor să mă gonească pe drumuri călătoare
Închise pretutindeni de-nsîngerate zări.

Făcut-am noi vreo faptă cumva nelegiuită?
De ce înfiorarea îmi stăruie în gînd?
Cînd tu îmi spui: «O, înger!», mi-e inima-ngrozită,
Și totuși îmi simt gura spre gura ta zburînd.

De ce înfrigurarea privirile-ți aprinde?
Tu, sora mea aleasă, mereu te voi iubi,
Chiar dacă tu în cale o cursă mi-ai întinde,
Și chiar dacă-nceputul pierzaniei mi-ai fi!»

Ci, scuturîndu-și coama ce fruntea îi apasă,
Izbind în trepidul de fier de lingă ea,
Cu ochi hain, Delfina răspunde minioasă:
– «Vorbești de iad atuncea când ai iubirea mea?

Blestem pe visătorul stupid, fără de lege,
Și care, fără noimă, de nimeni îndemnat,
Onestitatea vrut-a de dragoste s-o lege! –
Enigmă cruntă, stearpă, ce nu-i de rezolvat!

Cel care vrea dogoarea cu umbra s-o împace,
Și bezna cu lumina, într-un acord bizar,
Nu-și va-ncălzi făptura beteagă, orice-ar face,
La-al soarelui iubirii însîngerat fanar.

Te du, de vrei, în lume și-ți caută un mire
Nătîng, să-ți muște sinii frumoși, neprihăniți;
Cu remușcări în suflet, sătulă de iubire,
Te vei întoarce stoarsă, cu sinii pîngăriți...

Nu poți sluji pe lume la doi stăpîni deodată!»
Copila, pradă însă durerii, se zbătea
Strigînd: «Îmi simt făptura zvicnind, înfiorată,
Și, neagră, o genune brăzdînd inima mea!

Nimic nu stinge focul din monstrul care plînge
Și care-adînc ca vidul, e un vulcan aprins;
Nici setea Eumenidei, ce-l arde pîn-la sînge
Cu torța ce o poartă în brațul ei întins.

Perdelele lăsate, de lume să ne-ascundă!
Ne-om odihni pe urmă, cu trupul stins și frînt!
Vreau să mă pierd în sînul și gura ta profundă,
Și să găsesc răcoare și pace de mormînt!»

– Duceți-vă-n adîncuri, voi, jertfe-nsîngerate,
Prin funduri de prăpăstii, spre veșnicul infern!
Pe unde, biciuite de vînturi necurate,
Păcatele, zvîrlite de iureșul etern,

Urlînd ca o furtună, dospesc, și fierb, și cîntă;
Zadarnic, negre umbre, mereu vă străduiți
Să stingeți vîlvătaia ce firea v-o frămîntă:
Căci însăși în plăcere pedeapsa v-o găsiți.

În peșterile voastre nu intră nici o rază,
Dar, printre ziduri frînte, miasmele pătrund,
Apoi, ca felinare, se-aprind și luminează
Și-n trupurile voastre parfumul greu și-ascund.

Plăcerea aspră, cruntă și stearpă vă-ndirjește,
V-a strîns pe oase pielea și setea v-a-ntețit,
Iar vîntul desfrînării, nebun, vă biciuiește
Ca pe o cîrpă veche din steagul zdrențuit.

Departe de viață, pierdute, rătăcite,
Ca lupii, prin deșerturi, pribege, alergați
Și vă-mpliniți destinul, voi, suflete-osîndite,
Fugind de infinitul ce-n inimi îl purtați!

Lazăr Iliescu

FEMEI PREDESTINATE

În clar-obscurul lămpii palide și moi
Alcovul impregnat de-arome incisive
Trezește-n Hippolyte dorințe vii și noi,
Împrăștiind misterul unei candori naive.

Mai caută cu-un ochi de tulbure-ametist
Nevinovăția pierdută a copilei,
Precum un călător întoarce capul trist
Spre orizontu-albastru lăsat în zorii zilei.

Privirea-i cenușie și vag înlăcrimată
Exprimă voluptatea atît cotropitoare,
Iar brațele-i înfrînte, unealtă zdruncinată,
Împodobesc mai bine fragila ei splendoare.

Întinsă la picioare c-un zîmbet ca zăpada,
Delphine o urmărea cu ochii ei fierbînți
Precum un animal își contemplează prada
Ce-a imobilizat-o în mușcături de dinți.

Puternică-n genunchi privea la gingășia
Aceleia-mbătută de-un vis triumfător.
Se înclina spre fața albă ca hîrtia
Spre a-i surprinde gestul recunoscător.

Căta cu-ngrijorare în victima-i iubită
Cantata de azur a voluptății pline,
Duioasă mulțumire mai mult ca nesfîrșită
A-ndeplinitei liniști crescute în suspine.

«Să nu apuci cărarea perfidei amăgiri,
Iubită Hippolyte, și nici să nu arunci
Comoara ta superbă de tineri trandafiri
Ca floarea sub bătaia vîntului în lunci.

Sărutul meu e lin, nu lasă nici un semn
Ca libelula care-și atinge-aripa-n iaz;
Al celorlalți vă trece ca roțile de lemn,
Crestînd făgașuri largi în suflet și obraz.

Ca roțile masive ce poartă atelajul
Tîrît de boi puternici și cu copite grele
Obrazului tău pur îi brăzda peisajul
O, dragă Hippolyte, comoara vieții mele.

Păstrează-mi numai mie privirile-nstelate
Și-adună pentru mine balsamul lor sfințit;
Îți voi descoperi plăceri și mai ciudate
Cu care-am să te legăn în visu-ți nesfirșit!»

Iar Hippolyte privind-o cu fruntea vag umbrită:
«Nu vreau să fiu ingrătă și nici să mă căiesc
Dar, totuși, mă simt tristă și-adînc neliniștită
Ca după un ospaț excentric și burlesc.

Mereu mă împresoară o spaimă apăsătoare
Cu roiuri de fantome venite de departe;
Mă simt ca-ntr-un ținut de locuri mișcătoare
Cu ceru-nsîngerat și-nchis din orice parte.

Mă întreb dacă iubirea nu-i oprită?
Explică-mi dacă poți neliniștea din mine:
Mă simt înfricoșată cînd îmi șoptești «iubită»
Și totuși, trupul meu se-ndreaptă către tine.

Te văd că dezaprobi ciudatele-mi cuvinte
Și, totuși, eu pe veci voi fi soția ta
Chiar dacă ai fi o cursă întinsă înainte
Spre a mă surprinde-n drum și a mă desființa!»

Delphine vărsindu-și părul profund ca un fior
Cu ochiul ei fatal demonic și etern,
Răspunse Hippolytei pe-un ton poruncitor:
«Iubirea nu cunoaște nici ceruri, nici infern!

E-atîta de hilară ideea inutilă
Și-atît de formidabilă stupiditatea
De-a vrea într-o sinteză absurdă și sterilă
Să introduci iubirea cu onestitatea,

A căuta acordul perfect și adecvat
Ce-ar fi-ntre zi și noapte,-ntre umbră și lumină,
Căci trupul viu nu-l poate-nvia pe înghețat
Și nici măcar iubirea cu flacăra-i divină.

Te du și-nfiripează vreo dragoste admisă
Ca să vă despărțiți sătui și deprimați
Cuprinsă de regrete și scîrbă nedescrisă
Să te întorci cu sîinii tăi puri stigmatizați.

Tu trebuie s-asculți de unicu-ți stăpîn
Și-acel stăpîn `sînt eu!» Atuncea Hippolyte,
Destăinuind povara ce-o apăsa sub sîn,
Răspunse: «E de vină doar sufletu-mi smintit,

Aprins ca o văpaie, prăpastie căscată
Încătușată-n pofta ce tremură și plînge
– O, tristă Eumeniadă ce-așteaptă însetată
Ca torța, pe sfîrșite, s-o ardă pîn-la sînge.

Dar să ne despărțim de lumea-nstrăinată
Și să cătăm odihna-n letargica beție
Ce-o lăsă-n urma ei iubirea blestemată,
Cu proștețimi de sini și pace de sicrie!»

Porniți de pretutindenii, voi, victime sublime,
Pe-ngustele potece lăsate în infern;
Mai greu ca remușcarea fatalei voastre crime
E biciul ce vă mină fanatic și etern.

‘Nădite talmeș-balmeș sub ceruri de furtună,
Cătați ca niște umbre sfârșitul interzis.
Vă hărțuie dorința tenace și nebună
Căci singura pedeapsă e propriul vostru vis.

În tristele caverne nu intră nici o rază;
Miasmele dorinții vă-nconjură într-un fum
Înecăcios de lampă murdară ce filează
Și vă-mpregnează trupul cu groaznicu-i parfum.

Sterilitatea crudă-a plăcerilor fierbinți
Exasperează foamea pielitei argăsite
Iar vîntul, furiosul de aprige dorinți,
Vă zdrențuiește carnea în steaguri învechite.

Departe de cei vii, de-a pururi condamnate,
Sub veșnica teroare a zilei de Apoi,
Urmați-vă destinul, fâpturi dezordonate
Fugind de infinitul, care-l purtați în voi!

Neculai Roșca

CXXXII

LES MÉTAMORPHOSES DU VAMPIRE

*La femme cependant, de sa bouche de fraise,
En se tordant ainsi qu'un serpent sur la braise,
Et pétrissant ses seins sur le fer de son busc,
Laisait couler ces mots tout imprégnés de musc:
– «Moi, j'ai la lèvre humide, et je sais la science
De perdre au fond d'un lit l'antique conscience.
Je sèche tous les pleurs sur mes seins triomphants
Et fais rire les vieux du rire des enfants.
Je remplace, pour qui me voit nue et sans voiles,
La lune, le soleil, le ciel et les étoiles!
Je suis, mon cher savant, si docte aux voluptés,
Lorsque j'étouffe un homme en mes bras redoutés,
Ou lorsque j'abandonne aux morsures mon buste,
Timide et libertine, et fragile et robuste,
Que sur ces matelas qui se pâment d'émoi
Les anges impuissants se damneraient pour moi!»*

*Quand elle eut de mes os sucé toute la moelle,
Et que languissamment je me tournai vers elle
Pour lui rendre un baiser d'amour, je ne vis plus
Qu'une outre aux flancs gluants, toute pleine de pus!
Je fermai les deux yeux, dans ma froide épouvante,
Et, quand je les rouvris à la clarté vivante,
A mes côtés, au lieu du mannequin puissant
Qui semblait avoir fait provision de sang,
Tremblaient confusément des débris de squelette,
Qui d'eux-mêmes rendaient le cri d'une girouette*

*Ou d'une enseigne, au bout d'une tringle de fer,
Que balance le vent pendant les nuits d'hiver.*

METAMORFOZELE VAMPIRULUI

Femeia, ca un șarpe în spuză aruncat,
Se zvîrcolea amarnic cu trupu-ntreg arcăt
Și, frămîntîndu-și sinii ținuți în frîu cu greu,
Cu gura parfumată rosti în graiul său:
– Am buze-nvăpăiate și innăscutul dar
De-a pierde o conștiință chiar într-un pat vulgar!
La sinu-mi, ca prin farmec, dureri și chinuri tac.
Pe cei bătrîni, ca pruncii să rîdă eu îi fac,
Iar pentru cine goală mă vede-nlocuiesc
Și stelele, și luna, și soarele ceresc.
În voluptate-atîta știință știu să pun,
Cînd strîng pe om în brațe, ori îl îndemn, nebun,
Să-mi muște carnea brună și sinii de copil,
Încît, oricum mă dăruî, mai dîrz, ori mai umil,
Ca sclavă, ori stăpînă, în apropierea mea,
Chiar îngerii din ceruri s-ar pierde, dac-aș vrea.
Cînd măduva din oase întreagă ea mi-a supt,
Iar eu din toropeală, vrînd s-o sărut, m-am rupt,
Alătura de mine zării cu ochii goi
Doar un burduf de scîrnă umflat și de puroi.
Închis-am grabnic ochii, de-o spaimă grea împins
Și cînd, pînă la urmă, să-i redeschid am prins,
Pe locul unde hîtrul de sînge îmbibat
Și pare-se puternic, deoparte sta culcat, –

Văzui acum doar urme dintr-un schelet sărman,
Împrăștiind în juru-i un hîrîit avan,
Un zvon ca de morișcă de vînt, într-un tîrziu
De-ntunecată iarnă cu noapte și pustiu...

Tudor Bogdan

METAMORFOZELE VAMPIRULUI

Femeia-ntinsă-alături, cu gura ei de șoapte,
Ca șerpui pe jeratic zbătîndu-se în noapte
Și chinuindu-și sînii corsetului prea strîmt,
Vorbea pierdut și dulce, culori înmiresmînd:
– «Mi-i buza udă, am puterea de-a reține-n
Adîncuri moi de paturi cunoașterea de sine.
Uscînd oricîte lacrimi, pot face pe bătrîni
Să ridă ca țîngăii pe otrăviții-mi sîni.
Înlocuiesc, acelui ce mă surprinde goală,
Și cerul de mătase, și luna mulsă-n poală!
Bărbatul cînd înăbuș cu brațe-mi de-arsuri
Ori cînd îmi dăruie trupul să-l prade mușcături,
Puternică sau roabă, frivolă ori sfioasă,
Cu-atîta dibăcie știu zvîrle-abila-mi plasă,
Că nevoiașii înger, pe-o lacrimă de-a mea
Și-ar da eternitatea, gemîndu-mi pe saltea.»

Tîrziu, cînd îmi băuse tot trupul, toată vrerea,
Și ca-ntr-o lîncezire, întors, cătam puterea
Să-i reîntorc sărutul, atît am mai văzut
Doar un burduf de bale – puroi neînceput.
Și ochii mei, ascunșii de-ngrozitoarea cină,

Cînd s-au trezit pe urmă în șorturi de lumină,
Alătura, în locul preaslutului colos
Ce-avea destule-n sînge prisosuri de prisos,
Zăriră niște resturi de oase tremurînde
Cu țipete de tablă ori de moriști plăpînde,
Pe care-n nopți de iarnă, sub țopăieli de nori,
Le bat atîtea vînturi, le frîng de-atîtea ori.

Ion Caraion

METAMORFOZELE VAMPIRULUI

Asemeni unui șarpe ce joacă pe jeratic,
Strivindu-și sîinii-n fierul corsetului, sălbatic,
Din gura ei, ca fraga, femeia își scurgea
Cuvintele acestea, cu o mireasmă grea:
– «Cu umedele-mi buze, cunosc acea știință
Ce-n pat să pierzi te face străvechea conștiință.
Sting lacrimi și durere oricînd cu ai mei sîni;
Ca pe copii să rîdă îi fac pe cei bătrîni;
Iar cui mă vede, goală și fără vâluri grele,
Îi sînt văzduh și soare și lună-i sînt și stele!
Sînt meșteră-n plăcere, aicea pe pămînt,
Atunci cînd prind bărbații în brațe, și-i frămînt,
Sau cînd îi las să muște din sîinii mei, voioasă,
Firavă și voinică, stricată și sfioasă,
Încît, să-mi facă voia, în pat de i-aș chema,
Neputincioșii îngeri ușor s-ar desfrîna!»

Cînd îmi slei făptura de măduva din oase
Și trupul supt de vlagă spre ea se-ncovoiase

Pierdut, să o sărute, în fața mea, hidos,
Rinjea, plin de puroaie, un biet burduf cleios.
O spaimă ca de gheață pe ochi mi se întinse
Și când lumina iarăși privirea mi-o aprinse,
În loc de manechinul voinic, care părea
Că grămadise-ntr-însul cît sînge încăpea.
Frînturi de oase parcă vedeam, nelămurite,
Cu glas ca de morișcă, jucînd înnebunite,
Ca tinichele prinse de o vergea de fier,
De vînt stîrnite-n iarnă și huruind la cer.

Lazăr Iliescu

METAMORFOZELE VAMPIRULUI

Femeia lingă mine se zvîrcolea sălbatec
Asemeni unui șarpe zvîrlit pe un jăratec
Și frămîntîndu-și sînii molatec și barbar
Cu gura ei de fragă rosti dulceag și rar:
— «Am buze moi și-n ele am tainica știință
De-a pierde-n orice clipă, pe-un pat, o conștiință.
Adorm orice durere pe sînii mei zglobii.
Bătrînii vin la mine cu zîmbet de copii.
Și pentru-acela care mă vede-o dată goală
Sînt cer, sînt soare, lună și liniște astrală!
În voluptăți atîta de pricepută sînt
Cînd pe-un bărbat în brațe îl strîng și îl frămînt
Sau cînd îmi dăruie sînii să-i muște și să-i sugă,
Timida sau lascivă, puternică sau slugă,
Că-n patul care geme de-ncolăciri feline
Toți îngerii nevolnici s-ar pierde pentru mine!»

Cînd din ciolane vlaga și măduva mi-a stors
Iar eu cu lenevie spre dînsa m-am întors
Să-i dau o sărutare de dragoste, zării
Doar un burduf cu pîntec umflat de murdării!
O clipă-am închis ochii cuprins de-o spaimă mare,
Și cînd i-am deschis iarăși spre zările solare,
În locul unde monstrul, cu-o clipă mai-nainte,
Stătea-mbibat de sînge, puternic și scîrbos,
Văzui acum un maldăr de mucedde-oseminte
Scoțînd din ele-un sunet scrișnit și fioros,
Un scîrțîit de tablă strident, ca de morișcă
Pe care vîntul, iarna, în nopți pustii o mișcă.

Al. Philippide

METAMORFOZELE VAMPIRULUI

Se zvîrcolea femeia cu gura ei de sînge,
Ca pe cărbuni un șarpe ce rotocol se frînge,
Și frămîntîndu-și sîinii mai tare în strînsoare,
A izbucnit cu-aceste cuvinte-aromitoare:
«— Am buze rourate și-n pat, cu-a mea știință,
Adorm cea mai străveche și tare conștiință.
Sting orice plîns pe sîinii triumfători, nurlui,
Bătrînii rîd în juru-mi cu lacrimi de copii,
Iar pentru cel ce-mi vede plăcuta goliciune,
Țin loc de cer și soare, țin locul albei lune!
Așa-s de pricepută și doctă în plăceri,
Cînd strîng bărbatu-n brațe și-l pierd în mîngîieri,
Sau cînd mă smulg din dinții și gura ce mă gustă,
Timidă și stricată, plăpîndă și robustă,

Că îngerii s-ar pierde alătura de mine,
Afurisindu-și viața de neputinți divine!»

Cînd oasele-mi femeia de măduvă le-a stors
Și istovit spre dînsa alene m-am întors
Să-i dau o sărutare, mi-a apărut, greoi,
Doar un burduf cu zemuri cleioase și puroi!
Închis-am iute ochii înfiorat de spaimă,
Dar deschizîndu-i iarăși, văzui cum se îngaimă,
În locul unei fiare ce-și ia din sînge birul,
Puternică, făcîndu-și provizii, ca vampirul,
Un rest de oseminte ce tremurat se mișcă
Dînd scrișnetul ce-l scoate, stridentă, o morișcă,
Sau tabla ce atîrnă de-un colț cînd o răstoarnă
Bălăngănind-o, vîntul, în nopțile de iarnă.

C.D. Zeletin

CHAPITRE II
A UNE MALABARAISE

*Supplément aux
Fleurs du mal*

Tes cheveux sont si noirs, si longs, si soyeux,
Et ta peau si blanche, si fine, si douce,
Ton regard si doux, si bleu, si profond,
Ton grand cœur si bon, si pur, si saint,
Ta voix si douce, si claire, si mélodieuse,
De pourvoir les jaloux à tous dangers et d'odeurs,
De chasser loin du lit les moustiques vénéreux,
Et, dès que le matin fait chanter les platanes,
D'acheter au bazar ananas et bananes,
Tout le jour, où tu veux, tu mènes tes pieds nus,
Et fredonnes tout bas de vieux airs inconnus,
Et quand descend le soir au manteau d'écarlate,
Tu poses doucement ton corps sur une natte,
Où tes rêves flottants sans plaint de colibris,
Et toujours, comme toi, gracieux et fleuris,
Pourquoi, l'heureuse enfant, veux-tu voir notre France,
Ce pays trop peuplé que fanche la souffrance,
Et, confiant ta vie aux bras forts des marins,
Faire de grands adieux à tes chers tamarins,
Toi, venue à vingt de mouselines fines,
Prisonnière là-bas sous la neige et les grêles,
Comme tu pleureras tes loisés doux et francs,
Si, le corset brutal emprisonnant tes flancs,
Il te fallait glaner ton pain dans nos fanges
Et vendre le pain à des gens si froids et étrangers,
L'œil pensif, et souriant à nos sales brutalités,
Des cocotiers absents les fantômes épand

II A UNE MALABARAISE

*Tes pieds sont aussi fins que tes mains, et ta hanche
Est large à faire envie à la plus belle blanche;
A l'artiste pensif ton corps est doux et cher;
Tes grands yeux de velours sont plus noirs que ta chair.
Aux pays chauds et bleus où ton Dieu t'a fait naître,
Ta tâche est d'allumer la pipe de ton maître,
De pourvoir les flacons d'eaux fraîches et d'odeurs,
De chasser loin du lit les moustiques rôdeurs,
Et, dès que le matin fait chanter les platanes,
D'acheter au bazar ananas et bananes.
Tout le jour, où tu veux, tu mènes tes pieds nus,
Et fredonnes tout bas de vieux airs inconnus;
Et quand descend le soir au manteau d'écarlate,
Tu poses doucement ton corps sur une natte,
Où tes rêves flottants sont pleins de colibris,
Et toujours, comme toi, gracieux et fleuris.
Pourquoi, l'heureuse enfant, veux-tu voir notre France,
Ce pays trop peuplé que fauche la souffrance,
Et, confiant ta vie aux bras forts des marins,
Faire de grands adieux à tes chers tamarins?
Toi, vêtue à moitié de mousselines frêles,
Frissonnante là-bas sous la neige et les grêles,
Comme tu pleurerai tes loisirs doux et francs,
Si, le corset brutal emprisonnant tes flancs,
Il te fallait glaner ton souper dans nos fanges
Et vendre le parfum de tes charmes étranges,
L'œil pensif, et suivant, dans nos sales brouillards,
Des cocotiers absents les fantômes épars!*

UNEI MALABAREZE

Piciorul, ca și mîna, la fel îți sînt de fine,
Iar șoldurile-ar prinde-o și pe o albă bine,
Îți îndrăgiră trupul artistii cei mai rari,
Mai negri decît carnea ți-s ochii blinzi și mari,
În patria ta plină de-o azurie pace,
Stăpînului în pipă tăciuni îi pui, dibace,
În sticle apă rece și-arome-i pregătești,
Iar de la pat tîntării cu grijă îi gonești.
Din zori, de cînd zefirii platanii înfioară,
Cînd la dugheană după banane treci ușoară,
Desculță ziua-ntreagă tot hoinărești hai-hui,
Și-ngîni încet vechi arii de ale nu știi cui;
Iar cînd lumina zilei cu noaptea se îmbină,
Îți lași trudită trupul domol pe-o rogojină
Și visurile tale cu tandri colibri
Ca tine-s de vrăjite, de gingașe și vii.
Copilă fericită, ce te îndeamnă, oare,
Să vii în Franța noastră, ce-atît necaz o doare?
Și-ncredințindu-ți viața matrozilor haini,
Să-ți lași pentru vecie iubiții tamarini?
În rară muselină abia acoperită,
Luptînd cu ploaia rece, de viscol năucită,
Cum îți vei plînge-acolo tihnitul trai avut,
Cînd, în corset cuprinsă, cu trupul tot durut,
Ajunsă în mocirlă, va trebui vreodată,
Să-ți dai pe-o pîine vraja ta caldă și ciudată,
Scrutînd cum piere-n zare, sub neguratul cer,
Năluca pală-a unui absent cocotier!

Tudor Bogdan

UNEI MALABAREZE

Ai șolduri largi, și coapse și mâini atît de fine,
Că orișicare albă te-ar pizmui pe tine.
De trupul tău, artiștii uimiți sînt și-ncîntați;
Mai negri decît pielea, ai ochi catifelati.
Pe tărmurile calde din țara ta, albastre,
Stăpînului luleaua i-aprinzi, și torni în glastre,
Cu apa din cișmele, parfumurile tari,
Ce ocrotesc iatacul și patul de țîțari.
Iar cînd, în zori, platanii, în susur lin de glasuri,
Șoptesc, tu mergi să cumperi banane și-ananasuri.
Îți duci, oriunde-ți place, piciorul despuiat,
Și cînti încet, pe uliți, vreun cîntec vechi, uitat.
Amurgul, cînd coboară cu roșia-i lumină,
Ușor îți luneci trupul, să dormi, pe-o rogojină,
Și stai visînd în tihnă vreun stol de colibri,
Ce seamănă cu tine, zburdalnici și zglobii.
De ce îți zboară gîndul spre Franța, o, copilă?
Spre țara secerată de molimi, fără milă,
Lăsîndu-te, naivă, pe mâini de marinari,
Și părăsind iubiții tăi, scumpi tamarinari?
Cînd te-ai trezi acolo, în grindini și-n zăpadă,
Abia înveșmîntată în muselin, pe stradă,
Ai plînge lacrimi grele, gîndind la țara ta;
Cînd, în corsetul care, brutal, te-ar apăsa,
Ar trebui mîncarea să-ți cauți prin noroaie,
Vinzîndu-ți trupul celor ce vor să ți-l despoaie,
Ai desluși departe, prin negură, în zări,
Cum cocotierii-ți parcă te cheamă, peste mări!

Lazăr Iliescu

UNEI MALABAREZE

Ai glezna, ca și mîna, subțire, solduri pline
Ce chiar pe cea mai mîndră din albe-ar prinde-o bine;
De trupul tău artiștii se-ndrăgostesc nebuni;
Mai negri decît pielea ți-s ochii, mari și buni.

În țara ta albastră și caldă ești deprinsă
Să ții mereu luleaua stăpînului aprinsă,
În sticle apă rece și-arome dulci să torni,
De lingă pat țințarii zburdalnici să-i întorni
Și cînd în zori platanii foșnesc în vîntul moale
De la bazar să cumperi banane și curmale.
Desculță toată ziua în voie pleci și vii
Și-ngîni domol vreun cîntec ce numai tu îl știi.
Iar cînd coboară seara cu haina purpurină
Îți culci alene trupul mlădiu pe-o rogojină
Și visurile tale de colibri sînt pline
Și veșnic înflorite și gingașe ca tine.

De ce te-ndeamnă gîndul, copilă fericită,
Să vii în Franța noastră de suferinți muncită
Și dîndu-ți viața-n grija matrozilor voinici
Pe veci să-ți lași iubiții tăi tamarini de-aici?
Abia-mbrăcată-n văluri de muselină-ușoare,
Pierind de frig acolo în ploaie și ninsoare,
Ce mult ai plînge traiul tău liber și senin
Cînd, prinsă în strînsoarea corsetului meschin,
Prin glodurile noastre ar trebui vreodată
Să vinzi pe-o pîine vraja ta simplă și ciudată,
Privind cum se destramă pe-nneguratul cer
Fantoma tristă-a unui absent cocotier!

Al. Philippide

UNEI MALABAREZE

Piciorul cizelat și coapsa ta măiastră
Întrec pe ale multor femei din țara noastră.
Făptura ta subjugă privirea de artist
Căci ochiu-ți de velur e-ntunecat și trist.
Menirea ta în țara-ți fierbinte și suavă,
E să-ngrijești de pipa stăpînului, ca sclavă,
Să schimbi în sticle apa, stropind-o cu parfum
Și să alungi țîntarii cu palele de fum,
În zorii dimineții adinci și triumfale
Să cumperi din bazar banane și curmale!
Desculță, pretutindeni, s-alergi întreaga zi
Cu buzele-ntr-un cîntec ce nu-l mai poți sfîrși,
Iar cînd coboară seara cu dulcea ei hodină
Să-ți lași trudită trupul pe vechea rogojină
Și-n visul tău colibrii să vie-adeseori
Umplind în joc șăgalnic grădinile cu flori!
De ce-ai venit, copilă, în țara-mi blestemată
De crunta suferință atît de încercată
Și-ncredințîndu-ți viața pe mînă de năieri
Te-ai depărtat pe veci de scumpii palmieri;
Cu haina ta subțire, ușoară ca o spumă,
Să tremuri sub rafale tomnatice și brumă!
Ce mult ai să regreti răgazul minunat
Și goliciunea dulce de trup neîncorsetat.
Îți vei culege pîinea săracă din noroi
Cu farmecele tale exotice și noi,
Iar ochiul gînditor va-ntrezări prin ceață
Pierduții palmieri din cealaltă viață.

Neculai Roșca

UNEI MALABAREZE

Piciorul e ca mîna de fin; la coapsa nudă,
Cea mai frumoasă albă ar tresări de ciudă...
Mai negri decît pielea ți-s ochii de velur;
Pe gînduri, îti iubește artistul sînul pur.
În țara ta albastră și caldă, -n orice clipă,
Iei seama ca să aibă stăpînul foc în pipă,
Ai grijă de sticlute cu apă-nmiresmată,
Alungi țîntarii care peste divan fac roată,
Și-n dimineți cînd vîntul platanului dă glas,
Ieși în bazar și cumperi banane, ananas.
Descultă toată ziua, alergî și fredonezi
Vechi arii azi uitate de mulți malabarezi,
Iar cînd coboară seara în mantă purpurie,
Te culci pe-o rogojină și repede te-mbie
În visul tău dulci jocuri de colibri roind,
Ca tine grațioase, ca tine înflorind...
De ce, copilă dragă, în Franța vrei să vii,
În forfota mulțimii, dureri și sărăcii,
Și dîndu-te în grija matrozilor streini,
Să-ți lași pe țarm, în urmă, iubiții tamarini?
Tu, care-anini pe umeri plăpînde museline,
În viscole și grindini să tremuri, se cuvine?
După trecuta vreme, o, cît de mult vei plînge,
Cînd, frîntă de corsetul ce mijlocul va strînge,
Va trebui ca hrana să-ncerci să te deprinzi
S-o cauți prin noroaie și farmecul sa-ți vinzi,
Apoi, căzînd pe gînduri, prin cețile murdare,
Să cauți palmierii absenți din depărtare!

C.D. Zeletin

III HYMNE

*A la très chère, à la très belle
Qui remplit mon cœur de clarté,
A l'ange, à l'idole immortelle,
Salut en l'immortalité!*

*Elle se répand dans ma vie
Comme un air imprégné de sel,
Et dans mon âme inassouvie
Verse le goût de l'éternel.*

*Sachet toujours frais qui parfume
L'atmosphère d'un cher réduit,
Encensoir oublié qui fume
En secret à travers la nuit,*

*Comment, amour incorruptible,
T'exprimer avec vérité?
Grain de musc qui gis, invisible,
Au fond de mon éternité!*

*A la très bonne, à la très belle,
Qui fait ma joie et ma santé,
A l'ange, à l'idole immortelle,
Salut en l'immortalité!*

IMN

Preascumpei, preafrumoasei, care
Îmi toarnă-n inimă senin,
Ei, înger, idol ce nu moare,
În nemurirea-i mă închin!

Ea e-n viața-mi răspîdită
Ca-n larg un vînt de sare plin,
Și-n inima-mi nepotolită
Al veșniciei dor divin.

E-o pernă pururi parfumată
În pacea unui scump cămin,
Cădelniță în fum uitată
Prin noaptea-n care mă înclin,

Dar cum, iubirea neîntinată
Vorbind, să te dezvăluiesc?
Răsad de mosc, e-ntunecată
Vecia-mi unde-n fund te cresc!

Preabunei, preafrumoasei, care
Mă vindecă de orice chin,
Ei, înger, idol ce nu moare
În nemurirea-i mă închin!

Șerban Bascovici

IMN

Preascumpei, preafrumoasei, care
Îmi umple inima de clar,
Slăvitei zîni nemuritoare –
Salut în nemurire! Har!

Ea mi se răspîndește-n viață
Ca-n minte farmecul beției
Și-n sufletul cuprins de ceață
Revarsă gustul veșniciei.

Perniță răspîndind parfumuri
De flori învolte, fructe coapte,
Cădelniță-ale cărei fumuri
Se-nalță, tăinuît, în noapte,

Cum oare, dorul meu curat,
Să te exprim în cînturi grele?
Grăunte veșnic parfumat
În fundul veșniciei mele!

Preascumpei, preafrumoasei, care
Îmi umple sufletul de dar
Slăvitei zîni nemuritoare –
Salut în nemurire! Har!

C.Z. Buzdugan

IMN

Preascumpei și frumoasei foarte,
Ce-mi umple pieptul de senin,
Ei, inger, idol fără moarte,
În nemurire mă închin!

Prin viață-mi trece, pătrunzînd
Ca aerul de sare greu,
Și varsă-n sufletu-mi flămînd
Al veșniciei gust, mereu.

Parfum sortit să mai rămîie
În cuibul drag, ca-ntr-un sipet,
Cădelniță arzînd tămîie
De-a lungul nopții, în secret,

Cum, deci, iubire fără pată,
Cu-adevărat te-aș exprima?
Sămînță, tu, de mosc, săpată
Adînc în veșnicia mea!

Preabunei și frumoase foarte,
Ce viață mi-e și joc deplin,
Ei, inger, idol fără moarte,
În nemurire mă închin!

H. Grănescu

IMN

Celei prea dragi, frumoasă foarte,
Ce-mi limpezește chip și gând,
O, înger, idol fără moarte,
Salutul meu în orișicînd!

Văzduh sărat, spre mine-ntoarsă,
Văzduh prin viață-mi răsfirat,
Ea peste sufletu-mi revarsă
Al veșniciei gust ciudat.

Mireasmă care nu se curmă,
Popas ferit, de pelerin,
Cădelniță uitată-n urmă
Și fumegînd în noapte lin.

Ne-nduplecata mea iubire,
Cum să te spun cîndva de-ajuns?
Tu, firicel de mosc, subțire,
În nemurirea mea ascuns.

Celei prea dragi, frumoasă foarte,
Și rîs al meu și soare blind,
O, înger, idol fără moarte,
Salutul meu în orișicînd!

Eugen Frunză

IMN

Frumoasei, scumpei care-mparte
În inima-mi luminează vie,
Icoană, înger fără moarte,
Salutul meu în veșnicie!

În viața mea e risipită
Ca sarea-n aerul ușor,
Și-n duhul meu, mereu rîvnită,
Revarsă-al nemuririi dor.

Balsam ce umple cu parfumul
Văzduhul unui scump ungher,
Cădelniță nălțîndu-și fumul
Furiș, în noapte, către cer.

Iubire neclintită, haină
Să-ți aflu-n vorbe aș putea?
Tu, fir de mosc zăcînd, în taină
Și-adînc, în nemurirea mea!

Frumoasei, buneii, care-mparte
Puterea-n mine, bucurie,
Icoană, înger fără moarte,
Salutul meu în veșnicie!

Virgil Teodorescu

IMN

Preadragei, preafrumoasei, care
De raze-mi umple-ntreaga fire.

Cerească și nemuritoare,

Salut, salut în nemurire!

Ea-n viața mea e răspîdită

Ca o mireasmă a tăriei,

Și-n inima nepotolită

Revarsă gustul veșniciei.

Parfum de îngerească haină

Umplînd căminul, uneori,

Tămîie care arzi în taină

Și-n bezna nopții te strecori,

Neprihănit, pot vreodată

Să te cuprind în vorbe eu?

O, bob de mosc ce nu se-arată

Și zace-n infinitul meu!

Preadragei, preafrumoasei, care

Mi-i sănătate, bucurie,

Cerească și nemuritoare,

Salut, salut în veșnicie!

C.D. Zeletin

IV LA RANÇON

*L'homme a, pour payer sa rançon,
Deux champs au tuf profond et riche,
Qu'il faut qu'il remue et défriche
Avec le fer de la raison;*

*Pour obtenir la moindre rose,
Pour extorquer quelques épis,
Des pleurs salés de son front gris
Sans cesse il faut qu'il les arrose.*

*L'un est l'Art, et l'autre l'Amour.
– Pour rendre le juge propice,
Lorsque de la stricte justice
Paraîtra le terrible jour,*

*Il faudra lui montrer des granges
Pleines de moissons, et des fleurs
Dont les formes et les couleurs
Gagnent le suffrage des Anges.*

RĂSCUMPĂRAREA

*Omul, spre-a se răscumpăra,
Pe lume, două miriști are
Cu fierul minții, să le are:
Amor și Artă! Rîvna sa,*

Ca să se bucure de-o floare,
Un spic de grîu spre-a căpăta,
În orice zi, le va uda
Cu lacrimi multe și sudoare.

Cînd ziua cruntă va sosi,
Și cînd, în fața sa, soborul
Ne va chema, judecătorul
Să-l îmbunăm va trebui.

Atunci, văzînd hambare pline,
De grîne, roade și de flori,
Cu-atîtea forme și culori,
Și îngerii au să se-ncline.

Lazăr Iliescu

RĂSCUMPĂRAREA

Spre-a căpăta răscumpărare,
Doar două miriști omul are,
Pe amîndouă să le are
Cu fierul minții gînditoare;

Să dea bobocul cel mai mic,
Să lege spicul din nimic,
Îi trebui lacrimi sărate
Pe țarinele desfundate.

Le cheamă: Arta și Amorul.

– Spre-a îmblînzi judecătorul,
Cînd pe-al dreptății strict cîntar
Sosi-va ziua de hotar,

Vor trebui atunci hambare
Îmbelșugate, flori așa
De rare-n formă și culoare,
Că Îngerii părtași să-i stea.

Ion Pillat

RĂSCUMPĂRARE

Să te plătești, așa spun unii,
Ogoare două ți-au fost date,
Ce sînt arate, răsturnate
Cu doar brăzdarul rațiunii.

Un spic măcar sau o petală
Nu-i smulgi pămîntului avar,
Decît stropindu-l iar și iar
Cu lacrimi și cu nădușeală.

Iubirea-i un ogor, și Arta
E altul. Dacă vrei odată,
La cea din urmă judecată
Să ți se țină-n Ceruri partea,

Și șura trebuie să-mbie,
În rod și flori ne-ncăpătoare,
Ca preafrumoasa lor culoare
Heruvilor pe plac să fie.

Veronica Porumbacu

V LA VOIX

Mon berceau s'adossait à la bibliothèque,
Babel sombre, où roman, science, fabliau,
Tout, la cendre latine et la poussière grecque,
Se mêlaient. J'étais haut comme un in-folio.
Deux voix me parlaient. L'une, insidieuse et ferme,
Disait: «La Terre est un gâteau plein de douceur;
Je puis (et ton plaisir serait alors sans terme!)
Te faire un appétit d'une égale grosseur.»
Et l'autre: «Viens! oh! viens voyager dans les rêves,
Au delà du possible, au delà du connu!»
Et celle-là chantait comme le vent des grèves,
Fantôme vagissant, on ne sait d'où venu,
Qui caresse l'oreille et cependant l'effraie.
Je te répondis: «Oui! douce voix!» C'est d'alors
Que date ce qu'on peut, hélas! nommer ma plaie
Et ma fatalité. Derrière les décors
De l'existence immense, au plus noir de l'abîme,
Je vois distinctement des mondes singuliers,
Et, de ma clairvoyance extatique victime,
Je traîne des serpents qui mordent mes souliers.
Et c'est depuis ce temps que, pareil aux prophètes,
J'aime si tendrement le désert et la mer;
Que je ris dans les deuils et pleure dans les fêtes,
Et trouve un goût suave au vin le plus amer;

Que je prends très souvent les faits pour des mensonges,
Et que, les yeux au ciel, je tombe dans des trous.
Mais la Voix me console et dit: «Garde tes songes;
Les sages n'en ont pas d'aussi beaux que les fous!»

VOCEA

Lingă bibliotecă sta leagănu-mi. Știință,
Romane – sumbru Babel – zăceau care-ncotro;
Cenușile latine, eline,-ntr-o ființă,
Mă-nconjurau. Eu însumi – cît un in-folio.
Și două voci. Iar una, insidioasă,-mi spuse:
«De-ai ști tu cît de dulce e fructul pămîntesc.
Eu pot (și-atunci trăi-vei în desfătări nespuse)
Cu-o poftă pe măsură să te împodobesc.»
Iar cealaltă: «O, vino, călătorind prin vise
Ce-ntrec tot ce-i posibil și tot ce-i cunoscute!»
Cînta această voce – de unde se ivise? –
Ca vîntul, ca stafia cu foșnet nevăzut
Ce-ți mîngîie urechea și totuși o-nspăimîntă.
Am spus: «Ah! dulce voce!» De-atuncea, vai, s-a tras
Fatalitatea-mi toată, și-această rană sfîntă,
Cum o numesc. În dosul decorului, retras
De existență,-n stranii abise-ntunecate,
Văd limpede un altfel și singular făgaș
Și, victimă acestei priviri ce vede toate,
Eu însumi tirii șerpilor mușcîndu-mă de pași.
De-atuncea, ca profeții, ador severa mare,
Iubesc atît de tandru pustiul plin de har,
Și rîd în timp de doliu, și plîng la sărbătoare,
Și aflu gustul gingaș în vinul cel amar.
De-atuncea iau drept bune mirajele minciunii
Și, tot privind la stele, mă prăbușesc sub roți –
Dar vocea mă alină spunîndu-mi că nebunii
Au vise mai frumoase ca înțelepții toți.

Nina Cassian

GLASUL

Copil cît un infoliu din Babelul baroc,
Eram vegheat în leagăn de rafturile pline –
Roman, știință, snoavă din veacul de mijloc,
Funinginea gîndirii latine și eline.
Un glas stăpîn pe sine rostea șerpuitor:
«Pămîntul e o tortă mai dulce ca oricare,
Și pot să-ți fac (deliciul va fi nepieritor!)
O poftă cît pămîntul de strașnică și mare»,
Și altul, cîntul slobod al vîntului pe mări,
Nălucă mîngîioasă pe cît spăimîntătoare:
«O, vino pe tărîmul vrăjitelor visări,
Afară din posibil, mai sus de cugetare!»
Cu inima răpită și strînsă, murmurai:
«Da, glas iubit!» – Fu clipa sortită, cînd izvorul
În mine dezlegîndu-și tulburătorul grai
Șopti nefericirea. De-atunci, după decorul
Imensei lumi, în bezna prăpăstiei, la fund,
Pătrund cu ochiul sigur ciudate lumi secrete,
Și, victimă uimită a văzului profund,
Aduc tîriș aspidе mușcîndu-mă de ghete.
Cu pustnică ardoare, doresc tînjind mereu
Deșertul fără capăt și marea neumblată;
Serbarea plînge-n mine și rîd la doliul greu,
Amara băutură îmi pare minunată;
Cu ochii-n cer, mă-nșeală nesocotitul pas,
Și, deseori, în fapte, văd formele minciunii.
«Cei înțelepți – șoptește alinătorul glas –
N-au visuri minunate cum pot avea nebunii.»

G. Georgescu

VOCEA

Mă văd și-acum în leagăn. Biblioteca, plină
De cărți, părea un Babel de tomuri, acolo;
Cenușile Eladei și pulberea latină,
Mă covârșeau pe mine, un biet in-folio.
Înșelătoare, o voce îmi strecura-n ureche:
«Un fagure de miere e lumea, și-aș putea
Să-ți dau nenumărate plăceri, fără pereche,
Necunoscute încă aici, dacă ai vrea».
O altă voce însă, în susur lin, ca marea,
Fantomă coborită din lumea nimănu,
Spunea: «O, vino, vino, să mergem cu visarea,
Prin ceruri neștiute, pe unde nimeni nu-i!»
Îmi mîngîia urechea, și totuși, parcă-n vine
Se strecura o teamă; dar, răspunsei voios:
«Să mergem!» De atuncia ursita rea în mine
Domnește. Îndărătul decorului frumos
Al vieții, pînă-n negre adîncile abisuri,
Văd lumi nebănuite în ciudățenia lor.
Și, jertfă necruțată a țărilor de visuri,
Port șerpi ce-n umbră-ncearcă să muște de picior.
Din zilele acelea, asemeni cu profeții,
Îmi place cîntul mării și cerul din pustii,
Mă-nveselește moartea și plîng la hramul vieții,
Iar vinurile-amare îmi toarnă bucurii.
În orice fapte-mi pare că sînt doar vorbe goale
Și calc în orice groapă, privind în sus, la sfinți;
Dar vocea-mi spune: «Ține la visurile tale!
Frumoase-asemeni visuri n-au oamenii cuminți!»

Lazăr Iliescu

VOCEA

În patu-mi de copil de lingă etajeră,
Priveam înghesuiala volumelor, uimit.
Literatura bună și alta efemeră,
Se-amestecau, șoptindu-mi ciudat, dar lămurit,
Ceea bună, mai întâi, cu voce liniștită:
«Pământul e o turtă cu dulce aluat
Și pentru ca plăcerea să-ți fie nesfârșită
Ți-oi hărăzi să fii pe veci nesăturat!»
Iar cealaltă îmi spuse: «Am să te iau cu mine
În țările de vis pe care nu le știi!»
Ecoul ei cînta ca vîntul pe coline,
Fantomă rătăcită cu haine străvezii
Ce mîngîie urechea și totuși o rănește.
Eu i-am răspuns atunci, naiv, că o prefer,
De aceea un blestem ciudat mă urmărește
Căci dincolo de lume și zidu-i efemer,
Întrezăresc o vastă prăpastie astrală,
Un univers fantastic, imens și luminat.
De mintea-mi clară, lumea urîtă și reală
Atîrnă ca un șarpe bălos și-nveninat.
De aceea ca profetul crescut în renunțare
Iubesc profund pustiul însinguratei mări,
Sînt trist în fericire, senin la întristare,
Căutînd în toate vinul suavei disperări,
Căci lucrurile-mi par adesea ireale.
Privind la stele, cad în gropi, cînd nu te-aștepți,
Dar Vocea-mi zice calmă: «Cu visurile tale
De biet nebun întreci atîția înțelepți!»

Neculai Roșca

VII

MADRIGAL TRISTE

I

Que m'importe que tu sois sage?

Sois belle! et sois triste! Les pleurs

Ajoutent un charme au visage,

Comme le fleuve au paysage;

L'orage rajeunit les fleurs.

Je t'aime surtout quand la joie

S'enfuit de ton front terrassé;

Quand ton cœur dans l'horreur se noie;

Quand sur ton présent se déploie

Le nuage affreux du passé.

Je t'aime quand ton grand œil verse

Une eau chaude comme le sang;

Quand, malgré ma main qui te berce,

Ton angoisse, trop lourde, perce

Comme un râle d'agonisant.

J'aspire, volupté divine!

Hymne profond, délicieux,

Tous les sanglots de ta poitrine,

Et crois que ton cœur s'illumine

Des perles que versent tes yeux!

II

Je sais que ton cœur, qui regorge

De vieux amours déracinés,

Flamboie encor comme une forge,
Et que tu couves sous ta gorge
Un peu de l'orgueil des damnés;
Mais tant, ma chère, que tes rêves
N'auront pas reflété l'Enfer,
Et qu'en un cauchemar sans trêves
Songeant de poisons et de glaives,
Éprise de poudre et de fer,
N'ouvrant à chacun qu'avec crainte,
Déchiffrant le malheur partout,
Te conduisant quand l'heure tinte,
Tu n'auras pas senti l'étreinte
De l'irrésistible Dégoût,
Tu ne pourras, esclave reine
Qui ne m'aimes qu'avec effroi,
Dans l'horreur de la nuit malsaine
Me dire, l'âme de cris pleine:
«Je suis ton égale, ô mon Roi!»

MADRIGAL TRIST

I

Ce-mi pasă dacă gura sau chipul tău mă minte?
Fii pentru mine tristă. Fii și frumoasă chiar!
O lacrimă, ce curge pe un obraz, fierbinte,
E-o apă argintie, pe-o pajiște, cuminte;
Sub ploaie, trandafirii mai parfumați îți par.

Îmi placi cînd bucuria din ochii tăi se-ascunde
Și negura coboară pe chipul zbuciumat;
Cînd spaima, ca o mare, în inimă-ți pătrunde,
Și-a zilelor trecute, întunecate unde,
În bezna lor cufundă prezentul luminat.

Cînd, caldă, din privirea-ți molatică, țîșnește
A lacrimilor apă, ca singele, și cînd,
Deși te prinzi de brațul ce, lin, te ocrotește,
O teamă grea, adîncă, din tine izbucnește,
Ca horcăitul care se stinge, singerînd.

Îți beau atunci, cu sete, o, încîntări divine,
Duiosa melodie ce-aud la căpătai,
Șuvoaiele de lacrimi și gemete din tine,
Și-n suflet ți se-aprinde o mare de lumine,
Din perlele pe care le varsă ochii tăi.

II

Ți-e inima o vatră; în ea, îngrămădite,
Zac vechi iubiri, pe care, în umbră, le-ai uitat,
Și care ard cu flacări spre ceruri repezite,
Pe cînd, adînc, în sînu-ți, trăiesc înăbușite
Văpăi, în cari mocnește orgoliul blestemat.

Dar, draga mea, atîta cît visurile tale
Nu vor purta în ele infernul, și atît
Cît, nemilos, coșmarul cu-ndemnurile sale
De săbii și otravă și spaimă și pistoale,
Nu te va ține, toată, în ghearele-i, încît

Să-ți fie teamă ușa să o deschizi, cînd bate,
Să vezi blestem și groază oriunde ai privi,
Să simți cum, peste tine, trec neînduplecate

Durerile și scirba și chinurile toate,
Strîngîndu-te în brațe, spre a te năuci,
Nu vei putea tu, care mi-ești roabă și regină,
Și-a căreia iubire, de mine tremura,
Nu vei putea, în noaptea lipsită de lumină,
Cu inima, de hohot și de durere plină,
Să-mi spui: «Stăpîne, ia-mă, căci sînt egala ta!»

Lazăr Iliescu

MADRIGAL TRIST

I

De ești sau nu cuminte, mi-e totuna!
Fii tristă și frumoasă, draga mea!
Învie-n zvon de rîu și văgăuna,
În ochii plînși e farmec, și furtuna
Din orice floare face cîte-o stea.

Cînd în restriște fruntea ți se pleacă,
Iubirea mea își încordează dorul
Smițind că-n groază inima-ți se-neacă
Și peste viața ta de azi, săracă,
Trecutul hîd își desfășoară norul.

Mi-ești dragă mult, cînd ochiul tău prelung
O undă caldă ca de sînge-1 doare,
Cînd alintîndu-te nu pot s-alung
Prea grele chinuri care te străpung
Ca un suspin adînc de om ce moare.

Îți sorb-dumnezeiască voluptate,
Lăuntric imn cu mlădieri suave
Din pieptul dornic gemetele toate,
Și inima-ți când plîngi, s-aprinde, poate,
Străluminînd de perlele jilave!

II

Știu bine eu că inima ta plină
Și-acum de vechile iubiri jertfite
Se mistuie-n jeratic de lumină,
Și că-n gîtlejul tău dospești cu vină
Trufile femeii osîndite;

Dar, pînă cînd în visurile tale
Nu se va oglindi fără zăbavă
Iubito, Iadul tot, în vis de jale,
De groază și de fum și de pumnale,
Înamorată vajnic de otravă,

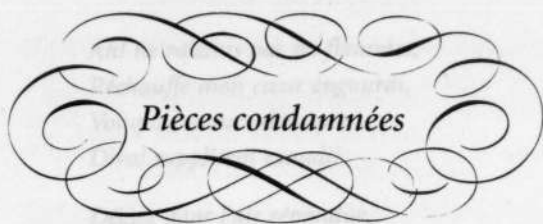
Cu frică deschizînd oricui și-n toate
Descoperind ce-i rău și ce-i bolnav,
Zbătîndu-te cumplit cînd ceasul bate,
De nu te-or prinde brațele-ncordate
Ale ne-nfrîntului dezgust puhav,

Nu vei putea, regină în robie,
Iubindu-mă cu spaima ta mereu,
În noaptea-ngrozitoare de orgie
Să-mi spui, cu țipetele ce te-mbie:

«Sînt pe potriva ta, stăpînul meu!»

M.D. Ioanid

VIII
LA PRIÈRE D'UN PAÏEN

Pièces condamnées

*Flamme dans notre souterrain
Exalte une âme morfondue,
Qui te consacre un chant d'airain!*

*Volupté, sois toujours ma reine!
Prends le masque d'une sirène
Faites du chair et de velours,*

*Ou verse-moi tes sommeils lourds
Dans le vin informé et mystique,
Volupté, foudrène élastique!*

RUGA UNOI PĂGIN

*Nu sînge sîntu te cîldură,
Reaprinde-n suflet mara și,
Tu, voluptate, tu scîtură!*

*Zest-n ser neplădit,
Foc sîntu în creșu subplătit!*

VIII

LA PRIÈRE D'UN PAIEN

Ah! ne ralentis pas tes flammes;

Réchauffe mon cœur engourdi,

Volupté, torture des âmes!

Diva! supplicem exaudi!

Déesse dans l'air répandue,

Flamme dans notre souterrain!

Exauce une âme morfondue,

Qui te consacre un chant d'airain!

Volupté, sois toujours ma reine!

Prends le masque d'une sirène

Faite de chair et de velours,

Ou verse-moi tes sommeils lourds

Dans le vin informe et mystique,

Volupté, fantôme élastique!

RUGA UNUI PĂGÎN

Nu stinge sfînta ta căldură,

Reaprînde-n suflet marea zi,

Tu, Voluptate! tu, tortură!

Diva, supplicem exaudi!

Zeiță-n aer răspîndită,

Foc sfînt în trîsta subpămîntă!

Ascultă-un suflet în ispită
Ce te slăvește, bea și cîntă.

Fii zîna mea, o, Voluptate!
Ia masca unei dragi Sirene
Cu cărnuri moi, catifelate,

Sau varsă-mi somnul greu pe gene
În vinul sfînt ce-mi duci la gură, –
Tu, Voluptate! tu, tortură!

C.Z. Buzdugan

RUGA UNUI PĂGÎN

Ah! flacările nu-ți opri;
În inimă să-mi lași căldură,
O, voluptate! o, tortură!
Diva! supplicem exaudi!

Zeită-n aer răspîndită,
Văpaia-ți din pămînt mă cheamă!
Înalță-mi vlaga umilită,
Ce-ți dă un cîntec de aramă.

Fii, voluptate, doamnă-n noi!
Și masca de sirenă pune,
De carne sau de catifea;
Ori varsă-mi adormire greu
În vinuri mistice, străbune.
O, voluptate, zvelt strigoil!

Ion Pillat

IX

LE REBELLE

*Un Ange furieux fond du ciel comme un aigle,
Du mécréant saisit à plein poing les cheveux
El dit, le secouant: «Tu connaîtras la règle!
(Car je suis ton bon Ange, entends-tu?) Je le veux!*

*Sache qu'il faut aimer, sans faire la grimace,
Le pauvre, le méchant, le tortu, l'hébété,
Pour que tu puisses faire, à Jésus, quand il passe,
Un tapis triomphal avec ta charité.*

*Tel est l'Amour! Avant que ton cœur ne se blase,
A la gloire de Dieu rallume ton extase;
C'est la Volupté vraie aux durables appas!»*

*Et l'Ange, châtiant autant, ma foi! qu'il aime,
De ses poings de géant torture l'anathème;
Mais le damné répond toujours: «Je ne veux pas!»*

RĂZVRĂTITUL

*Din ceruri, crunt, un înger, ca șoimul se avîntă,
Și prinde păcătosul de păr, cu pumnul-i greu;
Îl scutură, spunîndu-i: «Vei crede-n legea sfîntă!
(Sînt îngerul de pază, auzi?) Așa vreau eu!*

*Iubi-vei, fără scîrbă și fără de rușine,
Pe răi, pe strîmbi, pe monștri, pe hoți și suferinzi;*

Ca-n ziua-n care Domnul se va opri la tine,
Să poți, covorul milei, sub tălpi, să i-1 întinzi.

Cînd inimile noastre, iubind, sînt istovite,
Prin rugăciuni ne-aprindem plăcerile-adormite;
Sînt voluptăți ce pururi la sînul lor ne iau!»

Iar îngerul ne bate pe cît ne și iubește,
Și pumnii-i de aramă anatema strivește;
Și totuși, blestematul răspunde: «Nu, nu vreau!»

Lazăr Iliescu

RĂZVRĂTITUL

Un Înger ca un vultur coboară drept din cer,
Înșfacă strîns pe omul necredincios de chică
Și-i spune zgîlțindu-l: «De-acum vei ști de frică,
Și, pentru că sînt bunul tău Înger, vreau și cer:

Să îndrăgești statornic și-n veci ascultător
Săracii și schilozii, nerozii și viclenii,
Și lui Isus în cale, cu-a tale milostenii,
Să-i poți așterne astfel un triumfal covor.

Așa-i iubirea! Deie-ți dar inima răgazul
Să-ți reaprinzi la slava lui Dumnezeu extazul:
Plăcere-adevărată ce poate mult dura!»

Și Îngerul muștrîndu-l, din dragoste, firește,
Pe-afurisit cu pumnii lui grei îl chinuiește.
Dar veșnic osînditul răspunde că nu vrea.

Al. Philippide

RĂZVRĂTITUL

Întăritat un Înger din cer ca șoimul vine,
Cu pumnul său îl prinde de plete pe păgîn.
Și spune, scuturîndu-l: «Cunoaște legea bine!
(Căci eu sînt bunu-ți Înger, auzi?) Îți sînt stăpîn!

Vei îndrăgi, o află, făr-să te strîmbi zadarnic,
Pe slab, pe strîmb, pe lotru, pe ciung și pe gușat.
Lui Isus să-i poți face, cînd o să treacă darnic,
Covor de biruință de mila ta lucrat.

Amorul iată-l! Pînă ca inima să-ți moară,
Extazul tău aprinde-l la slăvi de ceruri iară;
E dreapta Voluptate cu încîntări ce staul!»

Și Îngerul, lovindu-l pe-atît cît îl iubește,
Pe blestemat în pumnii-i uriași îl chinuiește;
Dar osînditul pururi răspunde: «Tot nu vreau!»

Ion Pillat

X

L'AVERTISSEUR

Tout homme digne de ce nom
A dans le cœur un Serpent jaune,
Installé comme sur un trône,
Qui, s'il dit: «Je veux!» répond: «Non!»
Plonge tes yeux dans les yeux fixes
Des Satyresses ou des Nixes,
La Dent dit: «Pense à ton devoir!»
Fais des enfants, plante des arbres,
Polis des vers, sculpte des marbres,
La Dent dit: «Vivras-tu ce soir?»
Quoi qu'il ébauche ou qu'il espère,
L'homme ne vit pas un moment
Sans subir l'avertissement
De l'insupportable Vipère.

VIPERA

Tot omul, negreșit și tu,
În inimă un șarpe are
Stînd ca pe-un tron un rege, care
De-i spui: «Eu vreau!», răspunde: «Nu!»
Privirile de-ți ții mai fixe
În ochi de Satyre sau Nixe,
L-auzi: «La datorie iară!»

De faci copii, pomi de plantezi,
Sau de faci versuri, de sculptezi,
L-auzi: «Vei mai trăi diseară?»

Orice-ai voi, orice-ai spera,
Nu poți trăi o clipă chiar
Fără să te-amenințe iar
Monstrul din tine: Vipera!

C.Z. Buzdugan

AVERTISMENTUL ȘARPELUI

În suflet, galbenul Tabu,
Despotic șarpe-nscăunat,
Oricărui om adevărat,
Cînd spune: «Vreau!», îi zice: «Nu!»

Afundă-te-n privirea fixă
De Satiresă ori de Nixă,
El zice: «Nu-ți uita povara!»

Plantează arbori, fă copii,
Sculptează, scrie poezii,
El zice: «Apuca-vei seara?»

Încearca, speră; ai găsit
Al gîndului medicament, –
Oribilul avertisment,
În suflet, șuieră cumplit.

G. Georgescu

VESTITORUL

Om, vrednic de chemarea ta,
Un șarpe-n inima-ți domnește,
Și stă pe tron și-ți poruncește,
Și spune: «Nu», cind tu zici: «Da!»

Cînd ochii ți i-ai cufundat
În ochi de vrajă, speriat
Auzi: «Fă-ți datoria ta!»

De faci copii și-ți vezi de treabă,
Scriind, sîdind, el te întrebă:
«Diseară vei mai fi cumva?»

Și în nădejdi, și în ispită,
În nici o clipă omul nu-i
Scutit vreodată-n viața lui
De Vipera nesuferită.

Lazăr Iliescu

VESTITORUL

Tot omul demn de acest nume
Un șarpe galben poartă-n sîn.
S-a-ncolăcit, ca-n tron, stăpîn;
Cînd spune: «Vreau!», el: «Nu!» îi spune.

Dă-ți ochii în privirea fixă
De Satiresă sau de Nixă,
Spun dinții: «Datoria cheamă!»
Copii ori pomi însămîntează,
Poem sau marmură sculptează,
Spun dinții: «Vei muri, ia seamă!»

Și orice face, orice speră,
Nu are omul clipă vie,
Ca prevestire să nu-i vie
De la năstrușnica viperă.

Ion Pillat

XI
ÉPIGRAPHE POUR UN LIVRE
CONDAMNÉ

*Lecteur paisible et bucolique,
Sobre et naïf homme de bien,
Jette ce livre saturnien,
Orgiaque et mélancolique.*

*Si tu n'as fait ta rhétorique
Chez Satan, le rusé doyen,
Jette! tu n'y comprendrais rien,
Ou tu me croirais hystérique.*

*Mais si, sans se laisser charmer,
Ton œil sait plonger dans les gouffres,
Lis-moi, pour apprendre à m'aimer;*

*Ame curieuse qui souffres
Et vas cherchant ton paradis,
Plains-moi!... Sinon, je te maudis!*

VESTITORUL
EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ

*Tu, pașnic cititor bucolic,
Naiv, neprihănit mirean,
Mă zvîrle! Sînt saturnian;
Scriu orgiac și melancolic.*

De nu te-a dăscălit nici cleric,
Nici dracul nu ți-a fost decan,
Mă zvîrle: Nu pricepi un ban
Și mă vei socoti isteric!

Dar dacă ochiul nevrăjit
Abisul poate să-1 cuprindă,
Citește, stihul meu să prindă
Un suflet straniu, obidit!
Iar raiul de 1-ai căutat,
Mă plînge!... Ori, fii blestemat!

N. Argintescu-Amza

EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ

Tu, cititor, tăcut, bucolic,
Naiv și sobru om de munci,
Această carte s-o arunci,
Cu tot desfriu-i melancolic.

De nu știi slova și vorbirea
De la dibaciul mag, Satan,
Arunc-o! vei citi-o-n van,
Sau îmi vei crede slută firea.

Dar dacă, vrednic scormonești
Cu ochiu-n rîpi adînci, de freamăt,
Citește, și-ai să mă iubești;

Tu, suflet, iscodind c-un geamăt
Un rai ce deopotrivă-l vrem,
Mă plinge!... Altfel, te blestem!

Șerban Bascovici

EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ

Tu, pașnic cititor bucolic,
Aruncă,-ți spun cu dinadinsul,
Această carte, cu cuprinsul
Saturnian și melancolic.

De nu ți-ai șlefuit știința
La meșterul șiret, Satan,
Aruncă! Nu-ți mai da silința!
Nu vei pricepe nici de-un ban.

Dar dacă ochiul tău va ști
Să prindă-al haosului ghem,
Mă vei iubi, mă vei citi.

O, suflet în torturi de sînge,
Citește-mi cartea și mă plinge!...
De nu, eu plîng și te blestem!

C.Z. Buzdugan

EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ

Tu, ins placid și duh cuminte,
Naiv și sobru cetățean,
Aruncă scrisul meu avan,
Sălbatic-tristele-mi cuvinte.
De nu trecuși pe la Satan
Ca ucenic, mai înainte,
Îți voi părea un scos din minte;
Aruncă!... Nu citi în van!...

Dar dacă-n hăuri și viltori
Știi să privești lucid, – citește,
Spre a-nvăța să mă adori,

O, suflet ars, ce rățăcește
Chemînd rîvnitul său eden
Mă plînge, dar!... Sau te blestem!...

Eugen Frunză

EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ

Tu, pașnic cititor bucolic,
Deștept; cu suflet omenesc,
Azvîrle textul diavolesc,
Nerușinat și melancolic.

De nu ți-a ajutat la carte,
Bătrînul dascăl hoț, Satan,

Nu mă pricepi! Citești în van,
Sau ai să crezi că-s într-o parte.

Dar dacă ochii tăi vor ști,
Senini, să vadă în abisuri,
Citește, și mă vei iubi;

Biet om ce pătimești, și-n visuri
Îți cauți raiul, când eu gem,
O, plinge-mă!... Sau te blestem!

Lazăr Iliescu

EPITAFUL CĂRȚII BLESTEMATE

Cititor nătîng, rural,
Om de treabă ce petrece,
Zvirle cartea asta rece,
De tristete și venal!

De n-ai făcut poezie
Cu Satan, vicleanul tată,
N-ai să pricepi niciodată
Cartea mea de histerie.

Iar de – ochiu-ți, picuri plînge,
Adîncit în bezne sure,
Lasă-mi versul să te fure,

Suflete mînjit cu sînge,
Și te du în rai, boem...
De mă plîngi, eu te blestem.

Mihail Ilovici

EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ

Naiv și pașnic și bucolic
Și sobru cititor profan,
Aruncă-acest saturnian
Tom orgiac și melancolic.

Căci, dacă-n studiul diabolic
Nu ți-a fost dascălul Satan,
Isteric am să-ți par. E-n van:
N-ai să pricepi nimic simbolic.

Dar dacă ochii-ți pot răzbi
Lucizi a cerceta abisul
Citește-mă spre-a mă iubi.

Tu, suflet, care-ntr-un suprem
Chin crunt îți cauți paradisul.
Deplînge-mă!... Sau te blestem!

Romulus Vulpescu

XII RECUEILLEMENT

*Sois sage, ô ma Douleur, et tiens-toi plus tranquille.
Tu réclamaï le Soir; il descend; le voici:
Une atmosphère obscure enveloppe la ville,
Aux uns portant la paix, aux autres le souci.*

*Pendant que des mortels la multitude vile,
Sous le fouet du Plaisir, ce bourreau sans merci,
Va cueillir des remords dans la fête servile,
Ma Douleur, donne-moi la main; viens par ici,
Loin d'eux. Vois se pencher les défuntes Années,
Sur les balcons du ciel, en robes surannées;
Surgir du fond des eaux le Regret souriant;*

*Le Soleil moribond s'endormir sous une arche,
Et, comme un long linceul traînant à l'Orient,
Entends, ma chère, entends la douce Nuit qui marche.*

RECULEGERE

*Fii cuminte-a mea durere, cată a te liniști,
Tu doreai să vie seara; iat-o, blinde adieri,
Cum încinge c-un vâl negru cadrul, munții și câmpii;
Unora le-aduce pace, altor, jale și dureri.*

*Și pe cînd toți muritorii, duși de oarbele plăceri,
Își culeg căinți deșarte în petreceri și orgii,*

Necurmata mea durere, fugi de ei – și-n mîngieri
Vino de-mi întinde mîna, să putem de ei fugi.

O, privește cum pier anii, strînși în haine demodate
Sus, pe bolta înstelată a albastrului senin!
Cum răsar din fund de ape, surizînd, păreri de rău.

Iată, soarele se stinge sub castelele arcate,
Și ca giulgiul lung străbate Orientul clar, divin,
O, ascultă-a mea durere, noaptea neagră-n mersul său.

Balsamo

RECULEGERE

Durere, fii cuminte, o, fii mai liniștită.
Doriseși seara; vezi cum coboară; s-a ivit:
Învăluit e-orășul de-o umbră nesfîrșită;
Tihniți sînt unii, alții de griji s-au istovit.

Atunci cînd muritorii în turmă necioplită
Sub bicele plăcerii, călău neîmblînzit,
Culeg mustarea dintr-o petrecere-njosită,
Durere, mîna dă-mi-o; de ei te-am izbăvit;

Vezi cum de prin balcoane din ceruri de departe,
În rochii destrămate se-apeacă Vremuri moarte;
Din ape-adînci cum crește regretul surizînd;

Cum doarme mortul soare sub arcu-i de rubine.
Și ca-ntr-un mare giulgiu din Orient plecînd,
Ascultă, scumpo, ascultă cum dulcea noapte vine!

Șerban Bascovici

RECULEGERE

Durere, fii cuminte și nu-ți schimba făgașul.

Cereai să vie seara; privește: seara vine;

O umbră tot mai deasă înăbușe orașul,

Ducînd la unii pace, iar altora suspine.

Pe cînd cu pași de turmă, huind, mulțimea mare,

Culege sub impulsul Plăcerii – groaznic bici –

Doar remușcări la cruda și josnica serbare,

Durerea mea, dă-mi mîna, și vino... vin pe-aici...

Departe-acum de dînșii. Vezi cum pe sub balcoane

De cer se-nclină Anii trecuți, străvechi icoane;

Cum ies din fund de ape Regretele zîmbind;

Cum muribundul Soare adoarme-n zvon de șoapte...

Și, ca un lung lințoliu, spre Soare-Răsărind, –

Auzi, iubită, ascultă în mersu-i blînda Noapte.

C.Z. Buzdugan

RECULEGERE

Durere, fii cuminte, așteaptă liniștită.

Ai vrut să vină Seara; se lasă, uite-o,-n zare:

Orașul se-nvelește c-o tulbure ursită

Ce toarnă-ntr-unii pace, în alții-ngrijorare.

În timp ce toată gloata de pofte-nnebunită

Doar remușcări va strînge-n umila-i sărbătoare,

Sub bicele Plăcerii, călău ce nu ezită,
Durerea mea, dă-mi mîna și hai prin înserare

Departa. Iată anii cei duși cum se înclină
Pe-albastrele balcoane, în straie de rugină,
Și, surîzînd, Regretul din ape-adînci cum crește,
Cum soarele adoarme sleit sub o arcadă,
Și, ca un lung lințoliu ce-n răsărit plutește,
Ascultă, drago, Noaptea cum lunecă pe stradă.

Ion Caraion

RECULEGERE

Cuminte stai, Durere, și liniștită. Iată,
Rîvniseși Seara; vine, coboară-ocrotitor
Văzduh de-ntunecime peste oraș să-abată
Cînd dăruiește pace, sau grijă, tuturor.

În timp ce muritorii, în josnica lor gloată,
Sub bicele Plăcerii, călău ne-ndurător,
Culeg doar remușcarea serbării lor, netoată,
Durere, tu, dă-mi mîna și vino-ncetișor,

Departa. Vezi cum Anii ce-au fost se pleacă iară
Din cer să ne privească, în strai de-odinioară;
Cum iese de sub ape Regretu-nveselit;

Cum Soarele ce moare adoarme sub arcadă
Și, ca un lung lințoliu tîrit spre Răsărit,
Auzi, auzi, iubito, și-al nopții pas, din stradă.

Vladimir Colin

RECULEGERE

Fii blîndă, o, durere, și-nvăluie-te-n pace,

Cereai să vie seara – și iat-o lîngă noi:

Pe culmile cetății penumbra se desface

Dînd unora odihnă, iar altora griji noi.

În noaptea ce ne-așteaptă, Plăcerea e călăul

Al cărui bici îndeamnă o turmă de mișei

Ce merge să-și culeagă din voluptate, Răul:

Durere, adu mîna și fugi de lîngă ei!

Privește astrul zilei cum pleoapa și-o închide,

Cum anii morți în urmă, cu vechile hlamide

Se pleacă melancolici pe-al cerului balcon.

Cum din adînc răsare surîzător Regretul;

Și-ascultă pașii nopții ce vine cu încetul

Ușor ca un lîntoliu tîrît la orizon.

D. Iacobescu

RECULEGERE

Durere, fii cuminte! Așteaptă liniștită!

Voiai să vină seara și, iată, a venit:

Un vâl de întuneric pe străzi s-a risipit,

Împărtășind cînd pace, cînd grijă ascuțită.

Pe cînd scîrboasa gloată, de muritori, gonită

De bicele Plăcerii, acest călău cumplit,

Își cată pocăința în chef neconținut,
Noi să plecăm, Durere, departe de ispită.

Vezi cum se pleacă anii defuncți, ca mari icoane,
În vechi și largi veșminte, pe-a cerului balcoane
Și cum răsar din ape regretele, zîmbind.

Vezi soarele cum merge sub poduri să se culce
Și, ca un lung lîntoliu, din Răsărit, plutind,
Auzi, iubito, Noaptea cum trece-n pasu-i dulce.

Lazăr Iliescu

RECULEGERE

Durere, fii cuminte și nu fii tulburată
Cereai să vie seara și iată că veni,
Învăluie orașul o zare-ntunecată
Ducînd mîhniri la unii, la alții bucurii.

Pe cînd cu-nverșunare a oamenilor gloată
De biciul Poftei este lovită zi de zi,
Și-n josnice petreceri căințele își cată
Durerea mea, dă-mi mîna și-ncet pe-aici să vii,

Depart de ei... Uite, cum anii morți se pleacă
De pe cerești balcoane, în haina lor săracă,
Iscînd din fund de ape Regretul zîmbitor;

Vezi, soarele adoarme în muribunde șoapte,
Și ca un lung zăbranic ce este tras ușor
O! scumpa mea, ascultă cum trece blînda Noapte.

Tudor Măinescu

RECULEGERE

Durerea mea, fii calmă, o, fii te rog cuminte.
Doreai să cadă noaptea; și iată, ea coboară;
O zariște de ceață orașul îl cuprinde
Și alinînd pe unii, pe alții îi doboară.
În timp ce proasta gloată de muritori s-abate
Sub biciuiri de patimi – călăi fără de milă –
Regrete să culeagă din jocuri desfrîcate,
Durere, hai! Dă-mi mîna să mergem: îmi e silă!

Privește cum s-apleacă anii ce-s pe sfîrșite,
Pe-a' cerului balcoane, în zdrențe învechite;
Și din străfund de ape regretu-1 vezi mijind?
Cum soarele apune murind după arcade
Și, ca un lung lințoliu în zare filfiind,
Ascultă, dragă, ascultă cum dulcea noapte cade.

Radu D. Moldovanu

ÎNSENINARE

Durere, fii cuminte și nu-ți ieși din fire.
Doreai să vină seara – privește-o, a venit;
În vînată-nnoptare orașul s-a-nvelit,
Dînd unora odihnă și altora mîhnire.

În vreme ce mulțimea de muritori mișei,
Sub bicele Plăcerii, călău fără-ndurare,

Culege Remușcarea, la josnica serbare,
Durerea mea, dă-mi mîna – noi să fugim de ei,

Hai să fugim. Privește cum anii morți se pleacă,
În straie-mbătrînite, pe-al cerului pridvor,
Din apă cum se-nalță Regretul zîmbitor

Și soarele cum scade, sub boltă să se culce...
Și ca un lung lîntoliu din Orient cînd pleacă,
Auzi, auzi tu, scumpo, cum vine noaptea dulce?

Barbu Nemțeanu

ÎNSENINARE

Durere, fii cuminte și fii mai potolită.
Privește, urcă noaptea înnegurînd înaltul,
E pace pentru unul – un chin e pentru altul,
Cetatea-ntr-un zăbranic de doliu e-nvelită.

În vreme ce mulțimea cu suflete deșarte,
Sub biciul desfătării în veci nesăturate,
Bea vinul mișeliei la mese desfrîinate,
Durerea mea, dă-mi mîna, noi să fugim departe.

Te uită cum se pleacă în strai îmbătrînit
Apusele decenii pe-a' cerului balcoane,
Cum aburesc din ape păreri de rău, icoane,

Și soarele cum pleacă sub arcuiri să se culce,
Iar ca un lung lîntoliu pornind din Răsărit
Auzi tu, scumpo, -n foșnet cum vine noaptea dulce.

Barbu Nemțeanu

ÎNSENINARE

Durere, fii cuminte și-astîmpără-ți zvicnirea.
Doreai să vină seara, privește-o, de departe
Învăluie orașul în umbrele-i de moarte,
Dînd unora odihna, iar altora mihnirea.
Și-n timp ce muritorii cu suflete deșarte
Își chinuiesc cu biciul plăcerilor simțirea,
Ca să culeagă-n urmă cu toți dezamăgirea,
Durerea mea, dă-mi mîna și să fugim departe.

Privește cum trecutul cu anii morți se lasă
În haina-i învechită pe-a cerului terasă;
Cum din adînc de ape regretul înfloarește.

Cum muribundul soare adoarme indolent
Și cum un lung lîntoliu plecînd spre Orient,
Ascultă noaptea dulce, ascult-o cum pășește.

Al. Westfried

XIII

LE COUVERCLE

*En quelque lieu qu'il aille, ou sur mer ou sur terre,
Sous un climat de flamme ou sous un soleil blanc,
Serviteur de Jésus, courtisan de Cythère,
Mendiant ténébreux ou Crésus rutilant,*

*Citadin, campagnard, vagabond, sédentaire,
Que son petit cerveau soit actif ou soit lent,
Partout l'homme subit la terreur du mystère,
Et ne regarde en haut qu'avec un œil tremblant.*

*En haut, le Ciel! ce mur de caveau qui l'étouffe,
Plafond illuminé par un opéra bouffe
Où chaque histrion foule un sol ensanglanté;
Terreur du libertin, espoir du fol ermite:
Le Ciel! couvercle noir de la grande marmite
Où bout l'imperceptible et vaste Humanité.*

CAPACUL

*Că-și duce pe pământuri sau ape drumetia,
Sub clime-nfierbintate sau soare troienit,
Că-i curtezan Cytherei sau serv întru Mesia,
Un Cressus plin de faimă, sau cerșetor smerit,
Din sat sau din cetate, pribeag sau prins de casă.
Că e sărac la minte sau e scînteietor,*

Pe om teroarea tainei oriunde îl apasă
Și-l face să se uite, spre cer, tremurător.

Sus, cerul, bolți de criptă ce-năbușesc. Plafon
Stelar, ca într-un teatru, de operă, bufon,
Prin care-actorii calcă pe urme-nșingurate;

Pentru asceți, speranță, – terori pentru profan,
Cernit capac e cerul, pe un imens cazan,
În care fierbi în clocot, pe-ascuns, Umanitate!

Al. Andrițoiu

CAPACUL

Oriunde-ar merge omul pe tot cuprinsul sferei,
Sub un climat de flăcări, sub soarele răcit,
Închinător la Cruce, ori curtezan Cytherei,
Trist cerșetor pe uliți, sau Cresus strălucit;
Oricine și oriunde, sub orice port de haine.
Țăran sau din orașe, deștept, sau mai puțin,
El suferă-n tot locul teroarea grelei taine
Și nu privește zarea cu ochi de pace plin.

Sus – Cerul! Zid al gropii ce-l năbușă și-l strînge.
Plafon de teatru-n care e regulă dezastrul
Și-n care comediantii se luptă pîn-la sînge!

Se tem de el toți răii, se roagă lui sihastrul...
O, Cer! Capac al negrei căldări cu grea menire,
În care fierbe mica și vasta Omenire!

C.Z. Buzdugan

OBROCU

Sub bulgăre de piclă sau flacăra de soare,
Oriunde s-ar tot duce, pe mări și pe uscat,
Jegos milog în umbră, ori Cresus în splendoare,
Luceafăr al Citerei, sau Domnului plecat,

Cu mintea fără tihnă, sau tărăgănitore,
Țăran sau domn, pe drumuri, sau locului legat,
Pe om îl paște veșnic a tainelor teroare
Și ochiul și-l ridică la fel, înfricoșat.

Sus, Cerul! 'Năbușeală de boltă funerară
Sclipind într-o lumină de operă hilară;
Paiatele bat lutul cu sînge năclăit;
Teroarea desfrînării, nădejdea pustniciei,
O, Cer! obroc de zgură pe vatra veșniciei
De forfota umană fierbînd neconținut.

G. Georgescu

ACOPERĂMÎNTUL

Oriunde-ar merge omul, pe drum, pe-ntinsul mării,
Sub soare de jeratic sau trist și înghețat,
Ca slujitor al Crucii, curtean al Desfrînării,
Biet cerșetor în zdrențe sau Cresus îngîmfat,
Rătăcitor sau pustnic, plugar, rob al visării,
Sau orășean, la minte greoi sau dezghețat,

Oriunde, îl apasă misterul depărtării,
Și ochiul lui privește în sus, înfricoșat,

Spre cer! Zid fără margini! Mormînt care-1 strivește!
Decor al unei farse ce-n zări se săvîrșește,
Și-n care istrionii în singe bălăcesc;

Sihaștrilor, nădejde! Stricaților, teroare!
O, cer! Tu ești capacul ce-nchide o căldare,
În care omenirea și oamenii dospesc.

Lazăr Iliescu

CAPACUL

Oriunde-1 poartă pașii, pe mări sau pe pămînt,
Sub un climat de flacări, ori sub un soare alb,
De-ar fi paj al Cytherei, rob lui Cristos și sfînt,
Ori Cresus plin de slavă, sau cerșetor schilav,

Din burg, ori de la țară, haihui sau prins de glie,
Cu hitru creier ager, sau fără de povață,
Se chinuie tot omu-n a Tainelor robie
Și tremură cînd ochiul spre zare și-1 înalță.

Căci sus e Cerul! Boltă de criptă ce ne-apasă.
Decor buf pentru-o piesă de-a pururi ne-nțeleasă,
În care-actorii calcă pe-o-nsingerată Fire.

Teroare fără seamăn, ori doar speranță lașă, –
Capacul negru, Cerul, pe oala uriașă
În care fierbe-n taină întreaga omenire.

Francisc Păcurariu

CAPACUL

Oriunde-1 duce drumul, oricare-i emisfera,
Pe sub un cer de flăcări, pe mări cu soare pal,
Trăind pios, ori numai la curte, în Cythera,
Biet cerșetor în zdrențe, ori Cresus triumfal,

În sat, oraș, pe drumuri, sau dornic de ședere,
Mai greu de cap, ori poate mai sprinten, mai cu spor,
Înfricoșat e omul oriunde, de mistere,
Și-n sus privește numai cu ochi tremurător.

E cerul sus, cavoul cu bolți năbușitoare,
Plafon cu luminații de operă, sub care
Actori mărunți dansează în praful sîngerat.

Ești libertin? Ți-e teamă. Călugăr ești? Superbe
Nădejdi îți dă capacul pe oala-n care fierbe
Enorma omenire, încet, neobservat.

Veronica Porumbacu

CAPACUL

În orice loc s-ar duce, pe mări sau pe uscat,
Într-un tărîm de flăcări, ori sub un palid soare.
Slujind-o pe Cythera, sau lui Isus plecat,
Bogat precum un Cresus, ori fără nici o stare,

Din tîrg sau de la țară, pribeag sau așezat,
Avînd o minte vie, ori una tîritoare, –

E omul pretutindeni de taine apăsât
Și cată-n sus cu spaimă, lipsit de apărare.

Zid de cavou e cerul, peste făptura-i vie,
Plafon feeric pentru o operă hazlie
În care-actorii calcă pe sînge, în neștire.

Speranță pentru schivnic, iad pentru păcătos,
Capac smolit e cerul peste cazanul gros
În care fierbe vasta, mărunta omenire.

Petre Solomon

XIV

LE COUCHER DU SOLEIL

ROMANTIQUE

*Que le Soleil est beau quand tout frais il se lève,
Comme une explosion nous lançant son bonjour!
– Bienheureux celui-là qui peut avec amour
Saluer son coucher plus glorieux qu'un rêve!*

*Je me souviens!... J'ai vu tout, fleur, source, sillon,
Se pâmer sous son œil comme un cœur qui palpite...
– Courons vers l'horizon, il est tard, courons vite,
Pour attraper au moins un oblique rayon!*

*Mais je poursuis en vain le Dieu qui se retire;
L'irrésistible Nuit établit son empire,
Noire, humide, funeste et pleine de frissons;*

*Une odeur de tombeau dans les ténèbres nage,
Et mon pied peureux froisse, au bord du marécage,
Des crapauds imprévus et de froids limaçons.*

LA UN APUS DE SOARE ROMANTIC

*O! soarele semet e când urcă-n zări deschise
Și dă binețe lumii, în vipii ce se-aprind.
– Și fericit e omul ce poate-apoi, cinstind,
Să-i laude apusul frumos cum nici în vise.*

Îmi amintesc: văzusem tufari, ogor, izvor,
Cum ameteau sub ochiu-i, ca inimi îmbătate.
– Să alergăm la zare, ne-ntârziati, căci poate
Vom înșela o rază măcar, întimplător.

Urmez, dar fără noimă, un Zeu ce se retrage
Cînd Noaptea largi imperii pe harta lumii trage,
Jilavă și funestă și cu flori fricoși,

Un iz de cimitire prin aer se prelinge
Cînd, laș, la dungi de mlaștini, piciorul meu atinge
Nebănuite broaște și melci alunecoși.

Al. Andrițoiu

ASFINȚIT DE SOARE ROMANTIC

Ce mîndru se trezește împrăștiatul soare,
Exploziei asemeni – zvîrlind spre noi binețe!
– Ferice-acel ce poate nu visul să răsfețe
Iubindu-l, ci amurgul, mai vrednic de-nchinare!

Eu n-am uitat!... Flori, brazde, izvoarele vibrează
Cu fața spre lumină, ca inima ce bate...
Să mergem către zare! În fugă vom străbate
Întinderi; să culegem măcar piezișă rază!

Dar eu urmez zadarnic un zeu ce mi se-ascunde;
Astfel domnia nopții nebiruit pătrunde
Cu unduiri funeste de beznă-înfiorate;

Miresme de morminte plutesc întunecate;
Lung freamăt! Lîngă mlaştini, cînd apa se prelinge
Melci reci şi stranii broaşte piciorul meu atinge!

N. Argintescu-Amza

APUSUL SOARELUI ROMANTIC

O, soarele, pe boltă, ce mîndru-i cînd răsare,
Țîşnind ca o văpaie, în semn de bun-venit!
– Ce fericit e omul cînd poate, mulţumit,
Să-i vadă şi apusul, frumos ca o visare.

Îmi amintesc!... Departe, flori, holde şi izvoare
Palpită şi oftează sub ochiul lui vrăjit...
– Se-ntunecă. Să mergem grăbiţi spre asfinţit.
Să mai vedem o rază piezişă, trecătoare!

Zadarnic vrem să prindem pe zeul care pleacă;
Deasupra noastră noaptea imperiul şi-l apleacă,
Plin de fior, trist, umed, cu ochii lui sticloşi;

Pluteşte-n întuneric duhoare de morminte,
Cînd trec pe lîngă mlaştini, cu teamă, înainte,
Călcînd pe melci de gheaţă şi pe broscoi rîioşi.

Lazăr Iliescu

XV

LA LUNE OFFENSÉE

O Lune qu'adoraient discrètement nos pères,
Du haut des pays bleus où, radieux sérail,
Les astres vont te suivre en pimpant attirail,
Ma vieille Cynthia, lampe de nos repaires,
Vois-tu les amoureux, sur leurs grabats prospères,
De leur bouche en dormant montrer le frais émail?
Le poète buter du front sur son travail?
Ou sous les gazons secs s'accoupler les vipères?
Sous ton domino jaune, et d'un pied clandestin,
Vas-tu, comme jadis, du soir jusqu'au matin,
Baiser d'Endymion les grâces surannées?
– «Je vois ta mère, enfant de ce siècle appauvri,
Qui vers son miroir penche un lourd amas d'années,
Et plâtre artistement le sein qui t'a nourri!»

LUNA JIGNITĂ

O, lună, tu regina albastrului serai,
La care străbunicii veneau să se închine,
Tu, veşnic adorată de-al stelelor alai,
Vechi, luminos opaiţ, prin triste vizuine,

Vezi tu cum amarezii adorm pe rogojini,
Și își arată dinții și gurile căscate?
Cum se împerechează năpîrcile prin spini,
Și cum trudesco poezii, cu frunți îmbrobonate?

În dominoul galben, din seară pînă-n zori,
Mai mergi pe la Endymion, mereu, ca alte ori?
Îl mai sîruți și astăzi, pe fața scofilcîtă?

– «O, biet copil, din veacul acesta necăjit,
Pe maică-ta-n oglindă o vîd cum, gîrbovită,
Dibaci, își drege sînul, la care te-a hrănit!»

Lazăr Iliescu

LUNA JIGNITĂ

O, Lună adorată de-ai mei părinți în taină,
Din slăvi albastre, unde alaiul radios
Al stelelor te poartă cu-mpodobită haină,
O, Cyntia, tu, lampă pe-un colț întunecos,

Mai vezi îndrăgostiții sleiți de nopți prospere,
Cu gura descleștată, pe patul lor dormind,
Cu frunte grea, poetul, la lucru stăruind,
Sau pe sub ierbi uscate, legîndu-se vipere?

Sub dominoul galben, tăcutul tău picior,
Ca-n vremuri te aduce, din seară pînă-n zori,
La Endymion, să-1 mîngîi cu grații de-altădată?

– «Pe maică-ta, copile al unui veac slăbit,
O văd cum în oglindă cumpliții ani și-arată,
Întinerind cu artă un sin ce te-a hrănit!»

Ion Pillat

LUNA JIGNITĂ

O, lună, tu, pe care părinții te-adorară
În nalte-azururi, tainic, c-un luminos serai,
De stele-mpodobite urmîndu-te-n alai,
Tu, Cynthie bătrînă, ce ne-nsoțai pe seară!

Vezi, fericiți, amantii dormind, după iubit,
Cu smalțul între buze, ce-n zîmbet se arată?
Ori fruntea unui liric pe file aplecată?
Împerecheate viperi în cîmpu-ngălbenit?

Mai mergi pînă spre ziuă, precum odinioară,
Și azi spre demodatul Endymion, tinzînd,
În dominou-ți galben, cu pasul furișat?

«Pe mama-ți văd, copile al ăstui veac flămînd,
Privindu-și în oglindă a vîrstei grea povară,
Și-acoperindu-și sinul ce ieri te-a alăptat.»

Veronica Porumbacu

XVI

LE GOUFFRE

Pascal avait son gouffre, avec lui se mouvant.

*– Hélas! tout est abîme, – action, désir, rêve,
Parole! et sur mon poil qui tout droit se relève
Maintes fois de la Peur je sens passer le vent.*

*En haut, en bas, partout, la profondeur, la grève,
Le silence, l'espace affreux et captivant...
Sur le fond de mes nuits, Dieu de son doigt savant
Dessine un cauchemar multiforme et sans trêve.*

*J'ai peur du sommeil comme on a peur d'un grand trou,
Tout plein de vague horreur, menant on ne sait où;
Je ne vois qu'infini par toutes les fenêtres,*

*Et mon esprit, toujours du vertige hanté,
Jalouse du néant l'insensibilité.*

– Ah! ne jamais sortir des Nombres et des Êtres!

GENUNEA

*Pascal vedea o groapă căscîndu-se deodată,
Vai, totu-i hău năpraznic: vis, fapte, zvon, dorință,
Încît în cereu-i tragic sărmana mea ființă
E prea ades cuprinsă de-o temere ciudată.*

*Sus, jos, mă încovoaie cu-aceeași stăruință
Înaltul, golul, pacea aceasta încruntată,*

Iar Domnul mă prăvale în groapa-i blestemată,
Mereu cu-aceeași rîvnă și tainică știință.

De somn mă prinde groaza ca de un puț ce-ascunde
Într-însul toată jalea terorilor profunde;
Și numai nesfîrșire văd prin fereastra zării.

Iar mintea, ametită de opintiri enorme,
Rîvnește nesimțirea vitează a Pierzării,
Doar vom ieși odată din Numere și Forme.

Tudor Bogdan

ABISUL

Pascal simțea că-abisul mereu îl împresoară,
Vai! toate sînt abisuri: dorință, vis, cuvînt...,
Și simt adeseoară de-al groazei aspru vînt
Cum de la tălpi la creștet tot corpul se-nfioară.

Sus, jos și pretutindeni adîncul larg, enorm,
Tăcerea, vastul spațiu, trist, înfiorător,
Și-un Dumnezeu cu-n deget atosteștiutor,
Schițînd un vis de spaimă, grozav și multiform...

Mă tem de somn ca și de-o adîncă subpămîntă
Ce duce nu știu unde și care înspăimîntă;
Prin orișice fereastră văd numai infinit.

Și sufletului, veșnic răpit de-un vis hain,
I-i dor de nesimțirea neantului... – Ce chin,
A nu putea vreodată ieși din mărginit!

C.Z. Buzdugan

PRĂPASTIA

Pascal și-avea abisul ce se-nvîrtea cu dinsul.

– Vai, un abis e totul: mișcarea și cuvîntul,
Dorinți și visuri! – Spaimă, mă faci să cred că vîntul
Ades ridică păru-mi, zbatîndu-se printr-însul!...

În sus și-n jos, oriunde, pustiul, adîncimea
Și groaznica-nchisoare a spațiului mut!
În toate-a mele visuri, fantome de temut
Se zbat, de cum se-ntinde cu noaptea-ntunecimea!...

Mă tem de somn: e-o groapă de grozăvii, te duce
Pe drumuri vagi... și-ți joacă în ochi numai năluce!...

– Prin orișice fereastră văd numai «nesfîrșit»

Și-n gîndurile mele se zbat furtune vii
Ca să rîvnesc neantul; – ce groaznic e să știi
Că nu poți fi vreodată «nimic» în Infinit!...

Milhai Codreanu

PRĂPASTIA

Pascal privea abisul mișcîndu-se, în față;
Abis e totul: faptă, dorinți, cuvinte, gînd;
Prin părul meu măciucă, aud cum, şuierînd,
Vîrtejul spaimei trece, cu vîntul lui de gheață,

În ceruri, în adîncuri, prin mări, tăceri și ceață,
În spațiul trist, în care ne avîntăm, visînd,

Pe pinza nopții mele e-un înger, desenînd,
Cu degete măiestre, coșmarul ce mă-ngheață.

Mă tem de somn; îmi pare și el că-i un abis,
Îngrozitor și tainic, și pururea deschis;
Văd numai Infinituri în biata-mi conștiință;

Și pizmuiesc în cuget, de teamă bîntuit,
Și prins de ameteală, neantul nesimțit.
Să fii legat, vai, pururi de Număr și Ființă!

Lazăr Iliescu

VÎLTOAREA

Pascal și-avea vîltoarea cu dînsul rătăcind.
– Vai, totul e vîltoare – dor, vis, cuvînt ori faptă,
Și peste coama care îmi sta pe țeastă dreaptă
De-atîtea ori simțit-am trecînd al Groazei vînt.

Sus, jos și pretutindeni, adînc, nisip amar,
Tăcere, spațiu crîncen, ce ne întemnițează.
Pe-adîncul nopții mele Stăpînul desemnează
Cu înțeleptu-i deget un nesfîrșit coșmar.

De somn mi-e teamă ca de izbucele profunde
De-o vagă groază pline, ce duc spre nu știi unde.
Prin oricare fereastră văd numai necuprins.

Și-n gîndul meu, de goluri prins în vîrteje mii,
Mai pîlpîie doar dorul sălbatic de-a nu fi!
Vai, Cifre și Ființe te țin pe veci închis!

Francisc Păcurariu

GENUNEA

Pascal și-avea abisul cu dînsul mișcător,
– Viltoare, vai! e totul, – dorință, gest, visare,
Cuvînt! și peste păru-mi stînd drept, în clătinare,
Am resimțit adesea cum trece groaza-n zbor.

Sus, jos, și pretutindeni, adîncul, larga zare,
Tăcerea, nesfîrșitul mă țin în gheara lor...
Și Dumnezeu pe noaptea-mi cu-n deget știutor
Schîțează lungi coșmaruri, mereu renăscătoare.

De somn m-alungă spaima ca de un puț profund,
Plin de nelămurite orori și fără fund;
Văd numai veșnicie prin geamurile toate.

Și duhul meu, de-a pururi cu ameteți luptînd,
Rîvnește-a neființei insensibilitate.
– Din Numere și Forme nu pot ieși nicicînd!

Ion Pillat

XVII

LES PLAINTES D'UN ICARE

*Les amants des prostituées
Sont heureux, dispos et repus;
Quant à moi, mes bras sont rompus
Pour avoir étreint des nuées.*

*C'est grâce aux astres nonpareils,
Qui tout au fond du ciel flamboient,
Que mes yeux consumés ne voient
Que des souvenirs de soleils.*

*En vain j'ai voulu de l'espace
Trouver la fin et le milieu;
Sous je ne sais quel œil de feu
Je sens mon aile qui se casse;*

*Et brûlé par l'amour du beau,
Je n'aurai pas l'honneur sublime
De donner mon nom à l'abîme
Qui me servira de tombeau.*

PLÎNSUL UNUI ICAR

*Iubiții-atitor desfrinate
Sînt fericiți, sătui, ușori;
Eu, brațele, ce-au strîns doar nori
Le simt acuma sfârîmate.*

Și din toți aștrii neatinși,
Ce mi-au sclipit din înălțime,
Prin ochii-mi stinși de-ntunecime
Trec amintiri de sori aprinși.

Zadarnic bolta nesfârșită
Crezui s-o vîntur cu noroc;
Sub nu știu care ochi de foc
Aripa mi-a căzut topită;
Și ars de dorul de frumos,
N-am fost măcar slăvit ca unii,
Să-mi dărui numele genunii
Ce mi-a deschis mormîntul jos.

Șerban Bascovici

PLÎNSUL UNUI ICAR

Amantii fiicelor înfrînte
Sînt fericiți, învingători,
Dar mie brațele mi-s frînte,
C-am strîns în brațe numai nori.

Ci sus în cer, lucind grămadă
Luceferii scînteietori
Fac ochii-mi mistuiți să vadă
În amintire numai sori.

Zadarnic vrui să aflu-o clipă
Al lumii capăt și mijloc;
Aripile-mi se frîng în pripă
La para unui ochi de foc.

Și ars de dragostea, de focul
Frumosului înalt și sfânt,
Nu pot să-nsemn cu-n nume locul
În care-mi voi găsi mormînt.

C.Z. Buzdugan

PLÎNGERILE UNUI ICAR

Sînt fericiți, sătui, ușori,
Amanții de prostituate, –
Dar eu am brațele sfărmate
Pentru-a fi strîns cu ele... nori!

Iar astrele neasemănate
Ce-n fundul cerului sclipesc,
Vai, numai sori îi amintesc
Privirii mele consumate!...

În van în spațiu vrui odată
Sfîrșit să aflu și mijloc:
De nu știu care ochi de foc
Îmi simt aripa-nflăcărată...

Și ars de-o nostalgie oarbă
De frumuseți, recad spre moarte, –
Nici numele-mi n-o ști să-l poarte
Mormîntul care-o să mă soarbă!...

Mihai Codreanu

TÎNGUIRILE UNUI ICAR

Amantii tîrfelor, prin viață,
Sătui trec, veseli, fără zor;
Pe mine brațele mă dor
C-am strîns la pieptu-mi numai ceață.

De-atîția aștri în roiri
Prin larga cerului bulboacă,
În ochii arși, mereu îmi joacă
Doar sorii morți, din amintiri.

În van prin spații dușmănoase,
Să dau de capăt și mijloc;
Sub nu știu care ochi de foc,
Prind aripile să mă lase;

Și-n dorul frumuseții,-nfrînt,
De-atîta slavă n-avui parte
Ca barem numele să-mi poarte
Abisul ce-mi va fi mormînt.

Vladimir Colin

PLÎNGERILE UNUI ICAR

Amantii fetelor de stradă
Sînt fericiți, voioși, sătui;
Eu brațele mi le pierdui
De norii-mbrățișați, grămadă.

Pricină-s aștrii neperechi,
Aprinși pe-al cerului prăpăd,
Că ochii-mi arși abia mai văd
Doar amintiri de soare, vechi.

Voisem spațiului adînc
Să-i aflu capăt și mijloc;
Sub nu știu care ochi de foc
Simt aripile-mi cum se frîng.
Și-n dorul de frumos arzînd
Nu voi avea atîta parte
Ca măcar numele-mi să-l poarte
Genunea ce-mi va fi mormînt.

H. Grămescu

PLÎNSETELE UNUI ICAR

Trăiesc amantii tîrfelor
Voioși, în tihnă și huzur.
Eu cad zdrobit pe steiul țin
Fiindcă-am strîns în brațe nori.

De vină-s aștrii neperechi
Ce în genuni adînci clipesc
Că ochii-mi stinși nu mai zăresc
Decît năluci de sori străvechi.
În van, în bezele nătinge,
Cercai un capăt și-un mijloc.
Sub nu știu care ochi de foc,
Simt aripa cum mi se frînge.

Ars de-al frumosului dor sfînt,
Nu voi avea nici cîntea mare
De-a da un nume gropii care
Mi-o fi în veci de veci mormînt.

Francisc Păcurariu

PLÎNGERILE UNUI ICAR

Amantii tîrfelor îmi sînt
Voioşi, sătui şi fericiţi:
Dar umerii îmi stau zdrobiţi
De cînd am strîns în braţe vînt.

De vină-s stelele-n sclipiri
Ce-n fund de ceruri strălucesc.
Că ochii mei azi stinşi privesc.
În sori înalţi, doar amintiri.

În van prin spaţiul vast am vrut
S-ajung sfîrşit, s-ajung mijloc;
Sub nu ştiu care ochi de foc,
Simt aripa că mi-a căzut;

Şi ars de dorul cel mai sfînt,
Nu voi cunoaşte cîntea mare
Să las un nume ripei care
Va fi eternul meu mormînt.

Ion Pillat

VAIERELE UNUI ICAR

Iubiții fetelor ușoare

Trec veseli – cete fericite,

Dar eu am brațele zdrobite

De-a norilor îmbrățișare.

De vină-s aștrii neperechi

Ce strălucesc pe cer, afund,

Că-n ochii mei apuși pătrund

Doar amintiri de sori străvechi.

Zadarnic spațiului am vrut

Hotar să-i aflu și mijloc.

Sub nu știu care ochi de foc,

Simt aripa că mi s-a rupt.

Și-n rugul frumuseții-arzînd,

Nu-mi va fi dat aieva visul

Ca numele să-mi leg de-abisul

Ce-mi va rămîne drept mormînt.

Adrian Rogoz

PLÎNGERILE UNUI ICAR

Aleșii tîrfelor respiră

Sătui, voioși, triumfători;

Dar mie brațele-mi plesniră

C-am strîns în ele niște nori.

De aștrii lor strălucitori
Visam țăriile să prăd;
Dar ochii-mi mistuiți mai văd
Acum doar amintiri de sori.

Zadarnic spațiului trudesec
Să-i aflu margini în vrun loc,
Căci aripile-mi se topesc
Ca sub un tainic ochi de foc.

Și, ars cumplit de dogorirea
Frumosului, în van m-avînt;
Nici nume n-o să am menirea
Să-i dau abisului-mormînt.

Aurel Tita

XVIII L'IMPRÉVU

Harpagon, qui veillait son père agonisant,
Se dit, rêveur, devant ces lèvres déjà blanches:
«Nous avons au grenier un nombre suffisant,
Ce me semble, de vieilles planches?»

Célimène roucoule et dit: «Mon cœur est bon,
Et naturellement, Dieu m'a faite très belle.»
— Son cœur! cœur racorni, fumé comme un jambon,
Recuit à la flamme éternelle!

Un gazetier fumeux, qui se croit un flambeau,
Dit au pauvre, qu'il a noyé dans les ténèbres:
«Où donc l'aperçois-tu, ce créateur du Beau,
Ce Redresseur que tu célèbres?»

Mieux que tous, je connais certain voluptueux
Qui bâille nuit et jour, et se lamente et pleure,
Répétant, l'impuissant et le fat: «Oui, je veux
Être vertueux, dans une heure!»

L'horloge, à son tour, dit à voix basse: «Il est mûr,
Le damné! J'avertis en vain la chair infecte.
L'homme est aveugle, sourd, fragile, comme un mur
Qu'habite et que ronge un insecte!»

Et puis, Quelqu'un paraît, que tous avaient nié,
Et qui leur dit, railleur et fier: «Dans mon ciboire,
Vous avez, que je crois, assez communiqué,
A la joyeuse Messe noire?

Chacun de vous m'a fait un temple dans son cœur;
Vous avez, en secret, baisé ma fesse immonde!
Reconnaissez Satan à son rire vainqueur,
Énorme et laid comme le monde!

Avez-vous donc pu croire, hypocrites surpris,
Qu'on se moque du maître, et qu'avec lui l'on triche,
Et qu'il soit naturel de recevoir deux prix,
D'aller au Ciel et d'être riche?

Il faut que le gibier paye le vieux chasseur
Qui se morfond longtemps à l'affût de la proie.
Je vais vous emporter à travers l'épaisseur,
Compagnons de ma triste joie,

A travers l'épaisseur de la terre et du roc,
A travers les amas confus de votre cendre,
Dans un palais aussi grand que moi, d'un seul bloc,
Et qui n'est pas de pierre tendre;

Car il est fait avec l'universel Péché,
Et contient mon orgueil, ma douleur et ma gloire!»
— Cependant, tout en haut de l'univers juché,
Un Ange sonne la victoire

De ceux dont le cœur dit: «Que béni soit ton jouet,
Seigneur! que la Douleur, ô Père, soit bénie!
Mon âme dans tes mains n'est pas un vain jouet,
Et ta prudence est infinie.»

Le son de la trompette est si délicieux,
Dans ces soirs solennels de célestes vendanges,
Qu'il s'infiltre comme une extase dans tous ceux
Dont elle chante les louanges.

NEPREVĂZUTUL

Cînd taică-său, pe patul de moarte se sfîrșea,
Trist, Harpagon, alături, se frămînta pe gînduri;
Și, visător, în taină, îngrijorat spunea:
«În podul nostru, oare, avem destule scînduri?»

«Am inimă de aur, iar Dumnezeu, de sus,
– Șoptește Celimena – m-a plămuit frumoasă.»
Și inima ei, totuși, e-un boț de carne, dus
În iad, să se afume, la focul de pucioasă!

Un gazetar cu țifne întreabă-nchipuit,
Pe cel pe care-n beznă l-a tăvălit o dată:
«Tu unde vezi Frumosul, și unde-ai deslușit
Pe cel ce te mîngîie și veșnic te desfată?»

Mai bine decît alții, cunosc cîte-un nebun,
Ce cască zi și noapte, și plînge, și visează;
Neputincios și leneș își zice: «Voi fi bun!
Dar mai tîrziu! Nu încă! În ceasul ce urmează!»

La rîndu-i, orologiul se zbate îngînînd:
«S-a copt și blestematul, cu carnea lui infectă!
Ce orb și surd e omul, și cît e de plăpînd;
Ca zidul, care-n taină e ros de o insectă!»

Și iată-1, Cel de care mereu v-ați lepădat,
Cum, mîndru și ironic, le spune: «Oricine știe
Că v-ați grijit la mine și v-ați împreunat
La vesela și sfînta și neagra liturghie!

Mi-ați ridicat în inimi altar strălucitor;
Mi-ați sărutat în taină și bucle imunde!
Priviți: Eu sînt Satana, cu rîsu-nvingător;
Imens, urît, cum este și lumea ce v-ascunde!

Cum ați putut voi crede, nevolnici ipocriți,
Că păcăliți stăpînul și-l înșelați la jocuri?
Că plată îndoită în miini o să primiți,
Fiind bogați și, bașca, primind și-n ceruri, locuri?

Dar vînătorul, care pîndește prin desimi,
Își capătă răsplata. Hai să pornim spre stele!
Să mergem împreună, tăind întunecimi,
Tovarăși ai tristeții și-ai bucuriei mele,

Prin peșteri și prin neguri, prin stîncă și prin lut,
Și a cenușii voastre, confuze mușuroaie,
Spre un palat, cît mine de-nalt, ce nu-i făcut
Din vreo piatră care, cu timpul, să se moaie,
Ci-i numai din păcate și-n care mi-am închis
Durerea și mîndria și gloria-împreună!»
– Sus, între timp, departe, în înălțimi de vis,
Din trîmbiță un înger victoria o sună;

Victoria acelor a căror inimi spun:
«Stapîne, fie-ți biciul și chinurile sfinte!
Noi știm că ești de-a pururi milos și drept și bun,
Și mîna ta veghează asupra-ne, Părinte!»

Ce minunat și dulce e-al trîmbițelor cînt,
În serile solemne și cu cerești culesuri;
El seamănă extaze și vis și legămînt,
În cei ce se îmbată de-adîncile-nțelesuri.

Lazăr Iliescu

NEPREVĂZUTUL

Cînd Harpagon pe tatăl său îl văzu murind,
La buzele lui albe privind căzu pe gînduri,
Și se-ntrebă cu grijă, în minte socotind:

«Sînt oare-n pod destule scînduri?»

S-alintă Celimena: «Inima mea-i curată
Și Dumnezeu frumoasă m-a făurit, firește».

— Inima ei! Răscoaptă ca șunca și uscată

La focul veșnic se prăjește!

Un scrib, opaiț care făclie se socoate,

Săracului pe care în umbră l-a-necat

Îi spune: «Unde vezi tu pe cel ce-ndreaptă toate

Pe Creatorul venerat?»

Dar decît toți mai bine cunosc pe-un desfrînat

Ce cască zi și noapte, se tînguie și spune,

Bicisnicul și prostul: «Da, vreau neapărat

S-apuc și eu pe căi mai bune!»

Ceasornicul șoptește și el: «E putred tare

Nemernicul! Zadarnic previn infectul trup.

Orb, șubred, surd e omul, ca zidul vechi pe care

Insectele îl rod și-l rup.»

Pe urmă vine unul, de toți tăgăduit,

Spunîndu-le, sarcastic și mîndru: «Mî se pare

Că-n liturghia neagră voioși m-ați proslăvit

Sorbind din cupele-mi murdare!

În sufletele voastre mi-ați ridicat altar;
Ați sărutat în taină spinarea mea spurcată!
Aflați că sînt Satana cu risul temerar,
Enorm și slut ca lumea toată!

Cum ați putut voi crede, fățarnici demascați,
Că-l înșelați pe maistru cu-o cacialma meschină
Și că-i firesc o dublă răsplată să luați,
Un loc în Cer și-o pungă plină?

Vinatul răsplătește pe vechiul vînător
Ce-a stat de mult la pîndă să prindă prada vie.
Prin cruntele desişuri am să vă duc în zbor,
Ciraci de tristă bucurie,

Prin cruntele desişuri de lut întunecos,
Printr-al cenuşii voastre morman făcîndu-mi cale,
Într-un palat cît mine de mare, bloc vînjos,
Și care nu-i de piatră moale;

Căci e făcut din plasma obştescului Păcat
Și-n el mi-am pus mîndria și slava și osînda!»
– În acest timp, pe coama văzduhului urcat
Un înger sună lung izbînda

Acelor ce spun: «Biciul să-ți fie-n veci slăvit,
O, Doamne! Și durerea pe veci slăvită fie!
În mîna ta purtată de-un gînd nețărmurit
Omul nu-i vană jucărie!»

Trompeta umple dulce cu sunetele ei
Amurgurile-acestui cules de vie sfîntă
Și glasul ei strecoară extaz în toți acei
A căror laudă o cîntă.

Al. Philippide

XIX

L'EXAMEN DE MINUIT

La pendule sonnant minuit,
Ironiquement nous engage
A nous rappeler quel usage
Nous fîmes du jour qui s'enfuit:
– Aujourd'hui, date fatidique,
Vendredi, treize, nous avons,
Malgré tout ce que nous savons,
Mené le train d'un hérétique.

Nous avons blasphémé Jésus,
Des Dieux le plus incontestable!
Comme un parasite à la table
De quelque monstrueux Crésus,
Nous avons, pour plaire à la brute,
Digne vassale des Démons,
Insulté ce que nous aimons
Et flatté ce qui nous rebute;

Contristé, servile bourreau,
Le faible qu'à tort on méprise;
Salué l'énorme Bêtise,
La Bêtise au front de taureau;
Baisé la stupide Matière
Avec grande dénotation,
Et de la putréfaction
Béni la blafarde lumière.

Enfin, nous avons, pour noyer
Le vertige dans le délire,

*Nous, prêtre orgueilleux de la Lyre,
Dont la gloire est de déployer
L'ivresse des choses funèbres,
Bu sans soif et mangé sans faim!...
– Vite soufflons la lampe, afin
De nous cacher dans les ténèbres!*

EXAMENUL DIN MIEZ DE NOAPTE

La miez de noapte, năvălit,
Bătînd, ne chinuie un ornic
Să spunem ce-am lăsat statornic
Din ziua care s-a grăbit.
În zi de azi, predestinată,
De vineri-treisprezece, toți,
Cu toate că ne credem docti
Am dus un trai schismatic. Iată:
Îl uzurparăm pe Iisus,
Pe zeii cei de stirpe-aleasă,
Ca trîntorul poftit la masă
De către-un Cresus descompus, –
Și-apoi să-i ridă brutei gura
Cînd Demoni o domnesc, – pe rînd
Am înjosit tot ce e sfînt
Și-am lăudat lepădătura,
Călăi slugari, am rîs hain
De cei fără ajutorare,
Întîmpinînd Prostia mare,

Prostia-n chip de taurin;
Am sărutat Materii joase
Cu necuprinse dăruiri
Și-am proslăvit, din putreziri,
Luminile tuberculoase.

În fine, pentru-a îneca
Sleiala-n patimi, să delire,

Noi, preoții făloși ai lirei,
Glorificați spre-a arbora
Beția-n ridicări funebre, ~
Bînd fără chef, mîncînd siliți,
Să stingem lampa! și, grăbiți,
Să ne ascundem în tenebre!

Al. Andrițoiu

EXAMENUL DE LA MIEZUL NOPTII

Ironie prinde-a ne sili
Un ceas, sunînd mijloc de noapte,
Să ne-amintim a noastre fapte
Din ziua care se sfîrși:
– Călcînd azi, vineri, treisprezece,
Cuvîntul care ne-a fost dat,
Ca un eretic, în păcat,
Noi ziua am putut petrece.
Ca parazit, la masa plină
A unui Cresus monstruos,

Îl blasfemarăm pe Cristos,
Pe zeul cel mai fără vină.
Vrînd bestiei pe plac a-i face,
Vasalului Satanei prim,
Am insultat tot ce iubim,
Am măgulit ce ne displace.

Iar pe cel slab, hulitul strîmb,
L-am întristat. Călău slugarnic,
Am aclamat Prostia, harnic,
Din fruntea taurului timp.
Astfel, Materiei stupide,
Sărutul nostru i l-am dat,
Supus, și-am binecuvîntat
Putreziciunea ce desfide.

Noi, sacerdot trufaș al Lyrii,
Sătul eram – și ne-am umplut,
Și, fără sete – am băut,
Într-un delir al înjosirii.
A noastră glorie-i să-atingem
Beția formelor funebre:
– Hai, lampa repede s-o stingem,
Să ne ascundem în tenebre.

Cezar Baltag

MIEZUL NOPTII

C-o monotonă ironie
Pendula miezul nopții bate

Să-ți spună de cele-ntîmplate
În ziua ce-a fugit pustie.
Răsună-n gol un glas profetic:
«În treisprezece, vineri, azi,
Smerenie avuși pe obraz
Dar te-ai purtat ca un eretic!»

«Ai blestemat chiar pe Hristos,
Din zei cel mai necontestat;
Un parazit, la masă-ai stat
La vreun Cresus monstruos
Și-n mintea mulțimii – îngustă –
Nevoie-avînd să strălucești,
Ai insultat tot ce iubești
Și-ai lingușit ce te dezgustă!»

«Ai chinuit, călău servil,
Pe cei nedrept desprețuiți...
Pe proști și pe nesocotiți
În urmă-ai salutat umil...
Și cu respect ai sărutat
Materia stupidă, – vai,
Palorile de putregai,
În urmă-ai binecuvîntat»...
«Și-n fine, pentru ca să stîngi
Virtejul ce-n cap îți deliră,
Ai vrut orgolioasa liră
Frenetic în brațe s-o strîngi,
Cîntînd într-un cîntec isteric
Că ziua trecut-a pustie»...
– Ci stinge lumina zglobie,
Rușine, te du-n întuneric!...

Mihai Codreanu

EXAMEN LA MIEZUL NOPTII

Ironie, ceasul a bătut
De miezul nopții; ne-aminteste,
Că fiecare trebuiește
Să vadă astăzi ce-a făcut:
– Zi de ghinion și de ponos,
Azi, vineri, treisprezece-mi pare,
Am dus și noi, vai, ce oroare!
Un trai eretic și scîrbos.

L-am ponegrit, știu, pe Isus,
Cel care-n mîna lui ne ține!
Să ne-ndopăm, fără rușine,
La vreun Cresus timp, ne-am dus.
Spre-a măguli pe proști, pe urmă,
Pe cei de diavol stăpîniți,
Am terfelit pe cei iubiți,
Și-am lăudat tot ce ne scurmă.

Călăi slugarnici, am jignit
Pe cei batjocoriți de lume,
Slăvind prostia fără nume,
Cu cap de taur, mărginit.
Apoi, materia stupidă
Evlavioși am sărutat,
Și-n urmă,-am binecuvîntat
Putreziciunea grea, lividă.

Vîrtejul spre-a ni-1 potoli,
În amețea-nchipuirii,
Noi, preot vanitos al Lirii,

Al cărui țel e-a dezveli
Beția tainelor funebre,
Băut, am prins să ne-mbătăm
Și, săturat, să ne-nfruptăm!...
– Ascundeți-ne-acum, tenebre!

Lazăr Iliescu

EXAMEN LA MIEZUL NOPTII

Cînd miezul nopții a bătut
În ris ne punem o-ntrebare:
Anume ce-ntrebuințare
I-am dat noi zilei ce-a trecut.
Azi, vineri, treisprezece, dată
Predestinată, pe cît știm,
Din cite ne mai amintim
Am dus o viață blestemată.

Pe Crist, pe el, cel mai curat
Din dumnezei, fără-ndoială,
L-am atacat cu îndrăzneală;
Apoi la Ceresus am mîncat
Și-aici, ca bestia robustă
Să ridă și pe plac să-i fim,
Am înjurat tot ce iubim
Și-am lăudat tot ce dezgustă.

Noi celui slab i-am fost călău,
I-am arătat, ca toți, trufia
Și-am salutat adînc Prostia

Cu fruntea ei de taur rău.

Am sărutat stupida tină,

În față i-am îngenuncheat

Și-apoi am binecuvîntat

A lupanarelor lumină.

Ca rătăcirea, în sfîrșit,

S-o îneacă în nebunie,

Noi, slujitori de poezie,

Ce lucruri pure am slăvit,

Băurăm fără sete,-oriunde,

Și fără foame am mîncat...

— Să stingem lampa, a ne-ascunde

În negură ne-ntîrziat!

Tudor Măinescu

OCHII BEREI

Chin ochii cei mari, galeși putei să-i ughorai,

Chin ochii albi ai iubitei, în care se alina

Ceva precum e Noaptea cea dulce și senină

Văpșita noastră beznă aurie-mă revătași.

Mari ochi ai dracilor năde, arcane adorate,

Voi semnănați alieva cu mîncare caveme

Pe unde, printr-o umbră lăstărie, eterne

Și-urmează văgăvălăușii comori necercinate.

XX

LES YEUX DE BERTHE

*Vous pouvez mépriser les yeux les plus célèbres,
Beaux yeux de mon enfant, par où filtre et s'enfuit
Je ne sais quoi de bon, de doux comme la Nuit!
Beaux yeux, versez sur moi vos charmantes ténèbres!*

*Grands yeux de mon enfant, arcanes adorés,
Vous ressemblez beaucoup à ces grottes magiques
Où, derrière l'amas des ombres léthargiques,
Scintillent vaguement des trésors ignorés!*

*Mon enfant a des yeux obscurs, profonds et vastes,
Comme toi, Nuit immense, éclairés comme toi!
Leurs feux sont ces penses d'Amour, mêlés de Foi,
Qui pétillent au fond, voluptueux ou chastes.*

OCHII BERTEI

Chiar ochii cei mai galeși puteți să-i ignorați,
Frumoși ochi ai iubitei, în care se alină
Ceva precum e Noaptea cea dulce și senină!
Vrăjita voastră beznă asupra-mi revărsați.

Mari ochi ai dragei mele, arcane adorate,
Voi semănați aieva cu magice caverne
Pe unde, printre umbre letargice, eterne,
Și-aruncă vag lumina comori necercetate.

Iubita mea, ea are priviri profunde, vaste
Și cu lumini ca tine, o, Noapte nesfârșită!
Lucirile acelea ce-n adâncimi palpită
Sînt Dragostea, Credința – voluptuoase, caste.

Victor Felea

OCHII BERTEI

Eu nu știu ochi pe lume cu voi să se măsoare,
Dragi ochi mari, de copilă, ce picură scînteii,
Ca noaptea dulci, și blînde ca farmecele ei!
Scâlțați-mă în bezna din voi, tulburătoare!

Ochi mari și plini de taine, pe care îi iubesc,
Voi sînteți niște peșteri întunecate, sumbre,
În care, îndărătul perdelelor de umbre,
Comori necunoscute și magice sclipesc!

Privirile-ți, copilă, sînt negre-adînci și vaste,
Ca nopțile imense, cu-albastre licăriri,
În care dorm închise credințe și iubiri,
Ce pîlpîie molatec și lenevos și caste.

Lazăr Iliescu

OCHII BERTHEI

Puteți disprețui privirile celebre,
Voi, ochi frumoși ai mîndrei, prin cari se cerne lin

Un nu știu ce și dulce și bun, de Noapte plin!
Voi, ochi frumoși, păstrați-mi vrăjitele tenebre!

Mari ochi ai mîndrei mele, iubite labirinte,
V-asemănați cu peșteri în taină de minuni,
În cari, sub teanc de umbre ce molcum se depun,
Comoară nevăzută nedeslușit se-aprinde!

Adînc e ochiul mîndrei, întunecat și vast,
Ca tine, Noapte largă, și lucitor ca tine!
Iubirea și Credința îi dau lumini senine,
Ce scinteie pe fundu-i, voluptuos sau cast.

Ion Pillat

OCHII BERTEI

Nu luați în seamă ochii mult lăudați, faimoși,
Voi, ochi ai dragei mele, prin care-o adiere
Mai lină ca-nserarea se tulbură și pierе!
Vărsați asupra-mi noaptea vrăjită, ochi frumoși!

Ochi ai copilei mele, voi adorate-arcane,
Cu magicele peșteri v-asemui într-adins
Unde comori de nimeni știute joacă stins,
De umbre-acoperite,-n letargice mormane!

Adînci și mari sînt ochii copilei și ascund,
Ca tine, Noapte-ntinsă, lungi scăpări de foc
Cu Dorul și Credința-mpletite la un loc,
Ce, pătimaș ori cîndid, scinteie în străfund.

Virgil Teodorescu

XXII BIEN LOIN D'ICI

*C'est ici la case sacrée
Où cette fille très parée,
Tranquille et toujours préparée,
D'une main éventant ses seins,
Et son coude dans les coussins,
Écoute pleurer les bassins;*

*C'est la chambre de Dorothée.
— La brise et l'eau chantent au loin
Leur chanson de sanglots heurtée
Pour bercer cette enfant gâtée.*

*De haut en bas, avec grand soin,
Sa peau délicate est frottée
D'huile odorante et de benjoin.
— Des fleurs se pâment dans un coin.*

DEPARTE, DEPARTE...

*Asta-i căsuța mult slăvită,
În care-o fată prea gătită
Și pururi bine pregătită,
Își răcorește sinul plin,
Și, rezemată-n coate, lin,
Ascultă apele-n bazin;*

«Dorette» e! Brizele din zare,
Suspînul apelor, precum
Și, blind, un susur ca o boare
O leagănă mîngîietoare.

Cînd pielea fragedă, acum
Cu grijă-și unge-mbietoare,
Cu dulci uleiuri și parfum,
– Flori se răsfață-n umbră, rare.

Lazăr Iliescu

DEPARTE MULT DE-AICI

Aici coliba stă sfințită
În care fata mult gătită,
Mereu la loc și liniștită,
Cu mîna, sînului, dînd vînt,
Cu cotul ei în perini stînd,
Ascultă apele plîngînd:

A Dorotheii e cămara.
– Și val și vînt i-au legănat
Departe cîntecul cu seara,
Ca să-i alinte răsfațarea.
Din cap la talpă, e frecat
Cu grijă trupul ei, ca floarea,
Cu nard și-ulei înmiresmat.
– Flori într-un colț s-au scuturat.

Ion Pillat

DEPARTE MULT DE-AICI

Stiu, tainic, un iatac în care,
Gătită și fermecătoare,
E-o fată-n veșnică-așteptare.

Pe sîn își face vînt cu-o mînă,
În pat culcată pe o rină,
Ascultă plînsul de fîntînă;

E casa Doroteii, unde
S-o legene pe răsfățată,
Din depărtări ușor pătrunde
Suspîn de briză și de unde.

De sus în jos, cu grijă mare,
Uleiuri ung fragilul trup,
Rășini frumos mirositoare. –
Leșină într-un colț o floare.

Veronica Porumbacu

XXIII
LE JET D'EAU

Tes beaux yeux sont las, pauvre amante!
Reste longtemps, sans les rouvrir,
Dans cette pose nonchalante
Où t'a surprise le plaisir.
Dans la cour le jet d'eau qui jase
Et ne se tait ni nuit ni jour,
Entretient doucement l'extase
Où, ce soir m'a plongé l'amour.

La gerbe épanouie
En mille fleurs,
Où Phœbé réjouie
Met ses couleurs,
— Tombe comme une pluie
De larges pleurs.

Ainsi ton âme qu'incendie
L'éclair brûlant des voluptés
S'élançe, rapide et hardie,
Vers les vastes cieux enchantés.
Puis, elle s'épanche, mourante,
En un flot de triste langueur,
Qui par une invisible pente
Descend jusqu'au fond de mon cœur.

La gerbe épanouie
En mille fleurs,
Où Phœbé réjouie
Met ses couleurs,

Tombe comme une pluie

De larges pleurs.

O toi, que la nuit rend si belle,

Qu'il m'est doux, penché vers tes seins,

D'écouter la plainte éternelle

Qui sanglote dans les bassins!

Lune, eau sonore, nuit bénie,

Arbres qui frissonnez autour,

Votre pure mélancolie

Est le miroir de mon amour.

La gerbe épanouie

En mille fleurs,

Où Phæbé réjouie

Met ses couleurs,

Tombe comme une pluie

De larges pleurs.

JOC DE APĂ

Ti-s ochii osteniți, iubită,

Închide-i timp îndelungat,

În poza asta lenevită

Cînd desfătări te-au întrupat.

În curte, apa-n joc tresare

Prin nopți și zile-n zvon rotund,

Nutrind extazul dulce-n care

Az-seară dragostea-mi scufund.

Iar jerba se dezbină
În mii de flori
Cînd Phoebus argentină
Îi dă culori
Să cadă-n ploaie fină
De lungi plînsori.

Ți-e sufletul la fel: încinge
Străluminări de voluptăți,
Se-naltă îndrăzneț și-nvinge
Spre cer, spre vaste clarități,
Apoi, murind frumos, se-nclină
În unde-n cari langori se plîng
Și pe-o colină de lumină
Îmi cade-n inimă adînc.

Iar jerba se dezbină
În mii de flori,
Cînd Phoebus argentină
Îi dă culori
Să cadă-n ploaie fină
De lungi plînsori.

Tu cărei noaptea-i dă splendoare
Mi-e dulce ca pe sînu-ți lin
Să-ascult eterna-nlăcrimare
Care suspină în bazin;
În noapte, ape, voi Natură
Cu arbori, lună ce te-aprinzi,
Melancolia voastră pură
E, pentru-amorul meu, oglinzi.

Iar jerba se dezbină
În mii de flori

Cînd Phoebus, argentină
Îi dă culori
Să cadă-n ploaie fină
De lungi plînsorî.

Al. Andrițoiu

JOC DE APE

Mari ochii tăi de oboseală,
Iubito, blîndă-n somn s-au stins!
Rămii așa în moleșeală
Cu trupul de plăcere prins.
În parcuri jocul apei spune
Și nu mai tace zi de zi,
Alintă frageda minune
În care dorul m-adînci.

Jerbele deschise
În mii de flori,
Unde luna mi se
Pierde-n culori,
Plouă ca în vise
Plîngeri de zori.

La fel și sufletu-ți, ce-l arde
Al voluptății fulger, mi
Se-nalță repede și iar de
Întinse ceruri se lovi.
Apoi, cu apele-i tăcute,
Pe luciul lor oglinditor,

Pe povirnișuri neștiute
Coboară-n inimă fior.

Jerbele deschise

În mii de flori,

Unde luna mi se

Pierde-n culori,

Plouă ca în vise

Plîngeri de zori.

O, tu, atît de mîndră-n noapte,
Ce dulce mi-e, pe sînul tău,
S-ascult cum veșnicia-n șoapte
Se plînge în havuz mereu!
Talazuri, lună, noapte vie,
Copaci cu tremurul ușor,
A voastră grea melancolie
Mi-ogîndă tainicul amor.

Jerbele deschise

În mii de flori,

Unde luna mi se

Pierde-n culori,

Plouă ca în vise

Plîngeri de zori.

Ion Pillat

HAVUZUL

Ți-s ochii oboșiți, iubită!
Lasă-i așa, cu focul stins,

Aşa, în starea liniştită,
Cum voluptatea i-a surprins.
În curte, un havuz tot spune,
Şi nu mai tace, parc-ar vrea
Să țină-n loc scumpa minune
În care m-a dus dragostea.

Jerba desfăşurată
În mii de flori,
Unde Phoebe-ncântată
Pune culori,
Plînge. Ploaie ritmată
În largi ninsori.

Sufletul tău incendiat
De fulgerele voluptăţii
Pleacă-ndrăzneţ, iuţit, chemat
De vrăjile imensităţii.
O dulce lene, apoi, te mîină
Tot lunecînd încet, mereu
Pe-o pantă nevăzută, pînă
La fundul sufletului meu.

Jerba desfăşurată
În mii de flori,
Unde Phoebe-ncântată
Pune culori,
Plînge. Ploaie ritmată
În largi ninsori.

Frumoasa nopţii mele!-mi place,
Plecat pe sînul tău, s-auz
Cum plîng în picături fugace
Apele micului havuz.

Ape, lună, seară murindă,
Copaci trosnind din cracă grea,
Voi toți și toate, ca-n oglindă,
Pictați fidel dragostea mea.

Jerba desfășurată
În mii de flori,
Unde Phoebe-ncântată
Pune culori,
Plinge. Ploaie ritmată
În largi ninsori.

D.I. Suchianu

HAVUZUL

Ți-s ochii osteniți, iubită!
Închide-i, și pe-adîncul pat
Rămii culcată, toropită,
Cum desfătarea te-a lăsat.
Havuzul murmură afară
Zi, noapte, și-mprumută glas
Iubirii care-n astă seară
M-a prins în dulcele-î extaz.

Clarul snop desfoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie –
Stropi sonori.

Așa și duhul tău, văpaie
De pătimase fulgerări,
Cutezător o cale-și taie
Spre vaste și vrăjite zări.
Apoi, astîmpărată undă,
Ca un izvor care-a scăzut
În inimă mi se cufundă
Pe povîrnișul nevăzut.

Clarul snop desfoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie –
Stropi sonori.

O, tu, care-mi răsai divină
În noapte, dulce mi-e-n auz
Să simt, la sînu-ți, cum suspină
Eterna șoaptă din havuz!
Foșniri de arbori, noapte, bură
Ce sună, lună ce colinzi,
Melancolia voastră pură
Încheagă dragostei oglinzi.

Clarul snop desfoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie –
Stropi sonori.

Virgil Teodorescu

Cuprins

AU LECTEUR	7
CITITORULUI MEU (Tudor Arghezi)	8
CITITORULUI (Șerban Bascovici)	10
PREFATĂ (Ion Caraion)	12
CITITORULUI (Al. Hodoș)	13
CITITORULUI (Lazăr Iliescu)	15
PRECUVÎNTARE (Letiția Papu)	17
PREFATĂ (Al. Philippide)	18
PREFATĂ (Neculai Roșca)	20
<i>Spleen et idéal</i>	23
I. BÉNÉDICTION	25
BINECUVÎNTARE (Tudor Arghezi)	28
BINECUVÎNTARE (Șerban Bascovici)	31
BINECUVÎNTARE (Al. Hodoș)	34
BINECUVÎNTARE (Lazăr Iliescu)	37
BINECUVÎNTARE (Ionel Marinescu)	40
POETUL (Ciru Oeconomu)	43
BINECUVÎNTARE (Neculai Roșca)	46
II. L'ALBATROS	49
ALBATROSUL (Al. Andrițoiu)	49
ALBATROSUL (Tudor Arghezi)	50
ALBATROSUL (Tudor Arghezi)	51
ALBATROSUL (Șerban Bascovici)	52
ALBATROSUL (Emil Bărbulescu)	52
ALBATROSUL (C.Z. Buzdugan)	53
ALBATROSUL (Ion Caraion)	54
ALBATROSUL (Panait Cerna)	55
ALBATROSUL (Ana Codreanu)	55
ALBATROSUL (Mihai Codreanu)	56
ALBATROSUL (Al. Colorian)	57
ALBATROSUL (George Dan)	58
ALBATROSUL (G. Lazăr Demetrescu)	58
ALBATROSUL (Ștefan Aug. Doinaș)	59
ALBATROSUL (Ion M. Gane)	60
ALBATROSUL (Grigore Hagiu)	61
ALBATROSUL (Al. Hodoș)	61
ALBATROSUL (Lazăr Iliescu)	62
ALBATROSUL (N. Iorga)	63
ALBATROS (G. Murnu)	64
ALBATROSUL (Al. Philippide)	64

ALBATROSUL (Petru Sfetca)	65
ALBATROSUL (Mihai Stănescu)	66
ALBATROSUL (Constantin Stelian)	67
ALBATROSUL (Aurel Tita)	67
ALBATROZUL (Nicolae Țimirăș)	68
ALBATROSUL (Romulus Vulpescu)	69
ALBATROSUL (C.D. Zeletin)	70
III. ÉLÉVATION	71
PORNIRE-N SUS (Tudor Arghezi)	72
ÎNĂLTARE (Șerban Bascovici)	73
ÎNĂLTARE (Em. Brandza și Raul Teodorescu)	74
ÎNĂLTARE (C.Z. Buzdugan)	75
ÎNĂLTARE (Ion Focșeneanu)	76
ÎNĂLTARE (Al. Hodoș)	77
ÎNĂLTARE (Lazăr Iliescu)	78
ELEVAȚIE (Aurel Rău)	79
ÎNĂLTARE (Nicolae Țimirăș)	80
ÎNĂLTARE (Nicolae Țirioi)	81
ÎNĂLTARE (Al. Westfried)	82
IV. CORRESPONDANCES	83
CORESPUNDERI (Al. Andrițoiu)	83
RĂSPUNSURI (Tudor Arghezi)	84
CORESPONDENTE (Șerban Bascovici)	85
NATURA E UN TEMPLU... (C.Z. Buzdugan)	85
CORESPONDENTE (Ion Caraion)	86
CORESPONDENTE (Ștefan Aug. Doinaș)	87
CORESPONDENTE (Grigore Hagiu)	87
POTRIVIRI (Al. Hodoș)	88
CORESPONDENTE (Lazăr Iliescu)	89
CORESPUNDERI (Al. Philippide)	89
CORESPONDENTE (Petre Solomon)	90
CORESPUNDERI (C.D. Zeletin)	91
V	92
(MI-ADUCAMINTE TIMPUL...) (Tudor Arghezi)	93
MI-E DOR DE-ACELE VREMURI... (Al. Hodoș)	95
MI-E DRAGĂ AMINTIREA... (Lazăr Iliescu)	96
(MI-E DRAGĂ AMINTIREA...) (Ion Pillat)	98
VI. LES PHARES	100
FARURILE (Lazăr Iliescu)	101
FARURILE (Ion Pillat)	103
FARURILE (C.D. Zeletin)	105
VII. LA MUSE MALADE	107
MUZA BOLNAVĂ (Tudor Arghezi)	107

MUZA BOLNAVĂ (C.Z. Buzdugan)	108
MUZA BOLNAVĂ (Al. Hodoș)	109
MUZA BOLNAVĂ (Lazăr Iliescu)	109
MUZA BOLNAVĂ (Ion Pillat)	110
VIII. LA MUSE VÉNALE	111
MUZA VENALĂ (C.Z. Buzdugan)	111
MUZA VENALĂ (Nina Cassian)	112
MUZA DE VÎNZARE (Al. Hodoș)	113
MUZA VENALĂ (Lazăr Iliescu)	113
MUZA VENALĂ (Ion Pillat)	114
IX. LE MAUVAIS MOINE	115
CĂLUGĂRUL NETREBNIC (Ion Caraion)	115
CĂLUGĂRUL NEVREDNIC (Al. Hodoș)	116
CĂLUGĂRUL NETREBNIC (Lazăr Iliescu)	117
MONAHUL PĂCĂTOS (Ion Pillat)	117
X. L'ENNEMI	119
VRĂJMAȘUL (Al. Andrițoiu)	119
DUȘMANUL (Tudor Arghezi)	120
VRĂJMAȘUL (N. Argintescu-Amza)	121
DUȘMANUL (Șerban Bascovici)	121
DUȘMANUL (Titu Dinu)	122
DUȘMANUL (Ion Focșeneanu)	123
VRĂJMAȘUL (Al. Hodoș)	123
DUȘMANUL (Ana Niculescu-Codreanu)	124
DUȘMANUL (Cicerone Theodorescu)	125
DUȘMANUL (Nicolae Țimiraș)	125
VRĂJMAȘUL (Romulus Vulpescu)	126
DUȘMANUL (Al. Westfried)	127
XI. LE GUIGNON	128
NOROCUL (Ana Niculescu-Codreanu)	128
NENOROCUL (Al. Philippide)	129
NENOROCUL (Ion Pillat)	130
ÎNFRÎNGERE (Romulus Vulpescu)	130
NENOROCUL (C.D. Zeletin)	131
XII. LA VIE ANTÉRIEURE	132
VIATA DINAINTE (Al. Andrițoiu)	132
VIATA DINAINTE (Șerban Bascovici)	133
VIATA ANTERIOARĂ (Ștefan Aug. Doinaș)	134
ÎN ALTĂ VIATĂ (Al. Philippide)	134
VIATA ANTERIOARĂ (Ion Pillat)	135
VIATĂ APUSĂ (Nicolae Țimiraș)	136
VIATA ANTERIOARĂ (D.I. Suchianu)	136

XIII. BOHÉMIENS EN VOYAGE	138
TIGANII LA DRUM (Șerban Bascovici)	138
TIGANII LA DRUM (Lazăr Iliescu)	139
TIGANII CĂLĂTORI (V. Pogor)	140
TIGANII LA DRUM (Nicolae Țimirăș)	140
LĂIEȚI ÎN CĂLĂTORIE (Constantin Stelian)	141
TIGANII ÎN CĂLĂTORIE (V. Șardin)	142
XIV. L'HOMME ET LA MER	143
OMUL ȘI MAREA (Radu Boureanu)	143
OM ȘI MARE (C.Z. Buzdugan)	144
OMUL ȘI MAREA (Ion M. Gane)	145
OMUL ȘI MAREA (Al. Hodoș)	146
OMUL ȘI MAREA (Emanoil Pop)	146
OMUL ȘI MAREA (Nicolae Țimirăș)	147
OMUL ȘI MAREA (Al. Westfried)	148
XV. DON JUAN AUX ENFERS	149
DON JUAN ÎN INVERN (Șerban Bascovici)	150
DON JUAN ÎN INVERN (Nina Cassian)	151
DON JUAN ÎN INVERN (B. Fundoianu)	152
DON JUAN ÎN INVERN (Al. Hodoș)	153
DON JUAN ÎN INVERN (Lazăr Iliescu)	154
DON JUAN ÎN INVERN (V. Pogor)	155
DON JUAN ÎN INVERN (Al. Westfried)	156
XVI. CHÂTIMENT DE L'ORGUEIL	157
PEDEAPSA TRUFIEI (Lazăr Iliescu)	158
PEDEAPSA TRUFIEI (Ion Pillat)	159
XVII. LA BEAUTÉ	160
FRUMUȘETE (Al. Andrițoiu)	160
FRUMUȘETE (Șerban Bascovici)	161
FRUMUȘETE (Radu Boureanu)	162
FRUMUȘETE (C.Z. Buzdugan)	162
FRUMUȘETE (Titu Dinu)	163
FRUMUȘETE (Ion Focșeneanu)	164
FRUMUȘETE (Radu Gyr)	164
FRUMUȘETE (Al. Hodoș)	165
FRUMUȘETE (Al. Philippide)	166
FRUMUȘETE (Nicolae Țatomir)	166
FRUMUȘETE (Al. Westfried)	167
XVIII. L'IDÉAL	168
IDEALUL (N. Argintescu-Amza)	168
ISVODUL (Ion Barbu)	169
IDEALUL (Șerban Bascovici)	170
IDEALUL (Tudor Bogdan)	170

IDEALUL (C.Z. Buzdugan)	171
IDEAL (Al. Hodoș)	172
IDEALUL (Lazăr Iliescu)	172
XIX. LA GÉANTE	174
COLOSUL (Tudor Arghezi)	174
URIAȘA (Șerban Bascovici)	175
FATA URIAȘĂ (Ștefan Aug. Doinaș)	176
FEMEIA URIAȘĂ (Al. Hodoș)	176
URIAȘA (D. Iacobescu)	177
URIAȘA (Al. Philippide)	178
XX. LE MASQUE	179
MASCA (Al. Hodoș)	180
MASCA (Lazăr Iliescu)	182
MASCA (Ion Pillat)	183
MASCA (Neculai Roșca)	185
XXI. HYMNE A LA BEAUTÉ	187
IMN FRUMUȘETII (C.Z. Buzdugan)	188
IMN FRUMUȘETII (G. Lazăr Demetrescu)	189
IMN FRUMUȘETII (Radu Gyr)	190
IMN FRUMUȘETII (Al. Hodoș)	191
IMN FRUMUȘETII (Lazăr Iliescu)	193
IMN PENTRU FRUMUȘETE (Tudor Mușatescu)	194
IMN FRUMUȘETII (Al. Philippide)	195
IMN FRUMUȘETII (I.Gr. Periețeanu)	196
IMN FRUMUȘETII (Neculai Roșca)	197
IMN FRUMUȘETII (Nicolae Țimiras)	198
IMN FRUMUȘETII (C.D. Zeletin)	200
XXII. PARFUM EXOTIQUE	202
PARFUM EXOTIC (Al. Andrițoiu)	202
PARFUM EXOTIC (Mihail Bantaș)	203
PARFUM EXOTIC (Șerban Bascovici)	204
PARFUM EXOTIC (Ion Focșeneanu)	204
PARFUM EXOTIC (Al. Hodoș)	205
PARFUM EXOTIC (Lazăr Iliescu)	206
PARFUM EXOTIC (M.D. Ioanid)	206
PARFUM EXOTIC (C. Niculescu-Novaci)	207
PARFUM EXOTIC (Al. Philippide)	208
PARFUM EXOTIC (Lucian Rădan)	209
PARFUM EXOTIC (Neculai Roșca)	209
PARFUM EXOTIC (Romulus Vulpescu)	210
PARFUM EXOTIC (Al. Westfried)	211
PARFUM EXOTIC (C.D. Zeletin)	211

XXIII. LA CHEVELURE	213
(PĂR INELAT, CA SPUMA...) (Șerban Bascovici)	214
PĂRUL (George Dan)	215
BUCLELE (Leon Feraru)	217
PĂRUL (Al. Hodoș)	218
PĂRUL (Lazăr Iliescu)	220
PLETELE (G. Murnu)	221
PĂRUL (Al. Philippide)	223
PĂRUL (C.D. Zeletin)	224
XXIV	226
(SMERIT-TE-ADOR ASEMENI CU BOLTA CEA NOCTURNĂ...) (Maria Banuș)	226
(EU TE SLĂVESC...) (Șerban Bascovici)	227
(TE-ADOR...) (C.Z. Buzdugan)	227
(MI-ESTI SFÎNTĂ...) (Lazăr Iliescu)	228
(TE-ADOR ASEMENI...) (Ion Pillat)	228
XXV	229
(TU TI-AI ADUCE LUMEA...) (Șerban Bascovici)	229
(AI VRĂA CA LUMEA-NTREAGĂ...) (Al. Hodoș)	230
(TI-AR PLACE, LÎNGĂ PATU-TI...) (Lazăr Iliescu)	231
(TI-AI PUNE UNIVERSUL...) (Ion Pillat)	232
XXVI. SED NON SATIATA	233
SED NON SATIATA (Șerban Bascovici)	233
SED NON SATIATA (Al. Hodoș)	234
SED NON SATIATA (Lazăr Iliescu)	235
SED NON SATIATA (Al. Philippide)	235
XXVII	237
VENERĂ STERILĂ (C.Z. Buzdugan)	237
(ÎN VĂLURI SİDEFATE ȘI MOL...) (Lazăr Iliescu)	238
(PURTÎND ÎNVĂLURATE...) (Lucian Rădan)	239
(ÎNVEȘMÎNTATĂ-N HAINE DE VĂLURI ARGINTATE...) (Al. Westfried)	239
(ÎI FÎLFÎIE VEȘMÎNTUL...) (C.D. Zeletin)	240
XXVIII. LE SERPENT QUI DANSE	242
ȘARPELE CARE JOACĂ (Ion Caraion)	243
ȘARPELE DANSÎND (Al. Hodoș)	245
ȘARPELE CARE JOACĂ (Lazăr Iliescu)	246
XXIX. UNE CHAROGNE	248
O MORTĂCIUNE (Tudor Arghezi)	250
UN STÎRV (Șerban Bascovici)	251
STÎRVUL (Grigore Hagiu)	253
STÎRVUL (Al. Hodoș)	255
UN HOIT (Al. Philippide)	257
XXX. DE PROFUNDIS CLAMAVI	260
DE PROFUNDIS CLAMAVI (N. Argintescu-Amza)	260

DE PROFUNDIS CLAMAVI (Șerban Bascovici)	261
DE PROFUNDIS CLAMAVI (Tudor Bogdan)	262
DE PROFUNDIS CLAMAVI (C.Z. Buzdugan)	262
DE PROFUNDIS CLAMAVI (Al. Colorian)	263
DE PROFUNDIS CLAMAVI (Grigore Hagiu)	264
DE PROFUNDIS CLAMAVI (Al. Hodoș)	264
DE PROFUNDIS CLAMAVI (Al. Philippide)	265
DE PROFUNDIS CLAMAVI (C.D. Zeletin)	266
XXXI. LE VAMPIRE	267
VAMPIRUL (Șerban Bascovici)	268
VAMPIRUL (Ana Codreanu)	269
VAMPIRUL (Victor Eftimiu)	270
VAMPIRUL (Al. Hodoș)	270
VAMPIRUL (Lazăr Iliescu)	271
XXXII	273
(CÎND ÎNTR-O NOAPTE...) (Șerban Bascovici)	273
(CUM LÎNGĂ O SPĂIMOASĂ...) (Radu Boureanu)	274
(ÎNTR-O NOAPTE...) (Mihai Codreanu)	275
(STĂTEAM CULCAT AZI-NOAPTE...) (Al. Hodoș)	275
(CÎND ÎNTR-O NOAPTE TRISTĂ...) (Lazăr Iliescu)	276
(CUM STAM ÎN NOAPTE...) (Ion Pillat)	277
XXXIII. REMORDS POSTHUME	278
REMUȘCARE POSTUMĂ (Șerban Bascovici)	278
(CÎND VEI DORMI DE VECI...) (G. Călinescu)	279
REMUȘCĂRI POSTUME (Al. Hodoș)	280
REMUȘCARE POSTUMĂ (Lazăr Iliescu)	280
REMUȘCARE POSTUMĂ (I.Gr. Periețeanu)	281
MUSTRARE POSTUMĂ (Al. Philippide)	282
REMUȘCARE POSTUMĂ (Gherghinescu Vania)	282
REMUȘCĂRI POSTUME (Al. Westfried)	283
REMUȘCĂRI POSTUME (C.D. Zeletin)	284
XXXIV. LE CHAT	285
PISICA (Ion Caraion)	285
MOTANUL (Al. Hodoș)	286
MÎȚA (Lazăr Iliescu)	287
PISICA (Florin Mugur)	287
PISICA (C.D. Zeletin)	288
XXXV. DUELLUM	289
DUELLUM (Al. Hodoș)	289
DUELLUM (Lazăr Iliescu)	290
DUELLUM (Ion Pillat)	291
XXXVI. LE BALCON	292
BALCONUL (Șerban Bascovici)	293

BALCONUL (C.Z. Buzdugan)	294
BALCONUL (Ermil Dimitriu)	295
BALCONUL (Lazăr Iliescu)	297
BALCONUL (Al. Philippide)	298
BALCONUL (C. D. Zeletin)	299
XXXVII. LE POSSÈDE	301
POSEDATUL (Vladimir Colin)	301
POSEDATUL (Al. Hodoș)	302
BÎNTUITUL (Lazăr Iliescu)	303
POSEDATUL (Florin Mugur)	303
XXXVIII. UN FANTOME	305
<i>I. LES TÈNÈBRES</i>	305
O FANTOMĂ	306
I. BEZNA (N. Argintescu-Amza)	306
I. BEZNA (G. Georgescu)	307
I. TENEBRE (Al. Hodoș)	307
I. TENEBRELE (Lazăr Iliescu)	308
I. ÎNTUNERIC (I.G. Pardos)	309
<i>II. LE PARFUM</i>	310
II. PARFUMUL (C.Z. Buzdugan)	310
II. MIREASMA (G. Georgescu)	311
II. MIRESME (Al. Hodoș)	312
II. MIREASMA (Lazăr Iliescu)	313
<i>III. LE CADRE</i>	314
III. RAMA (N. Argintescu-Amza)	314
III. CADRA (Tudor Bogdan)	315
III. CADRUL (G. Georgescu)	316
III. CHIPUL DIN RAMĂ (Al. Hodoș)	317
III. CADRA (Lazăr Iliescu)	317
<i>IV. LE PORTRAIT</i>	319
IV. PORTRETUL (N. Argintescu-Amza)	319
IV. PORTRETUL (C.Z. Buzdugan)	320
IV. PORTRETUL (G. Georgescu)	321
IV. PORTRETUL (Al. Hodoș)	322
IV. PORTRETUL (Lazăr Iliescu)	323
IV. PORTRETUL (Constantin Stelian)	323
XXXIX.	325
(ÎȚI DAU ACESTE VERSURI...) (Șerban Bascovici)	325
(ÎȚI LAS ACESTE VERSURI...) (Al. Hodoș)	326
(ÎȚI Scriu ACESTE VERSURI...) (Lazăr Iliescu)	327
(ÎȚI DAU ACESTE VERSURI...) (Nicolae Țimiras)	327
XL. SEMPER EADEM	329
SEMPER EADEM (N. Argintescu-Amza)	329
SEMPER EADEM (C.Z. Buzdugan)	330

SEMPER EADEM (Al. Colorian)	331
SEMPER EADEM (Al. Hodoș)	331
SEMPER EADEM (Lazăr Iliescu)	332
SEMPER EADEM (Al. Philippide)	333
SEMPER EADEM (Ion Pillat)	333
SEMPER EADEM (Barbu Solacolu)	334
SEMPER EADEM (Gherghinescu Vania)	335
XLI. TOUT ENTIÈRE	336
EA TOATĂ (C.Z. Buzdugan)	337
ÎNTREAGĂ (Ion Caraion)	338
FRUMUSEȚE DEPLINĂ (Al. Hodoș)	339
ÎNTREAGĂ (Lazăr Iliescu)	340
XLII.	341
(CE-AI SPUNE-N SEARA ASTA...) (Șerban Bascovici)	341
(O, SUFLET SINGURATIC...) (C.Z. Buzdugan)	342
(CE ÎI VEI SPUNE-N SEARĂ...) (Al. Colorian)	343
(CE AI SĂ-I SPUI DESEARĂ...) (Gherghinescu Vania)	343
(TU, ÎNIMĂ RĂNITĂ...) (Al. Hodoș)	344
(CE-ĂȚI SPUNE-N ASTĂ SEARĂ...) (I.G. Pardos)	345
(DESEARĂ CE VEI SPUNE...) (Al. Philippide)	345
XVIII. LE FLAMBEAU VIVANT	347
FĂCLIA VIE (Șerban Bascovici)	347
TORȚA VIE (Al. Hodoș)	348
TORȚA VIE (Lazăr Iliescu)	349
FĂCLIA VIE (Al. Philippide)	349
XLIV. RÉVERSIBILITÉ	351
RETRĂIRE (Șerban Bascovici)	352
(TU, ÎNGER DE LUMINĂ...) (Mirela Cair)	353
REVERSIBILITATE (Mihai Codreanu)	354
UMBRĂ ȘI LUMINĂ (Al. Hodoș)	355
REVERSIBILITATE (I.Gr. Periețeanu)	356
XLV. CONFESSION	357
CONFESIUNE (Ion Caraion)	358
MĂRTURISIRE (Al. Hodoș)	360
MĂRTURISIRE (Lazăr Iliescu)	362
XLVI. L'AUBE SPIRITUELLE	364
ZORILE SFINTE (Al. Hodoș)	364
ZORI SPIRITUALE (Lazăr Iliescu)	365
ZORI SPIRITUALE (Ion Pillat)	366
ZORILE MINȚII (Nicolae Țimiraș)	366
XLVII. HARMONIE DU SOIR	368
ARMONIE DE SEARĂ (Al. Andrițoiu)	368
ARMONIE DE SEARĂ (Șerban Bascovici)	369

ARMONIE DE SEARĂ (Radu Boureanu)	370
ARMONIE DE SEARĂ (C.Z. Buzdugan)	371
ARMONIE DE SEARĂ (Ion Caraion)	371
ARMONIA SERII (Ioan I. Ciorănescu)	372
ARMONIA SERII (George Duma)	373
ARMONIÎ DE SEARĂ (Al. Hodoș)	374
ARMONIE DE SEARĂ (Tudor Mănescu)	374
ARMONIE ÎN AMURG (Al. Philippide)	375
ARMONIE-N ASFINTIT (Mihai Stănescu)	376
ARMONIA SERII (Nicolae Țimiras)	377
ARMONIE DE SEARĂ (C.D. Zeletin)	377
XLVIII. LE FLACON	379
FLACONUL (Ioan I. Ciorănescu)	380
STICLA DE PARFUM (Al. Hodoș)	381
STICLUTA (Lazăr Iliescu)	383
FLACONUL (Nicolae Țimiras)	384
XLIX. LE POISON	386
OTRAVA (Nina Cassian)	387
OTRAVA (Al. Hodoș)	388
OTRAVA (Lazăr Iliescu)	389
OTRAVA (Ion Pillat)	390
L. CIEL BROUILLÉ	391
CER TULBURE (Mihai Beniuc)	391
CER POSOMORÎT (Radu Boureanu)	392
CER ÎNTUNECAT (Ion Caraion)	393
CER ÎNNOURAT (Al. Hodoș)	394
CER TULBURE (Lazăr Iliescu)	394
LI. LE CHAT	396
MOTANUL (Al. Hodoș)	397
MOTANUL (Lazăr Iliescu)	399
PISOIUL (Ion Pillat)	401
PISICA (C.D. Zeletin)	402
LII. LE BEAU NAVIRE	405
FRUMOASA NAVĂ (Radu Boureanu)	406
CORABIA FRUMOASĂ (Al. Hodoș)	408
FRUMOASA NAVĂ (Lazăr Iliescu)	409
FRUMOASA NAVĂ (Ion Pillat)	411
LIIL. L'INVITATION AU VOYAGE	413
INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE (Șerban Bascovici)	414
INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE (Al. Hodoș)	416
ÎNDEMN LA CĂLĂTORIE (Ion Pillat)	417
INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE (Virgil Teodorescu)	419

LIV. L'IRRÉPARABLE	421
NIMICIRE (Șerban Bascovici)	423
ZADARNICĂ AȘTEPTARE (Al. Hodoș)	425
IREPARABILUL (Lazăr Iliescu)	427
IREPARABILUL (Ion Pillat)	429
LIV. CAUSERIE	431
VORBE DE TAINĂ (Șerban Bascovici)	431
ÎN INTIMITATE (C.Z. Buzdugan)	432
CONVORBIRE (Al. Hodoș)	433
DEVORBĂ... (Lazăr Iliescu)	433
DEVORBĂ (Ion Pillat)	434
DIALOG (Petre Solomon)	435
CAUSERIE (C.D. Zeletin)	435
LVI. CHANT D'AUTOMNE	437
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Șerban Bascovici)	438
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Mihai Beniuc)	439
CÎNTEC DE TOAMNĂ (C.Z. Buzdugan)	441
CÎNT DE TOAMNĂ (Vladimir Chardin)	442
CÎNT DE TOAMNĂ (Ion Frunzetti)	443
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Al. Hodoș)	444
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Vintilă Horia)	445
CÎNTEC DE TOAMNĂ (D. Iacobescu)	446
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Lazăr Iliescu)	447
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Mihail Iorgulescu)	448
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Al. Philippide)	449
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Neculai Roșca)	451
CÎNTEC DE TOAMNĂ (Mihail Steriade)	452
LVII. A UNE MADONE	453
UNEI MADONE (Șerban Bascovici)	454
UNEI MADONE (C.Z. Buzdugan)	456
UNEI MADONE (Al. Hodoș)	458
UNEI MADONE (Lazăr Iliescu)	459
UNEI MADONE (I.Gr. Periețeanu)	461
UNEI MADONE (Constantin Rotariu)	463
LVIII. CHANSON D'APRÈS-MIDI	465
CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ (Ion Caraion)	466
CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ (Al. Hodoș)	468
CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ (Lazăr Iliescu)	469
CÎNTEC DE DUPĂ-AMIAZĂ (C.D. Zeletin)	471
LIX. SISINA	473
SISINA (Ion Caraion)	473
SISINA (Al. Hodoș)	474
SISINA (Lazăr Iliescu)	475

LX. FRANCISCÆ MEÆ LAUDES	476
FRANCISCĂI MELE, LAUDE (Radu Albala)	477
LAUDĂ FRANCISCĂI MELE (Virgil Teodorescu)	478
LXI. A UNE DAME CRÉOLE	481
UNEI DOAMNE CREOLE (Al. Andrițoiu)	481
UNEI CREOLE (Ion Caraion)	482
UNEI CREOLE (Al. Hodoș)	483
UNEI DOAMNE CREOLE (Lazăr Iliescu)	483
UNEI CREOLE (Ion Pillat)	484
LXII. MCESTA ET ERRABUNDA	485
MCESTA ET ERRABUNDA (Șerban Bascovici)	486
MCESTA ET ERRABUNDA (Al. Hodoș)	487
MCESTA ET ERRABUNDA (Lazăr Iliescu)	488
MCESTA ET ERRABUNDA (Al. Philippide)	490
MCESTA ET ERRABUNDA (C.D. Zeletin)	491
LXIII. LE REVENANT	493
STRIGOIUL (C.Z. Buzdugan)	493
STRIGOIUL (Ion Caraion)	494
STRIGOIUL (Mihai Codreanu)	495
STRIGOIUL (Gherghinescu Vania)	495
STRIGOIUL (Al. Hodoș)	496
STRIGOIUL (D. Iacobescu)	497
STRIGOIUL (Lazăr Iliescu)	497
STRIGOIUL (Vasile Nicolescu)	498
STRIGOIUL (Ana Niculescu-Codreanu)	499
STRIGOIUL (Al. Philippide)	499
STAFIA (Lucian Rădan)	500
LXIV. SONNET D'AUTOMNE	501
SONET DE TOAMNĂ (Al. Hodoș)	501
SONET DE TOAMNĂ (Lazăr Iliescu)	502
SONET DE TOAMNĂ (Ion Pillat)	503
SONET DE TOAMNĂ (Neculai Roșca)	503
LXV. TRISTESSE DE LA LUNE	505
MÎHNIREA LUNII (N. Argintescu-Amza)	505
TRISTETEA LUNII (Șerban Bascovici)	506
TRISTETEA LUNII (C.Z. Buzdugan)	507
TRISTETILE LUNII (Ion Caraion)	507
TRISTETEA LUNII (P.E.)	508
TRISTETEA LUNII (Gherghinescu Vania)	509
TRISTETEA LUNII (Al. Hodoș)	509
TRISTETEA LUNII (D. Iacobescu)	510
TRISTETILE LUNII (Lazăr Iliescu)	511
TRISTETI DE LUNĂ (Tudor Măinescu)	511

TRISTETE DE LUNĂ (Cesar Pruteanu)	512
TRISTEȚI DE LUNĂ (Neculai Roșca)	513
TRISTEȚEA LUNII (Petru Sfetca)	513
TRISTEȚEA LUNII (Nicolae Țimiraș)	514
TRISTEȚEA LUNII (Al. Westfried)	515
LXVI. LES CHATS	516
PISICILE (N. Davidescu)	516
PISICILE (Emil Gulian)	517
MOTANII (Al. Hodoș)	518
MOTANII (Lazăr Iliescu)	518
PISICILE (Neculai Roșca)	519
LXVII. LES HIBOUX	520
BUFNIȚELE (N. Argintescu-Amza)	520
BUFNIȚELE (Mihai Beniuc)	521
BUFNIȚELE (C.Z. Buzdugan)	522
BUFNIȚELE (Ștefan Aug. Doinaș)	522
BUFNIȚELE (Ion Focșeneanu)	523
BUFNIȚELE (Gherghinescu Vania)	524
BUFNIȚELE (Al. Hodoș)	524
BUFNIȚELE (Lazăr Iliescu)	525
BUFNIȚELE (Neculai Roșca)	526
BUFNIȚELE (Aurel Tita)	526
LXVIII. LA PIPE	528
PIPA (Al. Andrițoiu)	528
PIPA (C.Z. Buzdugan)	529
PIPA (Al. Hodoș)	530
LULEAUA (Lazăr Iliescu)	530
PIPA (Lucian Rădan)	531
PIPA (Neculai Roșca)	532
PIPA (Aurel Tita)	532
LXIX. LA MUSIQUE	534
MUZICA (Al. Andrițoiu)	534
MUZICA (Șerban Bascovici)	535
MUZICA (Al. Hodoș)	536
MELODIA (Lazăr Iliescu)	536
MUZICA (Neculai Roșca)	537
MUZICA (Ernest Verzea)	538
LXX. SÉPULTURE	539
MORMÎNTUL (N. Argintescu-Amza)	539
MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT (C.Z. Buzdugan)	540
MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT (Mihai Codreanu)	541
MORMÎNT (Al. Hodoș)	541
MORMÎNT (Lazăr Iliescu)	542

MORMÎNTUL (Al. Philippide)	543
GROAPA UNUI POET BLESTEMAT (Neculai Roșca)	543
MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT (Zaharia Stancu)	544
MORMÎNTUL UNUI POET BLESTEMAT (Const. Stoica)	545
MORMÎNTUL (D.I. Suchianu)	546
LXXI. UNE GRAVURE FANTASTIQUE	547
GRAVURĂ FANTASTICĂ (Al. Hodoș)	547
GRAVURĂ FANTASTICĂ (Lazăr Iliescu)	548
O GRAVURĂ FANTASTICĂ (Lucian Rădan)	549
GRAVURĂ FANTASTICĂ (Neculai Roșca)	549
GRAVURĂ FANTASTICĂ (V. Șardin)	550
GRAVURĂ FANTASTICĂ (Al. Westfried)	551
LXXII. LE MORT JOYEUX	552
MORTUL VESEL (Al. Andrițoiu)	552
MORTUL VESEL (H. Bonciu)	553
UN MORT VOIOS (C.Z. Buzdugan)	554
MORTUL VESEL (Ion Frunzetti)	554
MORTUL VOIOS (G. Georgescu)	555
MORTUL VESEL (Al. Hodoș)	556
MORTUL BUCUROS (Lazăr Iliescu)	556
MORTUL VOIOS (Al. Westfried)	557
MORTUL VOIOS (C.D. Zeletin)	558
LXXIII. LE TONNEAU DE LA HAINE	559
BUTOIUL URII (Al. Andrițoiu)	559
BUTOIUL URII (C.Z. Buzdugan)	560
BUTOIUL URII (Al. Hodoș)	561
BUTOIUL URII (Lazăr Iliescu)	561
BUTOIUL URII (Nicolae Țimiras)	562
LXXIV. LA CLOCHE FÊLÉE	563
CLOPOTUL DOGIT (Șerban Bascovici)	563
CLOPOT SFĂRȘIT (Dan Botta)	564
CLOPOTUL DOGIT (C.Z. Buzdugan)	565
CLOPOTUL FĂRĂ GLAS (Al. Hodoș)	565
CLOPOTUL DOGIT (Lazăr Iliescu)	566
CLOPOTUL SPART (Mihail Iorgulescu)	567
DANGĂTUL DE CLOPOT (Cesar Pruteanu)	567
CLOPOTUL SPART (Const. T. Stoika)	568
CLOPOTUL SPART (V. Șardin)	569
CLOPOTUL CIOCNIT (Nicolae Țimiras)	569
LXXV. SPLEEN (1)	571
SPLEEN (Al. Andrițoiu)	571
SPLEEN (Șerban Bascovici)	572
SPLEEN (Lazăr Iliescu)	573

SPLEEN (Al. Philippide)	574
SPLEEN (C.D. Zeletin)	574
LXXVI. SPLEEN(2)	576
SPLEEN (Șerban Bascovici)	577
SPLEEN (Al. Hodoș)	578
SPLEEN (Lazăr Iliescu)	579
SPLEEN (Mircea Pavelescu)	580
SPLEEN (Al. Philippide)	581
SPLEEN (Nicolae Țimirăș)	582
SPLEEN (Al. Westfried)	583
SPLEEN (C.D. Zeletin)	584
LXXVII. SPLEEN (3)	585
SPLEEN (Al. Andrițoiu)	585
SPLEEN (Șerban Bascovici)	586
SPLEEN (Vladimir Chardin)	587
SPLEEN (Radu Gyr)	588
SPLEEN (Grigore Hagiu)	588
SPLEEN (Al. Hodoș)	589
SPLEEN (Lazăr Iliescu)	590
SPLEEN (Mircea Pavelescu)	591
SPLEEN (Al. Philippide)	591
SPLEEN (Constantin Stelian)	592
SPLEEN (C.D. Zeletin)	593
LXXVIII. SPLEEN (4)	594
SPLEEN (Șerban Bascovici)	595
SPLEEN (Vladimir Chardin)	596
SPLEEN (Al. Hodoș)	597
SPLEEN (Lazăr Iliescu)	598
SPLEEN (Al. Philippide)	599
SPLEEN (Nicolae Țimirăș)	600
SPLEEN (C.D. Zeletin)	601
LXXIX. OBSESSION	602
OBSESIUNE (C.Z. Buzdugan)	602
OBSEȘIE (Al. Hodoș)	603
OBSEȘIE (Lazăr Iliescu)	604
OBSEȘIE (Al. Philippide)	604
OBSEȘIE (Nicolae Țimirăș)	605
LXXX. LE GOUT DU NÉANT	606
DOR DE NEANT (Șerban Bascovici)	606
PRĂVĂLIREA ÎN GOL (Al. Hodoș)	607
DORUL DE NEANT (Lazăr Iliescu)	608
LXXXI. ALCHIMIE DE LA DOULEUR	609
ALCHIMIA SUFERINȚEI (N. Argintescu-Amza)	609

ALCHIMIA DURERII (Lazăr Iliescu)	610
ALCHIMIA DURERII (Al. Philippide)	611
ALCHIMIA DURERII (Constantin Stelian)	611
LXXXII. HORREUR SYMPATHIQUE	613
INCÎNTĂTOAREA GROAZĂ (Al. Hodoș)	613
GROAZĂ PLĂCUTĂ (Al. Philippide)	614
GROAZĂ PLĂCUTĂ (C.D. Zeletin)	615
LXXXIII. L'HÉAUTONTIMOROUMÉNOS	616
HEAUTONTIMORUMENOS (Mihail Bantaș)	617
HEAUTONTIMORUMENOS (Șerban Bascovici)	618
HEAUTONTIMORUMENOS (Al. Hodoș)	619
HEAUTONTIMORUMENOS (Ion Pillat)	621
LXXXIV. L'IRRÉMÉDIABLE	623
FĂRĂ IZBĂVIRE (Șerban Bascovici)	624
IREMEDIABILUL (Al. Hodoș)	626
IREMEDIABILUL (Lazăr Iliescu)	628
IREMEDIABILUL (Ion Pillat)	630
LXXXV. L'HORLOGE	632
CEASORNICUL (Șerban Bascovici)	633
CEASORNICUL (C.Z. Buzdugan)	634
OROLOGIUL (Leonard Gavrilu)	635
OROLOGIUL (Al. Hodoș)	636
CEASORNICUL (Lazăr Iliescu)	637
CEASORNICUL (Ionel Marinescu)	638
OROLOGIUL (C.D. Zeletin)	639
Tableaux parisiens	641
LXXXVI. PAYSAGE	643
PEISAJ (Mihai Codreanu)	644
PEISAJ (Al. Hodoș)	645
PRIVELIȘTE (Lazăr Iliescu)	646
PEISAJ (Perpessicius)	647
PEISAJ (Al. Philippide)	648
PRIVELIȘTE (Ion Pillat)	649
PEISAJ (C.D. Zeletin)	650
LXXXVII. LE SOLEIL	651
SOARELE (Șerban Bascovici)	652
SOARELE (Al. Hodoș)	653
SOARELE (Lazăr Iliescu)	654
SOARELE (Perpessicius)	655
SOARELE (Al. Philippide)	656
SOARELE (Ion Pillat)	657
SOARELE (Aurel Rău)	658
SOARELE (C.D. Zeletin)	659

LXXXVIII. A UNE MENDIANTE ROUSSE	660
CERȘETOAREI CU PĂR ROȘCAT (Al. Hodoș)	662
UNEI CERȘETOARE ROȘCOVANE (Lazăr Iliescu)	664
UNEI CERȘETOARE CU PĂR ROȘ (Al. Philippide)	666
LXXXIX. LE CYGNE	669
LEBĂDA (Petre Dorin)	671
LEBĂDA (Al. Hodoș)	673
LEBĂDA (Lazăr Iliescu)	675
LEBĂDA (Neculai Roșca)	678
XC. LES SEPT VIEILLARDS	681
CEI ȘAPTE BĂTRÎNI (Al. Hodoș)	683
CEI ȘAPTE MOȘNEGI (Lazăr Iliescu)	685
CEI ȘAPTE BĂTRÎNI (G.D. Pencioiu)	687
CEI ȘAPTE BĂTRÎNI (Neculai Roșca)	689
XCI. LES PETITES VIEILLES	692
BĂTRÎNELELE (Șerban Bascovici)	695
BĂBUȘTELE (Al. Hodoș)	699
BUNICUȘTELE (Lazăr Iliescu)	702
BĂBUȘTELE (Neculai Roșca)	705
XCII. LES AVEUGLES	709
ORBII (Dimitrie Albota)	709
ORBII (Al. Andrițoiu)	710
ORBII (Șerban Bascovici)	711
ORBII (C.Z. Buzdugan)	711
ORBII (Al. Hodoș)	712
ORBII (Lazăr Iliescu)	713
ORBII (Aurel Tita)	713
ORBII (Nicolae Țimiras)	714
ORBII (Al. Westfried)	715
XCIII. A UNE PASSANTE	716
UNEI TRECĂTOARE (Șerban Bascovici)	716
UNEI TRECĂTOARE (Ștefan Braborescu)	717
UNEI TRECĂTOARE (Ion Caraion)	718
UNEI TRECĂTOARE (Ludovic Daus)	718
UNEI TRECĂTOARE (Al. Hodoș)	719
UNEI TRECĂTOARE (Lazăr Iliescu)	720
UNEI TRECĂTOARE (I.Gr. Periețeanu)	720
UNEI TRECĂTOARE (Al. Philippide)	721
UNEI TRECĂTOARE (Barbu Solacolu)	722
UNEI TRECĂTOARE (Constantin Stelian)	722
UNEI TRECĂTOARE (Aurel Tita)	723
UNEI TRECĂTOARE (Al. Westfried)	724

XCIV. LE SQUELETTE LABOUREUR	725
SCHELETUL PLUGAR (D. Iacobescu)	726
SCHELETUL PLUGAR (Lazăr Iliescu)	728
SCHELETUL CARE SAPĂ (Al. Philippide)	729
SCHELETUL CARE TRUDEȘTE (C.D. Zeletin)	731
XCv. LE CRÉPUSCULE DU SOIR	733
ASFINTIT DE SEARĂ (Dan Deșliu)	734
CREPUSCUL VESPERAL (Leonard Gavrilu)	736
AMURG (Lazăr Iliescu)	737
AMURGUL (Al. Philippide)	739
SFÎRȘIT DE SEARĂ (Ion Pillat)	740
XCvI. LE JEU	742
JOCUL (Șerban Bascovici)	743
JOCUL (G. Georgescu)	744
JOCUL (Lazăr Iliescu)	745
JOCUL (Neculai Roșca)	746
XCvII. DANSE MACABRE	747
DANS MACABRU (Grigore Hagiu)	749
DANS MACABRU (Lazăr Iliescu)	751
XCvIII. L'AMOUR DU MENSONGE	755
MINCIUNA (Tudor Bogdan)	756
IUBIREA MINCIUNII (Gh. Hilt)	757
MINCIUNA (Lazăr Iliescu)	758
DRAGOSTEA PENTRU MINCIUNĂ (Mircea Pavelescu)	759
DE DRAGUL MINCIUNII (Ion Pillat)	760
XCIX	761
(EU N-AM UITAT...) (Lazăr Iliescu)	761
(EU N-AM UITAT-O ÎNCĂ...) (Perpessicius)	762
(EU N-AM UITAT-O ÎNCĂ...) (Victor Tulbure)	762
(EU NU AM DAT UITĂRII...) (C.D. Zeletin)	763
C	764
(PREABUNEI SLUJITOARE...) (Șerban Bascovici)	765
(SĂRMANEI SLUGI, DE CARE...) (Lazăr Iliescu)	766
(DĂDACEI INIMOASE CE NU ȚI-ERA PE PLAC...) (Mircea Pavelescu)	767
(MAI ȚI-AMINTEȘTI, MĂICUȚĂ...) (Perpessicius)	768
(BĂTRÎNEI SLUJITOARE...) (Ion Pillat)	769
(ACELEI SLUJNICI BUNE...) (Al. Westfried)	770
CI. BRUMES ET PLUIES	771
CETURI ȘI PLOI (Ion Caraion)	771
NEGURI ȘI PLOI (Lazăr Iliescu)	772
NEGURI ȘI PLOI (Ion Pillat)	773
CETURI ȘI PLOI (Petre Solomon)	773

CII. RÊVE PARISIEN	775
VIS PARIZIAN (Șerban Bascovici)	777
VIS PARIZIAN (Lazăr Iliescu)	780
VIS PARIZIAN (Al. Philippide)	782
VIS PARIZIAN (Neculai Roșca)	785
VIS PARIZIAN (C.D. Zeletin)	787
CIII. LE CRÉPUSCULE DU MATIN	790
ZORI DE ZIUĂ (Șerban Bascovici)	791
REVÂRSAT DE ZORI (Lazăr Iliescu)	792
ZORII ZILEI (Al. Philippide)	793
CREPUSCUL MATINAL (Neculai Roșca)	794
CREPUSCULUL DIMINETII (D.I. Suchianu)	795
ÎN ZORI (C.D. Zeletin)	797
<i>Le vin</i>	799
CIV. L'ÂME DU VIN	801
SUFLETUL VINULUI (Șerban Bascovici)	802
DUHUL VINULUI (Tudor Bogdan)	803
SUFLETUL VINULUI (N. Budurescu)	804
SUFLETUL VINULUI (N. Davidescu)	805
SUFLETUL VINULUI (D. Florea-Rariște)	806
DUHUL VINULUI (Lazăr Iliescu)	807
SUFLETUL VINULUI (Mircea Pavelescu)	808
SUFLETUL VINULUI (Al. Philippide)	809
SUFLETUL VINULUI (Tristis – A. Steuerman-Rodion)	810
CV. LE VIN DES CHIFFONNIERS	811
VINUL ZDRENȚARILOR (Lazăr Iliescu)	812
VINUL PETICARILOR (Constantin Stelian)	813
VINUL PETICARILOR (Virgil Teodorescu)	815
CVI. LE VIN DE L'ASSASSIN	817
BETIA ASASINULUI (Mihai Codreanu)	819
VINUL ASASINULUI (Vladimir Colin)	821
VINUL UCIGAȘULUI (Lazăr Iliescu)	823
VINUL ASASINULUI (Constantin Stelian)	825
CVII. LE VIN DU SOLITAIRE	827
BETIA UNUI SOLITAR (Mihai Codreanu)	827
VINUL SINGURATICULUI (Lazăr Iliescu)	828
VINUL SINGURATICULUI (Constantin Stelian)	829
VINUL SINGURATICULUI (Virgil Teodorescu)	829
CVIII. LE VIN DES AMANTS	831
BETIA AMANȚILOR (N. Argintescu-Amza)	831
VINUL AMANȚILOR (Șerban Bascovici)	832
BETIA AMANȚILOR (Al. Philippide)	833
VINUL ÎNDRĂGOSTITILOR (Lazăr Iliescu)	833
BETIA AMANȚILOR (C. D. Zeletin)	834

<i>Fleurs du mal</i>	835
CIX. LA DESTRUCTION	837
NIMICIREA (N. Argintescu-Amza)	837
PRĂPĂDUL (Șerban Bascovici)	838
PIERZANIA (Mihai Beniuc)	839
PIEIREA (Tudor Bogdan)	839
NIMICIREA (G. Georgescu)	840
CX. UNE MARTYRE	841
UNEI MARTIRE (Lazăr Iliescu)	843
O MARTIRĂ (Al. Philippide)	845
O MARTIRĂ (Virgil Teodorescu)	848
CXI. FEMMES DAMNÉES	851
FEMEI DAMNATE (Al. Andrițoiu)	852
FEMEI OSÎNDITE (Șerban Bascovici)	853
FEMEI BLESTEMATE (Lazăr Iliescu)	854
FEMEI OSÎNDITE (Virgil Teodorescu)	855
CXII. LES DEUX BONNES SŒURS	857
DOUĂ BUNE SURORI (C.Z. Buzdugan)	857
CELE DOUĂ SURORI (Lazăr Iliescu)	858
CELE DOUĂ SURORI (Al. Philippide)	859
CXIII. LA FONTAINE DE SANG	860
IZVORUL DE SÎNGE (O.Z. Buzdugan)	860
FÎNTÎNA SÎNGELUI (G. Georgescu)	861
FÎNTÎNA DE SÎNGE (Lazăr Iliescu)	862
IZVORUL DE SÎNGE (Petre Solomon)	862
FÎNTÎNA SÎNGELUI (Constantin Stelian)	863
FÎNTÎNA SÎNGELUI (Horia Zilieru)	864
CXIV. ALLÉGORIE	865
ALEGORIE (Al. Andrițoiu)	865
ALEGORIE (Lazăr Iliescu)	866
ALEGORIE (Mircea Pavelescu)	867
ALEGORIE (Ion Pillat)	868
CXV. LA BÉATRICE	869
BEATRICE (Șerban Bascovici)	870
BEATRICE (Ioan I. Ciorănescu)	871
BEATRICE (G. Georgescu)	872
BEATRICE (Lazăr Iliescu)	873
BEATRICE (Perpessicius)	875
BEATRICE (Al. Philippide)	876
BEATRICEA (C.D. Zeletin)	877
CXVI. UN VOYAGE A CYTHÈRE	879
O CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA (Șerban Bascovici)	881
O CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA (Lazăr Iliescu)	883

O CALĂTORIE ÎN CYTHERA (Al. Philippide)	886
CĂLĂTORIE ÎN CYTHERA (Neculai Roșca)	888
O CALĂTORIE ÎN CYTERA (C.D. Zeletin)	890
CXVII. L'AMOUR ET LE CRÂNE	893
AMORUL ȘI CRANIUL (Șerban Bascovici)	894
AMORUL ȘI CRANIUL (Lazăr Iliescu)	895
AMORUL ȘI CRANIUL (Eugeniu Sperantia)	896
<i>Révolte</i>	897
CXVIII. LE RENIEMENT DE SAINT PIERRE	899
LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU (Șerban Bascovici)	900
LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU (Tudor Bogdan)	901
LEPĂDAREA SFÎNTULUI PETRU (Lazăr Iliescu)	903
CXIX. ABEL ET CAÎN	905
ABEL ȘI CAIN (Ion Caraion)	906
ABEL ȘI CAIN (Mircea C. Dimitriade)	908
ABEL ȘI CAIN (Grigore Hagiu)	909
CXX. LES LITANIES DE SATAN	912
LITANII CĂTRE SATAN (Șerban Bascovici)	914
LITANIILE SATANEI (Ioan I. Ciorănescu)	916
LITANIILE SATANEI (Oreste Georgescu)	918
LITANIILE LUI SATAN I (Lazăr Iliescu)	920
<i>La mort</i>	923
CXXI. LA MORT DES AMANTS	925
MOARTEA AMANȚILOR (Șerban Bascovici)	925
MOARTEA ÎNDRĂGOSTIȚILOR (C.Z. Buzdugan)	926
MOARTEA AMANȚILOR (Ion Caraion)	927
MOARTEA AMANȚILOR (Ion Foçșeneanu)	927
MOARTEA AMANȚILOR (Radu Gyr)	928
MOARTEA AMANȚILOR (Grigore Hagiu)	929
MOARTEA AMANȚILOR (Lazăr Iliescu)	929
MOARTEA AMANȚILOR (Al. Philippide)	930
MOARTEA IUBIȚILOR (G.M. Răceanu)	931
CXXII. LA MORT DES PAUVRES	932
MOARTEA SĂRACILOR (I. Botez)	932
MOARTEA SĂRACILOR (C.Z. Buzdugan)	933
MOARTEA SĂRACILOR (Mihai Codreanu)	934
MOARTEA CALICILOR (Lazăr Iliescu)	934
MOARTEA SĂRACILOR (Al.T. Stamatiad)	935
MOARTEA SĂRACILOR (Gheorghe Tomozei)	936
MOARTEA SĂRMANILOR (Al. Westfried)	937
CXXIII. LA MORT DES ARTISTES	938
MOARTEA ARTIȘTILOR (Lazăr Iliescu)	938
MOARTEA ARTIȘTILOR (Letiția Papu)	939

CXXIV. LA FIN DE LA JOURNÉE	940
SFÎRȘITUL ZILEI (N. Argintescu-Amza)	940
SFÎRȘITUL ZILEI (Șerban Bascovici)	941
ASFINTIT (Lazăr Iliescu)	942
SFÎRȘITUL ZILEI (I.G. Pardos)	942
CXXV. LE RÊVE D'UN CURIEUX	944
VISUL UNUI CURIOS (Al. Philippide)	944
VISUL UNUI CURIOS (Șerban Bascovici)	945
VISUL UNUI CURIOS (Lazăr Iliescu)	946
VISUL UNUI CURIOS (Ion Pillat)	947
VISUL UNUI CURIOS (C.D. Zeletin)	947
CXXVI. LE VOYAGE	949
CĂLĂTORIA (Șerban Bascovici)	955
CĂLĂTORIA (Lazăr Iliescu)	961
CĂLĂTORIA (Al. Philippide)	967
CĂLĂTORIA (Neculai Roșca)	973
CXXVII. LES BIJOUX	979
GIUVAERURI (Radu Boureanu)	980
PODOABELE (Vladimir Colin)	981
PODOABELE (Al. Hodoș)	983
GIUVAERURILE (Lazăr Iliescu)	984
GIUVAERURILE (Ion Pillat)	985
CXXVIII. LE LÊTHÉ	987
LETHE (Lazăr Iliescu)	988
UTTAREA (Al. Philippide)	989
CXXIX. A CELLE QUI EST TROP GAIE	990
CELEI PREA-VESELE (Al. Hodoș)	991
CELEI PREAVOIOASE (Lazăr Iliescu)	993
CXXX. LESBOS	995
LESBOS (Lazăr Iliescu)	997
LESBOS (Ciru Oeconomu)	1000
LESBOS (Neculai Roșca)	1002
CXXXI. FEMMES DAMNÉES	1005
FEMEI BLESTEMATE (Lazăr Iliescu)	1009
FEMEI PREDESTINATE (Neculai Roșca)	1013
CXXXII. LES MÉTAMORPHOSES DU VAMPIRE	1017
METAMORFOZELE VAMPIRULUI (Tudor Bogdan)	1018
METAMORFOZELE VAMPIRULUI (Ion Caraion)	1019
METAMORFOZELE VAMPIRULUI (Lazăr Iliescu)	1020
METAMORFOZELE VAMPIRULUI (Al. Philippide)	1021
METAMORFOZELE VAMPIRULUI (C.D. Zeletin)	1022

Supplément aux Fleurs du mal 1025

II. A UNE MALABARAISE	1027
UNEI MALABAREZE (Tudor Bogdan)	1028
UNEI MALABAREZE (Lazăr Iliescu)	1029
UNEI MALABAREZE (Al. Philippide)	1030
UNEI MALABAREZE (Neculai Roșca)	1031
UNEI MALABAREZE (C.D. Zeletin)	1032

III. HYMNE	1033
IMN (Șerban Bascovici)	1034
IMN (C.Z. Buzdugan)	1035
IMN (H. Grămescu)	1036
IMN (Eugen Frunză)	1037
IMN (Virgil Teodorescu)	1038
IMN (C.D. Zeletin)	1039

IV. LA RANÇON	1040
RĂSCUMPĂRAREA (Lazăr Iliescu)	1040
RĂSCUMPĂRAREA (Ion Pillat)	1041
RĂSCUMPĂRARE (Veronica Porumbacu)	1042

V. LA VOIX	1043
VOCEA (Nina Cassian)	1044
GLASUL (G. Georgescu)	1045
VOCEA (Lazăr Iliescu)	1046
VOCEA (Neculai Roșca)	1047

VII. MADRIGAL TRISTE	1048
MADRIGAL TRIST (Lazăr Iliescu)	1049
MADRIGAL TRIST (M.D. Ioanid)	1051

Pièces condamnées 1053

VIII. LA PRIÈRE D'UN PAIEN	1055
RUGA UNUI PĂGÎN (C.Z. Buzdugan)	1055
RUGA UNUI PĂGÎN (Ion Pillat)	1056

IX. LE REBELLE	1057
RĂZVRĂTITUL (Lazăr Iliescu)	1057
RĂZVRĂTITUL (Al. Philippide)	1058
RĂZVRĂTITUL (Ion Pillat)	1059

X. L'AVERTISSEUR	1060
VIPERA (C.Z. Buzdugan)	1060
AVERTISMENTUL ȘARPELUI (G. Georgescu)	1061
VESTITORUL (Lazăr Iliescu)	1062
VESTITORUL (Ion Pillat)	1062

XI. ÉPIGRAPHE POUR UN LIVRE CONDAMNÉ	1064
EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ (N. Argintescu-Amza)	1064
EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ (Șerban Bascovici)	1065

EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ (C.Z. Buzdugan)	1066
EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ (Eugen Frunză)	1067
EPIGRAF PENTRU O CARTE OSÎNDITĂ (Lazăr Iliescu)	1067
EPITAFUL CĂRȚII BLESTEMATE (Mihail Ilievici)	1068
EPIGRAF PENTRU O CARTE CONDAMNATĂ (Romulus Vulpescu)	1069
XII. RECUEILLEMENT	1070
RECULEGERE (Balsamo)	1070
RECULEGERE (Șerban Bascovici)	1071
RECULEGERE (C.Z. Buzdugan)	1072
RECULEGERE (Ion Caraion)	1072
RECULEGERE (Vladimir Colin)	1073
RECULEGERE (D. Iacobescu)	1074
RECULEGERE (Lazăr Iliescu)	1074
RECULEGERE (Tudor Mănescu)	1075
RECULEGERE (Radu D. Moldovanu)	1076
ÎNSENINARE (Barbu Nemțeanu)	1076
ÎNSENINARE (Barbu Nemțeanu)	1077
ÎNSENINARE (Al. Westfried)	1078
XIII. LE COUVERCLE	1079
CAPACUL (Al. Andrițoiu)	1079
CAPACUL (C.Z. Buzdugan)	1080
OBROCU (G. Georgescu)	1081
ACOPERĂMÎNTUL (Lazăr Iliescu)	1081
CAPACUL (Francisc Păcurariu)	1082
CAPACUL (Veronica Porumbacu)	1083
CAPACUL (Petre Solomon)	1083
XIV. LE COUCHER DU SOLEIL ROMANTIQUE	1085
LA UN APUS DE SOARE ROMANTIC (Al. Andrițoiu)	1085
ASFÎNȚIT DE SOARE ROMANTIC (N. Argintescu-Amza)	1086
APUSUL SOARELUI ROMANTIC (Lazăr Iliescu)	1087
XV. LA LUNE OFFENSÉE	1088
LUNA JIGNITĂ (Lazăr Iliescu)	1088
LUNA JIGNITĂ (Ion Pillat)	1089
LUNA JIGNITĂ (Veronica Porumbacu)	1090
XVI. LE GOUFFRE	1091
GENUNEA (Tudor Bogdan)	1091
ABISUL (C.Z. Buzdugan)	1092
PRĂPASTIA (Mihai Codreanu)	1093
PRĂPASTIA (Lazăr Iliescu)	1093
VÎLTOAREA (Francisc Păcurariu)	1094
GENUNEA (Ion Pillat)	1095
XVII. LES PLAINTES D'UN ICARE	1096
PLÎNSUL UNUI ICAR (Șerban Bascovici)	1096

PLÎNSUL UNUI ICAR (C.Z. Buzdugan)	1097
PLÎNGERILE UNUI ICAR (Mihai Codreanu)	1098
TÎNGUIRILE UNUI ICAR (Vladimir Colin)	1099
PLÎNGERILE UNUI ICAR (H. Grănescu)	1099
PLÎNSETELE UNUI ICAR (Francisc Păcurariu)	1100
PLÎNGERILE UNUI ICAR (Ion Pillat)	1101
VAIERELE UNUI ICAR (Adrian Rogoz)	1102
PLÎNGERILE UNUI ICAR (Aurel Tita)	1102
XVIII. L'IMPRÉVU	1104
NEPREVĂZUTUL (Lazăr Iliescu)	1106
NEPREVĂZUTUL (Al. Philippide)	1108
XIX. L'EXAMEN DE MINUIT	1110
EXAMENUL DIN MIEZ DE NOAPTE (Al. Andrițoiu)	1111
EXAMENUL DE LA MIEZUL NOPTII (Cezar Baltag)	1112
MIEZUL NOPTII (Mihai Codreanu)	1113
EXAMEN LA MIEZUL NOPTII (Lazăr Iliescu)	1115
EXAMEN LA MIEZUL NOPTII (Tudor Mănescu)	1116
XX. LES YEUX DE BERTHE	1118
OCHII BERTEI (Victor Felea)	1118
OCHII BERTEI (Lazăr Iliescu)	1119
OCHII BERTHEI (Ion Pillat)	1119
OCHII BERTEI (Virgil Teodorescu)	1120
XXII. BIEN LOIN D'ICI	1121
DEPARTE, DEPARTE... (Lazăr Iliescu)	1121
DEPARTE MULT DE-AICI (Ion Pillat)	1122
DEPARTE MULT DE-AICI (Veronica Porumbacu)	1123
XXIII. LE JET D'EAU	1124
JOC DE APĂ (Al. Andrițoiu)	1125
JOC DE APE (Ion Pillat)	1127
HAVUZUL (D.I. Suchianu)	1128
HAVUZUL (Virgil Teodorescu)	1130

LES FLEURS
DU MAL

FLORILE RĂULUI

BADGETARE

GUNIVAS

Charles Baudelaire
(1821-1867)

Poet și eseist.

În 1857 publică opera sa
capitală *Florile răului*, care
s-a soldat cu un proces faimos.

A definit principiile creatoare
ale poeziei moderne, de la
simbolism la suprarealism.

ISBN 9975-9622-0-3

9 789975 962209